

Chương 1

Đêm Halloween

Sàn nhảy Underground nằm lọt thỏm giữa khu phố cổ. Cửa vào bằng sắt nâu chật hẹp. Bức tường mặt trên cũng nhỏ bé như vậy. Nhìn bề ngoài, Underground không khác gì những ngôi nhà kế bên, cũng mái ngói âm dương trầm đục, cũng màu vôi vàng lờ lỏi và những tán si già xòa bóng đen sẫm xuống hàng hiên khiến những hình nộm Dracula treo lủng lẳng trước cửa càng thêm phần kinh rợn. Đêm nay là lễ Halloween, là dịp chủ sàn chỉ việc mang xẻng ra xúc tiền. Từng tốp khách tùm tùm trên vỉa hè rồi nhanh chóng biến mất sau cánh cửa sắt, trả lại sự yên tĩnh huyền hoặc của đêm phố cổ.

Mỹ Anh đến muộn. Cô không bận bịu gì lắm, song cố tình đến muộn, điều đó khiến cho cô có vẻ quan trọng hơn. Cô gái mở cửa taxi và lập tức co người lại vì lạnh. Chỉnh lại chiếc váy dạ len ngắn ngang đùi, vuốt mái tóc tím đỏ gọn sóng dài gần thắt lưng, một luồng nóng bỏng hung phấn lan truyền khắp cơ thể khiến cơn gió rét chỉ còn hây hây như hơi quạt, cô mới 18 tuổi, quá tự tin và kiêu hãnh.

Mỹ Anh tiến đến trước cánh cửa gỗ màu nâu. Nó tự động mở ra. Cô hơi giật mình khi nhìn thấy hai hình nhân đen tuyền đứng đằng sau cánh cửa.

- Chào - Cô cười gượng gạo.

- Chào chị, đây là tờ chương trình cho tuần sau. - Một hình nhân lên tiếng, đôi sừng đỏ của anh ta được lắp đèn bên trong, khiến ánh sáng biến thành màu đỏ lợt ma quái.

Mỹ Anh cầm lấy tờ giấy và lần mò trong dãy hành lang dài hun hút. Kinh khiếp thật, cô nghĩ bụng, rất giống cái nghĩa trang. Để gây ấn tượng, Underground tắt hết đèn hành lang, chỉ để vài ngọn đèn xanh nhỏ xíu dưới lối đi. Hai bên tường được dán giấy phản quang và lắp thêm các cọc nhọn. Cô nhắm mắt, để tránh nhìn vào những khuôn mặt quỷ ghê rợn đang đu đưa trên trần. Sau hành lang này, cô sẽ phải rẽ trái ở ngã ba, và cuối đường sẽ là cửa vào sàn nhảy, biển chỉ dẫn dạ quang đã cho biết điều đó. Mỹ Anh đứng trước một hàng rào lem luốc màu sơn đỏ tươi, trên lắp rèm đen, ánh nến loe lét tỏa ra từ quả bí ngô đầy răng treo trước cửa. Lắm chuyện quá. Cô không thích cái trò này. Nếu không vì cuộc vui bất tận với những người bạn, cô sẽ chẳng bao giờ chịu mò ra khỏi chốn ẩm vào một ngày đầu đông giá rét để chịu trận màn kinh dị lồ bịch của chủ Underground. Cô cực kỳ sợ ma, sợ chết đi được.

Mỹ Anh đưa tay lên nắm nắm đấm cửa lạnh ngắt, xoay một vòng, rồi đẩy mạnh. Cánh cửa cách âm nặng trĩu mở một góc 45 độ và ngay lập tức thả ra những âm thanh chát chúa vẫn đang bị nhốt kín. Khói màu mù mịt trộn khói

thuốc, đèn trần xoay những vệt xanh vàng nham nhở. Sàn nhảy đông nghẹt đến không còn chỗ đứng.

Underground thử nghiệm công nghệ ánh sáng của ngôi nhà ma trong các công viên giải trí, khiến những khuôn mặt trở nên trắng bệch, môi thâm tím và tái xanh, còn đôi con mắt là hai hốc đen lóng lánh. Một hình nhân đen tuyền có sừng đỏ chạy qua, trên tay bưng một khay đặt vài ly Rock và chai rượu mạnh. Khuôn mặt người phục vụ hầu như lấp kín sau chiếc mặt nạ màu đen, chỉ hàm răng là sáng lóa nhe cười.

- Chị tìm bàn đặt, tên Vũ Phương Đăng. - Mỹ Anh hét lên để át tiếng nhạc. Cô không ngờ sàn nhảy đông đến thế này. Và cô cho rằng mình không thể chen chúc vào giữa đám đông để đi tìm các bạn.

- Em chịu. Hôm nay đông lắm. Chị nhắn tin cho anh ấy đi. - Cô gái phục vụ cũng hét lên rồi biến mất vào giữa bầy yêu tinh đang nhảy nhót.

- Đồ bò cái lười biếng. - Mỹ Anh văng tục.

- Tao mong cho mày bị sa thải ngay ngày mai.

Câu nguyện của cô ngay lập tức lọt vào tai một gã đang đứng bên cạnh. Gã này chỉ đeo chiếc băng đen bịt một mắt và có vẻ cũng đang lạc nhóm.

- Còn anh mong cho chỗ này bị một quả bom bít cửa vào, xem màn kính đi đến đâu.

Gã cười khùng khục rồi đưa hai ngón tay lên mồm huýt sáo. Tức thì rất tình cờ, tay DJ trên bục sân khấu cất giọng khàn khàn như vọng lên từ âm ty.

- Wake up, Dead. Go around and dance. Wake up, Dead. Join us and dance.

- Điên rồ. - Mỹ Anh lầm bầm rồi rút điện thoại.

Trong khi cô vừa kịp bấm vào một phím màu xanh thì trên màn hình chợt hiện ra một khuôn mặt dập nát. Mỹ Anh kêu lên và suýt đánh rơi điện thoại. Tức thì một bàn tay lạnh toát luồn vào bụng cô.

- Bất ngờ chưa cưng?

- Trò vớ vẩn. - Mỹ Anh huých khuỷu tay vào người vừa rồi. - Nếu các tối thứ bảy, anh còn để em đi một mình thế này nữa, thì tốt hơn hết là...

- Chia tay chứ gì. - Người trẻ tuổi có bộ ria mép giả màu đen tương phản với chòm tóc đỏ dựng ngược ghé sát tai Mỹ Anh, hơi nóng ẩm ướt luồn vào lỗ tai cô nhồn nhột. - Anh thuộc bài lắm rồi em ạ. Chỉ thỉnh thoảng thôi, xe của anh phải sửa chữa tí chút. Em có đi được không hay anh phải bế em vào?

- Không khiến. Mọi người đến hết chưa?

- Đông đủ rồi, đang ngồi trong kia. - Anh ta chỉ vào trong góc, chỗ mọi khi là cái bục cao hơn mặt sàn, hôm nay hàng rào inox đã được treo thêm vài chiếc sọt người nhỏ tí xíu.

- Đăng, anh lấy đâu ra cái hình dễ sợ thế?
- Sợ không, của độc đây. Ban này thằng Đắc share Bluetooth cho cả bọn.
- Thấy ghê, anh...

Mỹ Anh chưa kịp nói hết câu đã bị Đăng kéo tay vào giữa đám đông. Anh đi trước, cố gắng xô đẩy để tạo một lối đi cho cô người yêu mới đến. Mỹ Anh nhìn thấy những người bạn đã ngồi đông đủ quanh chiếc bàn tròn. Ngoài Mai Ly, Kim Trang còn có một cô gái lạ mà Mỹ Anh đoán là người yêu của Đắc.

- Anh Đắc, cái hình... - Một luồng ánh sáng quét lên bàn cắt ngang lời của cô.

Mỹ Anh hét lên và nhảy lùi ra sau sợ hãi. Giữa bàn là một ngón tay bị cắt cụt, trên còn đeo nguyên chiếc nhẫn. Tất cả cười phá lên thích thú. Trống ngực đập thình thịch, Mỹ Anh tựa lưng vào hàng rào inox.

- Cái gì thế?

- Bánh Halloween. - Đắc cười khoái chí. - Tụi Under năm nay được lắm, nghĩ ra rất nhiều trò. Trong thực đơn còn có cả một bàn tay đầy máu và vài cái tai nữa, em có muốn thử không?

- Thôi đi ghê quá. Có gì hay đâu.

- Hay chứ. - Đắc nhón ngón tay cụt và nhanh chóng nhét vào miệng có hai hàm răng xanh lét, rồi nhai nhồm nhoàm. - Thú vị thật, máu me, kinh dị, mình thích cái không khí này.

- Tất nhiên rồi, một đêm ấn tượng. - Đăng hồ hởi và cũng định nhắc một ngón tay cụt.

Mỹ Anh ngăn anh lại.

- Thôi đừng, anh mà ăn cái thứ ấy là em sẽ...

- Chia tay anh chứ gì? - Đăng nhe răng ra cười. Cùng lúc đó, gã DJ đeo mặt nạ Babayaga lại hạ giọng rên rĩ.

- Wake up, Dead. Go around and dance. Wake up, Dead. Taste my blood and dance.

- Wake up, Dead. Go around and dance. - Đăng lặp lại và kéo tay Mỹ Anh ra giữa sàn nhảy.

Họ không có chỗ, đành đứng sát nhau mà lắc lư. Đăng giơ hai cánh tay lên trời, miệng hét to.

- Chân không nhảy được thì cho tay nhảy vậy.

Mỹ Anh theo phản xạ nhìn lên và chột giật mình khi thấy trên hành lang tầng hai, đằng sau đám người xúm xít cạnh lan can inox, có một hình nhân mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ đen lấp trong bóng tối. Cô cảm thấy trán mình gai lên,

thứ giác quan bản năng khi bắt gặp một ánh mắt đang chiếu tướng. Mỹ Anh lắc đầu. Khi cô ngẩng lên lần thứ hai, người mặc áo choàng đen đã biến mất. Chắc lại nhân viên phục vụ sàn nhảy làm cò môi, cô nhủ thầm. Các lễ hội hóa trang kiểu này không mấy khi được khách hưởng ứng bằng các bộ trang phục quái lạ. Phần lớn những người giả trang là nhân viên của Underground. Họ quần băng khắp người thành xác ướp, hoặc đeo mặt nạ quỷ và đội tóc giả là một búi răn bằng cao su. Gã DJ cũng mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ mũi khoằm và một tay cầm micro, một tay cầm chổi. Tiếng đĩa mix rít lên rồi nhạc ngưng bật. Trong khoảnh khắc im lặng, Mỹ Anh lại thấy người mặc áo choàng đen xuất hiện phía đầu cầu thang bên này. Cách giả trang của anh ta giản đơn song gọi lên vẻ gì đó u ám, đe dọa. Cô vội bỏ về bàn.

- Sao thế? - Đăng gọi với theo.

- Không, em khát nước thôi mà. - Tuy nhiên, sau đó Mỹ Anh lại đi tuốt ra cửa.

- Đi đâu thế?

Cô không nghe thấy tiếng gọi của Đăng. Cô chen vào giữa đám đông. Cô cần một chút nước mát để vã lên mặt. Mặc dù nhiệt độ ngoài trời hôm nay xuống còn 10°C nhưng Mỹ Anh thấy hơi nóng bốc lên tận đỉnh đầu. Không khí quá ngột ngạt. Cô mở cửa và nhanh chóng khép lại. Tiếng hú gào “Wake up, Dead” nhỏ dần rồi mất hẳn.

Hành lang trở lại yên tĩnh. Ánh sáng màu xanh hắt những tia ma quái lên hai bàn tay trắng bệch của cô. Mỹ Anh lần theo chỉ dẫn để tìm toilet. Không như những nơi khác, khách phải đi hết dãy hành lang rất dài này, quay trở lại ngã ba khi này, rồi rẽ trái, cuối hành lang sẽ là một cánh cửa gỗ cũ kỹ không được trang trí dù chỉ là một vài mẫu giấy màu. Cánh cửa đó sẽ mở ra một sân giữa, băng qua sân giữa là khu phụ. Đây từng là một kho chứa gạo cũ thời Pháp thuộc.

Công trình này vẫn thuộc quyền quản lý của nhà nước nên nó mới được cho thuê làm sàn nhảy nhờ tài ngoại giao mà đúng hơn là quan hệ tay trong của chủ sàn Underground. Bằng không, con ngõ này đã chen chúc những hộ dân trên từng mét vuông trong các ngôi nhà hũ nút và sẽ chẳng bao giờ họ bỏ qua cho một khu vui chơi giải trí lúc nào cũng như giã giò vào lúc nửa đêm. Nhưng cũng chính vì vậy mà những lối đi hẹp không người này khiến cô gái nhút nhát bị tức thở vì những hình ảnh ma quái tưởng tượng. Mỹ Anh lần mò trong bóng tối và mở cánh cửa gỗ. Hơi lạnh buốt lập tức thốc thẳng vào lồng ngực. Đêm đông cuối tháng không một ánh trăng sao. Underground tận dụng diện tích của một kiến trúc lâu đời trên phố cổ nên không thể thay đổi kết cấu. Chủ sàn vẫn dành duy trì cái sân giữa cổ xưa từ cả thế kỷ. Trong này cũng có một cây si già. Bóng của nó trùm lên tối đen cả một góc sân khiến ngọn đèn vàng vọt duy nhất thấp sáng cho khách cũng hầu như chẳng giúp ích được gì. Chỗ này không cần phải trang trí những phụ kiện Halloween cũng đã đủ kinh dị lắm rồi. Mỹ Anh nhủ

thâm, lòng thấy hơi khó chịu. Cô bước ngang qua sân và đi vào nhà vệ sinh nữ. Không tồi tàn như bên ngoài, khu vệ sinh được cải tạo tối tân hết một khách sạn năm sao. Những phiến đá lát đen sáng bóng lên dưới ánh đèn. Một bản nhạc dịu dàng phát ra từ chiếc loa nhỏ xíu gắn trên trần. Rõ may mắn rằng tay quản lý đã quên mất chi tiết này, nếu không hẳn hẳn đã thay thế bằng một bản nhạc rùng rợn hơn, đủ khiến khách ra vào phát ốm lên vì sợ.

Cô nhìn vào gương, thấy đôi gò má hơi ửng đỏ vì ly whisky khi nãy. Cô vã nước ẩm lên mặt, lấy một chiếc khăn tay từ chồng khăn thơm phức để sẵn bên cạnh thấm những giọt nước đọng trên mi mắt, rồi hơ tay dưới máy sưởi. Bình thường phòng vệ sinh nữ lúc nào cũng đầy ắp người, là các cô gái tranh thủ vào chỉnh sửa áo quần và tô vẽ lại khuôn mặt, nhưng có lẽ hôm nay quá lạnh, không ai muốn chui ra ngoài trời dù chỉ là một vài giây. Cô cũng bôi thêm luminous lên bờ môi cho thêm bóng mọng, nhìn vào gương lần cuối rồi quay ra. Tuy nhiên, cô lại bước vào một phòng và ngồi xuống cho dù hoàn toàn chưa cảm thấy buồn tiêu. Cô ráng giải quyết chuyện này trước vì biết đâu lát nữa có nhu cầu, mà cô không hề muốn quay trở lại đây thêm một lần nữa.

Có tiếng kẹt cửa. Mỹ Anh thờ hất một cách thoải mái vì có thêm người. Tuy nhiên không có thêm tiếng mở cửa ở khoảng bên cạnh, không thấy tiếng xả nước trên lavabo, không loạt xoạt của áo quần và túi xách, có lẽ cô gái kia chỉ cần một chiếc gương to để trang điểm lại. Bước chân của cô gái bên ngoài bắt đầu chuyển động, tiến về khoảng cửa cô và dừng lại. “Sang bên kia đi, trong này có người rồi.” Mỹ Anh nghĩ thầm. Ở đây có đến sáu khoang tất cả và cô gái ngốc nghếch ngoài kia cứ đứng yên lặng chờ đợi bên cánh cửa. Cô ta tiến thêm một bước và qua phần hổng dưới cánh cửa, Mỹ Anh thấy một bàn chân đi ủng đen xù xì vẫn với dáng vẻ chờ đợi. Cô đứng lên, chuẩn bị mở cửa để xem cô nàng dờ dẩn kia là ai thì lại thêm một tiếng kẹt cửa nữa. Bàn chân đi ủng biến mất.

Mỹ Anh kéo chốt và ngay khi cánh cửa vừa mở hé, một bàn tay lạnh buốt đã đẩy cô trở lại vào bên trong. Cô kinh ngạc mở to mắt và thốt lên.

- Đấng anh làm gì ở trong này?

- Đi theo em chứ còn làm gì nữa. - Anh chàng nhanh tay chốt cửa lại và kéo thốc chiếc váy dạ len của cô lên cao.

- Sao anh dám vào nhà vệ sinh nữ?

- Hóa trang hết thế này biết ai là nam ai là nữ. - Đấng kéo chiếc mặt nạ và hôn tới tấp lên mặt lên cổ cô.

Mỹ Anh nguẩy đầu ra và thì thầm.

- Trong này cũng có người đấy.

- Không có ai. Tất cả các cửa đều mở.

- Vừa rồi còn có người đứng bên ngoài mà.

- Mà có thì đã sao. Hôm nay em làm sao thế?
- Tay anh lạnh như ma ấy.
- Nó đang chờ em làm ấm lại.

Mỹ Anh thấy những luồng hơi lạnh truyền từ đùi lên bụng, rồi lên ngực lên cổ. Cô tìm những điểm tựa trên vách tường và cố kìm nén những âm thanh thoát ra từ cơn khoái lạc nhưng vô ích, điều mà cô lập tức cảm thấy là ngưng ngay khi Đăng chấm dứt những chuyển động cuối cùng trên cơ thể. Cô hình dung ra lúc mở cửa, bên ngoài sẽ đầy nhóc những cô gái đang tròn xoe mắt tò mò về phía cánh cửa ghi đóng kín. Tuy nhiên phòng ngoài vẫn vắng lặng như lúc cô mới vào.

- Anh đã bảo không có ai mà. - Đăng nháy mắt.

Anh chàng kéo mặt nạ lại như cũ và khoác vai cô đi ra, đường hoàng như thể vừa bước ra từ nhà hát. Sân giữa im lặng và lạnh lẽo. Khi Mỹ Anh khép lại cánh cửa gỗ thông ra sân để bước vào dãy hành lang âm áp, trong một phần nghìn giây, cô chững lại vì một bóng đen thoáng hiện ra dưới góc si già. Bóng đen mặc áo choàng, chính là người đeo mặt nạ đứng trên tầng hai trong khu vực sàn nhảy. Qua ánh đèn quành quạch ngoài sân, chiếc mặt nạ tạo một ấn tượng vô cùng khó chịu. Đó là hình ảnh chưa từng xuất hiện ở bất cứ bộ phim kinh dị hay một truyền thuyết ma quái nào. Chỉ là một gương mặt màu trắng phẳng lì không mũi mồm, với hai hốc mắt đen ngòm u tối. Bóng đen khẽ di chuyển. Mỹ Anh nghệt thờ. Người này đi một đôi ủng đen xù xì, chiếc ủng đã xuất hiện ngay trước cánh cửa của cô khi nãy. Cô đóng sập tấm gỗ dày nặng nề rồi rảo bước đuổi theo Đăng.

Họ nhanh chóng trở về không gian tràn ngập khói thuốc, hơi rượu và âm thanh ngàn ngạt từ những chiếc loa thùng. Cả nhóm đã lẩn vào đầu đó trong đám đông đang nhảy múa. Lần này Mỹ Anh không tham gia nữa cho dù Đăng đã bỏ cô ở lại một mình để ra cùng các bạn. Một chiếc bánh Halloween hình ngón tay chưa ai đụng đến vẫn lăn lóc giữa bàn. Cô lén dùng một que khuấy bằng nhựa gậy ngón tay xuống đất. Ba kim chỉ trên đồng hồ đeo tay của cô đã chuẩn bị chập một. Khi Đăng và những người khác quay trở lại bàn, Mỹ Anh lên tiếng.

- Em phải về.

- Sao thế? - Tất cả đồng thanh. - Lát nữa trao giải Nữ hoàng xinh đẹp mà. Thế nào Mỹ Anh chẳng được giải.

- Mọi người biết rồi, mình đâu có được đi chơi quá 11 giờ đêm. Hôm nay năn nỉ mãi mama mới chịu cấp visa thêm một tiếng nữa.

- Mỹ Anh thở dài tiếc rẻ, thôi thì giải thưởng mà cô chắc chắn sẽ về tay mình đành nhường cho người khác vậy.

- Đúng rồi. - Đăng lên tiếng. - Mỹ Anh không được về muộn đâu. Để anh đưa em về.

- Không cần, em về bằng taxi, mà anh cũng đâu có xe.

- Em về một mình có ổn không?

- Ổn hơn là anh đưa về. - Mỹ Anh nháy mắt đầy ý nghĩa, nhớ đến màn cuồng nhiệt đang sau sân giữa.

- Anh cứ ở lại chơi tiếp.

- Tạm biệt mọi người.

- Thế thì bọn mình cũng về luôn. - Mai Ly và Kim Trang đồng thanh.

- Các cậu muốn giải tán Underground đây mà. - Đắc chung hứng.

Đăng đứng lên mở đường để đưa các cô gái len qua đám người đông đúc ra ngoài. Những nhân viên đeo súng đỏ mở cửa cho họ và cúi chào lịch sự. Gió lạnh lúc này làm Mỹ Anh dễ chịu. Tất cả đều đi taxi. Mai Ly và Kim Trang về cùng đường nên họ lên chung một xe.

Đăng kéo Mỹ Anh sát vào mình, khuôn mặt lộ vẻ áy náy.

- Anh xin lỗi vì hôm nay không đưa đón em được.

- Chỉ một lần thôi nhé. - Mỹ Anh hôn lên má người yêu. - Hẹn gặp lại ngày mai. Chúc anh ngủ ngon.

- Ngủ ngon nhé, honey.

Họ hôn gió và Mỹ Anh tiến về chiếc taxi còn lại đang đậu kế bên kia đường. Hằng Hoa Sen. Cô yên tâm vì thương hiệu quen thuộc, sẽ không bị bắt chẹt giá cả. Cô bước vào cửa sau, thu đôi chân dài lên sàn xe và vẫy chào lần nữa.

- Cho về khu chung cư Paradise.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh và phóng vút đi trong đêm tối. Hai ly whisky làm má cô nóng bỏng, đầu óc hơi chũnh choáng. Cô vẫn còn lâng lâng vì cuộc vui vừa rồi, cho dù có vài điều khó chịu vô hình đang vùi kín trong tiềm thức. Chiếc xe chạy rất nhanh trong khu phố cổ ngoằn ngoèo rồi phóng ra bờ sông. Các tài xế taxi luôn chạy với tốc độ tử thần. 100 chiếc taxi thì đến 99 chiếc bị móp đầu tróc sơn. Khu vực này bị cháy gần hết đèn đường. Tuy nhiên, qua ánh đèn pha lò mờ, Mỹ Anh vẫn cảm thấy một điều gì đó không ổn. Rất lâu sau, cô mới giật mình ngồi thẳng trên lưng ghế.

Con đường này, vẫn chạy dọc bờ sông, nhưng chiếc xe đang hướng lên phía thượng nguồn chứ không phải đi về hạ lưu con sông như đúng hướng phải thế.

- Này anh, sai đường rồi, khu chung cư Paradise phải đi hướng ngược lại.

Người tài xế vẫn chạy thẳng như không nghe thấy chỉ dẫn của khách hàng.

- Tôi bảo sai đường rồi, anh quay lại.

- Lúc này, Mỹ Anh mới dề ỷ đến khuôn mặt người lái. Cô không bao giờ để ỷ đến nhân dạng những người lái taxi cũng như bắt chuyện với họ. Tuy nhiên, người này không có khuôn mặt rõ ràng vì anh ta đeo cặp kính đen lấp nửa phần mặt, nửa phần mặt dưới khuất sau cổ áo blouse to sù sụ. Đeo kính đen lúc lái xe nửa đêm thế này ư? Chiếc xe vẫn chạy với tốc độ bất bình thường. Khắp người cô ớn lạnh.

- Anh dừng lại, nếu không tôi sẽ mở cửa xe.

Dứt lời cô với tay ra cánh cửa nhưng nó đã bị chốt chặt. Mỹ Anh run rẩy rút điện thoại và bấm số mới nhất. Đầu dây bên kia đổ những hồi dài trong tuyệt vọng. Đãng, đang nhảy, để điện thoại trong túi áo, hoặc nhạc ồm quá, hoặc anh say quá không thể nghe thấy tiếng chuông.

- Anh định...

Chiếc xe đột ngột phanh kít lại. Cả người cô chúi về phía trước. Người tài xế kỳ dị ngồi bất động trên ghế lái. Chiếc xe đậu trên con đường không một sự sống. Bên phải cô là dòng sông đục ngầu đang cuộn chảy, bên trái là cánh đồng nhấp nhô những bia mộ đen sì. Mặt đồng hồ điện tử xanh lét trên xe hiện số 12:30. Mỹ Anh thấy chóng mặt. Người tài xế chậm chạp kéo cổ áo xuống, bỏ kính và từ từ xoay mình lại. Hình ảnh cuối cùng mà cô gái 18 tuổi xinh đẹp nhìn thấy trên cõi đời này không phải là cha mẹ, cũng không phải những người bạn trẻ trung đầy sức sống, mà là một dung mạo ghê rợn như trong những thước phim phục vụ cho ngày lễ Halloween.

Tiếng hét kinh hoàng của cô gái bị nhốt kín trong chiếc hộp chữ nhật bốn bánh giữa đêm đông giá lạnh. Nếu thoát ra ngoài, nó chỉ có thể hòa cùng những thanh âm hư vô giữa thời khắc mà trời và đất cận kề trong giao hòa, thời khắc mà những âm hồn đang lẩn khuất cùng bóng tối u linh.

Chương 2

Chiếc Taxi Hoa Sen

Trời bão. Ngày hôm trước, và cả hôm trước nữa, Đài khí tượng thủy văn dự báo trời nhiều mây, nhiệt độ hạ chút đỉnh so với tuần nắng hạn vừa qua. Nghĩa là có thể sẽ có mưa nhẹ, tuy nhiên, những cơn mưa xối xả hồi đêm đã gây tai họa. Những cư dân của thành phố đêm qua ngủ một giấc yên lành và sung sướng trong tiếng mưa rơi lộp bộp và khí trời hơi se lạnh, dù trong tiềm thức dờ dang tức thì đã hình dung ra viễn cảnh thảm hại của một ngày mới. Chỉ mới 5 giờ sáng, nước đã tràn ngập những con đường trong nội thành. Đường biến thành các con kênh nhỏ nhỏ. Những đôi mắt hé qua ô cửa sổ nhìn người đi lại lút tận ngang gối. Trời giăng một màu xám xịt và mưa vẫn tiếp tục vỗ sần sập lên những mái tôn, mái ngói và mái bê tông ẩm đẫm. Lụt lội là chuyện thường niên có tính chu kỳ. Người ta chuẩn bị những bộ quần áo đã chiến dành riêng cho những dịp thế này, trẻ em gói cặp sách vào túi nilon to bản, người lớn chịu nhịn một bữa ăn sáng hấp dẫn ngoài vỉa hè và đành đoạn với bát mỳ tôm nấu sẵn. Một vài người kịp bật ti vi để xem bản tin sáng truyền đi những hình ảnh mới nhất. Rất may mắn, trụ sở của Đài truyền hình nằm ngay trên trục đường thấp nhất thành phố, nên phóng viên ghi hình và đưa tin thật tiện lợi, với các hình ảnh hấp dẫn và đầy kịch tính của một chiếc xe buýt bị chao đi trong cơn sóng đánh tạt từ vệ đường, những ghi đông xe máy trôi lên khỏi mặt nước lăm lăm nhích về phía trước và lênh bênh xung quanh là vài chiếc chẫu nhôm khổng lồ đang được điều khiển thay đò giang, mà người ngồi trong đó tự tạo mái chèo bằng một thanh gỗ dãn.

Lụt lội không hề cản trở trẻ em đi học và người lớn đi làm, đặc biệt đối với những nghề không được phép nghỉ cho dù có xảy ra đại hồng thủy. Cảnh sát hình sự Phan Đăng Bách cũng vật lộn cùng những “cơn sóng” đang cố vật ngã chiếc xe của anh. Mỗi lần có xe tải chạy qua, làn nước lại dựng lên đổ ụp xuống cả người lẫn xe. “Sóng thần”, một thanh niên đang bị bõm dất chiếc xe chết máy bên cạnh Bách vừa gào lên vừa đưa tay vuốt làn nước bắn thủ trên mặt. Trong cảnh tượng trớ trêu này thì khó có thể hài hước cho được. Chẳng ai cười vì câu nói đùa của người thanh niên xa lạ, thậm chí cái từ, ấy còn khiến những con người khốn khổ thêm lộn tiết. Bách đã thoát ra khỏi quãng đường ngập nước nhất. Anh cho xe chạy rất chậm về phía Trung tâm Giám định Pháp y. Khu này đất cao nên nước chỉ ngập quá mắt cá chân. Các nắp cống đã được mở ra và người ta chỉ có thể nhận ra nó dưới làn nước đục ngầu nhờ những vòng xoáy đang ồng ộc hút xuống ống ngầm. Mưa vẫn ào ạt từng cơn như ứ thừa nước từ thuở hồng hoang. Đứng đoạn rẽ, anh bất thần phanh dúi lại vì một chiếc xe máy chạy ngang qua suýt tông thẳng vào đầu xe. Người điều khiển mặc áo mưa trùm gần kín mặt nhưng có vẻ là một cô gái. Cô ta lao thẳng với tốc độ kinh hồn như

cổ tình cán vào bất cứ vật cản nào đi qua. Bách loạng quạng suýt đổ xe. Người lái xe kỳ quặc cũng chơi vơi rồi cuống quýt xin lỗi, miệng cười cầu hòa. Bách nhún vai và tăng ga đi tiếp. Nhưng chỉ vài giây sau, anh đã nghe thấy một âm thanh kinh hoàng và cùng lúc đó một vật khổng lồ đổ sập ngay trước mặt anh. Những tán lá xòe ướt rượt xòa lên đầu lên mặt Bách khiến anh lạng tay lái suýt ngã quay lơ ra đất. Mãi sau anh mới định thần được chuyện gì vừa xảy ra. Một thân cây cổ thụ xù xì nằm vắt ngang đường với những chùm lá lòn xòe cao ngang mặt. Anh đứng yên nhìn mưa đang tạo thành những vòng loang lay động trên mặt nước. Cung đường này thường ngày vốn đã vắng vẻ giờ tịnh không một bóng người, nếu không, hẳn cái cây già nua quái ác kia đã gây ra một cuộc thảm sát.

Thoáng thấy một bóng người đang lò dò dắt xe đi qua, Bách kêu lên.

- Quay lại đường khác, cẩn thận dây điện.

Thực ra đó là cô gái đã suýt tông ngã anh vừa rồi. Đương nhiên cô ta quành xe lại sau khi nhìn thấy chướng ngại vật dễ sợ nằm vắt ngang đường. Ngay lập tức, rất nhiều người đổ ra từ ng ngôi nhà xung quanh để chiêm ngưỡng và bình luận nốt về thảm họa nho nhỏ này trong một buổi sáng không an lành. Cô gái kia đã dựng chân chống giữa cửa xe lên và loay hoay đạp nổ máy. Bách tiến lại gần, cúi xuống xem xét, lau chùi một vài bộ phận của xe bằng ống tay áo ẩm ướt và cuối cùng cũng đạp nổ được máy giúp cho cô gái.

- Nó bị ẩm bugi. - Anh xoa đôi tay dầu mỡ. - Xe ga gặp nước là phức tạp lắm. May là nước chưa sục vào ống bô.

Cô gái cảm ơn rồi rút rời thanh minh.

- Xin lỗi anh về chuyện ban nãy. Xe của em từ sáng đã trục trặc mấy bận rồi, sửa xe hai lượt mà vẫn chưa đến cơ quan được. Em cứ sợ phanh lại nó sẽ chết máy nên cố gắng không sử dụng phanh, mới thành ra đụng vào xe anh.

Bách bật cười vì cách xử lý xe cộ của phụ nữ.

- Ai làm thế. Em định đi xe không phanh từ đây đến chỗ làm à? Dù sao thì em cũng không phải xin lỗi anh mà anh phải cảm ơn em mới đúng. Nhờ em mà anh vừa thoát chết trong chóp mắt đấy.

Bách rùng mình ngoái nhìn thân cây sẵn sàng đè nghiền bất cứ sinh vật nào đi qua nó trong khoảnh khắc của định mệnh. Nếu không có cú lờ đà trong tích tắc bị đụng vào xe cô gái, rõ ràng giờ này anh đã thành người thiên cổ kẹp giữa ở trên là thân cây, ở dưới là dòng nước đầy rác rến giờ đã ngập xâm xấp bấp chân. Cô gái cũng đã hiểu ra, im lặng nhìn đòn sấm sét của thiên nhiên đang nằm chình ình giữa đường. Bách không đọc được nét hoảng hốt hay kinh ngạc nào qua tấm áo mưa chùm kín đến ngang mặt.

- Quay lại đường khác thôi, chắc phải đến mai nhân viên môi trường mới dọn dẹp được hết cái đồng kinh khủng này.

Nói đoạn, Bách quay đầu xe và phóng vội đi không kịp chào cô gái đã vô tình trở thành cứu tinh của anh. Cửa vào Trung tâm Pháp y nằm ngay phía bên kia thân cây nhưng anh đành phải đi đường vòng qua mấy dãy phố nữa. Khi anh quay về đến nơi, đã có thêm vô số nhưng người khác đang đứng dưới mưa tò mò nhìn ngó rẽ cây không lồ mục ruỗng đã bật tung gốc để lại một cái hốc sâu hoắm dưới lòng đất. Bách có cuộc hẹn với trung tá Nguyễn Lê Minh của phòng giám định pháp y vào lúc 9 giờ sáng. Tuy nhiên khi đến nơi, trung tá Minh đang có cuộc họp khẩn không nằm trong kế hoạch nên ông nhắn Bách ngồi đợi ở phòng khách. Anh không sốt ruột vì có thời gian uống tách trà nóng để sưởi ấm cơ thể đã ngâm nước hai tiếng đồng hồ. Ít ra đám quần áo ướt sũng của anh may thay sẽ khô ráo được ít nào chẳng.

Bách nhớ lại tình huống hút chết đầy kịch tính khi nãy và lại thoáng chút rùng mình. Mẹ anh vẫn nhắc đi nhắc lại một nội dung với giọng đầy lo lắng rằng trong tử vi của anh có Thiên Tướng tọa thủ cung Mệnh, lại gặp Thiên Hình đồng cung. Theo ý các thầy thì rất khó tránh tai họa về binh đao và đầu mặt sẽ bị thương tàn. Võ tướng xưa kia gặp hai sao đồng hành này rất hung nguy, chắc chắn sẽ bị tử trận, chết không toàn thân. Nay anh không làm võ tướng song nghề của anh rủi ro chẳng khác gì lính ra mặt trận. Mỗi lần nhắc đến chủ đề này, mẹ anh lại lấy ống tay áo quẹt nước mắt. Bách thấy khổ sở bất cứ khi nào nhìn thấy nước mắt của mẹ. Anh là đứa con độc nhất và bà luôn sợ mất anh. Bà nhiều lần xa gần đề nghị đến chuyện chuyển công tác, ý rằng bà có một người em nuôi làm bên Vụ Tổ chức cán bộ của Bộ Công an. Ông ta sẵn sàng giúp Bách chuyển biên chế về Quận nhà. Ở đó Bách có thể phụ trách công việc hành chính, hết sức nhàn nhã, ngày chỉ làm việc dăm tiếng, thu nhận hồ sơ làm chứng minh thư cho nhân dân, hết giờ là về, chẳng phải sức ép gì, thỉnh thoảng còn có chút tiền thưởng. Dù rất rầu rĩ trước thái độ của bà mẹ già, nhưng mỗi lần nhắc đến điều đó, Bách không nén được một tràng cười thoải mái như thể ngồi trước màn hình xem danh hài Rowan Atkinson trong vai chàng Bean ngớ ngẩn đang loay hoay tự tặng quà cho mình nhân dịp Giáng sinh. Mãi sau, một lần hai mẹ con đi lễ chùa đầu năm, mẹ anh vào thỉnh giáo sư trụ trì, nhân tiện bày tỏ nỗi lo lắng vẫn thường trực. Vị cao tăng xem kỹ lá tử vi và an ủi bà.

- Về nguyên tắc thì đúng như vậy nhưng bà đừng lo. Trăm sự tại nhân, con người có thể quyết định và thay đổi số mệnh của mình.

- Thay đổi thế nào được, thưa thầy. Cháu nó đã bị đóng ấn rủi ro ở cung Mệnh. - Giọng bà nghe đã có nước mắt.

- Bà hãy nghĩ đến quy luật Nhân - Quả. Nhân - Quả không chỉ có ý nghĩa rằng nếu đời cha ông của cậu ấy làm việc phúc đức thì cậu ấy sẽ được hưởng phúc phận mà còn ám chỉ việc con người có thể tự tạo ra may mắn cho riêng mình. Nếu cậu ấy làm những điều đúng đắn giúp đỡ chúng sinh, phúc phận sẽ dày lên mà tránh được tai họa. Vì thế, hãy cứ để cho cậu ấy làm công việc hiện

giờ. Chính cái điều mà bà tưởng là đang rất nguy hiểm sẽ giúp cậu ấy chống lại mọi tật ách.

Mẹ anh yên tâm được phần nào, dù vẫn không tránh khỏi vài lúc nhớ đến cung Mệnh trong lá tử vi của con trai lại thở dài nãy nê. Sáng nay anh vừa thoát chết trong gang tấc, cái điều mà anh không tin, không ngờ tới, cái điều mà anh vẫn cười nhạo đã xảy ra ngay trước mắt và có lẽ đã không để anh có thời gian để suy ngẫm về nó nếu như không có cú va chạm xe với cô gái xa lạ. Cặp đôi Thiên Tướng - Thiên Hình mang hình dáng của thân cây cổ thụ tai ác chứ chẳng phải một viên đạn lạc hay chiếc xe tải đang chạy với vận tốc kinh hồn.

Mưa vẫn lộp độp ngoài hiên trước và hắt sần sạt lên cánh cửa kính phòng khách. Bách đã uống sang tách trà thứ ba. Anh mở lại những tờ báo của ngành vừa mua sáng nay và đọc lại phần bản tin an ninh. Phần lớn các báo đều đã đưa tin về thi thể một cô gái 20 tuổi được tìm thấy trong một thung lũng cách khu vực nội thành 20 cây số. Các vết thương phần mềm và xương dập nát khiến người ta phỏng đoán cô gái đã bị rơi xuống từ trên vách núi. Tuy nhiên, việc một cô gái thành phố mò lên núi làm gì vào lúc 3 giờ sáng vẫn còn là ẩn số. Cô gái tên Hoàng Cẩm Tú, là vũ nữ chuyên nghiệp của quán bar Pluto. Tất cả đồng nghiệp của cô chứng nhận rằng tối hôm đó cô còn rất vui vẻ và biểu diễn thành công một vũ đạo mới học được.

Cho dù chưa có bất kỳ kết luận nào của giám định pháp y cũng như phía cơ quan điều tra, nhưng một tay phóng viên tai ác đã đưa chính ình cái tin rất bắt mắt lên trang nhất.

“Hai thiếu nữ đã tử nạn trong vòng một tháng chỉ vì vô tình lên chiếc taxi Hoa Sen”.

Cũng cần phải nhắc đến nạn nhân đầu tiên trong hàng loạt sự trùng hợp này là Trần Mỹ Anh. Ngày 31/10/2013, Mỹ Anh đến sàn nhảy Underground để dự lễ hội Halloween cùng bạn bè. Sau đó cô rời khỏi sàn nhảy lúc 0 giờ 5 phút và lên một chiếc taxi của hãng Hoa Sen để trở về nhà. Sáng sớm hôm sau, người dân ở một khu vực cách đó hơn chục cây số phát hiện ra thi thể của cô nằm ngang trên đường đi. Sau đó, cái chết của Mỹ Anh được kết luận là tai nạn. Ngày 5/6/2014, Lê Hoàng Mai đến dự sinh nhật một người bạn cùng trường đại học, lúc ra về, cô cũng lên một chiếc taxi Hoa Sen tình cờ chạy ngang qua và ba ngày sau, nạn nhân mới được tìm thấy ở một khúc sông Hồng. Cô đã bị chết đuối. Phía cơ quan công an cho rằng nhiều khả năng đây là một vụ tự sát vì trước đó Lê Hoàng Mai đã nói với một số bạn thân rằng cô không muốn sống nữa. Bạn bè cô đều biết rằng tinh thần của Mai thời gian đó không được ổn định do đang có căng thẳng về mặt tình cảm. Và mới đây nhất, ngày 23/7/2014, xác nạn nhân thứ ba đã được tìm thấy dưới chân núi Long Thành. Nạn nhân là Hoàng Cẩm Tú, nhân viên của quán Pluto. Mặc dù chưa có bất kỳ kết luận nào từ phía các cơ quan chức năng về sự trùng hợp này nhưng nhiều đồng nghiệp

của Tú khẳng định rằng cô gái cũng đã lên một chiếc taxi Hoa Sen sau khi công việc kết thúc.

Mẫu tin chỉ vón vẹn 300 chữ nhưng đã dấy lên một làn sóng ồn ào trong thành phố. Đương nhiên hãng taxi Hoa Sen bị tẩy chay.

Thậm chí mỗi lần nhìn thấy một chiếc Hoa Sen đi qua cũng làm người ta sợ hãi, cảm giác không thoải mái y như vừa tình cờ đi ngược chiều một chiếc xe tang. Ngẫu nhiên đại tá Đoàn Kỳ Hoa, trưởng ban chuyên án phụ trách “nghỉ án Hoa Sen” lại là bạn học cũ của giám đốc thương hiệu Hoa Sen. Chiều hôm qua, đại tá Hoa đã nhắn nhó với Bách.

Khô quá cậu ạ, lão giám đốc Hoa Sen cứ y như bắt vạ tôi. May mà lão chưa biết ông bạn cũ tình cờ bị dính đúng vào vụ Hoa Sen, nếu không, lão lên phòng ngồi đồng cả ngày để chờ tin tức.

- Ông ấy giờ đang ngồi trên đồng lửa, thương hiệu Hoa Sen bị vớ này chắc xử lý khủng hoảng cả năm nữa cũng không lại được.

- Thì đó, lão cứ cần nắn tôi rằng tại sao tiến độ chuyên môn bây giờ chậm thế. Lão muốn nhờ tôi can thiệp đẩy nhanh tiến độ, để đến khi chuyện hai năm rõ mười là làm bố cáo nói rằng Hoa Sen không liên quan gì hết, tất cả chỉ là tin đồn do bọn taxi Sao Sáng và Bình Minh chơi đũa. Lão còn định nhét cho tôi cả chiếc phong bì.

Đại tá Hoa nhún vai.

- Giới kinh doanh là như vậy, đến bước đường cùng chỉ biết dùng phong bì.

Trung tá Lê Minh bước vào phòng khách. Anh đã gặp ông vài lần và cảm thấy yên tâm khi làm việc với con người này. Trung tá Minh xấp xỉ ngũ tuần, người gốc miền trong, dáng thấp lùn, da đen bóng, khuôn mặt tươi tỉnh và đôi mắt tinh anh luôn nhìn thẳng vào người đối diện.

- Mời anh vào phòng tôi. Trà ở đây ngon hơn. - Ông cười thân thiện.

Bách đứng dậy bước theo người giám định viên pháp y có phong cách xởi lởi của dân miệt vườn chính hiệu. Cả hai bước qua một dãy hành lang dài còn vương mùi vôi tường và gạch lát. Vừa bước vào phòng, trung tá Minh đã vào đề ngay, trong khi tay thoăn thoắt tráng ấm và pha trà.

Vụ này nan giải đây người hùng ạ.

- Các anh có tìm thấy chút gì không? - Bách hơi nhồm lên khỏi mặt ghế.

- Câu trả lời không được vui lắm, là “không”.

- Ý anh là... không gì cả?

- Không gì cả. - Trung tá Minh đẩy tập hồ sơ về phía Bách, trong đó có đầy đủ ảnh chụp nạn nhân và các kết quả xét nghiệm. - Hết như trường hợp trước,

nạn nhân này không hề bị xâm hại tình dục trước khi chết. Cơ thể nạn nhân không có dấu hiệu tác động ngoại lực. Trong máu và phủ tạng không tìm thấy bất kỳ chất ma túy nào. Xét nghiệm dịch dạ dày cho thấy không có độc dược. Xung quanh hiện trường không hề có dấu vết sinh học của người thứ hai ngoài nạn nhân. Có thể không còn kết luận nào khác ngoài giả thiết nạn nhân bị ngã từ trên núi xuống.

Bách gật đầu.

- Tôi biết rồi, trường hợp của Trần Mỹ Anh đã được kết luận là gặp tai nạn. Cô gái bị một chiếc xe ô tô cán phải, bàn chân trái dập nát hết cả. Lê Hoàng Mai chỉ đơn thuần bị chết đuối. Lần này thì vũ nữ Cẩm Tú bị ngã từ trên núi xuống. Tất cả tư trang, tiền bạc trên người họ còn nguyên vẹn khi được phát hiện ra. Đặc biệt là trong túi xách của Cẩm Tú còn có khá nhiều tiền, có lẽ cô ấy vừa được lĩnh lương cuối tháng. Và tình cờ cả ba cô gái trẻ đều đi xe của hãng Hoa Sen trước khi chết, không phải xe gọi từ tổng đài mà đều là xe bắt trên đường. Vấn đề là ở chỗ bọn họ lặn lội đến những chỗ ấy làm gì vào lúc nửa đêm? Từ sáng đến giờ tôi mong ngóng một vài manh mối từ phía giám định. Giờ “không gì cả”, chẳng nhẽ lại là sự trùng hợp tình cờ của những rủi ro.

Trung tá Lê Minh nhún vai thông cảm.

- Tôi đã nói trước rồi, vụ này chắc chắn là phức tạp. Rất buồn khi phải báo cho anh cái tin không vui vào một ngày ảm đạm như thế này.

Bách trao đổi thêm vài thông tin nữa với trung tá Lê Minh rồi nhanh chóng cáo lui. Anh bước ra ngoài hành lang, ngán ngẩm nhìn làn nước nâu quạch đã dềnh lên đến bậc thềm thứ hai của Trung tâm Pháp y. Mưa vẫn không dứt, đương nhiên hệ thống cống ngầm của toàn thành phố đã quá tải. Nước mưa không thoát được, ứ đọng và hòa cùng các loại nước thải trên đời để toàn dân ngụp lặn trong đó.

Đã ngồi lâu ở nơi khô ráo, giờ nhúng người xuống nước lạnh, Bách thấy phát nản. Anh xắn cao quần lên rồi mặc áo mưa, sau đó lùa đôi chân đi dép tông xuống vùng nước bẩn thỉu và đi về phía nhà để xe.

Gần giữa trưa mà trời đất sầm sì như vào giờ chạng vạng. Khu nhà để xe càng tối tăm vì có mái che. Bách cẩn thận dò chân từng bước một vì hoàn toàn không lường trước được sẽ có thứ gì dưới làn nước đục ngầu kia: Một nắp cống để hở, một mặt bằng thấp hơn bình thường, sẽ hệt chân mà ngã như chơi, hay tệ hơn là một mảnh thủy tinh đang trôi nổi. Bất thần, Bách cảm thấy có vật gì đó hơi nặng nằng đang đè lên chân mình. Nó trơn và cứng đờ. Đó không phải là một mẫu gỗ, một cục gạch hay thứ gì đó tương tự như thế. Bách cảm thấy vật này không ổn. Nó đang vòng mắc vào cổ chân anh. Bách khẽ dùng một chân để nâng nó lên khỏi mặt nước. Cái vật kỳ dị đó từ từ trôi lên. Bách chới vơi vì đang đứng trên một chân. Xác một con mèo đen đã cứng đờ với đôi mắt tròn xoe đang nhìn Bách. Anh vội vàng hất nó ra xa, vô tình lỡ đà suýt ngã. Những tấm

ảnh màu to bản trong tập hồ sơ bị dốc ngược lên đi tuột ra ngoài. Những khuôn mặt nạn nhân nổi lên trên mặt nước tối om. Khuôn mặt của Trần Mỹ Anh tím tái với đôi mắt mở to còn giữ nguyên vẻ kinh hoàng. Khuôn mặt dập nát đầy máu của Hoàng Cẩm Tú. Và kinh khủng nhất là khuôn mặt phù nề đến không còn nhân dạng của Lê Hoàng Mai. Bách đã được xem chân dung của cả ba cô gái trước khi chết. Họ đều may mắn được sở hữu những gương mặt đẹp và tươi tắn dễ làm xiêu lòng người đối diện, nhưng rồi cũng bất hạnh bị cái chết thảm thương tàn phá khuôn mặt. Giờ tấm chân dung của họ đang dập dềnh dưới nước mưa, khô sớ như những oan hồn đang tìm nơi phiêu dạt.

Chương 3

Cuốn Nhật Ký Màu Vàng

Căn hộ của gia đình Mỹ Anh nằm trên tầng 9 của tòa N6 trong khu chung cư Paradise. Khu này có bảo vệ canh gác từ ngoài cổng vào, chưa kể mỗi khối nhà lại có thêm hai bảo vệ riêng. Camera theo dõi và thiết bị báo động đều là loại tối tân nhất.

Đủ thấy chủ nhân của những căn hộ ở đây được hưởng sự an toàn tuyệt đối. Bách bước ra khỏi thang máy và tìm số phòng 901. Những cánh cửa căn hộ không làm bằng gỗ nâu mà gia công từ một loại hợp kim nào đó rồi được sơn màu be, hầu như hòa lẫn với ve tường. Chúng ngăn cách các thế giới bé nhỏ bằng một lãnh giới mỏng manh không sẫm màu.

Bách nhấn chuông và phải chờ rất lâu sau mới có một bóng mờ loáng chuyển động qua mắt thần trên ô cửa. Bóng mờ đó dừng lại thêm một lúc nữa, chúng tỏ chủ nhân của ngôi nhà đang quan sát rất kỹ vị khách không mời mà đến. Bách kiên nhẫn đứng thẳng người trước mắt thần cho người đằng sau cánh cửa có thể nhìn anh thật rõ.

Sau cùng, Bách lấy chiếc thẻ từ trong túi áo giơ lên và ra dấu. Cánh cửa mở hé ra ba mươi phân, đủ để Bách nhìn thấy khuôn mặt cảnh giác và sần muện của người phụ nữ trung tuổi mà anh áng chừng là mẹ ruột Mỹ Anh.

- Tôi là Phan Đăng Bách, Phòng Cảnh sát điều tra thành phố.
- Chào anh. Tôi... - Người phụ nữ không có vẻ gì muốn mời Bách vào trong nhà.
- Liệu tôi có thể thấp nhang cho Mỹ Anh?
- Mời anh vào.

Bà mẹ mở to cánh cửa. Mùi trầm hương lập tức bao phủ khứu giác anh. Căn hộ này hóa ra rất rộng, có thể đến gần 300 mét vuông. Phòng khách sáng sủa vì hầu như cả hai bức tường đều được lắp kính shopfront để làm cửa sổ. Từ phòng khách, một hành lang gỗ nhỏ tủa đi các phòng cá nhân khác. Phía tay phải là khu vườn rộng chừng 20 mét vuông trồng cỏ nhân tạo và nhiều loại hoa hồng đủ màu sắc, ở giữa có cả một vòi phun tí hon với bức tượng thần Vệ nữ đang nhô lên từ mặt biển. Nội thất của căn hộ đặc biệt thẩm mỹ và sang trọng với tông màu nâu và be nhạt, từ giấy bô tường, thảm trải sàn đến đệm nhồi và các đồ mỹ nghệ. Tuy nhiên, tất cả đều toát lên một vẻ nặng nề và u ám. Bà chủ nhà cũng mặc bộ đồ màu be pha nâu, bà dẫn Bách đi qua dãy hành lang để vào căn phòng cuối cùng.

Đó là gian thờ của gia đình, phía trên là bàn thờ Phật gắn cố định vào tường và phía dưới là bệ thờ bằng gỗ sồi đen bày bài vị của những người đã khuất. Rất nhiều ảnh chụp đặt trên bàn thờ, những khuôn mặt già nua, những gò má gầy gò ốm yếu, và chen vào giữa là đôi mắt sáng lấp lánh của cô gái 18 tuổi mà Bách đã nhìn rất nhiều lần qua ảnh. Bà mẹ giúp anh châm lửa và đứng lùi lại sau. Bách lẩm bẩm thành tiếng giữa làn khói mờ và mùi nhang trầm u uẩn.

- Cầu mong linh hồn em siêu thoát trên cõi Niết bàn.

Một tiếng nấc vang lên cô độc trong căn phòng vắng lặng. Khi hai người đã quay trở lại phòng khách, mất một lúc rất lâu Bách mới có thể đi vào chủ đề chính vì cơn xúc động của người mẹ đã lên đến cực điểm. Khuôn mặt bà vẫn còn lại nhiều nét của thời xuân sắc và đôi mắt thì hao hao giống Mỹ Anh dù đang chất chứa đầy nỗi buồn thương.

- Chúng tôi đang xúc tiến điều tra về tung tích tài xế đã gây ra cái chết của em Mỹ Anh, mong gia đình hợp tác...

Bà mẹ cắt ngang với thái độ không hài lòng.

- Chúng tôi chẳng có gì để hợp tác. Chuyện đã trôi qua gần một năm. Cảnh sát giao thông đo đạc, khám nghiệm thi thể con gái tôi không biết bao lần. Công an địa phương tuần nào cũng gọi chúng tôi lên chỉ để hỏi xem Mỹ Anh có thù oán với ai không, gia đình chúng tôi có thù oán với ai không. Anh thử nhìn chúng tôi xem có giống những kẻ gây thù chuốc oán hay không? Mỹ Anh là đứa trẻ ngoan đến nỗi con mèo cũng không dám đánh.

Mỹ Anh không phải là một đứa trẻ. Cô ấy đã đến tuổi trưởng thành và bắt đầu có một số mối quan hệ cá nhân. Ở tuổi của Mỹ Anh, người ta đã không muốn công khai những việc mình làm, những nơi mình đến và các đối tượng giao tiếp của mình cho cha mẹ nữa.

- Anh nói thế là có ý gì?

- Chỉ có một ý đơn giản là cả chị và tôi đều không thể biết được cô bé đã làm gì vào đêm hôm ấy. Ngay cả chuyện nửa đêm cô ấy đi một mình đến một nơi rất xa trung tâm nhằm mục đích gì cũng chưa được làm sáng tỏ.

Bà mẹ thở dài.

- Đúng thế, đó là điều duy nhất chúng tôi băn khoăn. Hôm ấy con bé xin vợ chồng tôi cho nó đi dự sinh nhật. Nó đi taxi. Chúng tôi cũng vẫn khuyên nó đi taxi cho an toàn. Trong bữa tiệc sinh nhật có cả Mai Ly và Kim Trang là những đứa bạn thân cùng lớp vẫn hàng ngày đến đây chơi. Mấy đứa đã gọi điện hẹn hò nhau từ trước nên tôi cũng yên tâm. Nếu tôi biết sự thể như thế... - Bà lại nấc lên.

Khơi gợi lại nỗi đau của người khác là một phần trong công việc hàng ngày của anh. Anh phải lấy lời khai từ thân nhân của các nạn nhân và cả bị can trong nhiều vụ án. Tất cả bọn họ đều có thái độ giống nhau. Hồi mới bắt đầu làm việc,

anh thậm chí còn bị cuốn theo cảm xúc của người đối diện, đến độ lẫn lộn các tình tiết khai báo. Nhưng riết rồi cũng quen. “Mài mòn cảm xúc” là một khái niệm tuyệt đối xảy ra với bất cứ ai, vì thế những người làm nghề đồ tể vẫn một ngày chọc tiết hàng chục con lợn bằng sự vô cảm của một cỗ máy và các bác sỹ phẫu thuật vẫn đều tay mổ xẻ bệnh nhân dưới vẻ thản nhiên như đang đứng trước một lũ gà con. Anh cũng thản nhiên trước nỗi đau của người khác vì đó là chuyện thường ngày.

Tuy nhiên, lần này anh tránh nhìn vào bức chân dung ép gỗ khổ lớn của cô con gái bà chủ nhà đang treo ngay giữa phòng khách.

Không như tấm chân dung trong gian thờ, mà có lẽ được phóng lại từ một chiếc ảnh thẻ sinh viên, bức hình này đặc tả từng sợi lông mi, từng mụn, nốt ruồi trên khuôn mặt cô gái. Cô đang đứng trước mũi thuyền, gió tung bay mái tóc dài dợn sóng, chiếc áo pull màu lam hòa cùng trời và biển làm sáng bừng khuôn mặt kiều diễm. Bách cố không liên tưởng hình ảnh ấy với tấm ảnh của giám định pháp y đang nằm trong chiếc cặp da của anh.

- Hôm ấy Mỹ Anh và các bạn không đi dự tiệc sinh nhật. - Bách thông báo cái điều mà chẳng có cán bộ điều tra hình sự nào liên quan đến vụ này nghĩ rằng có trách nhiệm nên giải thích cho bà mẹ hiểu.

- Có mà, chúng nó làm tiệc ở ngoài quán. - Bà ngơ ngác.

- Họ có vào quán, nhưng đó là quán bar kiêm sàn nhảy. Không có số liệu chính xác nhưng chúng tôi biết phân nửa khách hàng của quán bar đó thường xuyên sử dụng Ecstasy và cần sa trước khi vào quán. Hơn nữa, họ đến đây nhân ngày Lễ ma quỷ được làm theo kiểu của phương Tây, là một cái cớ để chủ sàn tổ chức cho khách hàng được vui chơi, chứ không phải tham dự tiệc sinh nhật trong đó.

- Trời đất, thế thì mấy con bé kia lôi kéo nó thôi. Chứ con nhà tôi ngoan, không bao giờ biết đến mấy chỗ đó.

Bách bỗng trở nên mệt mỏi. Anh đã từng tiếp xúc với hàng trăm đối tượng tương tự bà chủ nhà này, luôn luôn bênh vực con mình như một đứa trẻ mẫu giáo.

- Tôi không bảo Mỹ Anh không ngoan, cũng không bảo cô ấy làm điều gì khuất tất ở đó. Tôi chỉ cung cấp những thông tin mà chúng tôi đã xác minh.

- Tôi có nghe báo chí nói rằng Mỹ Anh đã vào quán Ground gì đó nhưng không biết đây là nơi... như anh đã nói.

- Mỹ Anh đã rời sàn nhảy lúc 12 giờ 15 phút, một mình, gọi taxi và đi theo hướng ngược lại với nhà mình. Đó là khu vực vắng vẻ đặc biệt nguy hiểm mà không một cô gái trẻ nào dám lai vãng đến vào lúc nửa đêm. Chúng tôi cho rằng điểm này có gì đó bất bình thường chứ không đơn thuần là một vụ tai nạn.

Bà mẹ kêu lên, giọng đã hơi nghẹn lại.

- Vậy chứ anh bảo tôi phải làm gì bây giờ?
- Chúng tôi cần sự hợp tác, cần cung cấp tất cả các thông tin và mối quan hệ liên quan đến Mỹ Anh.
- Nếu biết bất kỳ điều gì tôi sẵn sàng kể lại với anh.

Bách bắt đầu các câu hỏi, nhưng thông tin mà bà đưa ra đều là những điều mà anh đã biết, thậm chí còn sơ sài hơn những gì mà anh đang có. Tất cả đều nằm trong tập hồ sơ chuyển lên từ tuyến dưới. Buổi tối cuối cùng, Mỹ Anh ngồi cùng Mai Ly, Kim Trang, Vũ Phương Đăng, Hoàng Minh Đắc và Đoàn Trang. Tất cả đều là bạn thân của Mỹ Anh, trừ Đoàn Trang là cô bạn mới quen của Đắc. Mỹ Anh đang theo học khoa quản trị kinh doanh của một trường đại học dân lập, học lực trung bình, quan hệ bạn bè vừa phải, từng có một bạn trai cũ từ thời trung học nhưng đã chia tay và Đăng là bạn trai của cô vào thời điểm ấy. Mỹ Anh hiếm khi được phép đi chơi quá 10 giờ tối và 31 tháng 10 hôm đó là một ngoại lệ. Mỹ Anh không có nhiều bạn thân, những người mà cô thường xuyên gặp gỡ bao gồm các nhân vật liên quan đến lễ Halloween ở Underground năm ngoái. Họ nhận xét rằng Mỹ Anh là một cô gái hòa nhã, có phần hơi điệu đà và ngây thơ. Trước khi sự việc bi thảm xảy ra, Mỹ Anh không hề có xung đột với bất kỳ người bạn nào. Lịch đi lại của cô thường chỉ quanh quẩn ở trường và trở về nhà vào lúc cuối giờ chiều, tuần đi chơi vài tối, và hầu như buổi đi chơi nào cũng có mặt ít nhất một trong những người bạn kia. Bạn bè cùng lớp và những người quen của Mỹ Anh không có lý do gì để ghét cô, ghét đến nỗi phải ra tay ám hại lại càng không.

Bách cũng xin phép vào phòng riêng của Mỹ Anh, một căn phòng xinh xắn mà tất cả các cô gái ở tuổi ấy đều mơ ước với giấy bồi tường hoa hồng xanh, ga trải giường và rèm cửa cũng hoa xanh, đồ gỗ màu trắng trên đó rất nhiều album và búp bê. Gia đình cô vẫn giữ nguyên trạng căn phòng như thể Mỹ Anh vừa ngủ dậy và đang ăn sáng ở trường. Bách không tìm thấy thứ gì đặc biệt. Anh đã đọc nhật ký ngày trên Facebook của cô, rất chi tiết từ cái váy đầm mới mua, bữa pizza ăn lúc trưa, những đoạn chat đôi thoại với bạn bè và những cảm xúc lãng mạn tuổi teen. Rất nhiều comment xoay quanh những mẫu viết dễ thương này và comment cuối cùng chỉ chấm dứt cho đến tận giữa năm 2014. Tội nghiệp cô gái, nhiều bạn bè trong Friendlist của cô vẫn chưa hay biết rằng chủ nhân của Facebook đã không thể tiếp tục những dòng nhật ký nữa từ gần một năm nay rồi. Bách muốn xem những tin nhắn kín của Mỹ Anh nên đã thử các kiểu password thông qua cái nick công khai ngay từ trang chủ. Rõ ràng Mỹ Anh không có nhiều bạn bè ngoài đời thực nhưng bạn ảo trên mạng thì lại rất nhiều và chat trên Facebook rõ ràng là một trong những thú giải trí thường nhật của cô. Tuy nhiên, Bách đã mất nửa ngày trời để thử password bằng ngày tháng năm sinh của cô gái, của Vũ Phương Đăng, tên trường học, tên bài hát, ca sĩ, diễn viên mà cô ưa thích nhất và rất nhiều yếu tố gần gũi liên quan đến một cô gái tuổi teen nhưng bất thành.

Bách xem rất kỹ những đồ vật của Mỹ Anh nhưng không phát hiện được thứ gì đặc biệt. Trong máy tính riêng của Mỹ Anh cũng vậy, chỉ có vài file word lưu lời mấy bài hát quốc tế, các ảnh chụp của cô và gia đình, bạn bè, ngoài ra không còn gì khác. Song khi lật hết các cuốn sách ở trên giá, Bách tìm thấy một cuốn sổ nhỏ bìa vàng xinh xắn nằm áp vào phía trong, giữa những gáy sách và tấm sau của giá gỗ, rõ ràng là không muốn để người khác nhìn thấy. Cuốn sổ có vẻ như một quyển nhật ký, nhưng ngay tức thì Bách nghĩ mình nhầm, vì những thanh niên trẻ thời nay không mấy ai còn viết nhật ký nữa, nhật ký trên giấy lại càng không. Những cuốn sổ chép thơ và bài hát như thời hoa niên của Bách chắc đã chết từ lâu. Ngày nay lũ trẻ thường tải bất cứ thứ gì chúng thích từ trên mạng và chia sẻ với nhau trên những trang web cá nhân. Tuy nhiên, khi anh gỡ trang bên trong đó quả nhiên lại là một cuốn nhật ký, ghi chép không nhiều, mỗi trang chỉ vài dòng nhưng được trang trí rất đẹp bằng những tấm ảnh chụp lấy ngay nhỏ xíu bằng đầu ngón tay cái. Ảnh không nét lắm nhưng vẫn rõ nụ cười tươi tắn của Mỹ Anh và một anh chàng bánh trai mà Bách đoán là Vũ Phương Đăng. Đó là một cuốn nhật ký tình yêu bắt đầu từ ngày 15/8/2013 và kết thúc vào ngày 3/10/2013, nội dung nói về những cuộc hò hẹn giữa hai người với lời lẽ tha thiết. Bách lấy làm ngạc nhiên. Họ đã chụp ảnh cùng nhau, vậy mà anh không hề nhìn thấy những tấm ảnh này được post lên Facebook của Mỹ Anh, trong khi đó, hầu như toàn bộ ảnh chụp của cô lưu lại trong máy vi tính đều đã được đưa lên mạng. Các status cũng không có một từ nào nhắc đến Vũ Phương Đăng ngoài những cảm xúc lãng mạn chung chung không ám chỉ cụ thể một ai. Mỹ Anh không phải là một cô gái kín đáo vì cô đã viết tít tạt mọi chuyện lên Facebook từ những việc tế nhị nhất, không lý gì cô lại giấu kỹ người yêu mình đến vậy, điều mà một cô gái đang yêu ở lứa tuổi cô ít khi làm thế.

- Chị có biết cậu bé này không? - Bách chìa cuốn sổ cho bà mẹ Mỹ Anh.

- Không, tôi chưa nhìn thấy cậu ta bao giờ. - Bà nghe chùng chùng có vẻ sững sốt khi nhìn thấy những bức ảnh âu yếm giữa con gái mình và một cậu trai lạ.

- Cô ấy không bao giờ nhắc đến cậu ta?

- Chưa bao giờ. Tôi thậm chí còn không biết nó có bạn trai nữa kia.

- Nếu biết điều đó, cô bé có bị bố mẹ mắng không?

- Không, chúng tôi cũng nghĩ rằng nó đã lớn, đã bắt đầu ở tuổi có bạn trai, nên thỉnh thoảng cũng ý tứ hỏi nó rằng nếu có một người nào đó để ý đến con thì dẫn đến đây để mẹ chiêu đãi.

Bách đã trả lời được một thắc mắc. Như vậy là không có chuyện Mỹ Anh giấu giếm bạn trai vì sợ gia đình quở mắng. Bách kiểm tra lại những bức ảnh trong máy tính, thấy có vài bức Vũ Phương Đăng chụp cùng cả nhóm bạn Mỹ Anh, nhưng thậm chí ngay cả những bức ảnh này cũng bị Mỹ Anh loại ra khỏi danh sách ảnh đưa lên Facebook. Vì ảnh chụp xa nên Bách đã không để ý. Anh phóng to trên màn hình để nhìn lại cho rõ. Vũ Phương Đăng có thân hình cao

lớn, áo sơ mi body in hoa văn màu đen rất sành điệu, tóc vuốt gel cẩn thận và miệng cười tươi tắn. Nhìn chung là một gã đúng sở thích của các cô gái tuổi teen. Tuy nhiên, khuôn mặt và nụ cười của cậu ta có điều gì đó khiến anh hơi ngờ ngợ. Anh đã gặp cậu ta ở đâu đó rồi sao? Những người buộc phải gặp anh phần lớn là những đối tượng chẳng hay ho gì. Đối tượng giao tiếp của một cảnh sát hình sự rõ ràng không danh giá như các mối quan hệ của một ngôi sao nhạc hip hop. Anh ngồi im bất động trước màn hình đến nỗi bà chủ nhà phải nhắc khéo.

- Cậu có muốn uống thêm gì không?

- À không, cảm ơn chị, tôi xong việc rồi. Mà... chị có thể cho tôi mượn cuốn sổ này về được không?

- Cậu cứ tự nhiên, nhưng nhớ giữ gìn nó cẩn thận, bất cứ thứ gì của con gái, tôi đều muốn giữ lại trong nhà này.

- Tất nhiên rồi, ngay khi có thông tin gì, chúng tôi sẽ báo lại cho gia đình.

Bách lật giở những trang nhật ký của Mỹ Anh, chúng có màu sắc dễ thương hết căn phòng của cô vậy. Trang đầu tiên, cô viết:

“2 giờ sáng ngày 15/8/2013

Hôm nay là ngày đầu tiên mình ghi cuốn nhật kí này. Nó sẽ là một ngày đặc biệt trọng đại. Nụ hôn của anh ấy khiến mình đến giờ này vẫn còn ngồi đây để viết những dòng tư tưởng mà chắc chắn anh ấy sẽ không đọc được.”

Những ngày sau, nhật ký miêu tả tỉ mỉ thậm chí cả quán cà phê mà hai người đã ngồi, bản nhạc mà cả hai cùng nghe và lọ nước hoa Nina Ricci mà Vũ Phương Đăng đã tặng nhân ngày sinh nhật cô. Có một trang khiến Bách đặc biệt chú ý.

“1 giờ sáng ngày 30/8/2013.

Lần đầu tiên bọn mình cãi nhau. Anh vẫn chưa giải thích cho mình lý do tại sao anh muốn giữ kín mối quan hệ này. Việc anh nói rằng “Anh không thích xuất hiện trước đám đông, anh muốn mọi việc kín đáo, sẽ lãng mạn và êm đềm hơn nhiều”, thực chẳng hợp lý. Mình ghét nhất mỗi lần anh như thế, mặt mũi lì lợm. Mình chỉ post mỗi cái ảnh chụp cả hội lên Facebook thôi mà anh cũng không đồng ý. Sáng nay mình đã xóa cái ảnh ấy đi rồi, vậy mà vẫn còn giận. Anh kỳ ghê. Vì thế mình quyết định nói lời chia tay. Nhưng nếu anh không làm lành trước với mình, anh nghĩ rằng mình ích kỷ và sẽ ghét mình, anh tưởng thật rồi bỏ đi thì mình chết mất. Mình phải làm thế nào đây???”

“12 giờ đêm ngày 2/9/2013.

Thế là sau ba ngày giận nhau, mình tưởng đã hóa điên lên được, anh đã gọi điện cho mình để nói lời xin lỗi. Chúng mình đã cực kỳ hạnh phúc trong một

ngày Quốc khánh đẹp trời. Mình vui đến nỗi nếu miêu tả trọn vẹn ngày hôm nay thì phải mất cả cuốn sổ này mất.”

Và trang cuối cùng đúng vào lễ Halloween.

“7 giờ tối ngày 31/10/2013.

Mình phải tranh thủ viết nốt những dòng này vì tối nay nhất định sẽ về muộn, không viết được nữa. Hôm nay mình vui, rất vui, chắc chắn là một buổi tối đầy hồi hộp đây. Anh nói rằng sẽ dành cho mình một buổi tối bất ngờ không như bất kỳ tối nào đã diễn ra trước đây trong đời mình. Anh nói rằng chắc chắn mình sẽ sợ, sợ chết ngất đi được ấy, và mình sẽ nhìn thấy những điều kinh hoàng chưa bao giờ từng thấy. Biết mình sợ ma nên dọa đây mà. Anh không biết rằng có anh rồi thì em chẳng sợ gì nữa hết”.

Nét chữ của Mỹ Anh tròn vo, hơi xiên xẹo, trông ngây thơ hết những lời lẽ trong nhật ký. Bách đọc đi đọc lại cuốn sổ để cố tìm cho ra được một điều gì đó mà bất lực. Phòng làm việc của anh vắng lặng, đồng nghiệp trong cơ quan đã đi về hết. Anh đứng bên cửa sổ ngắm nhìn cơn mưa đang muốn nhấn chìm cả thành phố. Những cơn mưa mùa bão lúc nào cũng rình rập như một chị sồn sồn hay ghen chồng. Đám lá cây sũng nước theo đánh dưới ánh đèn đường vàng quạch. Có chuông điện thoại. Chẳng cần nhìn số thì anh cũng biết ai đang gọi. Nhà anh đang chuẩn bị chuyển đến nơi ở mới, nên việc nhà rất bận rộn, đồ đạc cũ thì nhiều. Cả anh và mẹ đều có tính “lưu trữ” rất hợp nhau, nên thứ gì cũng không muốn vứt đi, phòng xa sau này có việc gì cần đến, thành thử trăm thứ đồ không tên sau khi được đóng vào hòm cứ ngập lên tận cổ.

- Con về đây, mẹ yêu quý.

- Không phải nịnh tôi để chống chế, anh đi từ sáng sớm đến tối khuya, ở nhà chỉ có mỗi bà già này xoay vần...

Bách ngất máy một cách bất lịch sự sau khi âm ào.

- Rồi rồi, về đây về đây. Mẹ ghét con đến thế thì đổi lấy đứa khác đi vậy.

Anh vội vàng thu hết đám tài liệu vào trong cặp. Hồ sơ, ảnh chụp, cuốn sổ màu vàng. Anh nhét nó vào ngăn giữa rồi bất chợt rút phất ra như bị thôi miên. Khỏi ngờ vực của anh ngày một tăng lên. Anh giở lại cuốn sổ, nhìn sững vào khuôn mặt tươi cười của Vũ Phương Đăng rồi rút một tập ghi chép khác cũng từ ngăn giữa, trong đó có tấm ảnh chụp Lê Hoàng Mai trong bữa tiệc sinh nhật vào đêm cô gái tự sát. Lê Hoàng Mai mặc váy tím, chính giữa ảnh, đang ngồi cạnh cô gái chủ nhân của bữa tiệc, khuôn mặt không tươi cười như những người khác. Có khoảng hơn 10 thanh niên nam nữ ngồi chen chúc trên một ghế salon dài trong quán karaoke. Bách đưa sát tấm ảnh vào gần quyển sổ màu vàng. Anh nín thở. Người con trai ngồi góc ngoài cùng trong tấm ảnh và cậu chàng sành điệu trong tấm ảnh chụp lấy ngay chỉ là một người: chính là Vũ Phương Đăng.

Chương 4

Tôi Biết Việc Anh Đã Làm

Ngay lúc vừa bước qua cánh cửa kính dán đề can màu lập thể, Bách đã nhìn thấy Vũ Phương Đăng ngồi chờ sẵn ở bàn góc trong cùng. Anh nhận ngay ra cậu ta bằng vẻ bề ngoài bồn chồn lo lắng chứ không phải qua bộ quần áo sành điệu cùng một phong cách từ những tấm ảnh mà anh nhìn thấy. Bách đã quyết định hẹn cậu ta ở một quán cà phê mà không gọi lên phòng điều tra xét hỏi.

- Chào cậu, tôi là Bách. - Bách giơ tay ra bắt vẻ thân thiện.
- Chào anh.

Vũ Phương Đăng đứng lên đáp lễ nhưng khuôn mặt không cười. Nó thoáng một vẻ ngạc nhiên, có lẽ vì dáng vẻ như một nhân viên văn phòng của Bách, một nhân viên văn phòng nhân tản đi uống cà phê sáng vào ngày chủ nhật với áo pun đen và quần kaki màu be, tay phải xách chiếc túi đựng laptop để sẵn sàng ngồi đồng suốt buổi sáng trong một quán wireless.

- Đem qua cậu có xem trận Chelsea gặp Liverpool không? - Bách mở đầu câu chuyện sau khi gọi cho mình một tách cà phê đen.

- Tôi không xem.
- Hôm qua Chelsea đá sớm, chắc lúc đó cậu bận ra ngoài.
- Tôi không thích bóng đá.
- Lạ. Ở tuổi cậu sao lại không thích bóng đá. Thế thời gian rỗi thì cậu làm gì? Chơi game chẳng?

Bách hỏi băng quơ với vẻ đang rất bận rộn pha chế ly cà phêphin để trước mặt. Anh có thể cảm thấy ánh mắt ngờ vực của Đăng đang hướng thẳng vào giữa trán anh.

- Thỉnh thoảng chơi game, thỉnh thoảng chơi xìp xám và thỉnh thoảng vào bar uống rượu.

- Đi bar một mình?
- Không, tất nhiên là với bạn bè rồi.
- Chắc cậu cũng nhiều bạn?
- Không nhiều lắm, chủ yếu là ngồi cùng mấy thằng bạn học hồi cấp ba.
- Còn mấy cô nàng xinh đẹp thì sao? Hồi bằng tuổi cậu, lũ chúng tôi thường có phương châm rằng “Sẽ mất vui nếu có chút hơi men mà lại không có bóng hồng nào bên cạnh”.

Sự ngờ vực của Đăng càng tăng lên. Cậu ta ngần ngừ không trả lời rồi quay đi chỗ khác.

- Tôi biết cậu vốn rất được phái nữ hâm mộ. Cậu vẫn thường...

- Phụ nữ không thích uống rượu. - Đăng ngắt lời. - Tôi cũng không hay chơi với con gái. Không biết nói chuyện gì với họ khi ở bên quầy bar cả.

- Nhưng cậu vẫn giao tiếp với phái nữ đấy thôi. Hôm sinh nhật Linh Đan vào tối ngày mừng năm tháng sáu, chỉ ít thì trong bữa tiệc cậu có thân với hai cô gái là Linh Đan và Lê Hoàng Mai.

Bách thấy rõ là Vũ Phương Đăng suýt nghẹn ngum cả phê còn chưa trôi đến cổ. Cậu ta đang choáng, choáng như thể bất ngờ bị đánh bởi một vật lạ từ phía sau. Bách im lặng, không hỏi gì thêm, và nhẩn nha chờ kẻ sành điệu trước mặt bị ngấm đòn. Mãi sau, cậu ta mới thốt lên vẻ khó nhọc.

- Tôi có biết sơ sơ hai cô gái đó, không chỉ có hai mà gần như tất cả bọn họ, vì có lần tôi đã cùng ban nhạc đến trường họ biểu diễn.

- Và các cô gái trở thành fan hâm mộ của cậu?

- Chỉ là bạn quen sơ thôi. - Vũ Phương Đăng thở nặng nề. - Tôi có rất nhiều bạn như thế.

- Vậy mà bạn nãy cậu khiêm tốn nói rằng cậu không hay chơi với con gái.

- Đó cũng không hẳn là chơi.

- Cậu đến dự sinh nhật mà. Ở đó chỉ xuất hiện hai đấng mày râu trong khi có tới tám cô gái cả thầy. Nếu không phải chơi, thậm chí chơi thân thì Linh Đan đã không mời.

Linh Đan không mời tôi mà Hoàng Mai nhắn tôi đến cho vui. Vũ Phương Đăng buột miệng, rồi ngay lập tức hối hận thấy rõ vì câu nói đăng nào cũng là bộp chộp của mình.

- Rồi rồi, nghĩa là cậu thân với Lê Hoàng Mai hơn là với Linh Đan. Giữa hai người có chuyện gì để đến nỗi tối hôm đó hai người giận nhau?

Anh chàng đẹp trai trước mặt Bách có vẻ bị choáng thêm một lần nữa. Cậu ta lúng túng trước cái nhìn xoáy sâu của gã cảnh sát hình sự đang ngồi trước mặt. Cậu ta bắt đầu mê mụ. Rồi rành, Vũ Phương Đăng đang chuẩn bị tinh thần để trả lời những câu hỏi về Mỹ Anh chứ không phải Lê Hoàng Mai. Gã cảnh sát có dáng vẻ lù khù và nhàn nhã của một công chức bàn giấy này muốn gì ở cậu.

Bách ngắm nghía cái đầu vuốt gel cẩn thận, áo body màu trắng bó sát thân hình rất chuẩn, quần jean xanh te tua trên cạp, thắt lưng nâu nổi bật trên tông màu trẻ trung khỏe khoắn. Bách ngắm nghía hậu duệ của Adam đang ngồi thu lu trong ghế bành nhưng ngắm nghía một món đồ kỹ thuật trước khi tháo lắp. Khuôn mặt cậu bé này trộn lẫn vẻ mồi mệ và căng thẳng của chuỗi ngày dài dằng dặc phải chịu đựng những nỗi đày ải tinh thần, nhưng cậu ta vẫn chăm

chút vẻ bề ngoài của mình như thể ngày nào cũng là dạ tiệc. Cậu ta khỏ sở xoay xoay ly cà phê bằng hai lòng bàn tay. Hành động này thể hiện rất rõ một tính cách không quyết đoán và thiếu dứt khoát trong bất kỳ trường hợp nào. Trong tấm ảnh chụp sinh nhật Linh Đan, Đăng và Lê Hoàng Mai ngồi rất xa nhau, không theo như cách của một cặp đang yêu thông thường. Bách đã phần nào hiểu ra vấn đề. Trong hồ sơ lưu giữ lời khai của tất cả những người bạn thân của Lê Hoàng Mai, không hề thấy nhắc đến tên của Vũ Phương Đăng. Cuộc thăm vấn những người đến dự tiệc sinh nhật cũng sơ sài. Cho đến tận khi vũ nữ Cẩm Tú bị ngã từ trên vách núi xuống, vụ Lê Hoàng Mai và Mỹ Anh vẫn chưa được liên hệ với nhau. Tất cả đều đương nhiên cho rằng đó là một vụ tai nạn và một vụ tự tử.

Vũ Phương Đăng dường như vẫn kiên quyết với công việc xoay ly cà phê trên mặt bàn. Bách đi thêm bước nữa.

- Cậu thấy sao nếu cả hai cô bạn gái của cậu đều bị chết thảm trong quãng thời gian cách nhau chưa đầy một năm? Có phải là sự tình cờ định mệnh không?

Tức thì những giọt nước mắt to tướng thi nhau lăn xuống gò má trắng trẻo vì thiếu nắng của gã thanh niên. Mới đầu cậu ta còn ôm khư khư ly cà phê, mặc cho nước mắt nước mũi tèm nhèm trút xuống. Sau cậu ta lấy mu bàn tay quệt lia lia vừa quệt vừa sụt sịt như một đứa trẻ. Bách hơi lúng túng. Anh và thằng nhóc công tử bột đang ngồi đối diện qua chiếc bàn kê sát tường kính. Quán cà phê này tận dụng hành lang của một khách sạn nhà nước, thành ra địa thế lại rất đẹp. Dải hành lang hẹp chạy dài sát tường kính bao có thể kê những chiếc bàn song song, mỗi bàn có hai ghế so pha dài với lưng dựa cao tạo thành vách ngăn. Các khoang vì thế mà kín đáo, người bàn này không thể nhìn sang bàn bên kia. Cách thiết kế như vậy đương nhiên dành cho những cuộc tâm sự nho nhỏ trong một buổi chiều dễ chịu. Có thể đây là quán quen thuộc của Vũ Phương Đăng nên cậu ta mới hẹn anh đến. Và giờ thì anh đang ngồi trong một khoang như thế, với một anh chàng bảnh trai đang nước mắt ngấn nước mắt dài. Bối cảnh này đương nhiên rất dễ gây hiểu lầm cho bất kỳ người nào đi ngang qua mà bắt gặp.

Bách để yên cho gã thanh niên khóc lóc và thảm đặt ra các giả thiết. Hoặc Vũ Phương Đăng là một diễn viên kịch có đẳng cấp bẩm sinh, hoặc như phần lớn các cậu ấm con nhà giàu có, từ bé đến lớn chưa phải trải qua đau khổ nào khác hơn là đòi bố mua cho một chiếc xe hơi thể thao mới mà bị từ chối vì năm vừa rồi đã thay xe tới hai lần. Cậu ta không chịu đựng nổi hai cú sốc mất mát liên tiếp như vậy. Theo những gì anh có được thì lý lịch của Đăng đã khá đầy đủ: Sinh năm 1988, gia đình dòng dõi, học lực trung bình, năm 2006 trượt đại học, gia đình cho sang London du học, năm 2012 Đăng trở về nước không với một chứng chỉ nào khả dĩ để có thể đăng hoàng chen vào một cơ quan hạng trung. Tuy nhiên Đăng vẫn có mác vừa du học Anh quốc về, đẹp trai, lái xe thể thao BMW, đặc biệt lại tham gia ban nhạc bán chuyên nghiệp với tư cách là một tay ghi ta kiêm ca sĩ. Chỉ riêng những điều đó đã khiến đội fan hâm mộ nữ của cậu đủ số lượng để hình thành một câu lạc bộ. Mỹ Anh và Lê Hoàng Mai có lẽ

không phải là những cái tên duy nhất nằm trong danh sách. Vũ Phương Đăng đã từng là bạn trai của Mỹ Anh trong vòng hai tháng rưỡi, cho đến thời điểm cô gái gặp tai nạn. Sau đó cậu ta nhanh chóng chuyển tình cảm của mình sang Lê Hoàng Mai. Mối quan hệ này kéo dài bao nhiêu lâu thì Bách chưa điều tra ra được. Anh đang chờ đợi câu trả lời từ gã trai đào hoa ngồi trước mặt. Tuy nhiên, có một điều khẳng định rằng cả hai mối quan hệ này hầu như đều nằm trong vòng bí mật, đặc biệt là mối quan hệ với Lê Hoàng Mai. Tại sao cậu ta lại phải làm như thế trong khi đang là kẻ tự do chưa ràng buộc gia đình, hơn nữa, cả hai cô gái đều rất đáng hãnh diện để trưng ra khoe với bạn bè, theo tâm lý thông thường của những gã thanh niên ở lứa tuổi cậu ta? Trừ phi, cậu ta yêu cả hai cô cùng một lúc. Và cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, cậu ta bị cầu xin, bị thuyết phục, bị đe dọa đến nỗi hóa cuồng mà giết người? Trong vụ Mỹ Anh, tất cả bạn bè có mặt tại Underground đêm hôm đó đều xác nhận rằng Đăng đã ở lại sàn nhảy đến 2 giờ sáng, sau đó còn kéo nhau đi ăn thêm một tiếng nữa. Đăng có chứng cứ ngoại phạm trong vụ Mỹ Anh, còn vào thời điểm Lê Hoàng Mai nhảy xuống sông tự vẫn, chưa ai lấy lời khai của cậu. Việc cậu ta thuê một tên xã hội đen dùng chiếc taxi giả mạo để tiến hành hai vụ án là khả năng có thể xảy ra.

Nhìn bề ngoài, Vũ Phương Đăng là kẻ đến con gà cũng không dám đụng tay cắt tiết, nhưng kinh nghiệm cho thấy từng có vài lần chính anh cũng bị nhảm lẫn bởi cảm giác ban đầu.

Dòng suy luận của Bách khiến anh quên mất một nghiệp vụ cơ bản là tiếp tục tung đòn cân não trong khi đối tượng còn đang dao động. Thằng nhóc trước mặt anh dường như đã qua được cơn sang chấn và lấy lại vẻ cân bằng. Cậu ta lắc đầu.

- Xin lỗi vì đã quá xúc động. Lê Hoàng Mai không phải bạn gái của tôi. Chỉ là vì anh nhắc đến cái chết thảm thương của Mỹ Anh nên tôi không kìm nén được đau xót. Hơn nữa, Lê Hoàng Mai cũng từng là một người bạn dễ thương. Hai cái chết ấy sẽ khiến bất cứ người nào cũng đều thương xót chứ không phải riêng tôi, một người trong cuộc.

Cậu ta nói năng rất trôi chảy, lời nói có thể thuyết phục được Bách dễ dàng nếu như anh không phải là một cảnh sát hình sự đang trực tiếp thụ lý vụ án này. Anh đã hình dung được cảnh các cô gái bị thuyết phục như thế nào trước khuôn mặt mang vẻ chân thành kia.

Tuy nhiên, sự phủ nhận của Đăng càng khiến anh nghi ngờ. Giá cậu ta không phủ nhận, rất có thể Bách đã chuyển sang một hướng khác, nhưng thái độ bất ngờ của Đăng khiến anh phải làm một việc cực chẳng đã Bách chậm rãi mở máy tính bàn và click chuột vào những hình ảnh lưu trong máy. Anh đẩy màn hình về phía Đăng. Trên màn hình đã scan sẵn ba tấm chân dung tử thi sau khi được phát hiện.

Ba bức ảnh xếp cạnh nhau, sẽ gây sốc cho bất kỳ người yếu bóng vía nào. Đấng mở to mắt nhìn vào màn hình như bị hóa đá. Bách không hề muốn làm việc này. Sẽ xảy ra hai trường hợp. Nếu Vũ Phương Đăng là kẻ vô can, hành động này là vô cùng dã man đối với cậu ta.

Còn nếu quả cậu ta có tội hoặc có điều gì còn che giấu, những hình ảnh kia sẽ rất hiệu quả. Dù là thế nào thì câu hỏi sẽ được giải đáp chỉ trong vòng vài giây nữa. Bách chậm rãi.

- Cậu nhìn kỹ xem có nhận diện được họ không? Tôi còn một câu nữa chưa hỏi: Liệu cậu và Hoàng Cẩm Tú...

Tức thì xảy ra một tình huống mà Bách không lường tới. Vũ Phương Đăng gạt phắt chiếc máy tính xuống đất rồi gào rú những âm thanh không rõ nghĩa khiến toàn bộ nhân viên của quán cà phê phải lao tới xem có chuyện khủng khiếp gì. Mắt cậu ta long lên sòng sọc đầy vẻ sợ hãi pha lẫn căm hận, thần sắc tái nhợt như mất hoàn toàn ý thức. Cậu ta giống một đứa trẻ được nuông chiều đang hóa điên vì bị kẻ lạ mặt dọa dẫm hay cướp mất đồ chơi. Rồi trong chớp mắt, cậu ta chạy thẳng ra cửa và biến mất khỏi quán cà phê.

Dêm đã gần tàn và trời đang trở về sáng, nhưng Vũ Phương Đăng vẫn trần trọc trên giường ngủ. Cậu ta cố dỗ giấc bằng vài viên thuốc an thần mà vô ích. Bình thường Đăng không ngủ vào giờ này. Cậu thường la cà đâu đó trong các quán bar rồi chừng hai giờ sáng sẽ về nhà một đứa bạn để dự tiếp một “tiệc đêm” ở đấy. Nhưng một tháng nay, cậu thậm chí còn không dám về nhà, sau khi thi thể của Lê Hoàng Mai được vớt lên từ khúc sông đặc quán phù sa. Cậu sợ phải đối diện với chính mình, sợ phải đối diện với điều khủng khiếp mà cậu vẫn nhìn thấy trong căn phòng này. Bố mẹ cậu không hiểu chuyện gì đã xảy ra với đứa con trai độc nhất của họ, khi mà cậu thỉnh thoảng đảo qua nhà vào ban ngày và nhất định không chịu vào phòng riêng, dù chỉ là để thay quần áo và làm vệ sinh cá nhân. Khi cần sử dụng buồng tắm, cậu vào nhờ phòng của bà giúp việc. Nhưng hôm nay, cậu cần tỉnh trí để suy nghĩ về toàn bộ sự việc. Cuộc hẹn gặp với gã cảnh sát hình sự ban sáng làm đầu óc cậu rối bời. Nỗi lo âu, căng thẳng hành hạ cậu nhanh chóng biến thành những cơn trầm uất như thường lệ. Hẳn ta, gã cảnh sát hắc ám ấy đã biết được điều gì, ai đã nói với hắn? Những hình ảnh trở đi trở lại những câu hỏi tự đặt ra cho mình mà không có câu trả lời khiến Đăng phát ốm. Cậu bắt đầu thấy người lả đi. Đó là dấu hiệu của cơn đói dù đã rất lâu rồi cậu không còn cảm giác thèm ăn hay thèm ngủ.

Đăng bật đèn hành lang rồi đi xuống nhà bếp. Cậu lò dò mở tủ lạnh. Suốt nhiều giờ đồng hồ chìm trong những suy nghĩ mù mịt, Đăng không để ý thấy trời

đang mưa rất to. Những cơn bão đổ vào từ Vịnh Bắc Bộ khiến cả thành phố ngập trong nước và ùng oàng những tiếng sấm rền. Thảng hoặc một ánh chớp chói lòa xé tan bầu trời đen đặc nước và loáng qua ô cửa kính không phủ rèm. Cậu tìm được một mẩu bánh pizza còn sót lại từ bữa tối của ai đó trong nhà.

Cậu rót sữa tươi vào cốc rồi lần lượt cho cả hai thứ vào lò vi sóng. Đứng đợi chờ ăn bữa đêm bên chiếc bàn phủ khăn màu hồng ấm cúng, kim đồng hồ chỉ 5 giờ sáng mà bầu trời còn tối đen như mực.

Cậu bật ti vi và nhìn thấy buổi tường thuật trận đấu bóng đá phát hồi đêm. Điều này ngay tức thì khiến cậu nhớ tới câu chuyện căng thẳng đã ám ảnh suốt cả ngày hôm nay. “Đêm qua cậu có xem trận Chelsea gặp Liverpool không?” Gã cảnh sát đã mào đầu bằng câu băng quơ đó.

Những cơn gió vẫn đập nước mưa ràn rạt trên mặt kính cửa sổ. Đứng dán mắt vào ngọn đèn chùm và nhận ra rằng nó đang đung đưa nhẹ nhàng. Điều gì khiến nó đung đưa như thế. Cậu đứng lên quan sát ngọn đèn chùm tỏa ánh sáng màu vàng dịu. Bất chợt bóng đèn tắt ngúm và Đấng rơi vào một màn đêm mờ mịt. Mất điện.

Hẳn nhiên rồi, toàn bộ thiết bị điện trong nhà đã ngừng hoạt động. Trời đang bão lớn, và đường dây điện bị ngắt. Đấng lần mò lên cầu thang bằng quán tính. Cậu dò từng bước một, bàn chân trần dẫm lên từng bậc thang mát lạnh. Cảm giác này làm cậu nhớ lại cái đêm đã cùng Lê Hoàng Mai về phòng riêng. Lúc đó chừng 2 giờ sáng, và cả hai không dám bật đèn hay gây tiếng động trong một hành vi lén lút như thế. Lúc lên đến chiếu nghỉ tầng hai, đứng ở chỗ này, cô gái đã cười khúc khích vì thú vị.

- Cứ như đang bí mật lọt vào khu căn cứ quân sự ấy.

- Suyt! - Đấng bật miệng cô bạn thơm nức mùi Nina Ricci rồi thì thào - Đây là phòng của bố mẹ anh. Hai đại gia mà tỉnh giấc thì...

Đúng lúc đó có tiếng lịch kịch ở trong phòng. Đấng vội vã bế thốc cô nàng và băng băng lên tầng ba. Cậu quăng cô ta xuống giường Lê Hoàng Mai cười thích thú.

- Sao anh không bế em từ đầu cho xong.

- Xin nàng, một tầng thôi đã đủ chết rồi. Buồng tắm ở kia, em thay đồ đi.

- Em không có đồ thay.

- Mặc đồ Eva vậy.

Cô người yêu bé nhỏ của cậu mặc đồ Eva thật. Cô ta bước ra từ buồng tắm, người ướt lướt thướt và nằm sẵn trên giường.

Đấng lắc mạnh đầu để xua đi cảm giác u tối của những hồi ức. Cậu đã dò dẫm được lên đến tầng ba. Không khí lạnh buốt ở đâu thốc vào bộ ngực trần khiến Đấng nổi gai ốc. Cánh cửa mở hé hơi rung rinh. Thật kỳ lạ. Ban này ngọn đèn trần tự rung rinh, và giờ cái cánh cửa nặng trĩu này lại tự rung rinh như có người chạm vào. Nghĩ đến đó, Đấng thấy thân mình lạnh toát. Những hình ảnh ghê rợn mà cậu từng nhìn thấy trong phòng lại ào đến. Đấng cảnh giác đứng

nguyên ở bậc thang giữa. Lần này cánh cửa tự mở ra thêm một khoảng như thể bên trong có người vừa lấy tay kéo vào. Đãng thoảng thấy một bóng người chuyển động trên chiếc giường ngủ của cậu. Cái bóng đứng lên rồi chậm chạp tiến ra giữa nhà và cứ bất động như vậy. Đãng mở to mắt kính hãi. Ai vậy? Ai vào buồng cậu vào giờ này? Bố Mẹ? Hay bà giúp việc? Tim cậu thất lại. Một tiếng sấm rền vang ngoài những song cửa và kèm theo nó là ánh chớp chói lòa. Trong vòng một phần nghìn giây, nó soi rõ từng góc ngách trong căn phòng hoang lạnh của cậu, và soi rõ cái người đang đứng giữa nhà: là Lê Hoàng Mai, trần truồng và phù nề với những vết nứt trên da thịt. Bàn tay cụt ngón thông thối. Đôi mắt cô ta nhìn chòng chọc ra hành lang với vẻ hận thù và ai oán. Đãng giật mình lùi lại và hụt chân ngã lăn lông lốc xuống các bậc thang. Cửa phòng mẹ cậu bật mở.

- Cái gì thế? - Giọng phụ nữ hốt hoảng.

- Không, con đây ạ. Con xuống nhà lấy đồ ăn, tối quá không nhìn thấy gì nên bị ngã.

Đúng lúc đó đèn bật trở lại. Mẹ cậu nheo đôi mắt ngái ngủ nhìn thẳng con trai đang lê lét thảm hại dưới chân cầu thang.

- Có sao không?

- Không ạ. Điện phập phù quá.

Trước cặp mắt nghi hoặc, Đãng buộc phải lê những bước chân nặng trĩu về phòng trong tâm trạng hoảng loạn. Phòng của cậu vẫn sáng choang và không có bất cứ dấu vết gì liên quan đến sự xuất hiện vừa rồi của Lê Hoàng Mai. Tuy nhiên, cánh cửa sổ bị bật mở từ lúc nào và nước mưa đã hắt ướt cả một mảng thảm trải phòng. Đãng với tay ra ngoài để đóng cửa và ngay lập tức nhìn thấy mái tóc bê bết phù sa và bùn đất đang đu đưa dưới cửa sổ. Cậu khụy gối xuống sàn, hai tay ôm lấy mặt khóc tu tu như một đứa trẻ. Đôi mắt của cái thi thể trôi dạt dưới nước vẫn ám ảnh cậu ngay cả khi cậu đã khép chặt hai con ngươi.

- Tha cho anh, anh xin lỗi. - Đãng hức lên.

Đây là lần thứ ba Đãng nhìn thấy Lê Hoàng Mai xuất hiện trong phòng. Lần trước, cô ta trần truồng nằm trên giường trong tư thế kêu gọi, và khi chủ nhân của căn phòng đang kinh hoàng tột độ, lớp da trên người cô ta phồng dần lên như một quả bóng rồi nứt toác tựa hồ mặt đất đến kỳ khô hạn. Lần khác, Đãng nhìn thấy cô ta đang ngâm mình trong bồn tắm đầy nước. Mớ tóc đập dềnh phủ kín khuôn mặt. Cô ta đưa ngón tay cụt lên vén tóc, ánh mắt chậm chạp hướng về cậu buồn thảm. Đãng vội nhào đến chiếc máy vi tính, cậu vào Facebook. Cậu cần một người để nói chuyện, nếu không cậu có thể sẽ tự hành hạ thể xác mình vì cơn trầm uất và sợ hãi tột cùng này. Trên màn hình hiện ra một phong thư nhỏ xíu. Tín hiệu có e-mail. Đãng vội vã mở thư, dù đã mơ hồ đoán được điều khủng khiếp vẫn ám ảnh cậu hàng đêm. Bức thư mới nhất được gửi đi lúc 0 giờ. Trên màn hình hiện ra một dòng chữ đỏ sẫm.

“Tôi biết tất cả những việc anh đã làm.”

Chương 5

Không Mạnh Mối

Ban ngày, sàn nhảy Underground âm đậm như một xưởng sản xuất bỏ hoang. Qua dãy hành lang dài tối tăm, qua cánh cửa ốp tấm lợp cách âm dày sụ, Bách lọt vào giữa bốn bức tường gỗ ghè sơn bả màu nâu và ghi xám. Không có laser và đèn màu rực rỡ, không gian náo nhiệt khi về đêm đang ngủ im lìm với những bàn ghế ngổn ngang và quầy bar đầy ly cốc.

- Tôi là Phan Đăng Bách. - Bách cất tiếng chào với một bóng người không rõ là đàn ông hay đàn bà đang lờ mờ xuất hiện từ phía sau quầy. - Phòng cảnh sát hình sự.

- Chào anh. - Một giọng phụ nữ trầm khàn như nam giới nhưng không kém phần thân thiện.

- Xin lỗi anh vì không được báo trước để đón tiếp! Mời anh ngồi.

Thêm một ngọn đèn nữa được bật sáng và Bách nhìn rõ người đang đứng trước mặt mình: Một phụ nữ chừng 35 tuổi, vóc dáng trung bình, tóc ngắn dài, da trắng, môi rất mỏng và có thể sẽ là một phụ nữ ưa nhìn nếu không có đôi mắt lồi ra một cách khó coi. Chị ta mặc một bộ vest màu xanh tím, áng chừng là đồng phục của nơi làm việc. Bách liếc nhanh tấm phù hiệu bằng đồng cán mỏng trên ngực áo: Lê Hà - Reception Manager.

- Tôi là Lê Hà, giám sát bộ phận lễ tân. - Chị ta kéo một chiếc ghế quầy bar cao ngất mời khách ngồi, và cũng tự mình leo lên một chiếc ghế đối diện. - Chúng tôi kinh doanh đúng ngành nghề, giấy phép đầy đủ, không vi phạm các luật định của nhà nước Việt Nam ban hành cho ngành giải trí. Anh chờ cho ít phút, tôi sẽ bảo các em đi pha nước...

- Không cần đâu, tôi làm việc ngắn gọn thôi.

- Vâng. - Người phụ nữ bình thản chờ đợi.

- Chị làm việc ở đây lâu chưa?

- Từ ngày Underground khai trương.

Bách lấy ra tấm ảnh Mỹ Anh mặc áo màu lam đang đứng trên mũi thuyền.

- Chị đã bao giờ nhìn thấy cô gái này chưa?

- Rồi.

- Ở đâu?

- Trên báo. Báo in đúng tấm hình này và luôn gắn nó với Underground trong suốt nửa tháng trời sau lễ Halloween năm ngoái.

- Theo tôi nhớ thì hồi đó báo chí công nhận vụ Mỹ Anh là một tai nạn giao thông và tin tức không nhiều lắm. Có thể chị nhớ cô ấy vì cô ta đã đến đây nhiều lần?

- Không, tôi không thể nhớ ai hết vì nhiệm vụ của tôi là ở sau quầy. Đúng là báo chí chỉ đưa vài tin nhỏ lẻ nhưng do tất cả những thông tin gì liên quan đến Underground đều phải được giữ lại, nên tôi mới nhận ra cô ấy.

- Lễ Halloween năm ngoái là một ngày đông khách đặc biệt, toàn bộ nhân viên phải được huy động ra sàn, có lẽ chị không thể bỏ sót một cuộc xích mích nho nhỏ nào đó giữa các khách hàng? Ý tôi là, trong lúc đang vui vẻ quá độ, có thể vì phấn khích quá mà các cô cậu ấy đùa nghịch quá trớn.

- Ý anh cảnh sát là sao? - Người phụ nữ mỉm cười vẻ đã hiểu ý - An ninh trong khu vực của chúng tôi luôn được đảm bảo. Mỗi góc đều có hai bảo vệ, chưa kể sáu bảo vệ công và dọc hành lang nữa. Không thể xảy ra chuyện xích mích. Hơn nữa, cô gái này gặp tai nạn ở một địa điểm rất xa Underground, có liên quan gì đến chúng tôi đâu.

- Chúng tôi không cho rằng đó là một tai nạn.

- Vậy sao? - Chị ta nhíu mày ngạc nhiên. - Thế tôi có thể giúp gì được cho anh?

- Tôi mong nhận được tất cả những thông tin mà chị biết.

- Vâng?

- Chị có biết cô gái này nữa không? - Bách rút bức chân dung có nụ cười bừng sáng của Lê Hoàng Mai từ trong túi áo.

Người phụ nữ nhìn tấm ảnh rất kỹ và lắc đầu.

- Không.

- Còn người này?

- Không. Có chuyện gì xảy ra vậy?

Bách bày ba tấm ảnh khác lên mặt quầy bar. Dưới ánh đèn neon tím ngắt treo trên giá inox, những khuôn mặt tử thi méo mó đến thảm hại. Người phụ nữ ngó vào ba tấm ảnh rồi nhăn mặt, hoàn toàn không phải vì kinh sợ mà có lẽ chỉ vì cho rằng phụ nữ thì phải nên nhăn mặt trước những hình ảnh không lấy gì làm đẹp.

- Cái gì vậy?

- Cả ba cô gái này đều đã bị giết hại.

- Thì sao nào?

- Chị cố nhớ lại xem. - Bách lại xếp ba tấm chân dung khác sang bên cạnh. - Có thể họ đã đến đây vài lần.

- Tôi chỉ biết mỗi cô gái này thôi, vì đã nhìn thấy cô ta trên báo. Mà có nhìn thấy hay không thì sao chứ? - Chị ta cảnh giác nhìn Bách. - Công ty giải trí của chúng tôi làm ăn uy tín, chưa từng để xảy ra bất cứ thiệt hại nào cho khách hàng. Nếu có đụng độ ngoài đường phố thì đó là việc của họ. Chúng tôi chỉ quản lý ở trong khuôn viên, và chắc chắn đã vào Underground là khách hàng sẽ được an toàn tuyệt đối.

- Theo tôi biết thì chỉ riêng trong nửa đầu của tháng trước đã có tới hai vụ xích mích trong sàn nhảy.

- Không, không, - Chị ta rồi rít thanh minh. - Là họ đùa vui thôi, chúng tôi dẹp êm rồi. Anh biết đấy, tụi trẻ đôi khi cũng hay phàn kích nhưng chúng nó hoàn toàn trong sáng.

- Được rồi, khách hàng của chị luôn trong sáng. Chị cho tôi danh sách toàn bộ những người đã phục vụ vào ca trực của lễ Halloween năm ngoái.

- Hôm đó tất cả nhân viên được điều động để phục vụ, nhưng cho đến giờ chỉ còn lại vài người, nhân sự hầu như đã thay đổi gần hết. - Một giọng đàn ông vang lên từ phía sau quầy bar.

Bách hơi giật mình quay lại. Người đàn ông mặc vest đen hơi nhàu nát, đầu tóc rối bù và khuôn mặt lạnh như của một diễn viên chuyên được phân vai cai ngục hay bảo kê nhà hàng. Bách nhíu mày như có ý hỏi: “Anh xuất hiện từ chỗ quái quỷ nào thế? Người này nghe chừng hiểu ý, anh ta liếc nhìn những tấm ảnh và nhún vai.

- Đêm qua thứ bảy, chúng tôi phải thức khuya, sáng nay kiểm kê nên vừa chớp mắt được một lúc, ngay sau quầy này. - Anh ta hất cằm.

- Đây là anh Hưng, quản lý quầy bar. - Lê Hà giới thiệu theo phép lịch sự, nhưng không còn vẻ niềm nở nữa.

Bách thu lại những tấm ảnh. Hai người này là những kẻ bẩm sinh có tố chất con buôn. Họ niềm nở vì lo lắng cho một cuộc thanh tra giấy phép kinh doanh hay thuế thu nhập bất thường. Tuy nhiên, khi thấy sự vụ không liên quan đến mình liền trở mặt bất hợp tác.

- Tôi muốn được gặp những nhân viên đã trực đêm hôm đó.

- Họ ở nhà hết rồi. - Người đàn ông tên Hưng lại nhún vai. - 6 giờ tối mới đến.

- Hình như thằng Long còn ở đây, để em gọi nó. - Người phụ nữ bất ngờ lên tiếng. - Có một cậu bảo vệ làm ở đây lâu rồi. Dĩ nhiên hôm ấy cậu ta cũng trực, để tôi đi gọi cho anh.

- Rất cảm ơn sự hợp tác của chị.

Người phụ nữ biến mất sau cánh cửa gỗ dày và 5 phút sau xuất hiện trở lại cùng với một thanh niên quăng chừng 25 tuổi.

- Chào cậu - Bách lên tiếng trước.
- Chào anh. - Anh chàng bảo vệ mỉm cười.

Không như những tay bảo vệ vũ trường bặm trợn và kín đáo, gã thanh niên này có vẻ hay chuyện.

- Tôi muốn được nói chuyện riêng với cậu ấy.

Người đàn ông ngần ngừ nhìn Lê Hà.

- Anh cứ tự nhiên. - Lê Hà chìa tay sang mé bên phải, nơi có cánh cửa in chữ “Staff only”. - Anh có thể vào phòng nhân viên.

- Cậu làm việc ở đây được bao lâu rồi? - Bách lên tiếng khi cả hai đã ngồi xuống ghế.

- Từ ngày Underground mở cửa.

- Cùng thời gian với Lê Hà?

- Vâng, em vào sau chị ấy hai ngày. Hình như thế.

- Chắc cậu biết cô gái này. - Bách bày lên bàn tấm ảnh của Mỹ Anh.

- Vâng, tất cả bọn em đều biết cô ấy, sau cái vụ tai nạn giao thông khi cô ấy đi nhảy ở Underground về.

- Còn người này?

- Không, em chưa gặp bao giờ.

- Còn đây?

- Biết chứ, vũ công Hoàng Cẩm Tú.

- Cậu quen cô ấy à?

- Không, nhưng trước khi em vào đây làm thì đã đánh thuê cho bar Pluto được ba tháng. Sau đó Underground trả cao hơn nên chuyển. Tú là vũ công ở đây. Thực ra là cô ấy chạy sô, nhưng làm chính ở Pluto. Khổ thân, không dung chết bất đắc kỳ tử. Đẹp quá nên yếu mệnh.

- Cô ấy đã đến đây bao giờ chưa?

- Có chứ. Dân chơi nào mà không biết Underground. - Anh chàng bảo vệ vênh váo hết những nhân viên hạng bét có cơ hội làm việc cho các thương hiệu lớn, cho rằng mình có giá chẳng khác nào cái thương hiệu đang in trên ngực áo.

- Dân nhảy chuyên nghiệp lại càng phải biết.

- Sao ban nãy Lê Hà nói rằng không biết cô gái này nhỉ?

- Chị ấy biết làm sao được, toàn chỉ đạo tầm xa, chỉ có em là đứng nhìn mặt ở cửa vào thôi, ai cũng biết, đặc biệt là mấy nàng chân dài.

- Cậu nhìn kỹ lại người này xem. - Bách đưa lại cho anh ta tấm ảnh của Lê Hoàng Mai.

- Khổ quá, em xem rồi, người này chưa thấy bao giờ. Em không nhầm đâu.
- Còn đây?
- À, anh Đăng.
- Cậu quen à?
- Không, anh ấy hay boa cho bọn em. Khách quen mà. Mấy lần thấy bạn bè gọi là Đăng nên biết tên.
- Hôm 31 tháng 10 năm ngoái, cô Mỹ Anh này lên một chiếc taxi Hoa Sen sau khi rời sàn nhảy, cậu có nhớ việc đó không?
- Em biết vì thấy báo chí báo thế, nhưng không nhớ. Vì lúc ấy bạn mở cửa cho khách, chỉ để ý lúc khách vào thôi, còn ra khỏi cổng là kệ họ.
- Trong suốt hai tháng vừa rồi Hoàng Cẩm Tú có đến đây nhảy không?
- Có chứ, tối thứ bảy nào mà chẳng qua. Hầu như thế. Nàng ta diễn bên Pluto rồi thì dạt về đây xả hơi tăng cuối.
- Đi cùng ai?
- Cùng mấy nàng vũ công bên ấy, có lúc thì cùng một vài gã có tiền nào đó.
- Còn Vũ Phương Đăng?
- Anh Đăng thì chỉ thiếu đường thuê một phòng ngủ ở đây thôi. Một tuần có mặt năm tối.
- Đăng có chơi thân với Hoàng Cẩm Tú không?
- Đâu có. Họ có phải bạn đâu. Em cũng chưa nhìn thấy họ đi với nhau bao giờ.
- Không nói chuyện bao giờ à?
- Có một lần. Vừa tháng trước, hội của Tú đi về nhưng không gọi được taxi vì muộn quá. Đăng có ý cho họ đi nhờ xe hay sao ấy, nhưng rồi cuối cùng không đi vì hình như hội của Tú đông, mà xe chỉ có bốn chỗ.
- Cậu có nhớ chính xác là ngày nào không?
- Hôm ấy là tối thứ bảy, vì Tú chỉ đến đây tối thứ bảy thôi mà.
- Tối thứ bảy trước khi cô ấy bị ngã từ trên núi xuống?
- Vâng, hình như thế.
- Họ đã làm quen nhau tối hôm đó lúc ở trong vũ trường à?
- Em nghĩ là không vì lúc ngồi trong xe anh Đăng có gọi là “Này mấy em xinh xinh kia ơi, có đi xe không anh chở về”. Nếu quen nhau rồi thì anh Đăng đã xưng hô khác.
- Cậu suy luận thông minh lắm.

Lời khen của Bách khiến tay bảo vệ tên Long phờ ra mặt qua nụ cười toe toét.

- Mẹ em bảo là em có khiếu làm nghề cảnh sát đấy.

- Ủ nếu có ý định muốn thay đổi nghề thì gặp tôi nhé. Vậy họ có cho nhau số điện thoại không?

- Không, Tú nói là cũng muốn đi nhờ nhưng đông người quá, người đi người ở không tiện, rồi chạy ra bảo em gọi hộ taxi luôn vì đúng lúc đó lại không có xe nào đỗ đây.

- Sau khi hội của Tú từ chối không đi xe Đăng thì thái độ anh ta thế nào?

- Em có biết đâu. Họ toàn ngồi trong ô tô. Dân đen bọn em làm sao nhìn thấy mặt mà biết thái độ thế nào. - Giọng anh bảo vệ lộ rõ vẻ ghen tị. - Sau đó anh ta phóng đi luôn thôi mà.

- Đây là số điện thoại của tôi. Nếu cậu nhớ thêm được điều gì nữa liên quan đến bốn người này, cậu có thể liên lạc với tôi được không?

- Vâng, nhưng anh thông cảm. Hôm nay là chị Hà cho phép, chứ bình thường các sếp không thích nhân viên qua lại nói năng gì với công an đâu.

Bách lại làm một động tác quen thuộc. Anh bầy ba tấm ảnh tử thi lên mặt bàn và im lặng không nói gì. Gã bảo vệ giật nảy mình như nhìn thấy ma rồi lảng tránh tấm ảnh.

- Khô thân, hồng nhan bạc mệnh. Thì cả thành phố này, ai chẳng biết cái taxi Hoa Sen tử thần ấy. Cả tháng nay là em cấm con vợ không được đi taxi, không phải taxi Hoa Sen mà taxi gì cũng cấm hết. Vợ em nó xấu chứ chẳng đẹp, nhưng ai mà biết cái thằng tài xế ma quỷ nó chán gái đẹp rồi lại chuyển sang gái xấu thì sao.

Bách vỗ vai anh ta.

- Rất cảm ơn sự hợp tác của cậu.

Có lẽ thông tin giá trị duy nhất mà Bách thu được trong suốt một tuần trời là chi tiết Vũ Phương Đăng đã mời vũ công Cẩm Tú lên xe hơi để đưa về, tuy nhiên lời mời đó bất thành. Mặc dù trong hồ sơ về vụ Lê Hoàng Mai và Cẩm Tú, những lời khai khai thác từ phía đồng nghiệp và bạn bè của họ đã rất rõ ràng, rõ ràng đến mức đưa cả ba vụ này vào ngõ cụt, Bách vẫn kiên trì làm lại từ đầu. Anh đã gặp Hồng Lan, cô bạn gái thân nhất của Lê Hoàng Mai. Cô gái đồng thời cũng là bạn của Linh Đan và cùng có mặt trong bữa tiệc sinh nhật.

Hồng Lan là một cô gái dễ chịu, thông minh, chiếc kính cận không làm khuôn mặt cô buồn tẻ mà trái lại trông còn rất thời trang với mái tóc quăn demi. Nhắc đến cô bạn bất hạnh của mình, Hồng Lan miết mãi mẫu giấy ăn trên mặt bàn.

- Đáng lẽ tối hôm ấy em đưa nó về. Mọi khi nếu như em không đi xe, Mai vẫn đưa em về. Vậy mà hôm ấy em từ chối nó, chỉ vì... chỉ vì lúc ấy em có hẹn nói chuyện trên mạng với bạn trai ở bên Sing. - Nói đoạn Hồng Lan òa lên khóc nức nở. - Nếu em đi cùng, có thể...

- Em không có lỗi gì cả.

Bách nói một câu máy móc. Anh hơi lúng túng khi nhìn thấy những giọt nước mắt giàn giụa của cô gái trẻ đang ngồi trước mặt.

Thường thì Bách không biết phải làm gì trong trường hợp này. Rõ ràng khi nhìn thấy Vũ Phương Đăng khóc ròng, anh còn thấy dễ chịu hơn khi phải đối diện với một cô gái khóc.

- Thôi nào. - Bách dịu dàng như lúc anh an ủi một cô bạn học đang có xung đột với bà mẹ khó tính. - Anh hiểu cảm giác của em, vì anh cũng đã từng mất một người bạn... người bạn thân nhất... duy nhất...

- Vậy ư? - Hồng Lan nhướn mắt kính.

- Ừ, anh cũng từng cảm thấy có lỗi. - Bách chột nghẹn giọng trong khi anh đang cố an ủi cô gái. - Em có thể cảm thấy thanh thản hơn nếu em giúp được anh và Hoàng Mai. Em có biết nhiều về Vũ Phương Đăng không?

- Anh ấy là bạn tụi em.

- Từ bao giờ?

- Hồi đầu năm ngoái, ban nhạc của Đăng về trường bọn em biểu diễn. Sau đó cả hội quen nhau.

- Cậu ấy có phải là bạn trai của cô nào trong số bọn em không?

- Không.

- Rất ngạc nhiên, vì Đăng là một anh chàng có tài và bảnh trai, chắc phải nhiều cô gái theo đuổi. Mà cậu ấy không tán tỉnh cô nào trong các em sao?

- Không, anh Đăng là người nghiêm túc. Thực ra thì...

- Sao?

- Thực ra thì rất nhiều... đứn trong tụi em thích anh ấy, - Hồng Lan chột nhìn đi chỗ khác. - nhưng anh ấy không thích ai cả.

- Còn Lê Hoàng Mai?

- Mai có hai lần nói ý rằng anh Đăng thích nó, nhưng em không tin.

- Tại sao?

- Vì sau đó chẳng thấy nó kể gì nữa, em có hỏi thêm nhưng nó chỉ âm ừ. Chắc nó bịa ra thế. Các bạn em cho rằng Mai tự tử là vì chuyện tình cảm.

- Vâng, trong suốt cả năm vừa rồi, em thấy nó lúc vui lúc buồn, hỏi thì bảo chuyện tình cảm. Tháng vừa rồi, đã vài lần nó nói rằng nó buồn muốn chết.

- Bạn trai cô ấy là ai?

- Em có biết đâu, nó giấu, nó kín đáo lắm.

- Tại sao lại giấu, em là một trong những người bạn thân nhất của cô ấy. Mà theo anh đoán thì những cô gái ở tuổi bọn em chẳng ai muốn giấu bạn trai mình, giấu trong những cuộc trò chuyện với bạn thân lại càng không.

- Thì tính bạn em vốn kín đáo, nhưng em cũng thấy lạ về điều đó vì em chẳng bao giờ giấu nó điều gì. Em đoán chắc anh chàng đó không đáng để nó hãnh diện khi cho ra mắt bạn bè.

- Nếu không hãnh diện về anh ta thì chắc không thể yêu anh ta đến mức muốn chết.

- Vâng, khó hiểu quá. Theo anh thì thế nào, có chuyện gì chẳng?

Hồng Lan chợt hoảng hốt, có lẽ giờ cô mới nhớ ra anh chàng hiền lành đang ngồi trước mặt là cảnh sát hình sự. - Em có biết chuyện về chiếc taxi tử thần. Có chuyện gì phải không ạ?

Hồng Lan hỏi dồn. Cô gái rất thông minh và anh cho rằng mình cũng không cần phải giấu cô bé làm gì.

- Thì dư luận đang phỏng đoán có điều khuất tất trong cái chết của ba cô gái trẻ cùng lên chiếc taxi Hoa Sen. Nhiệm vụ của anh là phải điều tra thôi, về nguyên tắc là như thế. Em có mặt lúc Lê Hoàng Mai lên xe không?

- Có, nhưng chiếc taxi đỗ chệch bên đường, lại quay đầu xe sang phía bên kia nên em không nhìn thấy người lái.

- Còn biển số xe? - Bách hỏi lại cái câu đã lưu trong cả ba hồ sơ mà đều không có câu trả lời, biết rằng cả lần này cũng vậy, câu hỏi của anh là vô ích.

- Em nhìn biển số xe làm gì, biển số xe của mình em còn không thuộc.

- Tôi hôm ấy thái độ của Mai thế nào?

- Không vui vẻ lắm, em cảm giác như thế, nhưng cũng có thể là không phải vì bữa đó cả nhóm ra quán hát karaoke, tất cả đều âm ỉ và chẳng ai để ý đến ai.

- Còn Vũ Phương Đăng?

- Anh ấy gần như hát từ đầu đến cuối. Đăng là ca sĩ, mọi người đều muốn nghe anh ấy hát.

- Hai người họ có cãi cọ gì không?

- Ai kia? Anh hỏi Đăng và Mai ư? Sao lại phải cãi cọ? Mà họ có thân nhau mấy đâu. Anh Đăng chơi với tất cả bọn em, chơi đều như nhau chứ không thân riêng với một ai cả.

- Thì trong suốt buổi tiệc họ cũng phải nói chuyện gì đó với nhau chứ?

- Không, mỗi người đùa một câu, nhưng Đăng và Mai thì không đùa nhau câu nào cả.

- Cô ấy đã từng nói rằng Đăng thích cô ta, vậy mà trong một bữa tiệc vui vẻ như vậy lại không trao đổi một câu nào sao?

- Không, bây giờ anh nói thì em mới nhớ ra. Đúng là mọi khi tất cả đều nói chuyện vui vẻ, Mai cũng là đứa hài hước, nhưng hôm đó hai người tuyệt nhiên không nói năng gì hết.

Cuộc gặp với Hồng Lan không mang lại điều gì đáng kể. Vẫn là nội dung cũ: Lê Hoàng Mai đang thất vọng về chuyện tình cảm. Nhưng bạn trai của cô gái là ai? Tại sao cô ta lại phải giấu giếm điều đó? Trực giác lờ mờ cho anh biết mối quan hệ bất thường của Lê Hoàng Mai và Vũ Phương Đăng, nhưng mối quan hệ đó là gì và liệu nó đã dẫn đến điều gì thì anh vẫn chưa lý giải nổi.

Trong vụ Hoàng Cẩm Tú, thông tin càng mờ mịt hơn. Cô gái có nhiều mối quan hệ với người khác giới và cũng rất có thể đã gây thù chuốc oán trong chuyện tình trường. Tuy nhiên, Cẩm Tú có nhiều bạn thân cùng nghề và những người bạn của cô hoàn toàn phủ nhận điều đó. Cẩm Tú là người hay chuyện, chẳng có bí mật gì là không chia sẻ với bạn bè. Thậm chí cô còn nhiều lần tả tở mĩ những cảnh nóng bỏng giữa cô và một gã đàn ông mới quen nào đó. Vì thế sẽ không thể có chuyện cô có mâu thuẫn với ai mà bạn bè lại không biết. Cuối cùng điểm mấu chốt vẫn là chiếc “taxi tử thần”. Nếu đây là ba vụ án mạng thì thủ phạm của chúng chỉ là một. Nhưng gã tài xế giết ba cô gái nhằm mục đích gì khi mà các giám định viên không tìm thấy bất cứ chứng cứ nào minh chứng cho động cơ của kẻ thù ác? Nếu Vũ Phương Đăng là kẻ tình nghi thì điều cần nhất bây giờ là tìm ra một mối liên hệ giữa anh ta và Hoàng Cẩm Tú.

Bách đã yêu cầu trạm điều hành của hãng Hoa Sen cung cấp toàn bộ các cuộc đón khách và trả khách của mạng lưới taxi trong hai đêm xảy ra hai vụ tai nạn của Lê Hoàng Mai và Hoàng Cẩm Tú, nhưng tổng đài cho biết không có cuộc đón trả khách nào tại địa chỉ quán karaoke ngày sinh nhật Linh Đan. Ở khu vực quanh bar Pluto, có rất nhiều taxi hoạt động ở đó, trong đấy có cả Hoa Sen. Tuy nhiên vào lúc 0h, tất cả các taxi hầu như đã ngừng hoạt động và dĩ nhiên trạm điều hành hãng định Hoa Sen không có mặt ở đó vào lúc vũ công Hoàng Cẩm Tú kết thúc công việc ở Pluto. Nếu gã tài xế tử thần là có thật, nhiều khả năng đây là một chiếc taxi giả mạo.

Cho đến giờ, mọi suy luận của Bách vẫn tập trung vào Vũ Phương Đăng, một gã hào hoa mau nước mắt. Bách đang đỡ đờ đờ đèn đỏ. Lúc này đã 11 rưỡi đêm và anh vừa rời khỏi quán bar Pluto âm ỉ những tay nhạc công chơi Rock'n

Roll. Đèn xanh. Bách nhấn ga và lập tức phanh dúi dúi vì một chiếc xe khác vọt lên. Lại taxi Hoa Sen. Bất chợt, Bách choáng váng, không phải vì cú phanh gấp vừa rồi mà chỉ vì trong một phần nghìn giây, anh vừa nhìn thấy một nhân ảnh chạy qua vỏ não: khuôn mặt của người tài xế taxi. Có phải vậy không hay do anh quá đói, quá mệt, quá thiếu ngủ, quá kiệt sức vì chuỗi ngày điều tra hầu như không thu được kết quả mà sinh ra ảo giác? Hình ảnh vừa vụt qua khiến Bách lạnh gáy đến nỗi sau này mỗi lần nhớ lại, anh cho rằng ngay cả những tử thi được tìm thấy trong tư thế khó tin nhất cũng không làm anh kinh hoàng đến thế.

Chương 6

Chung Cư An Phát

Khu đô thị An Phát mới được thành hình từ mùa đông năm ngoái. Năm năm trước, đây còn là bãi đất bỏ hoang, cỏ lau mọc ngút đầu, xung quanh lô nhô vài cao ốc đang xây dở kè sát đường cái bụi mù vì đất đỏ từ công trường xây dựng bay vào. Ngoài kia là một cây cầu vượt chưa biết bao giờ sẽ khánh thành, và trong thời gian ấy luôn nhắc nhở người qua kẻ lại bằng tiếng ồn và bụi đất rằng công trình vẫn đang được thi công. Mười năm trước thì ngay cả chỗ bụi mù này cũng chỉ là một lối mòn đầy sỏi đá len giữa hai cánh đồng bát ngát lúa đồng và rải rác bia mộ. Sở Quy hoạch Kiến trúc thành phố đã làm nên những điều kỳ diệu: Biến những cánh đồng, những bìa rừng và những bãi biển thành các khu biệt thự, chung cư xa hoa nhưng hầu không có người ở. Khởi công hồi hạ từ năm 2009, chủ đầu tư An Phát cuống quýt đắp đất đổ cát, xây gạch đóng rào trong không khí xây dựng điên cuồng như một thứ virus lan tràn từ rẻo cao đến đồng bằng. Người tứ xứ phấn khởi đổ về sàn giao dịch trên tòa cao ốc trung tâm trong phiên mở bán đầu tiên ngay khi An Phát mới chỉ là bãi đất trống cho những đàn bò tận dụng cỏ khô. Người Việt Nam khi nào đã thành trung lưu lập tức cháy bỏng ao ước mua thêm một căn nhà dự trữ, thành thượng lưu bỗng chốc muốn phòng thân tận mười căn biệt thự. Phút giải lao giữa cuộc họp cơ quan luôn biến thành một via hè phố Wall, những người trung lưu bàn về đất đai từ sáng chí tối với một niềm phấn khích vô bờ. Cuối năm 2011, người ta bỗng mơ hồ nhớ ra những thương vụ muốn tống tháo nhà đất còn cần phải kèm khuyến mại từ xứ Mỹ xa xôi. Trong những cuộc mua bán náo nức, “rớt giá” là một từ ám quẻ chỉ liên quan đến những chuyên gia bất động sản không biết cách làm ăn ở bên kia bán cầu. Không ai muốn nghĩ rằng chỉ sáu tháng sau, những người thèm khát tiêu thụ đất bỗng đâu biến sạch khỏi hạ giới như có phép thần. Sự trượt dốc của thị trường bất động sản làm xuất hiện những tòa biệt thự xinh đẹp bỏ hoang ngay bên bờ biển và các villa mọc dương xỉ trong khu An Phát. Nhưng bi kịch của người này lại là hạnh phúc của kẻ khác. Mẹ con cảnh sát hình sự Phan Đăng Bách nhân thế thiên thời, địa lợi, nhân hòa ấy mà đâm tậu được một căn chung cư tầm tầm 80 mét vuông trên tầng 18.

Bà Tam Nhâm mẹ anh quyết định bán đi căn nhà tập thể tầng một xập xệ do chồng để lại không phải do lời nài nỉ kiên trì vào mỗi tối trong suốt ba năm trời của con trai, mà vì lời khuyên “đắt dữ” của một ông thầy. Về cơ bản, bà Tam Nhâm là người khôn ngoan và từng trải, nhưng thi thoảng cũng ngây thơ như đàn bà vẫn thế. Thầy cúng vừa về, bà lúi húi thu dọn đồ lễ mà không để ý đến ông con trai đang tay bắt mặt mừng với thầy ngoài đầu ngõ. Lúc quay vào nhà, Phan Đăng Bách cố giấu nụ cười tùm tùm đắc ý vì đã đánh lừa được bà mẹ bảo thủ. Họ bán căn nhà một tuần sau đó, được giá, quãng mùa thu năm 2010, khi

khắp thành phố vẫn còn râm rần một tin tốt lành: Nhà nước chuẩn bị phá hết những khu tập thể kiểu cũ để xây chung cư kiểu mới. Ai sở hữu một căn chung cư xây từ thời năm căn hộ chung một nhà vệ sinh sẽ phát tài, bù thêm chút tiền nữa thôi là được hẳn một căn hộ khang trang hiện đại, bán giá gấp ba. Bà Tam Nhâm vốn cẩn thận, tiền gửi vào ngân hàng xong xuôi rồi mới ngày ngày đọc tin tức trên báo và đạp xe đi tìm nhà. Ngày nào cũng đến tham quan đủ ba căn nhà, đều đặn như người đi làm phòng môi giới nhà đất. Kết thúc mùa xuân năm 2011 thì bà đã khảo sát được 495 ngôi nhà trong thành phố, thêm 45 miếng đất thô ở ngoại thành và quyết định rằng mình rất ưng một căn hộ hai tầng nhỏ nhắn trong ngõ hẻm rộng rãi nằm ven hồ Tây, nhưng lúc ấy giá các căn hộ đã tăng thêm ba mươi phần trăm nữa so với thời điểm mẹ con bà bán nhà. Kiểm lại khoản tiền tiết kiệm, bây giờ bà chỉ đủ mua một ngôi nhà thậm chí còn xập xệ hơn chỗ ở lần trước. Đến mùa hạ năm ấy thì Phan Đăng Bách đã tuyệt vọng toàn phần. Anh chẳng nở trách bà mẹ cẩn trọng hơn Tào Tháo lấy nửa lời. Những tiếng thở dài của mẹ anh mỗi lần buông phịch tờ báo Mua Bán và những ánh mắt biết lỗi thì thoảng liếc nhìn con trai đang ngồi quạt phành phạch trong căn hộ cấp bốn thuê tạm ở khu trọ sinh viên đã đủ làm bà khôn khô rồi. Cho đến một ngày lý thuyết “ở hiền gặp lành” đã phát huy tác dụng. Một chiều đông mát mẻ của năm 2013, Phan Đăng Bách được một sàn giao dịch tiếp thị những căn hộ “tiện lợi, hiện đại và khoáng đạt,” ở khu An Phát với giá rẻ bằng hai phần ba so với hai năm trước. Vậy là hai mẹ con anh có nhà mới, tậu nhằm vào lúc giá bất động sản chạm đáy như một kết quả tất yếu của cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu kéo dài, hoàn tất niềm mơ ước âm ỉ mấy mươi năm của anh với nỗi khao khát được sống trong một ngôi nhà tràn ngập ánh sáng và khí trời thay vì nơi trú ngụ ẩm thấp mà cửa sổ có thể mở rộng cánh là một thứ xa xỉ. Giờ đây, mỗi sáng sớm mẹ con anh hoan hỉ thức dậy mở to mắt ngắm nhìn trần nhà màu trắng phẳng lì mà sao kỳ vĩ. Bà Tam Nhâm sau đó sẽ vội vã kéo xe đẩy đi chợ còn anh xỏ chân vào giày chạy bộ.

Sáng nay cũng đúng lịch trình như thế, anh chạy chậm chậm giữa những khối nhà còn phủ một lớp sương mỏng trên nóc cao. Vừa chạy vừa thở sâu, hít ngon lành không khí thanh sạch của buổi sớm vẫn vương mùi thực vật mà chưa bị pha tạp bởi khói xe và các loại chất đốt. Và trên những tán bằng lăng tím ngắt, bình yên tiếng chim chào ngày. Phan Đăng Bách chưa bao giờ thấy yêu đời đến thế, giống như thể con đường chen giữa rặng bằng lăng này, những tòa nhà hình hộp lặng lẽ, những chiếc xe hơi đậu bên vệ đường và cả khu biệt thự bỏ hoang cỏ lau mọc ngút cũng là hiện thân của một đường. Anh đếm nhịp chạy, hoàn toàn tẩy não những vụ án u ám, bé tắc và bi thảm xếp chồng trong phòng làm việc ở cơ quan. Bách ngắm nhìn những villa xây thô bám rêu bên đường. Hai tuần nay không ngày nào anh không đếm nhằm số lượng trong dãy nhà đất tiền bỏ hoang ấy, mà công chào đã được xây hoành tráng với bức phù điêu tiên cá quỳên rũ trên nóc. Có lẽ vừa hoàn thành xong giai đoạn xây thô thì bất động sản sụt giá, chủ đầu tư không thu hồi được vốn mới đành học theo phương án thông minh nhất của hàng trăm chủ đất kinh nghiệm khác: Quay tôn

khu biệt thự thay vì hàng rào trắng phủ hoa giấy và gán nợ cho ngân hàng với mức định giá thấp đến phát khóc. Năm mươi căn tất cả, mỗi căn chừng 200 mét vuông, căn này duyệt cho Tú đen, căn kia phù hợp cho Giang ái, căn kia nữa cho Quyết thắng lợi, Bắc hói, Hùng cận. Các đồng nghiệp của Bách, những cảnh sát hình sự lúc nào cũng lo ế vợ vì không có căn nhà nào tốt hơn thay thế cho nơi trú ngụ bốn tường một mái tôn quây lấy 16 mét vuông, vì không có thời gian để đi chọn hoa hồng cho phụ nữ và thừa máu anh hùng để rượt đuổi tội phạm mang lệnh truy nã nhưng lại không đủ can đảm để nghĩ ra một lời hữu ích “Em biết không, nếu có điều gì khiến anh sợ hãi và nuôi tiếc khi đối diện với cái chết thì đây là em. Vì điều đẹp nhất anh có được trên mặt đất này chính là em đây”. Hội bạn đồng nghiệp của Bách nghe được câu này từ một nhân vật cảnh sát siêu nhân trong bộ phim dài tập của Hồng Kông phát trên tivi trong lần hiếm hoi ngồi uống bia cùng nhau nhân dịp khánh thành nhà mới của Bách: Họ phá lên cười vì thằng cảnh sát sến ăn mặc đẹp đẽ trong phim. Cười xong rồi bỗng ngỡ ngàng. Họ cũng muốn được sến một lần như thế. Giang ái và Quyết thắng lợi đã lấy vợ, còn Bắc hói người Hà Tĩnh, Hùng cận người Thái Bình và Tú đen dân tộc Tày chưa hề được chạm vào ngón tay út một đứa con gái. Lịch trình cuộc sống của họ chỉ có hai nhịp không hơn. Ban ngày họ rượt đuổi những kẻ tình nghi chí chết, tối mịt về ngủ trong căn nhà thuê nhỏ xíu cuối con hẻm đầy tụi bán ma túy vặt, ghi số đề, buôn xe ăn cắp và nghiện ngập.

Bách ngấm nhìn những căn biệt thự bỏ hoang như một bà nội trợ tiếc rẻ giá có thể mang hết bữa cỗ thừa còn nguyên vẹn này về. Thấy cánh cổng nặng tiên cá được chằng bằng khóa dây doăng ra một khe hồng lớn có thể lách qua được, Bách bèn túc tặc chạy bộ lại rồi chui vào bên trong. Anh tò mò muốn biết kết cấu phần hậu của những tòa nhà như thế nào. Khu biệt thự có năm dãy, mỗi dãy mười căn, chân tường xum xuê dương xỉ và các loài cỏ dại phong phú, như thể gốc rễ của chúng còn cố bám trụ dưới lòng đất từ thời còn là bãi hoang. Bách bước lên bậc tam cấp của một căn cuối dãy. Cây cỏ thụ xòm vào nhà tối om. Chủ đầu tư để chừa lại một cây si, có lẽ muốn tạo cảnh quan tự nhiên cho công trình mới, hoặc để những lúc nghỉ giải lao công nhân ngồi cho mát, khi nào xây dựng hoàn tất sẽ chặt đi. Sàn nhà còn nguyên cát rải, không khí ẩm thấp vương mùi vật liệu thô. Chợt Bách hơi giật mình vì thính giác bị kích động. Có tiếng người nói ở trên đầu anh, tiếng người cãi cọ, rít dọng, mới đầu khe khẽ, sau tăng dần khẩu độ. Anh nhón chân lên những bậc cầu thang còn chưa lắp tay vịn. Tầng hai tối tăm có ba phòng, hai phòng đối diện tràn đầy ánh sáng do cửa sổ lớn quay sang dãy bên kia. Phòng còn lại úp mặt vào cây cỏ thụ. Tiếng động bất thường phát ra từ phía ấy. Ai chui lên đây làm gì từ sáng sớm thế này? Vừa chớm đèn cửa phòng hồng hộc không cánh, Bách nghe tiếng bộp của một cú đòn vũ lực quật vào da thịt, cùng lúc có tiếng thút thít nổi lên. Anh nhảy một bước vào bên trong, qua ánh sáng lơ mờ phản chiếu trên những tán cây thẫm lục, Bách nhận thức được ngay tình hình. Anh lúng túng nửa muốn thối lui, nửa muốn can thiệp. Chủ nhân tạm thời của căn phòng cũng kinh hãi ngược nhìn Bách: Một bóng người vạm vỡ mặc quần soọc, đi giày thể thao đứng sừng sững

trên bậu cửa còn ngổn ngang gạch vỡ vào lúc năm rưỡi sáng. Tiếng thút thít ngưng bặt. Thân hình trần truồng trong bóng tối vội nấp sau lưng một hình nhân không áo quần khác. Cô gái người tròn lẳn, hai bầu vú tròn trịa, mặt cũng tròn xoe với hai mắt tròn thô lỗ nhìn Bách sợ sệt. Gã thanh niên đứng trước người gầy nhẳng, đen như củ sừng, hai bắp tay sẫm hình rồng, hàng quý của hắn thông thọt như rễ si già ngoài cửa sổ. Dưới chân hai kẻ lạ mặt có chiếc chần mỏng trải trên nền đất, giời lấm đầy cát. Và rải rác áo quần vừa vớt vội. Thêm một chiếc giỏ nhựa đỏ đi chợ lẩn lóc trong góc nhà.

- Mày vào đây làm gì thế? - Kẻ trần trụi trước mặt rít lên.

- Tôi xin... lỗi. - Bách chỉ nói được thế rồi vội vã quay ra.

- Xin lỗi con mẹ mày.

Bách nghe tiếng huých sau lưng. Nhanh như cắt anh hơi xoay người tránh và giáng thẳng cùi chỏ vào quai hàm thẳng người hiếu chiến. Tức thì hắn ngã quay lơ ra sàn. Cô gái ôi lên một tiếng rùng rợn như có người chết. Bách chỉ tay vào mặt hắn, gằn giọng:

- Thằng tăng động này, mày chỉ đánh được đàn bà. Đừng có đụng vào người tao. - Rồi anh quay sang cô gái. - Xin lỗi cô, tôi tập thể dục quanh đây. Nghe tiếng người đánh đập nhau thì xem sự thể thế nào, nhưng bây giờ thì cô tự giải quyết được rồi.

Nói đoạn anh quay đi thẳng. Lúc chui ra khỏi cánh cổng nàng tiên cá, Bách thấy mặt trời đã lóng lánh lên những nụ bằng lăng bùng tím. Mặt trời một sáng đẹp trời. Mua bực vào người. Anh sẽ phải góp ý với công an phường và tổ dân phố có phương án quản lý đồ của nợ bỏ hoang này, nếu không sẽ thành cái tổ cho tụi xì ke và gái mại dâm.

Bách rảo chân tiếp tục bài thể dục chạy bộ, mắt ghéch sang bên tính xem có cách nào đẩy hàng rào cao lên để ngăn người bên ngoài xâm nhập vào trong. Bỗng anh thấy mình đau nhói bên hàm, cùng lúc một vật nặng và mềm lao vào anh. Một mùi hương là lạ thoảng qua khứu giác.

- Ôi. - Bóng người loạng choạng trước mặt.

- Ô, tôi xin lỗi. - Bách cuống quýt.

Cô gái rồi rít xoa đầu, mắt đã đỏ lên. Còn Bách cũng không nén được, tay anh ôm quai hàm đau điếng. Nạn nhân của sự vô ý của anh đáng người thanh mảnh, da trắng, đôi mắt mở to oán trách. Cô ta cũng mặc áo pun trắng, quần soọc, đi giày thể thao.

- Thực là oan gia mà. - Anh lẩm bẩm.

- Tôi là oan gia của anh ấy à?

Nỗi oan gia xinh đẹp xuất hiện vào một buổi sáng đẹp trời lấm chuyện kì dị. Hai tiếng sau Bách đã khoe với đồng nghiệp điều ấy ngay lúc cuộc họp cơ quan

vừa kết thúc. Anh kể hết sạch, chỉ giữ lại mỗi đôi chân dài tuyệt đẹp đi giày thể thao là không miêu tả cho mấy gã đồng nghiệp thô mộc.

- Không. - Bách cười ngượng. - Tôi mới là oan gia của cô. Tôi đang mài nhẵn cái hàng rào kia. Vô ý quá.

Bỗng cô gái nhìn anh ngạc nhiên, dù tay vẫn không rời chỗ đau.

- Anh là người sửa xe?

- Không ạ. Tôi làm bên ngành công an.

- Không, ý em là... hôm trời bão anh đã sửa xe giúp em.

- ...

- Anh có nhớ vụ cái cây đổ không?

Cái cây đổ. Mưa đập mờ mắt. Nước dềnh lên. Cô gái đi xe không phanh. Những hình ảnh cuống cuồng chạy qua não bộ. Bách ngậm ngừng.

- Em là...

Vâng, hôm ấy em đi xe không phanh, cũng đụng vào xe anh suýt ngã. - Cô gái mừng rỡ. - Anh có nhận ra em không?

Bách chẳng nhận ra tí tẹo nào vì hôm ấy anh chỉ nhìn được hai con mắt to tròn của cô, còn cả thân hình và khuôn mặt đã trùm kín trong áo mưa rồi còn đâu. Nhưng anh cũng không kém phần mừng rỡ.

- Vậy là em đó hả?

- Vâng, đúng là em đấy ạ.

- Thật hả?

- Vâng đúng rồi ạ.

- Em đang đi đâu đấy?

- Em đang chạy bộ ạ. Còn anh đi đâu?

- Anh cũng chạy bộ.

- Nhà em ở đâu?

- Nhà em ở đây. - Cô gái chỉ vào một tòa nhà cạnh đấy. - Còn nhà anh ở đâu?

- Nhà anh cũng ở đây. - Bách khoát tay ra đằng sau.

Họ bắt đầu nói linh tinh, cuống quýt, rối rít như người quen lâu ngày không gặp, những câu không cần hỏi cũng biết.

- Thế mình chạy cùng nhé. - Bách đề nghị.

- Vâng ạ. Anh còn đau không?

- Không, anh hết đau rồi? Còn em, em có bị đau nữa không?

- Không ạ, em cũng hết đau rồi? Anh chuyển đến đây lâu chưa?
- Hôm nay là tròn hai mươi ngày? Còn em, em chuyển đến đây lâu chưa?
- Từ hôm đụng xe anh đấy. Hôm ấy em về nhà cũ để lấy thêm mấy thứ đồ. Cũng hơn một tháng rồi còn gì.

Những câu chuyện linh tinh nối đuôi nhau liên hồi kỳ trận trong lúc chạy bộ và tiếp tục kéo dài vào những buổi sáng sau đó.

Bây giờ thì Bách hiểu tại làm sao những quán cà phê lại được sinh ra. Chủ quán không làm giàu nhờ cà phê hay trà Lipton mà chỉ hy vọng vào câu chuyện không đầu không cuối của những kẻ mới bắt đầu làm quen. Bao kẻ si tình ngồi nghe nhau bằng cặp mắt long lanh, háo hức, uống từng lời những câu chuyện mà sẽ được coi là vô cùng vớ vẩn đối với bàn bên cạnh. Bách chưa si tình, nhưng anh cũng háo hức muốn được biết những điều đơn giản nhất về cô, cô bao nhiêu tuổi, cô làm gì, cô sống với ai, hồi trung học cô học trường nào, cô hay ăn sáng ở đâu, cô có nuôi chó mèo hay không, hoặc chỉ đơn giản là cô nghĩ gì về vụ bắt giữ tên Dzhokhar Tsarnaev, một kẻ tình nghi khủng bố có khuôn mặt ngây thơ trong sáng.¹

- Theo em biết thì cả gia đình nhà Tsarnaev nằm trong nhóm những chiến binh Hồi giáo. Những kẻ đã mang tư tưởng khủng bố - cũng đồng thời có thái độ thù địch với loài người.

- Tại sao?

- Em không biết vì mình đâu có tâm trạng ấy. Nhiều lúc em tưởng tượng rằng nếu một ngày nào đó có ông tiên xuất hiện và ban cho một điều ước, rằng ngay đêm hôm ấy kẻ nào mà em căm ghét nhất sẽ bị hành hạ cho đến chết thì em cũng trả lại điều ước ấy thôi.

- Em cứ nghĩ mãi chẳng ra được ai. - Cô gái nhoẻn miệng cười. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô lấp lánh, và hai má hồng rục màu hoa đào. Nhưng Việt Nam mình đâu có khủng bố hồi nào. Anh làm ngành công an có nghe thấy vụ đánh bom nào không?

- Không có, chỉ mới nổ lựu đạn, cướp tiệm vàng thôi.

- Anh có biết tại sao mình không có khủng bố và các nguyên thủ quốc gia sang Việt Nam là tuyệt đối yên tâm không?

- Không. Tại sao?

- Tại vì chỉ cần anh chuyển nhà đến một khu ở mới thôi là toàn bộ các cụ hưu trí trong xóm bao gồm cả bác tổ trưởng dân phố đã biết anh hay nấu món gì cho bữa tối và ba mươi năm trước hai bác thân sinh nhà anh công tác ở đâu, thậm chí lương tháng của anh các cụ cũng biết nữa. Nếu một tên khủng bố chuyển nhà sang đây mà chiều nào cũng hí hoáy ngồi chế bom thì không chừng trẻ con trong xóm sẽ í ới rủ nhau đến xem vòng trong vòng ngoài đấy.

- Ủ nhỉ.

Anh bật cười, nghĩ đến cái bạn gương chín người hồi còn ở khu xóm cũ, anh dẫn một nhóm bạn cùng lớp hồi đại học về nhà chơi trong đó có một cô bạn rất xinh đẹp. Lúc vừa về đến đầu ngõ, bác Thóa hàng xóm đã vồn vã hỏi thăm “Thấy mẹ cháu bảo hôm kia cháu vào viện cắt trĩ. Bác đang định đi thăm thì đã thấy cháu đi lại nhanh nhẹn thế này rồi”.

- Tối hôm qua đã có anh công an phường đến nhà em làm kê khai hộ tịch, chưa cần hỏi mà nhắc đến tên em như thể hàng xóm thân từ lâu lắm.

- Ủ nhỉ người Việt Nam rất tài. Trong sự tò mò cũng có cái tài.

- Nhưng từ hồi chuyển về An Phát, mọi sự khác rồi anh ạ. - Cô gái hạ giọng.
- Nếu một ông chồng có ở với bốn bà vợ trong một căn hộ thì cũng không ai hay biết đâu. Ở đây, ai biết nhà nấy. Nhà nào cũng đóng cửa im ỉm. Rủi cho người có tuổi mà sống độc thân thì có đột quy giữa đêm, chắc cả tháng sau cũng không ai phát hiện ra mất.

Cô bạn mới quen nói gì anh cũng gật đầu ủng hộ. Mọi điều cô nói đều đúng. Hoặc giả anh chẳng nghe thấy cô nói câu gì, chỉ thấy bầu trời hôm nay xanh hơn mọi ngày, âm thanh của khu chợ cóc đằng xa, của tiếng bánh xe êm ru trên mặt đường nhựa thi thoảng trờ qua và tiếng chim lảnh lót trong veo hơn bao giờ hết. Vạn vật đều đáng yêu, đáng mến. Khi anh vui sướng kể lại từng chi tiết trong căn phòng làm việc còn hôi mùi thuốc lá ám từ hôm qua, những đồng nghiệp đáng ghét của anh ồ lên giọng chế giễu của những kẻ đầy kinh nghiệm tình trường, của những tay đào hoa sát gái, của những Don Juan hào hoa có hạng và việc họ chưa có bạn gái bao giờ không liên quan gì đến những lý thuyết sành điệu về đàn bà.

- Lần đầu tiên gặp mặt, chưa biết nếp tẻ thế nào đã phỏng vấn quan điểm của người ta về khủng bố Hồi giáo tận Hoa Kỳ. Nhiệt độ của cậu hôm nay thế nào đây?

Bách ngẩn người, ấp úng thanh minh:

- Nhưng cô ấy cũng là một nhà báo. Nhà báo thì ắt phải thích nói chuyện thể sự.

Giang ái, kẻ đầy tự hào về việc đã cưới gọn một cô vợ tròn lẳn, da ngăm đen, mắt một mí về nhà chỉ trong vòng bốn tháng rưỡi, chậm rãi tầm ngôn nhả chữ:

- Để có được trái tim của người phụ nữ, người đàn ông trước hết phải sử dụng chính trái tim mình.

Bách nghĩ mãi cũng chẳng hiểu gì về cái câu vô nghĩa chẳng liên quan gì đến tình huống này. Anh mún cười mơ hồ nhớ lại cái vẫy tay duyên dáng lúc họ chia tay nhau.

- Ngày mai em cũng chạy vào giờ này.

- Anh cũng thế. - Anh cũng vẫy tay chào, rồi chợt nhớ ra một điều khá quan trọng. - Mà em chưa cho anh biết tên.

- Em là Mỹ Lâm. Còn anh tên gì?

- Anh là Bách.

Bách chạy tiếp về nhà bằng đôi chân vui vẻ. Mặc dù trời ửng lên bắt đầu một ngày mới, Bách đã mong ngày và đêm trôi qua thật nhanh để buổi bình minh sớm quay trở lại.

Ghi chú:

1. Hai anh em Tarmalan Tsarnaev và Dzhokhar Tsarnaev là thủ phạm vụ đánh bom đường chạy marathon tại Boston, Mỹ.

Chương 7

Bóng Ma Ở Khu Nghỉ Dưỡng

Quốc lộ 1 giờ này đã hầu lạng ngắt. Nếu ngồi trong yên thậm chí có thể nghe được tiếng eo óc của đám côn trùng dưới sinh lầy bên vệ đường. Thảng hoặc một âm thanh rùng rùng đặc trưng ào qua khiến mặt đường nhựa cũng rung chuyển, là những chiếc xe tải cần mẫn chờ hàng từ Bắc vào Nam rồi lộn đầu lại. Một chiếc BMW màu đen chạy vội vã trong bóng đêm, hướng về phía đèo Hải Vân đang lừng lững viền một đường không lồ lên bầu trời tối sẫm.

- Anh, - Cô gái trong xe nũng nịu. - Anh...

- Gì thế em? - Người lái giật mình, vặn nhỏ giọng Marc Anthony đang hưng phấn đến thắm thiết trong bài “I need to know”.

- Táp vào đây cho em. - Cô gái chỉ một lối mòn nhỏ chạy cắt ngang cánh đồng lúa bên tay mặt.

- Để làm gì? - Người lái hỏi bằng giọng uể oải của kẻ đang thèm ngủ.

- Đi tè. - Cô gái thông báo như một đứa bé con. - Em phải nhìn mắt ba mươi phút đồng hồ rồi đấy.

- Ừ. - Người lái từ từ táp vào rẽ phải rồi quặt vô lạng với vẻ cam chịu và ủ rũ.

Trái ngược với vẻ ủ ê của chàng trai, cô gái đang tỏ ra vô cùng phấn khích và hưng phấn. Cô vẫn cố lắc lư đôi vai trần và bộ ngực tròn trịa nịt trong chiếc áo quây giả da theo giai điệu cuối cùng của bài hát và hét lên “Tell me baby gin 'cause I need to know” trước khi mở cửa, rồi tụt vội chiếc quần soọc bò ngay bên thành xe. Vài phút sau, khi đôi chân dài thẳng tắp của cô đã thu gọn vào trong lòng xe và tiếng sập cửa tức thì bỏ lại những âm thanh ộp oạp điếc tai của cư dân đồng ruộng ở bên ngoài, người lái vội vã nổ máy.

- Từ từ đã anh, đợi em tí. - Cô gái thò tay tắt chìa khóa, đất trời bỗng tối om trở lại.

- Gì thế em?

- Anh... - Cô gái thì thầm, môi cô lướt trên vành tai người tình và rất nhanh chóng kéo tay chàng trai vào trong chiếc áo da chạt nứt.

Cô nhắm mắt lại, dù mở ra cũng chẳng nom thấy gì vào đêm hạ tuần này, đôi môi mở hé tận hưởng cảm giác đê mê đang trào dâng lên hai bầu vú thanh xuân trong vài giây trước khi bàn tay kia kịp biến mất trong bóng tối.

“Anh sao thế?” - Cô gái sáng giọng. Nỗi tổn thương thay thế cho vẻ nhõng nhõng trẻ thơ vừa nãy.

- Em ơi, chỉ mười cây số nữa là đến resort, anh đã nhìn thấy đèo Hải Vân kia rồi. Vào đây mình có nước nóng, chăn ấm nệm êm, và anh tổng được cái bộ quần áo bản thủ đây mồ hôi này ra. Tội gì mà vạ vật ở đây chứ.

- Ừ thế thì anh đi nhanh lên. - Cô gái ngay tức thì vui vẻ trở lại, tự tay bật lại bài “I need to know” đã nghe tới hơn hai mươi lượt trên quãng đường từ Hà Nội vào Huế. - Nhưng mà em khng thích chăn ấm nệm êm đâu đấy. Lát nữa em thích trên ghế salon như lần trước.

- Ừ! em muốn ở đâu cũng được, anh chiều hết. Em bảo gì anh cũng nghe.

- Không phải em bảo gì anh cũng nghe mà phải là anh muốn.

- Ừ! Anh muốn. - Chàng trai tiếp tục vẻ cam chịu.

Cô gái hôn rất kêu lên má người tình vẫn bằng phong cách nhí nhảnh ấy, nhưng ánh mắt cô liếc nhìn anh khác lạ. Nó đanh lại và chột già đi mười năm tuổi.

Chiếc xe chạy lùì trên con đường đất rồi nhanh chóng đi về hướng cũ. Ngay dưới chân đèo có một khu resort năm sao, nằm bên bãi biển Lăng Cô trong vắt nước. Đang mùa mưa, resort vắng khách, giá giảm xuống còn hai phần ba, vậy mà vẫn ế. Hai khách đường xa không hay biết điều đó, đúng hơn là không cần biết tới giá cả. Họ chỉ đơn giản gọi đặt trước một phòng từ sáng sớm, loại suitroom đắt tiền nhất. Người cầm lái có vẻ đã kiệt sức. Anh ta hầu như chạy một mạch quãng đường 700 cây số từ lúc vừa xong bữa trưa và cho dù có vô số chặng phạm luật chạy quá tốc độ, lúc xe rẽ vào khu resort Royal, đồng hồ điện tử vẫn điểm hai số không xanh lét.

Sảnh khách sạn lộng lẫy hơn vẻ vốn có ban ngày nhờ ánh vàng dịu dịu tỏa ra từ ngọn đèn chùm khổng lồ trên trần nhà nạm nhũ vàng. Cô gái lễ tân nói giọng Huế nhẹ như gió thoảng, có lẽ cũng vì đã buồn ngủ quá lắm mà vẫn phải đứng đây ngóng khách.

- Dạ, anh chị đã Đăng ký phòng trước chưa ạ?

Đã Đăng ký sáng nay, một bungalow hướng biển, ba đêm.

- Dạ, anh cho xin tên.

Vũ Phương Đăng.

- Còn chị ạ?

- Nguyễn Linh Đan.

- Vâng, cậu đây sẽ dẫn hai anh chị về phòng.

Anh chàng phục vụ mặc áo đỏ boóc đô có tua ngũ vàng, đội mũ vàng dẫn hai người khách len lỏi qua những lối đi lát gạch um tùm cây lá. Những bungalow

xây gạch đỏ ẩn hiện sau đám cành lá tối tăm. Họ vào một bungalow nằm khuất tận cuối dãy, nơi đại dương chỉ là một quang đén ngòm nhưng tiếng âm ì sóng vỗ của nó chứng minh rằng sáng sớm hôm sau họ sẽ có quyền lợi ngắm bình minh nhú lên khỏi mặt biển từ cửa sổ phòng ngủ với giá đắt gấp đôi những bungalow khác. Người phục vụ nhận tiền boia từ vị khách có khuôn mặt “đuối chủ”, vội vã cảm ơn rồi thôi lui, không quên nhắc “Từ đây vào sảnh khá xa nên anh chị nhớ cầm theo ô phòng trời mưa”. Vừa nói dứt lời, mưa đã nặng hạt tấp vào mặt anh chàng Hoàng gia. Đấng không buồn trả lời, chỉ lẳng lẳng đóng sập cửa lại rồi đi thẳng vào buồng tắm.

Nước ấm làm y tỉnh táo trở lại. Đã hơn tháng nay hầu như y không thể chợp mắt. Giấc ngủ thường chập chờn, được lúc nào hay lúc ấy ý tưởng đi nghỉ ở một resort cách thật xa nhà để cái hồn ma ám ảnh hàng đêm không thể đeo bám lấy y đã được Linh Đan nhiệt tình ủng hộ. Cô không hay biết gì về nỗi sợ hãi vô lý của người tình, chỉ thấy được đi chơi là thích. Nước xối xả trên thân hình mới hơn sáu tuần đã sứt năm ký lô giờ trơ xương xuron. Ngoài kia mưa đập sần sạt vào tấm kính. Cửa sổ này hướng ra biển, được trở to tướng để người đứng tắm có thể tùy ý mà vừa thưởng ngoạn cảnh biển vừa thưởng thức gió biển. Sóng hôm nay đánh mạnh. Y có thể cảm nhận được tiếng sóng ồ ạt đang xô dạt những vật trôi nổi lênh bênh trên mặt nước. Vừa liên tưởng đến đây y đã thấy tức thở. Nước xối xả xuống đỉnh đầu khiến y chỉ thấy một hố đen sâu thẳm. Cái ý niệm “trôi dạt” càng trở nên mạnh mẽ, làm bọt xà phòng trên người bỗng sền sệt như phù sa, như máu đang đông đặc lại. Nước chảy, mưa rơi, sóng vỗ xoắn vào nhau thành những âm thanh ào ào không thể tách bạch, lẫn trong đó có cả tiếng người nói nhỏ nhỏ, khe khẽ, văng vẳng gần xa, như xúi bẩy, như trách cứ, như rên xiết. Đấng cố gắng lắng nghe, dù cơn sợ hãi làm các bắp cơ cứng lại nhưng y vẫn không thể bứt mình thôi đừng chú ý đến những âm thanh đó. Tiếng thì thầm càng lúc càng to, càng rõ ràng, rành mạch, không còn là những tiếng ồn lảm rảm trong tai nữa.

- Anh Đấng, mở mắt ra nhìn em đi. Hôm ấy em đã bảo anh đang giết em chết dần chết mòn, nhưng dù có chết em cũng không rời bỏ anh. Lúc nào em cũng ở bên cạnh anh. Anh mở mắt ra nhìn em một chút đi. - Tiếng thì thầm nghẹn lại, rồi nức nở, bi thiết.

Đấng thấy ngực mình nặng trĩu, hơi thở nồng và gấp, dường như có lúc mạch dừng hẳn lại không tiếp tục công việc vận chuyển máu lên tim và não nữa. Vẫn nhắm tịt mắt, Đấng hét lên như sắp khóc:

- Đan ơi, vào đây với anh đi. Đan ơi.

Nhưng y không nghe thấy có tiếng người mở cửa. Nhạc phòng ngoài Linh Đan bật to quá, và mưa rào đã át hết cả tiếng gọi kiệt sức của y.

- Anh đừng như thế. Anh đang giết tôi hai lần đấy. - Lần này tiếng thì thoào rít lên đau đớn, phẫn nộ.

Đặng cuống cuống xối sạch xà phòng rồi vội vàng quần khăn tắm vào người, lau sạch nước trên mặt. Đặng nhìn cái cơ thể trương nở của Lê Hoàng Mai sẽ hiện hình trong tấm gương mờ hơi nước, hoặc đang đu đưa ngoài cửa sổ. Y dồn hết sức lực lên mí mắt rồi mở choàng ra.

Chỉ có mình y trong gương, hốc hác với hai hồ mắt sâu trũng, da trắng bọt nổi gân xanh, móng tóc dài còn bết nước rũ xuống mặt.

Chính y mới giống một cái xác chết trôi. Y nhìn xuống chân tay mình, thấy giống như của một kẻ khác, như hồn vía y đang sống nhờ một vật chủ. Kẻ này là y mà không phải là y. Y thấy tay mình cử động, rồi miết lên mặt gương, không theo ý thức trong đầu. Mà những ý nghĩ này cũng không phải của y. Não y đang có vấn đề. Tại y có thể nghe thấy những âm thanh mà y cam đoan không có ai nghe thấy. Mắt y nhìn thấy những hình ảnh mà nếu nói ra, thế nào những người xung quanh cũng bảo y đã biến thành kẻ tâm thần. Y đang phát điên. Cứ thế này mãi thì sẽ phát điên thực sự. Y mở cửa ào ra ngoài. Linh Đan nhìn y bằng ánh mắt ngạc nhiên và hơi lúng túng.

- Bây giờ đến lượt em nhé. Anh làm gì trong ấy mà lâu thế?

Linh Đan vừa càu nhàu vừa hôn lên khuôn mặt thất thần của người tình. Nói xong cô chỉ cầm theo chiếc quần nhỏ xíu vào buồng tắm.

Nãy giờ Linh Đan nghe nhạc qua chiếc laptop của Đặng. Bản nhạc rock opera “Bóng ma trong nhà hát” vẫn còn chạy dở một đoạn.

Qua cánh cửa buồng tắm, tông giọng hát nhép của Linh Đan chói lên một cách khác thường: “Trong giấc ngủ, người hát cho tôi nghe. Trong giấc mộng người đã đến. Tiếng người gọi tên tôi. Tôi lại mơ hay chẳng. Bóng ma trong nhà hát, người đang bám chặt trong tâm trí ta.” Giọng hát cao vút của Taria Tunmen phát ra từ cái loa nhỏ xíu khiến y nổi da gà. Y vội vàng với tay tắt bài hát không hề hợp cảnh, hoặc hợp cảnh đến phát ốm thì đúng hơn. Nếu không nhầm thì từ lúc y ở trong buồng tắm, Linh Đan đã nghe đi nghe lại bản này đến bốn lượt và không nghe bất cứ một bài nào khác. Lúc còn đầu đêm, xe chạy qua một con đèo âm u ảm đạm, Linh Đan lại thay một đĩa CD mang theo từ ở nhà. Tiếng người hát nức nở như khóc, giọng run rẩy như từ dưới âm ty. Nghe cái bài hát ấy Đặng chỉ muốn thả buông vô lăng cho xe trôi tự do xuống vực thẳm.

- Nghe bài này buồn quá. Thay đĩa khác đi em. - Đặng phàn nàn một cách yếu ớt.

- Không, em thích thế. - Linh Đan bướng bỉnh, và cô đã chờ cho đến khi Đặng tuyệt vọng vì bản nhạc nào nê tua lại đến lần thứ ba mới chịu thay đĩa.

Em kiếm đâu nhiều nhạc ghê quá.

- Ủ! đó là bản nhạc thất tình của Rezso Seress, “Ngày chủ nhật u ám”. Sau khi người yêu đi lấy chồng, Rezso sáng tác bài này và từ đầu thập niên bốn mươi đến giờ có hàng ngàn người tự sát sau khi nghe nó. Ngay cả ca sĩ cũng đột

tử đang biểu diễn “Gloomy Sunday”. Người ta gọi nó là bản nhạc tử thần, hay “Bài ca tự sát Hungary”. Cho đến giờ nó vẫn bị 15 nước cấm biểu diễn như cấm vũ khí hạt nhân ấy. - Linh Đan cười thích thú vì vẻ kinh ngạc đến đáng thương của Đăng. Cô để thêm. - Sau này chính nhạc sĩ Rezsó cũng treo cổ tự tử để kết liễu đời mình.

- Thế sao em còn cho anh nghe. Nghe ghê quá, cứ ma quái thế nào ấy.
- Em thích những thứ ma quái như thế. Rất thích. - Linh Đan thì thầm.
- Đồ điên. - Đăng quát lên.

Sau tiếng quát hung bạo và vũ phu đó, Linh Đan giận dữ thêm một trăm cây số nữa. Cô im lặng không nói gì, không nghe nhạc, chỉ ủ rũ nhìn ra những cánh đồng tối thẫm đang trôi qua ngoài cửa sổ.

Đôi lúc Linh Đan ứa nước mắt và để mặc nó trôi trên mặt kính. Linh Đan tắm rất nhanh. Cô đứng trước mặt Đăng với chiếc áo choàng kimono thắt hờ, để lộ bầu ngực trắng ngần lấp ló sau lớp vải lụa, rồi rất nhanh chóng, cô áp cả triền đồi đây sức sống lên mình Đăng, vội vàng kéo dây lưng trên chiếc kimono giống hệt mà Đăng đang mặc. Người Đăng lạnh cóng. Cô hôn tới tấp lên mặt, lên cổ lên ngực người tình rồi từ từ trườn xuống dưới. Nhưng đến mười phút, Đăng vẫn tã tưởi như một tấm vải ướt mềm vừa rũ nước. Y nắm giang tay giang chân, mắt bất động dán vào trần nhà, mọi bộ phận trên người thông thối, vô hồn. Linh Đan nhìn chòng chọc bằng ánh mắt nghi ngờ và giận dữ.

- Anh sao thế?
- Anh không sao. Chỉ là vì anh mệt quá thôi. Cả tháng nay anh bị mất ngủ.
- Sao anh phải mất ngủ?
- Anh có muốn mất ngủ đâu, tự nhiên nó thế. Bây giờ cũng muộn rồi, mình đi ngủ rồi đến mai anh đến, em nhé. - Đăng cố gắng thuyết phục, hy vọng đêm nay có Linh Đan bên cạnh, y đỡ sợ mà ngủ được yên lành.
- Không, em chưa muốn ngủ. - Linh Đan cương quyết. Cô giận dữ mặc quần áo rồi với lấy túi xách. - Em xuống sảnh ngồi xem phim. Anh cứ ngủ trước đi nhé.
- Đi đâu em, trời đang mưa lắm. Xem ở đây cũng được mà. - Đăng cố vớt vát.
- Mưa thì đã có ô. Anh ngủ trước đi nhé.

Liền sau đó là tiếng sập cửa, trả lại không gian yên tĩnh đến tức tởm với thanh âm của mưa lộp độp trên mái hiên. Đăng không nhúc nhích đến cả mười phút đồng hồ sau đó, kiệt quệ và cổ họng khô cháy. Y mở tủ lạnh để tìm chai nước rồi lại liêu xiêu quay về giường.

Đúng lúc ấy, y có cảm giác một thứ gì đó không bình thường xuất hiện trong phòng. Một vật gì đó chuyển động vừa lướt qua mắt y, nhưng tức thời y chưa

định thần được nó là thứ gì. Song chỉ sau vài giây, không cần tìm kiếm, y cũng thấy tim mình đã lỗi vài nhịp ngay khi nhận ra vật gì đang di chuyển: Là con chuột trên màn hình. Y cho rằng mình hoa mắt, hoặc màn hình laptop bị chập cheng hoặc chuột bị chạm mát. Y nhòai người xem xét con chuột. Nó là loại chuột rời mà Linh Đan vừa cắm vào để điều khiển phần mềm nghe nhạc. Bình thường Đăng không dùng chuột, nhưng nhiều lần Linh Đan nói rằng cô không quen dùng chuột bàn phím. Đèn đỏ trên con chuột nhấp nháy. Đăng gạt công tắc tắt đi, nhưng rồi ngay lập tức hiểu rằng chuột không can thiệp gì vào màn hình. Con trỏ vẫn cứ chuyển động. Điên tiết, y ném mạnh con chuột vào góc phòng rồi thở dài, mọi thứ cứ y như trên người. Tuy nhiên lần này con trỏ di chuyển nhanh hơn, giống như thể có một bàn tay vô hình đang cầm chuột điều khiển nó. Đăng kinh hãi nhìn màn hình. Con trỏ chủ động tiến lại gần phần mềm word, rồi mở nó ra. Trên tờ giấy trắng tinh, những chữ cái đỏ bầm thoăn thoắt hiện lên: *Em đây, anh yêu.*

Đăng ngạt thở. Y cúi xuống nhìn đôi tay mình. Chúng đang ở cách xa bàn phím đến cả nửa mét. Con trỏ nhảy xuống dòng.

- Lê Hoàng Mai của anh đây. Anh trả lời em đi.
- ...
- Tay anh đâu rồi? Anh trả lời em đi. Lúc nào em cũng ở bên cạnh anh.
- Cô cút đi! Đừng đeo bám lấy đời tôi nữa. - Đăng hét lên rồi khóc nức nở.
- Trả lời em đi. Tại sao anh lại giết em? Tại sao anh lại giết em?
- Tại sao anh lại giết em? - Những chữ cái đỏ bầm như máu lộp đi lộp lại.

Đăng như bị thôi miên, y cũng gõ lên bàn phím.

- Em yêu, anh đâu có giết em, em biết mà.
- Đêm hôm ấy anh đã giết em. Anh còn nhớ anh đã giết em như thế nào không?
- Không phải như thế. - Bàn tay nổi gân xanh nhợt của Đăng ử rử trên bàn phím. - Em biết là không phải như thế.

Ngay tức thì con trỏ vội vã chuyển động. Nó di chuyển vào ổ D một cách thành thạo, giống như có một kẻ vô hình lạ mặt đang ngồi chắn giữa y và màn hình. Ổ D mở ra, trong đó có rất nhiều file.

Con trỏ mở các file lưu thoăn thoắt. Cuối cùng nó tìm được một file đề tên Lê Hoàng Mai ẩn trong rất nhiều file khác. Trong ấy có mỗi một file ảnh duy nhất, và chỉ trong nửa giây, màn hình 15 inches choán đầy một khuôn mặt phình lên trương nứt. Đôi mắt trợn trừng ai oán, và khóe miệng rách toạc vì bị các sinh vật dưới sông rửa nát, giờ lộ đến tận chân răng như cười nhạo. Đăng úp mặt vào gối khóc rung rức. Y lẩm bầm trong cơn u mê: *Anh xin lỗi. Anh xin lỗi.*

Lúc ngẩng lên, tấm hình kinh dị đã biến mất khỏi màn hình chỉ còn lại văn bản chữ đỏ ban đầu.

- Anh thú nhận đi, tại sao anh lại giết em?

- Anh xin lỗi. Anh yêu em, anh không muốn thế. Đăng run rẩy gõ đáp trả.

- Tại sao anh yêu em rồi anh lại yêu cả Mỹ Anh và Linh Đan nữa. Anh muốn em và Mỹ Anh chết để anh được ở bên cạnh Linh Đan đúng không?

- Chuyện không phải vậy đâu. Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Anh có tội với em. Em tha thứ cho anh... - Đăng vừa lập cập trên bàn phím vừa khóc rống lên.

- Em không thể tha thứ cho anh. Anh phải đền tội. Đời này kiếp này linh hồn oan uổng của em sẽ ám lấy anh. Tôi hận anh. Anh biết không?

Đăng rú lên như một con thú bị thương. Y đứng phắt dậy bê chiếc Vaio giáng thẳng vào góc nhà, chỗ con chuột màu hồng của Linh Đan đang nằm chông chênh. Tức thì màn hình tắt lịm, chỉ còn quảng đen hình chữ nhật vô cảm. Đăng rón rén bước lại gần kiểm tra, nhìn ngó. Khuôn mặt y phản chiếu trong màn hình, rúm ró tột độ Lân này, y thấy sợ hãi cả chính bản thân mình.

Trong phút chốc, người khách ở bungalow số 12 vội vã lao ra khỏi cửa trong thân hình trần truồng. Cánh cửa tự động đóng sầm lại, những âm thanh kinh hoàng của nó không ăn thua gì so với tiếng sấm đang ì ùng trên mặt biển. Mùa mưa bão, hầu không có khách nghỉ lại Royal. Không có bungalow nào sáng đèn, và giờ đã hai giờ sáng, ban quản lý cũng nhân lý do thời tiết xấu mà tắt hết sạch điện trong khu, chỉ chừa lại vài ngọn đèn ngoài sảnh lễ tân.

Lúc này không gian tối đen như một vũng u minh, người ta chỉ có thể phút chốc nhận ra mình đang đứng ở đâu nhờ những ánh chớp chói lòa bầu trời, giật theo tiếng sấm nổ. Mưa sầm sập xô đẩy đám cây cảnh trong khuôn viên khiến mắt người nhìn không thấy mà chỉ nghe tiếng xào xạc cuồn cuộn, giống như bước chân người đang đạp rào rào trên mặt sỏi. Có thứ gì phi thẳng xuống đầu y đau điếng, rồi thêm một phát thứ hai.

Mưa đá.

Đúng lúc ấy chớp lại lòa lên, ánh sáng ngấn ngùi chói gắt hiện rõ một người, mặc áo mưa màu đỏ đi vội vã giữa những rặng trúc đào. Bóng người không hướng về bungalow mà lại tiến ra phía biển.

Đăng bước theo như bị thôi miên. Y lầm bầm: *Linh Đan, anh xin lỗi chuyện ban nãy. Đợi anh với.*

Chiếc áo mưa màu đỏ cách y chừng hai mươi mét. Có lúc nó biến mất sau những rặng cây rồi bất thần lại hiện ra trước mắt. Trong bóng đêm đặc quánh, màu đỏ bóng nhẫy như có phản quang. Đăng không nhìn thấy gì khác ngoài đốm đỏ trước mặt.

- Linh Đan. - Y hét to đến nỗi nếu thời tiết quang đấng thì có thể cả khu resort sẽ cầu nhau mà thức dậy. Nhưng dường như bóng người kia không nghe thấy gì.

Đãng rảo bước, nhưng chiếc áo mưa vẫn nhanh hơn y. Khoảng cách dường đoãng ra thêm ba mươi mét, giống như thể người bên trong đã biến mất, chỉ có khung áo đồ bay là là trong không khí.

Mắt y hoa lên, đầu đau như búa bổ. Lần này y cuống cuồng chạy, rồi bước hụt, dưới chân là cát sũng nước, không còn thấy lá cây ướt mềm quệt qua quệt lại. Y biết mình đã ở ngay trên bờ biển. Tiếng sóng dữ dội chứng minh cho điều đó.

Bóng áo mưa đỏ lòm mờ không rõ hình khối, nhưng đã dừng lại và chỉ cách y chừng năm sải tay nữa. Y vội vã nhào đến định ôm chặt lấy lưng người mặc áo, mà y chắc rằng đó chỉ có thể là Linh Đan, chứ không phải bất kỳ người khách lạ nào ở resort, hay gã bảo vệ mặc đồ hoàng gia hay thậm chí ông chủ tịch hội đồng quản trị của Royal.

Đúng lúc ấy chớp lòa lên lần nữa, soi rõ cái người đang quay mặt về phía y, chờ đợi, hai ông tay áo rũ xuống lướt thướt. Tóc đen ướt bết mặt, nhưng không thể che lấp da mặt trắng bệch trương phềnh, đôi môi đỏ nhều máu đang nhếch miệng cười và ánh mắt vô hồn hoang dã. Một cái xác chết trôi đang mặc áo mưa.

Vũ Phương Đăng không còn sức để thốt lên cái âm thanh theo phản xạ truyền thẳng từ não khi mắt chụp được một hình ảnh kinh hoàng. Y ngã vật xuống như một thân cây chết khô. Và có lẽ nhờ tấm đệm thiên nhiên là mặt cát mịn màng, y đã không bị vỡ trán mà chết.

Đăng thấy mình nằm trên giường nệm, người trần truồng trong chăn. Một khuôn mặt quen thuộc đang cúi xuống lo lắng.

- Anh tỉnh chưa?

- Linh Đan. - Y thì thầm, thấy cổ họng mình vỡ ra và đang bị xé rách, đầu ong như búa gõ và người thì nóng hầm hập như trong lò lửa.

Ánh mặt trời óng ánh vàng qua tấm rèm cửa sổ trắng đang lay động khe khẽ.

- Có chuyện gì thế này? - Y bật khóc.

- Em đang định hỏi anh. Em đi tìm anh cả đêm. Mãi bốn rưỡi sáng mới có người đi tắm sớm thấy anh đang nằm ngoài biển. Anh Đăng... - Linh Đan ngập ngừng. - Đêm hôm... anh đi ra ngoài biển làm gì... mà lại còn không mặc quần áo?

Chương 8

Chạm Mặt

Chương điện thoại giật nảy trong túi quần, Bách biết ngay là ai đang gọi. Đầu dây bên kia lạnh lót:

- Thiếu tá Phan Đăng Bách, anh có biết rằng trẻ hẹn với người đẹp còn lớn hơn tội phản quốc không hử?

- Hoàn toàn đúng. Mỗi tội tôi lại đang không đi đón người đẹp.

- Á à, giấu cọt, nhạo báng phụ nữ còn mắc thêm tội thiếu nhân đạo.

- Rồi rồi, cô đẹp mà, đẹp nhất phòng cảnh sát hình sự của chúng ta.

- Anh dám... - Mai Thanh không kịp nói hết cái câu chua ngoa để chẹn họng anh bạn đồng nghiệp ưa xúc xiểm thì đã thấy anh ta đổ xích trước mặt và thò đầu ra khỏi xe, nhe răng cười hớn hờ.

- Có cái gì mà phải hớn hờ thế. Anh không thấy là đồng nghiệp khôn khổ của anh đang toát mồ hôi mồ kê đứng đợi nửa tiếng đồng hồ rồi.

- Ô xin lỗi xin lỗi! Tắc đường quá.

- Tắc gì chớ. Hôm nay là sáng chủ nhật. Ngay cả ngã tư Daewoo cũng vắng tanh như chùa Bà Đanh. Càng ngày càng giỏi xạo. Trách gì ế dài mãi chẳng có vợ. Đáng đời phải lắm.

- Sắp có rồi. - Bách tùm tùm, vẫn với vẻ hớn ha hớn hờ đáng ghét như thế.

Mai Thanh liếc mắt nghi ngờ.

- Ai thế?

- À không, mình đùa ấy mà. Ai nhìn mặt anh mà chẳng dự đoán anh còn trai tân cho đến chết.

- Anh khả nghi lắm, cả tuần nay đi làm cứ cười hoài một mình. Việc điều tra thì giậm chân tại chỗ. Có gì vui đâu mà cười. - Mai Thanh càu nhàu. - Chỉ có kẻ đang yêu mới thấy trời bão là đẹp ngày, đang ăn cơm bình dân cũng ngỡ như đại tiệc. Mà sao nóng quá thế này?

- Điều hòa hỏng cả tháng nay rồi. Anh bạn nên chưa kịp đưa em xinh đẹp này đi thăm mỹ viện được. Em chịu khó mở cửa xe nhé.

Mai Thanh thở dài, ngao ngán nhìn cây cỏ xanh gắt lên dưới cái nắng hầm hập bên ngoài. Sau trận mưa rào tối qua, thời tiết sáng nay khô hanh hơn mọi ngày. Nắng sau mưa chói sáng khác thường và bốc hơi ẩm ngọt ngọt khiến bụi đường vón cục lại. Chiếc xe của Bách tiếng là ô tô nhưng động cơ nổ được ngày nào thờ phào ngày ấy. Anh cũng không sử dụng nó mấy vì lúc đương việc trong

thành phố đi xe hai bánh vẫn thuận tiện hơn, những lần công tác xa lại không dám dùng vì sợ nhớ đau chết máy dọc đường thì hỏng việc.

Hôm nay họ hẹn nhau đi viếng mộ người bạn thân nhất của Phan Đăng Bách: Thiếu tá Đỗ Quang Huy, cũng là ngày giỗ đầu của cậu.

Người đồng nghiệp xấu số của họ nằm trên một triền đồi có rừng thưa thoáng đảng cách trung tâm thành phố 60 cây. Từ ngày Huy mất, Bách đã đến thăm bạn cả thấy được ba lượt. Mai Thanh từng an ủi Bách rằng “Anh hết lòng với bạn như vậy còn hơn cả đối với người yêu nữa, anh ấy giờ đã rất mãn nguyện vì có một người bạn như anh rồi”. Nhưng Bách vẫn không thôi dằn vặt mình. Anh chỉ có một người bạn duy nhất, và người bạn đó bây giờ chỉ còn là hồi ức, chỉ vì sự chậm trễ của anh.

Bách quành xe lên đường cầu vượt chỉ lác đác xe cộ rồi 20 phút sau đã bắt gặp xa lộ. Từ xa lộ này anh chạy 50 cây số nữa, rẽ thêm một đoạn vào làng là đến chỗ Huy, nơi tổ tiên cậu ấy cũng cùng nằm ở đó, mát chùng hơn tiếng là cùng. Trời ngày càng nắng gắt và nóng vã mồ hôi. Bách liếc nhìn Mai Thanh với vẻ có lỗi.

Nóng quá nhỉ. Tội là ở anh, bận đến nỗi không có lúc nào đưa xe đi sửa được.

- Đâu có nóng, xe chạy nhanh là gió mát đấy chứ. Anh đúng là nóng nảy hơn em mà. - Mai Thanh mỉm cười.

Cô cố gắng không vuốt mồ hôi trên trán, thậm chí cũng không nhắc gì đến việc Bách cho mình leo cây đến nửa tiếng đồng hồ nữa.

Hơn ai hết cô hiểu Bách là người nhân hậu, nặng tình nặng nghĩa, cần mẫn với công việc, hay nhận phần thiệt về mình. Nếu anh để ai phải chờ đợi và chịu nóng do lỗi của mình thì thậm chí còn khổ sở hơn chính người đó nữa. Cô cất giọng vui vẻ:

- Anh bật kênh VOV giao thông lên nghe cho vui.

- Ủ nhỉ quên mất, đài thì vẫn nghe được, chưa bị hỏng.

VOV giao thông ngày chủ nhật không có việc gì để làm, chẳng ở đâu trong thành phố tắc đường, kẹt xe nữa. Trên tần số 91 MHz, phát thanh viên đang điểm tin về tình hình giao thông thế giới, rồi chuyển sang chương trình nghe nhạc theo sở thích của biên tập viên. Mỗi ngày một biên tập viên trực khác nhau, gu của người biên tập hôm ấy thích nhạc gì thì thính giả phải cùng nghe nhạc đó. Hôm nay đến phiên trực của anh chàng nghiện nhạc Trịnh Công Sơn. Anh ta cho bật bản mở đầu bằng “Một cõi đi về”. Giọng Cẩm Vân cất lên da diết.

Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi

Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mết

Trên hai vai ta đôi vàng nhật nguyệt

Rồi suốt trăm năm một cõi đi về

Bách hơi lạng tay lái. Một chiếc xe tải vọt lên từ phía sau và Bách giống như một người lái tập sự, suýt cán vào đường xe bên cạnh. Người lái xe tải thò bàn tay ra cửa sổ rồi chĩa ngón giữa lên giận dữ. Mai Thanh vội giơ tay tắt đài. Điệu nhạc ngắt lịm, chỉ còn tiếng xe cộ rầm rập bên ngoài. Bách hơi tái mặt, mồ hôi càng vã ra. Có một lần duy nhất, anh kể với Mai Thanh về cảm giác kinh khủng lúc phát hiện ra thi thể của Đỗ Quang Huy ngập trong bồn máu, khi ấy chiếc máy quay đĩa cổ vẫn xè xè phát ra giọng Khánh Ly nào nê. Từ đó hễ cứ ngồi đâu mà ở đó réo rất giai điệu u ám của “Một cõi đi về” là Bách lập tức nhìn thấy cái cổ bị cứa của Huy. Rõ rệt đến mức nhiều lần anh nghĩ mình gặp oan hồn của bạn hơn là bị ảo giác hành hạ. Lúc đó Mai Thanh cũng bần khoản “Lạ thật đấy, nghề của mình có lúc nào mà thôi tiếp xúc với những xác chết”.

- Ừ! Khi ấy Bách cũng công nhận. - Anh nhìn các thi thể nạn nhân quen rồi. Thế mà không sao quên nổi hình ảnh cuối cùng của cậu Huy.

Vừa rồi cũng vậy, ngay khi nhạc dạo vừa dứt và giọng hát khàn trầm của Cẩm Vân cất lên thì Bách đã thấy cái đầu ngoẹo sang một bên của Huy hiện ra ngay trước mũi xe, khiến tay lái của anh loạn choạng. Mai Thanh đánh lạc suy nghĩ của Bách sang hướng khác.

- Kể em nghe xem nào, mấy bữa nay anh có chuyện gì mà vui thế?

Nhắc đến đó quả nhiên Bách có thay đổi thái độ. Hình ảnh đẫm máu trong chiếc bồn tắm của Huy biến mất. Anh chỉ còn thấy trời xanh và mây trắng. Mai Thanh thực rất tâm lý và hiểu anh. Ngoài Đỗ Quang Huy ra, có lẽ anh đã coi cô là người bạn thứ hai.

Mai Thanh là nữ nhân duy nhất trong phòng cảnh sát hình sự. Cô chuyển về phòng anh tình cờ sau vụ án mạng Đỗ Quang Huy và đã cùng anh điều tra nhiều vụ án. Sự có mặt của Mai Thanh như một làn gió mát đem lại chút nhã nhặn, hào hoa cho những gã cảnh sát thô mộc quanh năm chỉ biết cặm cụi với công việc. Rồi một ngày xuất hiện cả tí chút cạnh tranh. Không chỉ Bắc hói, Hùng cận mà cả Giang, Quyết đã có vợ và Tú đen trẻ măng gọi Mai Thanh bằng chị cũng không tránh khỏi sức hút của cô đồng nghiệp duyên dáng và hài hước. Mới đầu, Phan Đăng Bách nghĩ mình có lợi thế. Anh đã cùng Mai Thanh thực hiện vụ án đầu tiên kể từ khi cô mới về. Anh thân với cô hơn hết thấy những đồng nghiệp khác. Nhìn ánh mắt của cô, sự nhạy cảm bản năng mách bảo rằng Mai Thanh cũng có tình cảm với anh. Nhưng một năm trôi qua đi, mọi sự vẫn giậm chân tại chỗ, mặc dù ngày nào họ cũng gặp nhau, thậm chí sát cánh bên nhau trong những tình huống nguy hiểm. Sau khi biết rằng mình chẳng có cơ hội nào, tất cả các đồng nghiệp quý hóa của anh hòa nhau ủng hộ Bách. Họ tìm mọi cách để vận động hành lang cho Bách “ứng cử”. Tú đen cố vấn cho anh cách ăn mặc, Giang ái đề xuất cách mua quà tặng theo những sở thích phổ biến của phụ nữ.

Quyết thắng lợi khuyên anh nên nhấn tin cho đối tượng như thế nào, vào lúc nào để cô có thể “chết đờ đừ” vì mũi tên của thần ái tình. Nhưng Mai Thanh từ chối tất cả mọi nỗ lực của anh một cách tế nhị và lịch sự. Rồi có một lần cô mời anh đi ăn tối, trong một quán cà phê yên tĩnh. Mai Thanh nhìn thẳng vào mắt anh và nói khẽ:

- Anh là người bạn tốt nhất của em. Đời này kiếp này em sẽ coi anh là tri kỷ. Và trước sau vẫn coi anh là người bạn tri kỷ.

Anh hiểu từ “tri kỷ” là thế nào. Là họ có thể chia sẻ với nhau mọi niềm vui, nỗi buồn trong cuộc sống, thậm chí có thể hy sinh vì nhau, chịu thiệt về phần mình để người kia được hạnh phúc, sẵn sàng cho nhau mọi thứ, trừ... tình yêu. Lâu dần Bách cũng nén nỗi buồn trong lòng để lần hồi được thay thế bằng niềm vui mới: Có một người bạn tri kỷ, một cô em gái dễ thương dù đôi lúc khá khó chịu.

Họ tồn tại bên nhau, thậm chí sát nhau khăng khít, nhưng không bao giờ chạm nhau như đường thẳng song song chẳng thể tiệm cận. Không ai hiểu được mối tương quan kỳ lạ giữa họ là quan hệ gì. Có bạn tay Mạnh, là đồng sự của Bách nhưng mới chuyển sang bộ phận trinh sát, đặt giả thiết rằng: “Có lẽ Mai Thanh là les, còn thằng Bách nhà mình là gay, nên mới thân thiết được với nhau theo kiểu ấy. Chẳng có khối cặp như thế lấy nhau để che mắt thiên hạ. Phải à. Chứ nam tính như tôi, nhìn thấy phụ nữ đẹp là chỉ muốn...”. Mạnh háu gái. Mỗi lần có cơ hội đứng gần Mai Thanh là kiểm soát vai, chạm má. Những bận các cơ như vậy Mai Thanh giận dữ ra mặt, thậm chí có hôm cô đùng đùng nổi giận, nói gần từng tiếng: “Anh mà còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ làm đơn kiện anh vì tội quấy rối”. Chắc anh hiểu luật. Sau lần ấy Mạnh sượng mặt, chỉ cần nhả “Tớ đùa tí chứ làm gì mà lớn chuyện thế?” rồi đặt biệt danh cho Mai Thanh là “Chăn Adam”. Ý rằng cô vừa dữ như chăn tinh vừa đích thị là giống đàn ông.

Nhiều bận Mai Thanh vẫn chọc Bách rằng “Trách gì ế dài chẳng lấy được vợ”, anh cũng đùa vui mà quặc lại “Còn thân cô nữa, đã có anh nào để ý chưa. Lo phận mình đi kéo đến bạo hành gia đình cũng không có hân hạnh được hưởng”. Chẳng cần tinh ý cũng nhận ra rằng Mai Thanh không thích đàn ông, cho dù cô quyến rũ hơn nhiều người phụ nữ anh từng gặp, và cũng dịu dàng, đáng yêu không kém. Song anh quan tâm đến cô sâu sắc như một người anh trai hơn là bận rộn với việc điều tra về giới tính của cô.

- Nói em nghe xem, cô ấy như thế nào? - Mai Thanh nheo mắt nhìn Bách tinh quái.

- À... Anh cũng mới quen thôi. - Bách ngập ngừng trong ngượng ngịu.

Sáng kia, Mạnh đã khích bác anh:

- Cái tụi đàn ông chưa yêu bao giờ vừa mới thích con nhà người ta đã cứ làm như sắp được đính ước đến nơi. Khờ khạo quá.

Bách nóng hết cả mặt mày.

- Còn ông thì sao, vừa nhìn thấy đàn bà con gái là cứ làm như chúng chuẩn bị xếp hàng một dưới chân giường của ông không bằng.

- Mày lại nhắc đến con Chăn Adam chứ gì. Tao chưa bao giờ có sở thích với gu đàn bà mà giống đàn ông. Tao chỉ đùa thôi mà nó đã dọa kiện.

- Ông đừng, có đụng đến Mai Thanh. - Bách sừng cò lên.

Những người có mặt lúc ấy ồn ào cả lên can ngăn. Giang nhắm mắt, cất giọng the thé:

- Có phải các ông bị Chu Du với Gia Cát Lượng nhập hồn không đây. Lúc nào hai ông cũng làm chúng tôi đau hết cả đầu.

- Sống chưa đủ khổ hay sao mà còn vui thú cãi nhau. Năm nay trượt giá còn đang chưa biết lương có đủ đưa vợ đi chợ hay không đây.

Nói đến thế hai vị thiếu tá mới im thít, mặc dù mặt mũi còn chưa hết đỏ lựng vì tức. Nhớ đến câu chuyện chạnh chọc không vui ấy. Bách dần mình không dám kể thêm bất cứ câu gì về Mỹ Lâm nữa. Anh càng không dám thú nhận rằng sáng nay anh đến đón Mai Thanh muộn chẳng phải vì bận việc quốc gia đại sự gì, chỉ là anh mạnh bạo mời cô bạn mới quen uống cà phê sáng thêm một lúc. Anh hẹn đón Mai Thanh lúc 8 giờ theo như lời dặn của cô “Khởi hành sớm cho mát”, nhưng 8 giờ 5 phút anh vẫn còn ngồi ngẩn tò te nghe Mỹ Lâm kể chuyện về đôi thỏ mới mua. Anh lắng nghe những thứ rau ưa thích của thỏ bằng đôi mắt say sưa và anh chăm chú muốn được biết về những bệnh nan y thỏ với vẻ mê mẩn. Cho đến tận lúc Mỹ Lâm đứng lên chào tạm biệt và hẹn gặp anh sáng mai “trên đường chạy”, Bách mới cuống cuống chạy thẳng về nhà với vận tốc còn hơn cả vận động viên chuyên nghiệp. Anh vội vã thay quần áo rồi phóng thẳng đến chỗ Mai Thanh. Trên đường đi có vi phạm luật rẽ phải khi đang còn đèn đỏ hai lần bụng chỉ lo ngay ngáy nhớ ra bị tóm thì đã muộn lại càng thêm chậm.

- Không có gì đâu, - Bách nói khẽ. - Bao giờ có gì chắc chắn anh sẽ kể cho em nghe. Bây giờ mọi sự vẫn chưa đâu vào đâu cả.

- Ừ thì thôi vậy! Em đặt cục gạch xếp hàng chờ được anh kể về cô bạn bí mật ấy đầu tiên nhé.

- Tất nhiên rồi, chuyện gì anh cũng sẽ cho em biết đầu tiên.

- Vâng, em sắp sửa hết diện ưu tiên rồi. Khi nào anh có bạn gái, thế nào em gái anh cũng bị ra rìa, lui xuống hàng thứ. - Mai Thanh vờ giận dỗi.

Bách bật cười. Trong chuyên án “Taxi Hoa Sen” lần này, Mai Thanh làm phó ban, phụ trách anh và Tú đen. Suốt hơn tháng trời, mỗi lần cần hội ý và phân công nhiệm vụ, Mai Thanh đều cố gắng tìm từ ngữ để diễn đạt cho ý nhị

“Anh xem việc ấy mình làm có hợp lý không?” thay vì “Anh chịu trách nhiệm việc này nhé.” Nhiều lần giữa họ bất đồng ý kiến, Mai Thanh cũng rất chậm rãi để tìm câu tìm từ “Em nghĩ rằng liệu như thế này anh thấy có phù hợp hơn không?” thay cho câu “Ý kiến của anh là bất hợp lý. Em cho rằng giả thiết này chính xác hơn”. Bách thấy rõ cô là người rất tế nhị, luôn ngại những quan điểm chuyên môn sắc sảo của mình sẽ làm các đồng nghiệp nam chạnh lòng. Nhưng nhiều lần anh cũng bóng gió với Mai Thanh rằng cô không cần phải thế. Sau cái chết của Đỗ Quang Huy, anh đã thay đổi rất nhiều. Thói xấu đổ kỹ dù mơ hồ trong tiềm thức cũng đã hoàn toàn biến mất. Đứng trước chuyện sinh tử, mọi sự chỉ còn là phù du. Và chỉ đứng trước sinh tử, người ta mới có thể nhận ra điều gì là quan trọng nhất. Chẳng phải khi Bách bắt đầu làm nghề này, mẹ anh đã mất hẳn thói quen phổ biến của mọi bà mẹ trên đời là luôn so đo con mình với con người khác.

Giờ anh có kém cỏi so với hết thảy những đứa con trai của các bà mẹ khác thì mẹ anh cũng vui lòng. Bà chẳng cần tiền bạc và danh vọng mà con trai mang về để nâng mặt tự hào, chỉ cần anh giữ được mạng sống của mình, mỗi sáng thức dậy biết chắc núm ruột của mình đang ngồi an lành bên bàn giấy đóng dấu chứng minh thư là bà cũng thỏa nguyện lắm rồi.

Lần này cũng vậy, thay vì “Công việc tuần này tiến triển đến đâu rồi? Tiến độ chậm chạp quá” Mai Thanh lại vòng vo.

- Không biết vụ “Hoa Sen” Tú đen làm đến đâu rồi. Em chưa có thêm thông tin gì mới từ các nhân chứng cọ mặt ở hiện trường. - Cô liếc mắt nhìn anh đầy ý nghĩa.

Bách hiểu Mai Thanh muốn gì. Anh và Tú đen đã báo cáo tiến độ với cô từ cuộc họp chiều thứ sáu, và Mai Thanh muốn biết thứ bảy, ngày hôm qua, anh có tìm thêm được thứ gì mới hay không.

Bách lắc đầu chậm chậm.

- Chẳng có gì. Bực thật đấy. Vụ này tắc tị rồi. Nếu em không có việc gì làm thì cứ gọi Vũ Phương Đăng lên thăm vấn cho vui thôi. Sau khi sơ vấn, anh cho rằng thằng nhóc không liên quan đến mấy vụ này.

- Tại sao? Cho dù Vũ Phương Đăng có chứng cứ ngoại phạm trong vụ Mỹ Anh và Hoàng Cẩm Tú, nhưng lại không có người làm chứng trong quãng thời gian xảy ra vụ “chết đuối” của Lê Hoàng Mai. Lý do nào mà anh lại cho rằng nhân vật này không liên quan?

- Trực giác của anh. - Bách trả lời giản dị.

- Trực giác ư? Mình đang thu thập các chứng cứ cho một vụ án hình sự kia mà. - Mai Thanh nhìn Bách lạ lùng. - Sao anh lại dùng trực giác ở đây.

- Được rồi được rồi. Anh có nói gì đâu. Cậu ấm này thiếu một bằng chứng ngoại phạm, mình đã có lý do để tóm hắn. Ngày mai đầu tuần anh sẽ xin lệnh khởi tố Vũ Phương Đăng... Nếu em muốn.

- Không phải là em muốn. - Mai Thanh gất lên. - Mình đang làm việc nghiêm túc và phải tuân thủ đúng yêu cầu điều tra của luật tố tụng hình sự, không thể bỏ sót bất kỳ một đối tượng nghi vấn nào.

- Vâng ạ, thưa cô giáo. - Bách gạt mồ hôi trán đang ròn ròn xuống tận cổ.

- Em xin lỗi. - Mai Thanh thở dài. - Vũ Phương Đăng là đối tượng tình nghi do anh phụ trách. Từ đầu chỉ có anh tiếp xúc với cậu ta. Mọi chuyện thế nào anh biết rõ hơn cả. Em sẽ không can thiệp gì nữa.

- Không, không, anh sẽ làm theo ý em. Anh bảo như thế là rất nên.

- Không phải nói dối thế.

- Anh có dối đâu, ai lại đi dối con gái.

- Em không phải là con gái.

- Thế là gì?

- Là phụ nữ.

Bách cười xòa. Mai Thanh cũng mỉm cười, nhưng không khí trong xe đã nén lại hơn bình thường, có lẽ cộng thêm cả sức nóng của mặt trời đang lên cao nữa. Cả hai im lặng thêm một đoạn đường dài. Dễ chừng đến hai mươi cây số họ không nói gì với nhau. Đã sáu tuần nay, vụ Taxi Hoa Sen vẫn giậm chân tại chỗ. Cả ba người trong tổ chuyên án đã dốc sức tìm kiếm các chứng cứ mà vô vọng. Nhìn bề ngoài, cả ba vụ án đều có vẻ giống như những vụ tai nạn và tự sát thông thường. Không có động cơ gây án, không để lại dấu vết gây thương tích ở hiện trường. Nếu không có một điểm chung rằng cả ba cô gái đều lên chiếc taxi Hoa Sen trước khi chết và vị trí mà họ kết thúc cõi đời tươi đẹp đều nằm cách xa trung tâm thành phố một cách bất thường thì rất có thể bộ phận điều tra tuyến dưới đã bỏ qua một cách vui vẻ với kết luận một tai nạn, hai tự sát. Và việc truy tìm thủ phạm gây tai nạn rồi bỏ chạy sẽ kéo dênh ra tận hai năm trước khi hồ sơ bị xếp vào kho lưu của mục “Những tai nạn giao thông chưa tìm ra thủ phạm”.

Thậm chí cho đến giờ cũng chưa ai nhìn thấy biển số và mặt mũi tài xế của chiếc taxi Hoa Sen tử thần nhưng trong quá trình điều tra, họ đã khẳng định chiếc taxi đó mang biển giả vì qua số liệu của tổng đài Hoa Sen, không có chiếc taxi nào của hãng có mặt tại nơi mà các cô gái lên xe.

- Anh Bách, em có ý này. Mình rà soát lại một lượt nữa xem có để lọt khâu nào không. Hôm nay không khí trong lành, biết đâu mình lại trí tuệ hơn là ngồi trong cái phòng điều hòa rét run ấy.

- Thôi đi cô, tôi đang tẩu hỏa nhập ma vì nóng đây này. Giờ ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi là nóng đến run người.

- Chẳng ai nói như anh, có lẽ anh run người vì đói đấy. Xem có quán cóc nào mình tấp vào cho anh ăn sáng.

“Đúng là bạn bè với cảnh sát hình sự rất tiện”, Bách nghĩ thầm, chẳng biết căn cứ vào dấu hiệu nào mà Mai Thanh biết anh chưa có tí gì vào bụng ngoài một tách cà phê đắng lúc sáng sớm với Mỹ Lâm.

- Ủ - Anh ủng hộ. - Được lời như cời tấm lòng. Anh sẽ tấp vào quán nào đầu tiên nhìn thấy. Đói phát điên lên rồi. Nhưng anh có lú không nhỉ. Trên xa lộ làm gì có hàng quán.

- Ủ nhỉ, làm thế nào bây giờ. Trong xác của em chỉ có kẹo cao su thôi.

- Không sao, anh sẽ quặt sang đường quốc lộ, đằng nào đoạn rẽ vào chỗ Huy cũng cách không xa quốc lộ đâu mà.

- Ok, ý hay. Mình lần lại từ đầu hồ sơ nhé. - Mai Thanh không khoan nhượng với cái bụng rỗng của đồng nghiệp. Cô bắt đầu câu chuyện mà không cần nhìn hồ sơ thì họ cũng đã thuộc lòng. - Mỹ Anh bị người lái taxi Hoa Sen đưa đến Vân Hạ, một khu bãi bồi trồng tre không có dân ở trong lòng bán kính 3km.

- Khăng định một cô gái trẻ như Mỹ Anh không có việc gì phải bắt taxi ra đây lúc nửa đêm. - Bách tiếp lời.

- Đúng vậy. Càng không thể có chuyện cô bé ra đó rồi lang thang trên đường để đến nỗi gặp tai nạn. Ta đặt giả thuyết tên tài xế đã buộc Mỹ Anh phải bước ra ngoài xe. Sau đó hấn rồ ga tông thẳng vào cô bé tội nghiệp. Tuy nhiên bên kỹ thuật hình sự đã phát hiện ra một chi tiết rằng cái xác đã bị di chuyển sau khi Mỹ Anh bị cán chết thông qua các vết đất bị quét xung quanh thi thể nạn nhân.

- Chính chi tiết này đã khiến anh đau đầu suốt cả tháng vừa rồi. Khi người ta tìm thấy Mỹ Anh, cô bé nằm ngửa, đầu gối lên vệ đường, chân quay về tâm đường cái. Như vậy lúc bị cán chết, cô bé đã ngã theo hướng ngược lại. Cái vết quét lê trên đất chứng minh điều đó. Và không ai khác ngoài tên giết người đã chỉnh lại cái xác, trước khi quành xe quay lại cán tiếp cô bé lần thứ hai khiến hai bàn chân dập nát hoàn toàn. Bởi nếu hấn chỉnh lại cái xác sau khi cán thêm lần nữa thì đã phải có vết máu quét lê trên đất. Hấn chỉnh lại cái xác quay đi hướng khác trước khi quay đầu xe lại làm gì chứ?

- Và anh còn nhớ không? Giám định pháp y cho thấy nạn nhân bị chết do một cú húc động lực mạnh gây vỡ hộp sọ và dập phổi. Có lẽ cô bé đã bị bắn lên nắp capo xe trước khi văng xuống đất, nhưng cú đâm này không khiến bàn chân bị dập nát được, phải thêm một lần chệt qua nữa.

- Hôm qua anh vừa nghĩ ra được ý này, nhưng hơi mơ hồ, anh cứ thử nói em nghe xem nhé. Anh chỉ phỏng đoán thôi, chưa chắc chắn lắm vì vẫn còn một khả năng nữa. - Bách ngập ngừng.

- Mừng quá, bây giờ em sẵn sàng đón nhận bất cứ ý tưởng nào điên rồ nhất, còn hơn là ngồi không chẳng nghĩ ra được gì.

- Hôm trước trong lần họp chuyên án đầu tiên, mình đã đặt giả thuyết tên lái xe quay đầu xe lại vì muốn rời khỏi hiện trường theo hướng đó, rồi hấn lái ẩu chệt lên Mỹ Anh lần nữa. Nhưng anh phân vân điểm này. Khi tài xế quay đầu theo chiều ngược lại, Mỹ Anh đang nằm sát vệ đường bên trái, nghĩa là làn xe bên trái. Mà con đường đó rộng tới sáu mét, lý do gì mà đường quang không đi, hấn lại lấn sang tận sát mép bên kia. Không có người cầm lăng bình thường nào đi chệch choạc kiểu ấy. Tất cả những người tham gia giao thông đều hình thành phản xạ có điều kiện là đi đúng làn đường của mình, dù trên đường không có ai chằng nữa. Nếu có đi chệch thì chỉ lấn sang tới hai phần ba đường là cùng. Trừ phi... hấn cố tình chệt vào Mỹ Anh lần nữa, cho nạn nhân chệt hấn.

- Còn khả năng thứ hai? Anh cho rằng có thể một xe khác cũng chạy qua sau đó ít phút nhưng quáng gà chệt nhằm vào cái xác Mỹ Anh?

- Không, dấu vết bánh xe in hiện trường đã được bên kỹ thuật hình sự khẳng định rằng cú chệt thứ hai bị gây ra bởi một lái xe đi theo chiều từ Đông sang Tây, mà Mỹ Anh nằm bên vệ đường bên phải của làn xe đi chiều Tây sang Đông. Nếu có tài xế nào quáng gà thì cũng không thể cán nhằm được, trừ phi chính hấn cũng cố tình đi lấn sang tận mép đường bên kia. Khả năng thứ hai là...

- Bách ngập ngừng - không phải tên giết người sau khi kiểm tra thi thể Mỹ Anh thấy chưa chệt hấn mới chỉnh lại cái xác ở vị trí cho đẹp rồi cán thêm lần nữa cho chệt hấn, vì lần thứ hai xe cán qua, chỉ có hai bàn chân là dập nát. Ảnh chụp cho thấy đôi bàn chân của Mỹ Anh đã bị nát hoàn toàn, nếu có sống cũng thành thương tật, nhưng chỉ cán đến đó thôi thì cũng không thể khiến nạn nhân chệt hấn được. Tại sao hấn không cán hấn lên người nạn nhân, có phải chắc chắn hơn không, thay vì chỉ cán nát đôi bàn chân của Mỹ Anh? Em thử nghĩ xem.

- Ủ mâu thuẫn quá. Rõ ràng tên này đã quay lại để cố tình cán nạn nhân thêm một lần nữa, nhưng không phải với mục đích khiến cho nạn nhân chệt hấn. Có lẽ sau khi chỉnh lại cái xác, hấn đã biết chắc nạn nhân ngưng thở rồi. Vậy thì hấn làm thế với mục đích gì?

- Chẳng lẽ đó là một tên bệnh hoạn thích chơi trò chệt xe trúng đích.

- Ở đây có hai điểm nghi vấn cần được làm rõ. Tại sao tên lái xe lại muốn chỉnh cái xác theo hướng khác và tại sao hấn lại muốn cán qua người nạn nhân lần thứ hai? Giống như thể hấn thù ghét đôi chân của cô ấy và đã chỉnh vị trí cái xác theo hướng tiện lợi để phá hủy hoàn toàn đôi chân của người chệt vậy.

- Những gì anh đặt giả thuyết đều đúng cả, nhưng càng nói càng đưa vụ án vào ngõ cụt. - Mai Thanh thờ dài.

Chính anh cũng thấy thế. Càng phỏng đoán càng bế tắc. Thôi để đó đã vậy. Có lẽ no bụng đầu óc sẽ sáng suốt hơn.

Bách lấy tay xoa thành bụng đang sôi réo. Nhưng mặc dù họ đã ở trên quốc lộ, suốt mười cây số rồi, không thấy một hàng quán nào ngoài mấy chị nông dân bịt mặt đội nón lá ngồi sắp hàng dọc trên ghé đầu kiên nhẫn bán tỏi và tương.

Cả hai món đều không mấy hấp dẫn thậm chí với cả người bị bỏ đói bốn tuần. Mai Thanh ngồi im phắc ở ghế bên cạnh, cô cũng không để ý mình đã ra đến quốc lộ.

Bách biết rằng đầu óc người đồng nghiệp đang để cả vào chiếc taxi Hoa Sen giả mạo. Trong vụ Lê Hoàng Mai, những dấu hiệu tự tử rõ hơn cả, nếu cô gái cũng không dại dột bước chân lên một chiếc taxi Hoa Sen mà sau này tổng đài khẳng định rằng vào giờ đó không có một thành viên nào trong hãng của họ có mặt ở quán karaoke mà Linh Đan tổ chức sinh nhật. Lúc một ngư dân phát hiện ra thi thể của cô trôi lênh bênh trên sông vào lúc năm giờ sáng, cô gái tội nghiệp đã ngã màu xanh lục với những ngón tay và khớp miệng bị cá rủa nát.

Không có tổn thương sổng nào thể hiện cô gái bị sát hại trước khi bị ném xuống sông. Đến lúc tiếp nhận hồ sơ vụ Hoàng Cẩm Tú, Bách đã khắp khởi hy vọng sẽ tìm thấy dấu vết sinh học hoặc ít ra một vài vết giày, vết bánh xe của kẻ thủ ác để lại hiện trường. Nhưng từ lúc Hoàng Cẩm Tú rơi từ trên đỉnh núi xuống cho đến khi có đám trẻ đi dã ngoại phát hiện ra xác của cô nằm dưới vách đá là chín ngày. Mùa mưa bão mang lại thêm một tiện ích nữa là xóa sạch sẽ tất cả những dấu vết dù là dễ thấy nhất như lại phơi ra ngoài trời. Khi đội điều tra có mặt tại hiện trường, họ chỉ tìm thấy tám vỏ snack, hai vỏ lon coca rỉ sét và vài bao cao su đã qua sử dụng không liên quan gì đến cái chết của cô gái. Những vết chân duy nhất tìm thấy được trên rìa núi là dấu giày thể thao của bọn trẻ đi picnic. Hoàng Cẩm Tú được giám định pháp y khẳng định rằng đã ngã trên đỉnh núi xuống và tắt thở vì bị vỡ xương sọ, rạn xương chậu và nội tạng bị tổn thương.

Không có bất kỳ tác động ngoại lực nào khác để có thể kết luận rằng cô đã bị sát hại trước khi chết. Cô vũ công xinh đẹp người Thái Nguyên, thuê nhà sống một mình trong một căn hộ chung cư rẻ tiền.

Đồng nghiệp không thấy cô đi làm, liên lạc đến chín ngày vẫn thấy tắt máy thì tặc lưỡi nghĩ rằng cô mới kiếm được một gã sộp nào đó, giờ đang đi du hí nước ngoài mà không dám kể sợ bạn bè ghen tị.

- Như vậy là tên tài xế Hoa Sen đã buộc Lê Hoàng Mai phải nhảy xuống nước và Hoàng Cẩm Tú phải nhảy từ trên đỉnh núi xuống, hoặc đã ép buộc họ ra sát mếp nước, sát rìa núi rồi đẩy họ xuống. - Mai Thanh đột ngột nói như đọc được ý nghĩ từ trong đầu Bách vậy.

Anh hơi giật mình. Nhưng có lẽ vì cùng là cảnh sát hình sự, lại đang suy nghĩ về một chủ đề nên mạch ý thức của họ sẽ trôi đi với tốc độ trùng khớp.

- Hôm trước, ta đã kết luận rằng chúng có hai người, nếu không thì mình tên lái xe không thể không chế được cô gái. Tên thứ hai nhảy lên xe trên đường đến nơi xảy ra vụ án. - Mai Thanh tiếp tục - Nếu vì lý do trả thù thì ai thù ghét ba cô gái đến nỗi phải thuê đến hai sát thủ để ám hại họ một cách bài bản như vậy? Ai sẽ được lợi khi cả ba cô gái viên tịch? Và ba cô gái này thì có liên quan gì đến

nhau? Quá trình điều tra của chúng ta cho thấy Vũ Phương Đăng bắt cả hai tay yêu cùng lúc cả Mỹ Anh và Lê Hoàng Mai, nhưng liệu hẳn có cùng lúc cặp kè tình ái với cả Hoàng Cẩm Tú nữa hay không.

Để xảy ra điều này lắm. Vũ Phương Đăng là dân chơi. Hoàng Cẩm Tú cũng vậy. Và Đăng đã có lần ngỡ ý muốn đưa Tú và bạn bè về nhà sau khi chạm trán nhau ở sàn nhảy Underground. Sự việc đó bất thành là vì nhóm của Tú đông quá sức chứa của xe, nhưng không có nghĩa là họ không cho nhau số điện thoại và gặp gỡ nhau sau đó.

Nhiều lần hội ý trong phòng họp, họ đã nhắc đến lý do tình ái trong cả ba vụ án này nhưng Bách phản đối. Lần này cũng vậy.

- Tay bảo vệ nói rằng đôi bên không xin số điện thoại của nhau. - Bách vẫn kiên quyết. - Vĩa hè phố cổ rất bé nên từ vị trí cổng vào sàn nhảy và mép đường chỉ có hai mét. Nếu họ có cho nhau số điện thoại thì gã bảo vệ đã trông thấy.

- Lúc đó hẳn không để ý thì sao. Với lại hẳn nhớ nhớ quên quên. Mình không thể chỉ căn cứ vào lời khai của một tên bảo vệ mà khẳng định được việc này. - Hôm trước trong cuộc họp công khai, Mai Thanh không muốn phản bác một cách gay gắt lỗi làm việc máy móc và thụ động của Bách, nhưng hôm nay có riêng hai người, cô cảm thấy cần phải nói rõ cho anh biết điều đó.

- Không phải anh ấu trĩ và kém cỏi trong việc suy luận và điều tra. - Bách nói đều đều, chẳng có vẻ gì là chạnh lòng. - Chỉ là vì anh đã tiếp xúc với Vũ Phương Đăng và linh cảm thấy hẳn vô tội. Việc hẳn gào rú lên khi nhìn thấy những tấm ảnh nạn nhân, đặc biệt là Lê Hoàng Mai, ngoài nỗi sợ hãi thông thường khi bắt gặp những hình ảnh méo mó, dị dạng thì còn có cả sự đau khổ trong đó nữa.

- Thiếu gì kẻ đã ra tay sát hại người thân xong rồi hối hận và đau khổ. Anh lại nhầm lẫn cơ bản nữa. - Lần này Mai Thanh đã quên mất sự tế nhị của mình. Cô tỏ rõ thái độ bực bội trước sự cứng đầu của Bách.

- Nhưng em biết rõ mà. Nếu hẳn thuê sát thủ sát hại người tình hết lần này đến lần khác, thậm chí chưa biết chừng còn có mặt tại hiện trường vụ án Lê Hoàng Mai và vừa là chủ mưu vừa là đồng phạm của gã tài xế Hoa Sen, thì hẳn đã bơm đủ lượng máu lạnh trong người để bộc lộ thái độ khác. Cũng khó mà khiến hẳn sợ hãi được khi xem mấy tấm hình ấy.

- Một kịch gia đại tài thì sao? Anh nên nhớ rằng cuộc chạm trán giữa Vũ Phương Đăng và Hoàng Cẩm Tú trước cổng Underground cũng chỉ một tuần trước khi cô ấy bị sát hại, và cũng chỉ một tháng sau khi tin Lê Hoàng Mai chết đuối được công bố rộng rãi cho báo chí. Yêu đương kiêu gì, đau khổ cách gì mà người yêu mới chết thảm một tháng hẳn đã mò lên sàn nhảy và gạ gẫm gái đẹp khác.

Các nhân viên sàn nhảy Underground và những quán bar quen thuộc khác của Vũ Phương Đăng đều nói rằng những lần hẳn đến đó đều không nhảy nhót,

không trò chuyện, thường là đi một mình và lặng lẽ ngồi uống rượu đến say mềm rồi về. Và việc hẳn ngỡ ý muốn đưa Hoàng Cẩm Tú về cũng chưa hẳn là ý đồ tán tỉnh, cũng có thể chỉ do hẳn đã say thôi.

- Thiếu tá Phan Đăng Bách, anh đừng sắm vai luật sư bào chữa không công. Chúng ta đang điều tra bằng những biện pháp khoa học hình sự, không phải chuyên gia tâm lý mà căn cứ vào thái độ. Anh biết rằng trong nhiều vụ án giết người hàng loạt, Hoa Kỳ đã thử cả máy nói dối hiện đại nhất với kẻ tình nghi mà vẫn vô hiệu. Chúng cứ là quan trọng nhất, ông thiếu tá ạ. - Mai Thanh giận dữ, vẻ tức anh ách không thềm nói nữa. Cô quay mặt ra ngoài ngắm mãi miết những cánh đồng cháy nắng. Mặt trời lúc này đã chiếu thẳng vào người cô, thiêu đốt hai cánh tay trần nõn nà.

Anh có căn cứ vào thái độ gì đâu. Anh chỉ tin vào trực giác của mình thôi mà.

- Vứt ngay cái trực giác vô lý của anh đi. Anh đang làm người khác tức chết đây mà. - Mai Thanh đỏ mặt tía tai đâm thùm thụp vào vai Bách.

- Nào nào, đầu đầu xe tải bây giờ. Ngày mai báo lá cải lại được thêm một cái tí bán chạy: Hai cảnh sát hình sự nhí nhánh đùa giỡn trên quốc lộ 1A, chệch vô lăng bay sang ruộng lúa, thiếu tá Mai Thanh bị văng mắt vấy xòe, khoe chân dài trước bao con mắt tò mò của bà con nông dân.

- Anh cứ muốn chèn ép người ta đến chết. - Mai Thanh càu nhàu, quả nhiên không dám làm Bách mất tập trung lái xe nữa.

- Nắng chói hết người em rồi kìa. Ra ghé sau ngồi cho mát. - Bách ân cần. - Nhân tiện cách ly ra cho đỡ có hứng cãi cộ.

- Ủ đúng lẽ ra em lên nóc xe ngồi cho đỡ phải nhìn thấy anh.

- Lẽ ra anh phải chuyển về quận ngồi đóng dấu chứng minh thư hay về phường đi bắt mấy chú quang gánh rau quả vỉa hè theo như ý bà cụ thân sinh đáng kính của anh, vậy là em đỡ phải làm việc với anh nữa.

- Đúng vậy, em ủng hộ anh làm đơn chuyển sang ngành cảnh sát giao thông cho anh đứng gốc cây mà cãi lý với tụi chíp hôi không đội mũ bảo hiểm.

Bách phá lên cười.

- Ủ bên giao thông bây giờ đang hào hứng tuyên các người đẹp ra đứng ngã tư đấy. Anh sẽ đề cử em Mai Thanh xinh đẹp. Em đứng bực cầm gậy điều hành cả triệu dân qua lại, sướng nhé. Còn anh đứng mát trong bóng để ghi thẻ phạt. Hết ca chúng ta lại ra ngã tư cãi lý tiếp xem chiếc xe vừa chạy qua đã lấn bao nhiêu mi li mét vạch quy định.

Mai Thanh cười đến tức bụng. Đó là những giờ phút hiếm hoi họ có thể chọc nhau tức phát cười, và chia sẻ chút chuyện ngoài đời, phần còn lại hẳn cứ nhìn

thấy mặt là thấy phải chú ý đầu vào hồ sơ lưu ảnh những xác chết và dấu vân tay đen ngòm. Bách bỗng quay sang nhìn Mai Thanh một cách nghiêm túc, nhưng lạ lùng.

- Em nói xem, một vụ án tình, cứ cho là Vũ Phương Đăng yêu cả ba cô gái thì hẳn giết sạch họ để làm gì?

- Em không biết, thế mới cần xin lệnh bắt khẩn cấp để thẩm vấn hẳn. Nếu cần... - Mai Thanh nhún vai. - Cứ cho hẳn vài quả phạt thủ là cậu ảm tòi thông tin ra ngay.

- Chưa chắc đâu. Nếu hẳn là thủ phạm thật như em nói, thì chắc chắn là một kẻ sát nhân máu lạnh hoặc bệnh hoạn. Đâu có lý gì vì vài cú dọa dẫm mà nhận tội.

- Hẳn thuê người hạ sát bạn gái. Không phải tự tay làm, nên không được phẩm chất máu lạnh và bệnh hoạn như anh nói. Điều ta cần biết là hẳn được lợi gì trong ba vụ đó thôi. Hoặc ít ra hẳn ngăn cản ba cô gái làm một việc gì đó.

- Giết người triệt khẩu?

Mai Thanh gật đầu:

- Mặc dù giám định pháp y cho biết cả ba cô gái đều không có dấu hiệu mang thai nhưng biết đâu tụi trẻ bây giờ còn có những chiêu dọa dẫm nào khác cao siêu hơn thai sản. Gia đình nhà ấy thuộc hàng đại gia, ông bố Vũ Phương Đăng lại là một trong những nhân vật máu mặt nhất thành phố này.

Bách lái xe trong im lặng. Riêng điều này anh không đồng quan điểm với Tú và Mai Thanh. Nhưng anh đuối lý, chẳng có bằng chứng gì trong tay, lập luận thì lỏng lẻo. Có lẽ đến mai anh sẽ tạm giữ Vũ Phương Đăng trong vòng sáu ngày để thẩm vấn và chứng minh rằng tiến độ điều tra của họ đang nhích với tốc độ của rùa, nhưng việc lao đầu vào Vũ Phương Đăng thậm chí còn khiến cho thời gian bị trừ lùi vì họ đang làm một động tác vô ích.

Một loạt quán cơm phở bình dân hiện ra bên đường.

Bách tấp dạp vào một quán nom đỡ tệ hơn những quán rất tệ khác.

Một chiếc xe chở khách đằng sau ra hiệu cho anh đỗ sâu vào trong để dành cho nó một khoảng không đủ dũi đầu xe vào.

Mai Thanh cho rằng có thể tiến lên hàng trên có chỗ đậu xe rộng rãi hơn.

Bách nhích lên mười mét nữa.

Họ ra khỏi xe, rồi tùy vào chân trái và chân phải mà bước vào một trong hai quán cơm phở sát vách nhau.

Mai Thanh bước chân phải.

Bách đi theo, lóa mắt vì nóng, hoặc có thể hoa mắt vì đói, nhưng cũng chỉ 30 giây sau đã nhận ra thứ gì đang chiếu tướng chòng chọc.

Một đôi nam nữ trẻ trung trong quần jean đen và áo pull trắng đồng bộ có in hình Che Guevara, loại trang phục unisex dành cho những cặp đang yêu.

Họ bỏ dở bát phở trên bàn và bước vội qua hai vị khách mới vào. Mùi nước hoa nức lên lạc lõng trong tiệm cơm phở dơ dáy.

Chàng trai lôi xềnh xệch cô gái vào chiếc BMW màu đen đang đậu trên hè.

Chững lại vài giây, Bách rảo bước đuổi theo nhưng không kịp.

Chiếc xe cua một đường nguy hiểm khiến bụi thốc lên mù mịt và bánh xe rít cháy mặt đường.

Bách đứng ngẩn ngơ giữa trời nắng nhìn chiếc xe phóng mất dạng về hướng trung tâm thành phố.

- Ai thế anh? Người quen của anh vừa trốn khỏi trại giam à? - Mai Thanh đẩy bát phở về phía Bách.

- Vũ Phương Đăng. - Bách cúi đầu ngấm bát phở.

- Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Cứ như ông tướng theo dõi cảnh sát vậy. Sao trông hấn khác thế nhỉ, em không nhận ra, ở ngoài trông hấn nhỏ con hơn trong hình.

- Ừ với lại nó đeo kính đen nữa.

- Hấn đi với con bé nào thế? Đấy, anh xem, chưa gì đã cặp kè ngay cô mới.

Chẳng cần tới trình độ chuyên môn của cảnh sát mà ngay đến cô bé phục vụ quán cơm phở cũng nhận ra rằng đó là một cặp nam thanh nữ tú đang yêu nhau thắm thiết. Bách vẫn ngấm mãi bát phở, thấy cổ họng mình đắng lại và mất hẳn cảm giác thèm ăn.

- Sao thế anh? Anh có biết con bé đó là đứa nào không? Sao vừa nhìn thấy anh họ lại vội bỏ đi thế?

Bách gật đầu chậm chậm, cúi sâu hơn nữa, dáng vẻ của một người hoặc đang xấu hổ, hoặc đang cảm thấy có lỗi. Anh nói khẽ.

- Là Linh Đan.

Mai Thanh kinh ngạc nhìn Bách. Anh cũng sững sờ không kém.

- Anh đã hiểu ra rồi. Thành khốn kiếp yêu cả bốn cô gái một lúc không biết chừng năm, sáu, bảy cô có lẽ.

- Yêu râu xanh?

Bách lại gật đầu, lần này anh nhìn thẳng vào mắt Mai Thanh.

- Anh xin lỗi. Đáng lẽ anh nghe theo lời em, phải đề xuất trình sát theo dõi hành tung của Vũ Phương Đăng sớm hơn.

Lúc họ trèo lên được lưng đồi đến chỗ ngôi mộ đá trắng toát của Đỗ Quang Huy, mặt trời bỗng dung biến mất, và trời tối sập nhanh chóng như lúc hoàng hôn.

- Nhanh lên anh, trời sắp bão, chuẩn bị không bật lửa được đâu.

Bách vội vã châm lửa vào một nùi cỏ khô, mùi trầm ngào ngạt một góc rừng thưa. Cái cách chấp tay trước ngực của Bách không phải khẩn vái người đã chết, mà nó biểu lộ dáng điệu suy nghĩ rất lung. Lúc ấy trong đầu Bách chỉ độc nhất một câu hỏi: “Huy, cậu thử nói xem. Theo suy đoán của cậu thì Vũ Phương Đăng có phải là kẻ giết người không?”. Đôi mắt khám trên tấm bia đá trắng bỗng mỉm cười khóe môi nhếch lên giễu cợt. Bách lắc mạnh đầu, bức chân dung người bạn của anh vẫn luôn cười như thế. Lúc khâm liệm, gia đình Huy cuống cuống tìm kiếm, và họ ưng nhất tấm ảnh Huy mặc thường phục, áo sơ mi kẻ ca rô xanh, hơi mỉm cười. Họ nói tấm ảnh ấy gần gũi hơn với hình ảnh cậu con trai hiền lành vẫn luôn ở trong đầu họ, trong khi bộ đồng phục sẽ gợi cho họ nhớ lại lý do khiến con trai họ bị sát hại. Sinh nghề tử nghiệp, cha mẹ Huy lo thất ruột điều ấy cũng như bà mẹ tội nghiệp của Bách. Gia đình Huy ở bên Thụy Sĩ, nhiều lần họ đã thuyết phục cậu con trai độc nhất cùng sang định cư ở Zurich để tham gia điều hành chuỗi cửa hàng ăn uống do ông bà làm chủ mà vô ích.

- Cậu ấy bảo không phải. - Bách vẫn dán mắt vào tấm ảnh.

- Gì cơ?

- Cậu ấy bảo Vũ Phương Đăng không phải là thủ phạm của ba vụ án.

Mai Thanh kinh ngạc nhìn Bách. Cô lắp bắp:

- Anh... anh...

Đúng lúc ấy trời hầu như đen kịt. Gió trút lá ào ào. Từ trên này nhìn xuống rừng thông dưới chân đồi chỉ thấy một vùng diệp lục thẫm tối. Bách chợt sực tỉnh.

- Ừ... Ừ anh điên mất rồi. Anh đùa đấy, mình về thôi không mưa.

Họ đi như chạy xuống chân đồi, nhưng không kịp. Mưa nặng hạt đã lã chã những đợt nước đầu tiên, rồi nhanh chóng vã như trút xuống toàn bộ thảm thực vật phủ khắp quả đồi.

Chương 9

Căn Hộ Ma Ám

Tiết trời vẫn ngọt ngào đầu tháng Chín khiến thi thoảng trong ngày xuất hiện một cơn mưa rào. Những tòa nhà hình hộp lô nhô trong bóng đêm, thân nhiên hứng chịu những trận nước trời dai dẳng. Lúc ấy có một chiếc xe màu trắng đỗ sát vỉa hè, cạnh gốc hoàng điệp đã tả tơi lá rụng. Nó đậu ở đó được mười phút rồi. Trái ngược với phong ba bão táp lạnh lẽo bên ngoài, trong xe tối đen mà ấm cúng. Người ngoài nhìn vào còn chẳng biết trong ấy có người hay không. Thời tiết này, bóng tối này và sự ăng lạng của khu chung cư bỗng biến chiếc xe bốn chỗ thành một khách sạn tuyệt hảo. Họ thậm chí không kịp ra băng ghế sau, chàng trai ngả ghế trước cho cô gái có tư thế thoải mái, rồi vội vã lần tìm bầu ngực rắn chắc quen thuộc. Những động tác đã nhớ nằm lòng được giảm bớt sự đơn điệu nhờ tiếng mưa gõ lộp bộp trên nóc xe.

- Mưa thế này thích nhỉ? - Chàng trai bình luận và tiếp tục những động tác cố tình làm cho cuồng quít.

- Ừ, thích. - Cô gái thì thầm ủng hộ.

Nếu có kẻ dán mắt quan sát họ từ bên ngoài, sẽ chỉ thấy lờ mờ bóng áo trắng nhấp nhô qua kính chắn xe. Nhưng cũng chỉ sau vài phút, mọi chuyển động ngưng bật áng chừng mọi thứ đã kết thúc.

Cô gái thuyết phục, giọng nói hầu như năn nỉ.

- Lên nhà với em một lát.

- Một lát để làm gì chứ? Xong rồi anh lại đội mưa đi lấy xe, chả bằng về luôn cho xong. Mà đã chui vào chắn ấm với em rồi lại mặc quần áo ra trời mưa rét, em đang bày ra cực hình tra tấn anh hay sao?

- Thế thì ở lại với em cả đêm, mai về. Nhà làm gì có ai, bố mẹ em tối mai mới về kia mà.

- Em yêu ơi, tha cho anh đêm nay đi. Anh còn một đồng việc phải làm để sáng mai trả nợ. Em biết thằng sếp đầu đất của anh kinh tế thế nào rồi đấy. Mà em cũng ngủ sớm đi mai còn đi học.

- Nhưng mà em sợ lắm.

- Sợ gì chứ?

- Anh biết thừa là em rất sợ ma mà. Anh biết là ngay cả đi picnic em còn không dám ngủ một mình, nữa là ở cái nhà ấy.

- Thôi nào, nhà mình chứ nhà ai. - Giọng chàng trai ngọt ngào và dỗ dành. - Bây giờ thế này nhé, anh sẽ đưa em lên tận cửa nhà, sẽ hôn em rồi chào tạm biệt. Anh sẽ chờ cho em kiểm tra hết trong nhà xem có gì mờ ám không, chờ em khóa trái bên trong thật chắc rồi anh mới đi về. Xong cứ nửa tiếng anh lại gọi điện cho em một lần. Nếu vẫn còn sợ thì em bật Skype lên chat với anh. Anh vừa làm việc vừa thỉnh thoảng nói chuyện với em vài câu cho đến khi nào em mệt là rồi ngủ gật luôn trên ghế ấy, mở mắt ra đã thấy sáng bảnh rồi.

Biết mọi sự thuyết phục là vô ích, ánh mắt cô gái long lên giận dữ, trong bóng tối chúng trở lên lấp lánh kỳ lạ, và chàng trai, cho đến lúc chết cũng sẽ không thể nào quên được thứ ánh sáng tuyệt vọng ấy.

- Anh Đạt, nghĩa là anh chỉ cần em những lúc thế này thôi ư? Anh đi chơi với em những lúc anh rảnh rỗi, anh làm tình với em và sau đó đứng dậy, vứt em đi như cái sọt rác. - Giọng nói gằn từng tiếng, nhưng đã nghẹn nước mắt.

- Lê à, không phải như thế, em biết rõ là không phải như thế. Em chẳng hiểu anh tí nào cả. Anh còn một núi tài liệu chưa dịch xong và thẳng trưởng phòng óc bả đậu của anh sẽ mừng như bắt được của nếu như anh lại phạm thêm một lỗi nữa. Em là người thân nhất của anh, lẽ ra phải thông cảm cho anh chứ.

- Tất cả tài liệu anh để trong cặp sau xe đúng không nào? Và anh có thể làm việc bất cứ nơi nào có một chiếc máy tính nối mạng?

- Nhưng em biết rồi, cứ ở bên cạnh em là anh không thể nào tập trung làm việc nổi, lúc ấy chỉ muốn yêu thôi. - Chàng trai pha trò.

- Em nghĩ rằng từ giờ cho đến hết cuộc đời này, anh sẽ tha hồ có thời gian làm việc mà không bị em làm phiền nữa. Vĩnh biệt anh. - Cô gái dợm mở cửa xe.

- Chờ đã, - Chàng trai cuống quýt. - Để anh đưa em lên nhà. Anh sẽ ngồi với em đến khi nào em ngủ say rồi anh về.

- Không cần. Anh sẽ không bao giờ còn cơ hội đó nữa. Vĩnh viễn. - Cô gái nói cộc lốc rồi lao vào cơn mưa. Tiếng cửa xe đóng sầm giận dữ.

Chàng trai nhìn theo người yêu ướm sững đang lập cập tiến về tòa nhà cao tầng trước mặt lòng không khỏi vừa bực vừa thương. Bây giờ cũng chẳng làm gì được nữa rồi, đuổi theo cô ấy lên tận nhà chỉ khiến tình huống càng căng thẳng, rắc rối thêm. Hai người sẽ cãi nhau cả đêm. Đôi bên cùng mất ngủ, mệt mỏi mà rút cục công việc sẽ không hoàn thành được tí nào. Hơn nữa còn thêm một lý do

các có khó có thể đề cập với bạn gái. Nhớ đến vô thiên lủng chữ nghĩa cần phải được dịch ngay trong đêm nay, chàng trai vội vã quay đầu xe khi bóng dáng người yêu cũng đồng thời bị nuốt chửng trong khối bê tông trắng nhợt.

- Yêu gái trẻ là như thế đấy. - Chàng nhún vai và bắt giác nói đồng một mình.

Sáng mai, chiều mai, hoặc tối mai, khi nào cô ấy nguôi ngoai mọi chuyện, mình sẽ gửi một điện hoa hồng đến xin lỗi. Đàn bà mau giận nhưng cũng mau quên, còn tối nay thì đừng đại gì mà đụng vào, sẽ càng năn nỉ càng lên nước. Chiếc xe màu trắng vội vã lao đi trong mưa đêm sầm sập, để lại sau lưng những lùm cây đen kịt như hốc mắt tăm tối của loài quỷ dữ đang dõi nhìn theo.

Cầu thang máy từ từ hạ xuống tầng 1 và thân hình sũng nước bước vội vào trong. Nước rỏ tong tong xuống mặt sàn. Lê nhấn số 8 quen thuộc. Nước mưa khiến cô mờ mắt, và nước mắt khiến cổ họng cô nghẹn lại. Tiếng giày cao gót gõ đơn độc trên hành lang. Cô run rẩy lục tìm chìa khóa trong xác tay và mở cửa căn hộ tối om, rồi bật công tắc điện. Ánh đèn neon nhợt nhạt soi rõ những đồ vật không quá đắt tiền nhưng khá thẩm mỹ. Nhìn lên đồng hồ thấy kim ngắn dài đã chỉ tới số 11 giờ 30 phút. Bình thường cô sẽ rất sợ giờ phút này, những lúc ở trong thang máy và cửa mở ra một hành lang ảm lạng, nhà nào nhà nấy im im sau những cánh cửa gỗ nâu. Cô sẽ phải đối diện với căn hộ ngọt trăm mét vuông trong những đêm dài dằng dặc nếu cha mẹ cô đi vắng cùng một lúc. Lý do cô sợ phải ở nhà một mình có lẽ sẽ được cho là vô cùng hợp lý đối với bất cứ người nào, trừ Đạt, người yêu cô.

Cách đây sáu tháng, gia đình Lê vẫn còn ở Thái Bình. Họ sống trong ngôi nhà gạch xinh đẹp nhìn ra một bờ ao nhỏ đầy bèo tím và vườn cây lúc liu đậu đỗ. Ngôi nhà được truyền từ đời này sang đời khác đến lần thứ bảy thì cha cô quyết định bán, chuyển lên Hà Nội và vĩnh viễn định cư ở đó. Lý do vì Lê là cô con gái độc nhất của họ mà đến tận khi mẹ cô tròn 40 tuổi mới cầu khẩn thần linh xin được cô vào bụng. Ba năm trời cô con gái trọ học thành phố là cả nghìn ngày hai vợ chồng đã ngoài sáu mươi lo ngay ngáy. Họ lo cô hắt hơi, xổ mũi, bị tán tỉnh, bị lừa gạt hoặc đi đường xe cộ húc vào thân. Cả hai đều mong muốn sau khi ra trường cô sẽ có một công việc tốt đẹp ở ngay thủ đô. Và vì thế, chẳng có lý do gì họ lại không muốn kê cận bên báu vật của mình cho đến tận lúc vĩnh biệt bầu trời. Ông bà có nghề gỗ gia truyền, nên đã thuê được một ngôi nhà mặt tiền đường La Thành để kinh doanh đồ gỗ. Tiếp đó, họ tìm thấy một căn hộ

chung cư không quá xa trung tâm với giá rẻ bất ngờ. Theo mặt bằng bất động sản thời sụt giá, căn hộ này trị giá 20 triệu một mét vuông. Thế cũng đã rẻ lắm. Nhưng chủ nhà chỉ rao giá 16 triệu. Và để cắt đứt mọi nghi ngờ của vị khách ngoại tỉnh lơ ngơ, người chủ nhà có khuôn mặt lúc nào cũng đau khổ ngay cả khi đẹp trời giải thích ngắn gọn: Vợ chồng tôi chuẩn bị chuyển vào Sài Gòn ở. Vợ tôi bị hen suyễn kinh niên và bác sĩ chỉ định nên di trú phương Nam. Phải đi gấp. Mà tình hình bất động sản đóng băng thế này, ít người hỏi đến nhà lắm. Chúng tôi lại đang cần tiền. Quyết bán rẻ cho nhanh xong việc.

Cha mẹ cô phấn khởi chồng tiền ngay ngày hôm ấy. Một tuần sau họ chuyển đến nhà mới. Nội thất căn hộ vẫn mới tinh, còn nguyên tủ bếp, rèm cửa, bình nóng lạnh, điều hòa và cả hệ thống đèn. Không gì may mắn bằng. Ở hiện gặp lạnh là thế. Sự buồn bã nơi bà mẹ về nỗi mặc cảm của dân nhập cư và vẻ lạnh lùng, xa lạ của những căn hộ chung cư khép kín rất khác với không khí đầm ấm, gần gũi chốn quê cũ đã được bù lại vì món hời của ngôi nhà.

Nhưng niềm vui chưa tày gang thì chính cô con gái đã phát hiện ra một sự thật khủng khiếp về căn hộ mới mua khiến những vách tường tươi sáng, sàn nhà mát mẻ và ánh đèn ấm cúng đã biến thành một cơn ác mộng kéo dài suốt cả nửa năm. Ấy là chỉ sau một tháng, cô đã làm quen được với một cô bé hàng xóm mới 17 tuổi ở cùng tầng. Tuy đã hai bạn cùng nhau đi ăn quà vặt ngoài phố nhưng nhất định chưa khi nào cô bé đồng ý bước chân vào căn hộ của Lê, mặc dù Lê đã sang chơi nhà cô không biết bao lần. Nhiều lần ngập ngừng định nói điều gì đó song lại thôi, cho đến tận lúc Lê giận, làm mặt lạnh khi cả hai gặp mặt nhau trong cầu thang máy, cô bé mới dám tiết lộ câu chuyện mà bản thân biết là sẽ vô cùng độc ác đối với người bạn mới quen luôn sợ hãi ma quỷ, thậm chí sợ cả đi cầu thang bộ lúc tối trời.

- Nhà ấy... chủ cũ cũng là một chị trạc tuổi chị... Chị ấy cũng là con một như chị... Một lần bố mẹ chị ấy đi vắng, chị rủ bạn trai đến nhà qua đêm... và đêm ấy... hắn đã giết chị rồi chặt ra thành nhiều mảnh... Một ít cho vào tủ lạnh... một ít cho vào tủ quần áo... còn đầu và thân để nguyên trên sàn bếp... Nhưng chị đừng sợ, chị ấy là bạn em, cũng coi như bạn chị... Người ta chỉ sợ hồn ma của người lạ chứ chẳng ai sợ hồn ma của người thân...

Cô gái tội nghiệp nghe ù cả tai, lập tức cáo từ rồi quay vào nhà, bật máy tính, lên mạng. Câu chuyện gã bạn trai máu lạnh chặt đầu người yêu để cướp tiền sau một đêm tình tự hầu cả nước đều biết, cô cũng biết tỉ mỉ án mạng này, chỉ hoàn toàn không biết hiện trường vụ án lại chính là cái nơi cô đang bình yên ngồi truy cập vào Google mà thôi. Tin màn hình hiện ra chi tiết vụ án kinh hoàng nhất năm 2008, và địa chỉ của căn hộ chung cư mà cô đang ở cũng trở nên nổi tiếng khi từ chìa khóa đã cho ra hơn một trăm kết quả.

Ông bà chủ cửa hàng đồ gỗ ngồi lặng bên bàn ăn khi biết tin này. Họ hiểu vì sao họ mua được nhà rẻ. Căn hộ được chào bán suốt năm năm trời mà khách

hàng vẫn bật vô âm tín, cho đến khi những vị chủ nhà không muốn ở lại cái nơi đầy hồi ức đau thương và man rợ này nữa đã tìm được ông khách chẳng bao giờ quan tâm đến tin tức và truyền thông, cũng không cẩn thận như những người mua nhà kinh nghiệm khác luôn lân la dò hỏi hàng xóm về tiểu sử ngôi nhà và điều kiện điện nước, an ninh liên quan.

Cha mẹ Lê tính bán đi chỗ ở này, với giá thậm chí chỉ 10 triệu một mét vuông, nhưng sau đó khách cũng đến rồi đi như thể ở cửa đã treo sẵn tấm biển: Đây là căn hộ lừng danh hiện trường vụ án mạng chặt đầu người năm 2008.

Lần này hai ông bà về quê vay mượn thêm chút tiền cộng với khoản tiết kiệm còn lại để trả cho căn hộ khác vừa tìm được. Họ đã đặt cọc tiền, chỉ chưa trả hết mà thôi. Còn ngôi nhà này, đành tạm bỏ không đầy đã, chờ bao giờ tìm được một vị khách ngoại tỉnh ngờ nghếch thứ hai thì coi như gặp may. Họ biết con gái ở nhà một mình sẽ hãi sợ lắm nên rủ về cùng, nhưng Lê tiếc buổi hẹn tối thứ bảy với người yêu, bảo rằng con còn nhiều bài tập phải làm trước kỳ thi, con sẽ không sao đâu, để đèn sáng cả đêm là ngủ ngon thôi.

Lê trút bỏ bộ quần áo ướt rồi vào buồng tắm. Nước lạnh làm cô rùng mình. Nhiều tháng nay cô đã đổi phòng cho bố và mình thì chuyển sang ngủ với mẹ. Cô đi học từ sáng đến chiều và nếu có phải làm bài tập thì sẽ mang laptop ra ngồi ở quán cà phê. Cô cố gắng về đến nhà là chỉ chui vào chăn mà ngủ thôi. Nếu không, lúc nào cô cũng sẽ hình dung ra từng phần thi thể của cô gái xấu số nằm chình ình toàn sàn bếp, máu vương đầy ra sàn nhà bóng loáng, chính những viên đá hoa này, chỉ là nước và xà phòng đã tẩy nó đi mà thôi. Ban đêm, tiếng kẽo kẹt mơ hồ của quạt, gián và vô số loài gặm nhấm tí hon đang lang thang trong những hốc tường cũng làm cô tỉnh giấc. Những đóm xanh đỏ leo lét của các thiết bị điện tử trong nhà hay thậm chí một cái áo ướt còn phơi dở trên mắc đu đưa trong gió nhẹ cũng khiến tim cô thất lạc lúc ấy. Cô bé hàng xóm còn để thêm rằng đất này trước khi xây dựng khu chung cư đã từng là nghĩa địa của những người vô gia cư, ai cũng biết điều đó, chỉ vì cô người nơi khác đến nên mới không để ý đó thôi.

- Cái nghĩa địa này chôn người chết đói từ trước năm 1945 kia, mẹ em bảo thế. Chị có nghĩ rằng dưới móng tòa nhà này còn vô số tiểu cốt của người chết không? Và họ đã khiến thằng cha tâm thần kia chặt đầu người yêu chỉ để lấy hai triệu bạc. Hắn đẹp trai sáng sủa thế lại đang học ở một trường đại học danh tiếng, ai cũng bảo hắn hiền lành tốt bụng, có những hai cô yêu hắn cùng một lúc. Vì lý do gì mà hắn lại làm thế, trừ phi lúc ấy bị ma ám mà thôi. Giờ thì hắn đã bị tử hình rồi, cũng ra ma rồi. Linh hồn hắn đã bị đày xuống hỏa ngục. Nhưng mà chị đừng lo, nếu khu nhà này có ma thật thì những người ở tầng hai mới phải lo hơn mình. Mình trên cao này cũng chẳng sợ gì.

Càng lúc Lê càng phát ốm vì trí tưởng tượng phong phú của mình. Những bóng ma đói dưới lòng tòa nhà lúc nào cũng ám lấy cô làm cô phát điên lên, và cô sợ chúng hàng ngày.

Nếu là khi bình thường thì cô đã căng tai ra lắng nghe mọi tiếng động trong nhà để rồi hơi tí giật bản mình, nhưng hôm nay cô đang tức người yêu. Nỗi uất ức, giận dữ may sao lại đè bẹp được cơn sợ hãi. Giờ ngay cả một bóng ma mặc áo ngủ không đầu có xuất hiện trước cửa buồng tắm cũng không làm cô bận tâm bằng gã bạn trai độc ác.

- Khốn kiếp, tưởng mình là ai chứ. - Cô lẩm bẩm thành tiếng. - Anh tưởng tôi cần anh hay sao. Tôi sẽ sống tốt mà không có anh. Tôi sẽ ngủ ngon đêm nay mà không mảy may buồn nghĩ đến anh. Tôi còn biết bao fan hâm mộ ở trường đại học, trẻ trung, đẹp trai hơn anh rất nhiều. Anh không tốt, anh chỉ lợi dụng tôi để mua vui cho anh.

Đúng lúc ấy thì có tiếng chuông cửa. Trong đêm thanh vắng, tiếng chuông luôn dễ làm bất kỳ ai giật mình.

- Đạt ư? - Cô thì thầm. Bỗng đâu reo vui trong lòng, dù vẫn chưa ngớt giận dỗi.

Tiếng chuông cửa vang lên lần thứ hai, âm thanh trong vắt của nó dội vào những bức tường lạnh lẽo. Lê vội xối nước lần cuối cùng rồi mặc quần áo. “Là đằng nào tôi cũng tắm xong rồi chứ không phải cuống lên để ra mở cửa cho anh đâu”, cô nhủ bụng, cố trì hoãn động tác cho chậm lại.

Xỏ chân vào đôi dép lê, cô chạy vội ra cửa, dán mắt vào mắt thần gắn trên cánh cửa xem trông Đạt thiếu nào đến mức nào. Nhưng kỳ lạ, ngoài cửa không có ai. Anh sốt ruột quá bỏ đi rồi ư? Có mỗi thế mà cũng không chờ được, mới bốn phút thôi chứ mấy. Cô tự trách mình lè mề như sên, rồi vội mở cửa ra hành lang. Cô chạy đuổi ra tận cầu thang máy, thấy một cầu thang vẫn ở nguyên tầng 8, cầu thang còn lại hiện số 11. Chắc Đạt đang nấp ở đâu đó để hù cô. Lê bản khoăn quay lại, tiếng dép xộp êm ru trên hành lang giờ này chỉ chạng vạng một bóng đèn đỏ quạch. Mưa càng lúc càng dữ dội. Bão đã vùn vù ba tiếng đồng hồ rồi mà chưa ngớt. Có lẽ đường ngoài kia nước ngập đến bánh xe nên Đạt chẳng về được mới vào đây trú nhờ chứ thương xót gì cô. Nghĩ đến đây trong lòng cô không khỏi trĩu lại cơn dần dỗi. Cô ngó quanh quất, không biết Đạt trốn vào đâu. Cửa ra vào căn hộ nằm chéch diện cầu thang bộ. Cô bản khoăn đứng trước cánh cửa sắt màu xám trên đề chữ “Exit”, suy nghĩ vài giây rồi đặt tay lên nắm cửa nặng trĩu định đẩy mạnh, hù cho anh ta sợ một mẻ, để biết thế nào là nỗi sợ hãi khi lúc nào cũng bai bãi: Ma có mỗi cái bóng hồn phải sợ người chứ người đủ cả da thịt xương cụt thì sợ gì ma. Nhưng lúc ấy cô thấy một sự kỳ lạ: Có rất nhiều vết giày ướt sũng lẩn lùn đất bắt đầu từ cầu thang bộ và cứ thế dẫn thẳng

vào cửa nhà cô. Cô kinh ngạc đi như thôi miên theo dấu giày, đẩy cánh cửa đang khép hờ và thấy những vết bản tiếp tục dẫn vào tận buồng đóng kín.

Đạt ư? Sao anh lại đi giày vào trong nhà?

Cánh cửa ra vào hút gió kéo kẹt bản lề rồi sầm mạnh vào vách tường. Cô giật mình, gai ốc không dung nổi đầy ai oán: Đạt, anh ra đây đừng hù em nữa. Em sợ lắm.

Cửa phòng vẫn câm lặng. Căn hộ có ba buồng ngủ khép kín, nằm hai bên hành lang nhỏ lát gỗ, đầu này thông với phòng khách và gian bếp, đầu kia mở ra ban công. Thường khi bất chợt có việc phải về nhà vào ban ngày, lúc bố mẹ còn ở cửa hàng, cô rất sợ ba cánh cửa đóng kín này. Cô sẽ mở toang hết và lần lượt kiểm tra các buồng tắm, các cánh tủ tường trong tâm trạng hoảng loạn. Có bận cô còn kiểm tra cả tủ lạnh lẫn tủ bếp, với hình dung ai sẽ mang thứ gì đó khủng khiếp đặt vào trong. Nhưng vừa rồi vội vàng, lại đang trong cơn nóng giận, tạm thời cô chẳng buồn để ý đến nỗi ám ảnh thường khi.

Cô hít một hơi dài rồi giật mạnh cửa phòng ngủ, chuẩn bị sẵn tinh thần Đạt đang đứng đằng sau cánh cửa sẽ nhảy xổ ra để trêu chọc cô người yêu nhất gan. Nhưng không có gì tương tự. Cô bật công tắc điện. Bóng đèn vàng soi rõ chiếc giường ngủ trải ga phẳng nếp và chăn gói gấp gọn gàng. Những vết giày biến mất, có lẽ nó đã đủ khô để tự làm mờ dấu chân. Cô mở cửa ban công, mưa lạnh tấp rập mặt. Ban công này cũng có thể thông ra cửa hành lang gỗ trong nhà và cô nhận ra trước khi đi vắng, cả ba thành viên trong gia đình luôn có ý thức chốt chặt tất cả những cửa vào mà họ nghi ngờ trộm có thâm nhập, nhưng bây giờ cánh cửa có thể vịn nắm đấm một cách dễ dàng. Đôi chân cô chợt mềm nhũn vì chất axetincolin tiết ra từ cơn sợ hãi cực điểm đã làm cho nhịp tim đứng lại trong khoảnh khắc và khiến máu đang cứng lại. Cô tuyệt vọng nhìn xuống con đường hoe hoắt tịnh không bóng người, giờ chìm trong biển nước. Ánh đèn đường soi tỏ những làn mưa ngả nghiêng theo chiều gió. Đã gần 12 giờ đêm và không ai có ý định ra khỏi nhà vào thời tiết này. Những cánh cửa sổ nhà bên đều đóng im im, khoanh vùng một không gian an toàn và âm cúng. Cô run rẩy bê một chậu cây đỗ quyên, thứ vũ khí tự vệ thô sơ này liệu có giúp cô chạy thẳng được ra cửa để thoát xuống công bảo vệ?

Cô bước vào hành lang nhỏ. Lối đi chỉ vài mét mà dài như địa ngục. Hai cánh cửa phòng bên cạnh vẫn kín lặng, và khi cô hít một hơi dài để định chạy thẳng ra cửa thì tấm gương treo trên tường hành lang phản chiếu một chuyển động từ cánh cửa đối diện. Cánh tay mềm nhũn buông rơi chậu cây. Tiếng cục trên sàn gỗ hòa cùng sầm nổ và chớp giật. Cuối cùng, những bóng hồn cũng đã xuất hiện. Và mặc dù ngày nào cũng tưởng tượng về nó, cô không ngờ mạng sống tươi đẹp của con người lại có thể kết thúc một cách kỳ dị và âm đạm như thế. Có thể cô đã chết vì sợ hãi, trước khi quý dữ kịp luồn thẳng vật kim loại rất bóng vào lồng ngực thanh xuân phơi phới của cô.

Kim phát phát tay ra hiệu cho mẹ. Hai mẹ con cùng bùm miệng không dám cười thành tiếng trước anh chàng bảo vệ trẻ măng to xác đang ngoẹo cổ nằm vắt vẻo trên chiếc giường xếp. Anh ta cẩn thận kê giường chắn ngang lối vào, những tưởng bất kỳ kẻ nào muốn xâm nhập vào bên trong tòa nhà sẽ phải bước qua xác anh ta. Nhưng kỳ thực ngay cả tiếng sấm nổ đòn dập kinh hồn nhất suốt mười lăm phút đồng hồ qua cũng không hề làm cho con người hồn nhiên, sung sướng đó cự mình.

- Con xách đồ lên nhà trước đi để mẹ lấy vài thứ trong cốp xe.

Bà mẹ vòng xuống gara dưới tầng hầm nơi xếp ngay ngắn vài trăm chiếc xe máy. Còn Kim bê mấy túi lộc to hướng vào cầu thang. Hôm nay ngày rằm và hai mẹ con cô vừa đi lễ tận đền Ủ, cách xa thành phố hơn trăm cây số. Mẹ cô có niềm đam mê bất tận với nghệ thuật hầu đồng và niềm tin tuyệt đối vào đủ chư vị thánh mẫu. Đi từ sáng sớm mà tận nửa đêm mới về đến nhà. Dọc đường cô vừa khấn rằng mình có tội với thần linh vừa thề rằng sẽ không bao giờ tham gia những chuyến đi hành xác vô vị này nữa, dù có yêu mẹ đến đâu chăng nữa. Cô còn đang tiếc đứt ruột bữa tiệc tại gia của nhỏ Hạnh cùng lớp, mà ngày mai sẽ xuất hiện hoành tráng trên Facebook của tất cả các thành viên tham gia. Túi lộc thánh gồm xoài, táo, lê, khăn mặt, bia hơi, bánh xốp, rổ nhựa loạt xoạt trong túi bóng. Nặng quá, cô kéo lê trên nền hành lang. Lúc đi ngang qua phòng 807, cô hơi chững lại rồi chợt nhớ ra cô chị gái hờ tội nghiệp lúc nào cũng hãi sợ ma quỷ. Dầu sao kết bạn được với nhau cũng phải là có điểm chung. Lê cũng điệu đà váy vóc như cô, cũng sợ ma chẳng kém, cũng thích shopping và ăn quà vặt, lại đầy kinh nghiệm tình trường. Lê bảo cô đã nhiều lần làm việc đó với người yêu ở dưới nước, cảm giác cực kỳ hưng phấn và thú vị. Lần nào Kim cũng há hốc miệng nghe kể chuyện, thấy bạn hàng xóm của mình cũng già dặn và từng trải, rất đáng ngưỡng mộ. Sáng nay Lê nhắn tin bảo tôi sẽ phải ngủ một mình, sợ lắm. Tội nghiệp chị Lê. Kim mà phải ở trong căn hộ ấy một mình, thà xuống kê ghế ngồi cạnh gã bảo vệ đang ngày như xường kéo gỗ còn tốt hơn.

Thấy đèn trong nhà vẫn bật, ánh sáng vàng quạch u ám lọt qua ô cửa thông gió phía trên, Kim đoán Lê để đèn ngủ. Cô dừng lại trước cánh cửa, không dám bấm chuông, chỉ gõ nhẹ. Nếu Lê ngủ rồi thì thôi, bằng không cô sẽ mừng rỡ mà ra mở cửa. Kim sẽ an ủi bạn vài câu thậm chí sẽ vào nhà đôi phút cho gian phòng ấm hơi người rồi chúc bạn ngủ ngon.

Không có ai ra mở cửa. Chắc chị ngủ say rồi, chúc mừng chị. Vừa dợm bước đi, bỗng đâu Kim nghe có tiếng động khẽ sau cánh cửa, hay ít ra tự dung cô

bỗng cảm thấy thế. Bất giác, cô đặt tay lên tay nắm cửa, khẽ xoay nhẹ. Không ngờ nó mở ra thật. Cô kinh ngạc.

- Chị Lê ơi, sao ở nhà một mình mà lại không chốt cửa trong. Liều thế?

Không có tiếng trả lời.

Kim bỏ túi đồ và sandal ở ngoài rồi đi hẳn vào trong phòng khách. Có lẽ Lê ngủ trong phòng mà quên đóng cửa. Thốt nhiên cô thấy sợ. Chưa bao giờ cô bước chân vào căn hộ này, kể từ ngày người bạn hàng xóm cũ của cô bị sát hại, chết thảm. Căn hộ vẫn nguyên như thế, chỉ có đồ đạc là thay đổi. Kim giật mình, khung ảnh chân dung của Lê treo trên tường, đúng vị trí từng là tấm hình khổ lớn của cô bạn cũ. Giờ nó đang quan sát Kim một cách buồn bã. Kim đi đâu mắt người đi theo đó, đôi mắt giả dờ một nét buồn lẳng mạn, giờ trở nên ảm đạm và u uất dưới ánh đèn nhòe nhọt. Mắt cô hơi nhòa đi, đôi mắt Lê lẫn vào đôi mắt của người đã khuất, thậm chí nhác trông Kim còn chợt nghĩ đó vẫn là người hàng xóm năm năm rồi chưa gặp lại của cô. Cô không muốn tiếp tục làm gì trong căn hộ này nữa, thậm chí bây giờ Lê mà xuất hiện đột ngột ở cửa phòng cũng sẽ làm cô sợ. Nhưng rồi có một thứ kỳ lạ làm cô chú ý: Những vết đỏ sẫm loang lổ ở sàn gỗ hành lang. Kim hoa mắt. Hình ảnh cô bạn hàng xóm cũ đầu một nơi thân một nẻo trên sàn nhà với hàng chục cảnh sát và những người hiếu kỳ xúm đông xúm đỏ xung quanh vụt chạy qua đại não và biến thành ảnh thực trên võng mạc. Cô lão đảo tiến lại gần, và tức thì cánh cửa buồng ngủ bên cạnh bật mở. Một vật thể chuyển động chắn ngang đường đi của cô. Trong cơn mơ hồ chơi vơi dưới vực sâu tối, cô loáng thoáng tiếng mẹ gọi:

- Kim, muộn rồi, về đi ngủ con nhé.

Thiều tá Phan Đăng Bách đang xách cặp ra nhà để xe thì thấy hai đồng nghiệp là Quyết và Bắc từ trên xe công vụ nhảy xuống. Khuôn mặt họ đen sạm lại, râu ria và hốc hác chỉ sau có một tuần. Đã 9 giờ tối và Bách chắc rằng cũng chưa ai được bỏ thứ gì vào bụng giống như mình.

- Đã tìm được gì chưa? - Bách hỏi thăm.

Bắc lúc lắc cằm, cố ngẩng ra như khó nâng nổi đầu. Quyết xô ra một tràng, ba câu thường lại có một câu tục, nước miếng giận dữ bắn vào không trung.

- Mẹ lữ giết người. Lần này tao mà bắt được mày thì tao dần cho nát xương cho khỏi há miệng lấp bắp. Đồ ác thú - Nói đoạn Quyết nhảy ba bậc một lên sân.

Có lẽ anh có thứ gì đó cần phải báo cáo gấp. Bách lắc đầu thương cảm. Anh đoán Quyết không còn cách nào khác để xả xì trét và oán giận ngoài văng tục và nguyên rửa kẻ thù ác vẫn bật vô âm tín. Đứa con trai độc nhất của anh đang cấp cứu cả tuần ở bệnh viện vì viêm phổi do biến chứng từ tim bẩm sinh, đang chờ để phẫu thuật, tiền chưa gom đủ ngày nào thì nằm viện uống thuốc tạm ngày ấy, trong khi Quyết thì từ sáng chí tối chạy nhong thu thập những chứng cứ không chút giá trị từ nhân chứng. Chỉ đến đêm khuya, anh mới mệt lả mò vào bệnh viện, vừa khua vôi bát mì tôm vừa lắng nghe tiếng thở khò khè khó nhọc từ bộ da bọc xương nhỏ xíu có nếp nhăn trán giống hệt anh, cứ nhúm lại nã nê những lúc bất lực trước hoàn cảnh. Chờ cho vợ ra khỏi phòng bệnh thì anh mới tranh thủ ứa nước mắt, và cố gắng lau khô thật nhanh để phi tang trước khi vợ quay vào Quyết kể lại cho đồng nghiệp bằng lòng hài hước như thế, và những gã nam nhân xù xì cũng giả dò đi vệ sinh hoặc rót thêm nước vào trà để tranh thủ dụi mắt. Vụ án do Quyết quản lý bế tắc ngang với chuyên án “Hoa Sen” của Bách. Suốt tuần vừa qua nó đã được báo lá cải phần khởi sẵn lòng và cuống quýt đưa lên khuôn với những cái tí khó ăn cơm cho ngon: “Ngôi nhà ma ám hai vụ án mạng”, “Người mặt quỷ trong ngôi nhà của xác chết không đầu”, và cả “Một nữ sinh bị sát hại dã man, một hot girl thoát chết trong gang tấc”.

Các bài báo tường thuật tỉ mỉ về chân dung của nạn nhân là Mai Thủy Lê, sinh viên năm thứ tư ngành ngân hàng, Học viện Kinh tế đã bị sát hại ngay tại nhà riêng đúng vào Tết Vu Lan. Tên sát nhân giấu mặt sau đó đã lấy đi hai laptop, một điện thoại di động, 1.800.000 đồng trong ví của nạn nhân. Đây là một vụ giết người cướp của, phía báo chí đã khẳng định thay cho kết luận của bên cảnh sát điều tra như vậy. Trong lúc kẻ sát nhân vẫn còn đang ở trong nhà chưa kịp thoát ra ngoài thì một hàng xóm của Mai Thủy Lê, nữ sinh Trần Ngọc Kim 17 tuổi, là hot girl trên mạng Facebook với nickname Thiên Kim tiểu thư đã tình cờ đi ngang qua và bước vào phòng khách (các tờ báo mạng đều chụp màn hình Facebook của Thiên Kim tiểu thư với tấm hình avatar rất sành điệu mặc quần sọc trắng và áo pull cổ ý để lộ khe ngực). Có lẽ sợ lộ nên tên cướp đã bóp cổ cô gái nghẹt thở, nhưng vì đúng lúc ấy mẹ cô cất tiếng gọi ngoài hành lang nên hắn đã vội vàng tẩu thoát. Sau khi được đưa thẳng vào bệnh viện cấp cứu, Thiên Kim tiểu thư đã nhanh chóng bình phục.

Chỉ vì và món tài sản nhỏ mà một cô gái đang tuổi thanh xuân tươi đẹp đã mất đi sinh mạng. So sánh với những vụ án hơn chục năm về trước khi Bách còn đang học tại trường cảnh sát, một cụ già bị gã hàng xóm đập ghế vào đầu chết ngay tại chỗ để lấy đi chiếc cát sét trị giá hai trăm ngàn và một đứa trẻ bảy tuổi bị rút xuống sông sau khi kẻ sát nhân đoạt mất chiếc lắc vàng, không rõ vụ nào dã man hơn vụ nào. Bách cũng biết qua về vụ án này: Thi thể Mai Thủy Lê

được tìm thấy chỉ với duy nhất một vết thương ở vùng ngực, bờ mép sắc gọn xuyên thấu phổi gây suy hô hấp, mất máu cấp dẫn đến chết. Giám định pháp y không quá vất vả trong việc xác định hung khí. Bản dao có kích thước 4cm, dài khoảng 20cm, được phỏng đoán là loại dao đi rừng chuyên dụng sản xuất tại Nga. Không có dấu vết nạy cửa ở bất kỳ cánh cửa nào của căn hộ. Mẹ nạn nhân Trần Ngọc Kim cho biết hành lang từ cầu thang máy dẫn về căn hộ của bà còn thêm một lối rẽ nữa, và bắt buộc phải đi qua phòng 807. Lúc ấy bà nhìn thấy dép và túi đồ lộc của con gái để ngay ngoài cửa nhà Mai Thủy Lê nên nhân tiện xách túi về phòng luôn. Bà cũng đoán con đang nói chuyện với bạn trong đó, nhưng cũng như bất cứ thành viên nào khác sống ở tòa nhà T30 thuộc khu chung cư Hàng Hà, bà không bao giờ đủ can đảm bước chân vào phòng 807 thêm lần nào nữa kể từ khi thảm án đó xảy ra, nên mới gọi to nhắc nhở con từ bên ngoài rồi đi thẳng về phòng 812. Nhưng đó cũng là sự vô cùng may mắn của định mệnh, bởi bà đã vô tình đánh động kẻ thủ ác khiến hẳn phải vội vàng tẩu thoát mà không kịp sát hại cô con gái để giết người diệt khẩu và nếu lúc đó chỉ cần bà mở cửa bước vào ngôi nhà tai ương đó, sẽ không tránh khỏi số phận bi kịch đối với cả hai mẹ con:

Cô con gái Thiên Kim tiêu thụ chỉ bị siết cổ đến ngất đi, khi dậy hoảng loạn mất nhiều ngày, một mực khai rằng đã nhìn thấy ác quỷ. Quỷ mặc áo choàng đen, da trắng bệch với hốc mắt sâu hoắm, gò má dô ra, mũi chỉ là hai cái lỗ gấn trên mặt và môi là một vạch tím ngắt, chân tay vằn vện như da rắn. Đó không phải là mặt nạ, là da mặt có da có thịt hẳn hoi. Tay quỷ lạnh ngắt như ma. Cả bác sĩ lẫn cảnh sát đều cho rằng tâm thần của cô chưa ổn định, vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cú sốc không dễ gì vượt qua đối với một cô gái trẻ, đặc biệt là khi hai người bạn hàng xóm của cô đều lần lượt bị giết hại trong cùng một ngôi nhà, và bản thân cô suýt chết tại chính căn hộ vẫn bị cho là ma ám đó. Đội khám nghiệm hiện trường cũng ghi chép rằng hung thủ đã cẩn thận xóa sạch mọi dấu vết trong nhà, không để lại bất cứ một dấu vân tay, vết giày hay dù chỉ một sợi tóc. Nạn nhân cũng không bị xâm hại tình dục, gia chủ chỉ mất của mà thôi, tuy sau đó bà chủ nhà cho biết họ còn để rất nhiều tiền mặt và vàng miếng ở trong tủ để chuẩn bị trả nốt tiền nhà, ảng chừng hơn một tỷ, nhưng lại vẫn còn nguyên, có lẽ chưa kịp lấy thì đã bị động nên hung thủ đành bỏ chạy. Tuy nhiên, những vết giày đầy bùn đất ngoài hành lang chưa kịp bị xóa đi cho thấy thủ phạm đi giày thể thao số 40, là nam giới, cao khoảng mét bảy. Vết giày dẫn từ cầu thang bộ vào nhà chứng tỏ nghi phạm không sử dụng cầu thang máy. Anh chàng bảo vệ miễn cán cho biết lúc Mai Thủy Lê về nhà là 11 giờ 25 phút, khắp người ướt sũng và cổ vẻ như đang khóc. Cô hầu như không bao giờ về quá khuya như vậy nên ngay lập tức anh ta đã ngạc nhiên nhìn đồng hồ. Chừng mười phút sau thì anh ta thấy có bóng đen mặc áo mưa lấp ló sau một chiếc ô tô ở mặt trước chung cư. Nghi là trộm, anh cầm ô ra đuổi theo thì bóng đen biến mất. Lúc quay về anh yên trí kê giường vắt ngang cửa và thức nằm canh. Nhưng theo như lời tường thuật của mẹ Trần Ngọc Kim thì anh ta ngủ say chí chết.

Phía cảnh sát đưa ra vài giả thuyết sau khi biết rõ nhà T30 và tất cả các tòa nhà khác nằm trong khu chung cư bình dân này đều không lắp camera dưới sảnh, tất cả tai mắt chỉ trông chờ cả vào anh chàng bảo vệ ăn no ngủ kỹ: Thứ nhất, hung thủ có thể là hai tên, một kẻ “điệu hổ ly sơn” bảo vệ ra ngoài và kẻ kia lén lên tầng trên bằng cầu thang bộ, bởi đi thang máy sẽ dễ bị lộ diện do cửa thang nằm ở vị trí chính giữa sảnh và hẳn sẽ phải chờ thang rất lâu; Thứ hai, hung thủ có thể là một trong những thành viên của tòa nhà; Thứ ba, hung thủ chính là bạn trai của Mai Thủy Lê, người đã đưa về đêm hôm đó (Phòng đoán cuối cùng này có thể do bị ám bởi vụ án mạng 5 năm về trước ở chính phòng 807). Tóm lại, thủ phạm là kẻ là rất quen thuộc địa bàn, khả năng là người quen biết của Lê nên mới nắm rõ thông tin ông bà chủ nhà đi vắng và mới có thể khiến cô gái vui lòng mở cửa mời vào nhà.

Suốt một tuần nay, tổ chuyên án “807” đã điều tra 379 cư dân của tòa nhà T30,5 bảo vệ ở các tòa nhà lân cận và cả bạn trai của nạn nhân, nhưng tất cả đều có chứng cứ ngoại phạm. Giờ đó ai cũng đang sung sướng ngủ say như chết trong tiếng mưa rơi lộp bộp ru ngủ và tiết trời mát mẻ. Vì thế cũng không ai hay biết gì về chuyện xảy ra ở phòng 807 hay chứng kiến bất cứ bóng dáng kẻ lạ mặt nào đột nhập vào tòa nhà. Nguyễn Minh Đạt, bạn trai của Lê cho biết chiếc xe ô tô anh ta đưa Lê về là đồ đi mượn. Ngay lúc đó chủ xe, cũng đồng thời là bạn thân của Đạt đã gọi điện nhắc trả để sáng mai anh ta còn đi công tác sớm nên Đạt đã nói chuyện qua điện thoại gần năm phút, giải thích lý do trả xe quá muộn và còn bông phèng vài câu. Mười phút sau anh ta đã có mặt ở nhà bạn, rồi bắt taxi về. Đó cũng là lý do chính khiến Đạt không thể ở lại qua đêm nhà bạn gái mà chỉ vì xấu hổ nên anh ta đành nài ra chuyện công việc phải làm đêm. Phía điều tra đã kiểm chứng tất cả những điều đó và lại buồn bã bắt tay vào một chiến dịch kiểm tìm mới: Những kẻ nằm trong “hồ sơ đen” của phòng cảnh sát từ địa bàn xảy ra vụ án, những kẻ chuyên nghiệp có khả năng xóa đi toàn bộ dấu vết sau khi gây án.

Cả tuần nay, Bách thấy rõ đồng nghiệp của anh, thiếu tá Phạm Hải Quyết mặt mũi đôi lúc ngơ ngẩn, thiếu vẻ sắc sảo tinh anh thường lệ. Hồi sáng Mai Thanh thốt lên: Tội nghiệp, con trai anh ấy cả ngày chỉ ăn được lưng bát cháo, còn thì ba vốc thuốc kháng sinh, vui vẻ làm sao được.

Tú đen nói chỉ đủ cho mình nghe:

- Vụ án phòng 807 gần năm năm trước cũng do anh Quyết phụ trách. Nếu tôi mà phải tận mắt chứng kiến lần lượt hai xác chết của hai cô gái trẻ đẹp trong cùng một ngôi nhà hiện trường, bị giết hại man rợ đều vì mấy món tiền cơm, thế nào tôi cũng tẩu hỏa nhập ma chứ không tỉnh táo được như anh Quyết. Lại giống vụ Hoa Sen của mình, không ai dám đi taxi Hoa Sen nữa, và bây giờ thậm chí những hộ khác tầng trong tòa T30 cũng rục rịch muốn bán nhà rồi. Anh Bách, anh có nghĩ rằng hai loạt vụ án này giống như ma ám không?

Bách và Mai Thanh đưa mắt nhìn nhau, không bình luận. Dù là ma hay người, họ đều không thể nén nổi sự phẫn nộ và cảm giác đau lòng mỗi khi nhìn thấy dung mạo xinh đẹp, thanh xuân rạng ngời của những cô gái trong ảnh lúc còn sống.

- Dù là ma hay người, - Bách thì thầm. - tôi cũng đều muốn tiễn chúng xuống địa ngục.

Chương 10

Người Truyền Tin

Khi con tàu rời khỏi cảng Tallinn thì đã sẩm tối. Bầu trời trên mặt vịnh lờ lợt một màu sữa đục, lại không gọn vết, giống như thể tàu đang trôi dưới một cái nắp vung khổng lồ, hay một mái trần nhân tạo trong khu công viên giải trí, và bên dưới là vùng biển đen ngòm tăm tối. Cuối tháng Chín trời đã trở lạnh, và là rất lạnh khi màn đêm vừa buông xuống. Không ai muốn mon men lên boong tàu để ngắm biển trong thời tiết này, vào giờ này. Vì thế, khi vừa mở cửa ra boong, hắn đã bị những hạt mưa lầy phây tấp tới theo làn gió thốc lạnh làm cho chảy nước mũi, nhưng khi lạnh cũng là một liều thuốc làm giảm cơn stress và nỗi sợ hãi. Tàu Serenade âm ì êm ru trên mặt biển, người đứng trên con tàu 13 tầng không có cảm giác đang di chuyển trên vùng nước đen ngay cả khi đã ra sát mạn tàu. Phía trước ló nhố những nóc tàu trần xi trên phông nền màu sữa, những chiếc phà du lịch, và cả tàu chở hàng đang thực hiện nốt chuyến hải hành thường nhật. Khu công viên nước trong nhà kính giờ âm ỉ với những đường trượt nước ngoằn ngoèo như rắn. Hắn đứng co ro giữa đêm lạnh, trong bộ đồ Thổ Nhĩ Kỳ có chóp mũ đỏ tía. Túi áo gile bên trái vẫn âm ỉ nóng rẫy món quà và thông điệp nguy hiểm của “Người truyền tin”. Hắn thọc tay vào chiếc túi nhỏ xíu và rút ra một mẫu giấy có những dòng chữ nguệch ngoạc. Những hình ảnh mới nửa tiếng đồng hồ trước rõ rệt như một đoạn phim. Người đàn ông bước thẳng vào tiệm ăn Little Turkey, với vẻ phờ phạc thỏa mãn của một kẻ vừa thắng bạc. Hắn ánh chừng con người cao lớn tóc vàng với bộ comple lịch sự này vừa thắng lớn trong sòng bạc La Hola ở tầng trên và giờ đói ngấu muốn ăn đêm. Lát nữa thế nào hắn cũng có một khoản boa hậu hĩnh. Hắn cung kính đặt thực đơn lên mặt bàn. Ông ta quăng chừng bốn mươi, chỉ xem lướt qua những món ăn in bằng ba thứ tiếng và giương đôi mắt xám khinh thị nhìn hắn:

- One Baklava salmon, one Lahmacun, Creamy pumpkin soup and Summer anchovy salad.

- Yes, sir.

Người khách ăn rất nhanh và khi kết thúc bữa, quả nhiên kẹp vào quyền thanh toán một tờ 50 đô la gấp đôi. Hắn ngạc nhiên khi phát hiện ra thứ gì cộm cộm bên trong tờ đô la Mỹ. Hắn vội nhét tờ bạc vào túi áo và khi khách đã vãn mới lên vào nhà vệ sinh mở ra xem. Đó chính là gói giấy này, mà mặt trong thực chất là một tin nhắn. Những ký tự được viết bằng mực đen làm hắn nghệt thờ.

“The messenger is here. He has accepted the will of our Lord. Tonight he will appear and bring Death to the betrayer. He who cannot keep a secret must die.

Send our Lord's greeting to his Son when you return home. Here is a small gift from our Lord: enough Blue Eye for a month."¹

Hắn quay trở lại lòng tàu, rảo bước qua những tiệm salon tóc và spa đã đóng cửa. Hắn nhấn thang máy xuống tầng 7. Trái ngược với thiên nhiên tối tăm và u ám bên ngoài, trong lòng tàu thực sự là một khu thị dân thu nhỏ đang trôi trên biển nước. Serenade cũng theo gần ba ngàn khách và 500 chiếc xe hơi vào mùa cao điểm. Tiết trời lạnh lượng khách giảm cũng không làm cho con phố đi bộ dài gần cây số trên tàu bớt phần tấp nập. Giờ đã nửa đêm, mà chưa ngớt nam thanh nữ tú đi dạo trong những shop thời trang xa xỉ. Họ xúc nước hoa sục nức, họ nắm tay nhau âu yếm trong những quán cà phê mờ ảo, họ gật gù theo punk rock bên quầy bar, họ mua tặng nhau những món đồ trang sức pha lê đắt tiền từ những tiệm đồ lưu niệm và họ phô những cặp chân dài rám nắng ríu rít vào sàn nhảy. Serenade là một con tàu du lịch chỉ cho phép những ai có đầy tài khoản thừa sáu số không mới được đi dạo trên vịnh Baltic. Tài khoản của hắn chỉ đủ mua vé máy bay một chiều về quê và trả thêm ba tháng, tiền nhà, nhưng hắn đã ăn ngủ trên Serenade được tám tháng trời, trong vai một gã bồi bàn bánh chọi đội mũ nồi đỏ, phục vụ những món ăn rất khó thuộc tên và gia vị. Serenade sáng choang và âm ỉ, với những người phục vụ không bao giờ được phép ngủ và những hành khách phấn khích không bao giờ muốn ngủ, nên các dãy ca bin luôn tĩnh lặng như một khách sạn khách. Tất cả đổ dồn về khu phố mua sắm, sàn nhảy và sòng bạc.

- Cậu đi đâu thế? Gã đồng nghiệp to béo người Estonia luôn không vui vẻ trong bộ đồ chật ních và chiếc mũ đỏ lúc nào cũng chực rơi xuống khỏi chòm đầu bé tí.

- Tôi có vấn đề về bụng dạ. Tôi đã xin phép rồi. - Hắn giải thích cho lý do vắng mặt hai mươi phút khỏi vị trí phục vụ.

- Uhm.

Nhà hàng Thổ Nhĩ Kỳ nhưng do người Estonia làm chủ, có những món ăn pha tạp kỳ khôi từ khắp năm châu, ai ăn cũng thấy trôi, vì thế mà đông khách. Hắn lên liếc đồng hồ, đã 1 giờ sáng và cô gái quản lý tóc vàng lơ thơ nhìn hắn mỉm cười đồng lõa.

- Việc cuối cùng của anh là mang suất ăn đêm lên cho khách đặt ở phòng 8012. Rồi chúng ta nghỉ.

Cái liếc mắt có hàm ý và nụ cười loe xoe trên khuôn mặt ú ụ của cô ta làm hắn buồn nôn. Mà cho dù cô ta có xinh đẹp như những mỹ nhân ngư đang bơi lội và hát tình ca dưới đáy Baltic ảo huyền thì hắn cũng sẽ ói nếu như cô ta dám đụng vào da thịt hắn.

Hắn nhận hộp đồ ăn từ nhà bếp rồi bắt thang lên tầng 8. Hành lang vắng và tối. Những chiếc loa nhỏ xíu trên trần nhà đang phát ra bản nhạc gì đó mà hắn không biết, chỉ thấy lơ mơ phấn khích cùng nhạc dạo xa xăm. Qua khỏi lối rẽ từ khu cầu thang máy, hắn nom phía trước có bóng người với khuôn dạng kỳ quặc của một kẻ say. Ông ta dáng thấp nhỏ và mặc dù trên tàu không lạnh, vẫn khoác một chiếc áo ba đờ xuy loại dành cho dân Scandinavia vận vào mùa đông. Khoảng cách giữa hắn và người hành khách thu hẹp lại. Từ phía sau, hắn cũng nhận ra đó là một người châu á, và thêm một điều nữa, không phải ông ta đang say rượu, mà rõ ràng gặp phải vấn đề về sức khỏe, khi cứ loạng choạng vịn vào tường với bàn tay phải túm chặt lấy ngực, và đầu mỗi lúc một gục sâu xuống, giống như người bị lên cơn đau tim vậy. Tầng 8 phần lớn là cabin hạng A, với những phòng ngủ lớn dành cho gia đình. Hắn cần phải hỏi xem người đàn ông này ở phòng nào để huy động sự trợ giúp từ những người thân của ông ta. Hắn rảo bước, hộp đồ ăn chuyển sang tay trái và vẫn giữ thẳng bằng ngang vai, rồi hơi lên giọng:

- Sir, how can I help you?

- ...

- Sir...

Nhưng người đàn ông vẫn lảng lạng tiếp tục hành trình của mình, với dáng điệu hầu như đã muốn khụy xuống tầm thảm đỏ. Hắn đuổi sát thêm ba bước vừa kịp lúc ông ta về đến phòng mình, lão đảo quẹt thẻ từ đẩy cửa và ngã sấp mặt xuống bậu, đôi chân đi giày da đen thò ra ngoài hành lang. Hắn luynes quynh kéo ông ta vào giữa phòng sau khi đặt hộp đồ ăn xuống đất. Cánh cửa tự động đóng sập lại sau lưng. Hắn nhìn quanh. Đây là một cabin có hai phòng thông nhau, nhưng không có ai ở bên trong, ngoài hắn và người đàn ông gặp nạn giờ đang nằm úp sấp trên sàn. Mái tóc đen dài che hầu hết khuôn mặt. Hắn lúng túng lay, lắc, nhưng người đàn ông vẫn nằm im như một xác chết.

Hắn vội vàng lật ông ta lại, nhằm có thể giúp được chút gì đó trước khi gọi xuống phòng cấp cứu, nhưng ngay khi người đàn ông nhẹ nhàng chuyển tư thế theo lực đẩy của hắn, và mái tóc bị hất sang một bên, hắn bỗng ngộp thở, ngực thất lại, đầu óc hỗn loạn khi nhìn thấy khuôn mặt của ông ta.

Đó không phải là một khuôn mặt người.

Hắn gặp ảo giác. Hắn đang hóa điên, và cảm thấy mình điên lên thật, phải cố gắng lắm mới không đập phá hết những gì đang bày biện đẹp đẽ trong phòng. Cửa sổ lớn của căn phòng trông ra biển, tối ngòm như một tấm bảng đen. Sinh vật bất động kia vẫn nằm chình ình trên mặt thảm xám xịt, bàn tay thâm đen co quắp để rơi một tờ giấy nãy giờ vẫn đang túm chặt. Hắn nhặt lên. Trong một

phần nghìn giây những dòng chữ nguệch ngoạc đã đủ làm hấn sồn tóc gáy, miệng ngáp không khí như cá mắc cạn:

“The messenger is here. He has accepted the will of our Lord. Tonight he will appear and bring Death to the betrayer. He who cannot keep a secret must die.”

Người truyền tin - Kẻ thực thi mệnh lệnh và Kẻ phản bội.

Hấn hoa mắt, ngồi phịch xuống giường. Hộp đồ ăn dưới chân vô tình lướt qua võng mạc khiến hấn sực nhớ ra một sự quan trọng. Hấn vội mở rộng cửa phòng. Những chữ số màu xanh hiện rõ lên mặt gỗ: 8012.

- Mình bị bắt. - Hấn rít lên thảm thiết. - Mình bị bắt rồi.

Hấn bỏ mặc cái xác nằm đấy, đặt ngay ngắn hộp đồ ăn lên mặt bàn rồi vội vã rời khỏi phòng. Hành lang, rất may mắn, vẫn vắng tanh như con thuyền ma. Hấn quay trở lại tiệm ăn với khuôn mặt thần thờ và hoảng sợ. Phô đi bộ vẫn tập nập như thường, nhưng nhà hàng Little Turkey thì đã thôi phục vụ, thầy đang tắt bật dọn dẹp. Cô nàng quản lý rờn rờn mồ hôi trên khuôn mặt bóng nhẫy nhìn hấn ngạc nhiên, đôi mắt dò hỏi. Hấn giả bộ càu nhàu:

- Đã không boa một đồng lại còn cấm cẩu. Đồ da vàng thối tha.

- Tất cả bọn da màu đều thế cả, trừ anh. - Đôi môi tô son đỏ choẹt lại doạ ra một cách đáng ghét.

- Đáng nhẽ thấy mặt thằng cha cau có như thế phải tổng cổ ra khỏi tiệm. - Hấn vờ bông đùa.

- Ai biết được nào. Ông ta đặt qua điện thoại mà. Gọi nửa tiếng rồi nhưng vì anh chạy đi giải quyết “việc riêng” nên vẫn cứ để đó chờ. Anh định làm gì bây giờ, có muốn lên sân nhảy cho vã mồ hôi ra không? - Cô nàng cười toét.

Một con lừa cái động dục muốn thử mùi vị châu á, hấn rửa thềm trong đầu óc nhận nhạo, nhưng miệng vẫn cười nhếch lịch sự.

- Hôm nay tôi hơi mệt. Bụng dạ cũng đã khiêu vũ từ nãy rồi. Để lần sau đi.

- Tôi sẽ đặt nick cho anh là Mr. Another Time. Lúc nào anh cũng muốn để lần sau. - Nàng bặm môi hờn dỗi, tuy vẫn không khiến hấn thấy duyên dáng thêm chút nào.

Hấn vờ cười ngượng nghịu, cố gắng bắt chước nụ cười của một kẻ đàn độn rồi loanh quanh đi vào nhà vệ sinh, để từ đó rút êm sang một quán cà phê vắng khách nằm phía bên kia tàu.

Kẻ nào không giữ bí mật, kẻ đó sẽ phải chết.

Kẻ nào không giữ bí mật...

Hắn chợt nhớ ra mẫu giấy đang còn nằm trong túi. Hắn vội vã chạy vào toilet, thả xuống lavabo rồi hối hả giặt nước. Hắn chờ cho nước róc rách vào đáy bình tích rồi giặt thêm lần nữa, như thể kinh sợ cái vật chứng hắc ám nọ lại vô cơ mà dềnh lên. Hắn giặt nước năm lần cả thấy, rồi quay trở lại với tách cà phê đắng nghét. Hắn ngồi bất động như thế, cho đến khi tàu hú còi báo hiệu chuẩn bị ghé cảng Mariehamn. 5 giờ sáng, trời vẫn nguyên một màn đêm đen. Hắn suy nghĩ, huy động mọi trí khôn ít ỏi còn lại trong não bộ đã u u mê mê.

10 giờ sáng, tàu cập bến Stockholm. Trời lạnh và u ám. Trong không khí tập nập vội vã của hàng ngàn hành khách đang kéo hành lý rời khỏi tàu, hắn vẫn nhận ra một sự gì đó chùng xuống và lo âu lần khuất đâu đó bên trong con tàu khổng lồ. Hắn nghe thấy một giọng nói hốt hải văng vẳng bên tai.

- Lúc tôi vào kiểm tra phòng 8012 thì nhìn thấy một xác chết.

5 giờ chiều hôm sau, hắn ngồi trong sở cảnh sát Tallinn để trả lời thẩm vấn sau lời khai vẫn còn khiếp hãi của cô phục vụ phòng: “Tôi sợ quá, lúc ấy trời đã sáng rồi, nên tôi nhìn thấy rõ mặt ông ta...”

Kẻ nào không giữ bí mật, kẻ đó sẽ phải chết.

Hắn thân nhiên và ngỡ ngác.

- Tôi mang đồ ăn đêm lên phòng 8012. Hành khách ở bên trong nói rằng ông ta còn đang tắm dở nên vẫn đứng sau cánh cửa, chỉ thò một tay ra để lấy đồ. Tôi hoàn toàn không nhìn thấy mặt ông ta. Giọng nói của ông ta vẫn bình thường, khỏe mạnh, chỉ hơi cảm cúm chút thôi

- Lúc đó là mấy giờ?

- 1 giờ 10 phút, tôi nhớ rõ vì đó là giờ nhà hàng của chúng tôi đóng cửa.

- Lúc ấy anh có thấy sự gì khác lạ hoặc bất kỳ người nào có mặt ở khu vực hành lang hay trong phòng không?

Kẻ nào không giữ bí mật kẻ đó sẽ phải chết.

- Không, lúc đó đã muộn rồi và đây là nhiệm vụ cuối cùng của tôi trong ngày nên tôi chỉ muốn làm cho nhanh rồi quay về nghỉ ngơi. Tôi không thấy có ai ở đó cả. Tôi không chắc lắm vì cũng không để ý, nhưng dường như không có ai ở đó...

Sau đó hắn được thả ra. Nạn nhân gốc Trung Quốc, 48 tuổi, mang quốc tịch Estonia, hành nghề buôn đồ cổ, sống một mình ở Tallinn và đi một mình sang Stockholm. Ông ta không bị mất mát đồ đạc cá nhân, tiền mặt và thẻ tín dụng

còn nguyên vẹn. Tất thử do ngộ độc Methamphetamine liều cao. Đây là lần đầu tiên có người đột tử trên tàu du lịch Serenade kể từ ngày hạ thủy. Bản tin chiều cùng ngày tin báo Tallinn chỉ tóm tắt có thể và khuyến cáo hành khách lên tàu du lịch và xe lửa giờ cũng nên bị kiểm tra hàm lượng ma túy mang theo giống như khi lên máy bay. Người cảnh sát nhìn hấn bằng ánh mắt vô cảm và nói thay lời chào:

- Nếu nhớ thêm được thông tin nào, cứ gọi theo số này cho tôi. - Anh ta đưa cho hấn mẫu giấy ghi số điện thoại.

- Chắc chắn rồi, thưa ngài.

Kẻ nào không giữ bí mật, kẻ đó sẽ phải chết.

Hấn về thẳng phòng trọ, thu xếp quần áo cùng đồ đạc cá nhân vào một vali nhỏ xíu và một túi du lịch, rồi cứ ngồi nguyên trên giường trong căn phòng tối tàn không cửa sổ chờ trời sáng, hai mắt căng lên nhìn chòng chọc vào chiếc đinh đóng trên vách tường dán giấy bồi đã ố vàng. Sáu tiếng sau, hấn xách mọi thứ ra khỏi cửa, không ngoái nhìn lại lần nào, vẫy một chiếc taxi đỗ dẹo đầu bến xe điện rồi ra thẳng sân bay.

Chuyến bay cất cánh lúc 10 giờ sáng, máy bay chao vòng tận mặt biển xanh âm đạm. Hấn không yên tâm, thi thoảng lại nhìn ngó vào mặt những hành khách đang giận dữ đáp trả thái độ bất lịch sự của hấn, và liên tục giật mình mỗi khi có chiêu đãi viên đi qua nhắc nhở về đai an toàn và độ nghiêng cho phép của lưng ghế.

Kẻ nào không giữ bí mật, kẻ đó sẽ phải chết.

Hấn đang cất cánh lên thiên đường, và chẳng mấy chốc, cũng sẽ trở thành một Người truyền tin.

Ghi chú:

1. “Người truyền tin đã đến đây. Anh ta đang thực hiện sứ mệnh cao cả của Ngài. Đêm nay anh ta sẽ xuất hiện và mang kẻ phản bội đến cho Thần chết. Kẻ nào không giữ bí mật, kẻ đó sẽ phải chết.

Hãy gửi lời chào đến Con trai của Ngài khi nào người trở về nhà. Có một món quà nhỏ cho người do Ngài sai ta gửi đến: Mắt xanh. Dù trong một tháng.”

Chương 11

Người Em Thất Lạc

Hôm nay nắng vàng rõ, nhưng không chói gắt mà hanh chao dịu ngọt, hay ít ra Phan Đăng Bách cũng cảm thấy thế. Một sáng chủ nhật tuyệt đẹp. Mỹ Lâm ngồi bên cạnh anh, và họ đang tận hưởng mùi lúa đồng trên những cánh đồng bát ngát mùa vàng. Cửa sổ để mở, gió lùa tốc tác lên hai mái tóc đã rối bù. Lần đầu tiên anh đi dạo cùng Mỹ Lâm, tất nhiên không kể những buổi sớm cùng trò chuyện trên đường chạy. Mà buổi đi chơi này cũng chỉ là kết hợp, vì anh khó kiếm ra chút thời gian rảnh nào vào thời gian này. Suốt cả tháng nay, bà Tam Nhâm luôn phần chần nhắc đi nhắc lại với con trai một chuyện quan trọng: họ chuẩn bị đón một người họ hàng về nhà. Bách hơi ngạc nhiên, ngoài một người chú không con cái đã mất thậm chí còn trước cả cha anh, Bách không hề quen biết một người họ hàng gần nào. Gia đình anh sống ở Hà Nội từ ba đời nay, hai dòng họ vốn có truyền thống hiếm hoi về con cái lại theo xác suất ngẫu nhiên của tạo hóa mà phối hôn, vì thế không còn ai khác anh có thể nghe nhắc tới ngoài một ông trẻ đã chuyển vào Huế sống từ lâu. Quê quán là một khái niệm mơ hồ và xa lạ. Hàng năm anh vẫn cùng mẹ về quê tảo mộ và thắp hương cho cha mình, nghe bà giới thiệu lại từ đầu những người nông dân quê mùa đang ngồi sắp hàng trên sập gụ (dù chính bà lâu dần cũng lẫn lộn người nọ với người kia), những người được coi là họ hàng ruột thịt mà anh chẳng gọi thêm chút gì gần gũi. Mỗi lần vậy Bách đều cố thay cái ngáp ngủ bằng một nụ cười thân thiện, chân thành để rồi năm sau trên đường đưa mẹ về quê lại vừa đi vừa lẩm nhẩm cho kỳ thuộc tên của những người họ hàng có liên quan từ ba đời trước. Nhưng thi thoảng bà Tam Nhâm cũng cho Bách hay rằng anh có một người dì.

“Dì Tam Hoa kém mẹ có hai tuổi, năm nay dì cũng 62 tuổi rồi. Nhà có hai chị em mà nét khác hẳn nhau. Mẹ chỉ yêu duy nhất bố con rồi lấy, dì con thì yêu đương khùng khiếp và quyết liệt. Quãng năm 76, bà ngoại không đồng ý cho dì lấy cái người mà dì đang yêu. Dì uất quá bỏ nhà vào miền Nam cùng người yêu. Sau mẹ nghe nói dì cũng bỏ chú ấy mà lấy một cựu sĩ quan ngụy. Hồi năm 1988 cả hai sang Mỹ theo diện HO. Từ đận bỏ nhà đi đến bây giờ, mẹ và ông bà ngoại chưa gặp lại dì lần nào, mà chỉ nhận được thư của dì hai lần. Sang đến Mỹ, nghe đâu dì lại lấy thêm hai đời chồng khác. Hồi sáu năm trước còn ở nhà cũ, dì có gửi thư cho mẹ một lần, nói rằng đang bị bệnh, khó qua khỏi, và dì có một người con trai, dù sao mẹ cũng là người thân duy nhất còn lại của nó, mong bác giúp đỡ cháu, dì bảo thế. Dì cũng không nhắc đến việc cha nó là ai và ông ấy giờ ở đâu.”

Bữa cơm tối thứ bảy tuần trước, bà Tam Nhâm thông báo với anh bằng vẻ mặt đầy xúc động:

- Lúc chiều thằng Kevin Quang vừa gọi điện cho mẹ, nói rằng mẹ nó đã mất cách đây hai năm. Bây giờ nó không còn người thân nào khác, công việc cũng không trôi chảy nên muốn về lại Việt Nam. - Nói đoạn bà chảy nước mắt. - Mẹ nó là dì Tam Hoa, nó là cháu ruột của mẹ, là em họ của con.

Bách dùng đũa.

- Khoan đã mẹ, nó gọi từ đâu?

Bà Tam Nhâm ngân người.

- Mẹ cũng không biết nữa, nhưng chắc gọi từ Mỹ. Hai mẹ con sống bên ấy mà. Chủ nhật tuần sau nó về đến đây, chắc chắn sẽ phải ở cùng mẹ con mình một thời gian. Nó mới về đâu đã có nhà. Nhà mình cũng rộng, thừa phòng.

- Tại sao nó biết số điện thoại nhà mình? Mẹ nói rằng lá thư cuối cùng nhận được là ở nhà cũ kia mà.

Bà Tam Nhâm lại ngơ ngác.

- Ừ nhỉ, nhưng có lẽ... dì ấy có người quen rồi nhờ người hỏi hàng xóm của mình.

- Khi nó gọi về đây thì dì Tam Hoa đã mất lâu rồi, nếu không thế nào dì cũng đã gọi đến hỏi chuyện với mẹ từ trước, đâu cần thư từ.

- Biết đâu dì ngại thì sao, ngọt nửa thế kỷ chị em chẳng nói chuyện gì với nhau, viết thư để nói hơn chứ.

- Hàng xóm cũ đâu có ai biết nhà mình. Họ chỉ biết mình chuyển đi thôi chứ. Và người mua nhà mới cũng chỉ biết duy nhất số điện thoại di động của con. Từ Mỹ mà điều tra được việc ấy giỏi thế?

- Ừ thì... tuần sau con ra đón nó ở sân bay rồi hỏi xem thế nào. - Bà Tam Nhâm vội vàng dọn bát đũa. - Dù sao thì nếu như không phải con cháu mình thật thì họ tìm gặp mình để làm gì. Con đừng có mắc bệnh đa nghi nghề nghiệp quá.

Bách không muốn dập tắt niềm vui được đoàn tụ với người cháu chưa bao giờ gặp mặt của mẹ, anh đồng ý rằng mình sẽ có mặt ở sân bay lúc 11 giờ sáng chủ nhật theo như lịch trình mà cậu em họ đã thông báo, rồi đón về nhà. Bà Tam Nhâm sẽ chuẩn bị bữa cơm trưa đoàn viên và xếp cho cậu ta ở căn phòng nhỏ vẫn dùng để làm gian chứa đồ mùa đông chưa dùng đến.

Nhân ấy, anh mới mời Mỹ Lâm đi cùng. Họ đi từ lúc sáng sớm để có thể hít thở mùi ngọai ô trong lành và ngắm cảnh hồ Vân nằm ven thị trấn Đoàn, rồi sau

đó sẽ vòng ra sân bay cách đó không xa để đón cậu em họ Việt kiều. Mỹ Lâm vui vẻ nhận lời ngay. Cô đứng đợi Bách dưới gốc hoàng điệp vàng rực ngay cổng vào khu chung cư. Cô mặc váy trắng, cài thắt lưng nhỏ xíu màu ngọc thạch, tóc cột gọn gàng cũng với một chiếc nơ lụa màu ngọc, và túi xách giả da xanh ngọc. Gió thu khiến tà váy mềm mại phát phơ vờn vĩa trên bấp chân trắng ngần. Nụ cười sáng bóng rạng ngời khuôn mặt trẻ trung khiến cô giống như một đám mây buổi sớm. Bách luỳnh quỳnh vòng xe, vô lăng đông cứng lại như trái tim của anh vậy. Trên đường đi, nói câu gì Bách cũng tủm tủm cười hờn hờ, dù là kể chuyện hồi nhỏ anh bị tai nạn ngã từ ngọn cây hồng xiêm xuống thế nào và năm ngoái anh đã bị mất cắp ra làm sao.

- Cảnh sát hình sự mà cũng bị mất cắp? - Mỹ Lâm cũng tươi tắn như thể mất cắp là một điều vô cùng thú vị. - Rồi anh có bắt được thằng kẻ cắp ấy không?

- Không, - Bách cười to. - Anh mất hết cả ví tiền và thẻ ATM. Có lẽ sau phát hiện ra người vừa bị mất cắp là cảnh sát, tên đạo tặc kia khiếp sợ quá nên trốn biệt làm bọn anh không thể tìm ra được. Mà làm sao công an lại không bị mất cắp cho được. Bác sĩ khoa phổi vẫn bị ung thư phổi đây thôi, và rất nhiều con cái giáo viên bị đúp.

- Ủ, đúng vậy. Là dao sắc không gọt được chuôi đây mà. Thế... trong suốt quãng thời gian truy đuổi tội phạm, đã bao giờ anh phải đối diện với cái chết chưa?

Bách nghĩ một lát rồi quay sang nhìn Mỹ Lâm lạ lùng, nụ cười đã tắt trên môi anh.

- Chưa. Nhưng nhiều đồng nghiệp của anh thì đã... Trong đó có...

- Gì cơ?

- Không, không có gì.

- Còn em thì rồi đây.

- Vậy ư? - Bách nhướn mắt ngạc nhiên, khuôn mặt không nén nổi tò mò. - Như thế nào?

Hồi bốn năm trước, lúc em mới ra trường và vừa được nhận vào thực tập ở tòa soạn báo. Em sốt sắng muốn gây ấn tượng bằng những bài báo đặc sắc, độc đáo, ly kì, mới đăng ký một phóng sự về cuộc sống hàng ngày ở một bệnh viện tâm thần. Sáng ấy em vừa đến bệnh viện được một lúc và đang ngồi phỏng vấn bác sĩ trưởng khoa thì nghe ngoài hành lang nhốn nháo, tiếng người la hét sợ hãi và cả tiếng gào rú rất ghê rợn. Ngay lập tức cả em và ông bác sĩ cùng chạy ra hành lang xem thì thấy ở dưới sân, một bệnh nhân nam cầm con dao phay nhà

bếp to tướng đang lùa đuổi cả bệnh nhân lẫn bác sĩ chạy trốn chết. Đúng khi em và bác sĩ trưởng khoa cùng thò cổ ra ngoài thì cũng là lúc anh ta ngẩng đầu lên và ngay lập tức quyết định chạy lên tầng trên. Ông bác sĩ trưởng khoa đã gần sáu mươi tuổi, lập cập bảo em chạy đi. Những người làm việc cùng tầng cũng nhận thức được tình hình, cuống lên bỏ cửa chạy lấy người. Bệnh nhân hung thần kia đã lên được tầng hai và đuổi mọi người chạy té. Mạnh ai nấy tìm chỗ trốn, người rẽ sang hành lang bên cạnh, người vòng xuống cầu thang đối diện để ra sân, người chui vào phòng khóa trái cửa lại rồi lấy đủ vật nặng ra chặn bên trong. Em chẳng biết đường đi lối lại thế nào, chạy đến cuối hành lang thì thấy một cầu thang dẫn lên tầng trên bèn vội vàng leo tiếp lên gác. Nhưng ngoái lại thấy gã kia không đuổi theo bất cứ ai mà chỉ bám theo em. Em leo gần đến tầng ba thì thấy gã nhảy ba bậc một ngay khúc cầu thang dưới, miệng sùi bọt mép, tóc tai rũ rượi, mắt vằn tia máu, dao phay vung cái về phía trước. Hai đầu hành lang tầng ba đều khóa trái cửa, có lẽ là dành cho khu bệnh nhân nặng. Chẳng biết làm thế nào em đành leo tiếp lên tầng bốn, cũng khóa trái cửa như thế. Anh biết không, lúc đó em bắt đầu tuyệt vọng, chân nặng như chì tưởng không leo lên được nữa, trông ngực to đến lưng bùng cả tai, mà điều tuyệt vọng nhất là không biết mình lên đến tầng năm rồi thì có còn bị khóa cửa hành lang nữa hay không. Tầng năm là tầng trên cùng anh ạ.”

- Thế rồi sao? Có làm sao không? Tầng năm có bị khóa không? Nó đuổi đến đâu rồi, thẳng điên ấy? - Bách hỏi dồn, vô cùng hồi hộp và lo lắng, như thể đám mây trắng mong manh của anh không phải đang ngồi yên vị trong xe mà chạt vật từng bậc cầu thang trên đôi giày cao gót, với một sát thủ tâm thần theo sát đằng sau.

- Tầng năm bị khóa. - Khuôn mặt Mỹ Lâm thoát trở nên hã hừng khi hồi ức kinh dị đó chợt quay trở lại.

- Rồi phải làm sao? - Bách cho xe chạy chậm với tốc độ có thể sóng đôi cùng xe đạp.

- Em đành... chạy tiếp lên sân thượng. Nhưng ngay cả trong lúc trí óc đã bị tê liệt, em cũng biết rằng sân thượng của tất cả các tòa nhà trong thành phố thường bị khóa trái để đảm bảo an toàn, nhất là đây lại là bệnh viện tâm thần. Nhưng anh có tin vào định mệnh và sự thần kỳ không?

- Anh tin.

- Cảnh sát mà cũng tin vào điều đó à? - Mỹ Lâm thoát nhoen miệng cười, trông cô duyên dáng như một người mẫu đang quảng cáo cho sản phẩm tuổi teen trên video clip hơn là một nhà báo gan dạ.

- Anh tin định mệnh đã giúp em xuất hiện đúng lúc với chiếc xe không phanh để anh tránh được nạn cây đè vào người, và định mệnh lần nữa giúp anh va vào em một cách ngốc nghếch trong buổi sáng đẹp trời nhất cuộc đời anh.

Bách định quay sang nhìn Mỹ Lâm bằng ánh mắt say đắm và ý nghĩa mà anh đã tập dượt bao lần trong tưởng tượng, nhưng rồi rút cục lại dán mắt vào con đường trải rộng đồng vàng phía trước với hai má đỏ dựng lên. Mỹ Lâm cũng lúng túng, quên mất câu chuyện đang dở dang, mới đành hỏi một câu vô nghĩa:

- Anh còn tin vào điều gì nữa?

- Trục giác.

- Nghĩa là gì?

- Trục giác giúp anh phân biệt được người tốt kẻ xấu, người vô tội và kẻ có tội, người mình có thể yêu thương và song hành suốt cuộc đời này với người mình vô cảm, dửng dưng.

Càng lúc Mỹ Lâm càng lúng túng chẳng biết nói gì. Sự hoạt ngôn thường ngày của cô biến thành vẻ e thẹn rất dễ thương, khiến người ta muốn choàng tay mà ôm chặt vào lòng để tan chảy trong sự mềm mại và thơm ngát. Bách rất muốn thế, anh những muốn bỏ mặc vô lăng cho bánh xe tự trôi trong vô định và siết chặt lấy làn suối trong mát đang luân lách vô hình dưới lồng ngực anh khiến nó nóng bùng lên như một ngọn lửa hồng. Nhưng anh chẳng dám thế, nghìn lần chẳng dám. Anh sợ mất cô chỉ vì hành động (mà anh cho là) thô lỗ của mình.

- Thế anh còn tin vào điều gì nữa? Anh có tin rằng tồn tại linh hồn không? - Mỹ Lâm bình tĩnh trở lại. Cô hỏi chắc chắn như phóng viên đang tác nghiệp.

- Có, anh tin.

- Khiếp. - Cô nhìn Bách ngờ vực. - Sao gì anh cũng tin thế? Em chưa bao giờ nghĩ rằng những người làm nghề cảnh sát lại duy tâm như vậy đâu.

- Nếu anh không tin rằng có linh hồn thì sẽ rất cứng nhắc trong công việc. Tội anh phải vất vả ngày đêm, thậm chí mất mạng giống như người bạn thân nhất của anh, không phải vì hoàn thành nhiệm vụ hàng tháng để lĩnh lương, để được nhận bằng khen và tuyên dương trên báo chí, cũng không hẳn đơn thuần là vì công lý. Mà đứng trước mỗi vụ án, đặc biệt là án mạng, cứ luôn có cảm giác ngày nào còn chưa tìm ra thủ phạm, ngày ấy mình còn đắc tội với người đã chết, ngoài mình ra họ chẳng biết nhờ cậy vào ai được nữa. Họ là nhân chứng duy nhất mà giờ lại không nói được, không hành động được, sẽ giống như người bị trói chặt tay chân, bị dán băng keo vào miệng mà vẫn phải mở to mắt chứng kiến kẻ sát hại mình đi lại, nói cười. Linh hồn của họ sẽ không yên ổn. Và càng nhúng sâu vào mỗi vụ án thì công lý càng trở dậy. Lúc ấy công lý hoàn toàn không phải là những điều luật trong bộ luật hình sự, mà chính mỗi người đều tự đề ra công lý cho riêng mình, đây là lẽ phải và tình người. Giống như em làm báo cũng vậy thôi, thấy ở đâu có chuyện bất công đều muốn được phản ánh cho

nhân dân cùng biết, bất kể nguy hiểm. Thà không biết thì không sao, đã biết rồi, lại chính mắt chứng kiến, khó mà khoanh tay yên ổn được. - Bách thở dài, nói chuyện với người bên cạnh mà như nói một mình, như bút rút trong lòng mà không biết chia sẻ cùng ai.

- Anh vừa nói anh có một người bạn đã...

- Không, không có gì đâu, chuyện lâu rồi anh không muốn nhắc lại nữa. Quay trở lại câu chuyện của em đi nào, thế lúc đó điều thần kỳ gì đã xảy ra?

Mỹ Lâm tề nhị không cố gạn hỏi những điều mà Bách không muốn kể. Câu chuyện cắt ngang vừa rồi cũng khiến cô tạm quên đi những ký ức khiếp hãi khi bị truy sát, giờ chỉ còn lại sự thú vị vì đã vượt qua được nguy hiểm trong gang tấc một cách ngoạn mục.

- Lúc em chạy lên được tầng sáu thì đã kiệt sức. Em hình dung cửa sân thượng khóa trái ba ổ khóa và con dao phay phập xuống sau gáy. Nhưng lên đến nơi thì thấy cánh cửa sắt màu nâu đang đung đưa, em mừng quá chạy ào ra ngoài. Sau mới biết tình cờ hôm ấy có đội công nhân đến thay bể nước, cứ ba năm họ mới làm việc đó một lần, mỗi lần chỉ làm gọn trong buổi sáng và lại đúng vào sáng hôm đó. Anh thấy kỳ diệu không? - Cô cười đắc ý.

- Kỳ diệu. Nhưng chạy ra ngoài rồi đâu có nghĩa là thoát, cái bác phân kích kia vẫn quyết đuổi theo chứ. - Bách vẫn chưa thôi lo lắng.

- Đúng vậy. Gã vẫn đuổi đằng sau. Em chạy ra sân thượng rộng thênh, là sân thượng của hai tòa nhà kia mà, thấy đội vệ sinh đang hí hoáy bắc ống thau bể liền la hét báo động, vừa hét vừa cầm đầu cầm cổ chạy. Mới đầu họ chưa hiểu gì còn ngỡ ngác, có lẽ họ tưởng em là bệnh nhân. - Cô cười giòn tan, vẻ như rất thích thú khi hồi tưởng lại nét mặt ngớ ngẩn của nhóm người đang làm vệ sinh hôm đó. - Xong rồi vừa nhận ra kẻ đang chạy đằng sau em là ai họ liền cuống cuống chạy té đi. Có một người đang đứng giữ ống nước trên nóc bể sợ quá nhảy luôn vào bể nước trốn. Gã kia lập tức đuổi theo một anh đang đứng gần đấy. Dao phay vẫn dứ về phía trước.

- Sao thế? Sao hẳn lại không đuổi theo em nữa.

- Thì tiện ai đuổi người nấy thôi. Anh ta là bệnh nhân nặng nhất ở đây mất hết cả kiểm soát và lý trí, cứ thấy vật gì đang chuyển động gần mình thì đuổi. Có lẽ đuổi theo anh kia vì thấy anh ta đội mũ bảo hiểm màu vàng rực trông rất bắt mắt. - Cô lý giải.

Bách bật cười không nín được, hiếm khi nào anh cười nhiều như thế Mỹ Lâm ngỡ ngác.

- Làm sao mà cười?

- Đúng là chuyện ở bệnh viện tâm thần có khác. - Bách vẫn khúc khích mặt đỏ lên vì cười. - Vậy mà anh cứ tưởng hấn đuổi theo em vì em đẹp nhất ở đây chứ.

- Trêu em đấy hử? - Mỹ Lâm vờ làm mặt giận, rồi cũng không nén được cười.

- Nhưng rồi cuối cùng thế nào? Có ai bị thương không? Làm sao mà bắt hấn về được?

- Anh công nhân kia nhanh trí ném cả thùng đựng dụng cụ thau bể vào ông bệnh nhân hung thần rồi bỏ chạy. Cú ném đó cũng làm gã loạng choạng được đôi chút và giúp anh này chạy thoát xuống tầng dưới. Rồi ngay sau đó các bác sĩ, y tá phải dồn hết lên sân thượng, mang theo tấm lưới để chụp lên người gã như bắt cá. Giống cảnh sát giao thông quăng lưới bắt quái xế đua xe ấy.

- Anh bảo nhé, nếu lúc ấy cửa sân thượng khóa trái thì em làm thế nào?

Bách thấy mình lỡ miệng, ăn nói có vẻ vô duyên, hắc ám, nhưng không hiểu sao anh cứ cảm giác Mỹ Lâm đã có câu trả lời.

- Chắc anh nghĩ rằng em đứng im đó chờ chết chứ gì. Khi nghe kể lại ai cũng nghĩ thôi đành nhắm mắt làm vậy, còn đỡ tệ hơn nhảy cẫng xuống tầng dưới. Nhưng không đâu. - Cô nhìn thẳng vào anh, đôi mắt lấp lánh sự tự tin và kiên định tỏa sáng từ khuôn mặt rất đổi thông minh. - Lúc ấy em đã tính nếu cửa bị khóa thì khi em chạy lên bậc thang trên cùng, gã điên kia vẫn còn cách em chục bậc nữa, em sẽ... trèo lên tay vịn cầu thang mà trượt xuống. Dù người tinh táo có đuổi theo mình cũng trở tay không kịp, rồi sẽ chạy ngược trở xuống mà kêu cứu. Trở ngại lớn nhất là em vốn sợ độ cao, đứng ở tầng hai đã muốn chóng mặt rồi. Nhưng em nghĩ lũ trẻ con tiểu học có thể chơi được trò trượt tay vịn rất nguy hiểm đó thì em cũng làm được. Lúc ấy chẳng còn gì có thể đáng sợ hơn cái kẻ đang đuổi theo mình nữa.

- Tuyệt. - Bách nhìn sang cô gái đầy kính nể, bụng hiểu rằng với một số tuýp người, càng rơi vào thử thách sinh tồn càng có cơ bộc lộ tối đa phát kiến và sáng tạo.

- Nhờ câu chuyện đó mà bài báo của em càng thêm phong phú đấy. Đó là dẫn chứng sinh động nhất cho nỗi khổ của các bác sĩ trong viện và cả những bệnh nhân tâm thần. Rất nhiều báo mạng đăng lại bài. Anh mà tìm tin Google là ra ngay kết quả. Nhưng lần đi thực tế viết bài đầu tiên của em lại chạm phải sự không hay như vậy sau này em cứ sợ đó là điềm gở, nhưng may cho đến giờ chưa gặp phải chuyện gì tương tự.

- Vậy sao em không chuyển sang mảng văn hóa để viết cho nhà, theo đuổi mãi đề tài xã hội cũng cực thân lắm.

Sao anh không chuyển về phường ngồi đóng dấu cho yên nhĩ, theo ý kiến của mẹ anh ấy? - Mỹ Lâm lấy gậy ông đập lưng ông, neho mắt chứng kiến Bách thua cuộc.

Bách cũng bật cười, nhưng cổ vót vát.

- Phụ nữ thì khác chứ, phụ nữ chỉ nên ngồi trong phòng máy lạnh và sắp xếp chữ nghĩa cho chuẩn. Anh đàn ông con trai, nên đứng ra gánh vác những việc nặng nhọc nhất.

Mỹ Lâm nhún vai.

- Gia trưởng quá. Âu trĩ quá.

- Phụ nữ nghe vậy nên lấy làm mừng mới phải, vì có người làm hộ việc nặng, chứ chẳng nhẽ anh mong em đi tận vùng biên giới để thực hiện một bài phóng sự về đề tài buôn ma túy, để tiếp cận thực tế những làng bản tới ba phần tư là dân nghiện ngập, hay khuyến khích em xuống vùng lũ lụt nước ngập lên tận mái nhà để viết tường thuật.

- Em đã từng làm hết những việc ấy rồi đấy. - Mỹ Lâm hạ giọng, mặc cho Bách sừng sốt quay sang ngó lom vào khuôn mặt yêu kiều, mong manh như một tiểu thư lầu son gác tía. - Anh biết không, em đang lấy làm mừng vì quen được anh, một nguồn tư liệu sống.

- Chà, hóa ra em làm quen với anh chỉ vì đang bí đề tài. - Bách vờ làm bộ mặt thất vọng. - Giờ anh đang hồi hộp chờ đợi đến ngày nào mình sẽ bị đem bán cho báo mạng.

Nhưng khuôn mặt Mỹ Lâm lộ vẻ nghiêm túc.

- Em đã em hiểu được vụ anh đang quản lý. Về tài xế taxi Hoa Sen ấy. - Rồi cô thanh minh luôn. - Em hiểu nghiệp vụ của anh không cho phép tiết lộ thông tin cho báo chí hoặc thậm chí cả người thân. Nhưng em hy vọng khi nào vụ án được phanh phui, em sẽ là người đầu tiên và duy nhất có được những câu chuyện ngoài lề đằng sau nhân vật phá án. Tụi em gọi là “hàng độc” ấy mà. - Cô nháy mắt.

- Ủ, nhưng mà Mỹ Lâm, - Giọng anh cũng nghiêm trọng không kém. - Phòng anh đang phải điều tra hai vụ trọng án cùng lúc, trong lúc này, rất mong phía báo chí đừng làm rối tình hình thêm nữa. Gây hoang mang cho cộng đồng cũng là có tội đấy.

- Chưa gì đã kết tội em rồi. - Mỹ Lâm xịu mặt, vẻ không còn hào hứng nói chuyện.

Bách rôi rít.

- Đâu anh có nói gì đâu nào. Anh chỉ bảo báo chí thôi chứ.

- Báo chí là em. Ở đây, trong cái xe này chỉ có em đại diện cho báo chí còn anh thì thay mặt cho công lý. Anh đang kết tội em đấy.

Bách hoảng hồn, cuống quýt, mặt mũi có lẽ đã lộ vẻ căng thẳng và lo lắng. Mỹ Lâm cố nén cảm giác hạnh phúc lạ lùng mới xuất hiện, cô thấy thật dễ thương khi anh chàng cảnh sát hình sự rất ngẫu không biết sợ bất cứ thứ gì trên đời, bề ngoài trông có vẻ cứng nhắc, mô phạm lại mềm lòng trước sự giận dỗi cón con của cô đến vậy. Giống như thể sự mạnh mẽ bất khả chiến bại đã dễ dàng xoay chuyển theo lòng bàn tay mềm mại của cô. Mặc dù trong bụng thực sự hài lòng và chẳng hờn giận chút nào, nhưng cô vẫn cố nói dối nốt một câu cho đỡ ngượng.

- Thôi bạn sau mình chẳng nói chuyện nghề nghiệp nữa. - Rồi hơi nhồm người lên trước, mắt lấp lánh tươi vui khi nhìn thấy những cô gái nông dân đang ngồi sắp hàng bên vệ đường với mấy lùm ngô xanh bầy trên vỏ bao tải dứa. - Anh tấp vào đây cho em mua bắp với nào.

Bách thở phào, vội vã đánh tay lái sang phải rồi từ từ dừng lại. Mỹ Lâm xuống xe, đôi tay thoăn thoắt chọn những bắp ngô vàng mẩy hạt. Tà váy trắng của cô nổi bật trên màu mạ xanh mướt của cánh đồng. Mái tóc đen buông hờ, mềm mại lay động trong gió. Anh ngồi nguyên trong xe, thấy lòng mình ấm áp mà nhẹ bỗng như đang dạo bước trên mây trời. Mỹ Lâm kéo cánh cửa, mùi ngô non thơm mát và cả mùi tóc con gái ùa lên khứu giác.

Em chưa chia cho anh vội, em sẽ tự luộc rồi tối nay mang sang cho anh đúng lúc anh đang đói ngấu. Món ngon nhớ lâu nhất là món mình ăn lúc đói bụng nhất.

- Thế là em sẽ làm khổ anh đến hết đời đấy.

Bách quành xe quay trở lại hướng đông, giả đồ như không hề để ý đến câu nói đầy ý nghĩa vừa rồi. Mỹ Lâm cảm thấy mình lỡ lời, giống như thể vừa chót nói lời tỏ tình vậy, cô luống cuống quay sang chuyện khác.

- Em đứng ra băng ghế sau cho đỡ chật nhé.

Cô nhào mình ra sau để thả bịch ngô xuống sàn xe, không ngờ lại chạm vào vai anh. Cú va chạm khẽ ở non chỉ có hai người, trong một không gian chật hẹp thậm chí có thể nghe thấy hơi thở của nhau khiến cả hai đều giật nảy mình như

có luồng điện chạy qua. Cái giật mình rất khó nhận biết, chỉ có thể tinh ý nhìn thấy qua đôi gò má đang nóng bừng.

Chi chục phút sau họ đã có mặt tại sân bay, mặc dù có lẽ đôi bên đều muốn sân bay cách xa trung tâm thành phố thêm 100 cây số nữa. Bách cầm tờ giấy trắng khổ A4 trước ngực, trên viết vội mấy chữ bằng bút dạ đen: Kevin Quang. Chừng nửa tiếng sau, Bách thấy một bóng người cao gầy, da trắng xanh tiến lại phía mình. Anh ta không có vẻ gì đặc biệt ngoài đôi mắt thâm quầng mỗi một. Người này khó đoán tuổi, quãng ngoài ba mươi, có thể ba mốt hoặc ba chín đều hợp lý.

Anh Bách, em Kevin Quang đây.

Bách chưa kịp định thần đã thấy người tự xưng là Kevin Quang nhào vào ôm anh thật chặt với vẻ mặt đầy xúc động không giấu giếm, và cả rất chân thành.

Chương 12

Những Facebooker Bí Ẩn

Cậu em họ Kevin Quang trên đường về đã “khai báo” đầy đủ thông tin cá nhân, dường như cậu ta cảm nhận được về thân thiện mà ẩn giấu sự xa cách và cảnh giác từ phía người họ hàng chưa một lần gặp mặt. Kevin Quang sống cùng mẹ, tức dì Tam Hoa mà bà Nhâm đã nhắc đến, tại quận Orange, tiểu bang California. Một thông tin mà bà Tam Nhâm có lẽ rất muốn biết, nhiều hơn Bách: Cậu là con trai ông cựu sĩ quan ngục quyền, người chồng đầu tiên của mẹ cậu, người đã mất vì căn bệnh ung thư gan sau khi sang định cư ở Mỹ ít lâu. Sau đó bà đã kết hôn hai lần nữa, nhưng mỗi lần đều chóng vánh từ sáu tháng đến hai năm, và không có thêm đứa con chung nào khác. Khi Kevin Quang theo cha mẹ sang Mỹ thì cậu mới được sáu tuổi nghĩa là năm nay tròn ba mươi ba. Kevin Quang nói tiếng Việt không lưu loát lắm, thi thoảng có chỗ khó diễn đạt thì cậu dùng tiếng Anh và một vài điệu bộ bất lực để giải quyết tình thế. Mẹ con cậu sống tốt ở Mỹ. Họ có một tiệm cơm Việt khá đông khách và một căn chung cư rộng ba trăm mét. Nhưng kể từ khi mẹ cậu mất đi, Quang tha thiết được quay lại thời thơ ấu của mình, và muốn nhìn thấy dòng sông Sài Gòn nơi căn nhà nhỏ xập xệ ven bờ lưu giữ quãng thời gian đủ đầy không khí gia đình duy nhất trong cuộc đời cậu. “Sau này, khi đã sang đến Mỹ,” - Quang kể với bà Tam Nhâm như vậy lúc cả gia đình đoàn viên trong bữa tối “ba má con không còn hạnh phúc nữa. Trước khi ba mất, hai ông bà cãi lộn suốt. Ông mà còn sống thì cũng không thể sống tiếp với má con được”.

Chỉ còn lại một mình, cô đơn, không người thân thích, rất tiện cho cậu bán hết số bất động sản đang có để quay trở lại Việt Nam. Đó cũng là ý nguyện của bà Tam Hoa, khi trước ngày mất vài tuần, bà ráng hết sức tàn để di chúc miệng cho con trai: “Nếu về Việt Nam, con vẫn còn gia đình, là bác ruột và anh họ con. Người Việt chúng ta không giống người Mỹ, mọi đường dây họ hàng đều được coi là gia đình. Và họ không thể từ chối những thỉnh cầu từ một thành viên của gia đình. Ở đây, cho dù thành đạt đến mấy, và nước Mỹ dân chủ, bao dung đến mấy, con vẫn chỉ là một kẻ ở nhờ. Con có giàu có đến mấy, cũng không thể là bạn của người Mỹ. Hãy nhìn xung quanh con xem, chỉ cộng đồng người Việt chúng ta thân thiết với nhau, là hàng xóm của nhau, và kết bạn với nhau, cho dù chỉ là thân thiết ngoài mặt. “Xem ra với những gì đang có trong tay, Quang cũng là một kẻ trung lưu giữa thành thị chốn quê nhà, một Việt kiều không rách rưới như những kẻ rửa bát thuê và làm thợ phụ trong các tiệm uốn tóc, sơn móng. Và những ngày hôm sau, cách chỉ tiêu phóng khoáng của cậu cũng đã chứng minh cho điều đó. Cậu có ý định sẽ mở một nhà hàng ẩm thực Mỹ Quốc tại Hà Nội, rồi sau đó là Sài Gòn và các tỉnh thành còn lại. Mơ ước là như vậy,

nó sẽ thành công giống như tiệm cơm Việt của mẹ con cậu ở bên Mỹ. Mỗi lúc ấy Bách mới bình luận, như người đã từng nếm thử món ăn khắp toàn cầu:

- Âm thực Bắc Mỹ thì có gì đáng nói.

- Vâng, thực đơn Hoa Kỳ không có gì đặc trưng cả. Nó pha trộn và không có bản sắc. - Cậu mỉm cười. - Nhưng nó có... không khí của Mỹ quốc. Chẳng phải người tứ xứ rất chuộng những gì Made in USA hay sao?

Kevin Quang nói nửa Anh nửa Việt, và đó là câu kiêu ngạo duy nhất cậu sử dụng trong suốt quãng thời gian trú ngụ tại nhà người bác ruột. Lúc trước khi xuống xe để lên căn hộ chung cư mà cậu sẽ ở không ít ngày, Quang quay sang Bách còn đang lui cui tìm chỗ đậu xe.

- Bạn gái của anh Bách xinh quá. Anh là người đàn ông may mắn nhất thế giới.

Hai người ngồi ghé trên hơi chững lại. Nói “Ừa không phải đâu là bạn thôi” thì cũng ngại, im lặng thấy cũng kỳ, nên cả hai mặt đỏ lựng lên, im im vờ không nghe thấy. Quang thấy không ai hưởng ứng, chưa hiểu ra sao cả, nhưng có lẽ cũng biết lời bình luận của mình không có duyên, đành ngó lơ theo.

Tối hôm đó, bà Tam Nhâm hầu như ăn rất ít, chỉ nhìn cậu cháu mà rớm nước mắt từ đầu chí cuối. Bà chạnh nhớ người em gái duy nhất gần bốn chục năm không gặp mặt, và bỗng không đâu liên tưởng đến người chồng xấu số, giống như thể ông Trời mang tặng cho ta những người thân thiết, rồi bỗng dung một ngày không thích ngắm nhìn hạnh phúc và đoàn viên của người trần, vậy là dứt họ khỏi vòng lưu luyến, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt, cho dù có còn tồn tại trên Trái đất hay không thì cũng như vậy. Bà Tam Nhâm lúc nào cũng sợ mất mát, và lúc nào cũng nhịn nhường cho những mối kết giao có liên quan đến ruột thịt. Bách cũng nói ít, nhưng anh ăn khá nhiều, như thể không gấp, không nhai thì buồn chân buồn tay chẳng còn việc gì để làm. Kevin Quang, trái lại, kể chuyện khá nhiều về gia đình và nước Mỹ, cậu tỏ ra hạnh phúc khi đoàn tụ với một gia đình mới, dù nếu không được giới thiệu trước ở công cộng, có thể cậu sẽ thấy những con người không chút điểm chung này là rất đáng khó chịu.

Hai mẹ con xếp cho Kevin Quang ở căn phòng nhỏ phía trong cùng, rộng chỉ hơn chục mét vuông, lại hiem nổi không có cửa sổ nhưng khách có vẻ hạnh phúc ra mặt. Bà Tam Nhâm bảo sáng qua đã mua thêm một giường đơn và chiếc tủ vải để cậu cháu bà có thể đựng đồ vào đó. Kevin Quang vừa nhìn thấy căn phòng, tức thì quay lại ôm bà thật chặt thể hiện niềm biết ơn vô bờ. Bà suýt bật khóc lần nữa, đôi mắt liếc nhìn Bách ý bảo bà nuôi con từng ấy năm, chăm sóc từng thìa cháo lúc ốm đau, giặt tới cả vụn lẫn những chiếc áo sơ mi bết bẩn, vậy mà ông con trai chưa có lúc nào thể hiện tình yêu đối với mẹ trân trọng đến vậy, chỉ biết biến mất khỏi nhà mỗi ngày từ sáng sớm đến tối mịt. Bách nhún vai về

đã chiều ý và miễn bình luận, xong quay sang chúc cậu em họ ngủ ngon rồi lui về phòng riêng. Đúng lúc ấy điện thoại của anh rung rì rì trên mặt bàn. Tin nhắn. “Em đang ở dưới nhà, xuống nhận chiến lợi phẩm nhé”. Bách mỉm cười, chỉ xỏ vội chiếc quần dài rồi bước ra cầu thang máy, vừa đi vừa tự nhắc mình nên điềm đạm hơn, hà cơ chi gặp một người bạn mà cuống quýt, hơn hờ như trai mười bảy.

Dáng hình quen thuộc ở ngay trước mặt Bách, mảnh mai và lặng lẽ trong chiếc váy len mỏng phớt hồng. Gió thu đã mang hơi lạnh và chút dư vị của những loài hoa đêm. Bách hít một hơi dài để cố gắng ghìm bước đi cho thật bình thường thay vì chạy như bay đến bên người con gái mà dường như anh đã thân thiết và gần gũi từ muôn kiếp. Mỹ Lâm đứng xây lưng về phía tòa nhà, ngay dưới gốc cây xoài. Đôi vai thanh thoát và cương nghị của cô nói rõ trong bóng đêm. Bách cố dần lòng để không lập tức ôm chầm lấy bờ vai ấy mà ghì vào lồng ngực mình.

- Có món gì cho anh thế - Bách vờ ngạc nhiên.

Mỹ Lâm hơi giật mình quay lại. Rõ ràng tâm trí cô đang mãi đuổi theo một ý nghĩ sâu xa nào đó.

- Như đã hứa. - Nụ cười của Mỹ Lâm sáng bừng trên khuôn mặt thông minh và duyên dáng. Cô vươn thẳng hai tay nâng chiếc túi về phía trước với dáng điệu vô cùng đáng yêu của trẻ thơ. Mùi ấm áp của ngô non tỏa ra ngay tức thì.

- Ôi mừng quá, anh đang đói bụng. - Bách nói dối. - Giờ vẫn chưa được ăn gì.

- Sao lại thế? - Mỹ Lâm nhăn mặt. - Giờ đã chín giờ tối rồi mà.

- Ừ, còn mãi nói chuyện với cậu em. - Bách cuống quýt. - Mình đi dạo một vòng nhé.

- Nhưng anh còn đang đói mà. Đi bộ giữa đêm lạnh dễ hạ đường huyết lắm đấy. - Mỹ Lâm có vẻ lo lắng thực sự khiến Bách bắt đầu thấy ân hận vì lời nói dối của mình.

- Không sao, không sao, bữa tối của anh đây rồi. Anh thích nhất món này, từ nhỏ đến giờ vẫn thế. - Bách giơ cao bọc ngô luộc vẻ biết ơn và lập tức lôi từ trong túi ra một bắp còn nóng hôi đã được xén tỉa lá gọn gàng.

Anh Bách... - Mỹ Lâm ngập ngừng một cách kỳ lạ. - Cậu em họ anh... Kevin... Quang ấy, sẽ ở lại nhà anh trong bao lâu?

- Ai mà biết được chứ, khéo hẳn ở luôn cũng nên. Vì mẹ anh có vẻ yêu quý hẳn lắm, còn yêu cả hơn con trai độc nhất của bà nữa.

Bách bông đùa, đoán chắc Mỹ Lâm sẽ cọt lại rằng “Anh đang ghen tị đấy chứ?”, nhưng thái độ của cô lại có vẻ gì đó nghiêm trọng.

- Thế sao anh biết Kevin là em họ anh thực, cậu ta có bằng chứng gì không ngoài mấy câu chuyện kể ấy? Mà hồi chiều chính anh cũng nói rằng không hiểu bằng con đường nào cậu ta có thể tìm được chính xác số điện thoại bàn của anh.

- Đúng vậy. - Bách gật đầu xác nhận. - Mới đầu anh cũng nghi ngờ vì nó phi logic quá, nhưng mẹ anh bảo chỉ là do anh mắc bệnh nghề nghiệp, vì nếu không phải họ hàng thì cậu ta tìm đến nhà mình làm gì, để chỉ cần một chỗ ở chục mét vuông thôi ư? Nhà anh đâu có cửa nả gì ngoài cái xác nhà mà lo cảnh giác những kẻ lừa đảo. Xem ra cách nói chuyện thì cậu ta có vẻ cũng không túng thiếu. Hơn nữa cậu ta cũng giữ toàn bộ ảnh của mẹ cậu ấy, trong đó có bức ảnh của mẹ anh chụp chung với mẹ Kevin hồi còn đi học, là dì Tam Hoa mà anh kể em nghe ấy.

- Những kẻ lừa đảo thường không bao giờ có bộ dạng túng thiếu cả. Mà... trực giác có cho anh thấy đó chính là người em họ đã mất liên lạc của anh không?

- Ừ, em nói đúng, cả hai điều đều đúng. Trực giác không hề mang lại cho anh cảm giác ấy, chỉ mỗi cảm giác nghi hoặc mà thôi. Anh không hề có cảm giác gần gũi gì với anh chàng Việt kiều ấy. Nhưng em thử nghĩ xem, cậu ta kỳ công giả bộ thể để nhằm mục đích gì? Cậu ta dám làm trò lừa đảo trong nhà cảnh sát hình sự hơn mười năm kinh nghiệm hay sao? - Bách cười vang đầy kiêu hãnh.

- Em cũng... không biết nữa. Em chỉ có cảm giác là... mà thôi nhỉ... cậu ta đúng là em họ anh thì ở với anh trong lúc cơ nhỡ này là đúng rồi. - Mỹ Lâm tránh mặt về phía vùng cây đang chìm ngập trong bóng đêm. Dường như cô còn điều gì khó nói thành lời và cũng không muốn nó hiện lên trong ánh mắt.

Bách chẳng buồn quan tâm đến cậu em họ quý hóa nữa. Anh chỉ để hết phần hồn vào mùi hương trinh nữ ma mị như đang thổi miên toàn bộ khứu giác anh.

- Thôi kệ cậu ta đi, có thêm người càng đông càng vui dù cậu ta có phải em anh thật hay không. Nhà anh vắng người quá, mà anh lại đi miết. Có cậu ấy ở nhà thì mẹ anh cũng đỡ buồn. Vừa mới đây mà đã thấy hai bác cháu có vẻ rất hợp chuyện rồi. Minh đi dạo em nhé. - Bách nhắc lại đề nghị ban đầu.

Mỹ Lâm gật đầu, đồng ý là câu chuyện về cậu em họ lạ hoắc sẽ chấm dứt ở đây. Họ bắt đầu tản bộ men theo lối đi giữa các tòa nhà và đi qua khu biệt thự bỏ hoang giờ tối om và phả ra mùi ẩm mốc của gạch xây lâu ngày. Vẻ hoang phế u ám của công trình xây dựng dở dang đối lập với những tòa chung cư cao tầng lấp lánh ánh điện. Bách băng quơ nhìn vào những hốc tối, nhớ lại cuộc

chạm trán không vui lần trước với hai kẻ cô hồn không quần áo trên tầng gác. Mỹ Lâm bỗng bật cười.

- Anh Bách, có phải đúng chỗ này không?

- Ừ, đúng ở đây, ngay cạnh cây bằng lăng này. - Bách quay sang mỉm cười dịu dàng.

Họ cùng nhớ lại “vụ tai nạn” sáng hôm ấy, cuộc gặp gỡ mà cả hai đều cho là định mệnh, và cả Bách và Mỹ Lâm đều nhớ rất rõ cú va chạm tình cờ xảy ra ngay gần cây bằng lăng này, mà họ có thể dễ dàng nhận ra nó giữa hàng trăm cây giống hệt khác trong khu chung cư.

- Cây bằng lăng này, - Bách tiếp lời. - sẽ có một ngày anh thất cho nó một nghìn chiếc nơ và mình cùng đứng uống rượu vang dưới gốc cây.

- Để làm gì thế? - Mỹ Lâm vờ kinh ngạc, cô giấu vẻ hứng khởi tột độ trong lời nói.

Để kỷ niệm lần đầu tiên anh được chạm vào một người con gái, mà lại là người xinh đẹp và dễ thương nhất trên đời.

Dững cảm nữa chứ. - Mỹ Lâm cố gắng pha trò để lấp đi vẻ bối rối không thể che giấu.

- Ừ... ừ... dững cảm nữa. - Bách thì thầm, đôi mắt anh trở nên say đắm và khờ khạo, chúng dừng mãi trên khuôn mặt đã trở nên vô cùng thân quen. - Em là cô gái thông minh và dững cảm nhất mà anh từng biết.

Đúng lúc ấy điện thoại của Bách bắt đầu đổ chuông, chúng kêu liên hồi một cách cáu kỉnh, vô duyên và phá đám. Bình thường Bách vẫn để chế độ rung nhưng hồi sáng anh sợ mình sẽ chết chìm trong cuộc trò chuyện với Mỹ Lâm mà không để ý cậu em họ gọi lúc nào nên đành để chuông. Anh quên mất nó đến tận phút này, và giờ thì anh rửa thềm cái tật dăng trí đã phá hỏng giây phút quan trọng nhất của cuộc đời anh. Từng hồi chuông thúc bách khiến anh không thể không nghe. Số của Tú đen.

- Anh Bách, em đang đứng dưới chân nhà anh.

- Có chuyện gì thế? - Bách lo lắng. Hầu như rất hiếm khi đồng nghiệp của anh tự nhiên tận đến anh, nhất là lại vào giờ này.

- Tất nhiên có chuyện quan trọng, nếu không tự nhiên em đến thăm anh chắc. Ông anh không được yêu quý đến mức ấy đâu. - Giọng Tú đen giễu cợt.

- Ừ, chờ tôi vài phút.

Bách cúp máy quay sang Mỹ Lâm và không khó khăn gì nhận ra vẻ thất vọng trong đôi mắt không biết nói dối.

- Chắc anh có việc khẩn, anh về đi kéo khách đợi, em cũng sẽ phải viết nốt một phóng sự để gửi sớm vào sáng mai. - Mỹ Lâm khẽ khàng, giọng nhẹ như gió.

- Để anh đưa em về. - Bách cuống lên như sợ cô gái trước mặt anh sẽ tan biến tức thì vào đêm tối.

- Không cần đâu. - Ánh mắt Mỹ Lâm thoát chuyển thành nụ cười tinh nghịch. - Nhà em ngay đây rồi, em đâu có dễ bị bắt cóc. Bye bye, mình gặp nhau sau nhé.

Mỹ Lâm dậm bước đi và đưa tay lên vẫy, nhưng cánh tay Bách dường như không còn tuân thủ theo sự chỉ đạo của não ngại ngừng thường khi. Anh vội kéo tay cô và choàng nốt cánh tay còn lại lên bờ lưng ấm áp. Một luồng điện kỳ lạ chạy dọc cơ thể anh, khiến nhiệt lượng tăng vọt và trở nên nóng bừng như đương cơn sốt. Bầu ngực mềm mại của Mỹ Lâm áp vào ngực anh, như dường cũng đang nóng lên hầm hập. Chưa bao giờ trong cuộc đời mình, Phan Đăng Bách cảm nhận một điều gì hiện hữu mà gần gũi, da diết và cháy bỏng đến thế. Anh chạm vào bờ môi người con gái vô cùng yêu dấu, cảm nhận vị ngọt ngào đang run rẩy trong êm dịu và quay cuồng. Đúng lúc đó chuông điện thoại của anh lại đổ liên hồi giục giã một cách ám quẻ.

- Anh Bách, em đang đói lắm, bữa cuối cùng là chín giờ sáng. Xem trong bếp còn gì ăn thì mang xuống cho em với nhé. - Giọng Tú đen trở nên đáng ghét khôn chừng.

- Chuyện công việc mà, không sao đâu. - Khuôn mặt Mỹ Lâm tỏ thái độ vô cùng thông cảm, nhưng vẻ hạnh phúc vẫn sáng bừng trong ánh mắt và nụ cười còn bồi rối.

Bách lúng túng, luyến tiếc, thấy mình vẫn như người đang trên mây. Đôi mắt anh khắc khoải chưa muốn rời.

- Anh xin lỗi em, nghề của anh... khổ như vậy đấy.

Khuôn mặt anh vẫn chưa hết xúc động. Anh chỉ muốn ôm chầm lấy cô một lần nữa nhưng Mỹ Lâm đã kịp bước đi và đưa hai ngón tay lên làm một nụ hôn gió. Ôi Mỹ Lâm, anh chỉ muốn giây phút này ngừng lại ở cây bàng lẳng và kéo dài cho đến tận khi họ có thể thất nơ lên cành cây để cùng uống rượu vang như đã hứa. Bách nhìn dõi theo dáng hình thân thiết thoãn thoắt len giữa hai tòa nhà rồi biến mất trong bóng đêm. Anh đứng lặng thêm vài phút nữa rồi mới sực tỉnh quay về.

Tú đen đang ngồi vắt vẻo trên xe gắn máy. Khuôn mặt bạc đi vì đói và mệt, nhưng khi nhìn thấy Bách rảo bước về phía mình thì đôi mắt vụt sáng rỡ nhưng không kém phần ngạc nhiên.

- Anh Bách đi đâu về thế? Em cứ tưởng anh ở trên nhà? Giờ có gì nhằn được không anh?

Bách giúi bọc ngô nóng vào tay Tú đen một cách bực tức.

- Ăn đi. Chán cậu quá.

- Sao lại chán. - Tú đen chung hứng. - Tưởng nhìn thấy em ở đây anh phải mừng mới đúng chứ.

- Ừ nhỉ. - Bách sực tỉnh, chợt nhớ ra mình là ai, mình đang có việc quan trọng gì và phàm nếu không có chuyện cực kỳ khẩn cấp thì Tú đen không bao giờ xuất hiện ở đây vào giờ này. - Tìm được gì không?

- Có. - Người đồng nghiệp quý hóa cho rằng đi một luống dài làm trợ cả lối ngô, y như máy cày làm trồng huếch một thửa ruộng.

Tú đen vẫn nhồm nhoàm ra chiều đói khát không chịu nổi.

- Chờ em tí, đang hạ đường huyết. Từ sáng đến giờ tất cả anh em vẫn chưa được ăn gì đâu.

Bách khoanh tay kiên nhẫn đứng chờ, cố gắng phân tích và phỏng đoán tình hình, đúng hơn là nỗ lực tập trung tâm trí để tạm quên đi bờ vai ảm áp và mùi hương con gái mà mới vài phút đây thôi còn đọng lại trên lồng ngực vững chãi của anh. Trong ban chuyên án, Tú đen nhận nhiệm vụ phối hợp với lực lượng cảnh sát công nghệ cao để tìm kiếm các dữ liệu cần thiết. Từ lúc phát hiện ra mối quan hệ tay tư mờ ám của Vũ Phương Đăng, Tú đen được chỉ đạo phải xâm nhập toàn bộ tài khoản mạng xã hội Facebook của các nạn nhân và cả Vũ Phương Đăng nữa, nhưng suốt tuần vừa rồi chưa thấy Tú đen báo cáo gì, có vẻ như công việc bị giậm chân tại chỗ. Không kịp khua nốt vài “luống ngô” còn sót lại, Tú đen lấy ống tay áo quệt miệng rồi cuống quýt:

- Em mở laptop cho anh xem cái này. Mình ngồi đâu chứ?

Bách khoát tay chỉ vào một ghé đá vườn hoa đối diện, đó là sân sau của một tòa nhà nhưng lại nằm ngay mặt trước khu nhà Bách ở. Mỗi tòa nhà trong khu chung cư này đều có một vườn hoa, thiết kế tùy theo gu thẩm mỹ và ngân sách của từng tổ dân phố, nhưng khuôn viên nào cũng có ghé đá, bãi cỏ và bồn hoa, nhiều tòa còn trang bị thêm cả dụng cụ tập thể dục và cầu trượt cho trẻ con. Là sân sau nên vườn hoa trước mặt tối om, vắng người qua lại chứ không đông đúc các cụ già rảnh việc và mấy chị ô sin tranh thủ đưa em bé đi chơi để nhân tiện

chuyện gẫu như bên tòa nhà của mẹ con Bách. Họ chọn một chiếc ghế đá ẩn sâu trong bóng tối. Tú đen bật máy tính, trong lúc chờ máy khởi động liền thông báo tình hình, lần này giọng trầm hẳn đi chứ không còn đùa giỡn như lúc trước.

- Các anh em đã tìm được một số thứ quan trọng trong phần lưu chat đàm thoại của Facebook Mỹ Anh.

- Là cái gì thế? - Bách giật nhòm người.

- Một số đoạn chat của Vũ Phương Đăng và Mỹ Anh.

- Vậy à, nội dung thế nào?

- Không nhiều, nội dung bình thường. Mỹ Anh nói là nhiều hơn. Có vẻ như gã kia không thích trò chat chít này, hoặc ngại rằng văn bản sẽ bị cô người yêu copy và sử dụng vào việc gì đó nên rất chùng mực. Tay này nói nhất gừng, lạnh nhạt, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện trong khi Mỹ Anh thì rất nồng nhiệt. Đoạn chat đầu tiên giữa hai người trên Facebook ghi ngày 18/8/2013, chùng với thời điểm mà Mỹ Anh bắt đầu ghi nhật ký tình yêu.

Tú đen cho Bách xem lướt Conversation (phần lưu hộp thư chat) của Facebook Mỹ Anh, nick là Party Queen với avatar tươi rói trong chiếc áo màu cam cổ khoét sâu, một bức chân dung thu hút rất nhiều người theo dõi và kết bạn, đến độ sau khi Mỹ Anh mất đã được gần một năm mà mấy gã Facebooker ngoại quốc cần quấy không hay biết gì vẫn nhảy vào để lại những lời tán tỉnh bằng đủ thứ tiếng. Ở Status cuối cùng post ngày 31/10/2013 với hàng chữ tươi vui “Chuẩn bị dự tiệc Halloween” và hình một quả bí ngô nhe răng, có tới hàng nghìn comment bày tỏ nỗi tiếc thương, nhưng nhớ với cô gái xinh đẹp mà bạc mệnh, cả những lời nguyện rửa không tiếc lời kẻ thủ ác vô nhân tính và không thiếu những câu cạnh khỏe độc địa, đay nghiến việc công an cho đến giờ này vẫn “làm ngơ” chưa tìm ra thủ phạm. Bên cạnh đó cũng dấy lên những lời bàn tán cảnh báo về hãng taxi Hoa Sen, một thương hiệu được cư dân mạng coi là “sát thủ” hắc ám. Sau đó Tú đen mở một file văn bản.

- Anh xem qua đi, em cũng đã gửi vào hộp thư.

Ban chuyên án của họ có một hộp thư chung dành riêng cho đặc vụ này và hòm thư đồng thời vừa là người nhận vừa là người gửi theo đúng nguyên tắc tuyệt mật, cả anh, Tú đen, Mai Thanh và đại tá Đoàn Kỳ Hoa đều sở hữu mật mã. Họ vẫn trao đổi một số thông tin cần thiết qua hòm thư này trước khi đưa các dữ liệu vào hồ sơ chính thức. Bách lướt nhanh qua đoạn chat trên màn hình. Duy nhất có một đoạn Vũ Phương Đăng thể hiện cho những người đang đọc lên cuộc đàm thoại biết rằng mình có yêu Mỹ Anh.

Party Queen: Anh không yêu em.

Người Mỹ trầm lặng: Anh yêu em.

Party Queen: Nếu yêu em thì anh đã phải tự hào vì em, anh chưa bao giờ công khai em với bất kỳ ai cả, không trên Facebook, không với bạn bè anh, càng không bao giờ anh muốn đưa em về nhà.

Người Mỹ trầm lặng: Mỹ Anh, mình mới yêu nhau được hơn một tháng, em hãy cho anh thời gian để chứng tỏ tình yêu đối với em. Em biết anh vốn là người kín đáo mà. Tối nay mình gặp nhau nhé, anh sẽ cho em biết là anh yêu em đến mức nào.

Party Queen: Máy giờ anh yêu?

Người Mỹ trầm lặng: Bất cứ lúc nào em muốn anh đều sẵn sàng có mặt.

Party Queen: Muốn ngay bây giờ.

Người Mỹ trầm lặng: Ừ, ngay bây giờ cũng được. Anh qua đón em nhé. Chuẩn bị quần áo sexy đi cưng.

Party Queen: Thấy ghét. Em chuẩn bị ngay đây. Hẹn gặp lại anh yêu.

Những đoạn chat còn lại thì đều giống như thế Người Mỹ trầm lặng Vũ Phương Đăng muốn kết thúc sớm cuộc trò chuyện.

Party Queen. Baby oi, anh không biết đâu, hôm nay em kể về anh cho cái Trang nghe, nó vô cùng muốn được gặp anh, nhưng em ngại rằng để nó gặp anh thì nó sẽ mê tít anh mất. Biết đâu mình lại bị cướp trên giàn mướp nhỉ. Nhưng mà ai cũng bảo Trang vô cùng xinh đẹp nhưng không xinh bằng em.

Người Mỹ trầm lặng: Uhm.

Party Queen: Anh đang bận à, baby.

Người Mỹ trầm lặng: Ừ, anh hơi bận tí.

Party Queen: Thế thì thôi vậy, anh làm việc đi, lúc nào anh cũng bận. Bận mà toàn online trên FB.

Người Mỹ trầm lặng: Uhm, anh tình cờ vào thôi. SUS.

Mọi thông tin không hé lộ thêm bất cứ chi tiết nào về vụ án. Bách nhấn mặt trả lại laptop cho cậu bạn đồng nghiệp hay đùa, anh cảm thấy mình như bị Tú đen rồi việc lừa đến đây để xem lên hộp thư thoại của các cặp tình nhân cho vui.

- Đây là cái mà cậu bảo là “một số thứ quan trọng” đấy hả. Xem cái này thì tôi chỉ rút ra được kết luận là có vẻ Mỹ Anh yêu Vũ Phương Đăng thực sự còn

thằng nhà giàu đẹp mã đó chỉ chơi bời chót nhả. Nhưng không cần đến mấy đoạn chat thì chúng ta cũng đều đã kết luận được cho giả thiết này rồi. Hay cậu đòi bụng quá mà lại tình cờ đi qua đây nên tạt vào thăm tôi đây. - Bách pha trò một cách méo mó. Anh chưa bao giờ nghĩ Tú đen thiếu nghiêm túc trong công việc nhưng những đoạn chat vừa rồi không gợi lên được một suy luận nào khác hơn việc Tú đen đang muốn chén sạch những bắp ngô non tình yêu của Bách và chủ trương phá đám những người đang trong giây phút lãng mạn.

- Anh nói thế là phụ công của anh em rồi.

Bách biết Tú đen đang nhắc đến nhóm cảnh sát công nghệ cao đã cộng tác với cậu cả mấy tuần nay. Anh nhún vai không nói gì.

- Em rất muốn cho anh xem cái này. - Tú đen hạ giọng xuống và xoay màn hình về phía Bách. - Đây là hộp thư thoại lúc mười lăm giờ ngày 30 tháng 10 năm 2013, trước khi Mỹ Anh bị sát hại một ngày.

Bách cúi xuống để nhìn cho rõ hơn đoạn chat. Nó rất ngắn, vì Mỹ Anh có vẻ muốn kết thúc cho nhanh. Và đây là cuộc đối thoại với một người mà Bách chưa từng nghe nhắc đến trong suốt quá trình điều tra của mình.

Durga: Chào em bé xinh đẹp.

Party Queen: Chào.

Durga: Anh có thể trò chuyện với em một phút được không?

Party Queen: Friendlist của tôi đông chật. 5000 chỗ đã kín. Anh hết suất rồi.

Durga: Không sao, rất hân hạnh được làm quen với Nữ hoàng tiệc tùng. Tối mai Halloween em có đi đâu không?

Party Queen: Đó không phải việc của anh.

Durga: Ừ anh biết rồi, xin lỗi em bé. Chỉ là muốn giới thiệu cho em một chỗ rất thú vị, một nơi độc nhất vô nhị ở Hà Nội. Nó khai trương đúng vào ngày Halloween và rất phù hợp với những cô gái xinh đẹp như Party Queen. Cậu bạn thân của anh làm ở đây mà. Hôm đó ban tổ chức sẽ tặng các phần quà có giá trị cho những cô gái xinh đẹp nhất đây.

Party Queen: Hóa ra anh vào đây để tiếp thị. Shit. Chỗ đó ở đâu thế?

Durga: 33 phố Hàng Gối, mở cửa từ 8 giờ tối. Sàn nhảy Underground.

Party Queen: Nhưng làm thế nào để chọn ra được những cô nàng xinh đẹp?

Durga: Họ sẽ chấm bí mật rồi sau đó sẽ bình chọn Nữ hoàng tiệc tùng và công bố vào cuối chương trình.

Party Queen: Quà tặng là gì thế?

Durga: Mỹ phẩm của những hãng danh tiếng nhất. Họ được tài trợ mà. Nhưng quan trọng là danh hiệu chứ nhỉ. Anh đoán em dứt khoát là Nữ hoàng rồi. Người được chọn là Nữ hoàng sẽ được đăng ảnh trên trang web của ban tổ chức và thông tin sẽ được tải về các Facebook khác.

Party Queen: Cảm ơn, giờ thì lượn đi được rồi chứ?

Durga: Ừ, cảm ơn em đã đuổi. Hẹn gặp lại em ở đó nhé.

Bách kinh ngạc, thông tin đáng giá. Tất cả nhóm điều tra đều mặc định rằng chính Vũ Phương Đăng mới là người đề ra ý tưởng về Underground. Anh nhớ lại đoạn nhật ký của Mỹ Anh đã khiến Bách tưởng nhầm như thế, những dòng chữ viết vội lúc 7 giờ tối vào cái ngày oan nghiệt nhất cuộc đời cô, có lẽ lúc ấy cô gái tội nghiệp đang trong trạng thái rất hạnh phúc và phấn khích. *“Mình phải tranh thủ viết nốt những dòng này vì tối nay nhất định sẽ về muộn, không viết được nữa. Hôm nay mình vui, rất vui, chắc chắn là một buổi tối hồi hộp đây. Anh nói rằng sẽ dành cho mình một buổi tối bất ngờ không như bất kỳ tối nào đã diễn ra trước đây trong đời mình. Anh nói rằng chắc chắn mình sẽ sợ, sợ chết ngất đi được ấy, và mình sẽ nhìn thấy những điều kinh hoàng chưa bao giờ từng thấy. Biết mình sợ ma nên dọa đây mà. Anh không biết rằng có anh rồi thì em chẳng sợ gì hết nữa”*.

Bách ngòai lạng rồi làm bầm diễn giải như chỉ nói cho mình nghe:

- Rõ ràng là Mỹ Anh đã bị hấp dẫn bởi ý nghĩ mình sẽ đoạt giải Nữ hoàng dạ tiệc và biết đâu sẽ trở nên nổi tiếng. Cô bé đã gợi ý Vũ Phương Đăng tới đó mặc dù chưa biết chỗ đó như thế nào. Chắc chắn Vũ Phương Đăng cũng đã tìm hiểu trước về cái sàn nhảy chưa khai trương này nên mới ụp mở với Mỹ Anh như những gì cô bé viết trong nhật ký. Như vậy nghĩa là có kẻ đã chủ định lôi kéo Mỹ Anh đến đây để sau đó dễ bề ra tay, nhưng cũng có thể đây chỉ là một tay tiếp thị bình thường, bởi vì nếu muốn sát hại Mỹ Anh thì chỉ cần dành một buổi tối để theo dõi hành tung của con bé là xong.

- Anh chưa xem cái này. - Tú đen vội click chuột vào Avatar của người lạ mặt có nick là Durga.

Bách quan sát kỹ màn hình và vội buột miệng:

- Có gì đâu nào, chỉ là một Facebook không để chế độ public. - Bách bình luận khi nhìn thấy Facebook của tay tiếp thị Durga chỉ có một duy nhất danh sách bạn bè mà không còn gì khác.

- Không, anh nhìn đây. - Tú đen lần lượt nhấn chuột vào từng người trong danh sách bạn bè của Durga. Click vào rồi lại thoát ra, rồi lại click vào Avatar của một người khác. Vài chục lượt như vậy, qua vài chục Facebook khác nhau.

- Không có gì cả. - Bách đưa mắt nghi ngờ khi thấy tất cả các Facebook mà họ vừa ghé thăm đều trống trơn. - Tay này tự tạo Facebook ảo rồi thêm vào danh sách bạn bè của mình chắc.

- Không, - Tú đen cố nén nỗi hồi hộp như vừa phát hiện ra một điều gì vô cùng phân khích. - từ sáng đến giờ “anh em” chỉ có mỗi một nhiệm vụ là truy cập và nghiên cứu 454 người có mặt trong danh sách bạn bè của Durga, đồng thời cũng là thành viên của một nhóm để chế độ khóa. Tất cả những người này đều để bảo mật, không public. Nhưng số lượng lên tới 454 người chứng tỏ đây là các Facebook có chủ tài khoản khác nhau, không phải Facebook ảo chỉ do một người tạo ra. Điều kỳ lạ là trong bất kỳ một Facebook nào của bạn bè Durga cũng đều có đúng 454 người còn lại trong Friendlist. Danh sách bạn bè của họ giống hệt nhau.

- Nghĩa là cậu cho rằng đây là một “câu lạc bộ”? - Bách nín thở.

- Đúng vậy, một kiểu hội kín. Người ngoài không thể xâm nhập nhưng 455 người này đều có thể vào được Facebook của nhau cũng như chia sẻ trên diễn đàn của hội kín này. Kỹ nguyên công nghệ đã tạo nên con dao hai lưỡi là mạng xã hội. Nó có thể chia sẻ tích cực làm người ta bớt cô đơn, nó kết nối và truyền tin trong một thời gian kỷ lục khiến những kẻ vô danh trở thành nổi tiếng nhưng đồng thời cũng là công cụ tuyệt đỉnh để truyền bá và lôi kéo con người từ khắp nơi trên thế giới đi theo mục đích của mình một cách nhanh nhất. Giờ người ta đã phá các đảng phái chính trị bằng mạng xã hội, thành lập hội nhóm phản động bằng mạng xã hội, lôi kéo cử tri bỏ phiếu cho mình cũng bằng mạng xã hội, các băng nhóm tội phạm và tụi khủng bố quốc tế cũng thường xuyên sử dụng mạng xã hội nữa.

- Tôi đồng ý. Chúng ta đặt dấu chấm hỏi ở cái câu lạc bộ trống trơn này và bắt đầu lần tìm dấu vết từ Durga. Vậy thì các anh em đã xâm nhập được vào diễn đàn của hội kín này chưa? - Bách tiếp tục click chuột vào các Facebook trống rỗng khác.

- Công việc đó sẽ chính thức bắt đầu vào ngày mai nhưng em e là khó khăn đấy, vì một cậu trong nhóm đã thử công cụ xâm nhập tương tự như đã dùng cho Facebook của Mỹ Anh nhưng có lẽ tụi này đã lường trước được điều đó.

- Hệ thống bảo mật cao à?

- Không biết nó là thứ gì nhưng hàng rào bảo vệ của chúng đã dễ dàng bẻ gãy các hacker của chúng ta. Anh em bảo thế. Công việc có thể sẽ rất khó khăn.

- Cố gắng. - Bách vỗ vai Tú đen như chủ tịch huyện về thăm hợp tác xã phát biểu một câu mà ai cũng biết rồi và biết luôn là không thể thực hiện được.

- Còn điều nữa, - Tú đen thốt lên. - Anh có nhận xét gì về cái câu lạc bộ này nữa không?

- Những cái nick này tôi đều biết, Isaac Newton, Chopin, Immanuel Kant, Đức Phật, Chúa Jesus,...

- Đúng, cả nhà vật lý Nikola Tesla, nhà toán học Paul Erdos, đạo diễn Malik Bendjelloal và ca sĩ Morrissey, tay vocal của ban nhạc The Smiths.

- Câu lạc bộ thiên tài à? Bọn hoang tưởng à? - Bách pha trò trong khi đầu óc còn mải phán đoán những cái tên mà anh không biết.

- Em cũng định nói thế. Tụi rối loạn tâm lý bây giờ nhiều lắm.

Bách mở lại danh sách bạn bè của Durga. Durga không phải là tên người mà là tên vị nữ thần tối cao của Ấn Độ giáo. Nhưng không phải cái nick nào trong số những Facebook này cũng được đặt theo tên người, có những cái nick hiển thị một thứ tiếng, một ngôn ngữ tượng hình nào đó mà Bách không biết. Đêm nay có thể Bách sẽ phải mất ngủ vì mớ bong bóng này, nhưng anh lấy làm mừng vì ít ra họ cũng có thêm được một đầu mối mà dò dẫm thay vì cuộc điều tra bế tắc như hũ nút cả mấy tháng nay, khi mà tất cả ban chuyên án cứ chĩa mọi mũi dùi vào Vũ Phương Đăng dù chẳng tìm được chứng cứ nào từ gã.

- Anh có cho rằng Vũ Phương Đăng cũng nằm trong cái “câu lạc bộ” này không?

- Không loại trừ.

Bách trả lại máy tính cho Tú đen, người mới như. Nhìn đồng hồ thấy đã hơn 11 giờ đêm. Khu chung cư chìm trong bóng tối lờ mờ của đèn cao áp và hầu không còn bóng người lai vãng quanh các tòa nhà. Ông bảo vệ cũng bắt đầu hai phút ngáp một lần trước trận đấu bóng vô cùng hấp dẫn của Manchester United và Chelsea trên vô tuyến. Bách nhớ lại lần được xem đá bóng ngoại hạng Anh gần đây nhất của mình là hồi tháng sáu năm ngoái và kể từ đó trở về trước thì trung bình cứ hai năm anh lại được xem đá bóng một lần. Dấn thân vào nghề này, thời gian trở thành thứ xa xỉ đối với tụi Bách và Tú đen, thậm chí còn xa xỉ hơn tiền bạc. Thốt nhiên linh tính khiến Bách ngẩng phắt lên tòa nhà quen thuộc. Dường như có cái gì đó đang quan sát và theo dõi anh. Nhịp tim Bách bỗng nhanh hơn bình thường, nhưng anh chẳng tìm thấy gì cả sau những ô cửa kia, những ô cửa còn lác đác sáng đèn của những người hàng xóm mới. Chẳng có gì cả, có lẽ chỉ là một người già khó ngủ đang ngó xuống mà thôi.

Chương 13

Quan Tham

Khi Bách bước vào phòng thi đồng nghiệp của anh hầu như đã đông đủ. Lúc này mới có 7 giờ 55 phút. Mặc dù thời gian làm việc bắt đầu từ 8 giờ sáng nhưng hiếm khi nào các cảnh sát hình sự tuân theo giờ nhà nước, họ thường đến sớm hơn nửa tiếng để phòng những nút kẹt xe khủng khiếp trong thành phố. Bách đi làm giờ này coi như đã muộn. Đêm qua anh thức đến 3 giờ sáng để nghiên cứu cái “Câu lạc bộ thiên tài” mà Tú đen đã tìm được, nhưng càng suy luận càng như hũ nút. Trước khi chào Bách ra về vào lúc 11 rưỡi đêm qua, Tú đen bảo chỉ còn cách chờ thôi, chừng nào họ chưa xâm nhập được vào diễn đàn của hội kín thì chẳng phỏng đoán được gì đâu. Trong phòng làm việc, Mai Thanh, Tú, Mạnh, Giang, Quyết, Bắc, Hùng, hầu hết đều có mặt và đang chăm chú vào một thứ gì đó trên màn hình máy tính, nhìn kỹ thì đều là báo điện tử. Dường như không ai để ý đến sự có mặt của Bách ở trong phòng. Thốt nhiên, Mạnh đập đánh rầm lên mặt bàn khiến ai nấy đều giật mình. Miệng buông câu chữ thề, Mạnh ngửa cổ nhìn trần nhà một cách bất mãn kèm theo câu ngân nga như tuồng.

- Hỡi ôi công lý.
- Gì thế? - Bách ngạc nhiên.

Mai Thanh đẩy tờ báo ngày mới nhất về phía Bách. Tờ báo có vẻ đã nhàu nát mặc dù nó vừa được phát hành có vài giờ.

Thứ trưởng Vũ Hồng Quang vô can. Tin mới nhất từ cơ quan An ninh điều tra.

- Sao có chuyện thế được? - Bách dán mắt vào bài phỏng vấn cục trưởng Tổng cục An ninh trên trang nhất.

- Thế đấy anh Bách. - Tú đen nheo mắt giễu cợt. - Cân đĩa điện tử ngoài chợ lắm lúc còn sai nữa là cân công lý. Vụ này công lý bị cân điều rồi.

Cả tháng nay các phóng viên của những tờ báo ế ẩm bỗng nhiên như tỉnh ngủ. Họ hong hóng và chòm chòm săn tin từ vụ đại án tham nhũng. Báo nào cũng giật tít như thế. Tình cờ có ba đại án cùng lúc. Khắp nơi người ta bàn tán. Từ những bà bán quán lán chiếm vỉa hè để vừa tiết kiệm tiền thuê vừa tiện bề trốn thuế, bác tài taxi trót phóng nhanh tranh khách va quệt người thành thương rồi bỏ chạy, gã dặt dẹo ghi lô đề, cậu thanh niên tuồn băng đĩa lậu ngoài chợ

đen, những chị buôn rau gánh chủ trương phun thuốc sinh học nhằm đẩy nhanh tiến trình ung thư cho khách hàng, mấy cô công nhân tuồn hàng dệt may ăn cắp ra cửa hiệu để biến chúng thành đồ hạng sang, mụ y tá vừa nhận tiền lót tay của mẹ đứa bé đang sốt 40 độ phải tiêm ven, một chủ tiệm cầm đồ chuyên tiêu thụ hàng ăn cắp và xù nợ, cho đến mấy nàng “móng đỏ” chập tới lại ra đứng bờ hồ, ai nấy đều hả hê vì bè lũ quan tham đã phải ra hầu tòa. Tự nhiên họ nghĩ những việc phạm pháp mà họ đang làm hàng ngày trở nên nhỏ xíu như móng tay thỏ so với những kẻ tham làm thâm hụt ngân quỹ quốc gia tới nhiều nghìn tỷ đồng. Lòng tự trọng và danh dự còn sót lại của họ bắt chột được ve vuốt. Bỗng dưng họ cảm thấy thanh thản vì tội lỗi của mình. Ai mà chẳng phạm pháp, họ bảo thế. Không phạm pháp lấy gì mà ăn, họ tin thế. Họ sôi nổi bàn bạc vào lúc rảnh rỗi rằng thì là việc họ đang phải bạc mặt ngồi đây kiếm từng đồng các hoàn toàn không phải do họ kém thông minh hay lười biếng hơn người, cũng không phải do số phận, tất cả là do lũ quan tham đã ăn chặn miếng cơm manh áo của họ, nếu không thì họ đã giàu từ lâu rồi. Một trăm nghìn tỉ là bao nhiêu, ai mà tưởng tượng ra được. Số tiền ấy có thể xếp đầy một tòa chung cư 15 tầng. Không, phải tòa nhà cao như Keangnam mới tải được hết, nếu mang đi chở thì ngay cả một chiếc tàu biển trọng tải lớn cũng sẽ bị chìm vì quá nặng. Ngân ấy tiền chia hết cho dân nghèo có phải hơn không, thế là mỗi người có một khoản gửi tiết kiệm, tha hồ không phải lo nghĩ, lúc ấy họ sẽ không cần phải làm gì chạm đến pháp luật nữa. Họ cảm thấy tức giận và tiếc rẻ vì ý nghĩ ấy, cứ như thế số kiếp khôn khó này là do kẻ mặt tròn trịa bị chụp ảnh trên báo kia gây ra. “Thế là hết những ngày sung sướng rồi nhé. Giờ chúng mày sẽ phải vào tù mà ăn cơm hầm”. Họ lại thấy mình hạnh phúc hơn người, vì sống như thế này còn sướng chán. Tình cờ lúc ấy có một chiếc Porsche chạy qua, đang đà chuyện, họ tiện miệng rửa luôn chiếc xe bóng lộn, “Xe đẹp thế. Chắc lại tham những mà ra. Vào tù sớm thôi con ạ.” Họ chia sẻ thông tin báo chí mới nhất mà có thể cũng chỉ nghe kể lại:

- Thấy bảo thằng chủ ngân hàng gán tín dụng để đổi lấy con xe Audi.
- Đổi nhiều thứ để ba đời ăn không hết chứ xe Audi thì ăn thua gì.
- Để mấy nghìn tỉ trót lọt suốt ngàn đầy năm thì chủ ngân hàng phải có quan chức chống lưng rồi.
- Đúng thế, đúng thế. Báo chí cũng đang nghi ngờ đấy.

Bỗng nhiên ai cũng ham đọc báo. Báo lá cải được thể mừng rỡ, đỡ phải châu chực sẵn tin mấy diễn viên vừa vỡ nợ và rình mò các ca sĩ vừa hở nội y. Họ đưa lên những thông tin na ná nhau hầu chẳng có gì mới, xoay quanh vụ án tiêu điểm về Hồ Huy Hoàng, chủ ngân hàng Phương Bắc vừa tham ô hối lộ và làm thất thoát của nhà nước hơn nghìn tỉ đồng. Tin mới hơn là lúc ra tòa với bản án tử hình cầm chắc trong tay, Hồ Huy Hoàng cũng khai thêm cả chục nhân vật

liên quan hồng giảm nhẹ tội, trong đó có Thứ trưởng Vũ Hồng Quang. Tin mới nhất nằm ở tờ báo mà Bách đang cầm trên tay, Thứ trưởng Vũ Hồng Quang được chứng minh vô tội. Hồ Huy Hoàng mắc thêm tội vu khống.

- Dẫn sao thì tổng các hình phạt mà hẳn phải chịu án cũng đã thừa mức tử hình rồi, thêm tội trạng nữa cũng chỉ để làm... mất danh dự mà thôi.

- Ừ, mất danh dự. - Thiếu tá Đặng Phương Bắc bật cười. - Không có chứng cứ nào kết tội được Vũ Hồng Quang.

- Bắc hói, - Mạnh đập bàn gằn từng tiếng cứ như thể luật sư của bên nguyên.
- Thiếu chứng cứ không có nghĩa là vô tội. Tất cả chúng ta đều biết rõ Vũ Hồng Quang là ai, chỉ có điều bên cảnh sát kinh tế trở tay không kịp mà thôi. Vũ Hồng Quang là một con cáo già đeo mặt nạ người.

- Vũ Hồng Quang là bác ruột của Vũ Phương Đăng đấy. - Bách buột miệng.

Lập tức phòng làm việc đang ồn ã bỗng lặng phắc như tờ. Bách có thể nghe thấy rõ Mai Thanh và Tú đen giật nảy mình trên ghế.

- Đăng nào? Thăng Đăng - Hoa Sen đó hả? - Trung tá Hoàng Đình Quyết nhồm dậy khỏi màn hình máy tính.

Lúc ngoài giờ làm việc, các cảnh sát hình sự hay gọi chuyên án do nhóm Bách phụ trách là vụ Hoa Sen. Nhiều lần Bách và Mai Thanh nhắm mắt bảo đến người trong nghề mà còn gọi thế, huống chi dân thường sau ba vụ án liên nhau đã mặc định hãng taxi Hoa Sen là một thứ hắc ám và chết chóc. Tiến độ điều tra càng chậm thì Hoa Sen càng bị đẩy nhanh đến bờ vực phá sản, cho dù nhiều lần hãng Hoa Sen đã làm bố cáo trên báo chí, thậm chí tổ chức họp báo để công bố rằng tổng đài của hãng khẳng định không có chiếc taxi nào mang số hiệu của Hoa Sen đến đón các cô gái trước khi các cô gặp nạn. Tất cả đó đều là taxi Hoa Sen giả mạo. Nhưng không ai tin họ cả, công chúng không tin Hoa Sen, không tin vào báo chí, và giờ là lúc họ nghi ngờ cả cảnh sát khi thấy cuộc điều tra vẫn giậm chân tại chỗ. Chưa khi nào niềm tin trở nên mất mát như bây giờ. Mà giả có một số người tin đó là taxi Hoa Sen giả mạo thì cũng không còn ai dám đi xe Hoa Sen nữa, biết đâu họ lại bắt đúng phải một chiếc giả mạo có gã tài xế tử thần đang cầm lưỡi hái ngời chực sẵn sau vô lăng thì sao. Mai Thanh đứng dậy, bước gằn từng nhịp về phía Bách, ánh mắt cô cũng trở nên hoang mang và hoài nghi.

- Có phải vì thế mà anh... không muốn tạm giam Vũ Phương Đăng không?

- Anh... - Bách lúng túng lùi lại một bước trong tư thế tự vệ. - Em đừng ngờ oan anh thế. Anh có... cảm giác... mà trên thực tế thì Vũ Phương Đăng có chứng cứ ngoại phạm đấy thôi. Tạm giam một con người không phải chuyện đơn giản,

cần phải điều tra cho kỹ càng trước khi khởi tố, nếu không sẽ gây ra nhiều hệ lụy khác mà họ phải gánh chịu sau này. Vũ Phương Đăng còn trẻ... còn tương lai... Hơn nữa muốn tạm giam phải có đủ chứng cứ và chắc gì bên Viện kiểm sát đã đồng ý ra quyết định...

- Thiếu tá Phan Đăng Bách, em không thể hiểu nổi anh nữa. Về mặt nguyên tắc, lý do Vũ Phương Đăng không có bằng chứng ngoại phạm trong khoảng thời gian Lê Hoàng Mai bị chết đuối và hẳn có mối quan hệ tình ái rất mờ ám với các nạn nhân đã chết là ta có thể quyết định khởi tố được rồi. Hôm trước em và anh còn bắt gặp hẳn cặp kè cùng Linh Đan nữa. Lúc đó chính anh cũng đồng ý với em về quyết định này.

- Chính em cũng nói rằng Lê Hoàng Mai bị... chết đuối đấy thôi. Chúng ta vẫn chưa hề có kết luận cuối cùng. Anh đồng ý với em rằng vẫn để Vũ Phương Đăng nằm trong diện tình nghi số một và cử người theo dõi nhất cử nhất động của hắn, nhưng suốt hai tuần vừa qua mọi hành tung của thằng nhóc đều chưa thấy có gì mờ ám. Tình nghi hay tội phạm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau đúng không nào?

- Anh Bách, - Mai Thanh hầu như đã mất hết cả bình tĩnh. - Anh chờ cho Vũ Phương Đăng sát hại thêm một người nữa thì mới cho là có sự mờ ám ư? Liệu có phải anh sợ thế lực nhà Vũ Hồng Quang lớn đến nỗi sẽ làm cái ô vũng chắc cho hắn không?

- Mai Thanh, - Bách hơi đỏ mặt, vì tức giận chứ không phải xấu hổ. - chúng ta cần phải thống nhất với nhau rằng người hèn không có chân trong phòng này.

- Vậy tại sao không ai hay biết gì về mối quan hệ của Vũ Phương Đăng và ông đáng kính kia? Tại sao đến hôm nay anh mới nói, trong khi chuyện về Vũ Hồng Quang đã xảy ra nhiều tuần nay rồi dân tình hẳn cứ có cơ hội quần tam tụ ngũ là lại ngồi bàn tán, còn anh thì im lặng, chưa kể không nhắc một lời nào đến Vũ Hồng Quang trong hồ sơ của thằng cháu nữa?

- Em hiểu nhầm rồi, mối quan hệ của họ chỉ là chuyện ngoài lề thôi, chẳng liên quan đến vụ án nên anh không liệt kê vào hồ sơ làm gì, hơn nữa em biết rồi đấy thôi, cả tháng nay chúng ta bận đến nỗi chỉ toàn họp hành và điều tra, đến hôm nay mới có dịp nói với nhau vài câu xã giao, có lúc nào để anh kịp bình luận về chuyện đó đâu. Thậm chí anh tập trung vào vụ án đến nỗi quên khuấy mất ông bác của thằng Đăng.

- Vô lý. - Mai Thanh nhún vai nhưng giọng đã có phần dịu lại, có lẽ cô cũng ân hận vì mình đã hơi thiếu kiềm chế.

- Mai Thanh có lý. Hôm nay anh mới thấy em có lý. - Mạnh lên tiếng, hồ hởi và châm chích như mọi khi. - Cứ nhét thằng nhà giàu ấy vào song sắt cho cậu

âm vãi tè ra là khai hết. Anh em mình đỡ mắt công. Cứ từng bước đúng lý thuyết như ông Bách thì về trường cảnh sát mà dạy học trò. Mà ngại gì chuyện lão Quang. Giờ lão lo cho thân lão còn chưa xong, thời gian đâu lo cho thằng cháu. Cháu chứ có phải con đâu.

- Ông Mạnh, tôi... - Bách trừng mắt nhìn Mạnh. Đôi tròng mắt tóe lửa. - Tôi nhắc lại cho ông biết là Vũ Hồng Quang không liên quan gì đến chuyện này và tôi chưa bao giờ ngại bất cứ ai trên đời, kể cả ông.

Tú đen hắng giọng, vội vã đứng dậy và nói nhỏ nhưng cương quyết.

Chị Mai Thanh, anh Bách, chuyện này... trao đổi vào lúc khác được không?

Bách và Mai Thanh hơi giật mình, cả lúng túng nữa. Dường như cảm xúc vượt quá ngưỡng khiến họ quên hết cả nguyên tắc nằm lòng trong nghề nghiệp là mọi thông tin của chuyên án không được tiết lộ ra ngoài khi quá trình điều tra chưa kết thúc. Trong trường hợp này, ngay cả các cảnh sát đồng nghiệp không nằm trong ban chuyên án cũng phải trở thành người ngoài”.

- Mọi người ăn sáng chưa? - Bách cố vui vẻ để lái câu chuyện sang hướng khác.

- Chưa ăn gì ngoài mấy bắp ngô của anh từ tối qua đến giờ. - Tú đen cũng nói to lên để xua tan không khí căng thẳng.

Nhìn đôi mắt thâm quầng già trước tuổi và mái tóc bù xù lâu chưa cắt, thậm chí chưa được chải của Đại úy Hoàng Minh Tú, Bách hiểu rằng có lẽ cả đêm qua cậu ta cũng không ngủ được vì những ý nghĩ phỏng đoán và suy luận cứ giày vò đến sáng.

- Tú chuẩn bị hoàn thiện tiếp hồ sơ để lát nữa báo cáo chính thức nhé - Mai Thanh nhắc nhở cho đỡ ngượng ngập sau khi câu chuyện bị dừng lại đột ngột. Mặc dù vậy, dường như cô còn nhiều điều muốn nói thêm nữa mà chưa thể.

Từ lúc đó, những người có mặt trong phòng cũng hiểu ý mà không dă động gì đến Vũ Hồng Quang và Vũ Phương Đăng nữa. Họ lại vội vã ai vào việc nấy. Ai cũng bận cả và thời gian cho việc thực tế quý giá hơn là mãi ngồi bàn bạc về những ông quan tham. Bách ngồi thừ ra bên bàn làm việc. Rõ ràng anh có ý ngăn cản việc khởi tố Vũ Phương Đăng là vì ông bác ruột đầy thế lực của hắn, nhưng không phải như Mai Thanh đã nghi ngờ. Anh cho rằng nếu chưa đủ chứng cứ vững chắc để sau khi ra lệnh bắt khẩn cấp Vũ Phương Đăng sẽ có thể đường hoàng truy tố hắn thì sự lại càng thêm bất lợi. Việc thả Vũ Phương Đăng vì thiếu chứng cứ, đồng thời thông tin hắn là cháu ruột của Vũ Hồng Quang rò rỉ ra ngoài sẽ khiến công chúng ngày càng hoài nghi vào cảnh sát và mặc định rằng gia đình nhà họ Vũ là một thế lực bất khả chiến bại, đến các lực lượng

cảnh sát kinh tế và hình sự cũng không đụng vào. Vụ án chưa rõ kết quả sẽ càng gây thêm bất bình trong dư luận. Rõ ràng thứ trưởng Vũ Hồng Quang là một con cáo già tinh anh. Tất cả ban chuyên án của anh đều biết rằng ông Vũ Phương Vinh, cha đẻ của Vũ Phương Đăng là Giám đốc của ngân hàng Thương mại Cổ phần Hồng Đức, hàng tuần vẫn xuất hiện trên các mặt báo, một nhân vật tầm cỡ và có máu mặt, nhưng lại hầu như không ai biết đến mối quan hệ ruột thịt giữa anh em nhà Vũ Hồng Quang và Vũ Phương Vinh. Đó là điều vô cùng hi hữu ở Việt Nam, khi mà người ta thường tận dụng lợi ích của gia thế để tạo dựng các quan hệ làm ăn và khuếch trương thế lực, chưa kể tin đồn tốc độ về các chuyện chân tơ kẽ tóc của người nổi tiếng còn là một phần của văn hóa bản xứ. Nhưng sự việc giản đơn này được giữ kín kẽ đến thế, khiến không chỉ giới truyền thông mà ngay cả các cảnh sát hình sự như Mai Thanh cũng không hề biết thì rõ ràng anh em nhà Vũ Hồng Quang cũng là một liên minh “đặc biệt”. Nếu như việc Hồ Huy Hoàng, giám đốc ngân hàng Phương Bắc bị tử hình là vì tội tham nhũng có liên quan đến Vũ Hồng Quang thì cũng khó có thể nói giám đốc ngân hàng Hồng Đức bình yên trong chuyện này.

Nhìn bên ngoài, ngôi nhà quét vôi màu vàng sậm tuy diện tích khá lớn nhưng lại có dáng vẻ khiêm tốn giữa khu tập thể yên tĩnh. Đây là khu dân cư dành cho các viên chức cao cấp, nhưng phần lớn là những ngôi nhà một tầng giản dị, chỉ lát gạch dăm dính cơ bản thế sang trọng xây ngất ngưỡng lên tận năm lầu. Thoạt nhìn, người tinh ý trong khu sẽ biết ngay chủ nhân của những tòa nhà đó vừa mới nghỉ hưu. Ở các thành phố lớn, giới quan chức tự tạo ra một luật bất thành văn được ngầm hiểu với nhau rằng dù tiền của đang rất dồi dào cũng không dám xây nhà to đẹp. Họ ngại những chiếc kính hiển vi của các thanh tra từ Cục Chống tham nhũng. Chỉ khi nào hết nhiệm kỳ, hạ cánh an toàn thì họ mới thỏa chí tang bồng thuê kiến trúc sư hạng nhất về thiết kế lại một công trình mới toanh trên nền đất ở vào vị trí đắc địa nhất nhì thành phố. Vũ Phương Đăng nhiều lần cầu nhàu trong bữa ăn: “Các bố cứ chờ đến lúc sáu mươi tuổi mới xây nhà thì khi ấy sắp lên công viên vĩnh hằng rồi, còn hưởng thụ được gì nữa. Mấy ông bạn bố đấy, con chẳng thấy ông nào sống quá bảy mươi cả. Có ông còn chẳng được sáu mươi nữa. Thế là cả đời ở khổ, mới được vài năm sung sướng thì đã tạch.”

- Đăng, đồ con cái mắt dạy, mày đừng có rửa tao.

Ông Vũ Phương Vinh xô ghế đứng dậy, buồn bực bỏ lên phòng. Còn Đăng cũng uể oải buông đũa rồi đóng sầm cửa một căn phòng khác. Người phụ nữ

duy nhất trong ngôi nhà dọn sơ mấy thứ đồ rách đặt vào bồn rửa để vài tiếng nữa người giúp việc làm theo giờ sẽ đến dọn dẹp, đoạn cũng leo lên tầng trên rồi biến mất vào một phòng ở góc hành lang. Bề ngoài ngôi nhà trông nhợt nhạt là thế nhưng bên trong lại cực kỳ tiện nghi và óng ả với những trang thiết bị xa xỉ: Đèn chùm kiểu ý, đồ gỗ phong cách Louis, tường bếp và buồng tắm lát gạch men Mosaic. Đặc biệt là các phòng tầng trên, nơi khách khứa không bao giờ được lai vãng, mới là chỗ để các trang thiết bị điện tử công nghệ mới nhất và những thứ đồ cổ có từ thời Khang Hy. Ông Vũ Phương Vinh cũng nhiều lần nói lời ước ao với vợ con rằng khi nào có ngôi nhà mới sẽ xây riêng một phòng hoành tráng như bảo tàng tư nhân để trưng bày những món đồ quý hiếm này. Vũ Phương Đăng nói không phải không đúng, nhưng cái cách nó nói là hiện thân cho một thứ con trai hư thân mất nết. Ông Vinh có vẻ ngoài phong độ, tri thức, cao lớn và quần áo luôn vận loại cát may khéo. Đã năm mươi tám nhưng vóc dáng trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, nếu không muốn nói là thuộc hàng đẹp trai ngay cả khi đã về xế chiều. Vũ Phương Đăng thừa hưởng được vẻ đẹp của bố nên đó vừa là may mắn vừa là nỗi bất hạnh của y. Ông Vinh bồn chồn đi lại trong phòng rồi xô cửa bước ra ngoài hành lang, đến cuối đường thì mở cánh cửa phòng nằm kín đáo ở góc.

- Tôi muốn trao đổi một lúc. - Ông ta nói một cách sỗ sàng và cáu gắt.

Người đàn bà cũng đã ngoại ngữ tuần nhưng trông chỉ như mới bốn mươi với thân hình thon thả hiếm thấy vào lứa tuổi ấy. Nước da trắng bóc của người hầu như không bao giờ phơi mình dưới nắng mặt trời và nếu để ý kỹ thì sẽ thấy khuôn mặt căng mịn một cách khác thường, vẻ căng sáng nhân tạo của các thẩm mỹ viện. Bà mặc bộ kimono bằng vải lụa phờ những đường cong tuyệt mỹ quyên rũ, nhưng người đàn ông dường như không để ý.

- Chuyện thằng Đăng...

- Anh lại đổ lỗi cho tôi chứ gì. - Người đàn bà thờ dài. - Anh là bố nó, đầy uy lực như thế mà còn không dạy nổi nó một câu, sao lại đổ cho tôi?

- Tôi có một đứa con trai duy nhất và cô thì chỉ có mỗi việc duy nhất là nuôi cho nó nên người. Giờ cô làm không xong. Nó đồ đốn, nó lông bông, nó yêu đương ba lãng nhăng phiến phức, bị công an gọi lên gọi xuống, giờ thêm tật ăn nói hỗn láo nữa. Tất cả bạn bè tôi đều có thể tự hào về con mình, còn tôi thì không. - Ông thở mạnh như leo lên một bậc cao khó nhọc lắm.

- Anh nghe này, - Người đàn bà thì thầm, giọng bà sợ hãi và nhỏ như gió lọt vào khe cửa. - giờ còn thêm chuyện nữa. Cách đây một tháng tôi bị thức giấc vào lúc nửa đêm và khó ngủ nên đi xuống nhà ăn để đun một ít nước nóng. Lúc ngang qua hành lang, tôi nghe có tiếng động trong phòng thằng Đăng nên mở cửa ra xem sao. Nó không hay biết gì hết vì đang ở trong buồng tắm. Phòng ốc

thì tối om, cả buồng tắm cũng thế, nhưng nó cứ xả nước ào ào và khóc nức nở “Mai ơi, anh có lỗi. Thôi em đi đi... đừng về đây nữa... đừng ám anh nữa...”. Tôi rùng mình bật hết công tắc điện lên thì thấy nó... đang nói chuyện một mình.

- Kể từ hôm đó, tôi không ngủ được, đêm nào cũng tỉnh thoảng chạy qua phòng nó áp tai vào cửa theo dõi. Anh... - Bà ta nấc lên. - Không đêm nào nó ngủ cả, đêm nào cũng nói chuyện một mình. Anh không thấy nó gầy rộc đi và mắt thâm quầng hay sao? Liệu có phải bị... ma ám hay không? Có lần tôi dò hỏi thì nó nổi khùng lên đập vỡ cái đèn bàn trong phòng. Có lần duy nhất ấy thôi. Không lần nào tôi dám hỏi thêm nó điều gì nữa.

- Vậy à? - Người đàn ông giật mình. - Liệu có phải nó giết con Mai thật không?

- Không phải. - Người vợ cũng giật thót. - Không phải, không phải đâu...

Nói vậy nhưng thấy rõ là bà cũng bần khoăn. Hai người yên lặng. Mỗi người ngồi một góc giường, khuôn mặt thê thảm tuyệt vọng.

- Tôi nghĩ mình nên đưa nó đi bác sĩ. - Mãi sau người đàn bà mới thở dài lên tiếng.

- Tuyệt đối không. - Ông Vinh quát lên. - Phải giữ kín chuyện này, cô có muốn công an gõ cửa con cô lại rồi tiêm thuốc độc không? Tội giết người là tử hình đấy cô có biết không?

Nghe những từ “công an”, “tử hình”, “tiêm thuốc độc”, người đàn bà nằm vật ra giường khóc tu tu.

- Đúng vậy, chuyện này lọt ra ngoài, tôi và anh Quang cũng sẽ bị ảnh hưởng. Công chúng bây giờ thính như chó săn. Tụi báo chí và công an không dung lại để mắt đến mình. Cái sảy này cái ung. Tôi và anh Quang mất ghế thì cũng không ai lo cho thằng Đăng được đâu.

- Vậy cứ để nó đêm nào cũng như ma ám thế à. - Người đàn bà rống lên như con thú bị thương. - Dẫu sao cũng phải có cách giải quyết. Nó là con trai anh mà.

- Được rồi, được rồi, có cách, có cách. Tôi quen một sư trụ trì ở chùa An Lạc trên núi Vĩnh An. Thực chất đó là ngôi chùa do tôi và anh Quang đầu tư hoàn toàn. Chùa mới tiện nghi, có khuôn viên rộng rãi, cây cối bao quanh. - Ông Vinh nói say sưa như đang thuyết trình về một dự án lớn để thu hút cổ đông. - Tôi sẽ đưa thằng Đăng lên đó. Ở trên ấy yên tĩnh, nó sẽ dễ chịu hơn về mặt tinh thần, sẽ cách ly được lũ bạn bè chơi bời tụ bạ, và trước hết tránh được sự nhòm ngó của tụi công an. Thầy Thích Quảng An là người học cao, hiểu rộng và nhân đức. Nó sẽ học được ở thầy nhiều điều.

Người đàn bà kinh ngạc. Bà không hề biết gì về ngôi chùa đó. Ông Vũ Phương Vinh, từ ngày ở chung một nhà đến giờ hầu như không bao giờ nghĩ rằng chia sẻ với vợ là một phận sự. Thậm chí việc ra vào phòng riêng của ông cũng nên hạn chế tối đa và gõ cửa là một phần của phép tắc lịch sự.

- Nhưng liệu nó có chịu không? Thăng Đăng thích quán bar, âm nhạc, bạn bè, những nơi ồn ào, xa xỉ. Bây giờ bắt nó ở chùa...

- Phải thôi ngay những thứ xa xỉ đi. - Ông Vinh gắt lên. - Tất cả tội lỗi đều là do những thứ xa xỉ mà ra.

Người đàn bà yếu thế định nói điều gì đó, đôi mắt ánh lên vẻ giễu cợt nhưng rồi lại thôi.

- Nó không qua được hàng rào bảo vệ của các sư trên chùa đâu. Muốn trốn về cũng chẳng được. Nếu cần thì phải cưỡng bức. Nhưng tốt hơn hết cô nên thuyết phục nó. - Nói đoạn ông ta đứng dậy và vội vã bỏ về phòng, giống như đã xong một cuộc họp khẩn quan trọng.

Phan Đăng Bách chọn một quán cà phê trông cực kỳ sang trọng nhưng có vẻ như sắp phá sản. Nó rất phù hợp với đề nghị của người hẹn gặp: Yên tĩnh, không người theo dõi và phải có Espresso loại ngon. Bách có cảm giác mình đang sắp phải đối mặt với một kẻ thần kinh không bình thường, chỉ ít thì yêu cầu ngạo mạn và âm điệu nhát gừng, yếu ớt, lập bập của người gọi điện thoại đã gọi lên điều đó. Anh chọn một góc khuất trong phòng để lỡ có khách vào ra thì cũng không ai để ý đến họ, gọi cho mình một tách Espresso và chờ đợi. Khoảng năm phút sau, người gọi điện thoại hồi sáng đẩy cửa kính bước vào, gầy xanh với hai tròng mắt thâm quầng u tốt và vẻ mặt lầm lì khó tả. Thoạt nhìn đã biết là khuôn dạng của một kẻ rối loạn tâm lý. Giá thử không có bộ quần áo mác Armani đang vận trên cái khung sườn còm cõi thì thấy hẳn đi qua ai cũng muốn tránh đường. Hắn ngồi ục vào chiếc ghế bành đối diện và nhìn vào khoảng không chẳng nói chẳng rằng như đang giận dữ với không khí. Bách cũng ngồi yên lặng với tách cà phê và hỏi “Cậu uống gì?” để rồi không có câu trả lời. Lát sau, Bách bắt đầu mất dần kiên nhẫn.

- Đăng, cậu muốn gặp tôi có việc gì? Quan trọng lắm không?

Kẻ lầm lì trước mặt im lặng thêm đủ một phút nữa rồi mới cất lời khó nhọc.

- Anh Bách, giúp tôi. Tôi đang bị ma ám.

Chương 14

Nửa Đêm Ở Núi Vĩnh An

Bách kín đáo định hình kẻ trước mặt, cố gắng không để cho Vũ Phương Đăng biết rằng anh đang quan sát hắn. Đăng định giờ trò gì? Hắn muốn xỏ mũi công an chăng? Ngay cả cách liên lạc của hắn cũng kỳ lạ, hắn dùng một số điện thoại lạ hoặc gọi đến phòng cảnh sát hình sự và để lại tin nhắn báo rằng Bách hãy gọi lại cho hắn theo số máy đó. Nhưng đôi tay lập bập của hắn khi nhấc tách cà phê lên khỏi mặt bàn, đôi mắt thất thần không còn sức sống, và giọng nói run rẩy, tất cả chứng tỏ hắn đang trong cơn hoảng loạn tột độ. Cánh tay trần đầy gân xanh của Đăng và cả khuôn mặt cũng đầy vết trầy xước còn mới, vết sâu, vết nông, có vết đã se lại, vết còn rớm máu tươi. Riêng quần áo của hắn cũng vô số vết bẩn, trên vai áo đôi chỗ còn vương cỏ may, cứ như thể vừa lăn lê vào một bụi rậm nào đó vậy.

- Đăng, cậu kể chi tiết xem nào. Con ma đó như thế nào? Tôi không thể giúp cậu nếu không biết rõ câu chuyện. - Bách cất giọng ân cần như một chuyên gia tâm lý học thực thụ.

Với những kẻ bất thường trong xã hội, nghiệp vụ thấu hiểu tâm lý hành vi giúp anh luôn có thái độ coi những gì họ nói và làm là bình thường. Điều đó khiến họ thoải mái hơn trong cách chia sẻ. Nếu người lắng nghe tỏ ra sừng sốt, kinh ngạc, hoặc chỉ một thoáng bất bình và giễu cợt, lập tức người đối thoại sẽ thu mình lại, cảnh giác, thậm chí nảy sinh thêm tâm lý thù hận. Chăm chú lắng nghe nhưng không thể hiện tò mò, quan tâm nhưng không soi mói, đó là bài học nằm lòng của những nhà tâm lý. Phan Đăng Bách đan tay dưới cằm, khuỷu tay chống lên hai đầu gối, mắt nhìn thẳng, tỏ vẻ đã sẵn sàng lắng nghe và giúp đỡ. Đăng chồm người lên trước, hầu như gí sát vào mặt Bách. Đôi tròng mắt tròn trũng như thể lo ngại bóng ma sẽ chen vào giữa hai người mà ngăn cản câu chuyện.

- Tôi bị ma ám, từ ngày... Lê Hoàng Mai bị... chết đuối. Con ma đó là Lê Hoàng Mai. - Hắn nói đến đó thì dừng lại.

- Nó xuất hiện vào khi nào? Ban đêm? - Bách tỏ vẻ thản nhiên như đang bình luận về một người sống.

- Đúng thế Ban đêm. Đêm nào nó cũng đến. Tôi không ngủ được. Có lúc nó đến khi tôi đang ngủ và khua tôi dậy. Nhưng thường nó hay đến từ ngay đầu đêm, và những hôm đó tôi thức trắng.

- Trông nó như thế nào?

- Còn thế nào nữa. Giống hết bức ảnh anh đưa tôi xem. - Đấng rên rỉ. - Mặt nó phình to ra nứt nẻ. Tóc tai ướt nhẹp rũ rượi. Quần áo rách nát. Nó đưa bàn tay cụt ngón lên trở vào mặt tôi. Nó đổ cho tôi tội giết nó. Nó truy sát tôi và khăng khăng muốn tôi phải đền tội. Cũng có hôm... - Lần này khuôn mặt Đấng mất đi vẻ hãi hùng mà thay vào đó là nỗi đau khổ không che giấu. - cũng có hôm nó hiện hình như cũ, như ngày xưa, lúc còn sống ấy.

- Cô ấy rất đẹp. - Bách bình luận, rất muốn hỏi cái câu quan trọng nhất là “Tại sao cô ấy lại muốn cậu phải đền tội”, nhưng đã kìm lại được.

- Ừ, lúc còn sống Mai xinh lắm. - Đấng gạt nước mắt.

- Cô ấy chỉ xuất hiện trong phòng cậu thôi ư? - Bách tiếp tục câu chuyện, những muốn Đấng bỏ qua mạch cảm xúc mà sa đà sang chuyện khác.

- Không. - Hấn quắc mắt lên như dường nỗi thống khổ bỗng dung bị khơi ra. - Khắp mọi nơi. Mới đầu tôi cũng tưởng thế. Tôi tưởng nếu tôi bỏ đi thật xa thì nó chẳng đi theo được, nó chỉ đi hai chân không, làm sao chạy nhanh được bằng xe bốn bánh. Không ngờ nó có mặt ở khắp mọi nơi, ám tôi ở bất cứ nơi nào tôi đến.

- Ở đâu nữa? - Bách nhấp một ngụm cà phê để tránh sự nóng ruột trào ra ngoài nét mặt.

- Hai tuần trước tôi đi nghỉ ở một khu resort tận miền Trung. Nó đã chờ sẵn ở đó rồi.

- Cùng Linh Đan à? - Bách buột miệng.

Đấng giật nảy mình, lập tức quay về hiện thực.

- Sao anh biết? Hôm đó anh theo dõi tôi phải không? Anh rắp tâm rình mò để bắt tôi đúng không? Tôi đã tin anh, thế mà... - Ánh mắt hấn lóe lên tia giận dữ tuyệt vọng của con thú bị dồn đến bước đường cùng. Rõ ràng hấn đang nhắc đến lần chạm mặt ở hàng cơm phở bình dân vài tuần trước, khi vừa thoáng thấy bóng hai cảnh sát hình sự, hấn đã sợ chết khiếp mà bỏ chạy.

Bách ân hận vì trót lỡ lời, anh cố giấu sự lo lắng trong lặng, chỉ sợ Đấng thay đổi ý định mà bỏ đi như lần trước. Bách đành nói thật.

- Không phải vậy đâu, cậu hiểu lầm rồi. Làm sao mà ngành công an có đủ kinh phí để đi theo cậu vào tận resort miền Trung được. Là lần trước tôi đi thăm mộ cậu bạn nhân ngày giỗ cậu ấy. Lúc đó tôi đói bụng quá nên tách khỏi đường cao tốc rẽ vào quốc lộ để tìm hàng ăn và tình cờ nhìn thấy cậu. - Rồi Bách

chùng giọng xuống, đôi mắt bắt chợt ứa nước. - Hôm đó là ngày mất của bạn tôi, thiếu tá Đỗ Quang Huy. Nếu cậu lên mạng thì có thể tìm thấy rất nhiều bài báo đưa tin về cái chết của cậu ấy.

Khuôn mặt Đăng giãn ra, nhưng không phải là nhường chỗ cho sự an lành, thanh thản, mà trở lại với vẻ hẫ hững như trước đó vài phút.

- Được rồi tôi tin anh, để tôi kể tiếp. Đúng là hôm đó tôi đi nghỉ cùng với Linh Đan, vì tôi nghĩ nếu có thêm người nữa ngủ cùng, ma quỷ sẽ thấy đông mà không dám quấy rối nữa.

Vẻ thật thà ấu trĩ của Vũ Phương Đăng khiến Bách phải cố gắng nín cười, anh vội vàng đưa tách cà phê đã cạn lên uống lấy uống để.

- Nhưng con ma đó vẫn xuất hiện. Lần thứ nhất nó chui vào buồng tắm của tôi ngay khi Linh Đan còn đang ở phòng ngoài. Sau đó cô ấy có việc phải ra sảnh thì lập tức nó bày mưu chui vào cái máy tính của tôi.

- Khoan đã, - Lần này thì Bách không giấu được kinh ngạc, giống như thể anh đã nghe nhầm. - Nó chui vào máy tính của cậu bằng cách nào? Cậu vừa nói rằng con ma đã chui vào máy tính của cậu?

- Đúng thế - Đăng gật đầu xác nhận. - Nó mở hẳn văn bản ra đánh máy. Tôi vút cả con chuột vào góc nhà rồi mà nó vẫn gõ chữ và rê chuột được.

- Nó bảo gì? - Bách nín thở.

Nó bảo “Em đây, anh yêu”. - Đăng nói một cách khó nhọc. - “Lê Hoàng Mai của anh đây. Anh trả lời em đi.” Tôi trả lời nó là hãy thôi đi, đừng đeo bám lấy cuộc đời tôi nữa. Nhưng nó liên tục buộc tội tôi.

- Từ từ đã, cậu trả lời nó bằng cách nào? - Bách thoáng băn khoăn.

- Tôi cũng gõ chữ chứ sao.

- Và nó gõ lại?

-Ừ, chữ đỏ bầm như máu.

- Chữ trên văn bản phải màu đen chứ, sao đỏ được, cậu nghĩ kỹ lại xem nào. Cậu nhớ thật kỹ chi tiết xem, làm sao nó biến thành màu đỏ được?

- Thì trong phần mềm Word có thay màu, chỉnh font chữ béo gầy, to nhỏ, anh cả đời chưa sờ vào máy tính hay sao thế?

- Nghĩa là cậu thấy con ma rê chuột chỉnh cho chữ màu đen biến thành màu đỏ à?

- Đúng thế. - Đãng gật đầu xác nhận. - Nó làm như thế để dọa tôi chứ sao, nó thậm chí bôi đậm, tô đỏ và phóng to chữ lên cho tôi hoảng sợ.

- Ý cậu là con ma ấy có thể... soạn thảo được văn bản? – Đôi mắt Bách không thể giấu được vẻ nghi ngờ.

Đãng lại đứng phắt lên giận dữ.

- Anh đang chế nhạo tôi đấy à? Nếu anh cũng không tin tôi giống như mọi người thì tôi đi về đây.

- Không, không, tôi tin chứ, nếu không tin cậu thì tôi ngồi đây làm gì. Cậu biết đấy, tôi bận đến như thế nào, vậy mà tôi vẫn ngồi đây. Cậu kể tiếp đi.

Đãng lại khựng khiêng ngòi xuống như một đứa trẻ giận dỗi ra vẻ rằng chưa làm lành được đâu. Nhưng dù sao hắn vẫn thuật lại toàn bộ câu chuyện, từng chi tiết kinh hoàng mà hắn nhớ như in, từng câu chữ bám lấy hắn như cái vôi bạch tuộc suốt nhiều ngày nay, và cả tấm ảnh Lê Hoàng Mai lúc vừa được vớt xác khỏi mặt nước đã hiện lên choán hết màn hình.

- Cậu còn lưu lại văn bản ấy không? - Cuối cùng Bách cũng lên tiếng hỏi.

- Không, tôi lưu lại làm gì. - Hắn nhăn mặt như thể chính Bách mới là kẻ điên rồ. - Tôi đập luôn cái laptop vào góc nhà.

- Nhưng trước đó rõ ràng là trong máy tính của cậu không lưu cái file ảnh ấy? - Bách phân vân.

- Đúng thế, tôi có điên đâu mà lại lưu thứ của nợ ấy để nó mở ra trên người tôi.

- Vậy tại sao...

- Thì đã bảo nó là ma mà. - Đãng gất lên. - Ma thì muốn hiện cái gì lên mà chẳng được. Nó còn gõ được cả chữ.

- Cậu còn giữ cái máy tính ấy không?

- Chả nhớ nữa, hình như lúc về Linh Đan có quẳng nó vào cốp xe. Tôi vẫn để nguyên đấy từ hôm đó đến giờ. Tôi chẳng dám rước cái máy tính ma ám ấy lên nhà, nhưng... cũng không dám vứt đi... sợ con ma nó giận.

- Vậy cậu có thể cho tôi mượn cái máy tính đó được không... nếu cậu không có dữ liệu gì cần phải bí mật. Nếu có nó thì tôi có thể giúp cậu được.

- Đấy anh lấy đi. Lát nữa đi theo về nhà tôi đưa cho. – Đãng thờ dài. - Chẳng có dữ liệu gì đặc biệt đâu vì máy mới mà. Tôi chỉ lưu ít ảnh chụp linh tinh thôi. Nhưng mà máy tính nó đã hỏng rồi. Tôi đập cho be bét thế cơ mà.

- Không sao, chúng tôi sẽ phục hồi lại được. Còn một câu hỏi nữa. Lúc đó... câu đi nghỉ với Linh Đan, có thể hai người đang rất tình tứ... thì mở máy tính ra làm gì? Không phải con ma nó tự khởi động máy đúng không?

- Đúng vậy, không phải con ma tự khởi động máy đâu. Mới đầu Linh Đan mở ra nghe nhạc cho đỡ buồn ấy mà, trong lúc chờ tôi tắm.

- Được rồi - Bách gật đầu. - Vậy từ hôm đó đến giờ, con ma có xuất hiện thêm lần nào nữa không?

- Có chứ. - Đặng nhòm hẩn người lên. - Thế nên tôi mới phải nhờ cậu đến anh. Mới đây nhất là đêm hôm qua.

- Vẫn trong phòng cậu à?

- Không, ở trên... núi Vĩnh An. - Đặng thì thào khiếp sợ. - Lúc nửa đêm.

Nói đoạn, hẩn thuật lại toàn bộ câu chuyện với những hồi tưởng hãi hùng.

Trái với dự đoán của ông bà Vũ Phương Vinh, Đặng gật đầu cái rụi khi mới thoát nghe lời đề nghị. Mặc dù cái gật đầu của y giống với cách cúi đầu cam chịu nhiều hơn.

- Trên đó yên tĩnh, có Phật龕, có nhiều thầy chùa, ma quỷ không bén mảng tới được. - Mẹ y nói ý nhị và dỗ dành. - Con cứ ở đó nghỉ ngơi vài bữa, đến chừng nào muốn về thì bố mẹ lại cho xe lên rước. Con chỉ cần gọi điện một câu thôi thì mẹ đưa lái xe lên ngay.

- Không phải dài dòng. - Ông Vinh cắt ngang. - Cứ ở đó dài dài. Khỏi người còn phải bỏ tiền ra để mua chỗ trên ấy mà chẳng được. Chùa An Lạc đông khách lắm đấy.

- Chờ năm phút, con lên phòng lấy quần áo. Bố mẹ bảo chuẩn bị xe, con đi luôn bây giờ.

Ông bà nhìn nhau kinh ngạc. Cứ ngỡ rằng thằng con trai cầu tự sẽ phản kháng dữ dội và họ phải áp dụng mọi biện pháp tâm lý từ nhẹ đến nặng để thuyết phục, hoặc dù ít nếu có đồng ý thì cũng phải dăm ngày nữa mới khởi hành đến nơi ở mới, không ngờ Đặng chỉ cần năm phút. Chưa có lúc nào đưa con trai quý báu của ông bà thôi gây kinh ngạc cho cha mẹ, đến nỗi nhiều lúc

ông Vinh còn chợt nảy ra ý nghĩ kỳ quặc rằng: Nếu không có sự hiện hữu của Vũ Phương Đăng trên trần gian, hẳn cuộc đời ông ta sẽ yên ả, bình an và sung sướng hơn rất nhiều.

Trên thực tế Đăng chỉ cần bốn phút y nhét vào ba lô hai bộ quần áo bất kỳ tìm thấy trong tủ, vài đôi tất đã được chị giúp việc lồng tròn vào nhau và mấy chiếc quần lót cũng đã được gấp gọn ghề ở ngăn riêng, sau đó mở khóa ngăn kéo nhét thêm một xấp tiền vào trong ví, đoạn lật vài thứ giấy tờ ngụy trang, rút ra một chiếc hộp chữ nhật bằng bàn tay nạm đá quý nhân tạo óng ánh theo kiểu Thổ Nhĩ Kỳ. Y mở hộp kiểm tra mọi thứ bên trong rồi nhồi nó vào ba lô.

- Con đã sẵn sàng. - Y đứng trước mặt hai vị phụ mẫu. Đôi mắt ử rữ vô hồn.

- Lái xe chờ ở ngoài rồi con. - Bà mẹ lấp bắp, ứa nước mắt khi nhận ra con mình xanh xao, tái nhợt như một bệnh nhân đã chuẩn bị đi đến hồi kết.

Y từ chối động tác âu yếm của mẹ và lúi lũi đi thẳng ra cửa, từ đó im lặng suốt hai tiếng cho đến lúc chiếc ô tô với người lái xe hiểu việc đưa y lên tận đỉnh núi Vĩnh An và dừng lại trước một khuôn viên tôn giáo bề thế.

- Cảm ơn, anh về được rồi. - Y nói cộc lốc với người lái xe đang có ý định muốn đưa cậu ấm con ông chủ vào tận sân chùa, bàn giao nghiêm chỉnh rồi mới dám quay về.

Y lặng im nhìn dãy tường bao màu xám chạy dài trên đỉnh núi, giống như bức thành trì kiên cố bảo vệ cho một cơ ngơi đồ sộ bên trong. Hai cánh cổng gỗ đen dày in hình đài sen và chữ Nôm chạm nổi cũng im lìm như cổng thành. Tiếng là chùa nhưng cả ngày lẫn đêm An Lạc không bao giờ mở cửa. Phật tử đến tham quan đều phải bấm chuông. Người lái xe hiểu việc hẳn đã đến đây nhiều lần. Gã vội vã tiến lại gần cánh cổng và bấm chuông. Tức thì cửa tự động mở ra. Y kinh ngạc nhìn khuôn viên tấp nập những nhà sư mặc áo tía đang sắp hàng đi dọc theo những bánh xe pháp luân bằng đá. Phía trên chằng rợp trời những lá cờ lam trắng đỏ vàng và những ký tự bùa chú khảm trên các vách tường đá. Gian thờ cũng bằng đá. Nhìn từ ngoài, người yếu bóng vía đã muốn quỳ sụp trước biệt điện thanh thang, lộng lẫy như cung điện với vách trần cao vợi trang trí sắc sỡ đồ hình vũ trụ nguyệt luân. Quyền lực tôn giáo thể hiện qua những bức tượng Phật khổng lồ bằng đồng đen. Phái Mật tông. Y nhận ra rằng không chỉ có các nhà sư mới mặc cả sa màu tía mà cả rất nhiều Phật tử vận quần áo tía cũng đang đi lại trong sân chùa. Nghe tiếng chuông đổ giữa trưa yên tĩnh, những dòng người lập tức túa ra từ các gian phòng trong mấy lô nhà hai tầng phía tay phải. Các tòa nhà sơn trắng, mái bằng có màu tía trông nhang nhác khách sạn nếu như không có những hoa văn in trên cột hành lang và những lá cờ chữ nhật nhỏ xíu bốn màu chằng dây trên các hàng hiên. Các Phật tử, không như y tưởng, thậm chí nhiều người trẻ hơn y. Tất cả mang dáng vẻ trí thức, sùng

đạo và nhìn qua đã biết là những kẻ có tiền. Ông Vinh cũng đã nói sơ qua cho y biết rằng nhiều người phải đăng ký trước từ nhiều tháng để được dành một chỗ trong An Lạc tu tập. Núi Vĩnh An là một khu nghỉ mát và từ cổng chùa xuôi xuống núi vài khúc ngoặt đã biến thành một thế giới khác hẳn, với tiếng ồn ào pha tạp của thị dân đủ mọi thành phần đổ về đây nghỉ mát và những thân hình nồng nong trong bể bơi ngoài trời. Đúng lúc ấy, một vị cao tăng có khuôn mặt uyên bác và vóc dáng đáng kính trọng bước đi chậm chậm về phía điện chính. Tất cả sư sãi và Phật tử theo phẫn xạ lùi sang hai bên. Gã lái xe hiểu việc thì thầm: “Đại sư Thích Quảng An. Đang giờ làm lễ nên mình chờ một chút”.

Y nhẩn nại ngồi phệt trên bậc thềm chờ đợi, mặc kệ những tiếng cầu nguyện ngân nga vọng ra từ điện thờ một cách oai linh. Y cũng nghĩ mẹ y nói đúng, ở chốn thâm nghiêm này, ma quỷ cũng phải tránh xa. Bóng ma vẫn theo sát y từng bước sẽ phải dừng lại bên ngoài cánh cổng gỗ đen không lồ kia khi vấp phải những niêm chú đầy uy lực giăng kín “bức tường thành”. Nơi này gió núi hiu hiu mát lạnh, mây thu trắng bông lốm đốm trên nền trời xanh ngắt. Đăng ngồi ngoẹo cổ dựa vào cây cột đá, trong tựa đũa ăn mây, còn gã tài xế đứng im lìm bên cạnh, thẳng thẩn khoanh tay như vệ sĩ. Chỉ chừng dăm phút sau, y chìm vào giấc ngủ say sưa chưa từng thấy trong suốt mấy tháng ròng, tâm thức lơ mơ tiếng ê a cầu nguyện “Om Mani Padme Hum”.

Trong giấc ngủ không mộng寐, y bị đánh thức dậy bởi một người mặc áo tía trẻ tuổi. Đăng nheo mắt dưới ánh mặt trời, thấy gã tài xế đã biến mất, tất cả chư tăng và Phật tử cũng biến mất cùng tiếng cầu nguyện, trước mặt chỉ còn khoảng sân chùa tĩnh lặng không bóng người và sau lưng là gian điện thờ có bức tượng Phật đồng đen không lồ.

- Đi theo tôi. - Nhà sư trẻ tuổi nói với y bằng giọng miền Nam.

Đăng ngơ ngác đứng dậy, xách ba lô lẻo đẻo đi theo nhà sư áo tía, bụng tiếc đứt ruột giấc ngủ ngon hiếm hoi. Ngôi chùa đông đúc ban nãy giờ thành như một thiền viện bỏ hoang, chỉ có tiếng giầy da của y ép nhẹ trên mặt sân lát đá. Vị tăng trẻ tuổi dẫn y đi lòng vòng ra sân sau, qua nhiều trai phòng đóng kín cửa và đến một khoảng sân rất rộng khác có đài phun nước như một vòng hào quang bao quanh bức tượng Phật ngự trên đài sen, từ đó có rất nhiều lối mòn trải sỏi dẫn vào rừng cây. Các loài hoa trang trí trồng hai bên đường rặt một dòng hoa sứ, hoa mộc, hoa nhài, hoa huệ, hoa bưởi cùng lúc nhả hương vào không khí tinh khiết, khiến ai sống lâu ở đây cũng cảm được như mình đang ở cõi an lạc. Các lối mòn đan vào nhau chằng chịt, và cuối mỗi con đường là một căn nhà màu trắng mái tía kiểu bungalow ở những khu nghỉ dưỡng. Người dẫn đường đưa y vào tận sâu góc trong cùng, nơi chỉ còn tiếp giáp với bia rừng và vách núi đá dẫn xuống lòng vực.

- Chỗ ở của anh đây. - Vị sư trẻ chìa tay và đưa cho Đăng chìa khóa.

Y phút chốc hốt hoảng và hoang mang nhìn quang cảnh âm u xung quanh.

- Tại sao không cho tôi ở đây nhà ngoài cùng với mọi người?

- Trên đó đã kín phòng, các căn nhà riêng lẻ khác ở đây cũng đã có người đăng ký. Họ sẽ đến vào ngày kia. Hơn nữa... - Vị tăng nói khẽ. - Đây là nơi ở được sắp xếp trước cho thí chủ, nó nhiều ích lợi hơn những căn khác. Lát nữa, quãng ba giờ, thí chủ nên trình diện đại sư Thích Quảng An. Chúc thí chủ bình an.

Nói đoạn bóng áo tía quảy quả bỏ đi, chẳng mấy chốc đã biến mất sau những rặng cây xanh mướt, để lại y với không gian yên tĩnh đến rợn người, chỉ còn tiếng gió thi thoảng u u đập vào thảm thực vật nguyên sinh dày đặc. Đứng đứng im lặng trước cửa ngôi nhà mới mà ông thân sinh đáng kính của y bảo rằng muốn ở đến bao giờ thì ở, chỉ không nói thêm rằng ví thử có ở đó đến hết kiếp chùng nào chết rục thì cũng khả dĩ được. Không còn sự lựa chọn nào khác, y tra khóa vào ổ rồi bước vào nhà. Đó là một thiết kế hai tầng, và giờ thì y đã hiểu tại sao mình lại được dành riêng cho ngôi nhà này. Phía trên là buồng ngủ khép kín với rèm trắng và ga giường bằng lụa tía. Toàn bộ tầng dưới là phòng tiếp khách và bàn ăn, trên bày một khay đồ chay được trang trí đẹp mắt. Y không biết ông Vũ Phương Vinh và Vũ Hồng Quang đã đầu tư bao nhiêu tiền vào việc xây dựng An Lạc để y được đối xử như một khách quý, nhưng rõ ràng, chùa An Lạc không giống hầu hết những ngôi chùa khiêm nhường, đơn sơ khác trên đất nước này.

Y ăn ngấu nghiến những đồ ăn còn ấm nóng được chuẩn bị sẵn và sau đó thỉnh kiến nhân vật quyền lực nhất ở đây, người mà y đã nhìn thấy sáng nay: Đại sư Thích Quảng An.

Cuộc gặp gỡ diễn ra ngắn ngủi vì vị chân sư luôn bận rộn với việc nghiên cứu, giảng đạo, tiếp đón các chư tăng, Phật tử từ khắp năm châu và tụng kinh hàng ngày. Tuy nhiên ông đã chăm chú lắng nghe mọi vấn đề của y, từ đầu đến cuối đều không chớp mắt, giống như một pho tượng cẩm thạch, và y chia sẻ nhiều hơn những điều mà y đã nói với công an và cha mẹ y. Đại sư Thích Quảng An an ủi y rằng đó không phải là bóng ma, mà thực chất chỉ là một tấm gương phản chiếu nội tâm không tĩnh của y. Chính tâm bất an đã gây ra ảo ảnh kinh hoàng, mà suy cho cùng, theo như vị chân sư, mọi hiện hữu trên trần gian này đều là ảo ảnh tạo thành theo tâm thức của con người. Y chẳng hiểu gì những lời mà vị chân sư nói, tuy nhiên ở ông có một vẻ gì đó khiến y cảm thấy an dạ, đặc biệt là trái với lo lắng của y lúc ban đầu, đại sư Thích Quảng An không hề phán xét bất cứ việc gì mà y đã làm, chỉ trước khi về phòng, y được ông dặn dò: Phạm là việc gì lợi mình hại người thì đừng làm, việc gì hại cả mình lẫn người thì càng không nên làm.

Tối hôm ấy, y khóa kín cả cửa sổ lẫn cửa ra vào, có bao nhiêu đèn điện đều bật hết rồi ở tịt trong phòng. Nhưng lần này có vẻ như chùa An Lạc đã mang đến cho y một sự yên tĩnh tuyệt đối trong tâm thần. Y để nguyên quần áo leo lên giường rồi gả gật chìm ngay vào giấc ngủ mệt nhọc. Trong cõi mộng chập chờn, y nhìn thấy vị đại sư vận áo tía ngồi trên đài sen tỏa hào quang ngay bên cạnh. Yên trí, y lịm đi trong giấc ngủ sâu chẳng chút ưu lo.

Rồi bất chợt, giữa chốn an nhiên, y mơ hồ nghe thấy chuông điện thoại reo, nhạc chuông là tiếng trống Tambooo bập bùng như đêm lửa trại giữa sa mạc. Y nhếch miệng cười, ở thiên đàng sao lại có chuông điện thoại, chắc đây là nằm mơ thôi. Y mơ thấy mình đang mơ, giấc mơ bị giục giã bởi tiếng trống báo hiệu có người đang chờ máy và có việc khẩn cấp. Riết rồi y cũng cố gắng mở mắt, ngơ ngác trước ánh đèn vàng chói gắt đang rơi thẳng vào mắt. Đây là đâu? Chùa An Lạc. Ai đang gọi? Y quờ tay sang điện thoại, thấy năm cuộc gọi nhỡ cùng một số. Thuê bao SIM rác, đầu 01. Y văng tục, đoán một thằng nhãi đang gọi cho một con nhóc vừa mới quen ở tiệm nét, chúng vừa trao đổi qua mạng số điện thoại ghi vội ở lòng bàn tay và giờ thì nhảm máy vào lúc 3 giờ sáng, phá quấy giấc ngủ quý báu của y. Số thuê bao lạ lại tiếp tục reo, tiếng trống Tambooo đổ bập bùng. Ngay lập tức y nhấn nút nhận cuộc gọi, miệng nguệch ra định trút một câu chửi tục tĩu nhất vào kẻ đáng nguyên rủa ở đầu dây bên kia. Đúng lúc ấy, tai y ù đi, y nghe thấy tiếng gió hú, tiếng nhạc run rẩy như vọng lên từ âm ti, tiếng cưa ken két giống xương người đang bị tách rời và tiếng than khóc rùng rợn tựa hồ văng vẳng từ bên trong lỗ tai. Cái gì thế, y kinh hãi kêu không thành tiếng. Đầu dây bên kia vụt biến thành tiếng ào ào rền rĩ:

- Em... đây...

- Mày... là ai? - Y cũng thều thào.

- Em... Mai của anh đây...

- Ôi! - Y tru lên như con vật bị thương, kinh hãi nhìn những ô cửa sổ đang kéo kín rèm.

- Mở cửa cho em vào. Ở ngoài này... em lạnh lắm...

- Ôi mẹ ơi... - Y khóc tu tu như một đứa trẻ. Hai tay ôm chặt lấy đầu quý sụp thân mình xuống sàn nhà.

Đây là số kiếp của y. Y sẽ phải chịu nỗi đọa đày quý ám này cho đến chết. Cùng lúc ấy có tiếng gõ khe khẽ vào cánh cửa dưới nhà và càng lúc càng mạnh hơn. Tiếng đập cửa cũng cho thấy không phải người thường. Nó hung dữ và liên hồi như chuẩn bị muốn phá tung cửa ra vào.

- Không... đừng... cút đi...

Y liếc mắt nhìn điện thoại đang vút trên giường. Màn hình sáng đèn liên tục nhảy số, chứng tỏ cuộc gọi vẫn đang được kết nối. Y vờ lấy điện thoại.

- Anh... Đăng... Mở cửa cho em... Lúc nào em cũng muốn được ở bên cạnh anh...

Cuộc gọi từ dưới địa ngục chen lẫn tiếng rên rỉ, kêu khóc của những oan hồn và tiếng cưa kéo kẹt ngày càng rõ. Cùng lúc ấy có những tiếng đập thình thịch vào cửa sổ, hay đúng hơn là có vật gì nặng nề đã làm cho ô kính nứt toác. Con ma đã bay lên cửa sổ rồi. Y kinh hoàng chạy xuống dưới nhà, mở toang cửa và ào ra bóng đêm, mắt ngược lên cửa sổ. Chẳng có gì cả, chỉ mỗi rèm trắng đang khê lay động. Ngôi nhà rất nhiều cửa sổ, vì tiếng phản chiếu ánh sáng lung linh từ bên trong soi tỏ một góc rừng. Y đứng trên hiên, kinh hãi nhìn rừng cây đen đặc lấp lánh ánh trắng soi trên những hốc lá. Y tính chạy lên khu trên, nơi có đại sư Thích Quảng An đang ngụ, ông sẽ bắt quyết trừ tà giúp y và đuổi con ác quỷ kia đi vĩnh viễn. Y bắt đầu chạy, chân đạp rào rào trên sỏi. Tiếng sỏi vụn va vào nhau trong đêm thanh vắng càng tăng thêm cảm giác y không phải chỉ có một mình ở nơi này. Nhưng bất chợt, một âm thanh quen thuộc khiến y phải khựng lại. Tiếng nhạc, cả tiếng hát, giọng người run rẩy, ai oán, đau đớn và náo nức, làm nhụt chí bất cứ ai phải nghe nó. Nghe tiếng hát, y chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đời khốn khổ này bằng một cú nhảy đẹp xuống miệng vực. Bỗng nhiên, y bàng hoàng, có tiếng đập sỏi. Và liền sau đó... một hình nhân áo trắng thườn thượt đứng chắn ngang đường dưới vầng vạc ánh trăng, soi rõ mồn một những vết máu hơi lấm lem, mớ tóc ướt rối bù che khuất khuôn mặt nham hiểm. À ta vươn dài tay về phía y một cách đe dọa: Anh Đăng... trả nốt cho em món nợ này...

Y hét lên tiếng kinh hoàng, cầm đầu cầm cổ chạy ngược lại con đường rừng. Y chạy như trong cơn ác mộng, cành lá từa nát người y. Rừng cây bao phủ tựa trận đồ bát quái trong hỏa ngục. Trong tai y văng vẳng tiếng Lê Hoàng Mai đòi mạng và cả tiếng hát u linh của những âm hồn.

 được rồi, - Bách ân cần. - cho tôi hỏi một câu nhé. Làm thế nào mà cậu về được đến đây?

- Tôi cứ chạy miết cho đến khi thấy đường nhựa. Nhìn độ dốc của nó tôi biết là đường cái dẫn xuống núi. Có vài chiếc ô tô con chạy qua nhưng không có ai cho tôi đi nhờ xe cả. Tôi đành chạy xuôi xuống cho đến khi kiệt sức nằm vạ bên

vệ đường. Cho đến tờ mờ sáng có một xe chở khách du lịch dừng lại bảo đưa tôi vào bệnh viện, nhưng tôi nhờ họ chở về đây.

- Vậy có ai biết việc cậu lưu lại chùa An Lạc không, ngoài bố mẹ cậu?

- Không, tôi không kể cho ai cả. Lúc chiều qua Linh Đan có gọi điện hỏi tôi đang ở đâu nhưng tôi bảo tôi vừa bay vào Sài Gòn.

- Tôi hiểu rồi, vậy bây giờ... Bách hơi dừng lại, và cố gắng để giọng nói trở nên dịu dàng hơn nữa. - Cậu mong muốn tôi giúp đỡ cậu điều gì?

Vũ Phương Đăng nhìn anh bằng đôi mắt dài dại, mà trong phút chốc khiến Bách hoang mang không biết cuộc đối thoại này có làm tổn kém thời gian của anh hay không, khi mà anh hoài công lắng nghe một kẻ tâm thần ngày càng phát bệnh. Lẽ ra hẳn phải đi gặp bác sĩ mới đúng nhẽ.

Đăng thì thầm.

Tôi có tội, cứ bắt tôi vào tù. Thế là yên chuyện. Trong tù có người canh gác, lại nhiều đầu gấu hung hãn. Ma nào mà dám vào bắt nạt tôi được. - Hẳn cười ha hả. Tiếng cười rợn tóc gáy khiến ngay cả những nhân viên phục vụ trong quán cũng phải rùng mình.

Chương 15

Mặt Nạ Quý

Đại úy Hoàng Minh Tú nhìn không chớp mắt vào tập báo cáo vừa nhận được cách đây mười phút từ phòng cảnh sát công nghệ cao. Trước mặt là chiếc máy tính xách tay hiệu Vaio màu đen của Vũ Phương Đăng, màn hình đang bật, phong nền là toàn cảnh thác Niagara tung bọt trắng xóa được chụp từ trên cao. Hết ngó vào máy tính rồi lại quay sang tập báo cáo, viên đại úy trẻ tuổi kinh ngạc lâm bâm:

- Anh Bách, anh Bách, anh sẽ kinh ngạc lắm khi biết được điều này. Thực là suy luận đơn giản đến không ngờ.

Thiều tá Mai Thanh ngồi im lặng hàng giờ trước một tách cà phê hầu như còn nguyên và đã nguội tanh. Dường như mọi neuron đều căng ra khi tiếp nhận thông tin từ những văn bản dày đặc ghi chú bằng mực đen: Hồ sơ của một nhân vật mà họ hoàn toàn không ngờ tới. Nếu không vì những nguyên tắc nghề nghiệp bất di bất dịch thì cô đã nhắc máy gọi ngay cho Phan Đăng Bách mà hỏi thông báo những gì mình vừa phát hiện ra bằng sự phấn khích tột độ, trước khi ngưng nói rằng:

- Anh Bách, em xin lỗi, trực giác của anh đã đúng. Vũ Phương Đăng không phải là thủ phạm.

Thiều tá Phan Đăng Bách dừng lại sau năm phút tự giới thiệu. Vị đại sư vận áo tía thờ dài như bẻ khỏ của cõi trần ai phút chốc đã dâng một biển nước mắt ngập lên tận đỉnh núi Vĩnh An.

- Tôi đã cố gắng hết sức để ổn định tâm lý cho cậu Đăng. Trước khi gửi con lên đây, cha cậu ta đã gọi điện cho tôi gần nửa tiếng. Chưa bao giờ tôi thấy ông Vinh ở trong tâm trạng như vậy, cũng chưa bao giờ nói nhiều đến thế. Ông ta là

con người khôn ngoan, điềm tĩnh, không biểu lộ cảm xúc, nhưng bây giờ rất khổ sở và dần vật vờ về cậu con trai. Ông ta cho rằng con mình đã mắc bệnh tâm thần. Tôi khuyên ông Vinh nên đưa con đi bệnh viện thì tốt hơn, chùa An Lạc chỉ là nơi an tâm tính độ khi bệnh nhân đã lành bệnh và đang trong giai đoạn hồi phục. Song ông ta không thay đổi ý định. Lúc mới đến, cậu Đăng có gặp tôi, và khi chào tôi về phòng, tôi thấy cậu ta hoàn toàn trở nên vui vẻ và bình an, nếu không nói là đã bình thường hơn cả những người bình thường, nên tôi cũng không ngờ sự việc đêm qua lại diễn ra như vậy.

- Thưa thầy, cậu Đăng đã lên gặp thầy, vậy cậu ta có nói gì với thầy hay không?

Cặp mắt trí tuệ và uyên bác của đại sư Thích Quảng An tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của người đang ngồi trước mặt mình. Khuôn mặt an lạc trở nên đăm chiêu trước khi tìm câu chữ phù hợp.

- Cậu ấy nói cậu ấy không giết người. Nhưng cậu ta thực sự có lỗi với cô gái mà cậu ta cho rằng đã trở thành bóng ma và đến đòi nợ hàng đêm. Lỗi của cậu ta vẫn nằm trong vòng tham sân si luân quần của con người thôi. Lỗi vô trách nhiệm nữa. Cậu ta quan hệ tình cảm với nhiều cô gái cùng lúc và khi cô gái kia biết được đã đòi tự tử. Vì vậy, cậu ta cho rằng nguyên nhân cái chết của cô gái là do lỗi của cậu ta.

- Còn điều gì mà cậu Đăng tiết lộ nữa không, thưa thầy? – Phan Đăng Bách hầu như nản nỉ. - Đây là một vụ án ba mạng người. Thầy là người phổ độ chúng sinh, chắc không muốn chứng kiến cảnh...

- Được rồi, tôi hiểu ý anh, nhưng những gì cậu Đăng chia sẻ với tôi, tuy rất dài dòng nhưng tôi đã tóm tắt lại rồi, có ngần ấy ý thôi. Còn đây là toàn bộ đồ đạc của cậu ấy để lại, lẽ ra chúng tôi phải giao lại cho gia đình cậu Đăng, nhưng nếu các anh cần... - Vị đại sư đưa mắt nhìn khách đầy ý nghĩa và đẩy chiếc ba lô về phía anh.

Bách hiểu ý chấp tay cảm ơn rồi đứng dậy.

- Giờ con muốn xem qua chỗ ở của cậu Đăng ngày hôm qua.

- Được thôi, để tôi gọi người dẫn anh đi. - Nói đoạn ông ra hiệu cho anh cùng ra ngoài.

Đang dậm bước đi, chợt Bách lóe lên một ý nghĩ, anh vụt hỏi đại sư.

- Bạch thầy, thầy có ý kiến gì không về chuyện của cậu Đăng? Ý con là... chuyện tâm thần bất ổn của cậu ấy.

- Nhân quả. - Đại sư Thích Quảng An chợt mím miệng lại nửa như giận dữ, nửa như cố kìm chế một điều gì đó.

- Thế nào là nhân quả thừa thầy? Liệu có phải ông Vũ Phương Vinh đã làm chuyện gì đó thất đức để đến nỗi cậu con trai phải chịu cảnh dở khôn dở tỉnh? Có phải ý thầy muốn nói thế?

Tuy nhiên đại sư Thích Quảng An tỏ thái độ không muốn nói thêm một điều gì nữa. Bách hiểu. Trong câu chuyện, Vũ Phương Đăng đã tiết lộ rằng ông Vinh đã cung tiến rất nhiều tiền vào chùa An Lạc để cầu may. Vì vậy, dù có thể nào ông ta vẫn là một nhân vật được nể trọng ở chùa An Lạc. Hơn nữa, làm sao có chuyện người tu hành lại khơi khơi tiết lộ mọi bí mật của Phật tử, cho dù đó là những chuyện tham nhũng mờ ám của anh em nhà Vũ Hồng Quang mà vô tình đại sư đã biết được.

- Ông Vũ Phương Vinh năm nay gần sáu mươi tuổi mà trông chỉ như năm mươi thôi. Chắc ông ấy được nhiều phụ nữ yêu quý lắm, nên gia đình ông ấy không hạnh phúc là phải. Có lần cậu Đăng nói với con rằng cha mẹ cậu ấy không hạnh phúc, biết đâu đó lại là nguyên nhân chính khiến cậu ta sa đà sang chuyện chơi bời mà không chú tâm vào học hành, công việc.

Bách đánh lạc hướng vừa nhằm làm dịu đi câu chuyện vừa muốn khai thác thông tin xem liệu Đăng có kể thêm điều gì với vị chân tu. Bách nói câu ấy như thế mặc dù Đăng chưa bao giờ có ý định chia sẻ với Bách chuyện gia đình và anh cũng chưa từng được tiếp xúc trực tiếp với ông bà Vũ Phương Vinh, nhưng không hiểu sao anh cứ mặc nhiên nghĩ rằng họ không hạnh phúc. Trong tất cả những gia đình mà anh từng biết, chưa có cặp đôi nào hạnh phúc cả (chính xác hơn là họ đã từng hạnh phúc để duy trì đủ cảm xúc mà viết giấy đăng ký kết hôn, rồi sau đó cố gắng cùng nhau đi đến cuối cuộc đời như trót hứa). Một gia đình được ủ trong quyền lực có lẽ còn bất hạnh hơn nhiều. Không ngờ câu bình luận vô tình của Bách đã thu lợi được gấp trăm lần anh mong muốn. Đại sư nhíu mày, đôi môi mím lại giận dữ, cho dù người nhà Phật đã thoát khỏi mọi sân hận trần gian.

- Ông ta không thích phụ nữ.

Bách nhướng mày ngạc nhiên, ngỡ đâu đã làm vị đại sư tức giận vì trót xúc phạm đến thí chủ hào phóng đáng kính của ông ta. Sợ hỏng việc, anh rối rít thanh minh, dù thấy miệng lưỡi mình cũng tổn thương khi phải nói ra câu này.

- Thì ra là thế, thừa thầy, đó là một con người đáng kính trọng. Con chỉ hồ đồ phỏng đoán như vậy thôi, chứ có lẽ ông ta rất chung thủy và gia đình ông ta rất hạnh phúc.

- Ông ta không thích phụ nữ. - Đại sư thở dài nặng nề, khó nhọc như thể vừa cất bước lên tận đỉnh đại tháp. - Ông ta chỉ thích các bé trai.

- Dạ... - Bách lấp bắp, vừa muốn đại sư nhắc lại, vừa sợ ông thay đổi ý định mà không nói thêm câu nào nữa.

- Ông ta là một con người lệch lạc và mất nhân cách. - Đại sư Thích Quảng An nhìn tránh ra ngoài sân, nắng quái chạng vạng khiến khuôn mặt ông tối sẫm trong gian phòng chưa kịp tắt điện. - Nhiều bận ông ta đã tìm cách quấy rối các chú tiểu. Có những tiểu chỉ mới năm sáu tuổi, chúng chưa kịp hiểu chuyện gì cả. Xét về tâm sinh lý, chúng là những đứa trẻ. Xét về đạo, chúng là những kẻ tu hành thoát tục. Xét về thân phận, chúng mồ côi phải nương nhờ cửa Phật. Số kiếp như vậy cũng đã đủ phần khổ ải rồi. Sau mỗi bận như thế, chúng bị ám ảnh suốt một thời gian dài, và tôi đã phải vận dụng hết những kiến thức tâm lý để giữ cho tâm chúng bình an trở lại.

- Ý thầy nói là, các chú tiểu đã bị quấy rối và xâm hại.

- Quấy rối, chưa kịp xâm hại. May mắn là ở chỗ ấy, nếu không thì tôi đã đưa ông ta ra hầu tòa, bất kể ông ta cống hiến cho ngôi chùa này nhiều đến đâu. - Đại sư phẫn nộ. - Những lần đó, có lẽ là do ý trời, đều có người gõ cửa phòng ông ta, một vài tăng lớn tuổi khác có việc cần trao đổi mà điện thoại của ông ta đổ chuông nhưng không nhắc máy nên mới phải gõ cửa phòng. Trò quen thuộc của ông ta là nhờ vả các chú tiểu nhỏ tuổi mang một thứ gì đó lên phòng, sau đó...

- Thầy đã để yên ư? - Bách buột miệng.

- Tất nhiên là tôi không để yên. - Đại sư gắt lên. - Tôi đã cảnh báo ông ta, không thể làm việc đó ở nơi tôn nghiêm thanh sạch này, cũng không thể làm việc đó ở bất cứ đâu, cho dù ông ta đã rời khỏi quả núi này. Vì sớm hay muộn thì có nhân sẽ có quả, đó là luật của trời. Người như ông ta không thể lôi luật pháp thông thường ra mà dọa, vì trước giờ ông ta đâu có sợ luật, hơn nữa ông ta còn thâm tóm luật pháp trong tay, nhào nặn nó như một nắm bột mì và thích nặn ra các bánh thì thành cái bánh, nặn ra cục sét thì thành cục sét.

- Thưa thầy, con hỏi thế này hơi mạn phép, nhưng tại sao... nơi tu hành lại vẫn tiếp nhận những đồng tiền bẩn của ông ta?

- Bản thân đồng tiền không bẩn, chỉ có người sử dụng nó là sạch sẽ hay không thôi. Chúng tôi có hai quỹ lớn, một quỹ để xây dựng chùa và một quỹ từ thiện. Chắc hẳn anh cũng sẽ nghĩ rằng tôi xây dựng một ngôi chùa tôn kém và lòng lầy như thế này là phù phiếm, bản thân điều đó đã không hợp với cách thức của người tu hành. Tôi đọc được ý nghĩ của anh là như vậy, chỉ những người hiểu biết mới nghĩ được như vậy. Kẻ tầm thường lại dễ dàng được nhận biết ở sự nhầm lẫn các giá trị, và đôi khi sự nhầm lẫn của họ cũng có lợi cho nhân sinh. Anh thấy đấy, rất nhiều người giàu có thấy sự hào nhoáng, bề thế của gạch đá này mà đổ xô đến đây, và vì vậy tôi thu hút được nhiều nguồn tài chính hơn cho quỹ thứ hai. Như vậy há chẳng phải tốt hơn là để họ sử dụng những đồng tiền rồi rã vào việc không đáng. Anh em nhà Vũ Hồng Quang coi luật pháp là

thứ trò chơi mạo hiểm, chỉ cần thận trọng và quen trò là sẽ về tới đích. May phước sao chí ít họ còn nể mặt tôi đôi chút vì sự mê tín mù quáng. Ít nhiều tôi cũng lợi dụng điều này để ghim những tham sân si điên cuồng trong họ. Nhiều lần tôi đã nhắc ông ta rằng phạm việc gì lợi mình hại người thì đừng có làm, việc gì hại mình hại cả người càng không nên làm. Những gì ông ta đang làm tưởng rằng lợi mình hại người nhưng thực ra là hại cả mình lẫn người, vì nhân nào quả nấy, rồi sẽ đến ngày ông ta sớm bị trừng phạt.

Nói đoạn đại sư Thích Quảng An giơ tay ra hiệu cho một vị tăng trẻ vừa rảo qua sân, yêu cầu dẫn thiếu tá Phan Đăng Bách đến nơi mà anh cần.

Anh rảo sau nhà sư mặc áo tía. Người này bước đi thoăn thoắt, bóng cựa sa tối thẫm dưới ánh tà. Bách đi dọc theo những bánh xe pháp luân bằng đá, vừa đi vừa nhăm tít xem anh em nhà Vũ Hồng Quang đã đầu tư bao nhiêu tiền của cho công trình tôn giáo này và liệu Đức Phật còn che chở cho họ được tới chừng nào. Họ băng qua sân trong đến khu ở riêng của khách. Bóng chiều ngả tà chuyển tím đen dưới bầu trời chỉ còn rặng màu hồng lợt. Chim trời bắt đầu tìm tổ bay thành từng vệt thẫm chao chác. Và gió núi lạnh buốt ùa lên qua trảng rừng thưa, nơi được tận dụng để làm khung cảnh thiên nhiên cho những cơ ngơi dành riêng cho khách đặc biệt. Vị sư trẻ tuổi có khuôn mặt tẻ nhạt và vô cảm như đá núi quay lại, ra hiệu đã đến nơi. Họ dừng lại ở căn nhà sát bìa rừng. Nhà sư tra chìa khóa và bật điện. Bách không để phí thời gian, đưa mắt quan sát toàn bộ căn nhà trong lúc bước qua các phòng. Tầng trệt không có gì đáng chú ý, ngoài phòng khách xa xỉ với các trang thiết bị đắt tiền và một nhà vệ sinh sạch sẽ. Tầng hai là buồng ngủ, cũng không có gì khác thường ngoại trừ chiếc rèm cửa màu trắng bay phấp phật một cách kỳ quặc. Bách tiến lại gần và lập tức nhận ra cửa kính đã bị vỡ nham nhở ở giữa, như thể có người đã ném một viên đá nặng vô cùng chính xác vào khuôn kính. Gió rừng từ đó lùa qua khiến rèm cửa mới phất phơ lên như vậy. Từ vuông cửa, Bách ngó xuống dưới chỉ thấy lơ thơ cỏ và lúp xúp những bụi cây thấp, tuyệt nhiên xung quanh không một viên đá nào đủ lớn để khả dĩ có thể làm vỡ kính cửa sổ. Duy nhất chỉ có sỏi mà thôi. Cuối cùng anh cũng tìm thấy hòn đá thủ phạm nằm lăn lóc một góc phòng. Nó xù xì to bằng quả bưởi nhỏ. Bách thận trọng lượm nó cho vào túi nilon đựng tang vật rồi dán kín lại. Anh bước xuống cầu thang và bắt đầu đi quanh ngôi nhà, rồi tiếp tục tiến sâu vào trong rừng. Có một lối mòn được phát quang chạy dọc theo vách núi và từ đó một ngã rẽ rẽ ra đường như bắt đầu rậm rạp hơn. Nơi này trở nên tăm tối và mục ảm, ánh mặt trời nhợt nhạt còn sót lại trên bầu trời không thể lọt qua những tán lá ken dày chằng chịt. Bách bắt đầu phải sử dụng đến đèn pin. Chân anh giẫm lên thảm thực vật ẩm ướt bao phủ những loài côn trùng ưa bóng tối. Đồng hồ đã chỉ sáu rưỡi. Cuộc nói chuyện với vị đại sư lâu hơn dự tính. Cuối thu, bóng tối xuống nhanh hơn lúc thường và Bách đã đi bộ được chừng 20 phút, với tốc độ này, anh áng chừng mình đã đi được một cây số. Vừa đi Bách vừa căng mắt quan sát, ánh đèn pin rà quét lên đám rác lá sẫm màu. Chợt

Bách nhận ra một cục gì đó hình vuông màu nâu có vân như gỗ. Anh cẩn thận rút găng tay từ trong túi xách, xỏ vào rồi nhặt bỏ vào một bao nilon khác, đoạn rảo bước theo lối mòn chưa biết dẫn về đâu. Nhưng chỉ chừng 10 phút sau thì đường mòn ngày càng dốc xuống và trở nên khó đi hơn với những tảng đá hộc chồi lên nham nhở. Ánh sáng lờ mờ xuất hiện trở lại và chân Bách chạm vào một mặt phẳng trái nhựa. Anh biết chính xác mình đã đi theo đúng lối thoát của Vũ Phương Đăng. Ngôi chùa bệ thế xây trên vách núi cheo leo với “bức tường thành” bằng đá tường chừng nội bất xuất ngoại bất nhập nhưng hóa ra đã thông với đường cái bằng con đường rừng ít người qua lại. Từ đây Bách phải đi bộ ngược trở lại để lấy chiếc xe đang đậu ở sân chùa. Anh khoác chiếc ba lô của Vũ Phương Đăng trên vai, tay kia xách chiếc xác bên trong có đựng vật lạ vừa nhặt được dọc đường. Tinh thần anh phấn chấn, vậy là ngày hôm nay cũng có đôi chút thu hoạch, chỉ không biết những thứ anh đang xách theo đây có cho thấy được chút sự thật nào không.

Cuộc họp đầu giờ chiều có mặt đại tá Đoàn Kỳ Hoa, trưởng ban chuyên án, thiếu tá Mai Thanh, thiếu tá Phan Đăng Bách và đại úy Hoàng Minh Tú.

- Mời các đồng chí báo cáo. - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa lên tiếng.

Hoàng Minh Tú đặt chiếc máy tính xách tay của Vũ Phương Đăng lên mặt bàn và mở đầu một cách trịnh trọng:

- Rất may mắn là phòng cảnh sát công nghệ cao đã phục hồi được máy tính. Việc Vũ Phương Đăng kê về bóng ma chui vào máy tính là có thật. Ý tôi là không phải bóng ma có thật mà thực sự đã có chuyện con chuột tự chuyển động và đánh chữ trên văn bản. Người bình thường nghe chuyện này sẽ kinh ngạc nhưng sự thật rất đơn giản. Máy tính đã được bí mật cài phần mềm Teamviewer 7. Đây là phần mềm điều khiển máy tính từ xa phổ biến nhất hiện nay. Tác dụng của nó được thông qua internet, nếu hai máy chủ cùng kết nối mạng và được cài đặt phần mềm này thì người sử dụng có thể can thiệp lên máy tính của nhau. Nghĩa là có kẻ đã lén cài đặt phần mềm TeamViewer vào máy tính của Vũ Phương Đăng rồi ngồi ở một máy chủ khác và điều khiển máy tính của anh ta. Vì vậy mới có chuyện cậu Đăng thần hồn nát thần tính thấy con chuột tự chuyển động và chữ được tự gõ vào văn bản nên kinh hoảng lên. Như vậy đã có người chủ trương lên kế hoạch để lợi dụng tinh thần sa sút của Vũ Phương Đăng mà dọa nạt cậu ta.

- Còn bức ảnh Lê Hoàng Mai thì sao? - Bách hỏi.

- Nó đây. Có lẽ nó cũng được lưu lại qua phần mềm này. Đây là một thủ thuật rất đơn giản với những người thông thạo máy tính. Tôi đã kiểm tra thông tin từ cậu Đăng. Cậu ta bảo rằng chẳng hiểu TeamViewer là thứ gì và chưa từng nghe nhắc đến nó bao giờ.

Hoàng Minh Tú điều khiển trên màn hình laptop và lập tức một hình ảnh gây choáng váng hiện lên tấm màn chiếu 300 inches treo trên tường. Không biết bao lần, các thành viên của ban chuyên án đã phải nhìn đi ngắm lại khuôn mặt của tử thi Lê Hoàng Mai, nhưng lần này, họ vẫn không khỏi rùng mình. Ánh sáng xanh tái và nhợt nhạt của máy ảnh soi rõ từng vết nứt trên khuôn mặt phù nề khủng khiếp của nạn nhân, giờ đang choán hết màn hình. Giống như một bức tranh kinh dị, khiến bất cứ người bình thường nào cũng đều phải dựng tóc gáy ngay cả khi nhìn thấy nó giữa lúc mặt trời chói chang. Đôi môi tử thi phình ra và biến dạng. Một phần môi trên đã bị cá rĩa hết, còn trơ hàm răng đang cười cợt đe dọa. Hình ảnh này, còn kinh khủng hơn cả bức ảnh chụp ở hiện trường khi xác nạn nhân vừa được vớt lên.

Ba người còn lại nhìn chết sững vào màn hình. Sau đó tấm chiếu trở lại màu chờ của chế độ trong khi Mai Thanh chuyển giắc cắm sang máy tính của mình. Trên màn chiếu hiện ra một hình ảnh khác ảnh mờ và rạn, cho dù có vẻ đã huy động toàn bộ nỗ lực chỉnh sửa cho bức ảnh sáng và nét lên.

- Đây là ảnh chụp đám tang Mỹ Anh tìm được trên Facebook của một người bạn cô ấy. Chỉ duy nhất tấm ảnh này mới có góc chụp cho thấy nhân vật đó xuất hiện. - Mai Thanh dùng đèn laze chấm vào khuôn mặt người bé xíu đứng ở một góc khuất của nhà hỏa thiêu, một vòng tròn đỏ đã được khoanh sẵn trên tấm ảnh, bao lấy khuôn mặt rất khó nhận dạng sau lỗ nhỏ những đầu người đến dự đám tang. - Khó nhìn đúng không, vì có vẻ như ảnh được chụp từ máy điện thoại, nhưng tất cả chúng ta đều nhận ra đây là ai. May mắn thay, dù khuôn mặt nhìn không rõ nhưng mái tóc nhuộm hồng pha đỏ đặc trưng thì không thể lẫn đi đâu được.

Dừng lại một lát cho các đồng nghiệp quan sát kỹ tấm ảnh, Mai Thanh tiếp tục:

- Lúc nhận được bức ảnh chụp tử thi Lê Hoàng Mai mà đại úy Hoàng Minh Tú lấy được từ laptop của Vũ Phương Đăng, tôi đã đặt câu hỏi: Ai chụp bức ảnh này, khi mà xác nạn nhân được vớt lên từ sáng sớm ở một khúc sông hẻo lánh? Những người có mặt ở hiện trường lúc đó không ai khác ngoài vài dân làng hiếu kỳ và cảnh sát. Hơn nữa, phong nền của bức ảnh, phần trên đầu nạn nhân không phải bãi đất cỏ bờ sông như tất cả những bức ảnh chụp Lê Hoàng Mai mà chúng ta hiện đang lưu giữ trong hồ sơ. Bức ảnh này được chụp ở một nơi hoàn toàn

khác hiện trường... - Mai Thanh dừng lại, chỉ tay vào góc ảnh trên máy tính của Vũ Phương Đăng. - Mọi người có nhìn thấy phần nền màu ghi xám này không, và cả viền trắng rất mờ này trên ngực nạn nhân. Đây là tấm đắp, còn đây... là bàn đá. Bức ảnh này được chụp ở nhà xác.

- Ai đã đến được nhà xác? - Phan Đăng Bách hỏi theo trình tự của một phần thuyết trình, dù anh đã có câu trả lời.

- Ở nhà xác, tử thi Lê Hoàng Mai chỉ được lấy ra khỏi hộp đựng xác hai lần duy nhất. Lần đầu tiên để người nhà nhận dạng. Lần thứ hai là lúc khám liệm. Tôi đã gặp mẹ của Lê Hoàng Mai và thông tin chắc chắn như sau? Lúc khám liệm không có ai ngoài cha mẹ cô gái và một cậu anh họ con ông bác Lê Hoàng Mai. Có vẻ như gia đình cũng không muốn ai phải nhìn thấy tử thi của con gái mình. Ngay cả quan tài cũng không để mặt kính cho người tiễn đưa nhìn mặt như thường lệ. Tuy nhiên, lúc đi đến nhà xác để nhận dạng, ông bà đã đi cùng một người nữa, không phải cậu cháu kia, mà chính là nhân vật này. - Mai Thanh lại tiếp tục chấm đèn laze vào hình người được khoanh đỏ. - Trong tấm ảnh này, cô ta không phải bạn bè không hề quen biết Mỹ Anh, vậy đến dự đám tang nhằm mục đích gì?

Bách đặt chiếc ba lô của Vũ Phương Đăng lên mặt bàn, thứ mà đại sư Thích Quảng An đã bàn giao lại cho anh. Đầu tiên anh lấy ra chiếc Iphone của Vũ Phương Đăng.

- Cậu ta sợ hãi quá mà quẳng điện thoại lại trên giường, bỏ cửa chạy lấy người. Rất may là Đăng không cài password nên chúng ta cũng đỡ mất công ngồi phá mã. Tuy nhiên khi truy cập vào các hộp thư và Facebook của Vũ Phương Đăng qua Iphone thì thấy rõ ràng Đăng đã xóa hết sạch thư tín và các loại tin nhắn. Tại sao cậu ta phải làm điều đó? Có lẽ là sau khi bị công an ngó ngang tới, cậu ta lo sợ những môi tình tay ba tay tư với hàng loạt nạn nhân đã chết lộ ra bên ngoài. Nhưng tình cờ tôi phát hiện ra rằng điện thoại của Đăng đã bị lén cài phần mềm gián điệp. Hiển nhiên Đăng là người dốt nát về công nghệ, mặc dù đã từng Tây học nhưng những gì cậu ta xử lý được với các thiết bị văn minh chỉ đơn giản là nhắn tin, kiểm tra thư tín và vào mạng xã hội. Chính vì vậy nên cậu ta hoàn toàn không hay biết mình đã bị theo dõi. Phần mềm gián điệp này cho phép sao lưu tất cả tin nhắn thư tín, các cuộc trò chuyện trên Skype, Viber, Wechat, Facebook Chat và ghi âm các cuộc gọi đến gọi đi, đồng thời có thể quản lý danh bạ của máy bị theo dõi cũng như sao lưu toàn bộ các hình ảnh, video clip trên điện thoại. Đương nhiên càng dễ dàng định vị được máy bị theo dõi bằng cách ghi lại lịch trình mục tiêu qua GPS hình ảnh. Thậm chí Vũ Phương Đăng truy cập vào trang web nào trên mạng, người theo dõi cũng biết. Tóm lại, nhất cử nhất động cậu ta làm gì liên quan đến cái điện thoại đều bị theo dõi hết.

- Phải một người rất rành công nghệ mới làm được hết những chuyện này. - Hoàng Minh Tú chen vào. - Cậu ta bị “cài” từ bao lâu rồi nên thứ gì cô ta cũng biết hết. Đó chính là lý do tại sao Vũ Phương Đăng không hề báo cho ai biết rằng cậu ta di trú tại chùa An Lạc mà ngay đêm hôm ấy đã bị “ma” theo sát nút.

Đúng vậy. - Bách gật đầu. - Tôi đã kiểm tra danh sách gọi đến trên điện thoại của Đăng thì quả thật có năm cuộc gọi nhờ và một cuộc gọi được thực hiện thành công vào lúc 3 giờ sáng hôm trước, đều cùng một số thuê bao. Tất nhiên là loại SIM rác và tất nhiên là đã tắt máy. Hệ thống tổng đài cho biết thời gian tắt máy là 4 giờ sáng và số thuê bao này không hề hoạt động thêm một lần nào từ trước và sau cuộc gọi cho Vũ Phương Đăng. Số thuê bao cũng chỉ được kích hoạt trước đó 12 tiếng, như vậy rõ ràng là sử dụng nhằm mục đích khủng bố Vũ Phương Đăng. Vì thuê bao đã tắt máy nên vị trí cuối cùng của nó cũng đồng thời là cuộc gọi duy nhất đã được lưu lại trên hệ thống. Định vị từ BTS cho thấy thuê bao lúc đó đã lấy sóng từ trạm thu phát khu vực huyện Vĩnh Thi. Trạm thu phát sóng ở vùng huyện lỵ chỉ có thể được định vị trong vòng bán kính 15 km, nhưng cũng đủ cho ta kết luận thuê bao đó đã hoạt động trên khu vực núi Vĩnh An.

- Đó là một bất cập mà chúng ta chưa thể can thiệp được. – Tú nhăn mặt. - Ở phần lớn các quốc gia hiện nay, bất kỳ ai mua SIM điện thoại đều phải khai đầy đủ nhân thân và nộp bản sao giấy tờ tùy thân để tiện bề quản lý. Còn chúng ta thả cửa cho SIM rác phát triển. Bất cứ ai đều có thể sở hữu đến hàng chục số thuê bao, dùng chán thì vứt đi. Chỉ với vài chục ngàn là tụi buôn lậu, bán ma túy, khủng bố, tổng tiền và giết người có thể sử dụng một số điện thoại để gây tội ác. Trong khi đó quốc gia lại giao khoán cho chúng ta phải tìm ra thủ phạm trong thời gian ngắn nhất.

- Còn đây là của nả của cậu ta. - Bách lờ đi nỗi bức xúc của Tú, cái chủ đề mà họ đã bàn luận không biết bao lần. Anh lại tiếp tục lấy ra từ trong ba lô một chiếc hộp hình chữ nhật khảm đá óng ánh, bên trong chật ních những “viên ngậm” màu hồng nhạt. - Ma túy tổng hợp. Cậu ta dùng thứ này có lẽ đã thâm niên, và con nhà giàu nên lúc nào cũng có sẵn thuốc dự trữ trong ngăn kéo. Những loại thuốc pha chế kèm hóa chất còn độc hại hơn cả cocain và heroin, dùng một thời gian sẽ dần dần phá hủy hệ thần kinh và thường xuyên gây ra ảo giác. Đăng bị hoang tưởng vì sử dụng ma túy lâu ngày, cộng với những dẫn vật ám ảnh nên đêm nào cậu ta cũng nhìn thấy bóng ma của Lê Hoàng Mai. Lợi dụng điều đó, người ta đã dọa cho thằng nhóc sợ chết khiếp.

Bách tiếp tục lấy ra vật lạ hình vuông nhỏ nhắn mà anh nhặt được trên lối mòn trong rừng.

- Đây là một chiếc loa sản xuất tại Trung Quốc. Nó được sử dụng cho các loại máy tính bàn và máy tính xách tay. Đồng thời người ta cũng có thể sử dụng

cả thẻ nhớ, cài nhạc vào thẻ nhớ và loa sẽ nhận USB qua cổng vào này. Chiếc loa bị hết pin và tôi đã phải sạc điện cho nó bằng cách đi kiếm một cái giắc cắm khác. Tôi cũng kiểm tra nội dung có trong USB, chỉ có một file duy nhất, là một tác phẩm âm nhạc kinh điển với vô số huyền thoại xung quanh nó.

Bách cắm thẻ nhớ vào loa và bật nút. Lập tức âm thanh rè xì của thiết bị rẻ tiền phát ra một bản nhạc u ám, thê lương và ai oán, như tiếng khóc than như lời đun đậy người ta xuống địa ngục. Giai điệu khiến bất kỳ ai nghe nó đều cảm thấy hoang mang, trầm uất và bất an.

- Tôi đã kiểm tra dấu vân tay nhưng không có gì hết, cả thẻ nhớ và loa. Chiếc loa cũng chỉ mới được vớt ở đó vì không hề bám bụi hay nước mưa và bùn đất. Như vậy bắt buộc vẫn phải lưu lại dấu vân tay của người cầm nó, trừ phi người sử dụng đã lên kế hoạch tinh vi đến mức dùng găng tay khi chạm vào bất cứ vật chứng nào. Ngay cả hòn đá dùng để ném vỡ kính cửa sổ cũng không lưu lại dấu vân tay.

- Tất cả là nhằm mục đích dọa cho Vũ Phương Đăng sợ đến chết. - Ba người còn lại đồng thanh.

- Đúng vậy, sáng nay tôi đã liên lạc với Vũ Phương Đăng để kiểm tra thông tin thì cậu ta đã xác nhận rằng cái bản nhạc ma quái mà cậu ta nghe thấy ở trong rừng chính là “Ngày chủ nhật u ám”. Một ca khúc khuyến khích người ta tự sát. Hỏi vì sao cậu ta lại biết chính xác là bài hát đó, Đăng nói rằng... lần trước đi nghỉ cùng Linh Đan, cô ta đã bật lên cho nghe bài này.

- “Ngày chủ nhật u ám” của Rezso Seress. - Mai Thanh tránh nhìn vào chiếc loa. - Linh Đan đã cố tình hành hạ tinh thần người tình. Cô ta đến dự đám tang của Mỹ Anh dù không hề quen biết nạn nhân, và vì là bạn rất thân của Lê Hoàng Mai nên khi hay tin dữ, mẹ nạn nhân đã gọi điện bảo Linh Đan đi cùng đến nhà xác nhận dạng. Bà nói rằng vì hai đứa quá thân nhau, không ngày nào là không qua lại nên đã từ lâu bà coi Linh Đan như con nuôi. Linh Đan mồ côi cha mẹ, người Quảng Ninh, khi theo học Hà Nội phải ở trọ và không ngừng đi làm thêm kiếm sống nên mẹ Lê Hoàng Mai rất thương và đối xử với cô ta như con. Ông bố kể lại rằng Linh Đan đã òa lên khóc ngay từ lúc nhìn thấy xác bạn trong khi bà mẹ thì ngất xỉu ngay lập tức. Tuy nhiên bà mẹ cũng khẳng định rằng khoảng sáu tháng trước khi Lê Hoàng Mai gặp nạn, không thấy Linh Đan qua chơi với bạn nữa, đến nỗi bà đã ngờ rằng hai đứa có chuyện gì giận nhau. Nhưng mỗi lần hỏi thì Lê Hoàng Mai một mực nói rằng không có chuyện gì, chỉ là đôi bên cùng bận việc học nó không thể chơi bởi như trước. Bà gọi điện cho Linh Đan thì cũng nhận được câu trả lời tương tự. Rõ ràng, khi cùng cha mẹ Lê Hoàng Mai đến nhà xác, Linh Đan đã nhân cơ hội lúc hai người đang choáng váng và rối bời mà chụp tấm ảnh này.

- Cũng không ai có thể cài phần mềm TeamViewer vào máy tính của Vũ Phương Đăng ngoài Linh Đan. - Tú gật đầu đồng tình. - Vũ Phương Đăng đã ở trong buồng tắm khá lâu, trong khi việc cài phần mềm TeamViewer chỉ mất chưa đầy năm phút. Mà theo như anh Bách ghi trong hồ sơ thì Đăng đã khẳng định rằng chiếc laptop này cũng chỉ mới mua được hai tuần và chưa có ai đụng vào nó ngoài cậu ta. Sau đó có một hành vi đáng ngờ khẳng định cho việc này là Linh Đan đã giả đò giận dỗi và nói rằng xuống sảnh để xem phim. Khi đó đương nhiên cô ta xách theo chiếc máy tính cá nhân của mình và kết nối với máy tính của Vũ Phương Đăng qua phần mềm TeamViewer từ máy chủ của cô ta. Lúc đó Linh Đan có thể gõ bất cứ thứ gì mà cô ta muốn lên màn hình của người tình, cũng chỉ nhằm mục đích dọa cho cậu ta sợ đến chết.

- Bóng ma mà Vũ Phương Đăng đã gặp ở khu resort và chùa An Lạc tôi đồ rằng không phải cậu ta gặp ảo giác mà do chính Linh Đan cài trang mà thành. Sẵn với căn bệnh hoang tưởng của việc dùng ma túy lâu ngày và nỗi ám ảnh sau hai cái chết của bạn gái, Vũ Phương Đăng đã hoảng sợ đến nỗi không còn phân biệt được giả thật nữa. - Bách kết luận. - Linh Đan học đại học chuyên ngành công nghệ thông tin. Cô ta rõ ràng rất am hiểu về máy tính và các loại phần mềm. Cô ta cũng đột nhập được vào ngôi chùa tưởng như bất khả xâm phạm bằng con đường rùng mà tôi đã thí sát, rồi cài trang, ném vỡ kính cửa sổ, gọi điện thoại và ép Đăng phải nghe thứ nhạc rùng rợn kia.

- Linh Đan làm tất cả những việc này để làm gì thì chúng ta đều đã có thể suy luận logic được rồi. - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa lúc này mới lên tiếng, sau khi nghe toàn bộ báo cáo của đồng nghiệp.

- Đúng vậy, cô ta đã biết được tất cả những cuộc tình ái tay tư, tay năm và có thể danh sách bạn gái đồng thời của Vũ Phương Đăng còn kéo dài hơn nữa mà chúng ta chưa được biết. - Mai Thanh nói. - Nhờ vào phần mềm gián điệp được cài đặt qua điện thoại, chưa kể còn nhiều biện pháp theo dõi khác nữa, Linh Đan biết chính xác Vũ Phương Đăng hẹn hò với Mỹ Anh, Hoàng Cẩm Tú và đặc biệt, điều đau đớn nhất đối với cô ta là Đăng đã quan hệ tình ái với cô bạn gái thân nhất của mình: Lê Hoàng Mai. Bị phản bội cùng một lúc bởi hai người thân thiết nhất, chưa nói là duy nhất, đây là một nỗi đau mà với bản lĩnh và cá tính của mình, Linh Đan đã giấu kín được đến tận bây giờ, thậm chí không hề lộ cảm xúc khi tiếp xúc với người điều tra.

Một cô gái xinh đẹp mới 21 tuổi, mà gây ra được ngân này vụ án thảm khốc, trong khi các nạn nhân cũng đều là những cô gái trẻ trạc tuổi mình, thậm chí là bạn thân nhất của mình, với những thủ đoạn tinh vi qua mặt được cả nhóm cảnh sát hình sự lành nghề trong suốt gần một năm ư? - Đôi mắt đại úy Hoàng Minh Tú thoáng lộ vẻ kinh hoàng.

- Rất tiếc là như vậy. - Mai Thanh nhìn chăm chú vào tập hồ sơ dày hàng trăm trang để trên mặt bàn. - Dù không muốn, chúng ta cũng không thể còn kết

luận nào khác. Nhiều vụ án man rợ vẫn được gây ra bởi những kẻ sát nhân mang khuôn mặt thánh thiện và trí thức đầy thôi. Hơn nữa, những kẻ như vậy lại thường nhắm đích vào các nạn nhân là người rất thân của chúng. Linh Đan là một cá tính phức tạp. Góc gác của cô ta cũng không đơn giản. Cô ta không biết bố mình là ai, mẹ từng phục vụ trong một nhà hàng không lấy gì làm trong sạch ở Móng Cái, rồi bà mẹ chết bệnh khi con gái mới lên sáu tuổi. Sau đó Linh Đan sống nhờ bữa đói bữa no ở nhà bà ngoại, tự kiếm sống là chính. Năm 12 tuổi thì bà ngoại cô ta cũng chết bệnh. Mặc dù từ nhỏ đã phải lang thang ở các bãi biển và bên tàu để bán chác đồ ăn vặt rẻ tiền cho khách du lịch nhưng Linh Đan vẫn cố gắng đi học và đã đỗ đại học. Điều này cho thấy cô gái có một bản lĩnh và nghị lực phi thường đến thế nào. Thậm chí là tố chất khác thường. Dầu sao cô ta cũng là một người luôn thiếu thôn tình cảm, thiếu thôn vật chất thiếu thôn chỗ dựa. Vũ Phương Đăng mang đến cả ba thứ ấy khiến cô gái ngọt thờ. Và cô ta sẵn sàng loại bỏ bất cứ kẻ nào muốn cướp đi của cô ta thứ quý giá đó. Mọi hành vi khùng bỏ Vũ Phương Đăng đều nhằm mục đích trả thù sự phản bội, cả dần mặt nữa, để cậu ta hết đường lãng nhãng tình ái theo thói quen.

- Tôi... tôi... thấy trong câu chuyện này hình như vẫn còn một dấu hỏi. - Phan Đăng Bách áp ứng.

- Dấu hỏi gì nữa? - Mai Thanh nhướn mày ngạc nhiên.

- Chiếc taxi Hoa Sen và...

- Với một người thông minh như Linh Đan, tôi tin chắc rằng cô ta có công sự, công sự hoặc một tay giết thuê. Thứ này tìm đâu cũng ra trong thời đại này. - Mai Thanh sốt ruột ngắt lời. - Trừ vụ Lê Hoàng Mai khi đúng hôm đó lại là sinh nhật Linh Đan còn thì tôi tin chắc rằng cô ả sẽ không có bất kỳ chứng cứ ngoại phạm nào trong ngàn ấy vụ án. Cô ta cũng vô cùng tinh vi khi lựa chọn thời điểm giết hại nạn nhân là đúng ngày sinh nhật mình để bày ra sẵn chứng cứ ngoại phạm.

- Chưa biết chừng nàng ngồi ngay ghé bên cạnh trên chiếc taxi giả mạo và tra tấn nạn nhân khiến họ hoảng sợ chết khiếp trước khi ra lệnh cho gã tài xế hạ độc thủ. Nàng vốn có thể mạnh về các ý tưởng dọa cho người ta sợ đến chết mà. Sau đó mới cùng bạn đồng hành nghĩ ra phương cách phi tang các vật chứng và dấu vết để giả đồ là tai nạn. Và chúng ta đã ăn không ngon ngủ không yên rồi bị xô mũi ngàn ấy tháng trời bởi một ả trẻ măng. Thực là đàn bà dễ có mấy tay. - Hoàng Minh Tú hồ hởi phụ họa. - Sau đó thậm chí cô ta còn điem nhiên đến dự đám tang của nạn nhân Mỹ Anh và xem mặt tử thi Lê Hoàng Mai ở nhà xác, người bạn thân nhất của cô ta. Đây, nên em sợ đàn bà lắm các anh chị ơi. Chẳng dám cưới vợ là vì thế. Ở đời ai nắm tay được từ sáng đến tối đâu. Nhớ hôm đẹp trời nào đó mình “phạm lỗi”, thế là các nàng chẳng nề nang nghề nghiệp của mình, mới tay dao tay thớt... Chả có vô số bà vợ cắt phéng của quý của chồng đây là gì.

- Thôi thôi sa đà quá. - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa xoa tay. – Chúng ta xin lệnh bắt khẩn cấp. Các đồng chí thấy thế nào?

- Tôi... vẫn còn một câu hỏi. - Phan Đăng Bách áp ứng.

- Gì nữa đây? - Mai Thanh đưa mắt nghi ngờ.

- Là... là... trực giác... Tôi cảm thấy...

- Thôi đi trực giác của anh. Tôi cũng rất mong đồng chí đưa ra giả thiết khác để lập luận. Ở đây chẳng ai mong đẩy một cô gái như vậy vào án tử hình cả. Chúng ta cũng rất hiểu vì năm nay Linh Đan đang chuẩn bị ra trường, một tương lai sáng lạn chờ đợi cô ấy. Ở trường Linh Đan cũng là một sinh viên giỏi, chỉ tiếc là cô ta áp dụng trí tuệ và bộ óc thông minh của mình vào một tội ác khó tưởng tượng mà thôi.

- Ừ... quả thực cũng chẳng còn cách lập luận nào khác. – Bách nói yếu ớt và thở dài. - Đúng hơn là tôi có một câu hỏi... nhưng mà thôi cũng chẳng để làm gì. Vì tất cả mọi chứng cứ đã được bày ra đây rồi chặt chẽ quá. Nếu tôi là luật sư biện hộ cho Linh Đan thì cũng không thể cãi được. Không còn cách nào khác, xin cấp trên yêu cầu khởi lệnh tạm giam từ Viện kiểm sát.

Không ai bảo ai, tất cả cùng tình cờ đưa mắt lên màn hình, tấm ảnh chụp đám tang Mỹ Anh trước giờ hỏa thiêu lờ mờ những hình người lố nhố mặc áo đen, phần lớn là trẻ tuổi, là bạn bè của cô gái yếu mệnh và hình đầu người được khoanh tròn: Mái tóc cắt tём đầy cá tính nhuộm đỏ pha hồng và khuôn mặt dù nhìn không rõ, nhưng ngay tức thì trong đầu các cảnh sát hình sự đều hiện lên dung nhan xinh xắn của cô gái trẻ, nước da trắng như ngà và sống mũi thanh tú.

Phan Đăng Bách rời khỏi phòng họp, mắt không rời những viên đá hoa màu xanh cũ kỹ trên hành lang, trong đầu anh rối bời: Minh vẫn còn một lập luận chưa diễn đạt được. Nó mơ hồ quá. Huy ơi giá mà có cậu ở đây. Cậu luôn nghĩ ra lời giải đáp vào giờ phút cuối cơ mà. Tại sao Linh Đan cứ cố tình đổ tội giết hại Lê Hoàng Mai cho Vũ Phương Đăng, trong tất cả những lần khủng bố dọa nạt, cô ta đều vặn hỏi tại sao hấn lại giết Lê Hoàng Mai, giống như thể cô ta đã biết một điều gì đó. Khi giả dạng làm hồn ma của Lê Hoàng Mai để xâm nhập vào máy tính của Đăng ở resort Royla, cô ta đã gõ trên máy tính thông qua phần mềm Teamviewer: “Tại sao anh yêu em rồi anh lại yêu cả Mỹ Anh và Linh Đan nữa. Anh muốn em và Mỹ Anh chết để anh được ở bên cạnh Linh Đan đúng không?”. Phải chăng Linh Đan đang cố gắng gạn hỏi và nghi ngờ chính bạn trai của cô ta.

Các thành viên ban chuyên án đã nỗ lực tìm ra câu trả lời chỉ trong vòng 24 giờ, sau gần một năm trời bế tắc, tuy nhiên không ai cảm thấy thanh thản và nhẹ lòng thêm được chút nào.

Mặt quỷ với hai hốc mắt sâu hoắm và vách ngăn biến mất để lộ một lỗ mũi duy nhất trống rỗng kỳ dị. Sự tàn ác không nằm ở khuôn mặt hãi hùng. Nó đến từ đằng sau bức tường và hiện hình với con dao sắc nhọn. Nó tạo một vết nung nóng bỏng trong lồng ngực. Và nó làm máu nóng tuôn trào tới mờ đôi mắt. Nó kích thích nổi kinh hoảng tận cùng. Nó ngăn tiếng kêu hấp hối từ một sinh thể đang trong quá trình già từ sự sống. Nó khiến người ta phát điên vì sợ hãi trước khi nhận thức được cái chết. Khi mặt quỷ biến mất trong bóng tối và mùi tanh của máu tươi, nó không hề biết mình vẫn còn để lại dấu vết, dấu vết cuối cùng từ sự sống.

Bách đã chìm vào giấc ngủ nặng nhọc và chập chờn, đến mức có đôi lúc thức giấc trong đêm, thậm chí anh còn không biết vừa rồi mình đã ngủ hay chưa. Mộng hay thức, cũng không quan trọng bằng việc anh lơ mơ hiểu rằng mình đang có chuông điện thoại, chiếc điện thoại chưa bao giờ được phép tắt kể từ ngày anh sở hữu nó.

A lô, Bách nghe. - Anh nhấn nút nhận cuộc gọi trong lúc mắt còn đang nhắm nghiền.

- Anh Bách. - Đầu dây bên kia gấp gáp, dường như mất bình tĩnh Linh Đan chết rồi.

Bị giết. Hai tiếng đồng hồ trước.

Chương 16

Ký Tự Máu

Mùi máu tanh xộc ra tận hành lang khiến bất cứ ai dù chưa lần nào có trải nghiệm khứu giác này cũng vẫn ngay lập tức cảm nhận được sự rùng rợn của những gì ẩn chứa đằng sau bức tường. Hiện trường đông nghẹt từ dưới nhà gửi xe thu phí của khu tập thể cũ kỹ, mặc dù mới chỉ năm giờ sáng và bầu trời thì vẫn một màu phớt hồng. Đây là chung cư năm tầng xây từ thập niên 80, với những khung sắt rỉ sét đóng bao lầy ban công, vừa để chống trộm vừa nhằm mục đích lấn chiếm khoảng không. Những chuồng cọp kiểu này không ôm khít gờ ban công mà nhô hẳn ra ngoài cả mét. Tận đó người ta kê những tấm gỗ để làm chạn, rồi lâu ngày thêm mấy tấm màn nhựa che kín khung sắt làm không gian riêng, nắng mưa không đến nơi, thế là chỉ ít có một gian lửng nữa làm bếp hoặc làm nhà kho. Những chủ hộ lãng mạn thì bày kín chậu hoa lên thành vườn treo. Bức tường khu tập thể khi mới xây thì có lẽ đã từng là màu vàng, nhưng giờ nó tróc bong từng mảng giống một con chó già nua mắc bệnh ngoài da. Khi Bách đến nơi thì nhìn thấy chiếc xe cảnh sát đã đậu sẵn ở sân chung, ngay cạnh bể nước công cộng, một đặc quyền mà không người dân nào dám vi phạm. Đường như cả khu dân cư đã tề tựu ở đây để đưa ra những phỏng đoán kỳ quặc nhất, và có vẻ như họ đã bỏ luôn cả chuyến bách bộ thể dục buổi sáng. Bách vẫn mặc thường phục, và theo thói quen, anh đứng yên vài phút để lắng nghe dư luận.

- Một vụ đánh ghen dã man, tàn bạo. Con bé xinh lắm. Chắc cùng lúc yêu tay ba.

- Nhưng tôi có bao giờ thấy nó tiếp giai nào đâu nhỉ. Nhìn bộ dạng thế tôi còn nghi nó là les.

- Con gái gì mà trông chẳng nữ tính. Tóc ngắn như đàn ông, lại còn toàn mặc đồ da đinh móc. Nhìn khiếp vía.

- Ủ, tụi đồng tính một khi đã nổi cơn ghen thì dữ dần lắm. Tuần trước vừa có vụ đồng tính ghen chặt cụt tứ chi bạn tình, báo nào cũng đưa tin.

- Tất cả chỉ vì trả thù thôi, thì mới giết man rợ thế, chứ cướp của thì nó chỉ đâm một nhát rồi lấy của đi luôn.

- Đúng thế, mà con bé đang còn là sinh viên thì làm gì có của nả. Giàu có thì đã không phải trọ ở đây.

Bách cố gắng lắm mới lách qua được đám đông tò mò rồi việc dứt khoát không bỏ vị trí. Ai cũng muốn mình phải là người đầu tiên biết thông tin, thậm chí phải được biết trước cả nhà báo. Vài người cất tiếng cản nhằn độc địa khi thấy anh chen lên trước. Hai tay trung úy trẻ măng đứng chắn đầu hành lang nhận ra Bách liền giãn đám đông để anh có lối đi. Loáng thoáng vài tiếng xì xào “Cha kia là cái giống gì mà được hách xì xằng thế”. Hành lang kín đặc cảnh sát và cả hai nhà báo quen mặt. Một người quần áo luộm thuộm và có vẻ như còn chưa rửa mặt vội tiến lên chặn đường Bách.

- Thừa thiếu tá Phan Đăng Bách, liệu đây có phải là một trong những vụ án đã man nhất mà anh từng gặp không? Anh có cho rằng đây lại là một vụ án tình nữa không? Chúng tôi nghe những người hàng xóm khẳng định cô ấy đồng tính và có rất nhiều bạn gái, có lần họ còn cãi cọ rất to trong nhà nữa.

Đối với những tay phóng viên hóng tin kiểu này, chỉ cần một tiếng ậm ừ từ cổ họng người được phỏng vấn cũng đã thành một bản tin hoành tráng. Và kinh nghiệm mà các cảnh sát hình sự bảo nhau là không nên thốt ra âm thanh, thậm chí không gật không lắc. Rõ ràng hai gã nhà báo này có tay trong nên mới nhận được tin báo nhanh đến thế. Bách đã dự tính trong cuộc họp toàn cơ quan lần này sẽ phải nhắc nhở những “người nhà” nghiêm túc hơn trong việc đưa tin cho nhà báo trước khi có thông tin chính thức.

- Anh Bách, - Người còn lại sấn lên rôt, giọng sỗ sàng một cách thiếu kiên nhẫn. - Liệu vụ án mạng này có liên quan gì đến những cô gái lần trước không anh? Vì Linh Đan là bạn rất thân của Lê Hoàng Mai. Đôi bạn thân cùng rủ nhau “ra đi” chỉ trong vòng vài tháng. Một người “tự sát” còn một người bị sát hại. Anh phỏng đoán thế nào?

Có những người luôn thích đặt ra những câu hỏi kiểu đã có sẵn câu trả lời trong khi biết rõ người được hỏi sẽ không bao giờ thêm đáp lại. Bách khó chịu ra mặt.

- Tôi thậm chí còn chưa nhìn thấy hiện trường và chưa biết nạn nhân chết vì lý do gì. Liệu anh có thể cung cấp thêm thông tin cho chúng tôi không vậy? - Bách nhếch mép chế nhạo.

Đúng lúc ấy thì Tú xuất hiện, vẻ mặt bơ phờ như bất cứ ai đang có mặt ở hiện trường.

- Anh Bách, chuyện bắt đầu căng thẳng đây. Anh chuẩn bị tinh thần nhé. Vụ này không phải bình thường đâu. Nạn nhân đã bị cắt tai.

Bách cố giữ nét mặt cho điềm tĩnh, nhưng tin vừa báo khiến anh chết đứng, trống ngực đánh nhộn nhạo. Hiện trường nằm trên tầng năm, nơi mà giá thuê nhà được hạ xuống mức thấp nhất. Khu chung cư này vẫn giữ nguyên kết cấu

như từ lúc mới có người dọn đến ở, nghĩa là các chủ hộ đã cùng nhau đảm bảo an ninh bằng cách lắp những cánh cong song sắt trần ở mỗi đầu hành lang để tạo thành một lối đi chung. Các hộ trong dãy đó đều được giữ chìa khóa công. Ban công thì đã có “chuồng cọp”, hành lang có cửa sắt bảo vệ ngay từ lối vào, chưa kể dân cư trong tòa nhà năm tầng này ở san sát nhau và văn hóa nhòm ngó tò mò cổ hủ của người Việt khiến nhà nọ hắt hơi nhà kia cũng biết. Vừa thoáng nhìn hiện trường bên ngoài, Bách đã hình dung ngay ra việc tìm kiếm thủ phạm là khó khăn đến cỡ nào. Từ cánh cổng sắt chung đến cuối hành lang có cả thấy bốn căn hộ. Bách rảo tới cuối dãy, nơi mà những người mặc sắc phục và các nhân viên giám định pháp y trong áo blouse trắng đều có vẻ căng thẳng. Một thứ mùi lạ lẫm quất ngay từ hành lang và ví thử nếu chưa có bất kỳ người nào thông báo tin dữ này thì chỉ cần khúu giác vừa chạm vào không khí, anh cũng nhận ra thần Chết vừa ghé ngang qua đây.

Căn hộ chỉ một phòng duy nhất, vừa là nhà bếp, vừa là phòng khách và buồng ngủ với chiếc giường đơn trong góc. Trong ánh tái xám của bóng đèn neon duy nhất, Linh Đan sòng soài trên nền đất trong tư thế kỳ dị, người và mặt úp sấp, một cánh tay dang rộng, một cánh tay hơi co lại. Cô nằm giữa vũng máu đỏ sẫm. Mái tóc ngắn nhiều sợi hồng vén cao làm lộ rõ một cảnh tượng hãi hùng: Tai phải đã bị cắt sát đến má, khiến máu xối kín cả khuôn mặt và giờ đã dần đen sẫm lại.

Hai kỹ thuật viên đang rắc phấn bột để lấy dấu vân tay. Màu trắng vương khắp căn phòng khiến không gian chật hẹp càng trở nên thê lương. Đây là căn đầu hồi nhưng lại không có ban công. Ban đầu nó chỉ là một phòng nhỏ của cả một căn hộ, sau có lẽ vì lý do kinh tế mà rất nhiều gia chủ làm theo cách như vậy: Chia lẻ căn hộ ra thành từng phần nhỏ rồi tạo cửa riêng thông ra hành lang, sang tên cho một người khác hoặc cho thuê kiếm thêm thu nhập hàng tháng. Vì vậy căn phòng của Linh Đan chỉ bé như một buồng ngủ, với công trình phụ coi nói đủ cho một người đứng và cửa sổ đầu hồi nhìn sang trường tiểu học có lẽ là cứu cánh duy nhất khiến căn hộ bớt phần giống một nhà kho. Chiếc giường mét hai của cô vẫn gọn ghẽ chẵn gối, ga trải phẳng, chứng tỏ Linh Đan đã bị kẻ thủ ác sát hại khi còn rất tỉnh táo, có lẽ là trong lúc đang làm việc trên máy tính hoặc lướt mạng.

- Máy tính xách tay của cô ấy đâu rồi? - Bách quay sang hỏi Tú.

- Không thấy anh ạ. Em đoán nó đã bị lấy đi mất ngay sau khi Linh Đan bị sát hại.

Bách đi vòng lên phía đầu Linh Đan đang úp sấp để ngó ra cửa sổ, giống như thể may ra còn kẻ nào đó lỏn vởn bên ngoài. Đây là lối khó xâm phạm, vì chân song sắt còn nguyên, bên dưới là mái hiên lán chiếm nhô ra của tầng dưới, vương đầy hoa mướp rụng và lá khô của giàn hoa leo cửa sổ. Phía dưới nữa là

sân trường tiểu học ăng lặng, âm u và ẩm ướt. Đêm qua đã có một trận mưa rào, Bách biết rõ thế vì đến giờ đó anh cũng vẫn chưa ngủ được.

Lối xâm nhập duy nhất là cửa ra vào.

- Công ra vào lối đi chung đã bị phá khóa? - Bách phỏng đoán.

- Đúng vậy. - Tú gật đầu xác nhận. - Còn cửa căn hộ thì lại được mở tự nhiên mà không có bất cứ dấu vết phá, cắt khóa hay nạy bản lề. Ông cụ hàng xóm, cũng là chủ thuê nhà của Linh Đan đến gần sáng bị thức giấc vì tiếng động lớn lặp đi lặp lại liên tục nên mới mở cửa ra xem đó là tiếng gì, và ngay lập tức phát hiện ra cánh cửa không chốt trong của người hàng xóm cứ thế tự động mở ra đóng vào, đập sầm sầm. Gió lúc ấy to đến nỗi ngay cả những nhà ở đầu kia cũng nghe thấy tiếng cửa dội vào tường nhưng họ mặc kệ vì nghĩ là gió đập cánh cửa sổ nhà nào đó. Nhìn thấy cánh cửa ông cụ đã giật mình linh cảm được chuyện gở rồi nhưng vẫn đứng ngoài gọi Linh Đan ra đóng cửa. Gọi ba tiếng không nghe thấy Linh Đan trả lời mới rờ rẫm vào bật công tắc điện. Phải người khác trước cảnh kinh hoàng đó chắc sợ chết ngất. Nhưng ông lão này rất bình tĩnh, không hô hoán hàng xóm hay gọi 113 mà quay vào nhà bấm số gọi thẳng cho phòng cảnh sát hình sự. Hồi còn đi làm cụ từng là công an hộ tịch mà. Nhưng tội nghiệp, ông cụ cũng xúc lắm. Người thuê nhà của mình bị giết hại đã man ngay bên cạnh vách tường nhà mình.

- Lúc đó là mấy giờ sáng?

- Lúc nào? Lúc ông cụ gọi điện lên báo ấy à? Hơn 4 giờ sáng. Còn thời điểm gây án thì dù chưa có kết luận của giám định pháp y nhưng nhìn lượng máu đông thì đoán quãng thời gian từ hai đến ba giờ sáng.

Bách cũng gật đầu công nhận. Miệng lầm bầm, “Giờ mà người ta ngủ say nhất và cũng là lúc mưa to nhất.” Đôi mắt anh đảo khắp gian phòng. Việc khám nghiệm hiện trường chắc cũng sẽ dễ dàng vì khác với không gian sống của những cô gái trẻ khác, phòng trọ của Linh Đan chỉ rộng chừng 10 mét vuông và tênh toàng như của một cậu sinh viên sống đạm bạc. Không có tranh ảnh, họa báo dán tường hay lọ hoa. Tủ quần áo bằng vải cũng chỉ treo sơ sài vài bộ. Đồ nấu nướng có hai chiếc nồi và vài thứ bát đĩa dường như không bao giờ được đụng đến. Giá sách ngoài một số tài liệu chuyên ngành còn thì không có cuốn nào khác tương tự sách văn học hay kỹ năng sống. Tất cả gọi lên cảm giác đây là một nơi ở tạm, mặc dù theo lời ông cụ hàng xóm thì Linh Đan đã thuê ngôi nhà này được bốn năm rồi. Trong suốt thời gian học đại học cô không hề có ý định chuyên đi đâu khác và người chủ thuê cũng rất hài lòng về đức hạnh của khách hàng mình. Bốn năm, mà một cô gái trẻ như Linh Đan chẳng hề trang trí thêm chút ẩm cúng cho nơi trú ngụ của mình, tựa hồ cô coi chốn trần gian này cũng chỉ là cõi tạm. Thân hình nhỏ bé trong bộ đồ ngủ sùng máu úp sấp xuống

mặt sàn lạnh ngắt, trong một tư thế bất bình thường như gánh chịu nốt nổi khổ ải cuối cùng của một định mệnh thiếu may mắn. Mai Thanh tránh không nhìn vào mắt Bách, càng không dám đối diện với cảnh tượng thương tâm đang hiện diện trên nền đất, cô nhìn ra ngoài cửa sổ đang lơ lửng những đốm hoa vàng sững nước.

- Quy trình xin lệnh bắt giam chậm quá. - Cô thì thâm một cách ngượng ngùng. - Nếu chúng ta làm sớm hơn thì biết đâu cô bé đã thoát khỏi tai ách này. Dầu là... bắt nhầm. - Giọng Mai Thanh thậm chí còn nhỏ hơn nữa.

- Em thì không nghĩ là mình sẽ bắt nhầm đâu. Mình làm đúng người đúng tội thôi. - Tú đen lên tiếng phản đối.

- Thôi thôi, - Bách gạt đi, mắt liếc nhìn về phía hai nhà báo đang lấp ló ngoài hành lang mà không được phép vào. - Ngoài kia có hai quả tạ đang chờ xúc tin đấy nhé. Mà không nên tranh cãi chuyện này trước mặt người đã khuất.

Hai người bèn im bật. Lúc này các nhóm kỹ thuật viên đã tiến hành đo đạc, chụp hình hiện trường và lấy dấu vân tay. Hai giám định viên pháp y bắt đầu lật cái xác lại để khám nghiệm tổng quát. Chợt Bách kêu lên “Từ từ đã”. Anh vừa nhìn thấy thứ gì đó rất kỳ lạ dưới ánh sáng tím ngắt của những bóng đèn chuyên dụng dùng cho việc khám nghiệm hiện trường. Đôi mắt Bách quét như rada và đầu anh cúi thấp hơn xuống mặt sàn, hầu như quỳ sát cái xác. Trên nền đá hoa cũ kỹ, Bách nhìn thấy những vết máu ngoằn ngoèo kỳ lạ, hầu như giống mấy ký tự, chính xác hơn là các chữ cái nguệch ngoạc. Những chữ cái này cũng có màu đỏ, mờ dần ở hai chữ cuối cùng và giờ nó đang bị vũng máu chậm chậm xâm lấn, có lẽ cũng đã mất đi một vài ký tự ở đầu. Khó ai nhận ra nó nói lên điều gì và thoát trông chỉ như vài vết máu khô, hết như những vết máu khác vương vãi ở khu vực xung quanh trong lúc nạn nhân đang vật lộn với tử thần. Bách vội vàng lấy máy ảnh ra khỏi túi và chụp lại các góc, đặc biệt là chụp cận cảnh những vết máu mà anh cho là các ký tự.

- Mọi người nhìn xem. - Anh nói khẽ. - Liệu có phải cô ấy đã cố gắng viết một điều gì đó không?

- Ừ nhỉ, rất giống chữ viết. - Mai Thanh thì thâm. - Vậy mà em đã không nhận ra đấy. Sao anh lại cho là cô ấy viết mà không phải là thủ phạm?

- Nếu thủ phạm cố tình muốn để lại một thông điệp gì đó thì hẳn sẽ phải viết mạch lạc hơn, và nếu chủ định lấy máu để viết thì các chữ cái sẽ đậm hơn nhiều, ai cũng phải nhận ra ngay đó là chữ viết và là chữ gì. Đằng này ngay chính các bạn cũng không nhận ra đúng không nào. Chỉ có thể là nạn nhân trong cơn hoảng loạn tột cùng đã cố gắng viết ra những chữ này, nguệch ngoạc đến nỗi rất khó nhận biết đó là ký tự gì. Và lại... đây không phải là phim Mỹ, không có chuyện tên sát nhân bệnh hoạn nào đó muốn chơi trò giải câu đố với cảnh sát

bằng cách để lại thông điệp bí ẩn đâu. Chỉ có thể là những lời cuối cùng của Linh Đan thôi.

- Em đồng ý. - Tú gạt đầu, mắt cũng dán xuống sàn. - Nhưng đây là chữ gì thế?

Cả ba người cùng quỳ gối bên Linh Đan đang nằm úp sấp, mắt chăm chăm nhìn những vết máu mờ nhạt một cách khó hiểu.

- Luận ra mãi vẫn chưa biết là cô ấy định nói gì anh Bách ạ. - Tú thốt lên.

Hai bác sĩ giám định pháp y đã tỏ vẻ sốt ruột.

- Chúng tôi tiếp tục làm được chưa? Để lâu là không tốt đâu, kết luận sẽ càng không chính xác.

- Vâng vâng, mời các anh cứ tiếp tục công việc. - Cả ba người họ rồi rít đồng thanh rồi cùng nhóm dậy.

Ngay tức thì hai giám định pháp y cùng lật cái xác lên. Mai Thanh cố kìm chế nhưng vẫn thoát ra một tiếng kêu khe khẽ. Máu từ lỗ thủng trên ngực Linh Đan bắt chọt ứa ra, và trên khuôn mặt đầm máu, đôi mắt cô mở tròn một cách kinh hãi và ai oán. Không nạn nhân nào nhắm được mắt, tất cả những cô bạn gái của Vũ Phương Đăng. Liệu cuối cùng hẳn có phải con yêu râu xanh thời hiện đại, hay định mệnh kỳ dị quái ác nào đó đã bắt tất cả những cô gái đã từng yêu hẳn phải chết thảm. Bách cúi xuống vuốt tròng mắt cho cô gái, cảm nhận lớp da mỏng manh bắt đầu trở nên lạnh giá.

Khi Bách về đến nhà thì thấy bàn ăn tối đã được dọn sạch sẽ, chỉ còn một đĩa rau muống, bát thịt ba chỉ rang, nước rau luộc dầm sấu và chút cà bát muối. Là của bà Tam Nhâm để dành lại phần anh. Bách ngấu nghiêng những món quen thuộc mà anh có thể ăn ngày này qua tháng khác. Anh chưa được đi nước ngoài bao giờ, vì đặc thù nghề nghiệp nên trong ngành của Bách có rất ít người được may mắn rời khỏi biên giới, nhưng anh nghe kể nhiều về nỗi khổ của những người xuất ngoại mà không bao giờ ăn nổi đồ Tây. Nếu anh phải sống ở nước ngoài thì cũng sẽ ôm nỗi cực hình giống như họ. Cậu em họ Kevin Quang ngày nào cũng say sưa nói chuyện về ẩm thực, chủ đề yêu thích của cậu ta, và dường như ai muốn nói về bất cứ chủ đề nào thì chỉ vài phút sau Quang đã lái mọi người quay trở về với ẩm thực. “Em đã tìm được một địa điểm để mở nhà hàng rồi, ngay trên phố cổ, giá thuê chỉ bốn ngàn đô một tháng, diện tích hai trăm mét vuông”. Cậu ta nói như thể bốn ngàn đô là chuyện nhỏ và mỗi tháng có thể lời tới bốn mươi ngàn. Quang cũng thú nhận rằng ẩm thực Hoa Kỳ dù có phong phú cỡ nào thì cũng chẳng bằng những món ăn giản dị với khẩu vị vô cùng tinh tế mà bà bác đã tạo nên, cậu ta nịnh thế và một sáng chủ nhật đẹp trời đã đưa cho bà Tam Nhâm hai ngàn đô la nói là để cầm tạm đi chợ. Đương nhiên bà

nhất quyết không nhận tiền của cậu cháu ruột hào phóng, nói rằng bữa ăn của bà chỉ tốn vài chục ngàn đồng và bà đã coi Quang như con ruột, chẳng nhẽ mẹ lại không nuôi được con. Nói xong thì cả bác và cháu cùng rớt nước mắt. Có những ngày Quang đi biển biệt, đến tối khuya mới về và than phiền rằng việc tìm nhà thuê làm cửa hàng ở Hà Nội rất khó khăn, luôn luôn phải thông qua cò mồi với những thông tin sai lệch. Tuy nhiên mỗi ngày cậu ta một ít nói và có vẻ căng thẳng hơn. Bà Tam Nhâm cần nhắc với Bách rằng tại sao lại không giúp em tìm nhà thuê, cậu ta lần đầu tiên về Việt Nam, có khác gì ông Tây, rồi đi đâu cũng sẽ bừa. Lúc nhai miếng cuối cùng trong miệng, Bách chợt nhớ ra cậu em họ. Anh vội đứng dậy và đi vào căn phòng ở góc trong cùng. Bà Tam Nhâm theo thói quen đã đi ngủ từ lâu, Kevin Quang có lẽ cũng thế nên cả căn nhà chìm trong bóng tối dù mới chỉ 10 rưỡi đêm. Anh gõ cửa phòng, bên trong có tiếng lạch cạch khe khẽ nhưng chưa thấy Quang ra mở cửa. Mãi lâu sau cậu em họ mới xuất hiện trong bộ đồ ngủ, vẻ mặt hơi ngạc nhiên và lúng túng.

- Dạ... anh chưa ngủ?

Tôi vừa mới về, nghe nói cậu đã tìm được chỗ thuê cửa hàng, ngày mai thứ bảy tôi có thể đi xem với cậu được, nếu có gì không ổn, ta sẽ tìm chỗ khác...

- Không... không. - Cậu em họ rồi rít một cách không bình thường - Em đã thuê xong rồi, hầu như ký hợp đồng rồi. Anh bận việc không cần phải lo cho em. Chỗ thuê này rất hợp lý.

- Thật chứ hả? Vậy thì tốt rồi. Cậu chưa ngủ? Hay đang làm gì vậy?

- Không, em chẳng làm gì, cũng đã ngủ được một giấc rồi. - Quang ngập ngừng, cửa không vẫn khép và cậu ta đứng chắn ngang khoảng không nhỏ hẹp giữa cánh cửa và bức tường giống như thể chủ nhà đang tiếp nhân viên tiếp thị.

Dẫu sao thì Bách cũng không hề có ý định bước vào căn phòng tối om của cậu ta.

- Tôi xin lỗi đã khua cậu dậy. Chúc ngủ ngon nhé. - Bách nói xã giao rồi cũng nhanh chóng về phòng mình, không quên lưu lại hình ảnh khuôn mặt Kevin Quang trong võ não, hộc hác xanh xao với hổ mắt trũng sâu thâm quầng.

Cậu ta vất vả nỗi gì mà bộ dạng trông khiếp thế. Câu hỏi bản khoản của Bách lập tức tan biến ngay khi anh vừa bật máy tính và màn hình hiện lên bức họa mùa thu vàng làm phong nền. Anh vội vàng nối USB vào máy ngay cả khi chưa kịp thay quần áo. Cả ngày hôm nay ban chuyên án căng thẳng vì vụ án mạng Linh Đan. Thủ phạm không để lại dấu vết hay bất cứ dấu vân tay nào. Đêm hôm trước trời mưa bão, không một cư dân nào của khu tập thể hay biết gì về sự xâm nhập. Chiếc khóa cũ kỹ dùng để khóa cổng vào bị cắt bằng kim cộng lực. Cửa ra vào căn hộ của Linh Đan được mở một cách tự nhiên, không có dấu

hiệu phá khóa hay tháo bản lề. Lúc đó Linh Đan vẫn còn đang thức, dù đã rất khuya. Có thể kết luận rằng thủ phạm đã điem nhiên gõ cửa và vì một căn hộ cho thuê giá rẻ thì cần gì đến mất thân, Linh Đan đã thân nhiên mở cửa vì tưởng có việc khẩn cấp gì đó từ nhà hàng xóm. Toàn bộ những vật giá trị nhất trong ngôi nhà như máy tính xách tay, tiền bạc, điện thoại đã bị lấy đi nhưng nạn nhân không bị xâm hại tình dục. Cướp của giết người, nhưng cần gì phải cắt tai người bị hại. Mà nếu như đây là một vụ trả thù, thì liệu kẻ thủ ác quen mặt nào của nạn nhân đủ chuyên nghiệp đến mức có thể xâm nhập vào căn hộ nằm giữa khu chung cư đông đúc mà không một ai hay biết và không để lại bất cứ dấu vết gì. Hay hẳn ta đã thuê sát thủ? Linh Đan gây nguy hiểm cho ai và chuốc thù oán đến cỡ nào để đến nỗi tính mạng cô phải nằm trong tay sát nhân chuyên nghiệp? Toàn bộ ban chuyên án cho đến cuối ngày đã kết luận: “Họ rất nên về nhà ăn tối sau một ngày bụng rỗng. Vì có lẽ cơn đói đang hành hạ đã khiến họ trở nên kém thông minh hơn.”

Bách mở USB, rồi chuyển file ảnh đã chụp vào máy tính. Trên màn hình hiện rõ những vết máu lem nhem hình thành nên dãy ký tự đã bị mất vài chữ cái do vũng máu chảy dần từ đầu nạn nhân lan rộng lên nền nhà mà thành ra xóa mất. **AT QI**. Chỉ có bốn chữ cái như vậy. Trước chữ A có một nét sổ ngắn hơi nghiêng về bên trái, là một phần của chữ cái đã mất. Linh Đan muốn nói điều gì? Chỉ cô gái thông minh, liêu minh và mạnh mẽ như Linh Đan mới còn đủ tỉnh táo để truyền đi một thông điệp khi đã hầu như đi vào miền chết và nguồn năng lượng sống cuối cùng đang bị rút kiệt dần. Sức mạnh nào khiến cho cô gái làm được điều ấy? Điều gì đã thôi thúc cô níu hết sức tàn để viết nguệch ngoạc những chữ cái bằng máu? Cảnh báo một nguy hiểm tiếp theo hay tiết lộ toàn bộ sự thật? Chỉ cần giải được những chữ cái này thôi. Bách chợt thấy thái dương co giật, đầu anh nhức nhối như có sinh vật đang hoành hành trong vỏ não. Liên tục những ngày và đêm không nghỉ ngơi đã làm anh kiệt sức. Bách chép lại những ký tự ra một tờ giấy trắng, rồi bắt đầu lần lượt ghép tất cả các chữ cái trong bảng chữ vào trước chữ **AT**. Ở đây đã bị mất một hoặc hai hoặc ba chữ cái. Anh không chắc, nhưng chỉ cần ghép tất cả các nguyên âm và phụ âm để tạo nên một chữ có nghĩa là được. Bắt đầu bằng **B.BAT QI**. Từ thứ hai sẽ thiếu chữ **U** ở giữa theo nguyên tắc chính tả. Có lẽ lúc ấy tri giác của Linh Đan đã lẫn lộn nên cô mới viết sai như vậy, hoặc giả cô chỉ cố sức được đến thế, toàn bộ năng lượng còn lại chỉ đủ cho chữ **I** cuối cùng. Vậy thì nó sẽ là **BÁT QUÍ**. Một từ có nghĩa nhưng có vẻ vô nghĩa trong trường hợp này. Nhưng Bách vẫn gõ phương án vừa tìm được lên văn bản trên máy tính rồi tiếp tục với các chữ ghép tiếp theo, cố gắng không bỏ qua bất cứ một kết quả nào và thi thoảng lại mở tấm ảnh hiện trường để xem có nảy ra ý tưởng bất chợt nào không.

BẮT QUÌ - BẮT QUỈ - CÁT QUÍ - ĐÁT QUỈ -

HẠT QUÍ - QUẠT QUÍ

Vết sỏ nghiêng trước chữ A chắc chắn không phải từ chữ C hay chữ B, chữ D rồi. Mặt sàn đá hoa cũ kỹ trên màn hình nhảy múa những ký tự máu khiến Bách hoa mắt. Anh cảm thấy chóng mặt nhức đầu dịch chuyển và tứa ra những tia máu tươi như vôi bạch tuộc. “Minh cần phải nghỉ ngơi. Cần phải thư giãn. Cứ thế này thì điên lên mất.” Anh lưu lại file vừa đánh máy, đóng lại tất cả các file ảnh rồi chuyển lệnh Shut down. Trong phút chốc, màn hình biến thành tối đen, chỉ in lại cái bóng ử rử của Bách. Máy hình đã thoát khỏi các dữ liệu, nhưng đầu óc Bách không thể thoát khỏi tấm ảnh chụp các ký tự viết bằng máu. Những chữ nguệch ngoạc màu đỏ liên tục chuyển động trong đầu khiến Bách ngồi thừ bất động trước màn hình. Lần này thêm cả những chữ cái khác cùng nắm tay nhảy nhót không ngừng. **Bắt qui. Đắt qui. Đắt qui. Quạt qui.** Một tia chớp chói lòa dường như đi kèm với trong sấm nổ rền trong đầu Bách. **Mặt qui. Phải rồi. Mặt qui.** Tại sao lại là **Mặt qui**. Minh đã nghe thấy nó ở đâu? Ở đâu nào? Từ này xuất hiện trong bất cứ câu chuyện cổ tích hay bộ phim chiếu rạp nào. Không phải. Ở đâu? Gần đây nhất? Nhanh lên, nhanh lên. Không được để ý nghĩ này biến mất. Nó đang lách vào đường hầm ký ức. Phải tập trung, không được để những ý nghĩ khác chen lên. **Mặt qui. Mặt qui.** Nhiệt lượng trong người Bách tăng nhanh đến nỗi anh như đang lên cơn sốt. Má anh nóng bừng, đầu anh nóng bỏng và lạ thay, cơn đau đầu đã biến mất, giờ đây anh trở nên nhẹ bẫng. Lần này một tia chớp khác lại lòa lên. **Mặt Qui. Ác Qui.** Bách rùng mình như vừa dứt khỏi cơn nhập đồng. Mọi nơ ron thần kinh tập trung cao độ khiến anh bải hoải và kiệt sức. *Minh hầu như đã tìm ra rồi. Nhưng mới chỉ là một nửa vấn đề. Không, chỉ một phần ba vấn đề. Không, chỉ một phần tư thôi. Nhưng như thế cũng đã là tốt lắm rồi. Còn hơn là mò mẫm như đi vào mê cung dưới đáy đại dương.* Anh bỗng thấy khát khô cổ họng và vội vã mở cửa phòng để đi ra bếp tìm nước uống. Trong bóng đêm yên tĩnh, hình ảnh Linh Đan, Hoàng Cẩm Tú, Lê Hoàng Mai và Mỹ Anh lần lượt hiện ra trước mặt anh như thể có một màn chiếu vô hình đang treo lơ lửng trước mặt. Khi cơ thể và tinh thần kiệt quệ thì ảo giác mặc sức hoành hành. Anh nhìn thấy những thi thể nạn nhân bồng bênh trước mặt, bi thương và đau đớn. Bất chợt Bách nghe có tiếng cạch khẽ ở trong bếp và một bóng màu trắng lướt nhẹ phía trước rồi dừng lại.

- Ai đấy? - Bách giật thót, dường như chưa thể dứt ra khỏi chuỗi ảo giác đang bám trong đầu.

- Em đây ạ. - Người trước mặt cũng giật mình.

- Cậu làm gì mà lần mò thế Quang? Sao không bật điện lên? Cậu làm tôi giật mình đấy. - Bách tỏ vẻ khó chịu không giấu giếm và giơ tay bật công tắc điện ngay gần đấy.

Đó là công tắc của bóng đèn trong tủ rượu. Ánh lò nờ của đèn Led khiến một lần nữa Bách lại giật mình vì lớp da mặt xám ngắt của ông em họ với hai hồ mắt thâm quầng.

- Cậu vẫn chưa ngủ à? - Bách ngạc nhiên.

- Em đang ngủ đấy chứ, nhưng khát nước quá nên dậy lấy cốc nước. Em sợ làm phiền mọi người nên không dám bật đèn.

Quả nhiên trên tay Quang đang cầm cốc nước chưa kịp uống.

- Rót cho tôi một cốc. - Bách nói như ra lệnh.

Kevin Quang liền lập bập lấy chiếc cốc khác rót nước rồi nghĩ thế nào lại đưa cho Bách ly của mình.

- Anh uống trước đi.

Bách không khách sáo, cầm vội cốc nước uống ừng ực. Bách không còn để ý đến vẻ mặt lúng túng kỳ quặc của cậu em họ nữa. Bên tai anh chỉ còn những tiếng thì thầm không dứt.

MẶT QUỈ MẶT QUỈ MẶT QUỈ

Chương 17

Nhân Chứng

Bách đọc lại lượt cuối tất cả những tờ báo liên quan đến vụ “Ngôi nhà hai án mạng”, một số thông tin chỉ xuất hiện ở báo lá cải mà không hề được lưu trữ trong hồ sơ cảnh sát. Ghi chép của anh đã kín đặc một mặt giấy. Có ba tờ báo mạng rẻ tiền đã tận dụng cơ hội phỏng vấn hàng xóm của nạn nhân, tên Thiên Kim, cô gái may mắn sống sót vừa là nạn nhân vừa là nhân chứng. Đối với cả ba phóng viên, cô đều trả lời thống nhất rằng khi vừa bước vào nhà và nhìn thấy xác chết của cô bạn hàng xóm Mai Thủy Lê thì cũng đồng thời ác quỷ hiện ra trước mặt cô. Quỷ mặc áo choàng đen, da trắng bệch với hốc mắt sâu hoắm, gò má dòn ra, mũi chỉ là hai cái lỗ gắn trên mặt và môi là một vạch tím ngắt, chân tay vằn vện như da rắn. Khi phóng viên phỏng đoán đó là mặt nạ, cô gái phủ nhận vì lúc ác quỷ đưa bàn tay lạnh ngắt ra bịt miệng cô, cô đã quờ quạng bầu vào khuôn mặt ác quỷ để đẩy hẳn ra và thấy rõ đó là da thịt hằn hoi, dù cũng lạnh ngắt. Trong bài báo “Người mặt quỷ trong ngôi nhà của xác chết không đầu”, Thiên Kim còn kể thêm rằng lúc quỷ đang siết cổ cô, có một con quỷ khác xuất hiện đằng sau hẳn và giơ cao con dao như thể chỉ chờ cho cô lịm đi là đâm dao vào ngực. “Con dao đó vẫn còn lấm đầy máu, rõ ràng nó là con dao đã giết chết chị Lê.” Hồ sơ của ban chuyên án mà Bách đã làm đơn đề nghị xin được tham khảo không ghi lại những thông tin này. Lời khai của Thiên Kim về “ác quỷ” được coi như vô giá trị đối với các cảnh sát điều tra và ai cũng hiểu rằng hoặc tinh thần của cô gái đang hoảng loạn nên sinh ra hoang tưởng, hoặc cô gái tự thêm mắm thêm muối để nâng tầm quan trọng của mình lên. Hồ sơ kết luận đây là một vụ cướp của giết người và sự xuất hiện không đúng lúc của Thiên Kim khiến tội phạm lập tức ra tay theo phản xạ “giết người triệt khẩu”. Hai lập luận này không thể không hợp lý hơn, nó thuộc loại lý thuyết không thể bẻ gãy.

Hồi Bách và Huy còn ngày ngày ngồi ghi chép lên giảng đường Học viện Cảnh sát, họ đã thuộc lòng cái tỷ lệ phần trăm trong sách giáo khoa mà có lẽ được khảo sát từ thập niên 80: Giết người do mâu thuẫn thù tức - 55,2 %; Động cơ cướp của - 11,8%; Do mê tín - 1,6%; Do ăn trộm bị đánh đập đến chết - 2,4%; Giết người để thực hiện hoặc che giấu tội phạm khác - 4%. Bách và Huy cộng lại thấy vẫn chỉ ra 75%. Huy lập tức giơ tay “Hai mươi lăm phần trăm vụ án mạng còn lại là do nguyên nhân gì thừa thầy?”. Thầy Cường hỏi có khuôn mặt hồng hào mồm mỉm, lúc nào cũng tươi tắn như ông Phật Di Lặc, thầy xoa hai bàn tay vào nhau và nheo mắt nhìn cậu sinh viên hay thắc mắc, đoạn chậm rãi đưa ra số liệu cổ lai hy. “Theo báo cáo thống kê của Cục cảnh sát điều tra Bộ Nội vụ từ năm 1986 đến 1995 thì trung bình hàng năm có 1050 vụ giết người được khởi tố nhưng chỉ có khoảng 85% số vụ án được tìm ra thủ phạm. Các cô

các cậu học ở đây bốn năm rồi thì đều biết một trong những nguyên nhân của việc chưa tìm ra thủ phạm chủ yếu rơi vào lý do chưa rõ động cơ giết người. Ví dụ mới đây nhất có một án mạng mà nạn nhân là chủ doanh nghiệp trẻ tuổi. Chín giờ tối tự bắt taxi lên cầu Hòa Bình và bảo tài xế dừng lại giữa cầu. Sau đó vài hôm, người ta tìm được xác của cậu ấy trôi trên sông, bị chặt cụt tay và chân. Nạn nhân là một doanh nhân thành đạt, kinh doanh lành mạnh, chưa vợ con, không thù không oán. Đó là một trong những vụ còn chưa rõ động cơ giết người. Lý do khó tìm ra thủ phạm thứ hai là xác nạn nhân không rõ tung tích, phần nhiều là chỉ tìm thấy một phần thi thể và cuối cùng là do thủ phạm tạo hiện trường giả nhằm đánh lạc hướng điều tra như thể đó là chết do tai nạn hay chết tự nhiên. Phức tạp lắm các cô các cậu ạ, học là một chuyện sau này ra trường đi làm tiếp xúc thực tế lại là chuyện khác. Có những chuyện chẳng ai dạy được đâu.” Thầy làm bầm nhỏ dần rồi chuyển sang chủ đề khác. Huy vẫn chưa thôi thắc mắc về “10% còn lại”. Cậu quay sang thì thào với Bách, “Vẫn còn mười phần trăm nữa, rõ ràng là thầy tịt mịt rồi”. Bách nhăn mặt bảo chữa cho phần ứng tiêu cực của bạn “Do các số liệu thống kê lung tung thôi. Ở đây thầy lấy từ hai văn bản thống kê ở hai nơi khác nhau ghép vào mà giảng nên mới thành thế. Từ cả Cục cảnh sát điều tra lẫn Phòng cảnh sát điều tra Công an các tỉnh”. Tuy nhiên Huy vẫn luôn tin vào 10% bí ẩn của các vụ án. Cậu đã tự tạo ra một công thức đặc biệt cho mình và trong thâm tâm, Bách vẫn luôn cho rằng Huy là cảnh sát hình sự lãng mạn và siêu thực nhất trong làng nghề. Liệu trong hàng loạt vụ án lần này, động cơ gây án có rơi vào 10% siêu thực mà lúc còn ngồi trên ghế nhà trường, người bạn thân nhất của anh vẫn tưởng tượng ra?

Anh lọc lại lần nữa các thông tin vừa ghi chép và sao lại sang cuốn sổ tay lúc nào cũng mang theo người. Lần đầu tiên những tờ báo lá cải mà anh vẫn khinh thị đã phát huy tác dụng, mặc dù những thông tin này vẫn cần phải được kiểm chứng lại.

Một giờ sau Bách đã ngồi trước mặt Thiên Kim, cô bé nữ sinh lớp 10 có khuôn mặt hơi ngơ ngác với bộ đồng phục học sinh, trái ngược hình ảnh mà cô vẫn tung lên Facbook: Tóc giả màu vàng, quần jeans lửng nhiều vết xé te tua trên đùi, áo hai dây cổ tình kéo trễ cho phô bày một phần bầu ngực và môi đỏ chót luôn cong lên làm vẻ gợi tình khi chụp ảnh. Một tính cách ưa phô trương và thích gây ấn tượng một cách ngây thơ. Có thể nào cô bé đã tạo ra một câu chuyện phóng đại về ác quỷ nhằm mục đích nổi tiếng, thậm chí ngày nào cô nàng cũng sẽ kể đi kể lại không biết chán câu chuyện tưởng tượng với các bạn cùng lớp, chưa kể còn khơi gợi lại vụ án mạng nổi tiếng trước đây trong cùng ngôi nhà. Nhưng vẻ ngơ ngác có phần phản ứng hơi chậm chạp trước người lạ của Thiên Kim khiến Bách tin rằng mình đang đi đúng hướng. Anh và nhân chứng đang ngồi trong một quán cà phê yên tĩnh ngay trước cổng trường trung học của cô sau khi anh đã phải trình thể cảnh sát hình sự cho bảo vệ và giáo viên chủ nhiệm của Thiên Kim. Có lẽ những người này đã quá quen với các loại

thẻ công an và thẻ phóng viên trong suốt thời gian vừa rồi nên không hề tỏ vẻ ngạc nhiên. Họ chỉ lặng lẽ ra hiệu cho Thiên Kim đi ra ngoài thực hiện phận sự với vẻ thông cảm hiềm có. Sau vài giây ngạc nhiên vì chưa bao giờ được vào một quán cà phê sang trọng nhường này (Thiên Kim thật thà kể rằng các phóng viên đến phỏng vấn thường chỉ dẫn cô sang quán trà sữa trên châu kế bên kia đường hoặc tiệm giải khát không máy lạnh ngay sát cổng trường), cô gái trở lại với vẻ hiền lành thường trực. Bách nói tầm quan trọng của những lời khai từ Thiên Kim khiến cô phải xứng đáng được ngồi ở một chỗ tử tế như vậy, thay cho giải thích rằng anh không bao giờ muốn những cặp mắt tò mò xung quanh và sự ồn ào của quán xá rẽ tiền phải làm phiền đến sự tập trung của nhân chứng.

Sau chừng chục phút trò chuyện vu vơ về gia đình, trường lớp và sở thích của Thiên Kim để thăm dò tính cách và độ trung thực của cô, Bách bắt đầu đi vào chủ đề chính.

Tôi không muốn khơi gợi lại ký ức không vui vẻ này nhưng những lời khai chính xác của em, nhân chứng duy nhất của vụ án... Bách nhấn mạnh những từ vừa nói. - ... sẽ thực sự giúp ích cho chúng tôi rất nhiều. Chắc chắn em muốn chúng tôi tìm ra thủ phạm trong thời gian ngắn nhất đúng không nào?

- Vâng ạ... - Thiên Kim lí nhí rồi không nói gì thêm, đôi mắt dường như lóng lánh nước, vì vẫn còn sợ hãi hay xúc động.

- Sự việc hôm đó diễn ra thế nào?

- Em và mẹ đi lễ ở đền Ủ, khi về đến nhà đã 12 giờ đêm. Trời mưa to và anh bảo vệ thì ngủ say. Lúc đi ngang qua cửa nhà chị Lê, em thấy đèn vẫn còn bật sáng nên định chào chị ấy một câu vì chị Lê sợ ma lắm. - Nói đến đây Thiên Kim trở nên mếu máo. - Em gõ cửa nhưng không thấy ai ra mở, mãi sau mới thấy có tiếng động bên trong, em xoay nắm đấm cửa thì thấy không khóa nên cứ thế vào. Và em nhìn thấy...

Lần này thì nhân chứng của Bách ôm mặt như thể không dám nhìn bất cứ thứ gì xung quanh. Sự ám ảnh của ký ức về hai vụ án mạng rùng rợn mà nạn nhân li là hai cô bạn hàng xóm thân thiết tất nhiên đã trở thành quá sức chịu đựng của cô gái trẻ. Những tờ báo lá cải đều tường thuật lại rằng nhiều đêm sau đó Thiên Kim thức trắng mà không thể ngủ vì cứ hễ nhắm mắt lại hình dung ra những hình ảnh hãi hùng.

- Thế này nhé Thiên Kim. - Giọng Bách dịu dàng. - Em chứng kiến hai vụ án mạng, còn anh thì hàng nghìn vụ như thế rồi.

- Thật? - Thiên Kim ngẩng lên, tay gạt nước mắt bằng một động tác con trẻ. - Anh có sợ không?

- Mới đầu cũng giống như em. - Bách chân thật nhớ lại những ngày mới vào nghề và lần đầu tiên tiếp xúc với thi thể của một vụ án. - Anh bị ám ảnh đến nỗi bất cứ lúc nào, dù là lúc đi trên đường, họp hành, ăn cơm, đi vệ sinh đều nhìn thấy rõ mồn một hình ảnh của nạn nhân đang nằm trên nền đất.

- Còn sau này?

- Sau này thì hết. Đó là một phần công việc của anh. Lúc ấy anh chỉ nghĩ mình đang làm việc tốt, mình chống lại cái ác. Em cũng vậy những gì em kể, càng chính xác càng tốt, sẽ giúp được anh rất nhiều. Mà sau này em sẽ thi trường gì nhỉ?

Em muốn làm phóng viên anh ạ. - Thiên Kinh chột tươi nét mặt. - Không biết có khó lắm không.

Đôi mắt Bách cũng lấp lánh tươi vui khi nghe nhắc đến từ “phóng viên”, nó khiến anh chột liên tưởng đến điều gì ám áp và triu mến lắm, khi mà mới cách đây có mấy tháng, “phóng viên” chỉ khiến anh thành phản xạ có điều kiện, ngay lập tức hình dung ra hình ảnh của tay nhà báo hám tin tốc rồi bù luôn có mặt ở các hiện trường vụ án hoặc vạ vật ngay quán nước trước trụ sở của anh như một đám kèn kèn hắc ám, rình bất cứ lúc nào anh dắt xe ra công là nhào đến.

- Làm phóng viên thì phải dũng cảm, người dũng cảm tất nhiên không biết sợ thứ gì. - Bách mỉm cười.

- Nhưng mà... - Đôi mắt Thiên Kim vụt trở nên thần thờ và đau thương.

- Anh cũng vậy. - Bách nói như thể đọc được ý nghĩ trong đầu cô gái trẻ. - Anh cũng từng chứng kiến người bạn thân nhất của mình bị giết hại. Cậu ấy là bạn học của anh, là đồng nghiệp, một cảnh sát hình sự tài năng. Đến bây giờ anh vẫn không thể quên được hình ảnh ấy. Nhiều lúc còn cảm thấy giống như cậu ấy đang ngồi ngay bên cạnh.

- Em cũng thế, thi thoảng vẫn thấy cả hai chị ngồi cạnh em, mỗi chị một bên.

Bách hiểu rằng chân thương tinh thần của Thiên Kim sẽ phải cần đến thời gian, cũng như anh vậy.

- Ừ, đó là tâm lý bình thường thôi mà, đối với bất cứ ai phải trải qua những chuyện kinh khủng như vậy, rồi em cũng sẽ vượt qua khi bận rộn với các kỳ thi sắp tới. lát nữa anh sẽ cho em địa chỉ email của anh, bất cứ lúc nào cảm thấy ám ảnh bởi câu chuyện cũ cứ gửi mail cho anh nhé, anh tin mình sẽ chia sẻ được.

Thiên Kim nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên và tin cậy. Người cảnh sát xa lạ bỗng trở nên gần gũi giống như anh trai của cô vậy, và trong chốc lát, cô gái trẻ

hiểu rằng anh đang cần điều gì ở mình. Cô tiếp tục câu chuyện, lần này giọng điệu đã rành mạch và bớt đi phần run rẩy.

- Chị ấy ở dưới sàn đá hoa, nằm ngửa, bị một vết đâm trên ngực, máu từ đó chảy ra nhiều lắm.

- Còn sau đó thì sao nào? - Giọng Bách vẫn dịu dàng như thể đang trò chuyện với một người bạn.

- Sau đó một tên xuất hiện, mặc áo choàng đen. Anh biết không, cả bạn bè và cha mẹ em đều không tin rằng em đã gặp ác quỷ. Họ nghĩ rằng em sợ quá đâm ra hoảng loạn hoặc em bốc phét để gây ấn tượng. Chẳng ai tin em cả, em biết thừa các phóng viên tường thuật nguyên si câu chuyện ấy để câu khách thôi. Mẹ đã mắng em vì cái tội để cho họ lợi dụng, họ lôi mình ra bêu rếu làm trò cười thiên hạ. Hàng xóm bảo em có vấn đề về thần kinh. Họ còn bảo em bị... ma ám, khiến em nhiều lúc cũng tin rằng ngôi nhà đó có ma, em sống gần đó nên cũng bị ám mất rồi, chứ đời thực thì làm gì có ác quỷ.

- Anh tin.

- Anh tin gì cơ? - Thiên Kim nhướn mày ngạc nhiên. - Tin em bị ma ám ấy à?

- Không, anh tin rằng em nói thật, chỉ có điều đấy không phải ác quỷ, đó là một thứ gì tương tự thôi.

- Tương tự ư? - Thiên Kim nhìn anh với vẻ biết ơn. - Chỉ mình anh tin rằng em không bịa đặt, nhưng anh nói tương tự nghĩa là thế nào?

- Trong một bài báo, em nói rằng chúng có hai tên đúng không, trong khi trong hồ sơ của cảnh sát, em khai chỉ có một hung thủ?

- Vâng đúng vậy, dường như lúc đó em bị mất đi một phần trí nhớ. Em bị con quỷ đó bóp cổ đến tắc thở. Em vừa sợ vừa ngạt thở, cảm giác như sắp chết, như đã chết. Lúc ấy em chẳng nghe, chẳng nhìn thấy gì nữa, chỉ cảm thấy bàn tay lạnh ngắt như thần Chết đã siết chặt lấy cổ mình khiến em còn không kêu lên được tiếng nào.

Bách thầm nghĩ cô bé quả có năng khiếu làm phóng viên vì đã diễn đạt rất chính xác điều mình cần nói, thậm chí diễn đạt một cách văn hoa bóng bẩy nữa.

- Và về sau thì phần trí nhớ đó được hồi phục, em đã nhớ ra thêm một tên nữa? - Bách xác nhận lại.

- Đúng vậy, không phải do em tưởng tượng ra đâu, vì con quỷ thứ hai đứng đằng sau gờ dao lên chờ sẵn. Giờ em nhớ như in hình ảnh đó.

- Em tả lại chúng đi.

- Da chúng trắng bệch. Hốc mắt sâu hoắm, thâm quầng lại, gò má dô ra, mũi chỉ là hai cái lỗ gắn trên mặt và môi là một vạch tím ngắt, chân tay vằn vện như da rắn. - Cô gái nói một tràng không cần nghĩ, như thể lúc nào những hình ảnh ấy cũng hiển hiện ở trước mắt.

- Sau đó thì em ngắt đi.

Một kẻ bịa đặt sẽ không bao giờ đưa ra được những từ ngữ thống nhất như vậy trong mọi lần trả lời phỏng vấn, và đối với một kẻ hoang tưởng, tư duy sẽ không rành mạch như những gì anh đang chứng kiến từ nhân chứng ngồi trước mặt anh. Hơn nữa, trực giác khiến anh tin rằng mình không nhầm, thậm chí những gì mà Thiên Kim miêu tả khiến anh nhớ lại một hình ảnh hết sức mơ hồ, như thoáng qua của một cơn ác mộng trong ký ức, một thứ gì đó mà anh đã bắt gặp, đã chạm phải mà không thể định danh. Bách hỏi lại một câu cuối cùng.

- Nếu chỉ dùng một từ duy nhất để miêu tả những hình ảnh em đã nhìn thấy trong khoảnh khắc đó thì em dùng từ gì?

- Mặt quỷ. - Nhân chứng vọt miệng nói không cần suy nghĩ.

Thế là đủ, tất cả những gì Bách cần, sau suốt tiếng rưỡi đồng hồ vừa rồi, thực ra chỉ gói gọn ở một ý duy nhất này.

Chương 18

Động Cơ Gây Án

Những kẻ sát nhân mang khuôn mặt của ác quỷ. Chúng xuất hiện đồng thời trong cả hai vụ án mạng. Khi Bách đưa thông tin vừa tìm được ra trước cuộc họp và trình bày toàn bộ luận chứng, là công sức vất vả của anh trong suốt hai ngày và một đêm thức trắng, tất cả ban chuyên án đều im lặng. Mãi sau đại tá Đoàn Kỳ Hoa mới chậm chậm lắc đầu.

- Theo nghiên cứu của các nhà khoa học, phần lớn những người cận kề cái chết đều gặp ảo giác. Thử hình dung xem, nếu cậu là một cô gái và có kẻ xuất hiện thành linh vào lúc nửa đêm, khi cậu còn đang nửa mơ nửa tỉnh và gí dao vào cổ cậu, cậu có thấy hắn biến thành ác quỷ không. Tất nhiên rồi.

- Linh Đan không gặp ảo giác. Cô ấy tỉnh táo đến nỗi vẫn còn viết được ngàn ấy ký tự. - Bách phản đối.

- Cũng có thể bọn giết người đeo mặt nạ quỷ. Phần để giấu mặt, phần để kích thích nạn nhân sợ hãi đến chết hoặc thêm lý do gì nữa ai mà biết được, có thể là một tư duy bệnh hoạn kiểu mới. - Mai Thanh phụ họa.

- Chúng không đeo mặt nạ. Nhân chứng trong vụ án mạng Mai Thùy Lê đã khẳng định như thế. - Bách tiếp tục bảo vệ ý kiến của mình.

- Anh Bách. - Tú đen bắt đầu lên tiếng. - Không thể tin cô bé Thiên Kim ấy được đâu. Có thể đây chỉ là sự trùng hợp thôi.

- Hơn nữa kết quả giám định pháp y đã xác định hung khí trong hai vụ án này là hoàn toàn khác nhau.

- Nếu là tội sát nhân chuyên nghiệp, đương nhiên sẽ phải nghĩ đến việc thay đổi hung khí gây án bởi vì chúng biết được cảnh sát sẽ bắt đầu với cái gì. - Bách phản bác ngay ý kiến của đại tá Đoàn Kỳ Hoa. - Cũng chính vì vậy mà chúng mới ngụy trang cho ba vụ án mạng của Mỹ Anh, Lê Hoàng Mai và Hoàng Cẩm Tú thành những cái chết do tai nạn.

- Thôi được rồi được rồi. Vậy cậu thử nói xem động cơ gây án trong cả năm vụ án mạng này là gì? Là đeo mặt nạ quỷ vào và giết chết những cô gái trẻ để giải khuây ư, để gây ấn tượng với báo chí ư? Chúng ta đang đối mặt với những tình huống khẩn cấp và áp lực thời gian của công việc, của sự hoang mang trong dân chúng chứ không phải đang đóng phim hành động. - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa đã rời khỏi ghế của mình và giờ đang đứng đối diện với Bách. - Không phải chỉ

vì Linh Đan cũng là bạn gái của Vũ phương Đăng mà cậu gộp nó vào vụ Hoa Sen, rồi vì nhân chứng trong vụ Mai Thủy Lê cũng nhìn thấy người mặt quỷ mà cậu dính chùm luôn thành vụ sát nhân hàng loạt. Dù có đặt luận thuyết thế nào thì cậu cũng không được để những giả định này lọt ra ngoài. Vô cùng nguy hiểm, tụi báo lá cải sẽ biến nó thành chuyện phim Hollywood cho mà xem, rồi chúng ta sẽ càng gặp áp lực và đau đầu. Công chúng hoang mang, nghi ngờ năng lực của cảnh sát thì cậu cũng không ăn ngon ngủ yên được đâu. Mọi người nhớ rõ cho tôi. - Ông đưa mắt nhìn một vòng lướt qua những khuôn mặt người đang im lặng. - Nhớ cho rõ, mỗi vụ án đều có một động cơ khác nhau. Vụ án mạng Mai Thủy Lê đã được xác định là giết người cướp của và nó được xử lý bởi một ban chuyên án khác. Họ có năng lực và trách nhiệm của họ. Chúng ta không phận sự gì để dính mũi và Vụ án Linh Đan được đặt giả thiết là do trả thù cá nhân, còn ba vụ án trước, chúng ta cũng cần xem xét đến yếu tố tự nhiên hơn, là do tự sát và tai nạn.

Ba người còn lại kinh ngạc nhìn người lãnh đạo của họ. Đại tá Đoàn Kỳ Hoa dường như sẵn sàng đưa ra kết luận về những cái chết bất thường mà họ đang cố gắng lý giải động cơ. Điều này được ngầm hiểu như là chỉ trong một thời gian xác định sắp tới, nếu kết quả điều tra không tiến triển gì thêm, hồ sơ sẽ được khép lại và kết luận vẫn nguyên sự mập mờ, khó hiểu như những gì mà người bên ngoài nhìn thấy: Tự sát và Tai nạn. Còn những chiếc taxi Hoa Sen thì sao, rất có thể vẫn là những tài xế hoa Sen thực thụ, việc các cô gái lên xe của họ chỉ là tình cờ và định mệnh. Chuyện kinh doanh của họ mặc kệ họ, đảng nào thì gần một năm nay cũng không ai thiết tha gì đi xe của Hoa Sen nữa. Số lượng tài xế đăng ký mua cổ phần vào Hoa Sen giảm một nửa. Những tài xế lái thuê cho Hoa Sen lũ lượt xin nghỉ việc đầu quân sang một hãng taxi khác dù kém danh tiếng hơn. Giờ chủ yếu Hoa Sen sống nhờ vào lượng khách ngoại tỉnh có việc ghé qua thành phố mà chẳng may may để ý đến thông tin báo chí. Việc này còn tệ hơn là hồ sơ ba vụ án được xếp vào mục các vụ án giết người chưa rõ thủ phạm. Đại tá Đoàn Kỳ Hoa mấy ngày nay hốc hác thấy rõ. Ban chuyên án chưa giải quyết xong ba vụ đau đầu cũ thì đã phải tiếp nhận thêm hồ sơ một vụ án mới còn nan giải hơn, vì trong cái chết của Linh Đan, khó có thể quy vào nguyên nhân tự sát hay tai nạn được nữa. Giờ Bách lại còn quèo thêm một vụ phức tạp của ban chuyên án khác để gộp vào hồ sơ của mình. Thiếu điều ông đại tá muôn vãng tục vào mặt anh.

- Em hiểu rồi, thưa sếp. - Bách lặng lẽ thu xếp tập hồ sơ đang trải trên mặt bàn và nhanh chóng nhét nó vào trong cặp rồi rời khỏi phòng họp.

Mai Thanh và Tú đen đi theo anh vài phút sau đó.

- Anh Bách, - Mai Thanh cất tiếng gọi anh ở nhà để xe. - Mình đi ăn trưa nhé.

Cả ba người nhìn nhau bằng ánh mắt mệt mỏi, và chỉ mười phút sau họ đã ngồi lên tầng hai của quán ăn chay, một nhà hàng nằm ngay bên bờ hồ yên tĩnh gần trụ sở công an mà họ đoán sắp phá sản đến nơi vì chính Ngọ mà mới chỉ có một tốp khách duy nhất là ba cảnh sát hình sự. Cũng chính vì lý do ế ẩm ấy mà Bách mới chọn địa điểm này để họ có thể vừa ăn trưa vừa trò chuyện một cách kín đáo khi mà cả dãy nhà ăn tầng hai rộng thênh thang chỉ dành cho ba người bọn họ. Những món ăn chay với nguyên liệu chính là các loại bột mì, bột nếp, bột tẻ được tẩm ướp gia vị thành đủ loại giò chả, cá sốt canh cua, giả cầy và cả dôi chó. Tú đen nhún vai.

- Rõ là những kẻ chay trường vẫn còn thèm thịt cá nên mới phải ăn các món này để tự giả vờ rằng mình đang ăn thịt. Nếu muốn ăn chay thì cứ ăn rau ăn đậu phụ đi nào.

- Ủ, tất cả chúng ta đều đang tự nói dối mình, thậm chí luôn luôn tự nói dối mình. - Bách lắc đầu bất mãn. - Tất cả chúng ta đều tránh nhìn vào mọi sự thật, đặc biệt là cái sự thật hiển nhiên rằng mình đang bất lực và tuyệt vọng vì bị cuộc đời điều khiển chứ không phải ngược lại. Chúng ta luôn tránh nghĩ rằng mình dốt nát, thiếu trách nhiệm. Nào, đúng không, tôi chưa thấy ai tự nghĩ mình như thế.

- Cả tránh nghĩ rằng mình kém hấp dẫn nữa chứ. - Tú đen cố gắng pha trò cho dịu không khí sau khi đưa mắt nhìn Mai Thanh. - Em luôn tự dối lòng rằng mình cũng được đây chứ, mình quyến rũ ra phết, chỉ là mình không thích lắm phụ nữ mà thôi để tránh đối diện với một sự thật rằng cô nàng nào gặp em cũng tránh xa sau lần đầu tiên trò chuyện.

Bách không buồn ngược lên hưởng ứng câu nói đùa của Tú đen. Mai Thanh hiểu ý đặt tay lên vai anh.

- Anh Bách, không phải chú Hoa muốn như vậy, nhưng chúng ta bị đặt trong một tình thế bất khả kháng. Thời hạn điều tra không phải là vô tận, mình lại không có lấy một đầu mối hay động cơ nào cả. Nhân chứng duy nhất chỉ là những người tìm thấy tử thi. Như không có tiền triển gì hết thì chúng ta đành khép lại những vụ án cũ để chuyển sang vụ án mới quan trọng hơn.

- Không có vụ án nào quan trọng hơn vụ án nào và không có sinh mạng nào lại được đặt lên trên sinh mạng nào. - Bách gần từng tiếng khiến Mai Thanh giật mình rụt tay lại.

- Vậy anh phải chứng minh, động cơ cùng lúc của cả năm vụ án. Tất cả ban chuyên án đều mong muốn lắng nghe ý kiến của anh mà. Bất cứ động cơ nào được cho là có lý đều có thể lưu tâm, ngoại trừ vụ mặt quỷ...

- Chị Mai Thanh... - Tú đen dừng nữ đồng nghiệp lại nhưng Bách đã đứng lên bỏ vào nhà vệ sinh.

Bách vội vã xối nước lên mặt trong không gian bé xíu nồng nặc mùa băng phiến. Hành động của anh hoàn toàn không phải do giận dữ mà chỉ là anh cảm thấy hơi chóng mặt, có thể vì cơn đói kéo dài từ tối hôm qua hoặc kiệt sức sau nhiều đêm thức trắng và làm việc căng thẳng. Nước lạnh làm anh cay mắt đến độ phải nhắm nghiền lại và bóng tối bao trùm khiến anh hơi la đà. Hình ảnh tang thương của những nạn nhân trẻ tuổi được tìm thấy xác lần lượt chạy vùn vụt qua vỏ não. Đầu tiên là Linh Đan với tai trái bị cắt, nằm trong vũng máu. Cắt tai. Hành động này có liên quan logic thế nào đến những nạn nhân bị sát hại khác. Lê Hoàng Mai và khuôn mặt biến dạng phình tướng xám ngoét: Mỹ Anh nằm bất động với bàn chân nát báy. Còn Hoàng Cẩm Tú... Bách mở choàng mắt nhìn mình trừng trừng trong gương. Anh không thấy khuôn mặt quen thuộc phản chiếu theo lẽ thường mà chỉ còn nhìn thấy những nạn nhân chập một trên mặt gương bóng loáng. Bách chạy sầm sầm trở lại phòng ăn, cuống cuống mở ca tấp lấy ra những tập hồ sơ mà anh đã nghiên cứu đến mức nhàu nát. Bách bày tất cả những tấm ảnh tử thi lên mặt bàn và đặt sát vào nhau. Đúng lúc ấy cô nhân viên phục vụ bàn bung lên đĩa đồ chay giả bầu dục xào thiên lý. Vừa nhìn thấy những bức ảnh khổ lớn rùng rợn, cô ta kêu ối một tiếng rồi chao nghiêng đĩa đồ xào, nước từ đĩa lỏng ngóng trào ra mặt bàn. Cô gái lúng túng xin lỗi rồi vội vã tìm khăn lau bàn, trước khi rời đi trong ánh mắt lăm lét nhìn ba vị khách kỳ dị.

- Anh Bách, mình đang chuẩn bị ăn mà. - Mai Thanh ngược nhìn Bách trách móc.

- Lý do không lấy được vợ của chúng ta là thế này đây. - Tú đen ngúc ngoắc đầu, tay nhón một miếng bầu dục chay. - Đang lúc thưởng thức ẩm thực lại bày biện xúng xoảng tay chân máu me lên bàn ăn thế kia. Ế là phải.

Bách dường như không nghe thấy mọi âm thanh xung quanh. Anh đặt tấm ảnh chụp tử thi Hoàng Cẩm Tú lên tận cùng và nhìn không chớp mắt như thể đó là poster của một ngôi sao. Lần này cô nhân viên phục vụ lại bung lên một bát canh riêu với những miếng gạch cua được chiên từ bột mì. Mặc dù đã làm quen với vị khách quái chiêu một lần rồi, cô vẫn không kìm được đôi bàn tay luống cuống làm bát nước canh hơi sóng sánh. Cho đến khi đồ ăn đã được bày lên hết, Mai Thanh bảo cô phục vụ cứ ở dưới nhà, cần gì họ sẽ gọi, cô gái sung sướng chạy biến đi ngay. Bách vẫn dán mắt vào những tấm ảnh khiến người khác ăn không ngon ngủ không yên theo đúng nghĩa đen. Thậm chí có lúc anh còn nghiêng tấm ảnh cứ như thể nó là mô hình và có thể nhìn được từ phía đằng sau. Các đồng nghiệp thuộc tính nết Bách, vẫn ngồi ăn ngon lành và mặc kệ ông bạn khó ưa. Khi họ sang đến món thứ ba thì Bách mới lục tục cất hết tập ảnh vào túi hồ sơ và nhét trở lại vào trong cặp. Trước khi hai người kịp thở phào nhẹ nhõm và đẩy cho Bách bát canh riêu thì anh đã khoanh tay trước ngực, ánh mắt sáng rực như trước khi quyết định một việc hệ trọng không thể lay chuyển.

Tôi đã hầu như tìm ra động cơ. Nhưng để chứng minh được những lời tôi nói là đúng, chúng ta cần phải khai quật tử thi của Mai Thủy Lê.

Chương 19

Nghĩa Địa Trinh Nữ

Làng Vang dường như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên Ngoài. Nó ngăn cách các thị tứ và làng xã lân cận bằng một cánh rừng thưa với lối mòn nhỏ hẹp đến độ không thể đủ chỗ cho một chiếc xe tải nhỏ. Chẳng may có hai ô tô con đi ngược chiều thì chỉ còn cách một xe nhường bộ mà cài số lùi trở lại vạch xuất phát. Nhưng mọi sự tồn tại đều có lý do của nó. Làng Vang chưa bao giờ có ô tô thăm viếng. Phương tiện cơ giới công cộng duy nhất ở đây là loại xe lam tự chế. Người làng cử ra một đại diện khéo tay và am hiểu về máy móc để nối chiếc xe máy với một thùng nhỏ đằng sau đủ sức chứa cho bốn người. Chiếc thùng bốn bánh xe này kín mít như xe hòm, lại không phải bằng tôn, bằng sắt mà là bằng gỗ. Nó được sơn màu trắng rất đẹp và thêm vài họa tiết hình hoa vàng rực, là loài hoa có thể tìm thấy bất cứ đâu trên những trảng đồi bao quanh làng. Làng Vang ba bề là đồi núi bao bọc, mặt còn lại là rừng Đại Kim, chủ yếu trồng những cây lá kim có màu xanh lục đậm. Vì vậy con đường xuyên qua rừng già là đường độc đạo. Trong làng có một người kinh doanh loại phương tiện giao thông độc nhất vô nhị này, ông ta cũng đồng thời là người sáng chế ra nó và là chủ của sáu tài xế. Giống như taxi, mỗi lần có việc đi ra khỏi làng, người có nhu cầu lại tìm đến ông ta để đặt xe. Hàng ngày xe đậu trong làng, chờ người đi ra thị trấn rồi thường đứng đợi để thực hiện một chuyến khứ hồi. Các tài xế cũng kiêm luôn nhiệm vụ phát chuyển nhanh để đáp ứng nhu cầu vận chuyển thư từ và hàng hóa của người làng ra phố và ngược lại. Nhưng mỗi lần đến phiên chợ Âm Dương, những chiếc xe này lại đứng chực sẵn ở phố huyện từ sáng sớm để đóng vai trò xe buýt con thoi đưa khách vào ra. Người chủ xe chính là bác ruột của Mai Thủy Lê.

Bách và Tú đen cũng lên một chiếc xe như vậy, cùng với hai thanh niên mặt mũi lầm lì đen đúa, nhưng toát lên vẻ lạnh hiên và có phần hơi đàn độn. Họ khởi hành lúc 11 giờ đêm, cũng là chuyến xe cuối cùng trong ngày. Người lái xe là một gã trai trẻ lắm điều. Hắn nói luôn miệng từ lúc bắt khách, và rất tò mò muốn biết họ được ai giới thiệu về chợ phiên này mà biết đường tìm đến. Tú đen trả lời rằng họ tìm được thông tin qua một bài báo ngắn trên mạng giới thiệu về du lịch. Hắn gạn hỏi ai viết bài ấy, có phải một cậu tên là Biển, to và cao, béo và đen mà hắn đã từng một lần chở thuê hay không. Tú đen bảo anh không nhớ tên người viết bài, nhưng ví thử nếu có nhớ tên cũng không thể biết được mặt mũi tác giả thế nào. Hắn lại vắn vẹo thế các anh người ở đâu, thấy chợ phiên có gì hấp dẫn mà mò đến tận đây. Chợ phiên chỉ dành cho người cỗi âm mua bán, các anh đã có ai để hẹn gặp trong phiên chợ hay không. Bách nhanh trí bảo rằng anh có người bạn thân vào sinh ra tử mới khuất núi được hơn một

năm, đó cũng là lý do để anh tìm đến đây, may chẳng gặp được người bạn cũ để mua giúp cậu ấy ít áo quần và đồ đạc cho ấm lòng. Có vẻ còn số điều muốn hỏi nhưng không lẽ cứ đứng trò chuyện mãi ở công chợ trung tâm thị trấn giờ trống huếch không một bóng người, gã xé đành nổ máy và xe chuyển bánh rùng rùng về phía bìa rừng. May mắn thay chiếc xe thùng kín mít chỉ hở phần hậu để hành khách chui lên trèo xuống nên họ không bị tra tấn bởi gã lái xe ham hiểu biết nữa. Đôi lúc hẳn có hò hét thông báo một điều gì đó nhưng âm thanh hòa lẫn vào tiếng gió thành những tiếng u u quái lạ. Cũng chỉ có tiếng gió hú mới trả lời hẳn. Bách thở phào nhẹ nhõm.

Rằm tháng Chín, trăng vàng vặc tỏ khắp các đồng bãi mây hạt. Nhưng khi xe vừa chui hút vào trong rừng, họ chỉ còn thấy lối mòn chạy lúi vùn vụt như một đường hầm đen ngòm với ô sáng vàng lấp lánh nhỏ dần về phía cuối đường. Gió rừng và khí núi làm những người hành khách rét cóng. Hơi lạnh thấm thấu qua tấm vách gỗ mỏng và gió thốc vào phần hậu của xe. Họ lặng lẽ ngò nép vào nhau để giữ chút hơi ấm, bụng thăm ngán gã lái xe phong phanh trong chiếc áo bông ép cũ kỹ và đôi dép nhựa không tất. Chiếc xe chạy êm như thể bánh xe đang lăn qua những thảm thực vật đã úa tàn và ẩm ướt, nhưng tiếng máy nổ đình tai thì khuấy động cả một cánh rừng yên tĩnh. Họ chạy như thể cả tiếng đồng hồ, rồi đột nhiên tiếng nổ tành tạch đã trở nên quen thuộc bỗng tắt ngấm. Đồng thời tất cả chìm vào một vùng tối tăm không tưởng.

- Gì thế? - Bốn giọng nói thảng thốt đồng thanh.

- Chết máy chứ chi. - Gã lái xe càu nhàu.

Chiếc xe chết máy, đồng nghĩa với việc hai bóng đèn pha gắn ở đầu và cuối xe cũng ngừng hoạt động theo.

- Sao lại chết máy? - Tú đen gắt lên.

- Ai mà biết. - Gã lái xe lại nhảm nhảm trong lúc loay hoay thử dận nổ máy. - Chợ phiên cho người côi âm thì cánh rừng này cũng đầy những cô hồn. Chúng quấy phá mình đành phải chịu chứ sao.

- Giờ phải làm sao?

- Chờ tôi chút, nếu không nổ được máy thì đành phải đi bộ.

- Đi bộ giữa rừng ấy à? - Giọng Tú đen hoang mang trong bóng tối.

- Đúng rồi, nhưng cũng sắp đến nơi rồi. Đi bộ mất chừng hai mươi phút nữa thôi.

Bách không biết cách sao gã tài xế lại nhận diện được họ đang ở quãng nào trong khu rừng mà nói chắc như đinh đóng cột rằng đi bộ chỉ mất hai mươi phút

gã loay hay với chiếc xe tự chế giữa đêm đen đặc quánh của rừng. Rồi sau vài tiếng phanh phạch như hết hơi báo hiệu nỗ lực đã vô phương cứu chữa, chiếc xe thậm chí còn không thể phì phò thêm tiếng nào nữa ngoài âm thanh ừ ừ khô khốc của bàn đạp nổ. Gã người làng nhảy xuống xe và rút từ đâu đó một chiếc đèn pin sáng quắc. Bách không nhìn thấy mặt gã, chỉ thấy quang sáng xanh xao chiếu xuống con đường mòn trước mặt.

- Đi thôi. - Gã phát tay ra hiệu. - Tôi sẽ về kiểm thêm người ra sửa chiếc xe. Không xa quá đâu.

Năm người lúi lũi trong bóng đêm. Họ không nhìn thấy gì ngoài lối đi rừng đầy lá khô mục ruỗng cách tầm mắt chưa đầy hai mét và hình ảnh chật hẹp đơn điệu này khiến họ cảm giác giống như vừa đi vừa cầm một chiếc máy quay phim mà cảnh quay duy nhất đã bắt đầu nghiêng ngả, liêu xiêu theo nhịp bước. Rừng Đại Kim không có động vật, chỉ độc côn trùng sinh sống và khi tiếng máy nổ của động cơ im bật thì bản hợp xướng của chúng mới được nghe thấy một hợp âm rí rả và cô độc. Gã tài xế bắt đầu mở miệng, cứ như thể gã mừng rỡ vì chiếc xe chết máy nên họ mới có cơ hội được nói chuyện.

- Các anh về làng sẽ nghỉ nhà ai?

Bách và Tú đen liếc nhìn nhau trong bóng tối.

- Chúng tôi về luôn thôi. - Bách ngập ngừng. - Khi nào trời sáng sẽ về. Mọi người thường nghỉ lại à?

- Không, khách vãn chợ cũng về khi trời sáng, nhưng mà tại các anh ở xa nên tôi nghĩ sẽ nghỉ lại trong làng. Nhà tôi có một phòng trống đấy. - Gã lộ rõ vẻ chèo kéo trong ý đồ muốn kinh doanh phòng trọ - Hơn nữa sáng mai các anh về luôn chưa chắc đã có xe đâu.

- Tại sao? - Tú đen thất thanh.

- Vì cả làng có tất cả sáu chiếc xe thôi. Cái xe chết máy của tôi chưa chắc đã sửa được ngay đâu. Và chỉ còn năm. Mà khách thập phương có đến hàng trăm ấy. Mỗi chiếc xe chỉ tải được bốn người. Các anh tính thử xem chúng tôi sẽ phải chạy bao nhiêu chuyến.

Bách lặng đi. Họ chưa lường trước được điều ấy, và rất có thể cả bốn người sẽ bị giam lại ở cái ngôi làng hẻo lánh kỳ dị này. Bách cảm thấy Tú đen đang nhìn mình ai oán, giống như anh chủ tâm lôi cậu ta vào một vũng lầy không sao rút chân lên được, ít ra là anh cứ dằn vặt như vậy suốt dọc đường kể từ lúc họ ngồi trên chuyến bay vượt mấy trăm cây số lên cao nguyên rồi lộ mọ đạp xe đò về thị trấn, cho tới khi đứng gặm bánh mì chờ xe ở công chợ heo hút gió. Tất cả chuyến đi họ bỏ tiền túi, bao gồm cả việc Bách theo Tú đen về quê để kiếm hai

cậu anh em họ xa giúp cho việc rùng rợn này. Hai anh chàng này tư duy có hơi chậm chạp, nhưng lại rất chuyên nghiệp trong công việc bốc mộ người chết. Người làng Tú đen vẫn theo truyền thống của những ngôi làng Bắc Bộ khác, sau ba năm mãn tang thì cải táng, hết hạn để tang vong linh, ngôi mộ sẽ được bốc lên để chuyển phần cốt sang một huyệt mới. Tất cả công việc này đều phải được tiến hành vào ban đêm. Vì vậy hai cậu anh em họ của Tú đen đã quá quen thuộc với việc vừa qua giờ Tí, khi tiết trời Đông chí còn đang lạnh cắt da cắt thịt đã lần mò mang cuốc xẻng ra cánh đồng đào huyệt rồi thoăn thoắt rửa xương người chết dưới ánh sáng tím ngắt của chiếc đèn led gắn trên trán, sau đó sắp xếp gọn gàng vào tiểu sành. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng một tiếng. Lần này hai cậu không hỏi nhiều, công việc của họ là đào huyệt, chỉ đâu đào đấy, tiền công phụ cấp đi đường hậu hĩnh, hơn nữa Tú đen lại là anh em họ. Cứ thế là lên đường thôi. Đầu tiên Bách định ninh cô gái bạc mệnh Mai Thủy Lê được chôn cất ở quê cha nhưng sau quá trình dò hỏi một cách kín đáo, họ hơi thất vọng khi thấy thi hài cô đã được an táng vĩnh viễn ở quê mẹ là làng Vang. Lý do đơn giản là cô con gái yêu thương vô vàn của ông bà khi còn sống luôn yêu thích phong cảnh làng Vang, nơi những cánh rừng lá kim bao lấy các triền đồi vàng rực hoa vông vang. Thương con, chiều con ngay cả khi đã chết, ông bà nuốt nước mắt đi cùng con một hành trình dài đến tận đồi Vang.

Trước khi khởi hành, Bách đã nghiên cứu kỹ địa hình và tập tục của làng Vang. Đầu tiên anh điếng người khi nghĩ rằng những dự định của mình bất thành vì con đường duy nhất để xâm nhập vào làng Vang là lối mòn độc đạo xuyên qua rừng Đại Kim. Người Vang vì thế dựng một cổng làng ngay đầu kia của con đường rừng, coi như trấn thủ lối vào với hai thanh niên trai tráng làm người bảo vệ cho dân làng, hai “ông hộ pháp” này chỉ bỏ vị trí để rút về làng tham gia phiên chợ Âm Dương đúng vào đêm đặc biệt duy nhất trong năm. Với đặc thù địa lý độc nhất vô nhị, không còn con đường nào khác có thể xâm nhập với một người bình thường không chút kỹ năng về leo núi và đi rừng. Còn sử dụng con đường độc đạo, đương nhiên coi như thông báo cho cả làng biết rằng có người lạ ghé thăm và đêm nay sẽ vào nghĩa địa để xới tung nấm mộ mới đắp của cô gái trẻ bạc mệnh. Lúc chết đã thắm, chết rồi lại còn bị đào xới, Bách không dám nghĩ tới điều tiếp theo mà anh và Tú đen phải đối mặt trong tình huống quái ác ấy. Nhưng ngay ngày hôm đó Tú đen đã hầu như hét vang qua điện thoại khi thông báo cho Bách về một tập tục lâu đời của làng Vang mà anh mới vừa tìm hiểu được: Chợ phiên dành cho người cõi âm. Thực là may mắn cho họ, chợ Âm Dương, phiên chợ duy nhất trong năm của làng Vang sẽ họp trong vòng mười ngày sau đó, một sự tình cờ giống như được đưa lối dẫn đường, chính điều này khiến Bách càng hồi hộp hơn khi cảm thấy mình đã gần đi tới đích. Trong phiên chợ, ngôi làng quanh năm không có một móng khách ghé thăm sẽ tấp nập người vào ra từ thị trấn. Họ hy vọng sẽ gặp được những người đã chết trong gia tộc tại phiên chợ ma. Bách và Tú đen nhân cơ hội có một không hai này trà trộn vào đó rồi trong bóng đêm cô đặc của núi rừng, họ sẽ

lên ra nghĩa địa và... Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngày hôm sau bọn họ không thể rời ngay khỏi làng vào tảng sáng? Những dân làng thủ cựu sẽ phát hiện ra nấm mộ bị xâm phạm và ông chủ xe thì ân hận vì mình đã nuôi ong tay áo, cho chở những kẻ độc ác vào làng để xói tung nơi yên nghỉ của cô cháu gái yêu quý.

- Này cậu, - Bách lên tiếng. - Chúng tôi đặt chỗ trước, sẽ trả thêm tiền, cậu sắp xếp cho một xe rời làng vào lúc bốn rưỡi sáng được không?

- Không được. - Gã lái xe quay sang cười bí hiểm. - Tất cả những người đi chợ ma đều nói giống anh. Ai cũng muốn rời làng sớm và cũng đặt thêm tiền hết cả rồi. Giá cắt cổ đấy, mà vẫn phải chịu. Một năm chúng tôi chỉ kiếm ăn được mỗi dịp này thôi.

- Thế còn xe ôm, xe gắn máy thì sao, không ai tự đi xe của mình hết à? - Tú đen kinh ngạc.

- Làm sao thế được. - Gã xé lại nếp mắt tinh quái trong bóng tối -Trưởng làng không cho phép xe lạ được chạy vào trong làng đâu.

Ra thế. Bách bực dọc nghĩ thầm, hình dung ra cảnh bắt tay giữa ông trưởng làng và chủ xe. Dường như Tú đen cũng có ý nghĩ tương tự nên nhếch mép cười chua chát.

- Ở đâu cũng thế nhỉ, chính trị gia bắt tay với tài phiệt làm mưa làm gió. Ở giữa mình khổ, đi bộ lếch thếch thế này.

- Vậy thì bọn tôi sẽ đi bộ xuyên rừng. - Bách vọt miệng. - Con đường này dài bao nhiêu cây số?

- Làm gì mà vội vã thế? - Gã người làng đưa mắt nghi ngờ. - Hay các anh định buôn đồ cổ mà phải lui nhanh? Đường rừng dài, đi bộ mãi không đến nơi chả bằng xếp hàng chờ lượt xe sau à? Tôi không biết bao nhiêu cây số nhưng chạy xe mất hơn một tiếng đấy.

- Trong làng có đồ cổ à? - Tú đen băn khoăn.

- Tất nhiên. Làng này cổ xưa đến cả mấy trăm năm nên còn giữ nhiều vật dụng từ thời mới dựng làng. Thậm chí thi thoảng chúng tôi còn đào được những đồ cổ từ mấy nghìn năm trước, từ thời người hăng còn là tinh tinh kia. - Gã bắt đầu ba hoa. - Cứ hễ túng tiền thì chúng tôi lại mang mảnh sành sứ vỡ ra bán. Vỡ rồi mà cổ thì vẫn cứ là có giá trị. Mấy năm gần đây khối người nhân chợ phiên còn mang đồ cổ từ ngoài vào buôn bán. Nên nhiều người vào đây buôn là chính chứ chẳng phải đi gặp người chết đâu.

Rõ là gã tài xế đang nghi ngờ họ là dân buôn đồ cổ. Hèn chi mà từ đầu hẳn cứ nhìn chăm chăm vào những bao tải to đùng buộc kín mà họ đựng cuốc xẻng. Hẳn đang định ninh đây là những lư đồng, bình gốm cổ xưa vô cùng giá trị mà họ đục nước béo cò chui vào làng hẳn buôn bán và kiếm chác song nhất định không chịu nộp xu thuế nào. Bách nhằm tính xe chạy mất hơn một tiếng tương đương với quãng đường gần hai chục cây số. Bách đã lưu số của cậu chạy xe ôm ngoài thị trấn mà họ đã thuê lúc vừa xuống xe đò để đi tìm bữa chiều. Nếu cậu ta chưa tắt máy vào giờ này thì thật may mắn cho họ. Cậu ta sẽ huy động thêm ba xe của bạn nghề nữa và đón họ vào lúc bốn rưỡi sáng ở giữa rừng. Lúc đó hy vọng mọi việc đã xong xuôi.

- Chợ Âm Dương chắc phải nằm ngay sát nghĩa địa, để tiện việc đi lại cho người chết? - Tú đen đột ngột lên tiếng, giọng ướm hỏi, và Bách biết ngay người đồng nghiệp thông minh của mình muốn biết điều gì.

- Không. - Gã người làng thủng thảng. - Chợ nằm ngay cổng làng thôi. Người chết xa cách mấy chả đi được. Họ bay mà. Bay còn nhanh hơn Boeing ấy. Chúng tôi chỉ dẫn đường cho các cô ở nghĩa địa trinh nữ thôi.

- Sao kia? - Mặc dù đã cố kìm chế nhưng Tú đen vẫn không khỏi lạc cả giọng.

- Các anh không biết ấy à. Máy cô gái trẻ là hay e ấp, ngại ra chỗ đông người, đi đâu thì ríu cả vào nhau nên người làng phải thấp hương làm lễ ở nghĩa địa trinh nữ, dỗ dành các cô ấy đừng ngại ngùng mà cứ ra chợ làng cho vui, sau đó rắc hạt bưởi khô từ nghĩa địa đến chợ để dẫn đường kéo họ đi lạc.

Bách hơi rùng mình. Nỗi lo thất ruột khiến bước chân của anh trở nên lú lú. Thế nghĩa là tất cả người làng Vang sẽ tề tựu ở nghĩa địa trinh nữ như trảy hội. Tục lệ này của người làng cũng có một không hai: Những cô gái còn trinh tiết sẽ được chôn riêng ở một nghĩa địa tách biệt, và bao đời nay người trong làng cũng như ngoài thị trấn lưu truyền đây những huyền thoại về cái nghĩa địa liêu trai này. Khi tìm được thông tin hiếm có ấy, giọng Tú đen đầy phấn khích “Em cũng muốn đến ngôi làng này xem nó ra làm sao. Cứ như thể nó là một ốc đảo của thế giới ấy. Mà làm sao xác định được cô gái nào là còn trinh tiết. Chưa chồng đâu có nghĩa là trinh tiết nhỉ”, nói đến đây Tú đen đã toét miệng cười tinh quái.

- Nay cậu, thế là cả làng phải tụ tập ở cái nghĩa địa ấy cả đêm à? Bách cố gắng thủng thảng cho ra vẻ thờ ơ và chỉ đang lấy chuyện làm quà.

- Tất nhiên. - Gã tài xế ngừng lại một lúc khiến cho hai cảnh sát hình sự muốn té xiu. - Nhưng chỉ lúc đầu đêm thôi, họ thấp hương và cầu khẩn những điều may mắn cho một năm tiếp theo, các cô ấy thiêng lắm, rồi tất cả phải trở về chợ mà ngôi bán hàng chứ. Ai đứng cả đêm ở đây làm gì. Các anh đúng là người thành phố, toàn hỏi câu ngớ ngẩn.

Gã tài xế xác xược nhưng sao Bách thấy câu trả lời vừa rồi của hắn đáng yêu đáng quý đến thế. Họ đã đi bộ được chừng mười phút rồi, với tốc độ nhanh như maraton, và Bách chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng vào đến làng để còn gọi điện cho cậu xe ôm quen, phòng sự nhòm ngó của gã xế tinh quái. Nhưng đúng lúc ấy có thứ gì lạnh ngắt rơi xuống cánh tay anh. Gì thế Bách bật hỏi trong đầu. Lại một cái lạnh ngắt khác.

- Cái gì thế này? - Gã người làng kêu lên thất thanh.

Ngay khi ấy, Bách nhận ra rằng thứ lạnh ngắt và ươn ướt khó chịu vừa chạm vào da thịt chỉ đơn giản là một hạt mưa, nhưng nỗi kinh hoàng trong giọng nói của gã tài xế lại khiến anh chột dạ. Vừa lúc mưa kéo đến xối xả, kèm theo tiếng sấm ì ầm và những ánh chớp giật chói lòa từng gương mặt người. Trong nửa giây ít ỏi, họ nhận ra giống như mình đang ở một khe hẹp giữa hai vách núi đen ngòm và gã người làng bỗng quỳ sụp xuống đất rồi ngược mặt nhìn trời mà vái lạy vái lễ. Nhìn bộ dạng méo mó của hắn, ngay cả hai cậu đào huyết cũng phải rợn tóc gáy.

- Gì thế mày? - Tú đen hoảng hồn.

- Các anh không nhìn thấy à? Trời mưa.

- Mưa thì làm sao. Tao cũng sợ cảm, nhưng mà có áo mưa đây rồi. Tại mày không quân tử phòng thân. Tài xế mà chẳng mang theo áo mưa.

Tất cả bọn họ đều mang theo áo mưa và đã nhanh chóng mặc vào người, điều mà nếu biết trước, gã tài xế đã ôm bụng cười cho rằng họ rõ là đồ thành phố ngớ ngẩn, dốt nát không am tường địa lý.

- Các anh chẳng biết gì cả. - Hắn lạc cả giọng. - Khí hậu vùng này rất hiếm khi mưa, mưa mùa này càng không, mà mưa vào phiên chợ Âm Dương... - Hắn thì thào trong tiếng mưa vội vã. - ... mưa vào đúng phiên chợ Ma... thì không bao giờ.

- Thật vậy à? - Bách hơi ngạc nhiên.

Đúng là anh chưa nghiên cứu trước khí hậu của vùng núi đặc biệt này. Trước khi đi chủ yếu chỉ lên mạng để xem nhiệt độ và đương nhiên áo mưa dự phòng là một trong những kỹ năng sống cơ bản của người phải đi xa.

- Ôi giời, chưa bao giờ mưa thì bây giờ mưa. Khí hậu của cả địa cầu thay đổi chứ có phải riêng trời đất ở làng nhà cậu đâu. Giờ đắp chặn giữa mùa hè và mặc quần đùi giữa mùa đông là luyện bình thường. - Tú đen lại nói như máy. - Mà làng cậu...

- Anh im đi. - Gã người làng quát to rồi lấp bắp. - Phiên chợ đã tổ chức được gần năm trăm lần rồi nhưng chưa bao giờ gặp mưa cả. Mưa gió thế này hôn về làm sao được. Mà ở làng Vang đã có sấm truyền... nếu năm nào chợ Ma gặp mưa, đó là điềm gở, là đại hạn của làng. Tôi đang không biết chúng tôi sẽ gặp chuyện chẳng lành nào trong năm nay, vậy mà đồ dốt các anh còn cười được.

Bách khẽ vỗ vào lưng Tú đen, ra hiệu thôi đừng đôi co với con người ấu trĩ.

- Tôi không biết trưởng làng sẽ quyết định thế nào về chuyện này. Thảo nào thấy gặp toàn chuyện xui xẻo... - Hấn làu bàu và liếc xéo Tú đen, như thể muốn nói nốt “từ lúc gặp các anh”.

Kể từ đó hấn không nói thêm câu gì nữa, chỉ lúi lúi rảo bước với tốc độ đáng ngạc nhiên khiến những người đi cùng phải vừa đi vừa chạy mới theo kịp.

- Đến nơi rồi. - Hấn hô lên.

Đoàn người đang cảm cúi bước giật mình ngẩng lên thấy mình đã đứng ở cổng chính của làng, là hai cây cột gỗ có cánh cửa hẫ hoi, tựa như cổng thành, và hai bên là những bóng người mặc áo mưa cao lưng lửng. Nhìn thấy người cùng làng ướt lướt thướt, lại đi bộ, họ không tỏ vẻ quan tâm hay ngạc nhiên hỏi lý do, chỉ lạnh lùng thông báo bằng giọng hơi lo lắng:

- Trưởng làng đã triệu tập họp rồi.

Mưa lúc này trở nên nặng hạt và xối xả đến nỗi Bách thấy mắt mình cay xè và mặt thì bóng rít. Anh chỉ thấy các quang mờ ảo phát ra từ những cây đèn có ánh sáng trắng đục. Chúng lơ lửng và di chuyển trong không trung như đang được cầm bởi những người vô hình. Rõ là ai nấy đều mặc áo mưa màu đen, giống như thể họ không muốn sự lòi loẹt của màu sắc làm động lòng những linh hồn người chết, hoặc giả họ cũng muốn “hòa đồng” làm những bóng ma, để dễ bề mà giao tiếp với người đã khuất. Bách thấy mình cũng giống như vừa rơi xuống âm phủ. Những ngôi nhà trong làng Vang lúp xúp dưới màn mưa ủ ê đến tuyệt vọng. Nhà được xếp theo hình vòng cung men theo các triền đồi rộng, và họ chừa ra một khoảng trống thênh thang trước cửa rừng để làm không gian sinh hoạt chung cho cả làng. Chợ Ma nằm ngay ở đó, là những lều vải đen dựng thành từng dãy. Người bán ngồi trong lều, trước mặt bày biện tất cả những vật dụng cũ kỹ giống như thể trong nhà có thứ gì đều mang hết ra chợ bán. Những món hàng này cũng kỳ dị rõ là chỉ có thể bán cho ma: Một chiếc ghế đầu cũ đến nỗi mặt gỗ đã bóng loáng lên và lại bị gãy mất một chân, vài chiếc bát không cùng loại, khác màu và khác cỡ, lại đã mẻ vài miếng; một cái ấm sành mất nắp; mấy cái chần sòn mặt vải, dăm bộ quần áo bạc màu nhưng đã được giặt khô và gấp gọn gàng như thể đồ quý giá; một con búp bê tóc tai xơ xác và cả một bộ bài tây quăn mép. Họ cũng bán luôn thực phẩm. Gạo, khoai, mì, mỗi thứ chỉ một đấu. Củ cải khô quắt lèo tèo trong chiếc rổ con và rau thì một mớ. Có lều

chỉ bày hai mẹt hoa khô đen sẫm giống như một vị thuốc chữa bệnh bí truyền. Họ đun thuốc lên cho nghi ngút khói và thơm lừng mùi thảo mộc ngai ngái. Giống như một phiên chợ của phù thủy, những người đi chợ mặc áo mưa đen chậm chạp đi lại trong màn nước dày đặc. Ngay cả người bán cũng mặc sẵn áo mưa ngồi trong lều, tất cả chỉ hở mỗi khuôn mặt đã tím ngắt vì rét hoặc do phản chiếu mờ nhạt của ánh đèn măng sông. Cách đi chợ của người mua kẻ bán cũng kỳ lạ. Họ ít nói, thậm chí không nói gì cả, chỉ cúi xuống xem xét hàng hóa, nhưng rất hiếm người mua. Khu chợ đông đúc im lìm hầu không âm thanh nào khác ngoài tiếng mưa sầm sập. Khó phân biệt được đâu là người làng và đâu là khách bên ngoài qua những tấm vải áo mưa kín mít. Vô tình hay hữu ý, cả bốn chiếc áo mưa họ chuẩn bị sẵn cũng là màu đen, chỉ với mục đích tạo sự nguy trang trong bóng đêm. Bách cảm thấy vô cùng may mắn khi mưa đang trút nước. Họ sẽ không bị nhận diện khi giấu trong vỏ bọc áo đi mưa và hơn nữa, màn mưa dày đặc sẽ là bức bình phong lý tưởng che chắn cho họ, chắc chắn sẽ không ai có lý do gì để lên nghĩa địa Trinh nữ giữa thời tiết này. Trong số những người khách chợ dật dờ trong đêm mưa với dáng vẻ bình thản, bằng sự nhạy cảm của mình, Bách nhận ra chút không bình thường trong thái độ của những người bán. Họ có vẻ bứt rứt, bồn chồn và trao đổi gì đó với nhau. Rồi trong lúc giả dò xem xét một chiếc ghế ngựa sứt sẹo, anh nghe thấy đoạn hội thoại ngắn giữa những người làng và tất cả nội dung của nó khiến Bách lạnh sống lưng.

- Trưởng làng đã họp xong rồi. Quyết định sẽ làm lễ cầu siêu ở Nghĩa địa Trinh nữ để xin các Cô cứu giúp cho qua nạn này.

- Máy giờ?

- Cuối giờ Dần, kịp khi trời bắt đầu sáng.

- Nhỡ vẫn còn mưa thì sao?

- Vẫn phải làm thôi, trưởng làng đã quyết. Tôi lo quá. Không biết tai ác gì sẽ ập xuống làng mình đây.

- Tôi cũng thế. Lo quá. Chưa bao giờ mưa rơi vào chợ phiên, mà lại mưa to khủng khiếp thế này.

Bách kéo Tú đen ra một ngã tư trong chợ rồi ghé tai thì thầm.

- Chúng ta phải tiến hành ngay. Dân làng Vang sẽ làm lễ ở Nghĩa địa Trinh nữ vào lúc năm giờ sáng, chắc họ nghĩ rằng các hồn thiêng sẽ phù trợ cho ngôi làng, như vậy họ sẽ phải chuẩn bị từ sớm hơn nữa, mình phải kết thúc mọi việc vào bốn giờ sáng. Tôi đã hẹn được bốn cậu xe ôm, họ sẽ đón chúng ta ở giữa đường rừng. Nhưng trên thực tế tôi sẽ gọi điện bảo họ đi vào sâu hơn nữa vì lúc đó làng còn bận việc cúng lễ, sẽ chẳng có ai đi vào rừng để mang đến xe cộ của người lạ đâu.

- Giờ là mấy?
- Mười hai rưỡi đêm rồi.
- Ba tiếng rưỡi, liệu có kịp không?
- Đành vậy thôi, không kịp cũng phải kịp.

Hai cậu em này nói rằng đất đồi rắn chắc đào sẽ khó và lâu gấp đôi đất rừng. Bình thường sẽ phải mất ba tiếng cả lấp đất, chưa kể thời gian chúng ta đi lên đó rồi vòng ra cửa rừng, cả thời gian anh...

- Vậy thì phải đi luôn thôi.

Bách kéo cổ áo mưa lên che kín mặt rồi hỏi một người bán, là một ông già mặt nhăn nheo như rễ củ cải mà ông ta đang rao.

- Cậu lái xe vừa bảo chúng tôi rằng trời mưa mà vào chợ phiên là điềm gở. Tôi muốn lên Nghĩa địa Trinh nữ để khẩn các cô. Giờ này thiêng...

Bách chưa nói hết câu, người được hỏi đã khoát tay một vòng ra giấu chỉ đường mà không tỏ vẻ gì ngạc nhiên. Bách chỉ kịp cảm ơn rồi vội vàng đi theo hướng vừa được chỉ. Bốn người vòng ra sau làng và nhìn thấy những vết trắng ngoằn ngoèo dưới mặt đất. Nhìn kỹ đó là những hạt bưởi khô được rắc thành một lối đi từ chợ phiên đến tận chân đồi, giờ đã hầu như lẫn vào bùn đất ướt xẹp. Ban nãy gã lái xe đã kể rằng người làng phải thắp nhang cầu khẩn và dẫn đường cho các hồn ma trinh nữ tới dự chợ phiên. Những hạt bưởi khô này chính là được đánh dấu để chỉ đường cho họ. Chỉ năm phút sau họ đã thấy những trảng đồi trước mặt đen kịt như bờ vai của những người khổng lồ in trên nền trời đỏ hồng lờn lợt. Từ đó có những bậc thang dẫn lên đồi cao. Không ai dám bật đèn pin mà chỉ dò dẫm trong bóng tối và nương nhờ ánh chớp chày trời thi thoảng lại lóe lên. Họ leo khó nhọc trên nền đất trơn trượt rồi cuối cùng cũng lên được một mặt bằng lúp xúp hàng trăm nắm mộ tròn xoe như bát úp.

- Nhanh lên, chia nhau đi tìm. - Bách cuống quýt hỏi những người còn lại, dúi vào tay mỗi người một chiếc đèn pin và nói chậm từng từ với hai cậu chàng đào huyết đầu nặng như đất. - Nhớ đúng tên nhé: MAI... THỦY... LÊ

Họ chia ra các khu vực và vội vã chạy men theo những nắm mộ tròn vo mọc kín cỏ dại và hoa vông vang, trên nóc là những tấm bia màu đen. Những ánh đèn pin loang loáng thành quãng mờ ảo. Mưa vẫn đổ không thương tiếc lên nhưng nắm mồ và lớp bột trên chiếc mũ áo mưa của bốn kẻ xâm nhập trái phép. Bách không tin tưởng lắm vào hai anh chàng chậm tiến quanh năm chỉ biết cắm đầu vào đất. Đã mất tới mười lăm phút đồng hồ mà chưa thấy kết quả nào. Bách gào lên chen vào tiếng sấm rền:

- Chỉ tìm những mộ mới đắp thôi nhé.

- Biết rồi. - Tú đen hét trở lại nhưng không quên nhắc lại điều này cho hai cậu em họ lười tư duy.

Bách suốt ruột quá, những tấm bia mộ vụn qua võng mạc làm anh hoa mắt. Nhiều ngôi mộ cổ, dễ thường vài trăm năm tuổi, của những trinh nữ bạc mệnh đã thác từ nhiều thế kỷ. Những tấm bia bằng đá mọc rêu xanh và xói mòn của thời gian khiến các ký tự trên bia mộ đã hầu không còn dấu vết. Anh tập trung vào những tấm bia mới nhất được làm bằng đá granite nhưng không có cái tên nào như anh đang cần tìm. Hay liệu thông tin họ nhận được là sai lệch? Cô gái mà họ cần tìm thực ra đang yên nghỉ ở quê cha của cô ấy? Ý nghĩ này khiến Bách trở nên căng thẳng. Anh đang gặp áp lực, áp lực này do chính anh tự tạo ra và nó mang hình dáng của Tú đen đang hồi hả di chuyển giữa các nấm mồ, bóng áo mưa tạt tả lao về phía trước. Cũng như anh, Tú đen chỉ mới được ăn một chiếc bánh mì kẹp thịt từ lúc chiều muộn và cố nuốt thêm vài miếng lương khô chiêu với nước khoáng lúc họ đi xe trong rừng. Nếu như không tìm thấy mộ, họ sẽ mất trắng thời gian, công sức và tiền bạc suốt ba ngày qua. Nếu tìm thấy mộ mà không kịp hoàn tất mọi việc trước bốn giờ sáng, tất cả bọn họ sẽ gặp nguy hiểm về tính mạng, đối mặt với đám người làng hiền lành nhưng mù quáng và cuồng tín, chưa kể cả sự nghiệp cũng tiêu tan. Khi chia sẻ ý định này với các đồng nghiệp ở quán ăn chay, anh đã khiến Mai Thanh và Tú đen không thể tiếp tục bữa trưa được nữa. Lúc đó Mai Thanh đã dẫn từng tiếng:

Thiếu tá Phan Đăng Bách, đây là vụ việc do ban chuyên án khác phụ trách. Chúng ta không thể lấn sân của họ. Vì vậy không bao giờ có thể xin được lệnh khai quật tử thi. Mà ví thử nếu có xin được lệnh, gia đình Mai Thủy Lê chắc chắn cũng sẽ phản đối. Chỉ riêng ý nghĩ đưa con gái độc nhất đã bị chết thảm thương, giờ tiếp tục bị đào bới mồ xẻ đã khiến họ phát điên lên rồi, mà chắc gì chúng ta đã tìm thấy kết quả sau ngàn ấy nỗ lực. Phan Đăng Bách, nếu anh vẫn tiếp tục ý định này mà không được lệnh của cấp trên là anh đang vi phạm điều 246 Bộ luật Hình sự, xâm phạm thi thể, hài cốt, mồ mả người đã khuất.

- Em cũng nghĩ vậy. - Tú đen tiếp lời. - Chúng ta hãy để cho Mai Thủy Lê và gia đình cô ấy được yên.

Bách đứng dậy, giọng nói điềm đạm song lạnh lùng.

- Nhưng chúng ta không thể để cho kẻ giết người được yên. - Nói xong anh bỏ ra khỏi quán.

Dáng quen thuộc trùm áo mưa đen của người đồng nghiệp đang lom khom chiếu đèn pin vào từng tấm bia mộ một cách nhẫn nại. Hình ảnh tận tụy ấy khiến Bách đau lòng. Tú đen dường như đọc được quyết tâm sắt đá của anh ngay buổi trưa hôm ấy và cậu đã nói nhẹ “Em sẽ đi cùng anh, nhưng chúng ta

đừng nói cho chị Mai Thanh biết. Để việc xong rồi hẵng hay”. Bách đứng lại bất động giữa nghĩa địa rộng lớn của các trinh nữ, mắt nhắm nghiền và ngửa mặt lên trời mưa, ý nghĩ gửi vào không trung, lạ thay lại không hướng đến Mai Thủy Lê: “Huy ơi, cậu giúp tớ thêm một lần. Tớ cần sự dẫn đường của cậu”. Đồng hồ đã chỉ số 1. Bách hầu như tuyệt vọng. Những bóng người phía trước dường cũng đã mệt mỏi vì lạnh, vì thiếu ngủ và mất tinh thần. Bách vẫn giữ đôi mắt khép chặt, một tấm màn đen u tối bao phủ lấy anh, chỉ có tiếng âm ào của sấm chớp và gió bão. Trên đồi cao, gió tức giận gào rú và đu đẩy thân hình cao lớn của Bách. Anh bước đi trong bóng tối, không cần sự dẫn dắt của thị giác mà chỉ bằng sự ảo huyền của giác quan thứ sáu. Thêm một tiếng sấm rền dữ dội như thể muốn cả cánh rừng Đại Kim phải rung chuyển và nứt toác cả núi đồi, anh mở choàng mắt và trong một phần nghìn giây, ánh chớp giật tình cờ chói lòa lên một vùng nghĩa địa rộng lớn, hàng chữ và ngày tháng trên một tấm bia mộ nhanh chóng chạy qua võng mạc và truyền thông tin lên vỏ não khiến anh rùng mình: Mai Thủy Lê. 18/5/1993 - 10/9/2014.

Bách gào lên đến rách cổ họng.

- Quay lại đây, tìm thấy rồi.

Ba người còn lại bỏ nhào về chỗ Bách. Hai cậu em họ của Tú đen như được bám nút, cuống cuống mở bao tải lấy ra của nả, rồi vội vã tay cuốc tay xẻng bổ những nhát đầu tiên vào lùm đất tròn vo đã lún phún cỏ xanh. Nắm mộ cô gái, nạn nhân của một trong những vụ án thương tâm nhất nằm ngay rìa nghĩa trang, dưới một gốc cây xoài xinh xắn, chỗ sẽ khó tìm thấy ngay cả vào ban ngày, vì nó thấp hẳn xuống mép đồi. Bách và Tú đen cũng vội vàng cầm mỗi người một cán cuốc để đẩy nhanh tiến độ công việc. Đất đồi rắn chắc, họ chỉ thuận lợi với những nhát cuốc đầu tiên do nước mưa thấm ướt làm mềm đất, còn sau đó thì ngay cả khí hậu rừng núi lạnh buốt lúc nửa đêm về sáng cũng làm cho lưng áo những người xâm phạm bất hợp pháp đầm ướt mồ hôi. Tốc độ chậm chạp dần và thậm chí Bách còn không dám liếc nhìn đồng hồ nữa. Một tiếng vừa trôi qua, mưa đã tạnh từ lâu, sấm đã ngừng, chớp đã ngưng nhưng họ cũng chỉ mới đào được đến mặt phẳng. Chỉ còn chưa đầy hai tiếng nữa thôi, và sau đó bình minh sẽ lộ rạng. Nắng mặt trời sẽ tràn ngập trên những bông hoa vông vang rực rỡ này. Chưa bao giờ Bách lại mong bóng đêm cứ kéo dài mãi như thế. Không còn tiếng sấm rền và mưa rào đổ bộ, họ nghe rõ hơn từng nhịp thở của nhau, tiếng cuốc bổ đều đều trên huyệt mộ và phía đằng xa dưới chân đồi, phiên chợ Ma im lặng đón những bóng hồn. Nhờ vào những đốm sáng hư ảo của đèn măng sông mà họ yên tâm rằng chợ vẫn đang diễn ra bình thường và toàn bộ dân làng cũng như khách phương xa vẫn còn tề tựu đông đủ ở đó.

- Anh Bách, - Tú đen thì thào như thể tất cả những người đang dự chợ phiên sẽ nghe thủng âm mưu của họ. - việc khám nghiệm của anh sẽ tiến hành trong bao lâu?

Bách chưa thể trả lời được câu hỏi này. Anh không phải nhân viên kỹ thuật hình sự, càng không phải bác sĩ giám định pháp y, đằng này lại là công việc giám định một tử thi mà không biết độ phân hủy đã ở mức bao nhiêu phần trăm. Anh chỉ có những kiến thức tối đa về công việc giám định mà tất cả các cảnh sát hình sự đều được trang bị, từ lúc còn ngồi trên ghế giảng đường và trong quá trình điều tra hàng ngàn vụ án. Có thể anh chỉ có ba mươi phút hoặc ít hơn cho sự thật. Thậm chí nếu không còn chút thời gian nào nữa, tất cả những gì còn lại chỉ là nhờ sự may mắn và trực giác.

- Tôi không biết. - Bách trả lời như một người ngớ ngẩn và lầm lì lấy xẻng xúc đất sang một bên.

“Mà chắc gì chúng ta đã tìm thấy kết quả sau ngàn ấy nỗ lực”. Giọng nói nghiêm khắc của Mai Thanh gọn lại bên tai Bách, tụt xuống, vào chính lúc này. Anh cố gắng không nghĩ tới điều rủi ro ấy, nhưng tiếng thở hổn hển thông báo một sự kiệt sức từ người bạn đồng hành thân thiết ở bên cạnh lại vẽ nên một viễn tưởng u ám kể cả khi họ đã nhắc được tám ván thiên của người tử thương lên khỏi mặt đất. Những nhát cuốc của hai người đào huyệt bắt đầu lún sâu vào lòng đồi.

- Nhanh lên các cậu. - Tú đen giục giã. - Giờ đã hai rưỡi rồi, còn bao lâu nữa thì xong?

- Còn lâu. - Một cậu em họ thủng thẳng như thể một ông quan liêu muốn vùi thêm tiền. - Em bảo anh rồi, đất đồi rắn chắc chứ có toi xộp như đất rừng làng mình đâu. Muốn đào một cái mả chắc như nắm cơm thế này tụi em cần tới bốn tiếng, chưa kể thời gian lấp đất.

- Chúng mày muốn làm thế nào thì làm. Bốn giờ phải xong hết, nếu chúng mày không muốn bị dân làng gô cổ lại, lột hết cuốc xẻng, tiền bạc rồi tẩn cho chúng mày một trận. - Tú đen thông báo mức độ nghiêm trọng của việc chậm trễ bằng giọng dọa dẫm trẻ con, không ngờ lại có tác dụng, hai anh chàng chậm tiến cuống lên quờ tay như vừa được lấp pít tông.

Một gã mếu máo lấp bắp.

- Anh đưa chúng em vào con đường nguy hiểm. Em về nhà sẽ bảo thím.

- Mày mà mách mẹ tao thì khỏi tiền lương. Mà lần sau có vụ gì hay ho tao hết cửa làm ăn cho mày. Nhanh tay lên anh trai sẽ thưởng thêm.

Câu này dường như còn hiệu lực hơn cả câu trước, hai gã hăm hờ đến nỗi hơi thở phì phò át cả tiếng núi đồi. Bách nghe âm thanh đùng đục của kim loại va vào mặt gỗ.

- Tới rồi. - Tú đen kêu lên, rồi cuống quít hồi nhanh tay hơn nữa.

Cả bốn người đã nhìn thấy những gì họ cần tìm ở phía dưới hồ sâu. 3 giờ sáng. Và họ có tất cả một tiếng đồng hồ nữa. Tú đen gạt hết lớp đất cuối cùng trên nóc quan tài và sau đó đứng yên lặng, chờ đợi, mắt không nhìn sang Bách. Đúng lúc đó một vật quái đản xanh lét lập lò trên nóc những ngôi mộ, và cùng lúc thêm vô số đốm xanh khác như những đôi mắt quý đu đưa trong gió. Chúng rình rập, theo dõi và quan sát những kẻ dám xâm nhập vào cõi thiêng lúc nửa đêm.

- Nhìn kìa. - Bách thì thầm.

Nghề của anh không cho phép sợ hãi bất cứ điều gì nhưng những đốm lửa quái lạ như thể được điều khiển bởi người vô hình kia cũng khiến anh lạnh toát. Tú đen cười phá lên.

- Ôi anh Bách sợ đấy à? Đây là ma trời. Chất phospho có trong xương người và các sinh vật chôn sâu dưới lòng đất sẽ bốc hơi sau những cơn mưa. Anh quên bài hóa học đấy rồi à. Đúng là trai thành phố nhỉ, chưa bao giờ được nhìn thấy ma trời.

Hai gã anh em họ của Tú đen cũng cười phụ họa. Bách hơi ngượng. Tú đen lớn lên từ làng quê, cậu ta chẳng xa lạ gì với những thứ trông có vẻ đáng sợ này, trong khi thứ đáng sợ hơn thì đang ẩn dưới nắp ván kia. Bách vội nói lảng vào việc chính:

- Các bạn giúp tôi nốt việc cuối cùng đi.

Hai kẻ làm thuê đồng loạt lách xẻng vào khe ván. Một tiếng rắc mạnh của gỗ mới báo hiệu công việc đã hoàn tất. Cả bốn người đứng lặng vài giây trong bóng đêm. Bách bắt đầu đeo khẩu trang và gắng tay chuyên dụng trong khi Tú đen chuẩn bị máy chụp hình.

Bách nói khẽ bằng tiếng gió.

- Các bạn lật nó ra đi, tôi sẽ rọi đèn pin trước, sau đó các bạn hộ tôi...

Bách chưa nói dứt lời, hai kẻ nhanh nhẩu đã dùng xẻng lật tung nắp ván, và cùng lúc, một tiếng sấm khan kèm theo ánh chớp lòa trên bầu trời soi khắp cả nhân gian, và trong khoảnh khắc ít ỏi đó, soi rõ luôn từng chi tiết của những gì đang nằm trong quan tài. Hai gã đào huyết kêu lên thất thanh, dù đã từng kinh qua nghề tiếp xúc với xương cốt từ năm 16 tuổi. Mặc dù trông ngực đập dồn vì hình ảnh khủng khiếp mà họ vừa nhìn thấy, Tú đen vẫn lên tiếng nạt nộ:

- Có gì mà phải kêu lên thế? Chúng mày chưa bao giờ nhìn thấy những thứ như thế này hay sao.

- Không phải. - Một gã nói không ra hơi. - Em làm việc này cả trăm lần rồi, nhưng chưa gặp thứ gì ghê sợ như thế này. Đây là hài cốt chưa phân hủy kia mà. Sao anh lại bảo em bạn anh cần đi bốc mộ.

Tú đen dường như không để ý đến việc mình đã trót nói gì với hai cậu em họ xa. Anh thì thảo với Bách.

Anh Bách, thi thể mặc nhiều quần áo thế kia, chúng ta làm thế nào để khám nghiệm, sẽ mất thời gian lắm đấy.

- Chưa cần làm việc đấy đâu. Cậu soi đèn pin giúp tôi. Còn hai cậu này tránh ra đằng kia để ý xem có ai đang đến thì báo cho chúng tôi biết nhé. - Bách đuổi khéo những kẻ nhiều chuyện, và bắt đầu công việc của mình.

Bách cố gắng chỉ quan tâm đến những chi tiết mình đang định làm, tránh để cho những gì ở dưới lòng đất sâu phân tán sự tập trung của anh. Mặc dù đã quá hiểu công việc này cũng như tính nết của đồng nghiệp, Tú đen vẫn vô cùng kinh ngạc dõi theo từng động tác của Bách và đôi con người muốn vọt ra khỏi tròng kính khi thấy Bách bắt đầu lấy ra một thanh inox chuyên dành cho các bác sĩ tai mũi họng và thận trọng lách vào miệng tử thi. Tú đen nói không thành tiếng “Anh Bách, chưa thấy bác sĩ pháp y nào khám nghiệm kiểu này”. Chỉ vài phút sau, Tú đen đã thấy Bách đứng lên, khuôn mặt quay lại mệt mỏi nhưng tươi rói:

- Chính vì không khám nghiệm kiểu này nên mới bỏ sót chi tiết quan trọng nhất. Cậu chụp ảnh giúp tôi, tất cả những gì tôi cần đã xong rồi.

- Thế thôi ư? Tú đen kinh ngạc. - Chúng ta đi bao nhiêu đường đất đến đây, đối mặt với bao khó khăn, vất vả, nhọc mệt và nguy hiểm chỉ để anh vạch miệng nạn nhân ra trong vài phút thôi ư?

- Ừ, vậy là đủ. - Bách nở nụ cười của người chiến thắng và chỉ dẫn cho Tú đen chụp hình những chi tiết mà anh cần.

Tú đen không hiểu, vì trước khi đi, người đồng nghiệp cứng đầu của anh chỉ một mực nói một câu đơn giản theo cách đáng ngờ “Cứ đi đi rồi tôi sẽ chỉ cho cậu thấy. Chúng ta đã tìm ra được một động cơ quan trọng rồi.” Chính cái sự mập mờ, bí ẩn và mơ hồ từ con người luôn làm mọi việc một cách chuẩn xác, nguyên tắc, logic và điềm đạm đã kích thích Tú đen, khiến cậu vào cuộc ngay mà không đắn đo. Và cũng chính vì điều đó mà trong suốt chuyến đi, cứ đều đặn hai mươi phút một lần Bách lại nổi cơn đản vật. Không một phỏng đoán xuất sắc nào từ một cảnh sắc hình sự xuất chúng có thể chắc trăm phần trăm dẫn tới đích. Còn một xác suất nhỏ của sự không thành công, có thể sẽ khiến Bách trở nên hổ thẹn suốt cuộc đời còn lại bất cứ khi nào nhìn thấy những khuôn mặt đồng nghiệp hoặc di ảnh của các nạn nhân. Nhưng giờ thì phỏng đoán của anh đã thành hiện thực dưới sự chứng kiến của nhân chứng đáng tin cậy là đại úy

Hoàng Minh Tú. Ánh đèn flash nháy lia lịa, và sau chừng năm mươi tiếng tách của máy ảnh thì Bách kêu lên:

- Thôi đủ rồi đã ba rưỡi sáng. Chúng ta phải rút nhanh lên.

Phan Đăng Bách đứng thẳng trên miệng huyết, mắt nhắm lại, tiếp tục hòa tan ý nghĩ vào không trung: “Xin lỗi cô gái, vì sự tắc trách của các đồng nghiệp tôi. Mong cô bình yên. Kẻ ác sẽ phải đền tội”, đoạn hồi ba người còn lại lấp đất như cũ. Tiếng nắp ván lại va ầm vào mặt gỗ, và tiếp theo là rào rào đất rơi trên ngôi nhà yên nghỉ bị xáo trộn một cách bất đắc dĩ. Bất thành linh Tú đen kêu lên hoảng hốt:

- Anh Bách gì thế kia?

Bách vội nhìn theo hướng chỉ. Từ khu chợ phiên, rất nhiều những đốm trắng bắt đầu di chuyển về phía chân đồi, có đến hàng trăm đốm sáng như vậy, giống hệt những ánh lửa ma trời đang rập rình bao vây lấy họ. Chỉ một phần nghìn giây, Tú đen hay thậm chí hai cậu chàng quanh năm tối tăm mũi cũng phải hiểu được rằng đó là các bóng đèn măng sông trên tay những người dân làng. Và cái đích đến của họ chính là Nghĩa địa Trinh nữ.

- Sao họ đến sớm thế - Tú đen kinh ngạc.

- Tôi cũng không biết. Chúng ta không biết. - Bách tàn ngằn nhìn nắm mộ còn đang lấp dờ với hố đất trũng sâu tăm tối. - Mình phải đi thôi.

- Chúng ta bỏ đây à? - Tú đen ngờ ngác hỏi.

- Ừ, đành vậy thôi. Rồi người làng sẽ lấp lại cho cô ấy đẹp đẽ như cũ. Chúng ta đành xin lỗi cô ấy vậy. Chúng ta chỉ đang làm nhiệm vụ mà thôi.

Tức thì bốn người vội vã thu dọn đồ lều và lao xuống chân đồi. Bóng những con ma trời chuyên động và chập chờn đuổi theo họ. Gió đã lặng từ lâu và bão đã ngừng. Họ chạy xuống chân đồi vừa lúc đoàn người đã tiến lại gần. Tiếng thanh la gõ mõ khua cốc cốc trong đêm vắng gọi những oan hồn trở về chứng kiến cho sự ăn năn hối cải của con người mà tha thứ cho mọi tội lỗi họ đã gây ra, để xin thôi đừng gây gió bão trừng phạt ngôi làng nghèo. Họ vừa khấn vừa hò bằng một bài cúng tế ngân nga như ma kêu quỷ khóc. Bách cố gắng không hình dung những con người hiền lành như đất núi này sẽ trở nên thù địch và nổi điên đến thế nào khi biết một ngôi mộ linh thiêng đã bị đào bới toang hoác đùng vào phiên chợ Ma, và lại đùng vào cái đêm mà trời đất đã giáng đòn sấm sét như thể báo ứng bằng một trận mưa rào trái mùa. Cái điềm gỡ khùng khiếp ấy sẽ được chứng minh ngay tức thì bằng cảnh tượng nắm mồ vốn gọn gàng, tròn trĩnh giờ bị xói tung một cách tang thương. Khi chỉ còn cách đoàn người vài trăm mét thì Bách kéo mọi người rẽ ngoặt ra lối đi ở mặt hậu sau làng, nằm giữa

tường sau của những ngôi nhà và vách núi. Lối này hoa vông vang mọc kín vàng trên vách đá. Những ánh đèn pin loang loáng lướt lên nhánh hoa ủ rũ vì nước mưa.

Đêm tối ướt rượt trong u minh và trầm uất, nhưng Bách hình dung khi bình minh lên, làng Vang sẽ lộng lẫy thế nào trong sắc hoa vàng rực. Có lẽ đó là lý do mà cô gái Mai Thủy Lê đã khiến Bách và Tú đen phải đi một quãng đường xa đến thế này.

Chương 20

Mi Đáng Phải Trả Giá

Tiết trời đầu đông se lạnh một cách dễ chịu. Làn sương mỏng bao phủ con đường vắng lặng chen giữa những tòa chung cư còn yên giấc. Và chính hư ảo này làm nên một sự tinh khiết đến cô đơn và nao lòng. Bách không chạy mà đi bộ, Anh kiệt sức tới mức không thể đi nhanh được và đang có ý định tìm một chiếc ghế đá để nghỉ tạm. Đã ba đêm liền Bách thức trắng, chưa kể chuyến đi hầu như không nghỉ đến làng Vang. Anh mất ngủ kể từ buổi họp đầu tiên, khi anh đặt toàn bộ hồ sơ lên mặt bàn và cho những slide đậm nét hiện lên màn hình treo tường: Những bức ảnh chụp cận cảnh tử thi trong quan tài. Các tế bào biểu bì bị phân hủy khiến khuôn mặt choán hết một phần bức tường trở nên dị dạng và ma quái. Có lẽ chính điều này đã kích thích đại tá Đoàn Kỳ Hoa trở nên bực dọc ngay từ lúc chưa nghe bất cứ lời thuyết trình nào:

- Của nợ gì thế này?

- Đây là kết quả khám nghiệm của tôi, thưa các đồng chí. Nạn nhân Mai Thủy Lê. - Bách trình trọng tuyên bố.

- Ôi! - Ông đại tá ôm đầu như không dám nhìn vào màn hình. - Nói tôi nghe xem cậu đã làm cái gì?

Thực ra thì ông muốn hét to cho cả những cư dân đang tản bộ ở bờ hồ bên cạnh cũng phải giật mình, rằng thì “Phan Đăng Bách, anh chống lại lệnh tôi, tự ý đi điều tra một vụ án không thuộc phạm sự của anh, anh không xin được quyết định mà dám khai quật mồ mả trái phép, xâm phạm hài cốt của người đã khuất, giờ anh ngang nhiên trơ trên bày biện tranh ảnh lên màn hình và chuẩn bị thuyết trình những thứ mà tôi biết rằng thậm chí còn không lọt được qua vành tai của đưa sinh viên còn học năm thứ nhất. Nhưng vì cơn xúc động và hưng phấn quá đỗi mà Bách đâm hiểu nhầm ý, anh hùng hồn nói tiếp:

- Vâng, tôi đã một mình tìm đến làng Vang, đã một mình khai quật tử thi của Mai Thủy Lê và phát hiện được ra điều này. Đúng như tôi đã dự đoán. - Bách nhấn mạnh từ “một mình”.

Bách chuyển slide sang một bức hình cận cảnh hơn, chi tiết hơn, vì thế mà cũng khủng khiếp hơn. Nó khiến những người có mặt trong phòng họp nôn nao choáng váng như say sóng giữa một buổi sáng đẹp trời. Anh nói tiếp:

- Tử thi của Mai Thủy Lê bị khuyết một chiếc răng cửa. Và nó đã bị lấy đi sau khi cô ấy bị giết hại, nghĩa là bị vết thương tổn ngực trái làm cho tử vong.

Ai đã lấy răng của cô ấy? Bách đặt câu hỏi, ngừng lại giây lát, nhìn một vòng quanh phòng họp như giáo viên đang chờ trả bài, rồi tự trả lời. - Còn ai khác ngoài hai tên mặt quỷ?

- Đồng chí Bách, chiếc răng này cô ấy có thể bị mất từ trước khi gặp tội sát nhân. - Đại úy Hoàng Minh Tú phản biện kiêu kãnh tung người hứng. - Lý do nào khiến anh khẳng định rằng cô ấy đã bị lấy mất răng?

- Trước khi lên nhà và đối mặt với hai tên sát nhân, Mai Thủy Lê đã gặp gỡ bạn trai, thậm chí họ còn ân ái với nhau. - Bách thở dài. - Cô ấy là một cô gái nhan sắc, ở đây có ai nghĩ rằng phụ nữ trẻ mà đặc biệt lại là người giữ gìn nhan sắc như Mai Thủy Lê lại sẵn sàng hẹn gặp bạn trai khi đang bị mất một chiếc răng cửa. Tôi đã xác nhận điều này với cậu Nguyễn Minh Đạt là bạn trai của Thủy Lê, cha mẹ cô ấy và cả bạn bè cùng lớp học ở giảng đường buổi chiều hôm đó. Tất cả đều khẳng định rằng hàm răng cô ấy vẫn đều đặn cho đến lần cuối cùng họ nhìn thấy cô gái, bởi vì nếu cô ấy mất một chiếc răng cửa thì không ai không nhận ra ngay điều đó. Tuy nhiên các bác sĩ pháp y của chúng ta đã bỏ qua chi tiết này, hay đúng hơn là không hề khám nghiệm hàm răng của cô ấy vì còn mãi tập trung vào vết thương gãy tử vong trên ngực trái. Họ đã làm đủ thứ, truy tìm dấu vết tự vệ, đo thân nhiệt, đo nồng độ cồn, đo kích thước vết thương, xác minh hung khí sát thương. Tất cả mọi việc đều được tiến hành một cách chuyên nghiệp, khoa học và tỉ mỉ, trừ chứng cứ quan trọng nhất thì lại bỏ qua và khi bị chúng ta chỉ trích, là chúng ta chỉ trích chứ báo chí đâu có biết chuyện này để mà phàn nàn, thì họ gân cổ nói rằng do lực lượng bác sĩ pháp y quá mỏng, điều kiện y tế kém và kinh phí hỗ trợ dành cho chuyên môn quá thấp. Kinh phí luôn là bình phong ưa thích để che đậy cho đủ mọi hành vi vô trách nhiệm và sự yếu kém về chuyên môn. - Bách nói một thôi một hồi, từ giỡn cợt chuyên sang giận dữ. Rồi anh hơi giật mình hạ giọng sau khi chợt nhận ra mình trở nên quá khích. - Nhưng cũng chính là nhờ những kết luận tỉ mỉ và đầy đủ mà nếu như không phải do các giám định viên bịa ra thì chỉ còn một chi tiết duy nhất không hiện thị trên bản báo cáo pháp y khiến tôi tự tin rằng mình đã đi đúng hướng khi khai quật tử thi của Mai Thủy Lê.

- Thiếu tá Bách, cứ cho là có điều đó xảy ra thì những tên tội phạm... lấy răng của cô ấy để làm gì? - Mai Thanh cắt ngang cơn kích động của người đồng sự luôn điềm đạm ngay cả khi những cuộc tranh luận chuyên môn vào hồi kịch tính nhất.

Bách chưa trả lời ngay câu hỏi. Anh gạt mồ hôi trán đang đổ ròng vào lúc tiết trời chỉ chưa đầy 20 độ. Bách cho chuyển màn hình sang một slide có năm hình ghép, tất cả đều phóng to đặc tả những hình ảnh rất rùng rợn mà cả ba người còn lại đều hiểu ngay đó là cái gì. Bách chỉnh đèn laze cho những chấm đỏ chạm vào nơi anh cần chú dẫn.

- Trong vụ án của Mỹ Anh, nạn nhân bị chiếc xe kia cán nát cả hai bàn chân.
- Châm đũa tập trung vào tấm ảnh ở góc trên cùng, chụp Bách chưa bộ phận cơ thể đã không còn rõ hình thù được cắt cúp đến ngang cổ chân. - Nhóm kỹ thuật hình sự khẳng định rằng xác nạn nhân đã bị đi chuyển. Chúng ta tìm thấy Mỹ Anh ở vào tư thế bất thường: Nằm ngửa, đầu gối lên vệ đường, chân quay về tâm đường cái giống như thể tên tài xế đã căn chỉnh cái xác để nhằm mục đích quanh xe lại cán nát bàn chân cô gái. Vấn đề hiện trường này hôm trước chúng ta đã trao đổi rồi. - Bách đưa mắt liếc nhìn Mai Thanh rồi đưa châm đũa đến một chi tiết thậm chí còn khó nhìn hơn nữa. - Nạn nhân đã bị mất một lóng xương ngón út ở bàn chân trái. Kết luận của kỹ thuật viên hình sự cho rằng bánh xe đã lê nó đi nhưng tôi cho rằng không phải thế. Tên sát nhân đã cắt rời ngón chân út của Mỹ Anh trước khi cố tình chẹt ngang bàn chân cô gái đến không còn hình thù nhằm mục đích phi tang, đánh lạc hướng điều tra của chúng ta.

Khuôn mặt Mai Thanh bắt đầu chuyển sắc.

- Có phải anh định nói nạn nhân Lê Hoàng Mai cũng đã bị lấy đi một ngón tay trước khi bị ngã xuống nước?

- Đúng vậy. Nhưng cô ấy không phải bị ngã xuống nước. Có thể Lê Hoàng Mai đã bị siết cổ cho đến chết hoặc bị xịt thuốc gây mê trước khi bị đẩy xuống sông. Vì xác chết ở quá lâu dưới nước nên là bất khả thi cho các giám định pháp y xác nhận được nguyên nhân gây tử vong là bị ngạt nước hay vì lý do nào khác. Nhưng chắc chắn một điều, ngón tay trên bàn tay trái của Lê Hoàng Mai đã bị cắt từ trước đó nhưng chúng ta đã nhầm lẫn là do cá rìa. Bất kỳ ai cũng đều dễ dàng kết luận như thế vì một số loài thủy sinh vẫn thường hay lấy xác chết để làm thức ăn và quả là chúng đã ăn mất một số phần tế bào tên cơ thể nạn nhân lúc được tìm thấy.

- Còn vũ công Cẩm Tú thì sao anh Bách? - Đại úy Hoàng Minh Tú đã tỏ vẻ sốt ruột không nén nổi. - Cẩm Tú đâu có... mất cái gì đâu.

- Có. - Bách khiến những người còn lại nhòm dậy khỏi bàn.

- Hồ sơ chuyển về từ giám định pháp y chỉ kết luận cô ấy bị tử vong do vỡ xương sọ, rạn xương chậu và tổn thương nội tạng. - Tú hấp tấp.

- Cô ấy đã bị lấy đi mất một thứ khó xác định. - Bách lấy đèn laze khoanh tròn quanh vùng đầu của nạn nhân trong bức ảnh với những lọn tóc bê bết bùn đất. - Cô ấy đã bị cắt tóc. Các đồng chí hãy nhìn và những phần tóc này, rất nhiều lọn tóc xoắn đã bị mất. Rất may mắn là cô ấy uốn tóc, nên chúng ta mới có thể dễ dàng nhìn thấy những vết cắt. Mái tóc nguyên bản của Cẩm Tú chỉ xoắn phần đuôi, theo một của những cô gái trẻ bây giờ. - Bách thay slide bằng hình ảnh của Cẩm Tú trước khi chết với khuôn mặt hình trái tim hơi nhọn, đôi mắt dày rộp như mắt người Di gan và mái tóc nâu có những lọn sóng to thả

xuống ngang vai. - Cô ấy bị cắt mất một vạt tóc bên trái. Đây, quý vị có thể nhìn thấy rất rõ.

Bách phóng to tấm ảnh cho cận cảnh hơn nữa những lọn tóc mà Bách cho là đã bị cắt, chúng có hiển nhiên mà không ai có thể phủ nhận được khi nhìn tấm ảnh được chụp bằng khẩu độ chuẩn xác dưới ánh sáng trời và bằng loại ống kính chuyên dụng nhất.

- Giết cả một mạng người chỉ để cắt vài lọn tóc thôi? - Tú đen lấp bắp như thể lần đầu tiên nghe chuyện vụ án.

- Đúng vậy, tên tài xế, một hoặc nhiều tên đã uy hiếp bắt nạn nhân đứng yên cho chúng cắt tóc, trước khi đẩy cô ấy xuống vực. Việc này được tiến hành vô cùng dễ dàng và gọn nhẹ, không phức tạp như khi chúng phải cắt khóa cửa hành lang khu chung cư để xâm nhập vào bên trong, đâm chết nạn nhân rồi sau đó cắt tai. Tôi đang muốn nhắc đến vụ án gần đây nhất của chúng ta, vụ án mạng mà nạn nhân là Linh Đan.

- Rồi rồi, tôi hiểu rồi. - Lúc này đại tá Đoàn Kỳ Hoa mới lên tiếng. - Tóm lại phần thuyết trình của đồng chí vừa rồi đưa ra một kết luận: Tất cả năm vụ án này nạn nhân đều là các cô gái trẻ xinh đẹp và tất cả, trừ Mai Thủy Lê, đều quen biết Vũ Phương Đăng. Chủ mưu trong năm vụ án này đều là cùng một người hoặc một nhóm người, và chúng đã sát hại cả năm cô gái nhằm mục đích lấy đi các bộ phận cơ thể, mọi chúng cứ khác chỉ để ngụy trang. Mỹ Anh đã bị lấy ngón chân út trái, Lê Hoàng Mai ngón tay út trái, Cẩm Tú một vài lọn tóc, Mai Thủy Lê một chiếc răng cửa và Linh Đan thì bị cắt tai trái. Tôi tóm tắt như vậy liệu có đúng không thiếu tá Phan Đăng Bách?

- Đúng vậy, thưa sếp. - Bách thận trọng trả lời vì anh đang nhận ra hàm ý của người đồng nghiệp lớn tuổi, đồng thời lại là cấp trên của anh.

- Giờ thì thiếu tá thử nói tôi nghe xem, chúng sưu tập các bộ phận cơ thể ấy để làm gì và tại sao anh lại phỏng đoán Mai Thủy Lê bị lấy đi một răng cửa trước khi khai quật tử thi của cô ấy? - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa nhỏ nhẹ.

- Sau khi giải mã các chữ cái viết bằng máu mà Linh Đan để lại, thấy trùng khớp với những gì mà nhân chứng Trần Ngọc Kim nhìn thấy, tôi đã đi tìm động cơ chung nhất của hai vụ án này, mặc dù do hai ban chuyên án khác nhau xử lý. Tôi đã xâu chuỗi các dữ liệu và thấy có ba nạn nhân bị mất bộ phận cơ thể. Tôi phỏng đoán rất có thể vũ công Hoàng Cẩm Tú cũng chịu chung số phận tương tự cô ấy đã bị lấy đi mất một thứ gì đó mà chúng ta chưa được biết. Tuy nhiên kết luận của giám định pháp y đã đầy đủ đến mức tôi không hề thấy cô ta khuyết thiếu điểm gì. Lúc chúng ta ngồi ăn trưa trong nhà hàng đồ chay, thực ra đầu óc tôi chỉ còn nghĩ đến nạn nhân Hoàng Cẩm Tú, tôi cố hình dung xem bộ phận nào bên ngoài cơ thể mà không cần đến mổ xẻ người ta vẫn có thể lấy đi

được nhưng lại khó bị phát hiện nhất. Tôi quan sát lại bức ảnh chụp vũ công Cẩm Tú khi vừa được tìm thấy xác và đã tìm ra câu trả lời. Như vậy, ắt Mai Thủy Lê cũng phải bị lấy đi một thứ gì đó từ cơ thể mà kín đáo đến nỗi qua mắt được giám định pháp y. Tại sao tôi lại đoán cô ấy bỏ mất một chiếc răng? Đơn giản cũng là do suy luận logic như với vũ công Hoàng Cẩm Tú: Bộ phận nào bị khuyết thiếu khiến các giám định pháp y dễ bỏ qua nhất? Tất nhiên phỏng đoán này cũng chỉ cho phép tôi kết luận đến chín mươi chín phần trăm, một phần trăm còn lại là trực giác. Trực giác đó khiến tôi nghĩ đến động cơ gây án... - Bách hạ giọng thì thầm, mồ hôi vã ra như thể đã huy động quá độ nguồn năng lượng cho phép của cả thể lực lẫn trí lực. Điều gì khiến những tên sát nhân phải sưu tập bộ phận cơ thể của những cô gái trẻ, những phần rất kỳ lạ, không có giá trị ngay cả trong việc buôn bán nội tạng hay dùng làm mục đích thí nghiệm. Hơn nữa nếu nhằm mục đích duy nhất là chỉ lấy đi những bộ phận đơn giản đó thì hoàn toàn không cần thiết phải giết hẳn một mạng người mà chỉ cần dùng vũ lực uy hiếp rồi sau khi đã thành sự thì trả tự do cho nạn nhân, và với những cách thức tinh vi, chuyên nghiệp của bọn chúng thì hoàn toàn có thể tránh để lại dấu vết hay bị tố cáo. Quý vị chắc đều biết, ở một số nơi tận thế giới vẫn còn tồn tại hủ tục tế thần. Họ giết trẻ sơ sinh hoặc trinh nữ nhằm vào những mục đích mê tín nhất. Truyền thống này cũng đã vô cùng dã man, nhưng sẽ man rợ hơn nếu sát hại nhiều tính nữ cùng lúc nhằm tìm kiếm các bộ phận cơ thể người, từ đó hình thành nên một trinh nữ mới từ những linh hồn thanh khiết để tế lễ thần linh. Hồi còn thiếu niên, lâu lắm rồi, tôi đã đọc được ở đâu đó về một tục lệ phù thủy, tôi không thể nhớ được địa danh, ở vùng Senegal, nhưng cũng có thể là trên sa mạc Marakesh hoặc của thổ dân Maya. Các phù thủy quỷ ám tạo nên một hình nhân thể mạng bằng rom khô tẩm máu tươi, sau đó treo lên hình nhân bảy bộ phận cơ thể quan trọng nhất cấu thành một trinh nữ và cuối cùng chờ đúng ngày trăng tròn lúc mười hai giờ đêm mới đem treo hình nhân đó trên cây, mà phải là một cái cây đã chết khô rồi đốt cháy cả cây lẫn hình nhân để trao đổi điều kiện với quỷ dữ. Quỷ dữ được trao một linh hồn trinh nữ hoàn hảo, còn phù thủy, đổi lại sẽ được một số quyền năng phép thuật khiến tà đạo của chúng trở thành không có đối thủ. Có thể đây là một truyền thuyết phổ biến để làm chuyện đêm khuya dọa nạt trẻ con nhưng quả thực hồi đó tôi cũng bị ám ảnh bởi câu chuyện kinh dị này nên vẫn còn nhớ rõ. Khi quyết định bí mật khai quật tử thi của Mai Thủy Lê là tôi đã nghĩ tới những nhân tố quan trọng nhất hình thành nên một con người, có bảy thành phần tất cả: Tứ chi, tóc, tai và răng, là biểu tượng cho xương cốt...

- Anh kể vẫn thiếu anh Bách. - Tú đen như lên cơn sốt vì giả thuyết kinh dị của Phan Đăng Bách. - Anh nói rằng trinh nữ tế quỷ được cấu tạo từ bảy thành phần nhưng anh mới kể được có năm...

- Tôi vẫn chưa nói nốt mà, còn hai thứ nữa: Mắt và Tim. - Bách căng thẳng và lo lắng. - Hai bộ phận quan trọng nhất, chúng sẽ tìm kiếm sau cùng.

- Nghĩa là vẫn còn hai nạn nhân nữa? - Mai Thanh thốt lên, thái độ cũng căng thẳng không kém.

- Đúng vậy, tôi khẳng định như vậy.

- Bọn chúng là ai anh Bách? - Tú đen hấp tấp một cách ngờ ngẩn, dù thừa biết câu hỏi của mình còn ngờ nghệch hơn cả một nhà báo dốt nát. - Chúng có liên quan gì đến những Facebooker giấu mặt mà chúng ta đã tìm thấy hay không?

- Tôi cũng nghĩ thế. Tôi ngờ rằng đây là một giáo phái bí ẩn đã thờ cúng và hành động theo những giáo lý riêng của chúng. Vì suy cho cùng, động cơ giết năm mạng người ở đây hoàn toàn không nhằm cướp của, cưỡng hiếp hay buôn bán nội tạng. Việc Mai Thủy Lê và Linh Đan bị mất một số tài sản cá nhân trị giá không lớn chỉ là nhằm mục đích ngụy trang để đánh lạc hướng điều tra. Động cơ trả thù ngày càng trở nên yếu ớt khó bảo vệ, bởi vì cả năm cô gái này còn trẻ, mối quan hệ chỉ xoay quanh mấy người bạn cùng lớp và vài thanh niên chơi bời sành điệu. Riêng Hoàng Cẩm Tú là một vũ công ở hộp đêm, nhưng tất cả bạn bè cô ấy đều khẳng định Cẩm Tú rất khó khả năng có kẻ thù vì cô ta vô cùng được lòng đồng nghiệp và cũng không gây ra nhiều đổ kỵ. Cô ta cũng chỉ cặp kè lớt phớt với những mối quan hệ ngắn ngủi, chủ yếu là vì tiền bạc chứ không thực sự yêu ai cả. Nếu trả thù vì lý do tình ái thì trong số này có ba cô gái đều là người yêu của Vũ Phương Đăng. Tôi không nghĩ ba vụ án đó liên quan đến ái tình nhưng việc tại sao bốn trong số năm nạn nhân đều liên quan đến Vũ Phương Đăng thì ta cũng cần phải đặt dấu hỏi. Rõ ràng đây không hề là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Việc “đục mở” các Facebook của đồng chí đến đâu rồi? - Bách hầu như đã làm chủ cuộc họp, và có lẽ đây cũng là một trong những sai lầm lớn nhất của cuộc đời anh.

- Nhóm cảnh sát công nghệ cao vẫn đang tiến hành. Tiến độ của họ chậm quá. Tôi hy vọng đầu tuần sau chúng ta sẽ có kết luận. Ngay khi nào có kết quả, em sẽ báo cho anh...

- Thôi thôi. - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa găm lên kèm theo tiếng đập bàn, lần này thì ngay cả chị lao công đang xách xô chậu đi ở đầu hành lang cũng giật mình. - Kết quả gì thì cũng không dành cho cậu đâu. Thừa thiếu tá Phan Đăng Bách với những suy đoán tài ba, - Ông hạ giọng, nhưng gằn từng tiếng, mọi sự đe dọa ẩn chứa đằng sau sự nhũn nhặn bất ngờ này. - ... đồng chí đang kể chuyện cổ tích đầy ư, hay chuyện kinh dị về những tế lễ ma quỷ, về trình nữ và phù thủy. Đồng chí đang dựng lên chân dung những kẻ vô hình bị tâm thần, điều chỉ có trong phim giả trang Mỹ, mà không biết rằng chính thần kinh của đồng chí mới là có vấn đề. Thừa các đồng chí, thiếu tá Phan Đăng Bách đã vi phạm điều 246 Bộ luật Hình sự, nếu ra tòa, việc đồng chí là công an sẽ càng thêm tình tiết tăng nặng, rất có thể sẽ phải bị ngồi tù. Vì vậy, tôi đề đồng chí tự viết bản tường trình

về khuyết điểm tự ý thực hiện hoạt động điều tra mà không báo cáo cấp trên, tôi sẽ đề xuất kỷ luật đồng chí ra khỏi chuyên án này mà không buộc thêm bất kỳ lỗi nào khác. Như vậy đã là tôi làm việc theo nguyên tắc có tình có lý lắm rồi. Nếu không ai còn ý kiến gì khác chúng ta dừng cuộc họp ở đây.

- Thưa sếp... - Mai Thanh đứng phất dậy.

Đại tá Đoàn Kỳ Hoa xoa tay.

- Kể từ ngày hôm nay, chuyên án sẽ chỉ còn ba người mà không có sự tham gia của thiếu tá Phan Đăng Bách nữa. Mong các đồng chí cố gắng. Chỉ còn chưa đầy tháng nữa là chuyên án kết thúc. Nếu không tìm ra thủ phạm, chúng ta phải gửi công văn sang Viện Kiểm sát xin khép vụ án lại, đành chấp nhận những nguyên nhân gây ra tử vong của các nạn nhân là do tai nạn. Dẫu sao chúng ta cũng đã xin gia hạn điều tra hai lần rồi. Đã hơn 11 tháng trôi qua không có kết quả...

- Thưa đại tá, - Bách đứng dậy, cố gắng không để giọng rung lên vì cơn giận như dung nham sắp phun trào. - Xin đừng xúc phạm tôi, tâm thần tôi hoàn toàn bình thường. Nó sẽ không bình thường nếu như vô cảm trước hàng loạt cái chết thương tâm của đồng loại. Nếu chúng ta chủ trương khép lại vụ án này với kết luận nạn nhân bị tai nạn trong khi thời hạn điều tra vẫn còn 21 ngày nữa và khi ta đã tiến gần đến đích, thì có khác nào ngành y tế vẫn đang lấp liếm, che giấu các kết quả thanh tra để hàng ngày tôi và các đồng chí, cả bố mẹ, vợ chồng, con cái chúng ta phải nhắm mắt tiêu thụ các loại thực phẩm đầy chất độc vào dạ dày. Nếu tất cả các cơ quan chức năng trên mọi mặt trận đều tự bịt mắt mình thì nghĩa là chúng ta đang đùn đẩy nhau cùng đến miệt huyệt, việc kết thúc chỉ còn là vấn đề thời gian, người trước kẻ sau mà thôi.

- Đồng chí mới là đang xúc phạm tôi. - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa run giọng. - Đồng chí... tất cả mọi người ở đây đều có thể thấy tôi đang bị thiếu tá Phan Đăng Bách xúc phạm. Thưa thiếu tá, tôi là trưởng ban chuyên án, phó giám đốc Công an thành phố, là cấp trên của đồng chí, và tôi có quyền chỉ đạo các phương thức điều tra vụ án cũng như đưa ra kết luận theo thẩm quyền của tôi. Hơn nữa, việc đình chỉ công tác của đồng chí trong chuyên án này cũng nằm trong điều luật hình sự, đồng chí đã lợi dụng chức trách mà vi phạm luật, các đồng chí đều hiểu không hề có sự trừ úm cá nhân nào trong đó. Tôi không hề khép lại chuyên án, mà chỉ vì chúng ta chỉ còn hai một ngày nữa. Nếu điều tra không có tiến triển, bên Viện Kiểm sát cũng sẽ dừng công tác điều tra của chúng ta theo luật định. Tôi cũng không đời nào đưa câu chuyện huyền thoại này sang bên viện Kiểm sát để phải muối mặt với họ. Còn ý kiến gì nữa không?

- Thưa sếp, - Tú đen lên tiếng bênh vực. - Thiếu tá Phan Đăng Bách đã phải bỏ tiền tài ra trong chuyến công tác này, việc điều tra khai quật tử thi cũng rất nguy hiểm và cực khổ. Anh ấy đã không ăn không ngủ...

- Chính vì vậy mới phải cho cậu ấy ra khỏi ban chuyên án. - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa thì thầm, mắt nhìn Phan Đăng Bách chòng chọc như đang canh giữ một kẻ bất bình thường. - Tôi không biết cậu ấy sẽ còn tiếp tục làm những điều nguy hiểm gì nữa với những tưởng tượng về tế lễ, phù thủy, trinh nữ, mặt quỷ và các giáo phái. Tốt hơn hết cậu nên về nhà nghỉ đi Bách, cậu đã quá mệt mỏi và kiệt sức rồi. Để lâu hơn nữa thì chúng ta chẳng chóng thì chày sẽ mất đi một cảnh sát giỏi và nhận lại một kẻ chẳng bình thường.

Đại tá Đoàn Kỳ Hoa cười khan. Tiếng cười khe khẽ mà sắc nhọn của ông ám vào Bách suốt ba ngày ba đêm như kim châm, khiến bất cứ khi nào Bách la đà vào giấc ngủ vì đầu óc đã trở nên kiệt quệ thì ngay lập tức tiếng cười đó lại cất lên, khiến anh tỉnh táo hẳn, mắt mở to trông ngực đập thình thịch như đang bị rình rập và ám hại. Ngay cả lúc này, giống một thứ ảo giác quái đản, điệu cười chế giễu của vị lãnh đạo và giọng nói quen thuộc lại văng vẳng bên tai giống như thể chúng đang phát ra từ tất cả những lá cây bằng lăng ử rữ trước mùa đông: “Chúng ta chẳng chóng thì chày sẽ mất đi một cảnh sát giỏi và nhận lại một kẻ chẳng bình thường... Kể từ ngày hôm nay, chuyên án sẽ chỉ còn ba người mà không có sự tham gia của thiếu tá Phan Đăng Bách nữa.” Anh bị trục xuất khỏi ban chuyên án ư, những vụ án mà anh đã dày công theo đuổi suốt gần một năm trời và khi anh đã gần đi đến đích? Nhưng điều mà anh lo lắng nhất khi bày tỏ với Mai Thanh và Tú đen trước khi tạm thời nghỉ việc là sự nguy hiểm của những kẻ giấu mặt mang chân dung của quý. Hoặc họ phải hành động trước, tìm ra xem chúng là ai, hoặc khi kỳ hạn điều tra đã hết mà không kết quả, phải thông báo trên các phương tiện truyền thông để các cô gái trẻ đề phòng trước sự tấn công của những người lạ mặt. Tuy nhiên điều thứ hai thì ngay cả Bách cũng hiểu là không thể được, có không dưới mười lý do để anh tự khẳng định là bất khả thi. Vẫn còn hai cô gái nữa là mục tiêu của những tên ác quỷ đang nhón nhơ trong thành phố và Bách thì phải ngồi ngắm cây cối trong một ngày thiên hạ bắt đầu chuẩn bị ngược xuôi với các áp lực công việc.

- *A*nh đây rồi, cả tuần nay không thấy anh, em cứ nghĩ anh bận việc nên không dám nhắn tin nữa. - Giọng nói quen thuộc và ấm áp như bình yên của một dòng suối đang chảy qua những khóm hoa mùa xuân.

Cùng lúc Mỹ Lâm cúi đầu lách qua những tán bằng lăng đang lòa xòa rủ thấp để vội chạy đến chỗ Bách. Khuôn mặt cô rạng rỡ khi nhìn thấy anh, và bộ ni thể thao màu vàng chanh rực lên trong một sáng sương mù ảm đạm. Bách ngược mắt lên nhìn ánh vàng rọi đang nhòa đi trước mắt. Anh hơi chóng mặt,

nhưng trái tim vẫn phác lên một nụ cười bùng sáng trên khuôn mặt còn đang ngỡ ngàng.

- Ôi sao anh gầy đi thế?

Mỹ Lâm kêu lên thảng thốt. Nụ cười chuyển thành nỗi lo lắng trĩu nặng. Mặc dù thời gian quen nhau chưa lâu nhưng nỗi xót xa đã tràn ngập đôi mắt cô gái khi thấy người thương gầy rộc như thân sậy vừa qua cơn bão, khuôn mặt lõm chòm râu ria lâu ngày chưa cạo và ánh mắt như người mất hồn. Tất cả nói lên một sự kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần.

- Anh đang có chuyện không vui ư?

Giọng nói da diết khiến Bách muốn khóc như một đứa trẻ. Đã từ lâu anh không còn người bạn nào để chia sẻ. Huy đã đi về với cát bụi và Mai Thanh thì giờ đây thậm chí còn không thể trao đổi về vấn đề quan trọng trước nhất với Bách. Mẹ anh là người thương anh nhất với tình yêu vô điều kiện nhưng thực chẳng thể nói được chuyện gì với bà nếu như không muốn nhận lại nước mắt và những năn nỉ thương xót “Mẹ đã bảo con rồi, con cứ về phường làm cho yên thân. Chẳng mấy chốc mà lên chức phó công an phường”.

- Anh bị tạm thời đình chỉ công tác. Đầu tuần anh đã viết bản kiểm điểm và phải tự thú nhận tội lỗi. - Bách cay đắng cười thành tiếng.

- Đình chỉ công tác? Có chuyện gì đằng sau đó phải không? - Mỹ Lâm đặt bàn tay ấm áp, mềm mại lên lưng Bách.

Anh nhắm mắt lại, cảm nhận giây phút bình yên hiếm hoi sau nhiều năm tháng đằng đẵng truy tìm dấu vết tội phạm của những vụ trọng án.

- Ừ, chuyện dài lắm.

Bách đang định phá bỏ nguyên tắc nghề nghiệp và tường thuật lại cho Mỹ Lâm toàn bộ câu chuyện thì đúng lúc đó có một người đi bộ thể dục ngang qua mặt họ. Sẽ chẳng có gì đáng chú ý nếu cái người mặc bộ đồ thể thao có thân hình nhỏ thó này không quay sang nhìn chằm chằm vào Bách bằng ánh mắt lóe lên những tia sáng quái đản. Gã đàn ông chưa đến bốn mươi, đôi mắt lồi giống một con cá vàng trong bể nước và nước da trắng bệnh như thể biểu bì chỉ còn duy nhất một lớp. Khuôn mặt bệnh hoạn của hắn không khiến anh chột dạ bằng vẻ quen thuộc mà nhất định anh đã từng gặp ở đâu rồi. Với một cảnh sát hình sự, nét quen thuộc của ai đó đều khiến chính anh ta phải đặt ra câu hỏi, bởi phạm người đã từng chạm trán với một cảnh sát chuyên phụ trách các trọng án thì ắt cũng chẳng tốt đẹp gì. Bách cố vất óc mà sự mù mịt sau những đêm thức trắng càng khiến anh như sa vào một vũng u minh mơ hồ. Chỉ có vài giây ấy thôi rồi gã thể dục kia lại túc tặc rảo thoăn thoắt một cách đáng ngạc nhiên so

với đôi chân ngắn ngủn của hắn, và cuối cùng nhanh chóng khuất sau một tòa nhà. Bách lắc đầu để xua đi khuôn dạng của người lạ mặt nhưng bất giác anh bắt gặp đôi mắt hoảng hốt của Mỹ Lâm, hai gò má cô cũng hơi tái đi.

- Em sao thế? Có chuyện gì à?

- Đâu có... Em chỉ... đang lo lắng về tình hình của anh. Anh định kể chuyện gì? Em nghe có được không?

- Ừ, không có gì đâu, em nhớ vụ Hoa Sen rồi chứ?

- Dạ, em có nhớ. Anh nói... ban chuyên án của anh đang phụ trách... vụ đó mà.

Mỹ Lâm nói nhát gừng, giọng hơi lạc đi một cách bất thường và khuôn mặt càng lúc càng thêm thất thần khiến Bách cảm động khôn chừng, anh nghĩ rằng mới thế mà cô đã quá lo cho anh rồi.

- Đây, bọn anh đang điều tra vụ đó, và vì anh tự ý làm một cuộc điều tra nhỏ nhỏ mà không báo cáo trước nên bị kỷ luật. Có vậy thôi.

- Anh tự ý điều tra gì? Anh đã điều tra được gì chưa? Có thêm manh mối nào không? - Mỹ Lâm hỏi dồn khiến Bách chột luồng cuống.

Bách kìm lại không kể cho Mỹ Lâm nghe tường tận phi vụ anh và Tú đen đã lọ mọ đến làng Vang thế nào, đào huyết giữa đêm mưa trong phiên chợ Ma ra sao và anh đã phải tự tay khám nghiệm tử thi nằm trong quan tài đã được vài tháng. Anh ngại Mỹ Lâm sẽ rùng mình kinh sợ, anh cũng không muốn kết nối những dữ liệu mà anh vừa tìm ra, sợ kích động đầu óc tò mò của cô nhà báo trẻ. Không gì kìm chế nổi một nhà báo có nhu cầu khai thác thông tin khi họ vừa nghe nhắc đến những tên sát nhân hàng loạt, tế thần, ác quỷ, trinh nữ và hình nhân thế mạng. Anh không muốn Mỹ Lâm vì nghề nghiệp mà tự mình điều tra ra các manh mối nguy hiểm. Mỹ Lâm cũng không khác gì anh, luôn tràn đầy năng lượng và hứng khởi trong công việc, dù là việc chẳng hề mang lại lợi ích cho bản thân.

- Anh... nhưng mà... thôi anh ra khỏi ban chuyên án cũng được cho đỡ nguy hiểm.

- Em nói sao cơ? - Bách kinh ngạc. Anh hiểu Mỹ Lâm đang tìm cách an ủi anh nhưng rất không nên bằng cách thông dụng này của bà Tam Nhâm.

- Em chỉ lo cho anh... - Nói rồi Mỹ Lâm ứa nước mắt.

Tim Bách nhói đau, những muôn ôm cô vào lòng, thật chặt. Những giọt nước mắt của một người chỉ mới vài tháng trước thôi còn là người xa lạ giờ đã thành

thân thiết nhất, gần gũi đến không thể thiếu vắng khiến Bách chợt thất lòng trong những cảm xúc đang dậy lên da diết.

- Em nghe này, - Bách đặt tay lên hai vai Mỹ Lâm như cách đang chia sẻ với một cô em gái nhỏ. - Anh là đàn ông, đàn ông thì cần phải can đảm, đúng không nào. Giờ sẽ có nhiều án mạng nữa xảy ra và anh không thể che mắt, bịt tai để mặc mọi chuyện. Hơn nữa chuyên án này đâu có gì nguy hiểm, còn nhiều trọng án phải đối mặt với tội cướp của, giết người thì phức tạp hơn nhiều chứ.

- Nhưng đây là tội ác quỷ giết người hàng loạt. - Giọng Mỹ Lâm lập cập, trong cách nói có gì đó bất thường rất khác với tính cách quyết đoán đầy bản lĩnh của cô.

- Ôi sao em biết? - Bách kinh ngạc.

- Em biết... ai mà chẳng suy luận được chứ, - Mỹ Lâm hơi lúng túng. - Đã có nhiều cô gái bị chết thảm như vậy bởi cùng một thủ phạm là gã tài xế Hoa Sen.

- Ừ, chúng chỉ dám ra tay với phụ nữ thôi. Ai dám làm gì cảnh sát hình sự rắn mặt như anh chứ. - Bách bông đùa. - Mà tất cả ban chuyên án còn đang mong chúng xuất hiện trước mặt đây, để xem mồm ngang mũi dọc bọn quỷ ấy ra thế nào.

Mỹ Lâm chợt trở nên căng thẳng.

- Em nghĩ chuyện không chỉ đơn giản có vậy. Nếu chúng tinh vi đến thế thì sẽ làm được những điều còn ghê gớm hơn nếu có kẻ nào đó ngáng chân chúng.

- Em nghĩ thế thật à? - Bách băn khoăn như thể đang trao đổi với đồng nghiệp. - Nhưng chúng có biết bọn anh đã điều tra đến đâu đâu.

Bất giác Bách cảm thấy Mỹ Lâm có điều gì đó muốn nói với anh nhưng dường như khó cất lời. Liệu có phải cô cảm thấy e ngại vì nghĩ mình lại đem những suy luận của báo chí để áp sang là vụ hình sự? Anh xua tay.

- Không có gì đâu, rồi anh sẽ kể cho em nghe toàn bộ vụ án khi nào nó xong xuôi. Ly kỳ lắm đấy. - Bách làm giọng hứa hẹn ra điều đây sẽ là một tin nóng hổi không thể bỏ qua.

- Nhưng liệu nó có xong được không? - Mỹ Lâm lo lắng.

- Sẽ xong chứ. - Bách thở dài, giọng nói không được tự tin lắm. Câu hỏi đó vô tình dọng vào đúng nỗi đau của Bách. - Sẽ phải xong chứ, nếu không sẽ thêm nhiều cô gái trẻ nữa bị sát hại để tế thần...

- Anh... nói gì cơ? - Mỹ Lâm dường như thoáng rùng mình.

- À không, chẳng có gì. Là cứ phòng xa vậy. - Bách luống cuống. Anh tự rửa mình không tiếc lời, dường như mấy đêm thức trắng vừa rồi đã khiến anh tẩu hỏa nhập ma mà nói năng mất kiểm soát - Thôi không nhắc đến những chuyện chết chóc này nữa. Vừa sáng tinh mơ đã làm em không vui rồi.

- Anh không muốn nói bây giờ thì để sau vậy. - Mỹ Lâm gượng cười và cũng cố chuyển giọng. - Nhưng thế nào anh cũng không thoát khỏi tai mắt nhà báo được đâu.

- Có bao giờ anh thoát được tai mắt của nhà báo đâu, mà toàn bị ánh mắt của nhà báo hút hồn, nên mới đang từ tầng mười tám mà bị hút xuống tận đây đây. - Bách thấy tỉnh táo trở lại như thể nỗi khổ ải của những ngày qua chỉ là một cơn ác mộng và giờ là lúc anh vừa tỉnh giấc.

- Không phải cảnh sát bị nhà báo hút hồn mà do nhà báo chạy theo tin tức thời sự của cảnh sát thôi, nên mới từ tầng 20 mà chạy theo ra tận đây...

Mỹ Lâm chưa kịp đùa hết câu thì Bách đã ôm trọn bờ vai thân thiết vào lòng. Anh thấy bằng lăng, hoàng điệp và cả phượng vĩ bỗng nở hoa trong sương sớm mùa đông. Thân nhiệt của anh tăng đột ngột như lên cơn sốt. Hương thơm từ mái tóc ấm áp của người bạn gái thân thiết khiến Bách cảm thấy đôi chân mình đã bứt lên khỏi mặt đất và đang bay vào một cõi hư ảo nào khác. Nhưng mãi đến sau này, Bách vẫn coi định mệnh của mình đành rằng như vậy, khi giống hết lần trước, đứng vào lúc anh đặt nụ hôn khao khát lên bờ môi mềm mại của Mỹ Lâm thì cả hai người giật nảy mình vì có tiếng gọi ngay bên cạnh:

- Chị Lâm!

Trong khoảnh khắc khủng bố này, Bách đột ngột nổi khùng và cơn giận dữ có lẽ không phân định được thứ nào mạnh hơn thứ nào khi so sánh với lúc anh bị trưởng ban trực xuất khỏi chuyên án đúng vào thời điểm quan trọng nhất. Bách nhăn mặt nhìn kẻ vô duyên án ngữ ngay trước mặt nhưng rồi chợt giật mình lần nữa khi nhận ra “người quen”. Sao mới sáng tinh mơ mà đã lăm “người quen” đến thế. Là cô gái khóa thân mà cách đây vài tháng anh đã gặp trong khu biệt thự bỏ hoang. Cô ta đến đó từ sáng sớm để tình tự và ân ái với người tình, hoặc cũng có thể họ đã qua đêm ở đó rồi cãi cọ, lục đục, mâu thuẫn, gã tình nhân hành hung bạn gái khiến Bách phải lên can thiệp. Đúng là cô ta. Lần đó Bách đã chẳng có thiện cảm gì với cô nàng, bây giờ lại càng khó chịu, nhưng cô ta...

- Liên, em đi đâu mà sớm thế? - Mỹ Lâm luống cuống hỏi một câu vô nghĩa kiểu “Bác đã ăn cơm chưa?” khi thấy người kia vẫn còn đang ngậm tăm trong miệng.

- Ủa,... - Cô gái tên Liên vung vẩy cái giỏ đầy rau quả với vẻ giả đò ngạc nhiên. - Hồi này chị dặn em mua hộ chị một cân bắp non rồi lúc nào đi chợ về thì đứng đây chờ đưa cho chị vì chị cần phải đưa luôn cho ai đó còn gì.

Cô gái nheo mắt tinh quái với khuôn mặt tươi hơn kiêu cố nén cười và miệng nói tay sục vào giỏ đưa cho Mỹ Lâm một túi ngô non.

- Ủ, cảm ơn cô. Giờ thì cô về chuẩn bị bữa sáng luôn đi đừng la cà nữa. - Mỹ Lâm hơi đỏ mặt nhưng vẫn lên giọng nạt nộ.

- Vâng ạ. Em chào anh chị.

Cô gái vẫn giữ bộ mặt tươi hơn đáng ghét như thế và lý lắc quay đi, chiếc giỏ nặng trĩu lắc lư theo nhịp của móng một cách cố ý. Rõ ràng cô ta không nhận ra Bách vì khả năng nhận diện kém, vì hôm đó Bách đứng ở chiều ngược sáng nên không nhìn rõ mặt, và cũng vì quá hoảng sợ mà mất hết cả tri giác. Nhưng Bách thì nhận ra ngay cô nàng dù hôm nay cô ta đầy đủ áo quần.

- Ai thế em? - Bách hơi nhăn mặt dù đã đoán ra câu trả lời.

- Con bé giúp việc nhà em. Mới làm được gần nửa năm. Nấu ăn ngon và nhanh nhẹn nhưng hơi nhác, thi thoảng lại biến mất một hai tiếng mà chẳng ai biết đi đâu.

- Thế em có biết là... - Bách nói đến đó thì kìm lại được. Anh không muốn mình là đàn ông mà lại thành kẻ đưa chuyện hão, hơn nữa đó lại là chuyện riêng của một người giúp việc. Tuy nhiên lúc đó anh lại không định được rằng sau này mình sẽ phải vô cùng ân hận vì sự lịch duyệt không đúng chỗ ấy.

- Biết gì anh? - Mỹ Lâm gạn hỏi.

- Không, chẳng có gì. Thế em định tặng anh món gì đây?

- Sao biết là tặng cho anh? - Mỹ Lâm đã lấy lại vẻ bình tĩnh sau vài phút đỏ mặt trước cô gái giúp việc. - Món này là dành cho một chàng trai dễ thương, nhân hậu, tốt bụng, bản lĩnh và dũng cảm, hơi hơi đẹp trai nữa. Chứ đâu phải tặng cho gã râu ria không cạo, mặt mũi lảm lì như anh Bách đây.

- Đâu đâu, cái gã hơi hơi đẹp trai đấy đâu? - Bách vờ ngó xuống gốc cây, vạch đám lá bằng lãng và ngược nhìn trời nữa. - Ở đây chỉ có mỗi một người cực kỳ đẹp trai thích ăn ngô bắp thôi.

- Thôi đây vậy. - Mỹ Lâm đưa gói bắp cho Bách mà ánh mắt ngượng nghịu không dám nhìn, cứ dán hoài vào đám lá vàng tả tơi trên hè phố.

- Đấy nhé, thế là đã công nhận anh hơi hơi đẹp trai rồi nhé. - Bách mỉm cười nhìn Mỹ Lâm bằng ánh mắt âu yếm chưa từng dành cho ai trên đời. - Nhưng sao em biết hôm nay anh xuống đây mà mua cho anh thế? - Bách hơi ngạc nhiên.

- Em định... lên gõ cửa nhà anh. Nếu không thấy có anh ở nhà thì em sẽ gửi lại cho bác.

Mỹ Lâm càng lúng túng một cách đáng yêu. Bách thấy mình ngốc quá. Món ngô bắp yêu thích của anh chỉ là cái cớ. Đã hơn một tuần nay họ không gặp nhau và Mỹ Lâm chỉ muốn kiếm ra lý do gì đó để được nhìn thấy anh, vậy mà Bách cứ vắn vẹo như một gã ngớ ngẩn. Có lẽ những trêu đùa của các đồng nghiệp là đúng. May sao còn có người để mắt đến anh, mà lại là một cô gái xinh đẹp và dễ thương như Mỹ Lâm. Có lẽ anh đã sống tốt từ muôn kiếp nên mới được định mệnh ưu ái đến vậy. Thốt nhiên Bách thấy ngay cả mùa đông giá lạnh cũng trở nên ấm áp và cú xóc vừa rồi chợt tan biến như làn sương mù buổi sớm đã bất chợt nhường chỗ cho những tia nắng đầu tiên của một ngày mới dịu dàng. Nhưng dường như anh sinh ra trên đời để không được hưởng thụ điều gì trọn vẹn. Đúng vào giây phút lãng mạn nhất thế gian thì điện thoại của Bách đổ chuông một cách khốn khổ. Số của Vũ Phương Đăng. Bách gạt lên trong bụng “Giờ thế, tôi đâu còn nằm trong ban chuyên án này, sẽ chẳng còn liên quan gì đến cậu. Chỉ hai một ngày nữa là cậu cũng được yên thân rồi, không phải bị gọi lên gọi xuống nữa. Những vụ án sẽ khép lại vĩnh viễn và cuối cùng cậu chỉ phải sống với những bóng ma ám ảnh mà thôi”. Bách định không nhắc máy nhưng Vũ Phương Đăng vẫn gọi riết sau hai cuộc gọi nhờ.

Tôi nghe đây, có chuyện gì thế? - Bách gạt gông.

- Tôi là Đăng đây.

- Biết rồi.

- Tôi sợ lắm.

- Lúc nào mà cậu chả sợ. Tôi không còn...

- Nó tiếp tục tra tấn tôi.

- Ai?

- Tôi không biết. Linh Đan, Lê Hoàng Mai, Mỹ Anh. Giờ thì ai mà biết được đưa nào. Chúng nhắn tin khủng bố tôi.

Bách suy nghĩ rằng mình được ra khỏi ban chuyên án cũng may, càng nhàn thân, đỡ rơi vào cái mớ bòng bong của những kẻ tâm thần. Anh nói qua quít cho xong, chỉ sợ Mỹ Lâm chờ lâu quá lại bỏ đi mất.

- Được rồi nó nhắn thế nào cậu chuyển lại cho tôi.

- Ừ, tôi chuyển ngay đây.

Vũ Phương Đăng cúp máy, và chỉ chưa đầy năm giây Bách đã nhận được tin nhắn chuyên đến. Những ký tự cụt ngắn: Mi đáng phải trả giá. Ngay lập tức Bách gọi lại số của Vũ Phương Đăng.

- Cậu còn lưu lại tin nhắn trong máy và số điện thoại của người nhắn không?
- Có chứ, nó vẫn còn thì tôi mới chuyển cho anh được chứ.
- Cậu giữ nguyên đó chờ tôi, không được xóa tin đi.
- Ủ, anh định làm gì? Tôi mệt mỏi lắm rồi.
- Cậu đang ở đâu?

Spa Cupidon.

- Cho tôi địa chỉ. Chờ hai mươi phút tôi sẽ đến.

Bách quay sang Mỹ Lâm, nụ cười gượng gạo đến khổ sở.

- Anh xin lỗi em. Anh lại phải đi em ạ. Có việc chẳng thể dừng được.

Bách ôm chặt Mỹ Lâm thay lời chào rồi vội vã chạy về nhà để thay quần áo. Trên đường về Bách nhận được một tin nhắn thứ hai từ Vũ Phương Đăng: Ta sẽ hành hạ mi cho đến chết.

Chương 21

Nạn Nhân Thứ Sáu

Đúng bảy rưỡi sáng, Bách có mặt ở Cupidon. Đó là một spa chuyên dành cho nam giới với những tấm pano lớn treo trên vách mặt tiền tầng hai, đặc tả cả những lỗ chân lông trên làn da rám nắng ẩm ướt của một gã đàn ông Mỹ La tinh gân guốc, phía dưới là các dòng chữ quảng cáo khiến người ta tự dung hình thành phản xạ nhét sâu hơn ví tiền vào túi: Tắm muối Biển Chết; Trị liệu sữa ong chúa Tây Tạng; Ngâm rượu vang đỏ Đảo Corse; Massage bằng cá ría vùng Cappadocla... Bên trong trung tâm spa còn chưa bật hết đèn và người trực duy nhất là cô lễ tân đang vừa phết má hồng vừa ngáp ngủ. Tuy nhiên cô ta lại hết sức nhanh nhẹn khi nhìn thấy khách.

- Anh là anh Bách?
- Tôi có hẹn với cậu Đăng.
- Vâng, mời anh vào trong này.

Cô lễ tân đi lại thoăn thoắt dẫn Bách vào một hành lang tối đèn, dọc hai bên trưng ra những hình ảnh phô diễn sự hưởng thụ: Đôi bàn tay mềm mại massage trên lưng trần của người đàn ông đang lim dim mắt và trên tấm poster lồng khung kính bên cạnh là hình một gã lim dim khác ngâm mình trong bể sục jacuzzi. Giữa hành lang có tủ kính bày các món đồ da của Armani, Montblanc và Prada. Mùi quế và oải hương phảng phất từ sáng sớm trong tiếng nhạc thiên gọi lên sự xa xỉ của một thiên đường hạ giới trong lòng thành phố đầy bụi và tiếng ồn. Spa Cupidon nằm trong con ngõ ngày càng nối dài những biệt thự. Nó được mở ra có lẽ với mục tiêu đón hết chủ nhân của những villa lân cận và các penthouse trong quần thể chung cư Eden gần đó. Cô lễ tân rẽ sang một hành lang thứ hai hẹp hơn rồi dừng lại ở căn phòng cuối cùng, cửa gỗ trắng đóng im ỉm. Cô ta gõ cửa rất khẽ và rụt rè.

- Vào đi.

Một giọng khàn yếu ớt vọng ra từ bên trong khiến Bách khó nhận ra đây là ai nhưng anh biết chẳng còn ai vào đây nữa ngoài cái người mà anh đang có hẹn. Cô gái mở hé cửa rồi đưa tay mời Bách. Anh bước vào bên trong và cửa phòng tự động khép lại. Sàn gỗ ẩm ướt với hơi nước mù mịt nóng sức cả căn phòng. Không gian tối mò mờ chỉ mỗi ba ngọn nến duy nhất được đốt trên giá bằng đồng sáng choang có bệ đỡ hình nam thần Cupidon. Bể sục tạo thành những tiếng nước lục đục dễ chịu, và trong bể, hình nhân Vũ Phương Đăng đang ngâm

bất động, trôi nửa mình trên xương xấu giống một thây ma. Vừa thoát nhìn thấy hấn, ngay cả Bách cũng phải giật thót mình. Hấn thay đổi nhiều kể từ lần cuối cùng anh gặp cách đây hai tuần. Hai gò má trũng sâu và hóp lại, mắt thâm thành hố đen hoắm và da trắng nhợt ngỗ hầu trong suốt có thể nhìn rõ từng thớ gân xanh. Một nhân dạng kinh dị của kẻ nghiện ngập và bệnh hoạn; lấy ngày làm đêm lấy đêm làm ngày. Thêm nữa, điều khiến Bách giật mình không phải do vẻ biến thái quái lạ của hấn mà chính ở sự gì đó quen thuộc không chắc anh đã gặp ở đâu rồi, một nhân ảnh đã từng hiện hữu trong ký ức được lưu lại trùng trùng lớp lớp trên vỏ não. Cũng có thể trong một giấc mộng mị nào đó đã lâu ngày. Những giấc mơ của Bách dày đặc và chân thật đến nỗi nhiều lúc bắt gặp một sự vật, ngay lập tức anh còn chưa thể xác định được đó là ký ức hiện thực hay chỉ là hồi cố của một giấc mơ. Bách những muốn hỏi ngay “Điện thoại của cậu đâu?” nhưng phép lịch sự tối thiểu và thói quen đánh lạc hướng tập trung của người đối diện khiến anh đành hỏi câu khác:

- Sao cậu vào đây sớm thế? Tôi thì cứ nghĩ các spa phải mở cửa ít nhất từ tám giờ.

- Đúng thế. Cupidon bắt đầu làm việc từ chín giờ nhưng đêm qua tôi không ngủ được nên bảo nhân viên mở cửa sớm để vào đây ngâm hương liệu cho tỉnh táo.

- Bảo nhân viên mở cửa sớm ấy à?

- Ừ, đây là spa của mẹ tôi mà. Coi như tôi là chủ, bắt chúng làm gì mà chẳng được, kể cả... - Hình nhân Vũ Phương Đăng nhếch miệng cười, lúc này khuôn mặt ma quái của hấn mới ra dáng mặt người, nhưng là nét đều giả của một gã công tử trác táng.

Nói đoạn hấn chìa tay về phía đầu kia của bể sục như bậc vương tôn ban ơn cho thần dân.

- Anh muốn thử tí không. Hơn một trăm loại thảo mộc rừng của người Dao mới được một lần tắm này. Bỏ thêm muối Biển Chết nữa cho săn chắc. Buổi sáng tắm lá rất tốt cho sức khỏe. Nó sẽ làm cho cơ thể thanh tịnh, tăng hệ miễn dịch và sức đề kháng, thọ lâu và cả kéo dài khả năng tình dục nữa.

Bách suýt bật cười. Những từ “thanh tịnh”, “miễn dịch”, “sức khỏe” và “đề kháng” trở nên hài hước khi được thốt ra từ miệng Đăng. Anh nhìn bể nước đen ngòm, và may cũng nhờ màu đặc trưng của lá thuốc mà cái phần khỏa thân có lẽ còn phần cảm hơn nữa của Vũ Phương Đăng mới được giấu dưới làn nước. Hình dung cảnh phải cởi quần áo và ngâm chung bể với một bộ xương biết nói khiến Bách phát nản.

- Thôi, tôi vừa tập thể dục và tắm sáng nước nóng rồi. Chẳng ai trong vòng một tiếng lại tắm tới hai lần.

Bách cố nghĩ ra lý do để từ chối mặc dù anh chưa hề tắm gội cũng như ăn sáng. Vừa nhận được tin nhắn của Đăng là anh vội phóng đến đây ngay trong khi hần bình chân ngồi ngâm bể như thể đã quá quen với việc bị các bóng ma người yêu đã chết khủng bố và đe dọa.

- Vậy thì anh ngồi ở ghế kia nói chuyện. - Đăng trích thượng chỉ một chiếc ghế đầu bằng gỗ mộc không phải kê nhằm mục đích tiếp khách.

- Hay là chúng ta sang quán cà phê bên cạnh được không? - Bách nhũn nhặn và nói giọng dõ dằn. Quả thực anh chưa phải làm việc trong không gian kỳ quặc thế này bao giờ.

- Anh không thích ngồi đây? - Đăng vẫn bất động đôi mắt vô cảm như hai cục áo gắn trên bù nhìn rom. - Vậy về nhà tôi. Cách đây vài trăm mét thôi. Chứ xung quanh chẳng có quán cà phê nào mở vào giờ này.

Nói rồi hần lập tức đứng dậy. Bách lịch sự quay đi trước khi bị bộ khung xương tái xám lưu vào ảnh não: Lướt thướt, dờ dẫm và bệnh hoạn. Đăng điềm nhiên vào buồng tắm đứng xả nước trắng. Hần tắm chậm chạp như một bà già mắc bệnh sạch thái quá và sau đó lờ đờ mặc quần áo giống lối nhọc mệt của một bệnh nhân đang trị bệnh nan y. Bách nhăn mặt nhìn cái bóng lờ mờ trước mặt đang tỏa mùi lá thuốc và phân vân tại sao Đăng lại có thể hút hồn nhiều cô gái trẻ xinh đẹp đến thế bằng cái khung sườn kia. Hần chỉ mặc thêm chiếc quần sọc và áo pull màu cam, rồi tỉ mỉ đeo đồng hồ, dây chuyền, khuyên tai theo cách của các yêu điệu thực nữ.

- Minh đi thôi. - Đăng nói như rủ bạn thân lâu ngày không gặp.

Hần dẫn Bách đi qua dãy hành lang trưng bày đầy đồ da và mỹ phẩm nam giới, qua cô lễ tân vẫn úp mặt lên bàn để ngủ sau khi đã trang điểm kỹ lưỡng. Họ đi bộ qua con ngõ san sát những biệt thự xa xỉ và đến một khu tập thể khiếm tốn hơn năm khuất đằng sau. Mặc dù hầu hết là những ngôi nhà hai tầng giản dị, tường quét vôi vàng đơn sơ, nhưng không gian yên tĩnh bao phủ khắp khu dân cư chứng tỏ giai tầng của các chủ nhân. Bách biết đây là nơi dành cho những quan chức cao cấp, chỉ không biết rằng họ Vũ cũng có một chỗ ở đây mà thôi. Hần bấm chuông cửa. Một chị giúp việc tuổi trung niên mặt mũi buồn thảm ra mở và chào Bách bằng cặp lông mày sậm hơi rướn lên ngạc nhiên. Có vẻ như Đăng chẳng bao giờ dẫn khách về nhà, nhất là vào lúc sáng sớm như thế này.

- Không có ai đâu. - Đăng nói lúc đưa Bách vào một phòng khách được trang trí xa xỉ trái ngược với vẻ tênh toàng bên ngoài. - Bố tôi đang đi công tác ở Venezuela, còn cụ bà thì đi lễ từ lúc bốn giờ sáng rồi. Biết thế nên tôi mới mời anh về chứ các bác ấy cũng chẳng bấu gì công an các anh đâu.

Đặng liếc xéo Bách như thể được vào nhà hắn là một ân sủng dành cho những người không bao giờ được chào đón như Bách. Hắn lê bước lên tầng trên, mở cửa một căn phòng và chìa tay:

- Phòng tôi. Ngồi nói chuyện ở đây cho tiện.

Bách đứng giữa phòng kín đáo quan sát đồ đạc bên trong. Phòng riêng của Đặng chỉ có một chiếc giường đôi loại Kingsize còn ngổn ngang chăn gối, một chiếc tủ tường lớn và một giá sách, trên xếp đầy tạp chí dành cho đàn ông. Ngoài ra, một ti vi màn hình phẳng khổng lồ và bộ loa dàn hoành tráng cùng vô số đĩa hát cho phép người viếng thăm biết chủ nhân thuộc loại sành âm nhạc. Phòng tối âm u và bí khí đến ngạt thở, giống như thể cửa sổ chưa bao giờ được phép làm đúng chức năng của nó. Đặng bật hết dây đèn led gắn trên trần thạch cao rồi ngồi phịch xuống giường, không có ý chỉ dẫn cho khách phải ngồi chỗ nào trong căn phòng không một chiếc ghế đầu cho phải phép. Không muốn ngồi trên giường cùng hắn, Bách đành ghé lên bệ bàn dưới giá sách, lẽ ra là nơi được thiết kế để đặt máy vi tính.

- Cho tôi xem tin nhắn của cậu. - Bách đi thẳng vào vấn đề.

- Đây.

Hắn đưa cho Bách chiếc điện thoại Iphone 6 sau khi để sẵn hai tin nhắn ra màn hình. Vẫn là hai tin nhắn đó. Mỗi tin cách nhau 7 phút. Số điện thoại người gửi là loại thẻ rác, không cần gọi lại cũng biết đầu dây bên kia đã tắt máy. Tuy nhiên Bách vẫn thử gọi lại theo phản xạ, không ngờ phía đằng kia đổ chuông. Tim anh đập mạnh khi có người nhắc máy, tuy nhiên không bất kỳ người nào lên tiếng. Bách đành “A lô” một cách gấp gáp. Lập tức bên tai anh văng vẳng bản nhạc ma quái và tiếng hát rên rỉ não nùng mà ngay khi giai điệu vừa cất lên, anh đã biết ngay tên của nó: Ngày chủ nhật u ám. Bách im lặng vài giây rồi kêu lên:

- A lô, ai ở đầu dây bên kia, lên tiếng cho tôi nói chuyện.

Bách nhắc lại lời đề nghị của mình đến lần thứ ba thì tiếng nhạc biến mất và người nhận cuộc gọi đột ngột cúp máy. Anh cố gắng gọi lại lần nữa, rồi lần nữa nhưng tổng đài đã thông báo số máy hiện không liên lạc được. Bách quay sang nhìn Đặng, thấy hắn đang nằm ườn trên giường, từ đầu gối trở xuống thông trên nền đất, mặt ngửa lên trần nhà, nếu không quan sát kỹ mà chỉ nhìn đôi hốc mắt bất động thì sẽ tưởng hắn đã rời bỏ nhân gian mà bay đến cõi nào. Đầu óc Vũ Phương Đặng quả là đang chu du tận cõi khác thật, có vài giây hắn toét miệng cười với trần nhà như một kẻ tâm thần. Rõ ràng hắn chẳng để ý gì đến việc Bách đang cố gắng sử dụng điện thoại của hắn để liên lạc với đầu dây bên kia và bóng ma mới vừa nhắc máy.

- Đăng này, số điện thoại này đã nhắn tin cho cậu bao nhiêu lần rồi?...
Đăng...

Bách cao giọng nhắc lại lần thứ ba gã chủ nhà mới giật bản mình.

- Sao? Cái gì? Anh bảo sao?

- Tôi hỏi là anh nhìn thấy số điện thoại này mấy lần rồi? - Bách kiên nhẫn nhắc lại.

- Tất nhiên là lần đầu tiên rồi. Nó mà còn nhắn lại lần nữa là tôi đập luôn máy đấy.

- Đã bao giờ có ai nhắn tin khủng bố cho anh kiểu như vậy ngoài số máy này chưa?

- Thì có cuộc gọi của Lê Hoàng Mai trên núi Vĩnh An đấy thôi. Tôi đã kể cho anh rồi.

- Ngoài những gì anh kể cho tôi?

- Có một lần... - Lần này thì Đăng ngồi nhòm dậu. - Tôi nhận được một email.

- Nội dung dọa dẫm như vậy à?

- Ừ, đúng vậy. Nó viết: Tôi biết tất cả những việc anh đã làm.

- Cậu còn giữ lại mail đó không?

- Không. Tôi xóa luôn rồi. Kinh lắm, ai mà dám giữ lại thư từ của con ma đó.

- Vậy người gửi là ai?

- Địa chỉ là tiengkhoctudianguc@yahoo.com. - Nói rồi hắn khóc tu tu, điệu khóc ghê rợn như người góa khóc hờ. - Anh Bách ơi anh Bách, anh có cách nào làm cho tôi thoát được chúng nó. Giờ cả ba đũa bàn nhau cách rủ tôi xuống đấy.

“Vũ Phương Đăng, mi đã làm điều gì đòi bại đến nỗi lúc nào cũng sợ hãi và bị dọa dẫm phải trả giá?” Nhưng Bách lại nhẹ nhàng xoa dịu hắn.

- Tôi sẽ cố gắng, tôi luôn cố gắng giúp cậu, tất nhiên với điều kiện cậu cũng phải giúp tôi tìm ra sự thật.

Giống một đũa trẻ hư đốn đáng ghét, càng dỗ dành, Đăng càng khóc to hơn. Tiếng rống rên rĩ của hắn khiến Bách lợm giọng. Nghĩ đến việc hắn cùng lúc yêu cả ba cô gái đáng thương và dù thế nào đi chăng nữa, chỉ vì liên quan đến hắn mà cả ba thiếu nữ mới bị đẩy đến chỗ chết khi đương thì thanh xuân, Bách

thấy giận sôi lên, chỉ muốn tổng cho một cú đấm để hấn im lặng đi. Anh lấy giấy bút ra để ghi chép cẩn thận số điện thoại lạ đã khủng bố tên Đăng, chép chính xác đến cả từng giây cuộc điện thoại vừa rồi và thời gian hai tin nhắn xuất hiện. Xong rồi vẫn thấy Đăng chưa ngưng khóc. Không biết làm gì khác, trong lúc chờ cho chủ nhà qua cơn, Bách cầm một cuốn album ảnh cũ kỹ trên giá và lật vài trang. Bụi bay ra từ cuốn album khiến Bách phải hắt xì hơi. Những tấm ảnh màu rất đẹp dán ngay ngắn với lời bình luận hài hước được viết nắn nót: Ba ơi, về mau đi, Bo đói bụng rồi - 1990, phía trên là hình một cậu bé hai tuổi mặc bộ đồ lính thủy đứng ở cửa, hai tay ôm bụng và mặt nhăn nhó một cách mắc cở. Bo là nhà toán học - 1992, chú dẫn kèm theo hình bé trai chừng bốn tuổi đang tròn xoe mắt nhìn ống kính máy ảnh, tay phải cầm chiếc bàn tính xanh đỏ. Ở một tấm hình khác, Bách nhìn thấy hai người còn rất trẻ, họ đẹp đôi và tràn đầy sức sống, bốn mắt cùng nhìn vào một cậu bé xinh đẹp với chú thích: Ba mẹ yêu con, mặt trời lung linh của ba mẹ - 1989. Mặc dù thời gian đã làm ố vàng tấm ảnh cũng như chèn bao nếp nhăn lên những khuôn mặt người nhưng Bách vẫn dễ dàng nhận ra một người là Vũ Phương Vinh, giám đốc ngân hàng Thương mại Cổ phần Hồng Đức. Người còn lại, tất nhiên là mẹ của Vũ Phương Đăng. Cuốn album đầy những bức ảnh chụp các hoạt động xoay quanh nhân vật chính: Sinh nhật, biểu diễn trong ban nhạc nhà trường, ngày đầu tiên đến trường tiểu học và những chuyến nghỉ dưỡng cùng gia đình bên bờ biển. Các chú thích đong đầy yêu thương được kẻ vẽ và trang trí rất đẹp một cách nữ tính, có lẽ cùng một tay người làm là bà mẹ. Bao kỳ vọng họ dồn cho đứa con trai độc nhất, thừa niềm tin và tự hào mà thiếu thời gian dành cho tình yêu, có lẽ thế khi các tấm ảnh dừng lại ở năm 7 tuổi của đứa trẻ.

- Hồi nhỏ trông cậu khôi ngô nhỉ. - Bách quay sang nói với hình nhân vẫn còn đang rống lên như một thành viên của nông trại. - Những tấm ảnh sau này của cậu đâu rồi?

- Có thể thôi, ai chụp cho cái nào biết cái này chứ tôi tự chụp được đâu. - Đăng vẫn nói trong nước mắt.

Bách phân vân nhìn kẻ cảm cảnh trước mặt mình và lại nhìn vào những tấm ảnh của đứa trẻ dễ thương trong album, tự hỏi môi trường nào đã biến một thiên thần thành ra con người bệ rạc vô phương hướng như thế. Đã xem chán chê vài chục tấm ảnh mà gã ăn vạ vẫn chưa ngừng khóc, có lẽ là biểu hiện bất thường nhưng không hiếm gặp ở những kẻ đang say thuốc, Bách sốt ruột lật đi lật lại các trang ảnh trong lúc tìm cách tháo lui vì biết có chờ đợi cũng chẳng khai thác được thêm thông tin gì nữa từ gã chủ nhà rối loạn tâm lý.

Bất chợt anh thấy rơi ra một tấm ảnh. Phần sau của cuốn album có vài tờ rời để cài ảnh, nên những tấm hình sẽ không đứng cố định khi anh dịch chuyển vị trí của các trang. Đúng hơn là anh nhìn thấy mép một tấm ảnh khác cài chèn sau một tấm ảnh chính thức có bình dẫn. Về như album không đủ chỗ, và những

tấm ảnh không quan trọng không biết phải bỏ đi đâu nên người sắp xếp nó đã nhét vào đằng sau một tấm ảnh khác. Bách kéo tấm ảnh đó ra và nhìn thấy trong ảnh vẫn là Đăng, đang ngồi trên lòng một bé trai khác nhỏ thó chừng chục tuổi, hoặc cũng có thể hơn. Trong tấm ảnh này Đăng mới chỉ biết ngồi. Có lẽ là một người anh em họ của Đăng hay con trai một người bạn của ông bà Vũ Phương Vinh, Bách chỉ nghĩ đơn giản như vậy nếu không có một dòng điện kỳ lạ chạy qua gáy anh và vọt lên vỏ não khiến Bách kêu lên:

- Người này là ai vậy Đăng?

Kẻ vật vờ lúc này đã ngừng khóc, lại nằm ngửa trên giường, mắt thô lỗ nhìn trần nhà. Hắn bất động như đã chết, không nghe không thấy bất cứ chuyện gì đang diễn ra ở trong phòng. Đăng nhìn lại bé trai lạ mặt trong tấm ảnh: Quần sọc trắng phờ cạp chân gầy khăng khiu, áo sơ mi sọc đỏ bỏ trong quần, mũ lưỡi trai đội lệch, tận tay phải đeo cả một chiếc đồng hồ thể thao. Cách ăn vận sành điệu này vào cuối thập niên 80 cho thấy đó là một đứa trẻ được chăm sóc tử tế trong một gia đình giàu có, ít ra là ngang ngửa với gia đình Vũ Phương Đăng, nhưng vẻ quái lạ trên khuôn mặt đứa trẻ và một điều gì đó mà tức thời Bách chưa thể gọi thành tên khiến anh như bị thôi miên. Bách giờ tấm ảnh lên trước đôi mắt vô cảm như sinh vật dưới nước và lay mạnh:

- Nay tôi hỏi, cậu bé này là ai thế?

- Quên tên rồi. - Đăng gườm gườm nhìn tấm ảnh.

- Tôi không cần tên, chỉ muốn biết đó là ai. Anh họ cậu đấy à?

- Không phải anh họ. Không biết bố mẹ tôi nhặt được nó ở đâu về nuôi. Hình như bố tôi có ơn với bố nó, mà bố nó thì chết rồi. - Đăng nói xách mé với người trong tấm ảnh mà có lẽ hơn hẳn đến cả chục tuổi.

- Thế giờ anh ta đâu rồi?

- Tôi không biết. Tôi còn không biết nó là ai. Tôi chỉ biết nó qua tấm ảnh ấy. Tự nhiên thấy nó bế tôi thì tôi hỏi nó là ai. Mẹ tôi bảo thế thì tôi biết thế thôi.

- Nhà anh nuôi cậu này được mấy năm?

- Tôi không biết. Đã bảo là không biết mà. - Đăng gất lên khó chịu chỉ vì nông nổi đang tập trung quan sát trần nhà mà lại bị làm phiền. - Tôi lớn lên chỉ biết có mỗi ông bà cụ đáng kính nhà tôi thôi.

Nói đoạn hắn nhắm mắt vào làm ra vẻ ngủ, hoặc cũng có thể hắn ngủ thật: Bách cẩn thận chụp lại tấm ảnh bằng điện thoại, dù chưa biết để làm gì, nhưng anh có thói quen chụp bất cứ thứ gì anh nhìn thấy mà trực giác bảo anh cần phải chụp lại. Anh nhét tấm ảnh trở về nơi chốn bị lãng quên của nó và trả cuốn

album vào vị trí cũ. Rồi Bách khẽ khàng rời căn phòng thiếu sức sống và yêu cầu chị giúp việc mở giùm cửa.

- Cậu ấy bị mệt, chị lên xem thế nào. - Bách dặn dò vài câu với người đàn bà cũng lò dò không kém trong một buổi sáng đẹp trời.

Khi đi bộ trở về Spa Cupidon để lấy xe máy, Bách gọi điện cho Tú đen, lúc này đang chuẩn bị vào cuộc họp đầu tuần:

- Tôi nhờ cậu giúp khẩn cho việc này. Xác định giùm tôi số điện thoại mà tôi sẽ nhắn tin sau đây xem người gọi ở vào vị trí nào khi gửi tin nhắn lúc 7 giờ 02 phút và 7 giờ 09 phút, nhận cuộc gọi lúc 7 giờ 50 phút sáng nay.

Tú đen thì thào:

- Vâng em sẽ gửi anh kết quả sớm. Em chuẩn bị vào họp rồi anh Bách. Hẹn gặp lại anh sau.

Đầu dây bên kia vội vã ngắt máy. Bách biết rõ sáng thứ hai hàng tuần luôn có lịch họp và không cảnh sát nào được phép có mặt muộn dù chỉ là nửa phút, nhưng sự vội vàng của Tú đen không hiểu sao vẫn khiến Bách chạnh lòng, giống như thể anh trở thành kẻ ngoài lề của cái cộng đồng mà anh từng rất gắn bó, như thể đã bị toàn thể đồng nghiệp bỏ rơi. Kỳ thực đại tá Đoàn Kỳ Hoa chỉ thông báo quyết định của cấp trên mà Bách đã biết từ trước: Anh phải ra khỏi ban chuyên án và sẽ quay lại làm việc khi có một chuyên án mới. Mà đơn vị của Bách là cơ sở hùng mạnh nhất trong lĩnh vực điều tra hình sự, liên tục có chuyên án mới và anh sẽ sớm quay trở lại sở làm, coi như đây là quãng thời gian hiếm hoi để anh được an dưỡng. Được nghỉ xả hơi là điều mà bất cứ cảnh sát hình sự nào cũng đều ao ước và quý giá, nhưng rõ ràng không phải theo cách này. Bách vừa rảo bước trong nắng sớm đầu đông vừa muốn ứa nước mắt. Bị vô hiệu hóa. Bị phủ nhận. Bị đũa cọt và chế giễu. Bị xúc phạm và tổn thương. Tất cả tụ thành nỗi đau đớn gói tròn trong một vỏ bọc bất lực. Nỗi đau này biến thành cơn đau thể xác dày vò hai thái dương nhưc nhói. Anh mệt mỏi quá. Kiệt sức mà không thể nghỉ ngơi khi bị những tổn thương tinh thần hành hạ.

Khi Bách về đến nhà, anh chẳng thể ăn uống gì mà leo lên giường ngủ một mạch, song hành cùng những cơn ác mộng chập chờn mang hình dáng các xác chết quen thuộc. Mãi sau anh mới tỉnh giấc vì những tiếng khoan đục dữ dội của căn hộ tầng trên đánh thức. Nhìn bóng nắng hắt qua ô cửa, anh kinh ngạc biết rằng trời đã ngả tà, ít nhất cũng phải năm giờ chiều. Cơn đói còn cào trong ổ bụng cũng thông báo rằng suốt 20 giờ đồng hồ qua anh chưa bổ sung thứ gì vào cơ thể. Bách kiểm tra điện thoại thấy không có gì ngoài hai tin nhắn của Mỹ Lâm nhắc anh nên ngủ một giấc và nhớ ăn đúng giờ, uống đủ nước, nếu cần gì cứ gọi cho cô. Nụ cười mơ hồ thoáng qua khiến anh chợt nhận ra rằng những điều bình dị đôi khi được gọi tên là hạnh phúc. Anh lê bước ra phòng ngoài, đầu

hơi chệnh choáng vì sự thiếu hụt năng lượng nhưng cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều sau một giấc ngủ dài. Gã em họ đã đi đâu từ sáng và mẹ anh cũng vậy. Anh chưa nhìn thấy họ từ lúc trở về nhà nhưng phần cơm để trên mặt bàn khiến anh biết rằng họ vẫn ăn cơm trưa và để yên cho Bách ngủ mà không hò gọi như mọi bận. Mẹ anh không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng thấy Bách mất ngủ hàng đêm, bà xót xa đến nỗi không dám hỏi han thêm câu gì sợ Bách nhớ lại chuyện không vui mà càng thêm đau đớn. Thậm chí bà còn không dám đả động đến đề tài “phó công an phường” nữa.

Bách ăn ngấu nghiến suất cơm trên mặt bàn như chưa bao giờ được nhìn thấy thực phẩm. Khi đã tan dần cơn đói, anh mới để ý thấy rất nhiều đồ lễ bày tạm trên mặt bàn ăn. Bách chợt nhớ ra bà vừa làm một bàn thờ mới và mấy ngày nay đang rất thích thú đi mua sắm đồ bày biện: Vài dây tràng hạt, một cành lộc vàng làm bằng giấy trang kim, hai lư đồng và cả một tờ lịch Phật. Ảnh mắt lơ đãng của Bách dừng lại ở hình ảnh Phật Thích Ca Mâu Ni tỏa ánh hào quang trên đài sen. Màu sắc của tờ lịch nom lòa lẹt và lối thiết kế thì hết sức lạc hậu. Màu vàng của áo Phật bóng lộn trên giấy coucher. Đột nhiên có điều gì đó ở Đức Phật khiến Bách phải dừng lại và sau vài giây phân vân, Bách quẳng cả bát cơm và cuống cuống bỏ nhào vào máy tính. Bách truy cập vào facebook của Durga, rồi từ đó vào danh sách bạn bè của Durga: Đức Phật, Chúa Jesus, Immanuel Kant, Isaac Newton, Chopin, Nikola Tesla, Paul Erdos, Artemis, Athena, Malik Bendjelloal, Morrissey, Mother Theresa,... Người Bách như lên cơn sốt. Anh gõ chữ Google rồi bắt đầu tra các từ chìa khóa là tất cả nickname của những chủ nhân Facebook vô hình. Anh đọc tất cả mọi thứ có thể trong nhiều giờ đồng hồ và khi Bách đã tìm ra cái điều mà anh muốn tìm, anh những muốn hét lên thật to để thông báo cáo sự thật kỳ dị mà anh vừa khám phá. “Huy ơi, cậu không thể tin được đâu. Tôi tin là cậu sẽ thích thứ này.” Bách lảm bảm với màn hình máy tính như một kẻ lảm cẩm, rồi tức thì thoáng chút băn khoăn “Hay cậu đã tìm ra hộ mình nhỉ, mình không tin là mình đã làm được điều đó mình hâm mộ mình quá”. Bách toét miệng ra cười để mặc tiếng gõ gấp gấp bên ngoài cánh cửa đang khóa trái. Mẹ anh và Kevin Quang đã về từ lâu. Màn đêm dần buông xuống nhưng Bách vẫn không thể rời chiếc máy tính. Anh nói vọng ra ngoài:

- Con ăn rồi nhé. Mọi người cứ ăn tối tự nhiên.

Càng ngày những dữ liệu được nối dài mà anh vừa truy cập vào khiến Bách không thể kìm chế thêm được nữa, anh bấm số của Tú đen. Đến lần thứ ba mới thấy cậu ta nhắc máy. Đầu dây bên kia đầy những tiếng người rì rầm.

- A lô?

- Này Tú, cậu có biết Morrissey là ai không?

- Có biết, Morrissey tên thật là Steven Patrick Morrissey sinh ngày 22 tháng 5 năm 1959, từng là ca sĩ vocal trong ban nhạc The Smiths của Anh. Em thuộc lòng rồi anh Bách. - Giọng Tú đen đều đều vô cảm một cách đáng kinh ngạc.

Tôi tìm ra một thứ hơn thế, là chìa khóa cho động cơ của cả năm vụ án mạng này. - Bách nói trong trạng thái phấn kích, quên mất rằng lúc này đã gần một giờ sáng và cũng chính vì không để ý thời gian nên Bách mới không nhận ra rằng xung quanh Tú đen dường như vẫn đầy nhóc người. - Cậu đang ở đâu?

- Đang ở dưới nhà anh.

Giọng Tú đen vẫn có một vẻ gì đó kỳ lạ mà tức thời Bách chưa nhận ra, nhưng câu trả lời của cậu ta khiến anh kêu lên kinh ngạc.

- Tại sao thế? Cậu đến đây có việc gì?

- Không phải đến thăm anh đâu. Ở đây có một xác chết.

- Sao, ở đâu kia?

- Một trong những căn biệt thự bỏ hoang mà anh vẫn ao ước được tặng cho tụi em mỗi người một căn ấy.

Mạch đập của Bách hơi gấp một chút khi anh nghe nhắc đến “ăn biệt thự bỏ hoang”.

- Ai vậy? - Bách thở dài nặng nề sau vài giây im lặng.

- Lại một cô gái trẻ nữa... - Tú đen cũng im lặng và mãi sau mới khó nhọc thông báo mệnh đề tiếp theo. - ... đã bị khoét cả hai mắt.

Chương 22

Mắt Xanh

Khi Bách đứng đúng cái nơi mà buổi sáng đầu tiên chạy thể dục đã giúp mặt đôi nam nữ không một mảnh vải che thân, anh cảm thấy hầu như chắc chắn mình đã biết được nạn nhân là ai. Lần này thì không chỉ Mai Thanh, Tú đen mà cả đại tá Đoàn Kỳ Hoa cũng có mặt ở hiện trường. Tất cả đều căng thẳng. Khi Bách xuất hiện, trưởng ban chuyên án tránh nhìn vào mắt anh mà chỉ chào lấy lệ “Cậu đến rồi đấy à!”.

Thi thể đang được đặt nằm ngửa trên nền đất. Khỏa thân hoàn toàn. Và mặc dù từ hốc mắt trống rỗng của nạn nhân đang chảy ra hai dòng đỏ sậm, Bách vẫn có thể khẳng định được đó là ai. Anh không muốn gọi cho Mỹ Lâm để thông báo tin dữ vào giờ này, và tự nhủ cô chỉ nên biết đại ý, không cần đi sâu vào chi tiết càng hay. Ngoài vết máu trên mắt, toàn bộ thi thể nạn nhân lạnh lặn. Tú đen trả lời hộ ý nghĩ của anh:

- Không có dấu hiệu sát thương bên ngoài. Có vẻ như chúng đã thay đổi hành vi giết người nhằm che giấu thói quen sát thủ của chúng. Không biết cô ta là ai nữa, không giấy tờ tùy thân, không tiền bạc, không điện thoại. Ở đây chỉ còn lại mỗi mớ quần áo của cô ta, cũng chỉ là một bộ đồ vải hoa, thậm chí còn không cả quần áo lót. Hoặc cô ta không mang theo gì thật, hoặc tội sát nhân đã lấy đi hết. Em thiên về giả thiết thứ hai hơn, chứ có ai đi đâu mà lại không mang theo thứ gì, trừ phi có vấn đề về tâm thần.

- Tôi biết cô ấy. - Bách nói khẽ.

- Gì cơ? - Tú đen quay phắt sang Bách và kéo anh ra ngoài, để mặc các kỹ thuật viên hình sự và nhóm giám định pháp y làm phận sự - Anh vừa bảo gì?

- Cô ấy là người giúp việc của gia đình bạn tôi. Nhà ở ngay cạnh đây thôi. Cách hai khối nhà.

- Trời, vậy thì anh liên lạc với gia đình họ đi.

- Để làm gì? - Bách gắt lên. - Đêm hôm khuya khoắt thế này bắt người ta đến nhận dạng một xác chết đã bị khoét hai mắt. Đằng nào cũng vậy rồi, chờ vài tiếng đồng hồ nữa, ngày mai sẽ mời họ làm việc sau, và họ sẽ xác nhận nạn nhân ở nhà xác, không phải ở đây.

- Nhưng... có thể họ sẽ cung cấp nhiều chứng cứ. Bởi vì án mạng lần này lạ lắm. Nạn nhân bị lột tròng ra. Không biết có dấu hiệu hãm hiếp hay không nhưng thà rằng như vậy còn dễ giải quyết, nếu không có động cơ nào cả... e là...

- E rằng như tôi đã nói. - Bách làm lì nét mặt khiến ngay cả Tú đen cũng tránh nhìn vào mắt anh.

- Em cũng nghĩ thế. - Tú đen nói khẽ. - Em tin vào giả thiết của anh.

- Tôi biết tại sao cô ấy lại trong tình trạng khỏa thân.

Tú đen giật nảy mình và nhìn Bách bằng đôi mắt nghi ngờ.

- Sao cái gì anh cũng biết thế? Anh quen... cô gái này à. Ồ, vừa rồi anh nói cô ấy là người giúp việc của bạn anh. Nhưng mà... thế anh biết cô ấy ra đây làm gì... và... - Tú đen lấp bắp.

- Tôi biết.

- ...

- Ra để gặp bạn trai.

- Đúng rồi, sao anh biết điều đó?

Lần này thì ánh mắt nghi ngờ của Tú đen thể hiện theo cách khác khi anh nghển cổ vào khu vực hiện trường đang sáng quắc đèn giữa một vùng gạch vữa tăm tối. Rõ ràng Tú nghĩ có thể Mai Thanh đã gọi điện cho Bách từ trước đó.

Nhưng tại sao cậu cũng biết cô ấy đến gặp bạn trai?

- Em hỏi anh trước mà.

- Tôi hỏi cậu trước.

- Thôi được rồi. Là vì gã bạn trai cô này là thợ xây. Hắn ở chung nhà trọ với một cậu nữa. Cậu kia thấy hắn đi ra khỏi nhà vào lúc tối muộn rồi chỉ nửa tiếng sau đã quay về, thái độ hốt hoảng, lập cập không bình thường, hai bàn tay và áo dính đầy máu. Hỏi gì cũng không nói, chỉ thấy hắn vội vàng thay quần áo vút vào chậu giặt rồi chui vào chăn trùm kín. Cậu bạn biết hắn có một cô bạn gái, chỉ không biết cô ấy là ai, ở đâu và mặt mũi thế nào, nhưng cũng có lần hai người đi qua chỗ này, công trình xây dựng mà họ đang làm là khu chung cư Century ở ngay rìa An Phát, họ cũng trọ gần đó, hắn có khoe với cậu ta rằng hay kéo bạn gái đến đây tình tự. Chỗ này yên tĩnh tuyệt đối, chẳng bị ai đánh thuế tha hồ ngủ qua đêm cũng được. Chỉ duy nhất một lần vừa bánh mắt ra có thằng côn đồ đến vào sáng sớm quấy quả liền bị hắn hạ cho đo ván. Khi thấy hắn ra khỏi nhà buổi tối là biết hắn đi gặp bạn gái, mà lại về ngay trong tình trạng như thế nên cậu bạn sinh nghi, mới một mình tìm đến đây và bắt gặp cô gái trong tình trạng thê thảm không mảnh vải che thân liền gọi ngay cho cảnh sát 113. Lúc đó là 10 giờ tối. Lòng vòng một lúc thì thông tin đến được phòng mình và

em tranh thủ tiếp xúc được ngay với anh chàng nhanh nhẩu kia rồi. Việc tiếp cận nhân chứng cứ phải làm ngay kéo ngày mai nhờ đâu lại nói khác, anh Bách nhỉ. - Tú đen nháy mắt. - Tụi em xuống đây vì thông tin nạn nhân là phụ nữ trẻ, lại bị khoét hai mắt.

Tú đen nói xong liếc nhìn Bách tò mò.

- Thế còn anh, tại sao anh lại biết nạn nhân ra đây hẹn hò với bạn trai?

- Cái thằng côn đồ bảnh mắt ra đã quấy quả rồi bị hạ cho đo ván là tôi đây. - Bách chẳng thể mỉm cười được nữa. Càng lúc anh càng căng thẳng hơn khi đã đoán biết được hướng đi của vụ án. - Tôi đã chạm mặt với hai người bọn họ hôm đầu tiên chuyển nhà đến đây và đi tập thể dục buổi sáng.

Anh kể vắn tắt cho Tú đen về sự cố ngày hôm đó, chỉ không chêm nốt là cũng nhờ quãng thời gian kéo dài ngắt quãng buổi chạy mà sự tình cờ của định mệnh đã giúp anh gặp lại Mỹ Lâm.

- Thằng bạn trai của cô ấy đâu rồi? - Bách vừa hỏi vừa hồi hộp.

- Trôn rồi. Tất nhiên là hấn trôn rồi.

- Và bây giờ mọi mũi dùi sẽ chia về phía hấn? Chúng ta sẽ phát lệnh truy nã, kẻ tình nghi số một?

- Đúng vậy. Bất kỳ ai cũng sẽ làm như vậy. - Tú đen nhún vai.

- Và rất có thể... một vụ án mới sẽ được khởi tố và một ban chuyên án khác sẽ phụ trách nó.

- Có vẻ như vậy, anh Bách. - Tú đen nhìn Bách tần ngần. - Giết người vì xung đột và mâu thuẫn tình ái chẳng hạn. Tình và tiền, đại loại như thế.

- Cậu thừa biết là không đơn giản như thế. - Bách gằn tiếng khe khẽ với năng lượng đốt cháy trong lòng đủ phát ra thành một tiếng quát vỡ trời.

- Em biết vậy, nhưng...

- Có thể gã bạn trai kia có liên quan đến án mạng, nhưng không phải vì tình và tiền...

- Mà vì cái bộ phận số 6... Nạn nhân thứ 6... - Tú đen thì thầm, giọng nói pha vẻ khiếp sợ một cách kỳ quặc. - Anh Bách, em chưa gặp vụ án nào như thế này. Lúc sáng nay nhóm của chúng ta đã xâm nhập thành công vào diễn đàn của cái câu lạc bộ kín kia rồi, nhưng sếp chỉ đạo không được phép báo cho anh biết. Em xin lỗi.

- Ông ta... muốn vô hiệu hóa tôi ư? Tôi đã làm gì nên tội? Ông ta muốn để yên cho bọn ác quỷ hoàn thành nốt cái hình nhân tể thần sau khi giết thêm vài mạng người nữa ư?

- Thôi không nhắc chuyện này nữa. Ngày mai anh em mình gặp nhau, em sẽ cho anh xem toàn bộ tài liệu về diễn đàn mờ ám của hội Durga. Nói là toàn bộ tài liệu nhưng thực ra chúng ta vẫn chưa đọc được gì mấy. Vụ này lạ lắm. Chính vì sự khó hiểu này nên em càng khẳng định hướng đi của anh là đúng. Anh Bách - Tú đen nhìn thẳng vào mắt Bách. - Anh vẫn nằm trong ban chuyên án đấy thôi. Mọi tiến trình và thông tin chi tiết em sẽ đều thông báo hết cho anh biết.

- Cậu làm thế là trái lệnh sếp.

- Nhưng không thể làm trái nguyên tắc nghề nghiệp. Nguyên tắc nghề nghiệp của chúng ta là chỉ một thứ duy nhất có quyền lực: Sự thật và chân lý. Giờ anh về ngủ đi nhé. Việc đảng nào cũng thế rồi. Hẹn gặp lại anh chiều mai.

- Hẹn gặp chiều nay chứ. - Bách cười, giơ tay lên cao để mặt đồng hồ quay về phía trước. - Gần hai giờ sáng rồi còn gì. Tôi đã ngủ cả ngày hôm nay, giờ sẽ chờ bình minh lên thôi. Hẹn gặp lại.

Bách nói rồi quay trở lại căn hộ của mình, bỏ lại đảng sau những đồng nghiệp vẫn lúi húi bên cạnh một xác chết lúc nửa đêm về sáng, khi cả khu chung cư còn đang an giấc và gió đồng thời hun hút luôn thốc qua những khe nhà cao tầng.

Chiếc ô tô cũ kỹ của Bách thi thoảng khục lên như một chú bò già đang ợ cỏ khô. Đồ vật dường như cũng có cá tính, nó thường ỡng ẹo như thế những lúc Bách có việc quan trọng. Lần nào cũng vậy. Anh lo lắng nhìn dòng người đang tận dụng từng xăng tí mét trên mặt đường lấm bụi. Những nút kẹt xe quen thuộc vào giờ tan tầm khiến Bách mỗi nhừ chân vì đạp phanh. Có lẽ chiếc xe cổ như bà nội cũng hóa điên lên vì không được thỏa mãn tốc độ. Những ga tàu điện ngầm đang xây dựng, mấy đường cầu vượt trong hạng mục thi công, các khu dân cư luộm thuộm bị phá dỡ..., tất cả phục vụ cho một đô thị đông dân lên từng ngày. Các công trình rồi sẽ rất hiện đại ấy giờ đang chen ngang những khúc phố và hờn hở nhả bụi đất mù mịt vào cả triệu lá phổi đang chen chúc trên đường. Hàng vạn phương tiện cơ giới cũng thích thú hòa theo mà nhả khói xe vào mặt nhau. Một màn đầu độc hydrocarbon tập thể. Giang ái đang nuôi một bà mẹ bị

Alzheimer và cậu ta đồ riet cho nguyên nhân của căn bệnh là bắt nguồn từ khí thải của hàng triệu chiếc xe máy. Khoa học bảo thế và cậu ta đau lòng khi nhớ ra rằng suốt 30 năm qua mẹ cậu đã đều đặn ngồi vỉa hè mỗi ngày để bán gánh trà xanh, kẹo lạc nuôi cậu từ tiểu học cho đến khi thành trung úy. Nhìn những khuôn mặt người xa lạ nhón ngoài cửa xe, Bách chạnh lòng nhớ tới người bạn gái có ánh mắt cương nghị trên một khuôn mặt dịu dàng. Anh nhớ tới chiếc xe máy hay chết máy của cô trong lần đầu gặp gỡ và chợt hốt hoảng ngỡ Mỹ Lâm cũng ở đâu đó trong dòng người này. Lúc nào anh cũng lo cô sẽ bị hỏng xe mà không có người sửa chữa, cả lo biết đâu cô mặc không đủ ấm trong đầu đông giá lạnh này. Anh nhói lòng khi nhớ lại giọng nói thảng thốt của Mỹ Lâm trên điện thoại lúc đầu giờ sáng: “Anh Bách, chuyện khủng khiếp quá. Con bé Liên...” - “Ừ anh biết rồi. Anh xin chia buồn.”

Trước đó Bách đã cho Tú đen số điện thoại và địa chỉ nhà Mỹ Lâm. Anh không đời nào muốn mình là kẻ đầu tiên thông báo tin chết chóc cho người yêu thương nhất vào một buổi sáng đẹp trời như vậy. Một giờ sau đó, anh đã ôm Mỹ Lâm vào lòng, với đầy đủ sự chân thành của cảm thức sẻ chia và an ủi, trong khoảnh khắc thấm thía ranh giới giữa sự sống và các chết mong manh biết bao, cả gặp gỡ và chia ly nữa. Mỹ Lâm có vẻ suy sụp, điều mà Bách không ngờ nhẽ đâu cô lại yếu đuối đến mức ấy. Những giọt nước mắt không dứt của Mỹ Lâm như dường cô đã vô cùng dằn vặt vì không thể đảm bảo được sự an toàn cho người làm của mình khiến Bách đành buột miệng: “Anh xin lỗi, lẽ ra sáng hôm qua anh nên kể cho em một câu chuyện về cô bé Liên ấy”. Anh thuật lại cuộc chạm trán giữa anh và cô giúp việc của Mỹ Lâm trong căn biệt thự bỏ hoang rồi kết luận “Nếu anh kể em biết sự thật là cô ấy vẫn lén lút hẹn hò bạn trai hàng ngày để tình tự ngay bên cạnh nhà thì có lẽ sự thể đã khác. Thế nào cũng có khiến trách và kỷ luật. Ít ra cô ấy đã không dám hẹn hò vào tối qua nữa, và nếu như vậy sẽ không...”. Đó là lý do tại sao gia đình Mỹ Lâm vẫn bần khoản vì một cô giúp việc thoát ần thoát hiện mà mới đầu họ ngỡ rằng cô ta chỉ chạy ra hành lang một chốc lát để gọi điện cho bạn trai. Liên đã tranh thủ mọi lúc để gặp gỡ gã thợ xây mà Bách khẳng định là tuýp người thất học, vũ phu: Lúc đi chợ, đi bỏ thư bưu điện, thậm chí cả đi đổ rác. Trái với dự đoán của anh, Mỹ Lâm không bình luận bất cứ lời nào về vụ án mạng, cũng như không hề dò hỏi Bách các thông tin về thủ phạm như lẽ ra phải thế. Bách đã e ngại rằng nếu óc quan sát và sự tò mò bẩm sinh của một nhà báo khiến cô liên tục đặt ra những câu hỏi thì anh cũng khó lòng giữ được nguyên tắc nghề nghiệp và sẽ buộc phải kể toàn bộ chi tiết của cả sáu vụ án mạng mà cô giúp việc chính là nạn nhân thứ sáu. Nhưng Mỹ Lâm chỉ mở to cặp mắt vào khoảng không và Bách không thể đọc được bất kỳ cảm xúc nào từ đôi mắt ấy, có chăng là hình như, chỉ hình như thôi, anh nhận được một thoáng kinh hoàng, hoặc cũng có thể là giận dữ, là tuyệt vọng, hay đâu gì đó kỳ lạ trên khuôn mặt xinh đẹp đang tái đi mà tức thời anh chưa thể định hình. Tuy nhiên cũng từ giờ phút ấy, khoảnh khắc nhìn thấy vẻ kỳ dị trong sự im lặng đáng ngạc nhiên của Mỹ Lâm, trực giác của anh bỗng dấy

lên một dự cảm mơ hồ khiến ngay lúc này đây, những con co thắt dạ dày của anh bỗng trở nên rõ rệt hơn lúc nào hết.

Bách lại nhấn phanh. Anh có hẹn với hai đồng nghiệp thân thiết tại nhà riêng của Mai Thanh. Họ hẹn anh 7 giờ tối nhưng đã 7 giờ kém mà anh vẫn còn cách nhà Mai Thanh đến cả 5 cây số. Sau khi vượt qua chín nút giao thông với tốc độ của người đi bộ thì đúng 7 rưỡi Bách đã có mặt trước dãy rào bao quanh khu vườn um tùm cây trái. Hai vị thân sinh của Mai Thanh chào anh bằng khuôn mặt tươi cười phúc hậu nhưng luôn ẩn chứa vẻ buồn bã. Ngay cả người chậm hiểu nhất cũng tỏ một điều rằng hai con người đáng kính này không thể mỉm cười thực sự khi có hai cô con gái cùng thì một người đã trở về với cát bụi lúc đương thời thanh xuân rực rỡ, một người thì ra thông báo ngay từ tuổi thanh xuân: Sẽ không có ý định để người đàn ông nào bước chân vào buồng ngủ cho đến hết đời. Khu vườn tràn ngập mùi hương của những loài hoa mùa đông. Hoa cúc hăng hắc, hoàng lan ngào ngạt và hoa mộc ngầy ngật tỏa hương trong bóng tối lành lạnh. Ngôi nhà nằm trong một con hẻm nhỏ bình yên với những rặng rào tre cũ kỹ vàng rục sợi tơ hồng. Cách đây vài thập niên, khu vực này từng là một ngoại ô vắng vẻ nhưng bây giờ thành phố đã vươn dài tới tận những đồng bằng xa xôi để thực hiện kế hoạch đô thị hóa cả làng quê hẻo lánh, nên con hẻm yên tĩnh này bỗng đâu trở thành một trong những khu trung tâm đáng ao ước. Mai Thanh chạy ra đón Bách và thông báo cái điều anh đã biết rồi:

- Anh đã đến muộn 30 phút, để cả nhà đói meo bụng chờ cơm. Tuy nhiên họ không lên khu nhà trên mà ăn cơm tối ở căn nhà sơn trắng cuối vườn, nơi tách biệt hẳn với gian chính. Công trình nhỏ nhắn hai tầng này là không gian riêng của Mai Thanh, nó phù hợp với lối sống đặc biệt của cô: Ấm áp, xinh xắn nhưng cô lập. Tầng hai là buồng ngủ, có cả ban công. Tầng một là nơi làm việc và hầu như không bao giờ có khách nhưng căn phòng rộng chỉ hơn chục mét vuông có một sự ngăn nắp kỳ lạ, dường như không một vết bẩn hay sự cũ kỹ nào len được vào chốn này. Một bàn trà màu trắng có lọ hồng tỉ muội và bộ salon kẻ sọc nâu đỏ xinh xắn. Hai giá gỗ kín bung các đầu sách chuyên ngành và cả tiểu thuyết - Flanz Kafka, William Faulkner, Umberto Eco, Albert Camus... Không có tiểu thuyết ái tình. Những gáy sách xanh đỏ được xếp thẳng chính xác đến từng milimet thể hiện một tính cách chu toàn đến tỉ mỉ của chủ nhân. Trên tường là bức hình hai cô gái tuổi trung học có nụ cười bừng sáng giống hệt nhau. Một trong hai người Bách chưa nhìn thấy bao giờ nhưng anh đoán là người chị gái đã mất của Mai Thanh. Bữa tối được bày biện trên chiếc bàn gấp hình tròn kê giữa phòng. Tôm rang nâu hồng đậm mùi, bát canh rau ngót liu riu bốc khói và một chén cà pháo nhỏ xíu. Tú đen đã tay bát tay đĩa sẵn sàng, như chỉ chờ bấm nút là cuốn hết những thứ trên bàn vào cái bụng khổng lồ đã sớm đầy đà ở tuổi hai nhăm.

- Mời các đồng chí họp giao ban.

Mai Thanh đưa tay mời và Bách cũng không khách sáo, liền nhanh chóng vào bữa. Ba người im lặng trong bữa ăn tối, chẳng phải căng thẳng vội vàng gì, chỉ vì đã quá đói, thấy đều ăn bữa cuối cùng cách đó ít nhất là 9 tiếng đồng hồ. Họ kết thúc bữa sau đúng 15 phút. Mai Thanh nhanh chóng cất dọn bát đĩa xuống nhà bếp và chỉ 5 phút sau đã quay lên. Cô đóng kín cửa lại để tránh những cơn gió buốt lạnh đang ào ạt qua vườn nhà và cất giọng như trong cuộc họp:

- Cũng muộn quá rồi, mình vào việc nhé các đồng chí.

- Ủ, làm luôn đi. - Tú đen lúng búng vì trót uống nhầm trà quá nóng. - Anh Bách, em có một tin tốt và một tin xấu cho anh, anh muốn nghe tin nào trước.

- Tin tốt trước. Đằng nào tin xấu cũng làm mình đau tim ngắt xiu, cuối cùng tin tốt cũng chẳng được nghe, chi bằng cứ hưởng thụ cái sự sung sướng trước đi đã.

- Tin tốt đây, em đã xác minh được giúp anh số điện thoại hôm qua anh gửi. Võ tay đi nào, chẳng có ai nhanh nhẩu được như em trong khi đang còn đầy một đồng hồ sơ phải giải quyết nhé. Còn tin xấu đây em không biết chủ thuê bao đó là lành hay tệ nhưng anh Bách đã phải nhờ xác minh cuộc gọi vào đầu giờ sáng thì ắt là mờ ám rồi. Trong toàn bộ thời gian số thuê bao đó hoạt động, bộ phận kỹ thuật của tổng đài đã xác định được vị trí của người nhận cuộc gọi là ở... khu chung cư An Phát, khu nhà anh đây anh Bách ạ.

Mạch đập của Bách dường như dừng lại một nhịp dù tức thời chưa xác định được điều gì khiến anh lo ngại dường ấy.

- Anh Bách, số điện thoại đó là thế nào?

- Khủng bố thằng Đăng. - Bách thở hắt. - Đầu giờ sáng hôm qua, Đăng chuyển cho tôi hai tin nhắn mà hấn cho là của một trong những hồn ma bạn gái cũ: Mi đáng phải trả giá và Ta sẽ hành hạ mi cho đến chết. Khi gặp Đăng tôi lấy máy của hấn gọi lại số điện thoại lạ thì không ngờ đầu bên kia lập tức nhắc máy nhưng không thấy ai nói gì cả mà chỉ có bản nhạc như kinh cầu hồn của Reszo Seress “Ngày chủ nhật u ám”, chính là bản nhạc đã dọa cho thằng Đăng sợ chết khiếp hôm hấn ở trên núi Vĩnh An. Sau đó tôi a lô liên tục thì phía bên kia lập tức ngắt sóng và tắt máy luôn từ lúc ấy, có lẽ đã nhận ra người gọi không phải Đăng mà là một người khác. Có kẻ đã muốn dọa cho thằng Đăng sợ chết khiếp, và kẻ đó không chỉ một mình Linh Đan.

- Rất có thể thằng Đăng bày ra cái trò đó để chúng ta mắc bẫy. Hấn tung hỏa mù. - Mai Thanh nhả mặt. Dường như ngay từ đầu cô đã luôn dị ứng với kẻ mà cô đặt biệt hiệu là “traoi tử kính”.

- Giả thuyết đó có lý về mặt logic, tuy nhiên trực giác của tôi cho rằng không phải như thế. - Bách trịnh trọng phản biện.

Có vẻ như sự tôn trọng của cả hai đồng nghiệp dành cho Bách đã khiến họ giữ kín nụ cười ở yên trong bụng khi nghe nhắc đến từ “trực giác” để tránh làm Bách tổn thương.

- Thôi chúng ta để lại vụ khủng bố tin nhắn sang một bên đã. - Tú đen liếc nhìn Mai Thanh. - Còn việc quan trọng hơn đây. Cả ban chuyên án của chúng ta đã rõ vụ này rồi nhưng còn anh Bách chưa có thông tin nên bọn em muốn cho anh xem qua kết quả vụ án mạng đêm hôm trước. - Tú đen bắt đầu cất giọng đều đều. - Nạn nhân là Trần Hoa Liên, quê Phú Thọ, 18 tuổi, đã làm giúp việc cho gia đình ông bà Nguyễn Hải Phong được năm tháng rồi. Giám định pháp y xác nhận nạn nhân bị giết hại trong khoảng từ 8 đến 9 giờ tối. Nguyên nhân chết là do bị ngạt hơi. Kết quả mổ tử thi cho thấy máu loãng và đen do cơ thể hấp thụ ô xi còn lại trong máu sau khi phổi đã ngừng thở, máu đã ngừng chảy. Nạn nhân bị ứ máu ở phần tim phải và tiểu tuần hoàn. Các cơ quan nội tạng xung huyết. Đặc biệt là dưới màng phổi và màng ngoài tim có dấu hiệu chảy máu dạng chấm kích thước không đều. Tất cả là dấu hiệu của quá trình chết nhanh do ngạt hơi. Phỏng đoán khả thi nhất là nạn nhân bị bịt mũi miệng bằng một chiếc bao tải vì bộ phận kỹ thuật hình sự đã tìm ra hai sợi xơ bao tải dứa còn vương lại trên tóc nạn nhân. Sau khi nạn nhân đã chết hẳn thì chúng mới tiến hành khoét hai mắt. Việc lấy mắt đã được thực hiện rất gọn gàng không một vết xây xước xung quanh và tỉ lệ chảy máu rất thấp. Chứng tỏ kẻ thực hiện việc đó đã có chuyên môn trong lĩnh vực phẫu thuật chứ không thể là loại sát nhân võ biền thông thường.

Tú đen ngừng lại để thở lấy hơi, có vẻ như cậu đã ăn quá no trong bữa tối ngon miệng vừa rồi.

- Và...?

- Đã bắt được gã bạn trai của cô Trần Hoa Liên này rồi. - Mai Thanh tiếp lời đỡ Tú đen. - Hắn tên Huỳnh Minh Nhơn, 37 tuổi, đã có vợ và ba con ở Bình Dương. Hắn ra đây làm thợ xây 10 năm rồi và cặp kè với cô bé vừa qua tuổi vị thành niên kia được ngót bốn tháng. Hắn bị tóm lúc hai giờ chiều nay, khi đang tá túc ở nhà một người bạn đồng hương cũng là thợ xây, vẫn trong tình trạng nằm nguyên trong chăn. Lúc bị bắt hắn khai rằng đó là chỗ hẹn hò như hàng ngày của hắn và người tình. Hôm qua hắn hẹn tình nhân lúc tám rưỡi tối ở đó, thường là giờ cô bé này lấy lý do đi đổ rác để tranh thủ gặp gỡ người tình trong một tiếng. Cũng có hôm cô ta lén ra khỏi nhà lúc nửa đêm khi gia chủ đã đi ngủ nên cô ta ngủ ở phòng khách nên chẳng ai hay biết điều ấy cả. Sau đó sẽ ở lại trong căn nhà hoang đó đến năm giờ sáng thì lại lén trở về nhà rón rén mở cửa nằm đắp chăn như chưa có chuyện gì xảy ra. Cũng có hôm hắn bận phải làm ca đêm thì họ hẹn nhau vào buổi sáng sớm.

Bách nhớ lần đầu tiên giáp mặt cặp tình nhân trong tình trạng cắc cớ đó anh đã nhìn thấy một cái giỏ đi chợ vút lăn lóc ở góc nhà. Có lẽ cô gái đã tận dụng lúc đi chợ sáng để gặp bạn trai. Mai Thanh tiếp tục:

- Tối hôm qua hấn đến muộn mất nửa tiếng vì có khách tới chơi bất ngờ. Khi quá giờ hẹn 15 phút, hấn gọi lại để bảo người yêu chịu khó chờ thì thấy điện thoại tắt máy. Ngỡ cô ta giận, hấn vội vàng cáo khách rồi phóng tới thì phát hiện ra toàn cảnh như những gì chúng ta đã thấy ở hiện trường. Hấn nói rằng khi ra chỗ hẹn, cô bé kia thường không mang theo gì cả, thậm chí có thói quen không mặc quần áo lót nhưng thường vẫn cầm theo điện thoại để liên lạc. Nhìn thấy người yêu trong tình cảnh thế thảm như vậy, hấn sợ hãi trốn biệt về nhà, trước khi rời khỏi đó không quên cầm theo chiếc điện thoại mà hấn tìm thấy bên cạnh cái xác nhằm phi tang chứng cứ là những tin nhắn và số điện thoại của hấn nằm ở trong máy. Rồi khi thấy cậu bạn cùng phòng tỏ ý nghi ngờ thì trốn tiếp đến nhà bạn vì sợ bị liên lụy.

- Khi cơ quan điều tra vặn hỏi tại sao cô bạn hấn lại trong trạng thái trần truồng nếu như lúc đó hai người còn chưa gặp nhau thì hấn bảo... cô nàng vẫn cởi tung sẵn mọi thứ như thể để... chờ người yêu tới. - Tú đen nhãn mặt vẻ như cảnh khó coi vẫn còn lồ lộ trước mắt. - Trời, có thể tin được thiếu nữ bây giờ là như thế không hay thằng cha này nói dối.

- Chúng ta có được phụ trách vụ này không? - Bách vội cắt ngang lời.

- Không. - Tú đen lắc đầu. - Khởi tố một vụ án mới. Thành lập ban chuyên án mới. Chính vì giả thuyết được đặt ra về một kẻ có chuyên môn phẫu thuật dính vào vụ này nên rất có thể đây là loại tội phạm chuyên nghiệp trong việc ăn cắp nội tạng và tế bào sống để bán cho người cần cấy ghép. Đây là loại tội phạm mới phổ biến ở nhiều quốc gia. Gã thợ xây kia đang nằm trong diện tình nghi số một vì rất có thể hấn đã thông đồng với băng nhóm tội phạm kia...

- Giác mạc không hiểm đến mức phải giết người để ăn cắp nó. Các ngân hàng tế bào của chúng ta luôn có sẵn. Nếu chúng lấy đi gan và thận của nạn nhân thì tôi còn thấy có lý. - Bách nhìn chòng chọc vào Tú đen như thể chính cậu ta là chủ nhân của những giả thuyết ngu xuẩn này. - Cậu thừa biết động cơ vụ án là gì. Có thể tay thợ xây kia là đồng phạm song không phải là nhằm mục đích buôn bán nội tạng như cậu tưởng. Tuy nhiên tôi đã gặp hấn, linh tính cho tôi biết hấn không liên quan gì đến vụ này. Có chăng chỉ vi phạm luật Hôn nhân và gia đình thôi.

- Anh Bách, em chỉ tường thuật lại nhận định của lãnh đạo chứ có phải ý kiến của em đâu. Ai mà đi trưng cầu ý kiến của loại nhép như em chứ.

Bách ngán người vì chợt nhận ra rằng mình đã giận quá mà lẫn, trách nhầm Tú đen chuyện không phải lỗi của cậu ta.

- Tôi xin lỗi. Đó không phải lỗi của cậu và cấp trên thì luôn đúng. - Bách nhếch mép cười đau khổ.

Trong ngành của anh, một nguyên tắc truyền thống bất thành văn là “Quân lệnh như sơn”. Mệnh lệnh của cấp trên là để thi hành, miễn bàn cãi, và trong chuyện này thì không có cấp trên nào ủng hộ ý kiến về một lễ tế thần mơ hồ và huyền thoại của anh. Hơn nữa họ khẳng định rằng chứng cứ rành rành của giám định pháp y cho thấy chẳng nạn nhân nào còn là trinh nữ, làm sao có thể mang tế và làm phép như lời anh nói. Bách biết rằng sau lưng mình, có thể anh đã bị lấy ra để làm trò cười lúc trà dư tửu hậu và tận đến khi nghỉ hưu vẫn sẽ còn được coi là món nhắm đậm đà bên bàn tiệc nếu anh vĩnh viễn không bao giờ chứng minh được là mình đúng. Nhưng điều quan trọng hơn cả danh dự là sự lo lắng cho nạn nhân số 7, mà một dự cảm chẳng lành cứ bám riết lấy anh không rời. Nó chẳng rõ rệt về ý nghĩ, chỉ lờ mờ hư ảnh sáu khuôn mặt thiếu nữ đã chập vào nhau thành một hình dáng quái lạ ám lấy anh ngay cả lúc mặt trời đương chói chang.

- Cậu nói rằng đã xâm nhập được vào diễn đàn của câu lạc bộ kín?

- Đúng vậy, nhưng bọn em chẳng hiểu gì cả. Phần lớn các thông tin trên diễn đàn được điều hành bởi Durga. Rõ ràng Durga là một nhân vật quan trọng của nhóm người này. - Tú đen mở file trên máy tính và cho Bách xem một số ảnh chụp màn hình. - Anh xem đây chúng dùng những thứ ám hiệu quái quỷ gì vậy? Cứ như thể tội này điên hết rồi ấy. Nhưng anh đúng rồi Bách ạ. Tất cả những thông điệp được đẩy lên diễn đàn đều rơi vào thời điểm xung quanh các ngày các nạn nhân bị giết hại, chỉ có điều chúng ta không thể hiểu chúng muốn nói gì và chúng là ai mà thôi. Địa chỉ IP¹ của tất cả những tên này đều “di động”. Phần lớn là IP ở nước ngoài, trong đó chỉ có chừng 50 Facebooker hoạt động ở Việt Nam và khi lần theo IP của những tên này thì thấy đó là các quán cà phê internet rải rác khắp cả nước. Riêng IP của một số ít sau thì dù “di động” nhưng cũng chỉ loanh quanh trong thành phố, đó là Durga, Chopin, Jesus, Artemis, Athena, Mother Theresa, Paul Erdos, Morrissey và Buddha. Chúng đồng thời cũng là những kẻ đưa ra lời bình luận nhiều nhất trên diễn đàn. Đây là một tội chuyên nghiệp anh Bách ạ.

Chúng khôn ngoan đến mức chưa bao giờ truy cập mạng ở bất cứ đâu ngoài các quán cà phê internet và tiệm net công cộng.

Tú đen bắt đầu lần sang chủ đề bức xúc cũ rích cứ như thể anh đã đi thị sát thực trạng bưu chính viễn thông vòng quanh thế giới:

- Chúng ta bàn về vấn đề này nhiều rồi. Đây là một lỗ hổng cực lớn trong việc quản lý internet và viễn thông. Ở phần lớn các nước bây giờ nếu muốn mua SIM điện thoại hoặc truy cập internet ở nơi công cộng đều phải trình giấy tờ tùy thân và để lại tên tuổi địa chỉ. Còn chúng ta thỏa thích tấp vào cửa hàng vỉa hè

mua một chiếc SIM rác đi gọi khủng bố một lần rồi quẳng đi luôn, trẻ con cũng vô tư, vào quán net mà chát chít thâu đêm không cần giấy tờ. Tội phạm nhè vào đó mà hoành hành. Tuy nhiên, em đã đi điều tra ở hai quán cà phê và một tiệm net công cộng sau khi dò theo địa chỉ IP trong hai ngày gần đây nhất của Durga, Chopin, Jesus, Morrissey và Buddha để tìm hiểu xem có điều gì đặc biệt ở các khách vào ra thì đã thu được một kết quả cực thú vị như sau.

Tú đen ngừng vài giây như để gây kịch tính cho những người lắng nghe mà thực ra chỉ có một khán giả duy nhất.

- Tiệm net mà Morrissey đã truy cập nằm trong một con ngõ nhỏ vắng người qua lại nhưng rất đông khách. Chúng luôn chủ trương chọn các quán xá đông người vào ra mặc dù về mặt lý thuyết thì tội phạm thường phải tránh những nơi đông đúc. Nhưng kỳ thực mọi kẻ xảo quyệt đều hiểu rằng nơi an toàn nhất lại thường là nơi người ta ít có thời gian để ý đến nhau nhất. Vì thế tất cả nhân viên phục vụ của một trong hai quán cà phê đều lắc đầu quày quật nói rằng cả ngày họ hoa mày chóng mặt vì phải ghi đơn và bê nước cho khách nên không còn sức đâu mà ngẩng đầu nhìn mặt khách, nếu có nhìn thấy ai thì họ cũng quên ngay sau khi rời khỏi quán vì mỗi ngày họ phải nhìn thấy vài trăm khuôn mặt người na ná như thế. Nhưng chủ quán net công cộng kia thì cho biết có một vị khách đáng người thấp lùn, đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai sùm sụp đã sử dụng máy tính của cửa hàng trong vòng chỉ hai mươi phút lúc khoảng từ 10 đến 11 giờ sáng ngày hôm kia. Sẽ chẳng có gì đáng chú ý nếu anh ta không đeo khẩu trang trong suốt quãng thời gian ngồi ở tiệm. Cậu chủ tiệm chỉ nghĩ đơn giản anh ta đang mắc bệnh truyền nhiễm gì đó nên cũng hơi kinh. Số khách còn lại như thường lệ là tụi thiếu niên lít nhít vào chơi điện tử.

- Có xác định được người đó đi phương tiện gì không?

- Đi xe máy Wave màu xanh cỏ vịt, tất nhiên cậu chủ tiệm không hơi đâu mà ghi biển số xe lại làm gì. Nhưng thực ra thông tin này vẫn chưa là gì so với những điều em tìm được ở quán cà phê Cherry. Cherry chủ yếu dành cho dân văn phòng, sóng wifi mạnh và rất nhiều người vào đó chỉ là để sử dụng máy tính xách tay. Một trong những nữ nhân viên của Cherry kể lại câu chuyện như sau: Khoảng một giờ chiều hôm kia, giờ đông khách nhất trong ngày, cô này mới tranh thủ vào nhà vệ sinh để trang điểm lại, nhà vệ sinh của quán chung cho cả nam lẫn nữ. Đúng lúc cô ta đang tô son thì thấy cánh cửa phòng lẻ sau lưng mình bật ra, nhìn qua gương thấy một vị khách đeo kính đen vừa mới xong “phận sự”. Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu cô ta không điếng hồn giữa ban ngày khi nhìn thấy phần khuôn mặt còn lại của vị khách. Nhưng chỉ đúng một giây thôi, rồi anh ta lại kéo khẩu trang lên.

- Vẫn là gã đấy à?

- Theo em thì không phải bởi cậu chủ tiệm net tả gã kia thấp bé, chỉ chừng hơn mét sáu, còn người vào quán Cherry cao và gầy, cỡ ngoài mét bảy, mặc quần jean và áo jacket thông thường.

- Cái khuôn mặt khiến cô ta hoảng hốt... được tả như thế nào?

- Như quý ấy. Cô ta nói đúng như thế. Vẫn vẹn và không có lỗ mũi.

- Mặt quý?

- Đúng vậy. Xem ra đã có tới ba người nhìn thấy mặt quý. Anh đúng, anh Bách ạ. Tên mặt quý đó là Artemis.

Bách không nghe thấy Tú đen nói gì nữa, đúng lúc ấy một thứ gì đó ở trong hộp ký ức của anh bất chợt rơi ra ngoài, nó giống như một tia chớp xẹt ngang qua vỏ não. Đó là một dung mạo ghê rợn mà anh từng nhìn thấy. Hôm anh vừa rời khỏi quán bar Pluto lúc 11 rưỡi đêm để thu thập chứng cứ về cái chết của Hoàng Cẩm Tú, một chiếc taxi Hoa Sen đi ngang qua mặt anh và người tài xế ngồi sau vô lăng. Chỉ chưa đầy nửa giây, lại trong đêm tối mờ ảo sau một ngày nhọc mệt nên Bách cho rằng mình hoa mắt, nói khoa học hơn là ảo giác chợt đến ngay cả với những người bình thường khi họ suy nhược thần kinh và thể chất. Anh đã không còn lần bán gì với hình ảnh mơ ảo ấy nhưng lúc này nhân dạng quái đản của người lái xe bị bỏ quên trong hộp đen ký ức đã quay trở lại trí não, và Bách khẳng định rằng đó không phải là giấc mơ, chính anh đã nhìn thấy chân dung của kẻ giết người. Và hắn thì điềm nhiên chạy loăng quăng trong thành phố đông người và vọt qua mũi xe của anh. Tuy vậy Bách không kể lại điều này với hai đồng nghiệp, khoa học hình sự không chấp nhận những điều nghe có vẻ mơ hồ như vậy. Bách xem kỹ lại tất cả những gì an ninh mạng tìm thấy trên diễn đàn của hội kín và chú ý đến những dòng chữ ngắn nhưng kỳ dị, tất cả đều bằng tiếng Anh.

Ngày 31/10/2013: She, Queen of Tonight, will must go for the First Branch of our tree. The three Blue Eyes will be compensated for Her Beauty. They are waiting for you, Our great messengers. - Posted by Durga.

Comment duy nhất của Morrissey: Yes, accepted.

Tú đen lầm nhảm đọc theo:

- Cô ấy, nữ hoàng của đêm nay, sẽ phải đi vì nhánh cây đầu tiên của chúng ta. Ba Mắt Xanh sẽ được đền bù cho nhan sắc của cô ta. Chúng đang chờ đợi người, những Người truyền tin vĩ đại của chúng ta. Là cái quái gì vậy mọi người? Những từ quan trọng thì hắn viết hoa, hoặc có thể do thói quen. Rõ ràng những câu này ám chỉ Mỹ Anh. Cô ta sẽ phải đi nghĩa là sẽ phải chết. Cũng chính Durga là người đã vào Facebook của Mỹ Anh làm quen và lôi kéo cô ta

đến sàn nhảy Underground để sau đó dễ bề hành động. Chúng đã sắp xếp kế hoạch tinh vi từ trước và để một tài xế Hoa Sen giả mạo đón lộng ngoài cổng.

- Đúng vậy. - Mai Thanh đồng tình - Hoa Sen là thương hiệu được tin cậy và ưa chuộng nhất trong các hãng taxi nội thành vì cung cách phục vụ chuyên nghiệp mà giá lại rẻ nên chúng mới chọn Hoa Sen để giả mạo khi tin chắc nạn nhân sẽ chọn xe của chúng.

- Cái nhánh cây đầu tiên này có lẽ hàm ý cô ta sẽ là nạn nhân đầu nên bị lấy đi một bộ phận cơ thể. - Tú đen tiếp tục luận giải. - Nhưng Ba Mắt Xanh sẽ được đền bù cho nhan sắc của cô ta nghĩa là gì? Cái từ Mắt Xanh này liên tục được bắt gặp trong các trao đổi và mệnh lệnh anh Bách ạ. Em chịu chưa luận ra được nó là thứ gì. Cả từ “Messenger” nữa, có phải là “Người đưa tin” không? Đây giống như một chỉ thị từ Durga và sau đó chỉ duy nhất Buddha nhận lệnh, dù có thể chúng đã họp bàn từ trước rồi và mệnh lệnh này chỉ nhằm để thông báo cho toàn thể người của chúng biết, những kẻ đang rải rác khắp các châu lục: Anh, Đức, Pháp, Hà Lan, Mỹ, Mexico, Venezuela, Nhật, Hồng Kông, Hàn Quốc, Ai Cập, Nam Phi, New Zealand... Gần hai mươi nước được tìm thấy thông qua các IP. Đội của chúng ta cũng mới chỉ dò được đến thế. Một tổ chức quốc tế anh Bách ạ, một tổ chức nham hiểm, ma quái, tàn bạo và hoạt động có kỷ luật theo cách thức chuyên nghiệp.

Bách không bình luận gì, chỉ chăm chú đọc những dòng tiếp theo. Facebook của hầu hết các thành viên này được mở đồng loạt vào cuối năm 2012 và một số người chậm hơn sau đó. Các chỉ thị và bình luận được đẩy lên thưa thớt chừng tháng một lần với lời lẽ đều cụt ngủn khó hiểu như nhau, giống như các ám hiệu mà những thành viên hội kín thường dùng để liên lạc. Chuỗi thông tin liền sau đó được Durga thông báo vào ngày 30/12/2013:

Lord wants to stop searching. Blue Eyes don't fly safely. Sleep well and wait, Our great Messengers.

Ngày 3/3/2014: Plant can not grow without nourishment. But wait in your bed, Our Messengers. Blue Eyes will come back.

Ngày 26/4/2014: Be patient, Our braveMessengers. Lord is also not happy. Hunger is itself a challenge for You.

- Trong này Durga nhắc nhiều đến Lord, nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như có một Facebooker tên Lord?

- Đúng vậy. - Mai Thanh đáp lời Bách. - Lord, nghĩa tiếng Anh của nó là “Chúa”, “Đức Ngài” hoặc “Chủ nhân ông”. Nhưng IP chỉ ra chỗ của hắn ở tận Rio de Janeiro kia. Những thông tin này giống như Durga chỉ nhắc lại các mệnh lệnh của Lord. “Lord muốn ngừng tìm kiếm. Mắt Xanh không bay an toàn. Hãy

ngủ yên và chờ đợi, những Người truyền tin vĩ đại của chúng ta.”, “Cây cối không thể mọc nếu không có dưỡng chất. Nhưng hãy ở yên trên giường, hỏi những Người truyền tin. Mắt Xanh sẽ quay trở lại.”, “Hãy kiên nhẫn, hỏi những Người truyền tin can đảm. Lord cũng không vui. Chính cơn đói là một thử thách đối với người.” Đọc tất cả những câu khó hiểu này và nhiều mệnh lệnh khác nữa thì có vẻ như Durga luôn tuân theo các chỉ dụ của Lord. Những câu như “Lord muốn ngừng tìm kiếm”, “Lord cũng không vui” chứng tỏ Lord là nhân vật tối cao của nhóm người này còn Durga chỉ là nhân vật thứ cấp thừa hành mệnh lệnh. Tuy nhiên Lord lại chưa từng nói một lời nào trên diễn đàn giống như thể hắn là kẻ vô hình vậy. Điểm mấu chốt của chúng ta ở đây là Lord là ai? Hay chỉ là một Facebook giả được lập ra để tạo một sức mạnh bí ẩn? Durga là ai? Chúng đang âm mưu điều gì và việc tìm kiếm các bộ phận trên cơ thể nạn nhân nhằm mục đích gì? Theo anh thì Mắt Xanh là thế nào? Mắt Xanh là tên người hay là một thứ gì đó mà chúng ta chưa biết? Liệu nó có phải là “hình nhân thể mạng” như anh đã phỏng đoán không?

Bách đưa một ngón tay lên miệng giống như thể đang có những kẻ vô hình vây xung quanh họ và nghe hết những điều này. Kỳ thực anh chỉ cần được yên tĩnh và không muốn tất cả những suy luận ảnh hưởng đến sự tập trung cao độ của mình.

Ngày 29/5/2014:

Beauty, Beauty, Float on Water

Finger, Finger, Swim in the river

The tree has still hunger

Your libido is being in danger

Blue Eyes are coming back, Our brave Waiter

- Mọi người xem nhé, câu này giống như thơ ấy. - Tú đen nắc nỏm khi Bách lật đến bức ảnh chụp màn hình tiếp theo. - Nó nhắc đến một người đẹp nổi trên mặt nước và ngón tay bơi trên sông, cái cây vẫn còn đang đói, sự sống đang gặp nguy hiểm và Mắt Xanh đang quay trở lại. Trong tiếng Anh thì từ ngón tay thường ở dạng số nhiều, nhưng ở đây là số ít, chỉ một ngón tay. Chúng ta đều biết nó ám chỉ điều gì rồi. Hơn nữa chỉ thị này lại được đẩy lên diễn đàn một tuần trước khi Lê Hoàng Mai mất tích. Anh đúng tuyệt đối rồi anh Bách. Bọn em rất tự hào về anh. Nghĩa là tất cả những vụ án mạng này đều phải đi kèm với Mắt Xanh. Có Mắt Xanh thì mới có án mạng. Hay nói đúng hơn là những kẻ giết người phải chờ Mắt Xanh xuất hiện thì mới ra tay. Quãng thời gian giữa hai vụ ám hại Mỹ Anh và Lê Hoàng Mai cách quãng khá dài, tận hơn 7 tháng, trong khi năm vụ án còn lại thì rất sát nhau về thời gian. Ngay dưới chỉ thị của Lord

về việc tạm được coi là sát hại Lê Hoàng Mai có hai bình luận, của Morrissey và Athena. Chúng đều chỉ nói gọn lỏn “Durga, accepted”. Trong vụ này có những hai tên nhận lệnh. Nghĩa là chúng cần tới hai người để khống chế và đẩy Lê Hoàng Mai xuống nước. Sau đó Durga để cách quãng và mãi đến ngày 20/7/2014 mới đẩy tin lên tiếp. Chúng ta đều biết rõ đây là ngày gì, vũ công Hoàng Cẩm Tú được xác định bị rơi xuống núi ngày 21/7/2014, mà thử nhìn xem, hẳn nhắc đến từ gì, vẫn lại thơ với thần, thằng này điên rồi, mà tất cả lũ người này đều ủng hộ cái điên của hắn. Đến chỉ thị này thì dường như tất cả đều reo hò ủng hộ cho kế hoạch “Cái cây” của chúng. Các comment toàn “Congratulation” và “We are waiting to see our tree”. Chúng chờ đợi giây phút được xem cái cây thành hình. Tội biến thái, bệnh hoạn. Bài thơ của Durga có nhan đề là “Angle in Valley”. Thiên thần trong thung lũng. Hair is long as falls. Tóc dài như mùa thu, hay như suối đổ nhĩ, cả con dốc nữa². Hẳn nhắc đến tóc. Anh lại ghi bàn rồi anh Bách. Kết thúc lịch sự bằng R.I.P - Rest in Peace. Hãy yên nghỉ. Lần này Mother Theresa và Paul Erdos nhận lệnh. Chúng cũng cần tới hai người để đẩy Hoàng Cẩm Tú xuống núi. Ngay sau đó, rạng ngày 22/7/2014, Durga bày tỏ một lời khen ngợi “Well done, Our brave Soldiers. The six Blue Eyes are waiting for You. Take it off”.

- Làm tốt lắm, những chiến binh dũng cảm của chúng ta. Sáu Mắt Xanh đang chờ đợi các người. - Mai Thanh lắm bầm như bị thối miên trong thế giới kỳ quái của những kẻ vô hình. Cô thì thâm. - Các bạn, tôi vẫn chưa hiểu Mắt Xanh là cái gì? Nó là thứ gì vậy?

- Phần thưởng. - Bách nói gọn. - Cứ mỗi lần chúng hoàn thành nhiệm vụ thì Mắt Xanh sẽ xuất hiện. “Sáu Mắt Xanh đang chờ đợi các người”. Nghĩa là mỗi tên sẽ được ba. Trong vụ Mỹ Anh, chỉ có mình Morrissey nhận lệnh nên Durga nói: “Ba Mắt Xanh sẽ được đền bù cho nhan sắc của cô ta.” Trong khoảng thời gian cách quãng từ 31/10/2013 đến 29/5/2014, các vụ án mạng tạm dừng lại, chính là vì “Lord muốn ngừng tìm kiếm. Mắt Xanh không bay an toàn. Hãy ngủ yên và chờ đợi, những Người truyền tin vĩ đại của chúng ta”. Việc ngừng lại này có liên quan đến mắt Xanh vì nó “không bay an toàn”. Có thể có trục trặc nào đó khiến Durga không có phần thưởng cho chúng và dường như nếu không có Mắt Xanh, sẽ không thể nào sai khiến được chúng.

Hai người còn lại tròn xoe mắt nhìn Bách. Tú đen lấp bắp:

- Anh Bách, tại sao không ai nghĩ ra được những điều đó mà chỉ có anh. Đó chính là lý do... - Tú đen thờ dài nặng nề. - ... anh bị gạt ra khỏi ban chuyên án anh Bách ạ.

Lúc này dường như Bách không còn để tâm đến nỗi đau khổ vẫn đeo đẳng như vôi bạch tuộc suốt mấy ngày nay nữa. Anh như đang lên cơn sốt. Mọi tế bào thần kinh được huy động tới đa như cỗ máy đang chạy hết công suất khiến cho nhiệt lượng đủ để hun cháy tất cả những gì chạm vào nó. “Durga, mi là ai?”

- Liệu Mắt Xanh có phải là tiền không? - Mai Thanh phỏng đoán.

- Tôi nghĩ không đơn giản như thế. - Bách bác bỏ. - Tôi nghĩ nó là một thứ khủng khiếp, chưa bao giờ từng xuất hiện.

Chi thị tiếp theo của Durga quả nhiên cũng được đẩy lên vào 24/9/2014, trước vụ án Mai Thủy Lê hai ngày. Hấn chỉ viết: Bone needed. Our messengers, You must do carefully. The eight Blue Eyes.³ Vụ này phức tạp hơn nên Durga nhắc nhở người của hấn hãy cẩn thận. Chúng cần xương để hình thành người trinh nữ. Đúng như phỏng đoán của Bách và có vẻ như phần thưởng của vụ này đã tăng lên. Tám Mắt Xanh. Có hai người lĩnh nhiệm vụ: Buddha và Chopin.

Bách chú ý hơn tới một chỉ thị ngày 28/9/2014: “The Messengers has accepted the will of our Lord. He was aboard anh brought Death to the betrayer. He who cannot keep a secret must die. One Messenger needs to return home and we must help him.” Thông tin đặc biệt này khiến Bách gợn lên một cảm thức khó hiểu. Anh lầm nhảm đọc theo:

- “Những người truyền tin đã thực hiện sứ mệnh cao cả của Ngài. Anh ta đã lên tàu và mang kẻ phản bội đến cho Thần chết. Kẻ nào không giữ bí mật, kẻ đó sẽ phải chết. Một người truyền tin cần trở về nhà và chúng ta phải giúp đỡ hấn.” Có kẻ đã tiết lộ bí mật chẳng? Và hấn đã bị thủ tiêu.

- Có vẻ như vậy Mai Thanh gật đầu đồng tình. Nhưng “Một người truyền tin cần trở về nhà và chúng ta phải giúp đỡ hấn” là ý thế nào?

- Một đồng đội của chúng cần sự giúp đỡ. - Tú đen bình luận. - Nhưng cũng chưa chắc. Tội này đầy những ám hiệu. Anh xem nhé. Ngày 19 tháng 10, ngay trước hôm Linh Đan bị cắt tai, hấn viết: “Hỡi những kẻ đòi bại, tất cả còn đang tiếp diễn. Trinh nữ của chúng ta cần phải lắng nghe tiếng kêu khóc đau khổ của các người. Tám Mắt Xanh sẽ thuộc về Người.” Lần này chúng đã dùng thẳng từ Maiden - Trinh nữ. Coi như cái suy luận có vẻ cổ tích kỳ ảo của anh đã được chứng minh. Anh nghĩ gì về từ “lắng nghe”, có phải là ám chỉ cái tai không? Cái tai của Linh Đan. Lần này Artemis và Chopin nhận lệnh.

- Từ “Debauchees” chính xác hơn là “Kẻ trụy lạc”, ám chỉ tình dục. - Bách vừa đĩnh chính vừa hí hoáy tra từ điển. - Tất nhiên cũng hàm ý “đòi bại”.

- Từ này cũng lặp lại ở chỉ thị tiếp theo vào ngày hôm kia: Kẻ đòi bại, hay “kẻ trụy lạc” theo ý anh, sẽ đi xuống địa ngục trong gạch vữa. Ta đã nhìn thấy người cùng những Người truyền tin dửng dưng. Người sẽ nhìn thấy chúng ta thôi, hỡi Trinh nữ. - Tú đen dịch những từ, có vẻ như rất tối nghĩa đang hiện trên màn hình.

- Hấn dùng ám hiệu để vừa nguy trang trước những kẻ tò mò như chúng ta, vừa ra vẻ kỳ bí để gây ấn tượng với lũ người mê muội, cuồng tín này. - Mai Thanh nhăn mặt khinh ghét.

- Hấn lại nhắc đến “Nhìn” và “Gạch vữa”. Nghĩa là hấn biết trước cô bé giúp việc sẽ đi vào ngôi nhà hoang kia hay sao? - Bách kinh ngạc. - Gạch vữa, ám chỉ cái biệt thự vẫn còn nguyên gạch vữa. Riêng điều này là khác tất cả mọi lần. Những lần thủ tiêu nạn nhân trước hấn không nói địa điểm cụ thể. Chỉ hai lần duy nhất là “trôi trên nước” và “trong thung lũng” thì hấn có thể chọn bất cứ nạn nhân nào và dẫn họ ra mép nước cũng như ép trèo lên đỉnh núi, nhưng không phải ai cũng đi vào những ngôi nhà hoang. Để ép được một cô gái đi vào ngôi nhà hoang nằm ngay trong thành phố đông đúc là chuyện không đơn giản. Nó khác hoàn toàn với việc vô hiệu hóa nạn nhân ở những nơi không ai bén mảng trong vòng bán kính vài cây số. Hay lần trước, chúng chủ định chọn cách đẩy nạn nhân xuống từ đỉnh núi và trên bờ sông nhằm mục đích tạo ra những tai nạn tự nhiên. Nhưng tôi đồ rằng việc chọn địa điểm ở ngôi nhà “gạch vữa” thì không liên quan đến cách thức phi tang mà liên quan đến việc chúng đã theo dõi từ trước và biết rõ lịch trình của nạn nhân hay ra vào ngôi nhà đó. Còn chẳng có lý gì để cứ phải thực hiện án mạng ở đúng một ngôi nhà hoang.

Chính những lý lẽ vừa rồi của Bách đã khiến anh phải tự rùng mình. Kẽ nào lại có thể biết chắc rằng cô bé giúp việc của Mỹ Lâm hay lui tới chỗ đó gặp bạn tình? Hấn cũng tiếp tục sử dụng từ “kẻ truy lục”. Đây là từ dành cho cô gái đại dột. Liệu hấn có quen biết gã thợ xây bạn trai của cô hay không? Hay hấn đơn phương theo dõi? Nếu vậy, Durga phải quen thuộc địa bàn đến nỗi... chính là kẻ sống ở khu chung cư An Phát. Người nhận điện thoại sáng hôm qua từ cuộc gọi ở máy Đăng cũng được định vị ở khu chung cư An Phát. Hai phát hiện rùng mình về cái địa danh quen thuộc khiến Bách lại lạnh gáy thêm lần nữa, giống như thể gió mùa đông không nể nang gì bốn bức tường và cánh cửa gỗ dày nặng mà cứ tự nhiên thốc thác vào trong phòng khiến anh ớn lạnh.

- Các vụ án mạng đều do những Người truyền tin khác nhau nhận mệnh lệnh. Riêng trong ba vụ gần đây đều có sự tham gia của Chopin. - Tú đen trầm ngâm như thể nói một mình.

- Hấn muốn được nhiều điểm thưởng. - Mai Thanh nhún vai mĩa mai và ghé sợ.

- Không, - Bách phản bác. - Ba vụ sau này đều cần đến sự “gọn gàng” Chopin có tay nghề về phẫu thuật, chắc chắn thế, nên hấn lấy đi các bộ phận của tử thi một cách dễ dàng mà không gây ra nhiều tổn thương phần mềm xung quanh.

- Một thằng đồ tể ư? Một thằng đồ tể biến thái coi việc lấy đi các bộ phận cơ thể người cũng phải nghệ thuật như chơi nhạc giao hưởng. - Mai Thanh kêu lên.

Cả ba sững người. Chính Bách cũng chững lại, không phải vì cái suy luận logic mà anh vừa đưa ra. Anh nói khẽ:

- Đây rõ ràng là một giáo phái, chúng hành động cuồng tín và mù quáng theo chỉ dụ của Lord và Durga. Chúng bị mê muội bởi Mắt Xanh, một thứ thần bí, quái đản nào đó mà chúng ta chưa biết. Nhưng nguy hiểm nhất là một tổ chức tà giáo có mặt khắp mọi nơi trên thế giới chứa chấp các thành viên đều không phải loại võ biền thất học. Tất cả sử dụng được tiếng Anh, thậm chí còn có chuyên môn y khoa. Chính vì thế nên chúng hành động kín đáo và chuyên nghiệp, không một dấu vết để lại làm vật chứng. Kẽ hở duy nhất là mấy cái Facebook đầy những câu đố như cổ tình trên người chúng ta. Và các IP mà chúng ta lùng sổng tìm được thì lại trình ra những địa điểm truy cập chỉ nhằm mục đích chứng minh chúng là những kẻ chuyên nghiệp. Nhưng điều bí hiểm nhất vẫn là... - Bách còn hạ thấp giọng hơn nữa, như thể những điều anh sắp nói ra cũng có thể khiến đám lá cây lạnh ngắt ngoài vườn kia phải rùng mình. - Tại sao tất cả bọn chúng đều mang mặt quỷ? Điều gì đã biến khuôn mặt bọn chúng thành ra như thế? Hay giáo phái này tập trung tất cả những kẻ bị ruồng bỏ vì không được mang khuôn mặt người?

- Chúng bị quỷ ám. - Mai Thanh thì thầm.

Bách giật mình như vừa chợt nhớ ra điều gì là quan trọng. Anh quay sang Tú đen.

- Hôm qua tôi hỏi cậu có biết Morrissey là ai không.

- Có biết, Morrissey tên thật là Steven Patrick Momssey sinh ngày 22 tháng 5 năm 1959, từng là ca sĩ vocal trong ban nhạc The Smiths của Anh. - Tú đen nhắc lại đúng câu hôm qua giống một cái máy, như thể anh thuộc lòng tiểu sử của tất cả những cái tên mà họ đã tìm thấy.

- Anh ta làm sao?

- Chẳng làm sao cả, chẳng có gì đặc biệt ngoài việc thích ủng hộ phong trào bảo vệ động vật như nhiều ngôi sao khác. Anh ta đấu tranh cho quyền động vật và đã từng xuất hiện trong hình ảnh chiến dịch của PETA, Hội những người ứng xử nhân đạo với động vật.

- Còn gì nữa không? Cậu không thấy điểm chung gì giữa những con người này ư?

- Tất cả chúng ta đều đã cố gắng đi tìm điểm chung của các thành viên hội kín suốt gần tháng nay, nhưng chẳng thấy gì ngoài đây là những người rất tài năng và nổi tiếng trên mọi lĩnh vực, cả nhiều nhân vật tôn giáo nữa, Đức Phật, Chúa Jesus, nữ thần Durga, nữ thần Artemis, Athena.

- Đúng vậy, có lẽ đây chỉ là một sự trùng hợp thôi. - Mai Thanh xen vào. - Chúng nguy trang bằng tên tuổi những người nổi tiếng cho tiện lợi, thay vì

chúng mất công nghĩ ra một cái tên như Rose hay Mark, vì chẳng nào tất cả bọn chúng cũng đều là những kẻ ẩn danh hết. Nhưng một khi chúng đã chọn tên các danh nhân và thần thánh để làm hiện thân của mình thì đúng như anh Bách nói, đây là một nhóm người có trình độ cao nhưng mang khuôn mặt và tâm hồn của quỷ dữ.

Phan Đăng Bách im lặng vài giây, như cân nhắc nên để những điều sắp nói đây sẽ diễn đạt theo cách nào cho giản đơn và bình thường nhất.

- Morrissey là một người vô tính. - Bách vụt nói như bị người ủa vai.

- Vô tính? Tú đen kinh ngạc. - Là hẳn được sinh sản vô tính ấy à?

- Không, vô tính hoặc giới tính thứ tư, tôi không biết chúng ta dịch thế có chính xác không nhưng nó bắt nguồn từ “Asexual”. Loài người có ba thiên hướng tính dục chính: Dị tính luyến ái, đồng tính luyến ái và song tính luyến ái, còn những người vô tính, sẽ không bị hấp dẫn về mặt tình dục với cả nam lẫn nữ.

- Vui đấy, em chưa bao giờ nghe nhắc đến khái niệm này. Nghĩa là cái gã này cả đời không làm tình à?

- Anh ta phát biểu trên báo chí là “Tôi không thể tưởng tượng được có lúc nào mà cơ thể tôi lại cảm thấy những rung động tính dục. Tôi không hề có nhận thức về các trải nghiệm tình dục cho mãi đến năm 28 tuổi”. Nghĩa là anh ta cũng từng thử qua nhưng kèm theo đó là những miêu tả rất tệ về trải nghiệm này và năm 33 tuổi đã công khai tuyên bố trước báo chí rằng mình là người vô tính.

- Ô, vậy à? Thì sao nào? - Tú đen ngần ngại.

Bách thở hắt ra nặng như leo dốc.

- Tất cả những người này... đều là vô tính: Hay ít ra, bị chúng coi là vô tính.

Kết luận này thậm chí còn khiến Tú đen ngần ngại hơn nữa. Anh hỏi một câu tối nghĩa:

- Tại sao chúng lại suu tầm những người vô tính để làm gì?

- Đầu năm 1948, chuyên gia tình dục học người Mỹ Alfred Kinsey, cha đẻ của chuyên ngành với tính học, đã gây sốt với toàn thế giới khi xuất bản hai cuốn sách về những xu hướng tình dục bao gồm cả công cụ đo lường thái độ tình dục gọi là “Kinsey Scale”. Sau khi nghiên cứu các xu hướng dị tính, đồng tính và lưỡng tính với 5300 đề tài phỏng vấn thực nghiệm thì Kinsey đánh dấu X cho một thái độ tính dục lần đầu tiên được loài người nhận biết: Những người không bị hấp dẫn bởi tình dục từ cả người cùng giới lẫn khác giới. Hay nói đúng

hơn, họ là những người hoàn toàn bình thường và khỏe mạnh cả về tâm hồn lẫn thể xác nhưng không hề có nhu cầu về tình dục. Thậm chí không có khái niệm về xúc cảm tình dục. Nhưng chỉ hai thập niên trở lại đây thì đề tài “Người vô tính” mới được các nhà khoa học nghiên cứu một cách bài bản và họ gọi đó là nhóm người đã bị Kinsey bỏ quên mặc dù ông đã đánh dấu X cho nó.

Bách và Tú đen kinh ngạc quay sang nhìn Mai Thanh như bị thôi miên trong lúc cô thuyết trình về một luận điểm khoa học theo cách đều đều vô cảm. Người nữ cảnh sát tăng lờ ánh mắt nghi hoặc của hai đồng nghiệp và tiếp tục:

- Đúng vậy, trước giờ chúng ta vẫn nhìn nhận những người độc thân theo cách kỳ thị độc ác bẩm sinh của loài người. Chúng ta cho rằng hoặc họ quá thiếu sức hấp dẫn nên bị ế, hoặc họ quá khó tính và kiêu ngạo nên không thể chọn cho mình một đối tác phù hợp. Chúng ta luôn quy chiếu hiện tượng theo bản chất của chính chúng ta. Chúng ta cho rằng không một người bình thường nào có thể từ chối danh vọng, tiền bạc, ái tình và sự ấm cúng của gia đình, những kẻ từ chối nó, hoặc là đạo đức giả mà tự khoác mặt nạ và cố dối lòng mình, hoặc là kẻ bất thường về tâm lý. Người độc thân trở thành kì dị trong mắt những đồng loại thiếu hiểu biết và khó khoan dung. Họ trở thành đối tượng chế giễu, đàm tiếu và thương hại. Trong khi người vô tính chỉ là một phần của tự nhiên vì mọi sự tồn tại đều có lý do của nó. Họ vẫn là những con người trí tuệ, tài năng, hòa đồng, nhân hậu, thích chia sẻ, quảng giao và yêu thương đồng loại. Chính sự ấu trĩ và vô tình của nhân gian mới đẩy những người vô tính trở thành khép kín, cấm câu, khó chịu và bị cô lập. Họ trở nên cảnh giác khi tiếp xúc xã giao với bất cứ người nào. Nhiều người yếu đuối lâu dần sẽ trở nên ngại ngùng và sợ hãi khi tiếp xúc xã hội. Họ sợ những câu hỏi vô hình nằm trong ánh mắt những người xung quanh, và không nhiều người đủ dũng khí để sống thật với chính mình, nghĩa là đủ khả năng để giải thích cho những người “bình thường” hiểu rằng tôi vô cùng hạnh phúc khi được sống đúng với bản thể của mình, tôi sống độc thân, hạnh phúc với không gian riêng, công việc yêu thích và những người bạn tốt. Tôi lựa chọn cách sống này cũng giống như trời sinh ra bạn thích một mái ấm gia đình vậy. Tôi hoàn toàn bình thường và bạn không thể quy chụp tôi là kẻ kỳ quái chỉ vì tôi là số ít. Thậm chí phần lớn còn không tự xác định được bản thân mình là người như thế nào. Chính họ cũng thấy mình bất thường và tự nhận mình là một sai sót của tự nhiên. Chính điều đó khiến cho họ trở nên mặc cảm và nhiều người đã từ cô lập vì chịu sức ép căng thẳng của những người thân. Một số người sinh ra trong những gia đình truyền thống luôn khát khe với quan niệm tình yêu, hôn nhân nên chỉ vì thiếu bản lĩnh và quyết đoán mà đã sống thay cuộc đời của người khác bằng cách nhắm mắt khi hôn với một người đã được thân nhân chọn hộ, và kết quả là sự ấu trĩ đã biến thiên đường tươi đẹp của cuộc sống trở thành nỗi bất hạnh nơi trần thế chỉ vì họ đã làm trái với tạo hóa. Tất nhiên tỉ lệ người vô tính trên thế giới chỉ là một phần trăm, nhưng điều đó cũng có nghĩa không phải là duy nhất đúng không nào? - Mai Thanh nói hầu như thì thầm. - Đúng không nào, anh Bách? Trong số một trăm người sẽ có một

người cả đời không bao giờ mong muốn chuyện tình ái. Họ là những người hạnh phúc vĩnh viễn mà không cần tới ái tình. Và cũng không vì thế mà họ trở nên nhạt nhẽo.

Trong khoảnh khắc, hai người đồng nghiệp nam chợt hiểu ra vấn đề như thể điểm mù ở đuôi mắt bỗng nhiên sáng tỏ trong không gian ba chiều. Ôi Mai Thanh, cô em gái mà ông Trời đã mang đến cho Bách, người bạn và người đồng nghiệp tuyệt vời của anh, người đã cự tuyệt tình cảm của Bách và tất cả những người đàn ông tốt bụng khác để cuối cùng hứng chịu những kỳ thị cố hữu của người đời trong đó không thể không tồn tại chút hiềm khích từ lòng tổn thương của những gã đàn ông tự mãn.

- Em đã khám phá ra bí mật của bản thân mình từ 5 năm trước, khi tình cờ lạc vào diễn đàn của trang web AVEN⁴, dành cho những người vô tính. Ví thử nếu trong số những nickname này có tên David Jay, người sáng lập ra AVEN, thì em đã đoán ra ngay điểm chung giữa bọn chúng. Hay chính chúng cũng sợ có người sẽ đoán ra nhỉ.

- Tôi cũng chỉ mới giải được ẩn số từ chiều hôm qua, lúc vô tình nhìn thấy từ lịch Phật của mẹ tôi. Hình Đức Phật Thích Ca Mâu Ni tỏa ánh hào quang, dường như rọi sáng luôn vào những góc tăm tối trong đầu óc tôi suốt cả tháng vừa rồi. Trong số những nhân vật này, tôi chỉ biết vài người là nữ y tá nổi tiếng Florence Nightingale, Mẹ Theresa, nhà triết học Immanuel Kant, nhà vật lý Isaac Newton, nhà văn Emily Bronte, chính trị gia người Mỹ Ralph Nader, nhà soạn nhạc Chopin... Liên tục cả tháng trời tôi tự hỏi giữa họ có điểm chung gì với những nhân vật tôn giáo mà chúng lựa chọn làm hiện thân. Và rồi điều đó chợt lóe lên trong khoảnh khắc. Tất cả những người này, đều chưa bao giờ kết hôn. Hay nói chính xác hơn cuộc sống cô độc không xác thịt phạm tục là thứ mà họ lựa chọn. Và sau nửa ngày tìm kiếm thông tin thì tôi được biết tất cả những người này được cho là vô tính. Ngay cả những vị thần mà chúng lựa chọn trong thần thoại Hy Lạp cũng là các thánh nữ đồng trinh như nữ thần trí tuệ Athena và nữ thần săn bắn Artemis. Tôi cũng tự hỏi tại sao chúng chọn Durga mà không phải là Bralima, Vishnu hay Shiva. Có lẽ Durga là nữ thần tối thượng đã sinh ra tất cả các vị thần.

- Chờ chút. - Tú đen ngắt lời Bách. - Em cũng nghiên cứu cái tay... Durga này rồi. Durga không phải chưa bao giờ kết hôn. Theo thần phả Ấn Độ thì bà đã tái sinh để kết hôn với thần Shiva. Và các thể hóa thân của bà bao gồm Lakshmi, Saraswati, Kali và Chandi. Tất cả các nữ thần là hiện thân của Durga đều có một ông chồng là nam thần cả.

- Chúng không quan tâm đến chuyện phức tạp đó đâu. - Bách nhún vai. - Ngay cả Đức Phật Thích Ca cũng đã từng có vợ đây thôi, khi ngài chưa xuất gia và còn là thái tử Siddhartha. Tuy nhiên dường như chúng quy tất cả về một mối rằng những nhà tu hành và thánh nhân hẳn phải là vô tính hết. Trong danh sách

này như chúng ta đã thấy còn có nhà thơ Mỹ Emily Dickinson, nhà thơ Nhật Kenji Miyazawa, nữ triết gia người Pháp Simone Weil, nhà truyền giáo Jemima Wilkinson, nghệ sĩ nhạc Jazz Sun Ra, ca sĩ Emilie Autumn, nhà hóa sinh thiên tài Otto Warburg... Trong số đó có nhiều người sẵn sàng giữ trinh tiết cho đến chết như nữ chính trị gia Valeriya Novodvorskaya - người sáng lập Đảng Liên minh Dân chủ Nga, diễn viên hài Paula Poundstone, nữ diễn viên Janeane Garofalo, nhà văn Keri Hulme, nhạc sĩ Richey Edward, họa sĩ Edward Gorey và điển hình là ca sĩ Morrissey. Họ tuyên bố công khai trước báo chí rằng họ không thích tình dục, không quan hệ tình dục và họ là người vô tính, họ hạnh phúc với sự cô độc ngày này qua tháng khác.

- Vậy theo anh thì... tất cả tội vô tính có thú vui gắn tên các danh nhân vào bộ mặt thật ghê tởm của chúng là một giáo phái mà giáo chủ của chúng là Lord. Chúng đang sưu tầm đủ các bộ phận cơ thể thanh nữ để hình thành một trinh nữ tế thần. Sau khi tế thần thì chúng sẽ làm gì? Và chúng tế thần nhằm mục đích gì?

- Có một chi tiết trùng hợp ở đây là ngoài việc các nạn nhân đều là những cô gái trẻ xinh đẹp, ba trong số đó là bạn gái của Vũ Phương Đăng, người thứ tư đã có quan hệ sơ giao với hắn, còn có một điều kỳ lạ, ngay trước khi chết, ba trong số các nạn nhân đều liên quan đến các hành vi tình ái là Mỹ Anh, Mai Thủy Lê và Trần Hoa Liên. Mặc dù Trần Hoa Liên lúc đó chưa gặp người tình nhưng khả năng rất cao là cô ta đã bị theo dõi khi hàng ngày đều hẹn hò bạn trai ở đó và bị kẻ bám đuôi chứng kiến cảnh quan hệ xác thịt. Chưa kể các nạn nhân còn lại là Linh Đan, Lê Hoàng Mai và Hoàng Cẩm Tú cũng đều là những thiếu nữ rất sành điệu và bốc lửa.

- Ý anh là tội vô tính quái đản này căm thù những hành vi tình dục, đơn giản chỉ vì chúng tẩy chay việc quan hệ tình dục. - Tú đen phỏng đoán giả định của Bách.

- Tôi có cảm giác như vậy. Trong chi thị ngày 29 tháng 5, Durga làm một bài thơ chỉ dụ đầy bùa chú có câu “The tree has still hunger. Your libido is being in danger”. Thoạt nghe thì tưởng là “Cái cây đang đói. Sinh lực của các người đang gặp nguy hiểm”. Chúng ta suy luận thành chúng đang muốn “cái cây” ma thuật, hay có thể gọi vật tế thần của chúng, hút hết sinh khí của những cô gái mà trước sau cũng sẽ nhanh chóng biến thành nạn nhân của vụ án mạng. Nhưng từ “libido” còn có nghĩa là “nhục dục”. Vậy thì phải dịch chính xác là “Dục tình của các người đang đối diện với sự nguy hiểm”.

- Không phải thế, lần này anh sai rồi. - Mai Thanh gất lên cướp lời - Bản thân người vô tính chưa bao giờ có thái độ tẩy chay hay kỳ thị hành vi tính dục. Họ coi đó đơn giản là một phần nhân văn của con người và là động cơ di truyền nòi giống. Họ không bao giờ cảm thấy những hấp dẫn về mặt giới tính không có

nghĩa là họ căm thù điều đó. Hai chuyện này là hoàn toàn khác nhau. Giống như anh không thích món cháo trắng đúng không nào, nhưng có bao giờ anh căm ghét người nào ăn cháo không. Tất nhiên là không rồi. Người vô tính không tồn tại bất cứ một điều bất bình thường nào cả và không phải tất cả những kẻ vô tính đều mang mặt quỷ.

Mai Thanh nói một thôi khiến Bách và Tú đen chững lại sững sờ. Họ chợt nhớ ra mình đã vô tình làm tổn thương một người phụ nữ ngay trong nhà cô ta. Bách nhận ra cô nói đúng, chẳng bao giờ có mẫu số chung nào giữa người tốt và kẻ xấu. Và nhân tính cũng như nhận dạng con người được định vị không phải vì xu hướng tình dục của họ. Lập luận của anh hoàn toàn phi logic, song có một điều gì đó mà trực giác khẳng định là đúng đắn nhưng nhận thức của anh vẫn chưa thể chứng minh được thành lời. Tại sao cái giáo phái của chúng lại tập trung nhiều người vô hình đến thế từ khắp nơi trên thế giới và chúng hoạt động theo tôn chỉ nào? Dù câu trả lời có là thế nào thì bản thân mạng lưới rộng khắp cũng như sự kín kẽ đến mức hầu như hoàn hảo của chúng và sáu án mạng liên hoàn đã khiến cả ba cảnh sát hình sự đều rùng mình vì họ không biết đang phải đối mặt với thứ gì.

- Mắt Xanh là cái gì vậy?

Tú đen thì thậm chí như thể chỉ cho chính mình nghe nhưng lời nói khẽ như gió của anh cũng đủ khiến hai người còn lại lạnh gáy thêm lần nữa. Mắt Xanh - Mi là thứ gì vậy? Bách rời khỏi những file chụp màn hình trên máy tính. Mắt anh hoa lên vì tập trung lâu. Một vầng hoa cà hoa cải nở hào quang khiến những ảo giác vô chùng lại hình thành. Anh nhìn thấy khuôn mặt của quý, như đã từng nhìn thấy hư ảnh của hắn một lần trong bóng đêm. Và lần nữa, lại sáu khuôn mặt người đau đớn trong kinh hoảng tận cùng. Gió đầu đông đã lồng lộn ngoài vườn, báo hiệu một cơn bão lạ trái mùa trở đến từ đâu đó xa lắc ngoài biển Đông.

Ghi chú:

1. IP (Internet Protocol) là địa chỉ của một máy tính khi tham gia vào mạng nhằm giúp các máy tính có thể chuyển thông tin liên lạc với nhau bằng cách sử dụng giao thức Internet. Mỗi địa chỉ IP là duy nhất trong cùng một cấp mạng.

2. Trong tiếng Anh-Mỹ: Fall có nghĩa là “mùa thu”, “con dộc” hoặc “thác”.

3. Cần có xương. Hỏi những người truyền tin của chúng ta, các người phải làm cho cẩn thận. Bốn Mắt Xanh.

4. AVEN - Asexual Visibility and Education Network: Là trang web dành cho cộng đồng người vô tính lớn nhất thế giới được David Jay sáng lập năm 2001.

Chương 23

Họ Vũ

Cửa sổ tầng hai của căn nhà ba tầng trông ra con hẻm lớn um tùm những cây cỏ thụ có lẽ đã được trồng từ thời Pháp thuộc. Giờ các tầng lá sẫm tối trong tiết trời đông chí khiến bóng của chúng bao trùm lên cả những ô cửa sổ rộng, làm cho căn phòng bên trong càng trở nên ảm đạm hơn hao giờ hết. Giọng nói đều đều của người đàn ông cũng dường như phủ họa cho không khí tê tái này:

- Tôi gọi chú lên đây, sau khi đã cân nhắc suốt một tháng qua vì không muốn chú đau đầu thêm nữa, tôi biết tình trạng của chú cũng đã đủ khốn khổ rồi. Nhưng chú có biết tại sao vừa rồi tôi thoát được thằng Hoàng không?

Người đàn ông ngồi trên ghế đối diện phía bên kia chiếc bàn lớn lấp bắp, dường như ông ta bị một phản xạ có điều kiện khiến mọi tự tin và quyền lực thường ngày sẽ biến mất để thay vào đó là thái độ phụ thuộc, nhũn như chi chi mỗi khi bước chân vào căn phòng hầu không bao giờ mở cửa sổ này.

- Anh Quang, là do chúng có thằng Hoàng đưa ra quá yếu, nhưng quan trọng nhất là mình... quá mạnh.

- Không... - Người ngồi sắp bóng bên chiếc bàn sát cửa sổ bỗng gằn giọng cơ hồ khiến người còn lại trong phòng cũng bất giác trở nên run rẩy vì bất an. - Mình không mạnh. Mình đang rất yếu, chú có biết không? Chưa lần nào tôi nói với chú rằng tôi đang sợ hãi, kể từ ngày chúng ta còn lùa trâu ngoài cánh đồng, đúng không nào. Nhưng bây giờ tôi cần phải nói với chú rằng, cần phải cho chú biết một sự thật rằng tôi đang sợ, rất sợ.

Ông ta thì thầm và ngay cả những bóng đen vô hình trên tường cũng chứng kiến mồ hôi đang tứa ra từ mọi lỗ chân lông của hai gã đàn ông luôn tự cho mình là gan lì và can đảm.

- Tại sao? - Người kia thì thào như hồ đang có vô số những cái tai bám quanh chân lông.

- Trước tòa, không ai tin thằng Hoàng. Ngay từ lời khai trên giấy đã không ai tin nó rồi, vì thiếu bằng chứng.

- Đúng vậy. Chẳng ai tin nó, đến em cũng không tin được. - Hấn cười khan, tiếng cười thích thú khàn khàn dẫu cố gắng không gây ồn nhưng cũng làm cho người kia nhăn mặt. Chợt nhận ra mình vô duyên, hấn lại lấp bắp. - Mọi chuyện xong rồi mà anh Hai?

- Chưa xong đâu, vĩnh viễn không bao giờ xong được, chừng nào nó chưa chết đi.

- Nó chết rồi cơ mà. Nó đã bị kết án tử hình.

- Tôi không nói thằng Hoàng. Là người khác, thằng khôn kiếp, trợ lý của thằng Hoàng.

- Thằng Diễn?

- Đúng, thằng Diễn. Nó đang cầm toàn bộ những đoạn ghi âm giữa tôi và thằng Hoàng.

Không khí trong phòng lặng đi mất một lúc. Nếu có người áp tai bên ngoài cánh cửa để đầu tường những kẻ bên trong đã đột quy vì âm thanh bị biến mất chừng một quãng dài. Mãi sau mới có người cất lời.

- Nó muốn vô quít dày có móng tay nhọn. Thằng Hoàng đến giai đoạn sau này đánh hơi thấy nguy hiểm nên chơi trò hai mặt đó. Tất cả những lần gặp gỡ trao đổi đều bị ghi âm. Thằng khôn nạn nó chủ trương đã chết thì chết cả đây, và nhờ cái băng ghi âm đó, tội của nó sẽ được giảm nhẹ đi được một chút chẳng. Và nó đưa cho người tâm phúc quý hóa của nó cất giữ.

- Vậy tại sao thằng Diễn không đưa chứng cứ ra trước tòa? - Người kia hỏi một cách ngẩn ngơ.

- Thì kẻ cấp bà già gặp nhau, mặt cưa lại gặp mướp đấng. Thằng Diễn muốn ăn tiền đậm trong vụ này. Nó giữ lại để tống tiền tôi, mặc sếp của nó muốn sống chết ra sao.

Âm thanh lại biến mất một chập nữa, cố gắng tập trung lắm thì sẽ nghe được những hơi thở nặng nề khó nhọc của những kẻ đã lọ mọ xuống bên kia dốc cuộc đời.

- Chỉ còn bốn tháng nữa là tôi về. Thế mà nghe chừng chưa có gì là an toàn cả. Tôi sẽ không còn chức, nhưng tôi còn tiền, rất nhiều tiền, ai cũng biết rõ điều đấy, thằng Diễn thì thậm chí còn biết nhiều đến mức độ nào. Và nó sẽ không chịu để yên. Nó sẽ moi của tôi đến đồng xu cuối cùng mới thôi. Vừa tháng trước tôi đã đưa cho nó hai trăm ngàn, bằng cả cái nhà của công chức chắt bóp rồi. Nhưng mới ngày hôm qua, nó xin tôi thêm một trăm ngàn nữa. Nó bảo tôi có một trăm cái nhà như thế, có cho bớt nó vài cái cũng chẳng hại gì, càng đỡ phải nhưc đầu quản lý tài sản.

- Thằng vô liêm sỉ.

- Không chỉ vô liêm sỉ thôi đâu. Nó còn bảo lẽ ra tôi phải cảm ơn nó vì nó đã cứu mạng tôi, để giữ được mạng sống thì có phải đánh đổi tất cả tài sản cũng

bởi vì tôi mà phải vào tù hay xấu vận phải lên ghế tiêm thuốc thì tài sản có mang theo được đâu. Nó bảo đảng nào cũng thế, nó chỉ xin một phần nhỏ thôi. Nhưng tôi biết cái “phần nhỏ” ấy sẽ dai dẳng kéo dài cho đến chết. Nó sẽ bòn rút từng đồng cho tới khi tôi thành kẻ ăn mày, và nỗ lực nhọc nhằn của 60 năm qua sẽ được chuyển sang túi nó hết. Nó sẽ được hưởng thụ cái phần đáng ra tôi được hưởng lúc cuối đời và cướp trắng miếng cơm của con cháu chúng ta.

- Bản chất của bọn tổng tiền là như vậy, chúng sẽ không bao giờ chịu dừng lại chừng nào còn nắm trong tay vật chúng.

- Tôi đã vào đường cùng rồi, giờ chỉ còn một cách thôi.

- Cách gì anh Hai? - Giọng nói đột ngột trở nên phân khích.

- Tôi quen một chủ doanh nghiệp người Canada. Ông này có một doanh nghiệp với số vốn đầu tư ban đầu khá lớn nhưng giờ đã xập xệ ông ta không muốn bán lại cái doanh nghiệp sắp chết toi đó cho một công dân Việt Nam mong muốn được định cư lâu dài ở Canada. Luật pháp Canada cho phép công dân ngoại quốc được định cư với điều kiện họ sở hữu một doanh nghiệp bản xứ với mức đầu tư theo quy định. Nếu không đảng nào cơ sở kinh doanh của ông ta cũng phá sản. Cuối cùng ông ta được tiền còn tôi được một suất định cư ở cái xứ sở sẽ tuyệt đối an toàn cho những người như chúng ta. Tôi sẽ ra đi dễ dàng vì đến giờ phút này tôi vẫn vô tội, miễn là bằng mọi giá không được để cho thằng khốn kia hóng được. Khí hậu ở Canada ổn định và môi trường sống tuyệt vời. Dẫu không phải vào bước đường cùng này thì tôi cũng vẫn muốn được sang ở đó. Tông giọng vốn luôn đầy tự tin giờ hạ thấp xuống về tự an ủi.

- Không đâu, thằng Diên vẫn sẽ không để cho anh yên. Nó sẽ quay sang em để ăn vạ, hoặc vẫn cứ trình ra chứng cứ. Anh vẫn chưa hết đau đầu đâu, dù Việt Nam chưa ký kết hiệp định tương trợ tư pháp với Canada thì việc chưa trở thành đối tác dẫn độ cũng vẫn không cản trở Interpol gây sức ép với cơ quan Tư pháp bên ấy.

- Nhưng Canada không... áp dụng án tử hình nên trường hợp của anh thế nào cũng sẽ được an toàn, việc đa phán quyết sẽ giúp anh thoát khỏi vòng dẫn độ.

Hắn biết khi người kia đã xưng “anh”, ấy là ông ta đã trở nên yếu thế và tuyệt vọng. Bỗng dưng chính điều ấy khiến hắn trở nên mạnh mẽ hơn sau khi được “chuyển giao cảm giác”, thứ khoái cảm quen thuộc khi nhìn thấy kẻ khác sợ hãi.

- Em vẫn còn cách này hay hơn.

- Cách gì thế. - Giọng nói bất chợt trở nên rộn ràng hy vọng.

- Nếu không thể làm cho những đoạn băng biển mất thì ta làm cho người cất giữ chúng biến mất.

- Không được đâu. - Lại một tiếng thờ dài. - Thằng Diễn không phải đồ đàn, nếu thế nó đã không moi được của tôi bốn tỷ chỉ trong ngần ấy thời gian. Nó bảo “con vợ” nó cũng đang giữ một bản sao khác. Nghĩa là nếu tôi đụng đến nó thì chỉ năm phút sau tôi cũng sẽ chịu chung số phận.

- Sao nó ngu thế?

- Ngu gì?

- Nó không những chỉ muốn mình nó được đắp đất ngủ mà còn kéo theo vợ đi cùng cho vui.

- Nó chẳng ngu đâu. Thằng này làm gì có vợ, vợ nó chết lâu rồi, nó dùng từ ấy để chỉ bồ nhí, mà làm sao tao biết được bồ nó là đứa nào.

Anh hẳn đã xưng tao, ý rằng hẳn mới là kẻ ngu lâu chứ chẳng phải kẻ khôn ần người kia. Hẳn thờ hất ra bực tức.

- Chuyện này dễ, tìm ra bồ nhí của em mới khó chứ bồ thằng Diễn thì chỉ mất hai ngày công của thám tử. - Nói đoạn hẳn khoác áo và dợm mở cửa.

- Chờ đã. - Người chủ nhà đằng hắng, mới đầu còn ngập ngừng rồi trở nên dứt khoát, tuồng như đe dọa. - Chú hẵng tạm ngưng chuyện gái gú. Chú thừa biết tụi đi săn luôn vin vào những lỗi nhỏ để mượn cớ khai lỗi lớn. Đừng có chết vì đàn bà.

Hẳn cười nhếch tinh quái.

- Anh đã từng bao giờ nhìn thấy em với đàn bà chưa nhỉ?

- Tất nhiên, tôi cứ nhắc vậy. Cũng nhiều người khôn chứ chẳng phải mình chú, nhưng khôn sáu mươi năm đại một giờ đấy.

Hẳn phá lên cười vì câu pha trò có lý và nhún vai không nói gì, mở cửa đi thẳng ra hành lang lạnh toát vì không có lò sưởi. Hẳn thoáng rùng mình. Có những thứ còn nguy hiểm hơn đàn bà rất nhiều.

Hẳn điều khiển chiếc xe một cách dễ dàng trên những con phố cổ đông đúc. Hẳn đi một chiếc Toyota tầm thường và thi thoảng cho lái xe nghỉ ở nhà,

đặc biệt là những lúc như thế này, hai điểm đến đều không nên cho kẻ thứ ba được biết. Bóng những người gồng gánh lầm lũi lướt ngoài cửa xe trong gió rét, và cả những người đi xe gắn máy sùm sụp chiếc mũ bảo hiểm trên đầu. Tất cả bỗng trở nên đe dọa với ánh mắt nhìn hẩn căm ghét. Khuôn mặt thất thần như nhận được tin ung thư giai đoạn cuối của giám đốc ngân hàng Hồ Huy Hoàng lúc bị tòa tuyên án in lên cửa kính. Cả khuôn mặt tái đi trong bóng tối khi Vũ Hồng Quang nói rằng mình đang sợ. Hẩn cũng sợ không kém khi lần đầu tiên thấy người anh vững như bàn thạch của mình trở nên sợ hãi. Trong mọi trò chơi, hai anh em nhà họ Vũ đều là những kẻ bất khả chiến bại, luôn thách thức định mệnh và Thần Chết. Từ lúc còn chăn trâu trên đồng cỏ làm thủ lĩnh của hơn trăm đứa trẻ làng cho đến khi đối diện trò chơi sinh tử ngoài chiến trường, hai anh em hẩn cùng trong một đại đội và cùng tồn tại sau khi tất cả đồng đội đã chỉ còn là thây xác trên những cánh đồng vô danh. Hai anh em hẩn cùng rủ nhau ra đời, rủ nhau sống và rủ nhau thành đạt, dù mọi sự thành đạt chóng vánh đều phải giẫm trên lưng những thân phận khác. Hẩn không muốn cả hai cùng rủ nhau chết 18 năm đói khát, 10 năm ớn lạnh bên những xác chết bị phơi thây vì bom đạn, thêm 10 năm luồn cúi nhục nhã và 20 năm nom nớp vì những tổng đạt pháp lý. Chưa được hưởng thụ gì mấy mà đã chết làm sao cam. Chi bằng chết luôn từ trong bào thai cho dễ chịu. Mà sống chết biết thế nào, thằng Đăng nói đúng, nên phải hưởng thụ luôn từ hôm nay, từ ngay bây giờ. Thứ mà hẩn vẫn hưởng thụ đang chờ đợi ở điểm đến thứ hai trong ngày.

Hôm nay cuối tuần, chỉ cần rời khỏi khu phố cổ và đi dần về phía đô thị mở rộng là đường đã vắng hoe hoắt, đặc biệt là vào một chiều đông u ám dường này. Hướng Tây khi vào hạ đồ ối ráng chiều, một vòng tròn vĩ đại màu cam sẽ sà thấp xuống thành phố, nhưng mùa này chỉ uể oải nhả những vệt tím nhạt nhợt lên nền trời đã dần sẫm tối. Hẩn vượt qua những nút giao thông ngày thường vẫn đông nghẹt, qua các khu chung cư tiện nghi mới hình thành chỉ sau một thập niên trên những nền đất từng là bãi rác thải và đồng cỏ hoang, rồi dừng lại ở số nhà cuối cùng trong khu vực biệt thự. Dinh cơ này trông kỳ dị, diện tích rộng gấp ba những căn nhà liền kề và dãy tường bao cao ngất thay vì hàng rào thưa như những căn hộ khác nói lên rằng hoặc gia chủ có quá nhiều của cải bên trong đến nỗi lúc nào cũng nom nớp lo mất trộm, hoặc có lý do riêng để không muốn bị bất kỳ ai nhòm ngó từ bên ngoài. Biệt thự vì thế trông giống một lô cốt hơn là một tư gia sang trọng. Tuy nhiên sự xa xỉ nằm ở bên trong, mà chỉ riêng hệ thống báo động đã bằng cả một món tài sản. Những cánh cửa tự động và các thiết bị bảo vệ thế hệ mới nhất với chùm camera theo dõi trong bán kính 30km thay thế cho tai mắt của bốn con berger và hai người bảo vệ. Hẩn chỉ cho phép duy nhất một bà góa chồng câm điếc tuần đến dọn dẹp một lần và chuẩn bị một số thực phẩm cần thiết trong tủ lạnh, ngoài ra không bất kỳ ai, ngay cả thằng Đăng là người đứng tên trên giấy tờ lô đất, được nhìn thấy tư gia này.

Hai cánh cửa gỗ dày như cách người Việt thế kỷ 17 bảo vệ Hoàng thành tự động mở ra bằng hệ điều khiển từ bên ngoài. Hẩn đậu xe trong sân gạch rộng

rãi, cho cánh cổng khổng lồ tự đóng lại và bước vào sảnh trước. Đèn tức thì được bật sáng, những đồ gốm sứ tinh xảo trở nên rực rỡ dưới ngọn đèn chùm bằng pha lê. Hấn ngồi phịch xuống chiếc ghế salon bằng da đen đồ sộ để giữa sảnh, ngay phía trên treo một tấm da báo khổng lồ. Tự rót cho mình một ly vang đỏ từ quầy bar mà từ lúc khánh thành chưa từng có ai ngồi ngoài chính chủ nhân của ngôi nhà, hấn nhấp vài ngụm trong một môi, nửa muốn cuộc hẹn tối nay vẫn được thực hiện, nửa muốn hoãn binh để thay bằng một giấc ngủ sớm. Hấn nhìn xuống quần mình, như mọi khi, trong lúc chờ đợi một cuộc “hưởng thụ”, cảm giác hưng phấn sẽ hiển thị qua lớp vải sọc đen hạng nhất được cất may từ một tiệm boutique trên đại lộ Champs Élysées. Nhưng bây giờ hình như tinh lực dồi dào và thừa thãi đã biến mất, còn một chút năng lượng thì chúng đã chạy tuốt lên não mất rồi. Stress là kẻ thù đối với sức mạnh đàn ông, mà hấn thì đang bị căng thẳng đến gần hóa điên. Thậm chí hấn ngờ rằng đêm nay cũng khó thể ngủ vì bất an. Nhưng tiếng chuông cửa báo cho hấn biết rằng mọi việc đã được sắp xếp và ngay cả sự hưởng thụ cũng không thể trì hoãn. Hấn nhấn hộp thoại gần cửa vào:

- Ai?

- Thưa anh Ba, thực đơn đã xong. - Giọng nói xè xè trên loa.

- Mang lên tầng ba, hai tiếng nữa đến đón.

Hấn điều khiển cho cổng vào tự mở rồi vội vã lên tầng hai, vào phòng tắm và xả nước vào bể jacuzzi, thả vào đó vài viên muối biển rồi tự thư giãn với hy vọng năng lực toàn vẹn có thể phục hồi. Trên bệ đá cẩm thạch bày biện vô số loại rượu thuốc ngâm những loài động vật chân đốt kỳ quái, thậm chí có cả một bào thai chưa rõ hình hài của một giống bốn chân. Tất cả những lọ thủy tinh khổng lồ trong vắt xung quanh bức tượng chú bé đứng tè¹ cũng bằng đá cẩm thạch. Hấn đã cất công mang nó về từ Brussels. Hấn thích châu Âu. Tất cả những vết tích của văn minh châu Âu chất kín xung quanh dường như là một chiếc áo lịch lãm và hoàn hảo giúp hấn che đi làn da từng nhem nhem vì những tháng ngày phơi mình trên lưng trâu ngoài đồng dưới mặt trời quanh năm rơi xuống khô cằn sỏi đá. Hấn nhìn những bức tranh treo đầy kích thích trên tường đá rồi nhìn xuống mặt nước. Dường như chẳng còn thứ gì ăn thua đối với hấn. Cái gọi là tuổi già và sự tuyệt vọng nhẹ hẫng nổi lên bên dưới như một loài sinh vật biển chết khô đang trôi dạt và tình cờ mắc vào một tảng đá cũ kỹ cả nghìn năm tuổi. Hấn chợt nhớ ra liệu thuốc quen thuộc, vội huỳnh huých thân hình trần truồng nhấp nước chạy vào phòng. Nước kéo lê thành vệt tới chiếc tủ sách không đựng gì ngoài rượu quý. Hấn vội lấy chiếc ipad rồi quay trở lại bể jacuzzi trong buồng tắm rộng bằng cả một căn phòng cỡ lớn. Những hình ảnh tự quay trên màn hình ipad đầu thiếu chuyên nghiệp cũng đủ rõ nét để cho ra những hình thù, chuyển động bất thường, những tiếng la hét kinh hoàng, những ánh mắt kinh ngạc, sợ hãi và cả tiếng cười gằn khoái trá. Những clip của chính

hắn luôn tự kích thích hắn, nhưng lần này ngay cả liều thuốc ấy cũng trở nên vô dụng đối với hệ thần kinh đang quá tải vì những cơn hoảng hốt thường trực. Đúng lúc ấy thì điện thoại bàn đồ chuông. Hắn nhắc ống nghe treo ngay bên bồn tắm.

- Gì thế?

- Em đã mang hàng lên tầng ba.

- Có ổn không?

- Nhũn như chi chi. Đã khùng bố tinh thần cho nó sợ đứ đừ. Giờ em đang ở dưới sảnh.

- Cứ để đấy. Về đi.

- Vâng thưa sếp, em đi ăn loanh quanh cạnh đây rồi hai tiếng nữa quay lại lấy hàng. Chúc sếp vui.

Hắn cúp máy, lau khô người và vận chiếc kimono bằng lụa đỏ dài thượt đến mắt cá chân. Sau đó chải mượt tóc ra sau, cạo sạch râu rồi đeo chiếc mặt nạ thạch cao màu trắng chỉ khoét lộ hai hốc mắt. Giờ trông hắn hoàn toàn giống một con quỷ trong lớp vải đỏ sặc như máu. Hắn chậm chạp bước lên tầng ba rồi dừng lại vài giây trước một căn phòng cửa gỗ sồi đen. Hắn vận nắm đấm, cảm nhận được tiếng thở hổn hển và cơn giật thột hãi hùng, cả lớp mồ hôi đang túa ra của con thú non vừa mắc bẫy. Bóng tối nhờ nhờ trong căn phòng chỉ được trợ giúp bằng một ngọn nến nhỏ đặt trên giá đồng là hình thần Cupid² đeo cung tên. Hơi ẩm sực từ lò sưởi khiến hắn hơi nhâm nhấp mồ hôi. Đôi mắt tròn xoe ở góc nhà ánh lên như lân tinh, lộ vẻ thẳng thốt khôn cùng. Hắn thấy máu tụ về rần rật và cảm giác phấn kích vì cái hiện thực mà hắn tưởng nhầm là tuổi già vẫn tránh xa hắn. Chỉ là khó khăn một chút thôi vì ngày hôm nay ông anh đáng kính Vũ Hồng Quang đã làm hắn căng thẳng. Hắn tiến lại gần cái vật đang chuyển động chậm chạp. Nó hoảng sợ quỳ lết lùi dần về góc phòng. Hắn cẩn thận vô ích. Lần nào cũng vậy, bất kỳ ai bước vào căn phòng này đều không thể kêu khóc được tiếng nào. Nước mắt và tiếng kêu gào tuy vậy thường đầu hàng trước cơn sợ hãi tột bậc, hoặc nổi tuyệt vọng cực điểm. Trước những cảm giác quá độ được đẩy lên tận cùng ấy, âm thanh chẳng còn ý nghĩa biểu đạt nào hữu ích, và nước mắt dường như đã bốc hơi khỏi cơ thể, để lại hai hốc đen trống rỗng lơ lửng. Tuy nhiên đôi mắt ngây dại đang tròn chạy về phía bức tường lại dường như có thể cất lời. Chúng đang rì rầm những tiếng van xin của một sinh linh cùng đường. Hắn thì thầm:

- Nói gì đi nào, có thích thế này không?

Hắn từ từ cởi dây áo kimono và lúi sút cây nến cho quang cảnh vừa phan phui được rõ nét hơn. Hành động ấy dường như có hiệu quả. Một tiếng kêu khe khẽ

được thoát ra, lộ rõ vẻ kinh ngạc, kinh khiếp và kinh tởm. Hấn lại bật đoạn clip trên ipad và đưa nó ra trước khuôn mặt dường sắp ngất xỉu.

Làm thế này, thú vị lắm, đàn ông là phải như thế này.

Bất thần hấn giật bản mình, một cẳng chân vừa giơ lên đập tung chiếc ipad.

- À mày được lắm. - Hấn xoa cằm thích thú rồi dang thẳng cánh tay.

Hành động bạo lực được đáp lại bằng một tiếng nấc. Cú bạo hành không phải do cơn giận, cũng không phải để dằn mặt con mồi, mà hấn thích như vậy. Bạo lực là thứ tự kích động mạnh mẽ nhất. Sinh vật sẽ phải giãy giụa phản ứng, và hấn sẽ làm cho nó sợ hãi tởm, đẩy đã cơ bản là một nửa khoái cảm còn lại. Lần hưởng thụ đầu tiên của hấn lại cũng là một lần đào ngũ không thành. Khi hấn và anh hấn bị chuyển sang hai đơn vị khác nhau. Không chịu đựng nổi những tàn phá cơ thể của thời tiết miền Trung khắc nghiệt, những cơn sốt rét châu chực, nỗi đói khát triền miên đuổi theo từng cuộc hành quân rệu rã xuyên rừng và nhất là Thần Chết luôn lớn vờn bằng những tiếng gầm rú trên bầu trời ngăn ngắt không một gợn mây, hấn tính đường thoát. Đời có là mấy mà phải chịu khổ, chưa được hưởng thụ đã phải nằm lùm lùm như một ụ mối heo hút tận góc rừng. Chỉ có kẻ ngu mới không nhận ra điều ấy. Hấn thấy xung quanh vô số kẻ ngu, một điều rõ như trời phải ở trên cao đất ở dưới thấp mà nhận không ra. Hấn lập kế hoạch kỹ lưỡng sau khi đã thăm dò địa hình địa lợi. Hấn giấu những thực phẩm tìm được ở một hốc cây ven bìa rừng rồi canh đúng buổi chiều trước khi đơn vị nhỏ trại vào lúc nửa đêm, hấn sẽ đi ngược hướng hành quân, sẽ băng hết đêm là qua đến quả núi bên kia. Cuộc hành quân lần này cần tốc độ và sự chính xác để vượt qua vùng nguy hiểm, sẽ không ai buồn chia người đi truy lùng hấn hay dừng lại kế hoạch di chuyển. Hấn cũng chẳng sợ mất danh dự. Chết tan thân ngoài cánh đồng hay phơi xương dưới gốc cây đến nghìn năm sau chẳng ai hay thì danh dự cất vào đâu. Cuối buổi trưa muộn, hấn xin chỉ huy cho vào rừng để tìm ít lá thuốc sơ chế dự trữ cho đồng đội. Chẳng ai từ chối hậu duệ của một dòng họ làm thuốc gia truyền đã có lòng nghĩ đến những bệnh tật như cơm bữa của quân dân trong chuyến dã hành sắp tới. Hấn chạy thẳng một mạch tới bìa rừng lấy gói thực phẩm bỏ vào ba lô rồi không để phí một giây nào, vội vã đi tiếp về hướng mặt trời đang lặn. Hấn sẽ vượt qua biên giới Lào bằng tám bảng đồ nhất được từ ba lô của người chỉ huy cũ đã bỏ mạng. Sang đến đó, một kẻ khôn ngoan và bản lĩnh như hấn sẽ có cơ hội làm giàu. Hấn tự ngộ ra một điều rằng người bản lĩnh và can đảm không phải là ngang nhiên đối mặt với cái chết không chút sợ hãi mà phải thoát ra khỏi cái chết bằng phương án tối ưu nhất, đắt giá nhất, sống sung sướng, hưởng thụ còn giá trị nhiều hơn.

Nhưng lúc đi qua một bờ suối hẹp, có một thứ gì đó tức thời dừng lại bước chân của hấn. Lần đầu tiên trong đời, ở tuổi 19, hấn cảm nhận một điều kỳ lạ phát sinh từ tiềm thức và lan dần từ não bộ đến từng tế bào cơ thể. Vật non to

mịn màng kia đang trần truồng quẫy đạp dưới dòng suối. Đoạn thác ngắn tạo thành tiếng nước đổ ào ào tấp vào vách đá. Hấn lặng người ngắm vẻ đẹp thơ ngây đầy sức sống đang làm hấn hoa mắt. Hấn kinh ngạc khi thấy một thứ gì đó từ cơ thể đang nóng rẫy và căng tức thôi thúc, xúi giục, lôi kéo như thể hấn vừa biến thành loài linh cầu bốn chân đang hùng hực thềm những thịt mỡ tươi sống. Hấn quẳng ba lô xuống một gốc cây rồi sấp lại bờ suối. Đôi mắt đen lóng lánh mới đầu rướn lên ngạc nhiên rồi vài giây sau, hàm răng trắng sáng phô ra một nụ cười thân thiện. Hấn cởi áo quân phục đang đầm mồ hôi, rồi cởi nốt lớp vải đang chặn cứng thứ cần được giải phóng. Cặp lông mày thưa bết nước lại rướn cao ngạc nhiên rồi cười khanh khách nổi lên. Trêu chọc và khuyến khích: “Nước ở đây mát lắm, anh xuống tắm đi”. Hấn lội oàm oạp xuống đám sỏi dưới lòng suối rồi vội vã lôi thân hình non tơ nâu óng kia lên bờ nước đầy cỏ dại. Mới đầu còn là những tiếng cười nắc nẻ như bị cù lét nhưng chỉ sau vài phút đã chuyển thành cơn la hét thảng thốt khi nhận thức được sự nguy hiểm.

Hấn không ngờ cơn mê đầu tiên của mình chóng chọi quyết liệt đến thế. Tổ chất của những cư dân rừng núi dường như đã được bồi đắp từ trong bào thai, khiến cho thân hình gầy không phô xương của hấn chói với chổng kèn trên vạt cỏ rậm. Máu nóng chảy rần rật trong đầu, hấn lấy hết sức bình sinh của tuổi tráng niên giáng thẳng cánh tay xuống gò má ướt nước còn đang bực tức vì bị đùa quá trớn. Tiếng khóc tức tưởi nổi lên, kích thích hấn giáng thêm một cú nữa như dường trước mặt chẳng phải là một sinh thể yếu ớt không khả năng tự bảo vệ mà là một tên lính Mỹ khổng lồ. Và kể từ lần đó, đồng thời hấn phát hiện được hai điều khiến hấn tự kinh ngạc về bản thân mình, điều sau cách điều trước có ba phút: Con sợ hãi tội đĩnh của đối phương thực sự là một khoái cảm vô tiền khoáng hậu. Và khoái cảm cực điểm lần đầu tiên tìm đến hấn trong tiếng gào thét hoảng loạn và những giãy giụa điên dại của sự đau đớn vì bất lực, hoặc nạn nhân vì không thể chống đỡ mà phải chịu đựng nỗi đau kinh hoàng của thể xác. Khi hấn thở hắt sung sướng, nhẹ nhõm và vội vã mặc vào bộ thường phục đã chuẩn bị sẵn để tránh sự chú ý của những kẻ sẽ tình cờ gặp trên đường đi, cơn mê non nớt khốn khổ tìm đường tháo chạy, lê lét cuống cuống trên thảm cỏ trong thân hình còn trần truồng ướt át, rồi loạng choạng khuất sau đám lá rừng, để lại những vết máu tươi vương vất trên từng vạt cỏ dại. Hấn ngồi lại một lát để bàng hoàng tận hưởng nốt những giây phút mà hấn cho là thiên đàng, dẫu đối với người khác là một địa ngục ghê tởm và đáng phỉ nhổ. Nhưng chính đó lại là định mệnh khi hấn để thời gian đi chậm mất một nhịp. Lúc rời khỏi bờ suối, hấn giật thót mình khi có người gọi to tên hấn, cứ như thể Thiên lôi đứng trên thiên đàng đang đọc lời phán quyết.

- Vinh, cậu đi đâu mà để tội này phải tìm suốt. Bị lạc đường đấy à?

- Đâu, tôi đi hái lá thuốc. - Hấn lấp bắp nhìn hai người đồng đội đã nhắm mắt từ cả mấy tháng nay.

- Biết rồi, nhưng hái thuốc sao lại đi lối này? Bị lạc đường à? Mà sao ăn mặc thế kia? - Hai người hỏi dồn.

- Vừa bị ngã xuống suối ướt hết quần áo. May quá mượn tạm được một bộ của người trong bản. - Hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và khôn ngoan như một con sói thành tinh, mới giả đồ gắt lên. - Mà các cậu phải đi tìm tôi làm gì? Tôi đi hái lá theo lệnh của thủ trưởng, đến giờ thì sẽ tự về chứ sao.

- Tại có lệnh mới, phải nhổ trại sớm trước ba tiếng. Đại đội trưởng bảo cậu đi hái lá thuốc, phải chúng tôi đi nhắc cậu về sớm để chuẩn bị cho kịp.

- Vậy thì đi về không muộn. Thế mà không kiếm tôi sớm. - Hấn cuống quýt lấp liếm, trong bụng tự rửa mình không tiếc lời vì sai lầm vừa xảy ra.

Nhưng mọi điều dường như đều được sắp đặt theo số phận. Định mệnh giống như một con chip điện tử của Thượng đế được lập trình sẵn để cho con người cứ thế mà tự lò dò trong những lối đi mặc định ở ma trận trần gian, điều mà hấn không bao giờ tin nhưng đại sư Thích Quảng An khẳng định rằng có muốn chống lại cũng bất khả. Đại sư cho rằng, thứ duy nhất có thể chống lại được những kết quả xấu chính là lòng nhân hậu và từ bi biến thành việc thiện ích để phổ độ chúng sinh. Điều gì hấn cũng làm được hết trừ mỗi nhân hậu, có lẽ duyên kiếp sinh ra hấn không phải để làm điều nhân hậu. Nhưng điều mà lúc bị lôi từ bờ suối về doanh trại hấn vẫn tự cho là sai lầm trong suốt nhiều năm trời thì sau này hấn luôn cảm ơn nó, vì chính tình huống ấy đã mang lại tất cả những gì mà hấn đang sở hữu ngày hôm nay. Nhờ khởi sự từ trận mạc mà hấn có cơ hội được lập công và thăng tiến, được uy lực và hưởng thụ, được giàu có và văn minh.

Cái căng chân gày gò vừa đập cho hấn chói với kia khiến hấn gọi lại hình ảnh con thú non bên bờ suối. Mi mạnh mẽ lắm. Hấn vui sướng ngắm bữa ăn thịnh soạn đang bày ra trước mắt. Hấn định ngồi chềnh ềnh trên salon với chiếc kimono mở phanh và ngoác hình nhân kia đến, nhưng sau nghĩ làm vậy là vô ích đối với kẻ cứng đầu này, hấn tiến lại gần và lật úp con mồi xuống. Lần này hấn càng chật vật vì bản năng sinh tồn và sự căm hờn đã khiến kẻ mà hấn cho là nô lệ đang tự tạo nên một sức phản kháng mãnh liệt. Hấn vã mồ hôi, dù đã vung thêm vài cú tát tai nữa. Hấn không muốn mình phải vui vầy với một xác chết bất động nên mới không làm cho tên tù nhân bé nhỏ của mình phải bất tỉnh. Tuy nhiên, dù con mồi có chống đỡ hay không thì bạo hành lúc này cũng góp phần đẩy nhanh tiến độ của sự sung sướng, hấn lấy xuống chiếc roi da treo trên tường. Với tấm lụa đỏ còn thông thẹo trên người, chiếc mặt nạ trắng vô hồn có hai hốc đen sâu hoắm, mái tóc vuốt mượt giờ rũ ra và chiếc roi da vung cao, trông hấn hết một tên đồ tể của Diêm Vương. Tiếng thét nảy lên chói tai ngay khi vết quất vừa làm rớm máu da thịt, nhưng cũng không át được tiếng nhạc đang âm ỉ từ dàn loa thượng hạng. Nền bắt đầu chảy xuống đầu thần Cupid và

nhỏ giọt lên hai bên má như những giọt nước mắt bằng bùn sét. Hắn dừng lại trò hành hạ nạn nhân và bắt đầu tận hưởng lạc thú quen thuộc. Cự hình này khiến hai tròng mắt đen láy thôi ứa lệ, thôi gào khóc mà quay lại nhìn hắn căm ghét, căm hận và căm thù. Hắn giật mình khi chạm phải một ánh mắt quen thuộc đã lùi về xa xăm hư ảo. Ánh mắt như lưỡi dao của một sinh thể ngây thơ non nớt từng một lần khiến hắn xụi lơ như con rắn bầy vừa lột xác ngay cả khi đang trên đỉnh cao sung sức nhất. Lần này cũng vậy, không biết thứ linh tính kỳ lạ nào đã khiến từ đâu đó trong tiềm thức dội lên một nỗi bất an quý ám. Đúng lúc đó một vật gì bay vèo vào mắt hắn cay xót. Theo phản xạ, hắn cuống cuống lột mặt nạ ra để dụi. Cát. Sát cửa sổ có một chậu cây giả với đầy cát vàng trang trí dưới gốc. Đồ khôn kiếp. Lần này thì hắn bị kích động thực sự vì tức giận. Hắn đang định vung tay giáng nắm đấm như thể trước mặt là một võ sĩ quyền anh thì bất gặp đôi mắt tròn xoe đang nhìn hắn kinh ngạc. Chợt nhận ra nhân dạng của mình bị phô bày trần trụi, hắn cuống cuống đeo lại chiếc mặt nạ. Nhưng hồng hết cả rồi, bỗng dưng hắn giống như bị một cơn đau tim, loạng choạng lùi dần về chiếc giường và sững sờ trên tấm drap bằng dạ mềm. Hồi lâu sau, trong âm thanh thốn thốn trộn lẫn tiếng nhạc gõ đên văng đầu, hắn bầm điện thoại.

- Đến đây đi, mang nó về.
- Sao sớm thế anh?
- Mệt. Qua luôn đi.
- Vâng... nhưng anh có ăn gì không, để em mang đến?
- Không.

Hắn quay xuống tầng hai để mặc lại quần áo chỉnh tề sau khi cánh cửa đóng sầm sau lưng và tự động khóa lại. Vài phút sau tiếng chuông cửa đã nổi lên trong căn biệt thự hoang lạnh. Hắn nói vào hộp liên lạc gắn trên tường:

- Đã mở cửa rồi. Lên thẳng tầng hai.

Ngay khi có tiếng mở cửa phòng, hắn đã mở lời, không vòng vo:

- Có việc cho cậu đây - Hắn tìm một từ chìa khóa trên Google và chia hình ảnh trên màn hình ipad cho người mới vào. - Tìm cho tôi con bồ nhí của thằng này.

- Dạ, sau đó...?

- Hai đứa này đang cầm một đoạn băng ghi âm. Nếu không khai thác thông tin được từ nó thì đập cho con bồ nó nát bét ra, đàn bà dễ dọa hơn. Sau đó... làm cả hai.

- Vâng, hạn tối đa anh Ba cho bao lâu?
- Ba ngày thôi. Làm xong nếu cảm thấy không an toàn thì đã có sẵn đường làm visa để lánh rồi. Có ba nước cho cậu chọn.
- Vâng, cảm ơn sếp.
- Mang hàng về đi.
- Nó không được à sếp?
- Không, cậu chọn tốt lắm, chỉ là hôm nay tôi mệt.

Sau đó, hắn nghe tiếng lòi xềnh xệch như một bịch bao tải đựng vật nặng chạy qua hành lang, rồi tiếng ô tô rời khỏi tòa nhà, và tiếng cánh cổng gỗ dày tự động đóng sập. Không khí lập tức cô lại tức thì. Ở khu dân cư biệt lập này, có tất cả mọi thứ, trừ sự hiể hoi của âm thanh.

Ghi chú:

1. Tượng chú bé trần truồng đang tè là biểu tượng của thành phố Brussels, Bỉ.
2. Thần Cupid (thần tình yêu) hiện thân trong hình ảnh một chú bé trần truồng có đôi cánh thiên thần và ống tên tình yêu.

Chương 24

Chơi Đẹp

Đã một tuần trôi qua kể từ hôm Bách và Tú đen đến ăn tối nhà Mai Thanh, cũng là ngày họ nhận được hung tin về nạn nhân thứ sáu và cùng tìm ra những bí mật đầu chưa phải cuối cùng tận diễn đàn của những kẻ vô tính mang mặt nạ quý. Bách được chuyển sang một chuyên án mới, điều tra đường dây chuyên lừa gạt, tổng tiền phụ nữ có tuổi giàu có ở trên mạng, và phải làm việc chung với một kẻ luôn gây khó chịu là Mạnh. Trong những cuộc họp ban chuyên án, Bách có vẻ dờ dẩn, và lần này thì Mạnh có cơ để mắng Bách xơi xơi:

- Thừa đồng chí Bách, chúng ta đang đối mặt với tình trạng khẩn cấp của những vụ án liên tục xảy ra kèm theo đơn tố cáo từ bốn phụ nữ đã bị tổng tiền, điều đặc biệt, tội phạm ở đây không phải chỉ là các cá nhân mà liên kết với nhau thành hẳn một đường dây, nhưng hình như suốt cuộc họp đồng chí chẳng hề bình luận câu nào về báo cáo trình sát của chúng tôi. Tôi không chắc có chút thông tin nào lọt được vào tai đồng chí không nữa.

Bình thường những phê bình kiểu này khi đưa ra công khai giữa cuộc họp, trước mặt các đồng nghiệp khác sẽ được coi là một xúc phạm nặng nề về tác phong và chuyên môn nghề nghiệp, đồng nghĩa với việc người bị phê bình sẽ khó mà chịu đựng nổi cảm giác danh dự bị tổn thương. Hiềm khích nội bộ sẽ không dễ gì xóa bỏ, chưa kể cách nói của Mạnh đã pha chút trịch thượng, bề trên. Nhưng lần này Bách chỉ ngơ ngác nhìn lên những đôi mắt đang quay sang mình chòng chọc, rồi cười méo mó vẻ cầu hòa và nhẫn nhục.

- Đúng rồi. - Đại tá Trần Minh Chi lên tiếng. - Anh Phan Đăng Bách tập trung vào chi tiết một chút kéo hồng việc. Sang ban chuyên án mới rồi, chuyện cũ quên đi.

Trưởng ban chuyên án Trần Minh Chi vừa nhắc nhở vừa an ủi. Cả sở cảnh sát không ai là không biết chuyện thiếu tá Phan Đăng Bách vì vi phạm quá quyền hạn cho phép trong công tác điều tra mà bị trục xuất khỏi ban chuyên án, nói theo ngôn ngữ uyển chuyển hơn thì là thay đổi điều tra viên. Họ chỉ không biết nốt chi tiết Bách và Tú đen âm mưu lọt vào phiên chợ Ma rồi vòng ra sau nghĩa địa làng Vang xơi tung cả mộ phần của cô gái trẻ vừa mới được chôn cất, nếu không, cả hai khó thoát khỏi kết quả bị trừng phạt bởi một ngành chỉ lấy nguyên tắc và kỷ luật làm trọng. Bách hiểu cảm giác của những người xung quanh, nếu anh còn tiếp tục rước về mặt này đến nơi làm việc, để đồng nghiệp cũng muốn tổng khứ anh ra khỏi ban chuyên án mới. Nhưng Bách chỉ cải thiện

được phần nào bằng cách cố tỏ ra rằng mình đang rất sốt sắng với công việc, còn trong đầu anh, mọi tư duy, ý nghĩ để cả vào con số 7. Thời hạn chỉ còn 7 ngày nữa là ban chuyên án phải trình kết quả sang Viện kiểm sát và khó lòng xin gia hạn khi cả ba vụ án đang đi vào ngõ cụt. Khi thuyết trình về kết quả vừa tìm được sau khi khai quật tử thi Mai Thủy Lê, Bách cứ hy vọng rằng ban chuyên án sẽ tin vào những suy luận của anh mà gộp các vụ án còn lại vào thành một trọng án, như vậy mới hòng xin gia hạn điều tra được lần thứ ba, thời hạn bốn tháng cuối cùng dành cho loại tội phạm đặc biệt nghiêm trọng. Tuy nhiên, với một tư duy khó hiểu, đại tá Đoàn Kỳ Hoa đã dành một ưu đãi đặc biệt đối với Bách là để anh nghỉ an dưỡng một tuần trước khi chứng kiến chuyên án khép lại. Trong tất cả các cuộc họp về vụ án mới, quả đúng lời Mạnh nói, anh như một đứa trẻ học đốt chấy bỏ được chữ nào vào đầu. Các đồng đội sôi nổi cho ý kiến về các giả thuyết trong vụ án tổng tiền, thi thoảng có người bình luận pha trò về cái mốt “phi công trẻ lái máy bay bà già” bỗng dựng thành thời thượng, còn Bách dán mắt vào cây bút bi rẻ tiền đang nằm lười biếng trong lòng bàn tay anh. Đầu tiên thì anh nghĩ mình sẽ mua một cây bút thật xịn để tặng cho Mỹ Lâm nhân dịp lễ Giáng sinh lần này, dù các nhà báo bây giờ chỉ gõ máy tính chứ đâu còn viết tay nữa, và đi phỏng vấn nhân vật thì cũng đã có máy ghi âm chứ chẳng cần đến giấy bút, nhưng anh cứ thích thế, biết đâu cô sẽ dùng bút của anh tặng vào việc ghi nhật ký tình yêu thì sao. Hình ảnh Mỹ Lâm và cuốn nhật ký lại khiến anh liên tưởng tới cô bé giúp việc bông bột yếu mệnh và cả cuốn nhật ký màu vàng của Mỹ Anh. Rồi từ khuôn mặt đã bị khoét hai mắt của Trần Hoa Liên và đôi bàn chân dập nát của Mỹ Anh, Bách lại thấy mình ngây ngáy sốt khi hình ảnh Linh Đan nằm trong vũng máu với bàn tay co quắp như cô viết nốt thêm vài ký tự nữa cho rõ nghĩa, và Lê Hoàng Mai cùng hàm răng đã bị mất hết môi trên, cả Mai Thủy Lê đang trong quá trình phân rã dưới tầng tầng đất sâu và Hoàng Cẩm Tú bê bê đất bùn trên mái tóc lọn quăn xinh đẹp dần dần hiện lên đan vào nhau tựa ảnh ảo ba chiều. Lần bị “ám” này, anh còn mơ hồ nhận ảnh của cô gái thứ bảy đang đầy sức sống ẩn hiện trên chiếc bàn phòng họp. Vì thế trong lúc các cảnh sát hình sự phân tích về hành vi môi chài trên internet của lũ trai tơ thì Bách đặt câu hỏi về kẻ tình nghi đã khủng bố Vũ Phương Đăng qua điện thoại từ chính khu chung cư An Phát. Khi Mạnh đề xuất ý kiến sử dụng đặc tình để triệt hạ băng nhóm tội phạm thì Bách ghép nối các dữ kiện trên diễn đàn nhóm giáo phái xem có điểm gì chung liên quan đến Vũ Phương Đăng và liệu Đăng có phải là một trong những thành viên của hội kín. Ý nghĩ này khiến Bách hơi rùng mình khi anh chợt nhớ lại về gì đó quái lạ ở lần cuối cùng anh gặp Vũ Phương Đăng, không phải cái cách rối loạn tâm thần hẳn thể hiện trong hành vi mà ở ngoại hình ghê sợ của hắn: Da bệch bạc như xác trôi, hai hốc mắt thâm quầng và gò má hóp lại tận xương hàm. Và chính vì hố mắt trũng sâu xuống khiến trông con người lòi ra, mới trông hắn giống một con quỷ. Mặt quỷ. Phải chăng Vũ Phương Đăng cũng là một con quỷ trong cái giáo phái quái gở đó? Và kẻ nào đang lần quất ở khu chung cư An Phát để khủng bố Đăng? Liệu có phải Đăng bị giáo phái kia khống chế đến nỗi ra tay bức hại

những cô gái xinh đẹp mà hắn yêu không? Hay hắn chỉ là một con chim mồi, một cái bẫy hoàn hảo đối với các thiếu nữ đáng thương?

Khi Bách về đến khu nhà mình thì mới chỉ hai giờ chiều. Mấy bữa nay vì lo mơ đầu óc mà ngày nào anh cũng quên một thứ gì đó, lúc thì chưa ăn tối mà anh cứ ngỡ ăn rồi, khi thì quên cái hẹn đón bà Tam Nhâm từ câu lạc bộ dưỡng sinh buổi tối, khiến bà phải bắt xe ôm về nhà và kinh ngạc nhìn thấy Bách đang điềm nhiên ngồi xem ti vi. Còn hôm nay thì anh quên tập tài liệu quan trọng ở nhà, điều chưa từng xảy ra kể từ ngày khoác áo cảnh sát hình sự. Bách đành phải đi một quãng đường gần chục cây số giữa trời rét mướt để về nhà lấy đồ bỏ quên rồi sau đó sẽ tắt tá trở lại cơ quan. Anh cố gắng bó tròn tất cả việc ngớ ngẩn gây lãng phí thời gian này chỉ trong một tiếng, cả đi lẫn về, dựng xe và ào lên nhà lấy tài liệu. Bên cạnh những thất vọng về công việc thì Bách vẫn còn một niềm vui an ủi đủ bù trừ cho nỗi uể oải tinh thần và kiệt cùng thể xác: Mỹ Lâm đã mời anh về nhà dùng bữa tối. Cô nói cha mẹ cô đi vắng nên họ có thể trò chuyện thoải mái hơn. Đáp lại đôi mắt trong veo của cô gái, Bách cũng nhận lời một cách chân thành, hiểu rằng việc “trò chuyện thoải mái hơn” chỉ nghĩa là họ có thể nói dài thêm câu chuyện mà không bị ai làm phiền, vậy thôi đừng hơn. Bách phác một nụ cười trên đôi môi đã thâm lại vì rét. Khoảnh khắc đi ngang qua tòa nhà của người hàng xóm thân thiết, anh cảm thấy khí lạnh nơi này đã tan biến vì lòng chợt ấm áp. Nhưng cũng vừa lúc ấy, Bách nhìn thấy một thứ gì đó phác qua ở phía tòa cao kế bên. Bóng một phụ nữ tóc quăn dài dáng người thon thả vừa chui vào xe ô tô. Vì chỉ nhìn được một phần ba khuôn mặt xoay nghiêng nên Bách nghĩ rằng mình nhầm. Mà nhầm hay thật thì có quan trọng gì đâu, người với người giống nhau, và người với người có thể ngẫu nhiên chạm trán nhau thậm chí ở cả những chỗ đông đúc đến nỗi người quen chủ định đi tìm nhau còn khó. Trái đất này luôn nhỏ xíu như vậy. Mới chiều qua thôi Bách còn tình cờ bắt gặp Mỹ Lâm và cậu em họ quý hóa ở một quán cà phê gần nhà. Hôm qua Bách đi làm về sớm, ngày đầu tiên quay trở lại sở làm sau một tuần ngồi chơi xơi nước, anh chỉ dự họp để nhận nhiệm vụ mới được giao rồi trở về nhà. Lúc đi ngang qua quán cà phê chủ yếu dành cho dân văn phòng trong các công ty thuê trụ sở trên các tòa nhà An Phát, Bách nhắc thấy bóng Kevin Quang. Anh vội cất tiếng gọi to:

- Kevin, lát về bảo với mẹ tôi... - Đến đó thì Bách khựng lại cả xe lẫn miệng khi nhìn thấy Mỹ Lâm đứng ngay cạnh Kevin mà chỉ vì cô khuất sau chậu cây cảnh nên tầm nhìn của Bách chưa quan sát tới nơi.

Bách dừng xe sát vỉa hè, mặt ngẩn ngơ.

- Mỹ Lâm... anh...

- Em... vào đây vừa uống cà phê vừa nhờ sóng wifi để lướt mạng tìm nhà thuê. - Kevin Quang nở nụ cười, miệng liền thoáng nói đỡ cho Mỹ Lâm còn

đang lúng túng. - Đang làm dở thì gặp chị Lâm cũng hẹn bạn trong này nên hai chị em ghép bàn góp vui luôn.

Bạn chị ấy về trước rồi.

Kevin luôn gọi là “chị Lâm”, dù hẳn hơn Mỹ Lâm đôi ba tuổi, gọi thế là có ý trước sau, coi cô như chị dâu, vì đâu sao cô cũng là bạn gái của anh họ mình. Tuy nhiên, dù cố làm ra vẻ tự tin, Kevin vẫn không tránh khỏi lúng túng trong tình thế bị động này. Trông họ có vẻ như vừa rời khỏi quán cà phê và đang chào nhau để ra về. Trên tay Kevin quả đang cầm chiếc nethook mới mua. Mỹ Lâm cũng bối rối không kém. Khuôn mặt cô đỏ lửng lên, sự luống cuống này dường như còn pha chút hoảng hốt nữa. Khi đó anh cho rằng họ ngại cảnh “tình ngay lý gian” mà anh bắt gặp, rồi nghĩ anh sẽ nghi ngờ cô bạn gái và cậu em họ mình chủ động nhằm lúc anh đi vắng để hẹn hò ngoài quán xá nên cả hai đâm tỏ ra bất bình thường như thế. Sau vài giây lúng túng, ngạc nhiên ban đầu, Bách cười xòa:

- Tưởng hai chị em còn ngồi nữa thì anh vào góp vui. - Bách nói thân tình, cả giọng nói lẫn tâm đều không mấy may mắn. Vậy mà tan cuộc rồi thì thôi vậy. Hai người về sau nhé.

- Anh Bách, - Mỹ Lâm vội lập cập chạy ra hè, giống như thể sợ Bách nói dối mà bỏ về nhà. - Tối mai anh qua nhà em ăn tối nhé.

- Cả...? - Bách nhìn về phía Kevin Quang đang vẫy tay ra hiệu ý nói “Em về trước nhé”.

- Không, chỉ mình anh thôi. - Mỹ Lâm hiểu ý. Cô lắc đầu quầy quậy, cuống quýt như thể Kevin Quang sẽ nghe thấy lời mời mọc này mà chạy tới đòi tham dự.

Khuôn mặt Mỹ Lâm giờ chuyển sang tái đi, và vẻ tội nghiệp của cô khiến Bách mắc cười. Anh thấy Mỹ Lâm đáng yêu biết bao. Dường như cô vẫn chưa hết lo lắng về sự Bách sẽ hiểu nhầm mà nghĩ sai về cô và Kevin. Để chứng minh là mình không hề có ý bực bội nào khác, Bách cố gắng cười rộng hết mang tai và làm ra vẻ trịnh trọng.

- Được rồi, anh nhận lời mời này rồi cất kỹ vào tủ khóa lại. Sợ nhờ đâu sáng mai nó lại bị ai lấy đi mất.

Mỹ Lâm cũng đùa lại, dù nụ cười vẫn còn gượng:

- Yên trí, em không thay đổi ý kiến đâu. Đại gì mà để cái gã hơi hơi đẹp trai ấy đến nhà cô gái xinh đẹp nào đó ăn tối chứ.

- Đâu đâu, cô gái xinh đẹp đó đâu? - Bách lại vờ chơi trò con nít quen thuộc, anh ngó quanh về cuống quýt tìm kiếm, rồi giả dò kêu lên mừng rỡ “A đây rồi”, đôi mắt nhìn thẳng vào Mỹ Lâm say đắm. Nụ cười tươi rói nhường chỗ cho vẻ si mê, khờ khạo đến thần thờ của một gã si tình.

Mỹ Lâm ngày thường hoạt ngôn là thế mà giờ lời lẽ của cô dường biến mất sạch. Cô ngại ngừng lảng sang chuyện khác.

- Thôi anh về đi kéo lạnh. Em cũng phải chạy vào siêu thị một chút đây.

- Mà vừa rồi em hẹn bạn nào ở đây vậy? - Bách buột hỏi rồi lập tức hối hận vì câu hỏi có vẻ như hơi tọc mạch và sỗ sàng của mình. Anh đâu đã gặp người bạn nào của Mỹ Lâm. Nếu cô có nói tên thì cũng chắc anh chẳng hề biết.

Không ngờ Mỹ Lâm lập lại vẻ lúng túng ban nãy.

- À... ừ... Kevin nói không chính xác. Chỉ là em hẹn cô bạn đồng nghiệp ở tòa soạn qua đây bàn mấy công việc thôi.

Song Bách dường như chỉ hỏi để đó, theo cách kiếm chuyện làm quà, tâm trí anh mãi vui phơi phơi vì lời mời đặc biệt của Mỹ Lâm nên thậm chí còn không nhận ra rằng cô đang co ro trước gió dưới chiếc áo len mỏng manh màu xanh lá. Được cô mời đến nhà ăn tối, hẳn Bách phải là nhân vật đặc biệt và thân thiết lắm, khác gì cô đã chính thức coi Bách là bạn trai của mình rồi. Anh vội hỏi thêm trước khi chào Mỹ Lâm ra về.

- Anh sẽ mang theo một chai rượu. Mà ba mẹ em thích uống loại gì nhỉ? Vang đỏ hay rượu mạnh?

- Không, ngày mai ba mẹ em không có nhà. Ba mẹ đi du lịch tránh rét ở Bali rồi. Ba em mắc bệnh tiểu đường, hệ miễn dịch kém nên cứ đến mùa này lại ho dữ dội. Di chuyển đến vùng ấm áp thì đỡ hơn cho ông.

Bách không phải đang đi xe mà như bay bổng trên đỉnh Everest. Và anh vẫn còn bồng bênh trong cảm giác tuyệt diệu ấy đến tận bây giờ. Tối nay Bách cũng vẫn sẽ mang tới một chai rượu vang và một bó hoa hồng đỏ. Họ sẽ cùng ăn tối và uống rượu vang trong căn hộ ấm cúng của Mỹ Lâm. Bách đã mơ tới một ngày họ sẽ luôn có những bữa tối như thế, không chỉ một lần mà ngày nào cũng như vậy. Mỹ Lâm nấu ăn rất ngon và Bách sẽ về nhà sớm hơn vào mỗi tối, chỉ để thưởng thức mùi thơm nghi ngút khói và ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp thân thương đang rạng rỡ chờ đợi. Họ sẽ cùng tập chạy vào buổi sáng rồi hôn chào tạm biệt để đi làm, sẽ vui sướng gặp lại nhau lúc chiều tà và nắm chặt tay nhau khi màn đêm buông xuống trong các câu chuyện dài bất tận và cả những nụ hôn hòa lẫn vào giấc mơ. Bách cứ rong ruổi trong cõi mộng như vậy cho tới tận lúc anh đã đứng trước cửa nhà mới giật mình bừng tỉnh.

Hành lang ngày thường vắng tanh giờ càng im ắng trong một trưa mùa đông u ám. Áng chừng bà Tam Nhâm cũng đang ngủ trưa, Bách rón rén mở khóa cửa tự vào nhà. Phòng khách và nhà bếp tối om nhưng Bách ngại bật điện, anh khẽ khàng mở cửa phòng bà Tam Nhâm chỉ để xem mọi sự có ổn không. Mẹ anh đã ngoài bảy mươi, và điều Bách sợ nhất luôn là trong những chuyến công tác dài đằng đẵng hoặc thậm chí cả lúc ban ngày khi đang vui mặt với đồng nghiệp, tài liệu ở cơ quan, anh sẽ phải nhận cuộc gọi từ một người lạ mặt, và cái người đó sẽ nhắc đến tên bà Tam Nhâm với giọng gấp gáp khác thường khi đứng trước một bệnh nhân đang cần cấp cứu. Như mọi người già khác, dù có khỏe mạnh đến đâu, bà Tam Nhâm cũng không tránh khỏi một số triệu chứng liên quan đến tim, huyết áp và xương khớp, những bệnh lão điển hình. Ấy vậy mà điều bà lo lắng nhất lại chỉ là rủi bà có về tuổi vàng để gặp cha anh thì biết còn ai bên cạnh mà lo cho Bách. Nhưng phòng bà Tam Nhâm trống không, chăn gối vẫn gấp gọn ghẽ đầu giường và cửa sổ đóng kín để phòng những cơn gió đông làm đóng băng không khí bên trong. Thì ra ở nhà không có ai, vậy mà mắc công anh rón rén. Bách quay về phòng mình, nhưng một tiếng động bên trong khiến anh dừng sững. Ai vậy? Mẹ anh đang dọn dẹp chẳng? Bách bất thành linh mở cửa và giật mình khi thấy Kevin Quang đang lay hoay bên bàn làm việc của anh. Nhìn thấy chủ nhân của căn phòng, cậu em họ cũng hoảng sợ không kém. Vẻ lúng túng hiện rõ trên nét mặt còn hơn cả lúc chiều qua anh bắt gặp cậu ta ở quán cà phê với Mỹ Lâm.

- Cậu làm gì trong phòng tôi thế? - Bách nói sẵng, vì ngay cả mẹ anh cũng không được đón chào cho việc dọn dẹp căn phòng này. Phòng riêng của Bách luôn là bất khả xâm phạm.

- Em... chỉ... Em xin lỗi. - Kevin lúng búng. - Anh về hỏi nào vậy? Em chỉ sang mượn tạm anh chiếc sạc điện thoại, vì không hiểu sao sạc của em không vào điện.

Quả nhiên trên tay Kevin đang cầm chiếc sạc điện thoại của anh. Bách nhún vai vẻ khó hiểu.

- Sạc iphone 5 mà dùng chung được với iphone 6 của cậu ấy à?

- Ừ nhỉ, - Kevin giật mình. - Em lú quá nên quên mất, dây cắm iphone 5 làm sao vừa được, thôi em chạy ra ngoài mua chiếc sạc khác vậy.

Nói xong Kevin đặt trả lại chiếc sạc pin vào ổ cắm rồi vội vàng về phòng mình mặc thêm áo khoác, trước khi đi không quên nói to chào Bách.

- Em chạy ra ngoài mua sạc pin anh Bách nhé. Anh ở nhà khóa cửa lại hộ em.

Bách băn khoăn đứng quan sát một vòng quanh căn phòng chỉ rộng hơn chục mét vuông, giản dị một chiếc giường, một tủ quần áo, một giá sách chuyên

ngành và chiếc bàn làm việc. Mọi thứ vẫn nguyên xi, không gì suy suyển. Chiếc máy tính xách tay thì Bách luôn mang theo người, chẳng có chi thú vị mà phải ngắm nghía trong căn phòng này. Kẹp tài liệu bỏ quên vẫn nằm yên trên mặt bàn. Trong đó ngoài hồ sơ vừa cập nhật của chuyên án mới thì Bách vẫn để toàn bộ giấy tờ, ảnh chụp và ghi chú của vụ Hoa Sen ở một ngăn riêng phòng khi cần thiết, dù anh không chắc nó có còn cần thiết cho cả ban chuyên án nữa hay không. Bách lắc đầu để xua đi cảm giác khó chịu về cậu em họ vô phép rồi cho túi hồ sơ vào cặp và vội vã quay trở lại sở làm, hy vọng không quá muộn.

Trên đường xuống nhà để xe, điện thoại của Bách báo có thư. Anh hồi hộp mở ra xem. Trước đây hộp thư cá nhân của Bách hiếm khi nhận được thứ gì ngoài thư rác quảng cáo và thông tin khuyến mại, nhưng giờ nó đã biến thành một điểm hẹn thú vị nhất của hai người đang yêu. Nhiều lần chỉ một lời nhắc ngắn Mỹ Lâm cũng bỏ nó vào hòm thư mà không gửi theo đường tin nhắn, do ngại Bách bận việc và tin gửi qua điện thoại sẽ làm phiền anh. Vì thế cứ mỗi tối trước khi đi ngủ, nếu hôm nào không đau đầu vì những câu đố chưa có lời giải đáp, Bách thường có một thú vui là đọc đi đọc lại những e-mail chỉ có một dòng, thậm chí chưa đầy nửa dòng, cứ như thể chúng là những lá thư tình trữ danh: “Sáng nay trở gió, anh giữ ấm hơn hôm qua nhé” hoặc “Anh bỏ thói quen thức khuya một hôm để sáng mai mình chạy dài hơn được không”. Những lời dặn dò thân thiết đáng lẽ là mời lửa để Bách hồi đáp bằng những dòng thư chan chứa yêu thương song cuối cùng, bao lá thư kín đặc chữ chỉ được rút gọn lại bằng “Cảm ơn cô nhà báo xinh đẹp, anh đã theo lời em dặn mặc thêm bốn áo len và ba áo khoác. Em cũng phải mặc ấm thế nhé.” Hoặc “Anh vâng lời em đi ngủ từ 7 giờ tối và đã thức giấc từ 3 giờ sáng để ngồi ngóng em. Giờ anh ra đường chạy nhé.” Phần còn lại của những thương yêu da diết, nhớ nhung khắc khoải và bao khao khát, đam mê, hy vọng anh cất cả ở hộp thư lưu, những bức thư tình chưa bao giờ dám gửi. Có khoảng hơn năm mươi lá thư như thế, là những tỏ bày cháy bỏng về nỗi nhớ hoang hoải ngay sau mỗi lần chia tay trên đường chạy khi bình minh vừa kết thúc, là những xốn xang lúc ôn lại hồi ức của buổi đi dạo ngoại ô trong ngày thu vàng rượi nắng, là hạnh phúc tột bậc khi nghe tiếng cười trong veo như thủy tinh giữa các câu chuyện không đầu không cuối, và cả khoảnh khắc mê đắm cuồng si khi lần đầu tiên được ôm Mỹ Lâm vào lòng, lần đầu tiên được chạm vào những ngọt ngào êm ái. Bách đã định sau này, đúng vào buổi tối họ kỷ niệm một năm ngày gặp nhau định mệnh trên đường chạy, khi mà họ đã thuộc về nhau cả quá khứ hiện tại và tương lai, Bách sẽ gửi tất cả những lá thư anh đã viết hầu như hàng ngày, tựa những dòng nhật ký, nhật ký của tình yêu những bức thư mà nếu ghép lại cũng dài bằng cả cuốn sách. Mỹ Lâm sẽ bất ngờ lắm, và cô sẽ hiểu tình yêu của anh sâu sắc nhường nào, rằng anh sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu khi được lo lắng cho cô tới cuối cuộc đời. Nhưng Bách hơi bất ngờ khi e-mail vừa nhận lại không phải của Mỹ Lâm.

Đó là bức thư của Thiên Kim với tiêu đề “Tin vui muốn chia sẻ”. Thư ngắn, thông báo một tin mà Thiên Kim cho rằng rất đáng để phấn khởi và người cô

muốn chia sẻ ngay tức thì là Bách. Thư mở đầu bằng *Gửi cảnh sát hình sự Phan Đăng Bách*. Sau đó là những lời hỏi thăm về sức khỏe và sự bày tỏ lòng biết ơn đối với Bách về cuộc gặp gỡ vì nhờ sự an ủi, động viên của anh mà cô bé đã hầu như hồi phục tâm lý hoàn toàn, không còn bị những ám ảnh chết chóc và những đêm mất ngủ hành hạ. Cô cũng hỏi han thông tin về việc bên cảnh sát liệu đã tìm ra thủ phạm vụ án mạng phòng 807 chưa nhưng rồi lập tức tự trả lời: “Em hỏi ngớ ngẩn phải không, vì nếu phát hiện ra thủ phạm thì báo chí đã đưa tin rồi. Nhắc đến báo chí thì em muốn chia sẻ với anh một tin vui này. Thông qua facebook, trưởng ban biên tập của tờ Chơi Đẹp đã đọc mấy tản văn ngắn của em tải lên trang cá nhân và thấy có thể in được. Biết em muốn thi ngành báo chí và trở thành nhà báo, anh ấy bảo trước tiên em cứ cộng tác với Chơi Đẹp để sau khi ra trường sẽ có sẵn trong tay kinh nghiệm, lúc đó muốn xin làm báo nào làm cũng đơn giản. Anh ấy bảo tờ Chơi Đẹp toàn phóng viên nhiều tuổi nên tư duy không phù hợp với giới trẻ, mà anh ấy đang chuẩn bị cho ra mắt một chuyên mục về chuyện tuổi teen để cả độc giả thanh thiếu niên lẫn các bậc phụ huynh đều đọc được. Anh ấy cho rằng em hoàn toàn có khả năng giữ chuyên mục đó. Ôi lúc nhận được lời mời em cứ ngỡ mình đang mơ. Em sẽ phụ trách hẳn một chuyên mục của tờ báo cả vạn người đọc. Anh ấy hẹn em vào giờ 5 giờ chiều mai để bàn việc cụ thể và như vậy nghĩa là em có thể bắt đầu công việc vào tuần sau được rồi. Em sẽ được trả một khoản lương cộng tác, chưa kể tiền nhuận bút cho từng bài viết nữa...”. Phần cuối của bức thư, Thiên Kim không ngớt lặp đi lặp lại niềm vui sướng khi nhận được lời mời công việc và những háo hức về một viễn tượng tươi đẹp sắp tới. Cô cũng không quên chúc anh sức khỏe và mong sớm tìm ra được thủ phạm. Bách cũng vui vì bức thư, mừng vì anh đã làm được một việc có ích và vì Thiên Kim đã may mắn sớm được nhận diện từ những tản văn đầu tiên. Vốn là một người kỳ thị với Facebook, mà anh luôn cho rằng chỉ những kẻ thiếu tự tin hoặc thích khoe mẽ mới sử dụng cái công cụ tốn kém thời gian ấy, giờ Bách thấy mạng xã hội cũng có được tiện ích, giúp những người trẻ tìm ra cơ hội của mình trong thời gian nhanh nhất, điều mà cách đây 20 năm, những người như anh sẽ phải vô cùng gian nan mới chớp được một đầu mối để hy vọng khởi nghiệp.

Chương 25

Câu Lạc Bộ Số 7

Tiết trời cuối tháng 10 như cô lại trong cái lạnh đặc quánh. Bóng tối sóng sánh trên những vạt cây đã không còn màu sắc. Thảng hoặc một chiếc taxi lờ đờ chạy qua trong giờ hiếm khách. Mới hơn 7 giờ nhưng ở khu chung cư này ngỡ đã là đêm. Nếu không có những ô cửa sổ sáng đèn thì ắt tưởng cả thành phố đã chìm trong mộng. Người mới đến Hà Nội lần đầu mà được đưa thẳng về An Phát, để mặc định ở thủ đô này, nơi nào cũng quạnh vắng như thế, mà ngờ đâu chỉ lán ra chừng vài trăm mét đã bắt gặp cả một vùng thị dân ồn ào người xe và những quán hàng đêm đông nghịt cho tới nửa khuya. Bách một tay ôm bó hồng đỏ gói tròn trong giấy bóng kính thất nơ, tay kia xách hai vỏ giấy đựng chai rượu vang trắng bởi Mỹ Lâm tiết lộ tối nay sẽ có món tu hài tằm mỡ hành, hào pho mai bỏ lò và cá hồi phủ nấm sốt. Cô nói rằng định giữ bí mật thực đơn cho đến phút chót nhưng lại lo lắng không biết Bách có hợp khẩu vị với những món ấy hay không. Bách suýt rơi nước mắt vì cảm động. Hàng ngày anh vẫn ăn cho qua bữa ở một quán cơm bất kỳ trên những vỉa hè không có lấy một chỗ dựng xe. Và anh đã quen chấp nhận triền miên những thực đơn không hợp khẩu vị từ thời phải thích nghi với các bài tập điều lệnh khắc khổ ở Học viện cảnh sát. Dần dà tất cả các cảnh sát hình sự hình thành một phản xạ có điều kiện là chỉ cần thứ đặt trước mặt được coi là thực phẩm thì dạ dày sẽ như một cỗ máy tự động biến chúng thành năng lượng để làm việc. Chưa có ai phải băn khoăn xem Bách muốn ăn món nào, thứ gì mới đúng thực là khoái khẩu. Bách đã nhắn lại qua e-mail: Kể từ tối hôm nay, anh biết người tạo nên khẩu vị của anh sẽ không phải là chính anh nữa.

Bách rảo bộ qua những tòa nhà cao tầng và cả khu biệt thự hoang lạnh giờ im lìm trong thân phận bị bỏ quên. Anh cố tránh một thứ rõ rệt cả tên gọi lẫn hình hài khi đi qua nó. Anh đang hạnh phúc, và chẳng muốn điều gì phá hỏng cảm giác này. Chỉ qua ba khối nhà là đã đến khu của Mỹ Lâm, một tòa cao ốc 22 tầng. Bách đến muộn. Anh luôn đứng giờ ở nơi làm việc và cao su ở những nơi giao tế. Có lẽ tất cả các cảnh sát hình sự đều phải lần hồi kìm nén nỗi xấu hổ của mình, vì họ biết rằng chừng nào còn theo đuổi nghề nghiệp, thì đến tận lúc về hưu, họ vẫn phải thường xuyên lỗi hẹn với người thân.

Lần đầu tiên đến nhà Mỹ Lâm, dù họ đã là hàng xóm và vẫn gặp nhau hàng ngày vào mỗi buổi sáng, Bách không sao tránh khỏi hồi hộp. Lời mời ấy là một thông điệp ngầm, chính thức công nhận Bách đã là người yêu của cô, và luôn được đón chào mọi nơi, mọi lúc Bách bấm số 20 trong thang máy và vô thức ngắm nhìn những hình ảnh đầy màu sắc của clip ngắn trên màn hình điện tử,

quảng cáo về một khu resort mới khai trương, trong ấy có cặp vợ chồng rạng rỡ bên hai đứa trẻ xinh xắn mặc sọc xanh và váy hồng. Giờ tất cả những hình ảnh phổ thông giản đơn mà trước đây Bách chẳng mấy khi để ý cũng đủ làm anh mơ mộng. Thang máy không có ai khác ngoài Bách và nó làm anh giật mình khi tự động mở ra một hành lang sáng đèn. Bách bước qua những cánh cửa gỗ trắng đóng kín và dừng lại trước căn hộ 2014. Cửa được mở ngay lập tức như thể đang có người đứng sẵn bên trong và chờ đợi từ rất lâu rồi.

- Anh xin lỗi. Anh...

- Vừa mở cửa chưa kịp nhìn mặt gia chủ đã vội xin lỗi. Nhớ anh nhầm nhà thì sao chớ? - Mỹ Lâm tươi rói trong bộ váy len màu phấn hồng, mái tóc cột ngược lên cũng bằng một chiếc thun len màu hoa đào.

- Thì anh vẫn xin lỗi vì đã... nhầm nhà. Lúc nào mà anh chẳng ở trong tâm trạng của người có lỗi.

- Máy chú tu hài và cá hồi đã nhận lời xin lỗi của anh rồi. Giờ chúng chỉ chờ xem anh tạ lỗi có thực bụng không thôi. - Mỹ Lâm mở rộng cửa cho Bách bước vào nhà.

Anh trao bó hoa cho cô, và lần này Mỹ Lâm không luống cuống tránh ánh nhìn của anh như mọi khi nữa. Ái tình cuồng si đã giao hòa trong hai cặp mắt đang chìm vào cõi mê mị. Mỹ Lâm chỉ kịp đặt những bông hồng lên mặt bàn, và Bách hầu như thả rơi túi rượu xuống tấm thảm len. Anh thấy mình đang nhập vào một linh thể khác, để hòa thành nguồn năng lượng bùng nổ như nham thạch. Đôi môi Mỹ Lâm nóng bỏng và mềm mại. Hai cánh tay trắng ngần vòng lên cổ anh, níu giữ và mời gọi. Cả vầng thanh xuân rực cháy mà Bách có thể cảm nhận từng nhịp đập thôi thúc của trái tim đang thấm dần những rung động vào tận trong da thịt. Giá thử Bách không có gì đáng giá để đánh đổi cho những phút giây này, thì anh sẵn sàng chấp nhận suốt cuộc đời còn lại sẽ không còn cơ hội được ngắm nhìn nhật nguyệt, bởi ánh mắt này đối với anh đã bằng cả những vì tinh tú và mùi hương này sánh ngang một cánh rừng mùa xuân. Bách ghi chặt lấy Mỹ Lâm và cuống cuống như thể sẽ không bao giờ còn cơ hội được chạm và cô nữa, như thể ngày mai, Trái đất sẽ bốc hơi thành những hạt bụi và vĩnh viễn tan vào giải Thiên hà. Anh đặt những nụ hôn say đắm và cuồng nhiệt lên mắt, lên môi, lên cổ Mỹ Lâm rồi cúi xuống sâu hơn nữa, nhưng trong khoảnh khắc, cô giật bản mình và run lên một cách khác lạ. Đôi mắt cô mở to sợ hãi như thể Bách đã vụt biến thành người xa lạ. Cô làm cho anh luống cuống và chính cô cũng trở nên bối rối vì thái độ vừa rồi của mình.

- Thôi để em chuẩn bị đồ ăn cho anh. Mọi thứ sẽ nguội mát mà anh thì đang đói bụng. - Nói đoạn cô thắt nút chiếc tạp dề hoa ngang bụng và đặt một cái chảo lên bếp. Trong lúc chờ chảo mỡ sôi thì Mỹ Lâm tranh thủ cầm những bông hồng vào lọ.

Lúc này Bách mới định vị được mình ở đâu. Anh đang đứng giữa một phòng khách xinh xắn có bộ salon màu trắng và những chiếc gối tựa bọc len in hình thỏ. Bệ cửa sổ đặt kín những chậu hoa li ti và rất nhiều lọ thủy tinh màu có lẽ cũng dùng để cắm hoa. Chiếc rèm cửa dường như chưa bao giờ hạ xuống trông ra hăng hà những ánh vàng lốm đốm trên tòa cao tầng đối diện. Một căn hộ của những chủ nhân dễ thương. Không gian tràn ngập tiếng sáo và Mỹ Lâm nhắc đến tên một người anh không hề biết là Gheorghe Zamfir. Cô nói cô thích nhất Concierto d' Aranjuez vì nó giống như thanh âm trong trẻo mà buồn bã của thiên nhiên nguyên sơ. Bách cũng thấy mình tan lẫn vào trong tiếng sáo như một miếng bọt biển hạnh phúc đang bồng bênh trên nước. Anh ngồi ở salon và âu yếm ngắm nhìn bờ lưng thon thả đang nấu nướng một cách nhẫn nại, sự nhẫn nại quyến rũ đáng yêu mà anh biết rằng mình sẽ tôn thờ suốt cuộc đời còn lại. Thi thoảng cô quay lại nhìn Bách mỉm cười, và mỗi lần như thế anh lại ngậy ra để luận xem tất cả sự việc này là có thật hay không. Mãi đến sau này, anh vẫn tự hỏi ngày hôm đó, liệu thực chất có phải là thật, hay chỉ là ảo ảnh ghép lại của những khao khát cuồng si trong một không gian ba chiều bí ẩn của não bộ. Trên tường là hai bức hình khổ lớn lồng khung kính, một bức chụp Mỹ Lâm ngồi trước cửa sổ với hai cành tigon tím hồng đang vờn trong nắng sớm. Hình còn lại là hai ông bà có khuôn mặt phúc hậu đang tươi cười trong bộ thể thao mùa đông, đằng sau là núi Phú Sĩ phủ mờ tuyết trắng. Tất nhiên là cha mẹ Mỹ Lâm. Trông họ có phần nhiều tuổi hơn cả mẹ anh nữa, trong khi Mỹ Lâm cũng như anh, là con một. Chắc họ muộn màng lắm mới sinh con.

- Em không giống ba mẹ nhỉ. - Bách buột miệng.

- Dạ... Mỹ Lâm ngằn ngừ, rồi nói khẽ. - Em là con nuôi.

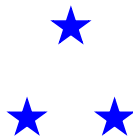
- Vậy ư? Bách hơi chững lại, không biết nên nói tiếp thế nào. Vì cái sự con nuôi chẳng hay là buồn hay vui đối với Mỹ Lâm.

Không ai có thể hỏi cái điều mà họ đang rất muốn hỏi: “Em bị bỏ rơi từ nhỏ ư?”, “Cha mẹ em mất sớm ư?”, “Em ở với họ từ năm mấy tuổi?” hay “Họ là ai, trước khi nhận em là con nuôi?”.

- Chuyện dài lắm. - Mỹ Lâm như đọc được ý nghĩ của người nghe. - Một câu chuyện dài, lúc nào em sẽ kể.

Bách không dám bình luận gì thêm. Một câu chuyện dài, nó thay cho từ chính xác hơn là một câu chuyện buồn. Một câu chuyện phức tạp, nhưng buồn, Bách hiểu là như thế. Và qua cả giọng nói của Mỹ Lâm, anh cảm thấy câu chuyện không chỉ là buồn, nó còn vượt quá giới hạn cảm xúc thông thường. Bách tiến lại gần, vòng tay ôm lấy Mỹ Lâm từ đằng sau, cảm ôm không siết chặt, nhưng gần gũi, sẻ chia và an ủi. Mỹ Lâm đang thái một loại nấm gì đó. Cô dừng lại, yên lặng hồi lâu rồi xoay mình, đôi vai thanh mảnh ửng rửng. Bách nhìn đôi

mắt cô loang nước và cả nỗi thảng thốt mơ hồ, một cảm xúc anh chưa từng nhìn thấy kể từ lần đầu tiên gặp cô ở chỗ cái cây đổ, ngay cả đôi mắt đầm nước mưa trên rèm mi cũng không mệt mỏi đến thế này. Có chuyện gì vậy em của anh? Bách không nói thành lời, chỉ thấy lồng ngực dội lên một cơn đau nhói và vòng tay siết chặt hơn. Mỹ Lâm cũng áp mặt vào ngực anh. Họ đứng lặng yên như thể trong tiếng sáo réo rất thối về từ khu vườn Aranjuez, trước khi Bách cảm nhận từng giọt, từng giọt mặn chát thấm dần qua môi và tan chảy vào tận trái tim đang trĩu nặng. Anh giận mình, đã ở bên cô từng ấy thời gian, đã chia sẻ những câu chuyện dài bất tận, vậy mà đến bây giờ anh mới nhận ra Mỹ Lâm cô đơn nhường ấy. Trục giác của anh ở đâu? Nó để cả vào những vụ án rồi hay sao?

Họ ngồi bên chiếc bàn ăn nhỏ nhắn phủ khăn trải kẻ cao tím. Bách chưa từng nhìn thấy bàn ăn bé xíu thế bao giờ. Nó chỉ đủ chỗ cho bốn người. Muốn ngồi thêm nữa cũng không thể. Có vẻ như chủ nhân của ngôi nhà chẳng bao giờ có khách và cũng chưa bao giờ có ý định mời ai đến ăn tối. Anh thấy trước mặt mình linh đình như một bữa tiệc, và ví thử mặt bàn nhỏ bé có được nổi dài thêm tận cuối nhà thì Mỹ Lâm cũng sẽ chất đầy những món ăn cầu kỳ lên đó. Thực đơn này có thể đủ cho cả sáu người ăn.

- Em chưa từng mời khách bao giờ, nên hôm nay em... hồi hộp lắm. - Mỹ Lâm đã tắt hết những bóng đèn sáng trắng chỉ để duy nhất ngọn đèn treo đang tỏa ánh vàng dịu dịu.

Bách vừa rót rượu từ chai Chardonay vào hai chiếc ly thủy tinh vừa hỏi băng quơ:

- Em ít khi mời bạn bè đến nhà đúng không?

- Không phải ít khi, mà không bao giờ. Em không có bạn. - Mỹ Lâm nói gọn, giọng bằng phẳng và vô cảm, không chút gì ngạo nghễ, thất vọng hay nổi loạn trong đó.

Bách cố nén ngạc nhiên để nói giọng bình thản.

- Anh cũng vậy. Anh cũng không có bạn.

Họ nhìn nhau mỉm cười, và cùng chạm ly. Những người không bạn bè, mà đa phần chẳng ai dám khoe ra điều đó, là một khối cô đơn khổng lồ không thể chia sẻ. Và khi hai tảng băng lớn chạm nhau, nó sẽ vỡ vụn và tan chảy. Nhưng

vẫn còn đó một phần của tảng băng đang chìm sâu dưới mặt nước, là thứ mà không kẻ thứ hai nào có thể xâm phạm, những ẩn ức chẳng bao giờ biết đóng băng.

- Ba mẹ nuôi của em chủ yếu sống ở nước ngoài. - Mỹ Lâm mở đầu câu chuyện mà thoát tiên Bách ngỡ rằng mình sẽ được nghe toàn bộ phần còn lại. - Họ không định cư một nước nào cố định vì công việc ở một tổ chức phi chính phủ bảo trợ quyền trẻ em khiến họ phải di chuyển liên tục. Nhưng sau này, đến năm năm mươi tuổi thì họ quyết định bỏ hết việc làm, bán hết bất động sản bên ấy để đi du lịch. Cả hai người, có một ước mơ giống nhau là được khám phá mọi góc ngách của Trái đất này trước khi về thế giới bên kia. Lúc đó họ mới quyết định mua một căn nhà nhỏ ở Việt Nam để làm chỗ nghỉ chân sau mỗi chặng đường dài. Nhưng khi về nước, họ lại tình cờ gặp em, và nhận nuôi em từ năm 8 tuổi. Và cũng vì tham sự kiện này đã tạm cản trở dự định của họ. Suốt 10 năm ròng, họ không hề một lần rời khỏi thành phố mà không có em bên cạnh. Chưa bao giờ họ để em ở lại một mình, dù họ hoàn toàn có thể gửi em ở một nhà người họ hàng nào đó. Có vài lần ba mẹ đi du lịch thì đều cho em đi theo. Nhưng đó chỉ là những chuyến viễn du ngắn ngày. Cho đến khi em vào đại học thì họ mới yên tâm thực hiện ý nguyện cháy bỏng của mình. Kể từ đó thì họ hiếm khi ở nhà, dù hầu như gọi điện cho em hàng ngày. Đó là một sự hy sinh tuyệt vời mà không quy ước nào tận thế giới bắt họ làm như thế ngoại trừ tình thương từ chính trái tim. Ba mẹ em không có con, và mặc dù làm việc cho quỹ bảo trợ trẻ em suốt gần ba mươi năm, hai người chưa từng có ý định nhận con nuôi. Cho đến khi gặp em. Em đã tin vào những ngẫu nhiên của định mệnh từ hồi ấy, và đối với ba mẹ, em không tìm được từ nào trong từ điển để nói hộ tình cảm của mình.

Bách thấy đôi mắt mình run rẩy, và dù cố gắng kiềm chế thì vẫn có thứ gì nóng bỏng đang lăn ướt gò má. Chỉ một phần của câu chuyện cảm động khiến anh phải ứa nước mắt, điều mà anh những muốn hỏi mới làm ngực trái của anh đau nhói “Mỹ Lâm, vậy 8 năm trước đó em ở đâu? Cái phần đời mà em không kể ấy. Có điều gì đã hành hạ em đến mức đã gần hai mươi năm trôi qua mà nỗi cô độc vẫn chưa thể xóa nhòa? Và điều gì khiến một bông hoa xuân rụng rã lại không có lấy một người bạn để chia sẻ?”. Bách mong biết bao, giờ phút này được gặp cha mẹ nuôi của Mỹ Lâm, để anh bày tỏ lòng biết ơn đối với những con người giản dị mà vĩ đại, những người đã che chở cho người anh yêu thương suốt ngần ấy năm.

- Em ngưỡng mộ ba mẹ lắm. Họ vẫn yêu nhau đến giờ phút này, khi đã ở bên nhau cả nửa thế kỷ, vẫn nắm tay nhau hàng ngày và cùng chia sẻ những câu chuyện bất tận trên đường thiên lý. Họ không thể có con, và không một ràng buộc gắn kết nào ngoài tình yêu giữ chân họ đến giờ phút này. Họ không chỉ là tình nhân vĩnh viễn mà còn là hai người tri kỷ.

- Anh cũng chưa được chứng kiến ai như vậy. - Bách gật đầu công nhận, coi như lý thuyết “Không ai có thể yêu nhau mãi” của anh đã bị đánh đổ. - Anh cũng mong... mình sẽ được như vậy, cũng sẽ có một người tri kỷ.

Bách nhìn sâu vào đôi mắt đã bắt đầu loáng nước của Mỹ Lâm. Lời tỏ tình mộc mạc của anh được đáp lại bằng một nụ hôn mà ngỡ hầu trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Bách đã quên mất rằng thế giới này không chỉ có những cánh đồng hoa lộng gió dưới trời mây xanh ngắt, còn có cả bi kịch, sinh tử và chia ly. Bi kịch mới là nhiều. Bi kịch chiếm lĩnh hầu hết các sân khấu, tiểu thuyết và màn bạc. Chiếc bàn bé nhỏ ngập tràn thức ăn hầu vẫn còn nguyên đến giờ phút ấy. Họ không ăn gì cả, vì đôi môi còn để dành cho thứ lãng mạn nhiều hơn là ẩm thực. Họ hôn nhau không dứt, trong sự ỉn ả xoa nhòa những dần vật để hòa vào một miền đam mê siêu thực, trong tiếng sáo réo rắt của Gheorghe Zamfir đưa họ bay đến vườn địa đàng miền Địa Trung Hải. Aranjuez. Aranjuez. Có những bản nhạc không chỉ là giai điệu, mà vĩnh viễn gọi lên những nỗi đau từ vết thương không thể khép miệng. Khi tiếng nhạc vừa dứt, trong chùng nửa giây chiếc đĩa hát chuyển sang bài khác, họ nghe những tiếng đập khẽ vào cửa kính. Vladimir Nabokov đã từng viết trong cuốn tiểu thuyết của mình “Hạnh phúc rơi lộp bộp trên đầu họ”, và giờ phút này Bách cũng cảm nhận hạnh phúc như thế trong tiếng mưa mùa đông rả rích đang tuôn trào thêm rét mướt vào những cơn gió lạnh. Chợt Mỹ Lâm hốt hoảng đứng bật dậy.

- Ôi em quên mất lũ thỏ.

Cô cuống cuống chạy ra ngoài ban công và loáng cái đã quay trở lại với hai chiếc lồng sơn xanh và hồng. Trong mỗi lồng có một đôi thỏ to bằng một chú mèo lớn với bốn màu sắc khác nhau: trắng, đen, đốm và nâu. Nhìn vào sự béo tròn của lũ thỏ thì đủ biết chúng đã được chủ nhân cưng chiều và chăm bẵm đến mức nào. Vài con đã hơi bết lông vì nước mưa. Mỹ Lâm vội lấy khăn bông thấm khô cho mấy con vật cưng, miệng không ngừng suýt xoa.

- Anh thử xem, tay chân chúng lạnh cóng rồi này, tai cũng lạnh nữa. Em đoảng quá.

Bách cố nín cười và cũng thử sờ vào cái tai dài của con thỏ nâu. Quả là nó lạnh như nước đá. Con thỏ nhìn Bách bằng đôi mắt nâu lạnh lùng và khó chịu.

- Lần đầu tiên anh chạm vào một con thỏ đấy. - Bách nhìn Mỹ Lâm đầy ngưỡng mộ. - Sau này có trẻ con thì em làm hư chúng mất thôi. Thế nào em cũng chiều chúng quá.

- Em chiều chúng để bù lại cho ông bố quân phiệt nghiêm khắc quá ấy mà. - Mỹ Lâm đùa xong câu ấy thì luống cuống vì đã lỡ miệng. Cô vội đánh lạc sang chuyện khác. - Thực không ngờ mưa rào lại rơi giữa mùa đông.

- Mà sao mấy con thỏ này gặp mưa rét lại không đòi vào em nhỉ? - Anh hỏi băng quơ để xoa đi sự lúng túng của cả hai, bụng hơi hồi hận vì câu hỏi ngắn ngủn của mình. Họ bật nhạc to thế sao có thể nghe được tiếng thỏ kêu.

- Thỏ không biết kêu đâu. - Mỹ Lâm nhoẻn cười. - Có lẽ thỏ là giống vật bốn chân duy nhất chẳng phát ra âm thanh bao giờ. Trong sách chuyên ngành chăn nuôi nói rằng khi thỏ sợ hãi cực điểm thì chúng cũng kêu éc lên vài tiếng nhưng em nuôi thỏ đã nhiều năm mà chưa từng nghe thấy chúng kêu lần nào. Có lẽ trong con nguy kịch thỏ cũng chấp nhận chịu chết chứ không bao giờ biết kêu cứu.

- Ủa vậy ư? - Bách ngạc nhiên. - Anh không hề biết rằng thỏ không kêu.

- Em cũng đã từng giống những con thỏ này. - Mỹ Lâm dán mắt vào lũ thỏ đang loay hoay với vài lá cải xanh và nửa củ cà rốt. - Em đã từng không hề biết kêu cứu. Im lặng như lũ thỏ vậy.

Bách giật mình, chưa hiểu ý cô muốn nói điều gì. Anh cố gắng tìm một cách diễn đạt để cô có thể chia sẻ.

- Đã từng có... chuyện gì đó phải không Mỹ Lâm?

- À không, chẳng có gì đâu. Lúc khác mình nói chuyện này sau. - Cô thả thêm một củ cà rốt vào chuồng thỏ rồi đứng dậy, tỏ vẻ muốn chấm dứt chủ đề về thỏ và câu chuyện bí ẩn nửa chừng đột ngột bị ngừng lại.

Họ quay về bàn ăn lúc này đã nguội ngắt. Mỹ Lâm đặt vài đĩa đồ ăn vào lò vi sóng để hâm nóng lại. Bách đột ngột nhớ ra một điều gì đó.

- Em có biết tờ Chơi Đẹp không. Anh nghe tên tờ báo này ngộ nhỉ. Nó là tạp chí hả em? Cũng lâu rồi anh không theo dõi báo chí ngoài tin tức tìm một số tờ báo chính.

- Một tờ báo lá cải, chuyên lấy lại những vụ kiện cáo, cãi cọ của các nghệ sĩ trong giới showbiz án mạng xã hội về xáo lại và tái sử dụng. Họ chỉ cần pha trộn và thêm nêm vài lời bình luận là hoàn tất bài. Họ cũng thách xài những huyền thoại về cây đa ma ám và giếng nước oan hồn. Thêm một số câu chuyện tình bi kịch và vài vụ án mạng man rợ nữa là xong công thức cho một tờ báo bán chạy. - Mỹ Lâm vừa tranh thủ làm món salad trái cây tráng miệng vừa bày tỏ nỗi bất mãn về những người cũng được xếp vào hàng đồng nghiệp của cô. - Chúng ta không cho phép báo chí và xuất bản tư nhân tồn tại, nhưng việc đổi giấy phép lấy doanh thu của những đơn vị nhà nước hầu như không có năng lực hoạt động đã tạo nên hàng loạt sản phẩm văn hóa hạng bét góp phần làm giảm dân trí của người Việt. Nhưng vì Chơi Đẹp chơi không đẹp, hai tháng trước dính phải một vụ kiện của nhân vật trong bài báo mà đã phải đình bản.

- Đình bản ư? - Bách phân vân. - Cách đây lâu chưa?

- Chắc chừng hơn một tuần, hoặc có thể hơn, em không chắc lắm về thời gian nhưng chắc chắn là họ đã bị đình bản và thu hồi giấy phép. Hai nhà báo đã bị tước thẻ.

- Vậy ư? Lạ nhỉ.

- Có gì lạ đâu. Ở đất nước này người ta quen kinh doanh theo lối thổ phi. Làm báo cũng vậy mà, chụp giựt một vụ vài năm rồi thôi. Vì người đầu tư cũng biết báo lá cải giống như nhạc thời trang và phim giải trí, kinh doanh chỉ có thời vụ, sau một thời gian, đám đông a dua chạy theo máy thứ đó sẽ tự thấy nhàm mà nghỉ chơi, lúc ấy họ lại chuyển sang rót tiền cho một tờ lá cải khác, thay hình đổi dạng và hoán đổi trật tự một số chuyên mục nhưng bản chất vẫn là như vậy, theo công thức chuyện sến, chuyện sốc, chuyện rùng rợn.

Mỹ Lâm vẫn vậy, mỗi lần nói chuyện nghiêm túc, cô sắc sảo và cực đoan, và nụ cười biến mất trên môi bỏ rơi hình ảnh dịu dàng và hồn nhiên những lúc chờ Bách lên đường chạy. Bách không định cãi chính rằng anh chẳng lạ gì cách làm việc của tụi phóng viên báo lá cải, chỉ là anh băn khoăn một chuyện khác mà thôi.

- Điện thoại của anh. - Mỹ Lâm nhắc.

Bách ngần ngừ nhìn chiếc điện thoại trên mặt bàn nước. Anh đã để chế độ im lặng để các cuộc gọi khỏi quấy rầy những giây phút quý báu này nhưng Mỹ Lâm tinh ý nhìn thấy màn hình báo sáng. Thoáng thấy số của Tú đen, Bách giật mình. “Câu quả là con kỳ đà dễ thương”, Bách rửa thầm rồi bấm nút nhận.

- Có chuyện gì vậy, Tú đen?

- Có chuyện rồi. - Đầu dây bên kia thở gấp. - Trên diễn đàn của câu lạc bộ, chúng tung ra một hiệu triệu mới.

Tú đen dừng lại vài giây rồi như đang đọc từ một văn bản trước mặt.

- Em dịch luôn cho anh nhé. “Trinh nữ của chúng ta sắp sống dậy. Nàng sẽ mang đến sức mạnh vô song để bá chủ thế giới này. Ta đã nghe thấy hơi thở của nàng đang rất gần, và cả nhịp đập đầy sinh lực. Hỡi những Người truyền tin vĩ đại, các ngươi hãy chuẩn bị cho ngày hồi sinh. 10 Mắt Xanh.” Chỉ có Chopin nhận lệnh. - Giọng Tú đen hơi rung lên một cách bất thường. - Sự có mặt của Chopin luôn kèm theo một “cuộc phẫu thuật”. Chúng ta thấy có từ “nhịp đập”, rõ ràng là Durga ám chỉ trái tim đúng không?

- Hiệu triệu này được đẩy lên lúc nào? - Bách sốt ruột ngắt lời.

- Chúng vừa đưa lên diễn đàn cách đây 30 phút. Nhóm của chúng ta đã trực ngày đêm không ngơi nghỉ nên bắt được tín hiệu từ các IP. Nhưng mà anh Bách, có chuyện này lạ lắm, dường như chúng ta đã gần tới đích rồi. IP của Durga lần này được xác định ở... sàn nhảy Underground. Xem ra kẻ đầu trỏ có liên quan mật thiết đến cái sàn nhảy này. Anh nhớ không, cũng chính tay Durga đã vào Facebook của Mỹ Anh để dụ dỗ cô ấy đến đó. Nếu không phải là một trong những kẻ làm việc chính tại đó hoặc có mối quan hệ thâm tình với những người làm việc ở Underground thì không thể nào biết được ngày khai trương và chương trình tìm kiếm Nữ hoàng dạ tiệc trong ngày Halloween năm ngoái khi mà quảng cáo vẫn còn chưa công khai đưa lên truyền thông.

- Đã chuẩn bị hành động chưa? - Bách hỏi bằng vẻ bất lực của kẻ ngoài cuộc.

- Sếp đã chuẩn y việc thẩm vấn những kẻ có mặt tại vũ trường. Ba mươi phút trước mới là chín giờ. Đó là thời điểm chủ yếu chỉ có nhân viên và quản lý của Underground. Khách hàng không mấy khi đến vào giờ này. Sẽ thuận tiện cho chúng ta khởi sự. Chuyên án đang chuẩn bị ụp Underground, còn vài phút nữa thôi. Đã cài vào người giả làm đám thanh niên cần quấy vào nhảy nhót tiệc tùng rồi gây sự đánh nhau. Đúng lúc đó tụi em sẽ ập vào. - Tú đen nói vắn tắt, vẻ đang rất vội.

- Khoan đã Tú đen. - Trông ngực Bách bắt đầu đập mạnh. - Thông thường án mạng sẽ xảy ra một đến hai ngày sau khi chúng đẩy lệnh lên diễn đàn. Đây là lần thu thập cuối cùng của chúng trước khi hình thành trinh nữ. Liệu việc vây ráp này có rút dây động rừng không? Nếu không tìm ra được bằng chứng thì có khả năng chúng ta sẽ vĩnh viễn để sống mất chúng.

- Không còn cách nào khác, anh Bách. Thậm chí nếu việc tối nay chỉ là rung cây dọa khỉ thì cũng sẽ khiến chúng sợ hãi mà phải dừng tay.

- Tôi không cho rằng như thế đâu. - Bách lăm bằm như chỉ nói một mình.

- Cũng là may mắn khi sếp đồng ý duyệt cho việc đánh ụp Underground. Coi như ngầm hiểu sếp đã đồng ý với giả thiết của anh rồi. Thôi em phải lên đường đây.

Tú đen ngắt máy, tuồng như cậu ta đã cố gắng đàm thoại với Bách đến giờ phút cuối cùng trước khi nhảy lên xe. Bách nhìn chăm chặp vào đám thổ vãi giầy rồi mới giật mình nhớ ra mình đang ở đâu. Khuôn mặt Mỹ Lâm lúc này đã tái nhợt, đôi mắt cô trở nên hoảng hốt.

- Anh xin lỗi. - Bách lập cập. - Lẽ ra không nên để công việc xen kẽ vào thời gian của chúng mình. Lần nào anh cũng cứ thế. Anh xin lỗi.

- Anh... có phải vẫn vụ đó không? - Mỹ Lâm đã lùi lại để tựa vào tường, dường như những gì cô nghe thấy qua cuộc điện thoại trở nên quá sức chịu đựng đối với đôi chân của cô.

- Không... à... ừ... mà không... ngày nào anh chẳng có những vụ như vậy. Việc của anh toàn như thế mà. Không biết sau này em có sợ anh không nữa. - Bách cười méo mó, chợt nhớ ra trong không gian yên tĩnh này, Mỹ Lâm thậm chí còn có thể nghe được tường tận giọng Tú đen ở đầu dây bên kia.

- Anh phải... cẩn thận nhé. - Đôi mắt Mỹ Lâm bắt chợt loáng nước.

- Cẩn thận gì nào. Anh đã ra khỏi ban chuyên án này rồi. - Hồi đáp của Bách vô tình thành lời xác nhận cho câu hỏi vừa rồi của Mỹ Lâm. Rồi đột nhiên, Bách đặt hai tay lên vai cô, ánh mắt nhìn thẳng, tuồng như dặn dò một cô em gái nhỏ, một lời dặn dò khó hiểu. - Mỹ Lâm, thời gian này, tạm thời em đừng ra ngoài buổi tối được không, và nếu ở nhà một mình thì cũng không nên mở cửa tùy tiện.

- Em vẫn làm như thế mà. Sao anh lại dặn em như vậy?

- Thời gian này... anh chỉ cẩn thận thôi mà. Dù sao đây cũng không phải là khu vực an toàn tuyệt đối.

Bách biết Mỹ Lâm hiểu anh muốn nhắc tới điều gì. Cái chết thê thảm của cô giúp việc Trần Hoa Liên từ bạn ấy không ai trong hai người nói tới nữa, nhưng rõ ràng vẫn là nỗi ám ảnh đối với cả hai.

- Mỹ Lâm, cảm ơn em về bữa tối tuyệt vời ngày hôm nay.

Bách ôm chặt Mỹ Lâm vào lòng và không biết cảm thức nào khiến anh cứ ôm cô như thế, hồi lâu, như thể nếu anh chỉ buông tay ra một lần thì cô sẽ biến mất mãi mãi để rồi Bách không còn cơ hội nào được gặp lại người anh yêu thương nữa. Bách nhắm mắt, ghi nhớ mùi hương trên mái tóc cô và khoảnh khắc mềm mại của da thịt chạm nhau, gần gũi như thể tất cả chỉ là một, không phải hai người, anh là một phần của cơ thể Mỹ Lâm, và cô là một phần của trái tim anh.

- Anh về nhé. - Mỹ Lâm thì thầm. - Nếu có thể được thì sáng mai hẹn anh ở đường chạy.

- Ừ, hẹn em ngày mai. - Bách hôn nhẹ lên đôi môi ngọt ngào còn vương vị trái cây rồi khó khăn lắm mới xỏ nổi đôi giày vào chân.

Khoảnh khắc sau mỗi lần phải chia tay Mỹ Lâm đều để lại một hố sâu chống chénh và hụt hẫng. Lần này cũng vậy. Anh chậm chạp từng động tác, như thể sự trì nứu mỗi giây đều khiến anh có thể gần cô thêm chút nữa. Mỹ Lâm tiễn Bách

ra thang máy, rồi chợt nhớ ra điều gì, cô kêu lên và vội vã quay vào nhà, bảo anh chờ một chút. Thang máy đang chạy dần lên từ tầng trệt. Trong lúc chờ đợi, anh ngó quanh dãy hành lang vắng tanh sáng choang ánh điện. Đột nhiên anh cảm thấy gáy mình nóng rần lên một cách kỳ lạ. Bách quay phắt lại phía sau, chỉ là một ngã ba rẽ vào hành lang của dãy căn hộ kế cận. Mỹ Lâm đã trở lại, cô cầm theo một chiếc ô đầy hoa.

- Trời đang mưa to mà. - Mỹ Lâm nhoẻn miệng cười. - Anh cầm lấy che mưa, để lúc nào nhớ anh thì em sẽ chạy sang đòi.

Bách ôm chặt Mỹ Lâm thêm lần nữa, thì thầm.

Đêm nay anh cũng sẽ nhớ em lắm. - Đoạn anh ngăn Mỹ Lâm lại khi thấy cô dợm bước vào cầu thang máy. - Em vào nhà trước đi rồi anh về.

- Sa cơ? - Mỹ Lâm ngạc nhiên nhìn cầu thang đang mở ra chờ đợi. Em tiễn anh xuống sảnh mà.

- Không. - Bách kiên quyết một cách dụi dàng. - Anh muốn yên tâm nhìn thấy em vào nhà rồi anh mới về.

- Có ba bước thôi mà, em có phải trẻ sơ sinh đâu nào.

- Em làm vậy đi, cho anh yên tâm, cô bé.

Mỹ Lâm ngần ngừ giây lát rồi cũng nhượng bộ, vội bước về căn hộ của mình, chỉ cách đó có vài mét, và trước khi biến mất sau những bức tường, cô đưa tay lên vẫy, miệng nở nụ cười hạnh phúc vì sự lo lắng thái quá của Bách. Anh cũng chờ cho cánh cửa khép lại và tiếng sáo se sắt của bản Aranjuez ngất lên rồi mới yên tâm bước vào thang máy, không quên quét ánh mắt lên khắp hành lang một lần cuối cùng.

Sảnh tầng trệt ăng lạng trong một tối mùa đông thời tiết khắc nghiệt. Anh xòe chiếc ô hoa. Nó đủ rộng cho cả hai người. Gió tạt mưa lạnh buốt và bóng tối nhòe nhoẹt những vệt nước khiến anh nhớ tới cái đêm hãi hùng ở làng Vang. Giờ phút này, cả ban chuyên án đều cảm nhận được cái đều kinh khủng mà giáo phái điên khùng, man rợ đó đang lên kế hoạch. Lần trước, trong buổi họp riêng ở nhà Mai Thanh, cả ba người bọn họ đã thống nhất tạm đặt một cái tên để ngầm hiểu với nhau: Câu lạc bộ số 7. Chỉ vài ngày nữa sẽ đến kỳ hạn phải khép lại chuyên án, và những tên mặt quỷ cũng đang gấp rút tìm kiếm bộ phận cuối cùng để hình thành trình nữ, bộ phận số 7. Liệu đối tượng mà chúng nhắm tới là ai? Một thiếu nữ bất kỳ hay một cô bạn gái nào khác của tên Đăng mà họ còn chưa biết? Thời gian cách quãng giữa các vụ án mạng ngày càng thu hẹp, chứng tỏ mức độ khát máu của chúng đã vượt ngưỡng. Sức mạnh của trình nữ sẽ giúp

chúng bá chủ thế giới ư? Lũ tâm thần. Bách nghiêng rặng và suýt nữa thì bị tụt xuống một cái hố ga đang mở nắp. Anh chới với và loạng choạng tuột mất chiếc ô. Toàn bộ người anh phơi dưới mưa rét căm. Khí lạnh của cơn áp thấp khiến hay gò má Bách lạnh ngắt, nhưng sau gáy vẫn đang nóng rần lên. Cảm giác kỳ lạ này đeo đuổi anh không dứt từ lúc rời khỏi nhà Mỹ Lâm. Bách chưa vội nhặt chiếc ô lên. Anh trần mình chịu đựng những xối xả đang trút xuống đầu mình và thấm dần qua làn áo jacket. Anh cần phải làm thế cho tỉnh táo để xua đi những ám ảnh quái đản luôn hành hạ ngày đêm. Mi là ai? Bách thì thầm, xoay vòng tròn 360 độ để đôi mắt tinh anh quét khắp những căn biệt thự bỏ hoang tăm tối và tìm hóc tường của các tòa nhà khổng lồ. Không kẻ thù nào xuất hiện, nhưng trực giác của Bách như hét vào tai anh rằng: Những đôi mắt của quỷ dữ, vẫn đang ẩn nấp đâu đó dưới yên bình kia, để chực chờ hành hạ anh, khiến cuộc đời còn lại của anh trên cõi trần thế sẽ vĩnh viễn bất an và hoảng loạn.

Chương 26

Người Mẹ Bị Mất Tích

Thêm một lần nữa Vũ Phương Đăng chủ động tìm đến anh. Lần này Bách hơi ngạc nhiên vì giọng nói qua điện thoại dường như điềm tĩnh, lịch sự hơn, chính xác là cách giao tiếp của một kẻ hoàn toàn bình thường, ít ra thì Bách cũng cảm thấy thế khi hắn chào hỏi anh một cách nhún nhường và rụt rè đề nghị hẹn gặp. Hắn chọn một quán cà phê gần sở làm của Bách. Khi anh đến nơi thì thấy hắn đã ngồi bàn nước ngoài lan can, mặt ngoảnh ra hồ trong tư thế bất động. Hắn vẫn mặc áo body và đeo sợi dây chuyền bạch kim có những mắt xích to su, bắt chập thân hình đã lép kẹp tận sườn và yết hầu nhô ra như cổ một con gà đã vặt trụi lông. Hắn mặc ngược mắt kính ra sau gáy trong khi đầu đội mũ lưỡi trai.

- Kính đẹp quá nhỉ. - Bách bắt chuyện thay lời chào. Tuy nhiên khi Đăng quay mặt lại thì mặc dù đã hình dung từ trước, Bách vẫn giật mình vì nhân dạng của hắn.

- Kính Armani, hàng thừa, trên thế giới sản xuất có 12 chiếc. Họ giới thiệu mẫu, ai đăng ký và đặt tiền thì sau đó mới làm. Mà cũng chỉ giới hạn 12 đơn đặt hàng thôi. - Đăng cười gượng gạo rồi rút chiếc kính đắt giá đặt xuống mặt bàn.

Bách coi nó giống hệt những chiếc kính râm chữ nhật khác, chỉ có điều hai bên gọng nạm hình đầu sư tử nhỏ xíu màu đỏ.

- Kính đắt ở bản hiếm và cái hình đầu sư tử này, nguyên hai viên ruby trở ra bằng cách làm thủ công của thợ kim hoàn.

Đăng nói với vẻ tiện miệng thì kiếm chuyện làm quà vậy thôi, chứ rõ trong bụng rằng anh chàng trước mặt thì biết gì về hàng hiệu, mà ngay cả lũ người trọc phú ra về sành cũng chẳng hiểu cóc khô gì về những thứ mà chúng rước về nhà. Chúng nghĩ rằng vào một cửa hàng có gắn nhãn mác Âu Mỹ thì đây đã là hàng xa xỉ. Đăng nghĩ có lẽ cũng nên tội nghiệp cái gã nghèo kiệt xác không biết gì ngoài cứ thấy cướp giết ở đâu là lao đầu theo đấy, vì thế thôi Đăng tha không nói cho gã biết giá tiền của vật trang trí vật vĩnh này. Bách đọc được ý nghĩ ấy qua cách diễn đạt uể oải làm vẻ của Đăng, mà hắn đó là nội dung quen thuộc trong những cuộc trò chuyện hàng ngày của hắn.

- Đúng là chỉ ngoại hình của cậu mới xứng với giá trị chiếc kính.

Bách nói với vẻ mỉa mai, nhưng sự chân thành thường trực của anh khiến Đăng tưởng là thật. Hắn tươi hơn nét mặt và bắt đầu thao thao về thế nào là một

người sử dụng sành điệu. Bách phải khéo léo ngắt lời hắn để đi vào chủ đề chính.

- Cậu bảo gặp tôi có việc quan trọng?

Đang cao hứng, Đăng buột thở dài nãy nê rồi lại quay ra hồ, khuôn mặt buồn trĩu nặng. Lần đầu tiên Bách thấy hắn có vẻ mặt này. Mặc dù dường như từng cân thịt trên cơ thể hắn cứ giảm dần đều theo thời gian và gò má ngày càng hốc hác với tròng con ngươi trở lồi vì hốc mắt sâu trũng xuống, nhưng chỉ ít cái cảm xúc đang hiển hiện kia cho thấy hắn cũng ra một giống người. Bách đang chuẩn bị tinh thần để được nghe chuyện ma trên quỹ ám nhưng không...

- Mẹ tôi... bà ấy biến mất.

- Biến mất ư? - Bách ngạc nhiên.

- Đúng vậy, mất tích từ năm ngày nay rồi. Năm hôm trước, vào tối muộn tôi không thấy bà như mọi lần. Tôi cũng không để ý lắm vì ở nhà mỗi người một phòng. Mãi hai hôm sau, khi đến tắm hơi ở Spa Cupidon, người quản lý mới hỏi mẹ tôi đâu. Tôi ngỡ ngàng chẳng hiểu anh ta nói gì. Đến khi hiểu ra thì cuống cuồng điện thoại, nhưng mẹ tôi tắt máy. Tôi hỏi người giúp việc thì bà ấy bảo không biết, rằng cũng ngạc nhiên vì sự vắng mặt của mẹ tôi nhưng cũng chẳng biết gặp ai để hỏi vì lúc tôi về nhà vào đêm khuya thì bà ta đã về lâu rồi. Cha tôi cũng vậy, thường về nhà rất muộn nên chúng tôi hiếm khi ăn tối cùng nhau. Mẹ tôi ít đi đâu xa, mỗi lần đi thường đều báo trước cho ai đó nhà. Đến giờ đã năm ngày, tôi chắc chắn bà đã gặp phải chuyện gì rồi. - Đăng ngỡ ngàng nhìn Bách với ánh mắt của đứa trẻ trong cuốn album ảnh cũ kỹ phủ bụi mà anh đã tình cờ tìm thấy trên giá sách của Đăng.

- Bố cậu trả lời sao?

- Tôi cũng hỏi ông ấy nhưng ông bảo không biết. Tuy nhiên chẳng tỏ vẻ lo lắng gì cả vì cho rằng mẹ tôi chỉ muốn yên tĩnh ở đâu đó một vài ngày.

- Tôi không nghĩ có người mẹ cha vì muốn yên tĩnh đâu đó vài ngày mà lại để cho con cái phải lo lắng.

- Tất nhiên, tôi cũng nghĩ vậy. Tôi hiểu tính mẹ tôi chứ. Bà chẳng làm gì để cho tôi phải lo. - Nói rồi hắn tự chảy nước mắt, lần này không phải lồi khóc tu tu như những bận hắn say thuốc.

- Vậy tại sao gia đình cậu không liên lạc với cảnh sát? - Bách băn khoăn.

- Tôi cũng bảo cha tôi vậy nhưng ông nói cứ để chờ thêm đôi ngày nữa cho tròn một tuần. Vì nếu có sự gì xảy ra thì đăng nào cũng xảy ra rồi, giờ nhờ đâu chẳng phải là chuyện gì to tát mà chỉ là vì chút thay tính đổi nết của mẹ tôi

khiến nháo nhào cả đám công an và truyền thông vào cuộc, rồi sau đó mẹ tôi lại lù lù trở về chẳng mấy may sứt sẹo thì thực là làm trò cười thiên hạ.

Bách không lạ vì thái độ cạn tình này của người đàn ông lịch lãm vẫn luôn là tâm điểm của giới truyền thông, anh chỉ ngạc nhiên vì điều khác.

- Vậy sao cậu lại tìm gặp tôi?

- Nếu có ý định công khai thông tin mất tích để tìm kiếm mẹ tôi thì cũng chẳng bao giờ tôi tìm đến cảnh sát. - Đãng thoát cái thay đổi thái độ - Công an là một lũ ăn tiền, dốt nát, vô tích sự. Chúng chỉ thích thay nghề của tụi bảo kê để ăn bữa tiền hối lộ của đám nhà nghỉ, quán karaoke và bọn buôn băng đĩa lậu. Thậm chí túng quá chúng sẽ hót nốt chỗ còn lại của lũ gồng gánh ngoài chợ cóc và tôi trẻ trâu đi xe máy không đội mũ bảo hiểm. Thế đây, còn tìm ra mẹ tôi ư, làm gì mà đủ kỹ năng, nghiệp vụ.

Bách mím miệng, mặt tái đi trong sự cố gắng kiềm chế để không hất luôn ly cà phê nóng này vào mặt thằng nhóc mất dạy. Vì lý do gì mà anh phải ngồi đây nghe một thằng công tử nhà giàu chửi đổng vào mặt anh như thế.

- Vũ Phương Đăng, tôi đang ngồi trước mặt cậu đấy. - Bách nói gằn. - Vậy thì cậu đến tìm tôi để tâm sự hả? Tôi có phải là bạn cậu đâu.

Nói đoạn Bách đứng dậy, định ngoắc nhân viên phục vụ kê đơn thanh toán.

- Không, anh làm ơn. - Đăng lấp bắp. Khuôn mặt đang khệnh khạng một cách đáng ghét chột xụi lơ như bị điểm huyết. - Tôi chỉ nói chung chung thế thôi, còn tôi hoàn toàn tin tưởng vào anh Bách. Tôi cảm giác chỉ có anh là người tốt, là người biết việc và chỉ có anh mới giúp tìm ra mẹ tôi.

Bách chán nản nhìn kẻ trước mặt đang nhún mình cầu cạnh. Hắn được nuôi dạy trong một nền giáo dục thực dụng, nhìn ai cũng suy từ mình ra, nên nghĩ tất thảy đều xấu. Giờ hắn nhận xét anh là “người biết việc”, như cách gia đình hắn vẫn bình luận về những kẻ làm thuê.

- Tôi có một câu hỏi. Mẹ cậu có lái xe riêng không?

- Có, bố mẹ tôi mỗi người một xe và một lái xe riêng, nhưng thỉnh thoảng họ vẫn tự lái đi một mình, có lẽ họ có việc riêng mà không muốn bị ai làm phiền, dù có là người tâm phúc lâu năm. Hôm đó, cách đây năm ngày ấy, tài xế vẫn chở mẹ tôi đi siêu thị vào buổi sáng, nhưng đến gần trưa thì bà bảo anh ta có thể về và trao lại cho bà chìa khóa xe. Xe của bố mẹ tôi vẫn để ở ga ra của nhà để chủ động những lúc họ muốn tự đi. Hàng sáng các tài xế sẽ đến và để xe máy lại nhà tôi, sau đó họ sẽ chở bố mẹ tôi đi công chuyện, chiều lại đổi sang xe máy đi về nhà. Nhưng hôm đó mẹ tôi lấy lại chìa khóa giữa đường, để tài xế tự bắt xe

ôm về nhà tôi lấy xe máy, chúng tỏ bà có việc rất khẩn cấp mà không muốn tài xế đi cùng.

- Lúc đó là mấy giờ? - Bách bắt đầu lấy giấy bút ra ghi chép.

- 11 giờ trưa. Đồ mua siêu thị vẫn còn nguyên trên xe. Anh thừa biết là có rất nhiều thực phẩm mua ở siêu thị về cần được phải tống ngay vào tủ lạnh, nhưng mẹ tôi vẫn để ở cốp xe để đi tiếp thì hẳn là có chuyện gấp rồi.

- Đúng như vậy. Trước đó... nghĩa là trước đó mấy ngày, hoặc một tháng, bà ấy có thái độ gì bất thường không?

- Tôi... tôi cũng không biết. - Đăng lúng túng. - Tôi thấy mẹ tôi vẫn thế.

Bách biết rằng hỏi Đăng hay ông Vũ Phương Vinh cũng bằng thừa. Ba người bọn họ gắn với nhau theo cách những người cùng chung hộ khẩu và đứng tên đồng sở hữu một ngôi nhà, phần còn lại ai sống theo phận người nấy, với thói quen, sở thích, những mối quan hệ và tư duy, tình cảm riêng biệt. Sự quan tâm tối thiểu còn sót lại trong chút tình người thì đã bị sự bận rộn của công việc cướp đi nốt rồi.

- Theo quan điểm nghề nghiệp của tôi, - Bách chậm rãi. - Việc này rất cần thiết phải báo chính thức lên cơ quan chức năng. Bởi vì dù rất muốn giúp đỡ cậu nhưng tôi hoàn toàn không phải thám tử, tôi là người của nhà nước, không thể hoạt động độc lập.

- Anh đừng lo. - Đăng rối rít. - Tôi sẽ trả tiền cho anh, đúng như anh yêu cầu, bao nhiêu cũng được, tùy theo những gì mà cuộc tìm kiếm này cần phải thế.

- Tôi khó đối thoại với cậu quá. - Lần này Bách đã mất hết kiên nhẫn. - Hình như một ngày cậu không nhắc đến từ “tiền” thì ngày đó cậu sinh ốm. Nghe này, tôi không có khả năng thực hiện một cuộc tìm kiếm như thế. Việc này cần đến một tổ chuyên án, mỗi người một việc. Họ có thể phải thẩm vấn từng thành viên trong gia đình cậu, bao gồm cả bà giúp việc và anh tài xế. Kế đó là lấy thông tin từ tất cả những mối quan hệ của mẹ cậu, tìm kiếm ở những nơi bà hay lui đến và tìm hiểu cả các giấy tờ y tế của bà nữa, xem tiểu sử bệnh tật của bà có vấn đề gì không. Đương nhiên không thể loại trừ việc xem xét toàn bộ mọi đồ dùng cá nhân trong phòng riêng của mẹ cậu để tìm ra manh mối. Một mình tôi không thể đảm đương được tất cả những việc đó khi trong tay tôi chẳng có chút thông tin gì, và những gì cậu cung cấp chỉ gọi cho tôi ý nghĩ duy nhất là “tìm kim đáy bể”.

- Có một chuyện thế này. - Đăng ngần ngừ, vẻ không biết có nên kể hay không.

- Tôi nghe đây. - Bách chống cằm chăm chú. Gió lộng từ hồ tấp vào mặt khiến anh chảy nước mũi và Bách cố gắng không sụt sịt để khỏi bắt chước gã trai trẻ này giờ vẫn hỉ mũi trước mặt anh.

- Cách đây một tháng, mẹ có gọi tôi lên phòng, nói rằng bà có một việc quan trọng muốn nhờ cậy đến tôi, bởi vì tôi là đứa con duy nhất của bà, tôi không bao giờ phản bội bà, và vì tôi là một người đàn ông chân chính, những người đàn ông chân chính luôn biết giữ lời hứa, dù anh ta có phải đối mặt với bất cứ chuyện gì. - Đăng hít sâu một hơi, có chút gì đó hoảng hốt trong ánh mắt của hắn, cặp mắt lờ ra như một con cá lúc này tưởng chừng chỉ là hai nhãn cầu giả bằng nhựa được gắn tạm vào trước khi sắp rơi ra ngoài. - Mẹ tôi nói, nếu bà có mệnh hệ gì thì tôi mới được làm việc đó.

Đăng lại ngừng, tiếp tục lưỡng lự. Bách khuyến khích:

- Tôi không thể giúp cậu nếu không biết tất cả sự thật.

- Chuyện này chỉ được phép làm sau khi bà chết thôi... - Hắn nhắc lại. - Nên tôi nói thế này là vi phạm lời hứa. Nhưng linh tính báo cho tôi chuyện chẳng lành, thì đăng nào cũng vậy, tôi chỉ mới vi phạm một nửa lời hứa. Mẹ tôi bảo rằng hiện bà đang cất giữ hai thứ trong két sắt an toàn ở ngân hàng HKB. Một thứ tôi sẽ phải mang đến giao nộp cho công an, thứ còn lại thuộc sở hữu của tôi, tôi có thể làm gì với nó tùy thích. Nhưng cả hai việc đó chỉ được phép làm sau khi chính mắt tôi nhìn thấy bà đã nhắm mắt xuôi tay.

- Và hiện cậu đang giữ chìa khóa két?

- Đúng như vậy, tôi đang giữ chìa khóa và cả mật khẩu nữa. Anh biết không, bất cứ ai ở địa vị tôi đều sẽ cực tò mò. Suốt một tháng qua tôi những muốn phi thẳng đến HKB, chạy vào kho đựng két, mở tung nó ra và xem tuốt tuốt cả hai thứ ngay lập tức coi nó là cái gì. Lúc đó tôi nghĩ thế là thôi rồi, sự tò mò sẽ hành hạ tôi đến hết đời, vì biết đâu tôi còn đi trước cả mẹ tôi nữa. Nhưng bây giờ... tôi đang sợ, anh Bách ạ. - Hắn thì thầm và vờn người gí đôi mắt sắp rơi khỏi tròng vào mặt Bách. - Tại sao mẹ tôi lại nói điều đó, cứ như thể lời trăng trối ấy. Như là diêm gở ấy. Liệu mẹ tôi... còn sống không anh Bách?

Hắn bật khóc. Bách chưa thấy người nào được coi là đàn ông mà lại mau nước mắt như hắn. Cả bốn lần gặp thì cả bốn lần hắn đều khóc trước mặt anh, mỗi lần một lý do.

- Tôi không thể kết luận điều gì khi chưa có chứng cứ. Nhưng tôi cầu mong cho mẹ cậu bình an trở về với cậu. - Anh nói với Đăng như cách dỗ một đứa trẻ. - Giờ là lúc cậu nên đi báo công an, càng sớm càng tốt. Đó là gợi ý chuyên môn của tôi, còn sự lựa chọn là ở gia đình cậu.

Bách nói bình thản vậy nhưng nếu những lời Đăng vừa kể là thật thì anh cũng tò mò chẳng kém gì hẳn. Thứ đang ở trong két sắt kia là gì vậy? Và tại sao két lại chỉ được mở ra khi bà đã chết?

- Đăng này, - Bách buột miệng hỏi một câu chẳng ăn nhập gì với nội dung câu chuyện vừa rồi. - Hồi này... cậu có còn bắt gặp những bóng ma và tin nhắn khủng bố nữa không?

- Tuyệt nhiên không. Ma quỷ gì chứ, làm gì có ma quỷ. Hồn ma thực chất chỉ là một tấm gương phản chiếu nội tâm không tĩnh.

Đăng nhún vai, lặp lại lời của đại sư Thích Quảng An như một con vẹt, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra với hẳn, như thể những bóng ma khủng bố khu resort Royal và chùa An Lạc, rồi cả ba cái chết thương tâm của các cô bạn gái chỉ là một cơn ác mộng và giờ thì hẳn đã tỉnh giấc, nói nhoe nhoe một cách ráo hoảnh và vô cảm. Bách kinh ngạc, càng ngày anh càng lạ lẫm trước gã trai kỳ dị này. Liệu câu chuyện bà mẹ mất tích của hẳn có phải là hiện thực hay chỉ do một cơn hoang tưởng tức thời xui khiến hẳn bịa đặt ra như vậy?

Chương 27

Durga Là Ai?

4 giờ chiều, Tú đen hẹn Bách tại nhà. Ban chuyên án đã phải làm việc suốt một ngày đêm và cả buổi sáng nay, mọi nơ-ron thần kinh căng ra như dây đàn. Vì thế Tú đen được phép nghỉ sớm một chút để nạp lại năng lượng. Lẽ ra nên ngủ một giấc thẳng lều đến sáng hôm sau, nhưng Tú đen lại hẹn gặp Bách và điếm hẹn là ngay tại nhà để “sau đó em ngủ lịm luôn khỏi cần ăn uống, anh Bách ạ”. Bách mới đến nhà Tú đen có một lần. Bạn ấy cậu ta ôm và không đủ sức nấu nổi một nồi cháo loãng. Bách đến, lóng ngóng làm giúp bệnh nhân vài món thực phẩm dự phòng mà đến người khỏe cũng không ăn nổi. Lúc ra về, anh chẳng thể nhớ lối nào thoát ra khỏi những con ngõ chòng chéo như bàn cờ. Vì thế lần này anh cũng mất vô khối thời gian để hỏi đường lại từ đầu.

Tú đen mua căn nhà cấp bốn ở khu ngụ cư này cách đây vài năm, theo cách của hầu hết các hộ dân đang nằm trong diện giải tỏa là giấy tờ viết tay, chứng thực pháp lý chỉ vài dòng chữ nguệch ngoạc còn sai chính tả của người chủ cũ. Mua được nhà cậu mừng rỡ khoe khắp đồng nghiệp, nhưng nhất định không muốn ai đến chơi. Bách đi qua một cây cầu sắt rỉ ngoét bắc ngang con mương sục bùn mà đã có thời là một nhánh sông tấp nập tàu bè thông thương qua lại. Những nơi từng là thương cảng ấy qua mỗi thế kỷ bị người tứ xứ đùn đất đắp thành nhà. Lâu dần người ta không còn nhận ra cái cống ngập rác trước cửa đã từng là con sông lừng danh đón thương thuyền của các lái buôn Nhật Bản và Bồ Đào Nha. Số phận những dòng sông chết rồi sẽ kết thúc bằng việc biến thành một dãy cống ngầm với chất bùn sệt tắc nghẽn trong lòng xi măng. Cư dân của khu xóm tạm này sống cạnh những bãi rác khổng lồ, ngày ngày dưới nhiệt độ gần 40⁰c và cả đám nhặng xanh luôn vù vù quanh các đống thải sên sệt một cách hung hãn. Nồi liền từ bờ mương đến cánh đồng rác là ngoằn ngoèo lối ngõ chen kín các ngôi nhà xây bằng tường gạch đắp vôi. Tất cả chỉ một tầng và đều hiem cửa sổ, vì thế dường như chẳng cư dân nào của những ngõ xóm này thích ở trong nhà. Đông cũng như hạ, họ bắc ghế nhựa ngồi ngay trước cửa, bên cạnh những bức tường lở lói. Đàn bà cầm cúi nhặt mấy mớ rau nát và cùng nhau chửi bới một kẻ thứ ba. Đàn ông làm lì ngồi bên chén rượu vật hoặc đám bạc cò con với bộ bài tây cấu ghét. Lũ trẻ con không cần quần tồ hô ngồi phệt bên cạnh những con chó mực và vo viên những thứ đồ chơi bám đất. Hầu không có người già. Mỗi lần thấy người lạ ngang qua, tất cả tạm ngừng cái công việc đang hứng thú của họ để giương mắt lên nhìn. Phạm là kẻ rắn mặt như Tú đen mới dám ở một nơi như thế, khi mà những tép heroin được bán hàng ngày như mớ tôm riu và các chiếu bạc thâu đêm suốt sáng thu hút đám lái xe tỉnh lẻ tụ bạ, cả mấy ả điếm hạng bét những hôm ế ẩm dành đoạn gạ khách luôn trong canh bạc. Và

phàm cũng chỉ có Bách mới thản nhiên không sợ hãi khi bước chân vào khu vực dành cho các công dân hạng ba này. Bách hỏi đường một bà già hiếm hoi đang ngồi sau ô cửa sổ bé tí. Bà ta lúng búng hướng dẫn một cách tối nghĩa. Tức thì đám đàn bà quanh đó đồng tai lên và ùa lại hỏi xem Bách cần gì, muốn tìm nhà ai. Và họ chỉ thả cho Bách đi sau khi thỏa chí tò mò rằng cái gã cù mì bạn anh ru rú một mình trong ngôi nhà đó làm nghề gì, cái gã mà tinh mơ đi tối mịt mới về, nhà bỏ không lục vết mãi chẳng có lấy một cắc bạc ấy. Đã rẽ sang một ngõ khác mà Bách vẫn còn nghe vẳng sau lưng lời bình luận: Cái thằng làm lì ấy hóa ra đi dạy học. Chẳng hiểu nó ngâm hạt thị thế lên lớp có nói ra tiếng người được không. - Ai bảo nó đi dạy học? - Đấy, vừa rồi có thằng bạn nó đến tìm nhà bảo vậy. Thằng kia chắc cũng thầy giáo nên mặt mới ngơ như đất thế. Bách bật cười, bụng bảo dạ phải kể cho Tú đen nghe chuyện này mới được.

Anh dừng xe trước một ngôi nhà mái tôn với cánh cửa gỗ sồi sài. Tú đen mở cửa ngay khi vừa nghe tiếng tắt máy của Bách. Ngôi nhà tối om ảm đạm trong một chiều mùa đông sương giá. Sự tênh toàng của ngôi nhà, tuy nhiên, lại là một lợi thế để những kẻ hàng xóm chuyên hành nghề đạo tặc bớt nhòm ngó. Đã sống giữa cái ổ này, Tú đen chưa bao giờ muốn lộ mặt là một cảnh sát hình sự, vì cái điều tương phản ấy sẽ nhiều phần gây phiền toái cho cuộc sống của anh. Bách dắt xe vào tận trong nhà cho yên trí và vì thế hai chiếc xe máy đã hầu như chiếm toàn bộ khoảng không của ngôi nhà chật hẹp. Không có bàn tiếp khách, Tú đen đành ngồi tạm lên giường để nhường Bách chiếc ghế duy nhất đặt cạnh bàn làm việc. Khuôn mặt Tú đen thêm hốc hác vì kiệt sức và đôi mắt tinh anh có lẽ là nỗ lực cuối cùng của ngày hôm nay. Cậu tuyên bố lát nữa sau khi Bách về, cậu sẽ ngủ thông đến tận trưa vì mai là ngày nghỉ. Trong lúc pha trà mời khách, Tú đen tiện miệng kể.

- Cái lão Vũ Hồng Quang ấy, hồi này đang nguy lắm, chưa chắc đã hạ cánh được đâu. Anh còn nhớ cái cậu da trắng xinh xinh hôm đi uống bia cùng tôi mình không?

- Ừ, nhớ chứ, cậu phóng viên mà anh bảo nhìn cậu ta thì ai cũng phải tò mò về giới tính của Tú đen nhà mình.

- Đúng rồi, cậu Phùng Ngọc Ánh, giờ đã lên trưởng ban biên tập xã hội rồi. Hôm qua cậu ấy tiết lộ với em là tòa soạn vừa nhận được một bức thư nặc danh tố cáo lão Quang với vô số tội danh, và người viết lá thư đó còn nói rằng hẳn có giữ bằng chứng cho tất cả những chuyện này. Cậu ấy có nhiều bạn bè quen là thư ký tòa soạn và phó tổng của các tờ báo quan trọng. Tất cả họ đều nói rằng cũng nhận được bức thư y hệt vậy. Xem ra Hồ Huy Hoàng bị tử hình chưa phải là hết. Trong đường dây vẫn còn có kẻ hậm hực chuyện gì đó mà chưa muốn để cho lão được yên. Nếu các bằng chứng là có thực thì anh nghĩ sao về kết cục của các lão mặt tròn trắng hồng ấy?

Bách lặng im chưa bình luận. Anh đang liên tưởng khuôn mặt của Vũ Hồng Quang với vóc dáng đàn ông lịch lãm của Vũ Phương Vinh. Hai anh em nhà họ Vũ khác hẳn nhau về ngoại hình, cứ như thể họ không có chung huyết tương vậy. Đó là một gia tộc phức tạp, bê bối, và chắc chắn hiện giờ ông Vũ Phương Vinh những muốn lên cơn đau tim bất cứ lúc nào vì các thành viên trong gia đình đều lọt vào tầm ngắm của cảnh sát kinh tế, thanh tra chính phủ và cảnh sát hình sự. Bách chưa kể lại câu chuyện Vũ Phương Đăng vừa tìm gặp anh sáng nay vì vẫn nửa tin nửa ngờ việc hắn ta lên cơn hoang tưởng mà dựng chuyện.

- Thực chất kết cục bây giờ sẽ giống như ván bài của những tay cờ bạc chuyên nghiệp. - Tú đen tiếp lời. - Phần thắng không thuộc về kẻ may mắn hoặc khôn ngoan, mà nó rơi vào kẻ bịp bợm cao tay hơn. Tất cả tụi chuyên nghiệp đều là bạc bịp. Và lão Vũ Hồng Quang sẽ thắng nếu lão cao thủ hơn. Nhưng thế lực giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Thứ trưởng là một vị trí quá bé nhỏ để ô dù của lão phải nai lưng ra đỡ hộ. Hơn nữa lão sắp chẳng còn chút giá trị gì nữa rồi.

- Biết đâu lão cũng lại nắm trong tay chúng có gì đó để ép lên trên như cái bình pít tông lộn ngược. - Bách cười mỉm cho ra chiều hưởng ứng câu chuyện, còn thực trong lòng đang chọn lên một điều khác hơn là quan tâm đến chiêu bài của Vũ Hồng Quang.

- Mà anh thử nghĩ xem, cần gì phải lừa đảo, buôn lậu và tham nhũng lắm đến thế. Vài nghìn tỉ để làm gì chứ? Thời gian đâu tiêu cho hết ngàn ấy. Thà rằng chúng cứ ăn no đi rồi ngậm miệng mà dừng lại thì có phải ngủ được ngon giấc rồi không, nhưng hình như chúng cứ muốn của cải phình nở ra mãi không có điểm dừng.

- Không dừng được đâu, ba tội trong kinh Phật đã có một tội tham, bảy tội trong kinh Thánh cũng tới ba tội tham. Tham lúc nào chẳng đi liền với u mê và ngu dốt. Việc ngu muội nhất là chúng không biết rằng của cải đang bức hại chính con cháu chúng.

Bách này giờ chỉ mãi nghĩ tới Vũ Phương Đăng và thái độ kỳ dị của hắn sáng nay, cả câu chuyện bán tín bán nghi mà hắn kể về người mẹ mất tích nữa. Nghĩ đến bà mẹ của Đăng, anh giật mình như lỡ tay bị chạm mát vào một ổ điện hở. Nhưng cú chạm khẽ ấy không đủ để anh nẩy tung người mà bắn ra một ý nghĩ nào đó thông suốt trái lại càng khiến anh tức điên lên vì một thứ gì đó cứ mù mờ nhân ảnh mà không chịu lộ diện. Và cái phỏng luân mơ hồ ấy vụt biến hẳn khi Tú đen nhún vai trước vẻ thờ ơ chẳng hưởng ứng này giờ của Bách.

- Thôi, mình vào việc anh nhé.

- À ừ, vào việc đi - Bách vội hớp mát ngum trà đã nguội thết.

- Tối qua người nhà mình đã ập vào Underground và tạm giữ toàn bộ các trang thiết bị điện tử của những người có mặt tại đó để kiểm tra, bao gồm một quản lý chính, một người giám sát bộ phận lễ tân, một thu ngân, một quản lý quầy bar, một DJ, hai nhân viên pha chế quầy bar, một kỹ thuật viên phụ trách hệ thống điện và ánh sáng, một chuyên viên âm thanh, hai mươi nữ phục vụ và mười bảo vệ. Đó là cơ cấu nhân viên của Underground, về khách đến chơi thì ngoài nhóm giả dạng của ta còn có hai nhóm khách ngoại quốc, năm thành viên của ban nhạc Chaos người Philippin được thuê đến biểu diễn và một kiến trúc sư đang khảo sát để thiết kế lại hệ thống kiến trúc ánh sáng cho Underground. May mắn thay giờ đó chưa có nhiều khách nên ta dễ thực hiện phương pháp loại trừ.

- Hẳn là các bạn phải khó khăn lắm... - Bách đoán chừng.

- Tất nhiên. - Tú đen nhãn mặt. - Thà trời gô mây thẳng buôn ma túy nhét hàng nóng trong người còn hơn ấy. Vì rõ là việc tạm giữ các trang thiết bị cá nhân của họ chẳng liên quan gì với đám thanh niên gây lộn. Tất cả nhân viên phục vụ nữ và bảo vệ thì sợ run người giao nộp hết điện thoại, nhưng những người còn lại, đặc biệt là mấy khách ngoại quốc và những người quản lý của Underground, cả thằng nhóc DJ nông nghênh nữa thì nhất định không chịu đưa cái gì cả. Họ hiểu luật và phản ứng chúng ta đang quan liêu, tặc trách, cố tình gây phiền toái cản trở việc kinh doanh của doanh nghiệp. Đặc biệt là thằng cha ngoại quốc còn dọa sẽ gửi đơn kiện thông qua đại sứ quán tại Việt Nam nếu các cơ quan bảo vệ pháp luật còn cố tình vi phạm nhân quyền đối với công dân quốc tế. Chẳng hiểu chúng cứ nghe hơi ở đâu mà dám cao giọng về nhân quyền.

- Cuối cùng?

- Cuối cùng thì cũng thu được hết, máy tính bàn, máy tính cá nhân, ipad và các loại smartphone. Cũng muối mặt lắm, nhưng đành phải nài ra lý do có thông tin về việc chứa chấp buôn bán ma túy tại vũ trường Underground. Nếu quý vị không có gì khuất tất thì tại sao lại cứ phải nằng nặc che giấu. Chúng tôi sẽ hoàn trả lại toàn bộ tài sản của quý vị trong thời gian ngắn nhất để quý vị có thể tiếp tục công việc. Chỉ mười phút sau là gã chủ Underground đã có mặt. Cha này hóa ra rất trẻ, chắc trạc tuổi anh thôi, hẳn sở hữu tới ba nhà hàng và hai khách sạn nữa trong thành phố nên rất ngại gây hấn với cảnh sát. Hẳn ứng xử khôn khéo lắm, mềm mỏng đề nghị tất cả mọi người hợp tác với cảnh sát để chứng minh mình trong sạch. Nhưng có ba người vẫn phản ứng dữ dội, là tay quản lý quầy bar, cậu DJ và giám sát trưởng bộ phận lễ tân. Họ nói rằng kiểm tra việc lậu thuế đã có thanh tra thuế, kiểm tra buôn bán ma túy thì có đội phòng chống ma túy, chúng ta là công an trật tự xã hội thì có việc gì mà phải nhúng mũi sang sân của người khác. Thằng cha quản lý quầy bar còn nói sảng là có phải các ông đang muốn ăn tiền hay không. Em phải kìm chế lắm lúc ấy, nếu không hôm nay nó đã phải nằm điều tra khoa răng rồi.

- Cậu thấy hai nhóm khách ngoại quốc đó thế nào? - Bách sốt ruột hỏi về nhóm đối tượng mà anh quan tâm hơn cả.

- Một nhóm khách người Đức và hai cặp vợ chồng quốc tịch Canada. Ta có thể loại trừ vì qua lời khai của họ và xác minh từ Cục quản lý xuất nhập cảnh thì tất cả những người này đều là khách du khách, mới đến Việt Nam lần đầu và tất nhiên cũng lần đầu tiên vào Underground. Chúng ta đang truy tìm Durga, mà các IP khác nhau của hắn trước giờ đều loanh quanh trong thành phố. Ban nhạc Philippin cũng vậy, mặc dù đã làm việc ở Việt Nam hai năm nhưng chủ yếu hoạt động ở các tỉnh phía Nam, hai lần trước Chaos ra ngoài này biểu diễn là trước thời điểm Underground khai trương và trước cả khi diễn đàn của Câu lạc bộ số 7 thành lập.

- Còn anh chàng kiến trúc sư?

- Anh này cũng thế, lần đầu tiên đến Underground. Tối hôm qua anh ta mới đến đó để thị sát hệ thống ánh sáng của sàn nhảy. Còn những lần giao dịch đều diễn ra tại nhà riêng của chủ sàn. Anh ta cũng là em họ xa của chủ Underground, hoàn thành luận án tiến sĩ ngành kiến trúc ánh sáng tại Paris và cũng chỉ mới về nước được sáu tháng thôi.

- Đồng ý loại trừ những người này. Giờ ta khoanh vùng tất cả nhân viên của Underground, mà xét về việc đã có kẻ từng lôi kéo Mỹ Anh đến dự lễ Halloween năm ngoái thì nhiều khả năng cũng sẽ là kẻ nắm rõ nhất mọi hoạt động của Underground từ lúc sơ khai.

- Em cũng nghĩ vậy. - Tú đen gật đầu ủng hộ. - Phần lớn các nhân sự phục vụ bàn và bảo vệ của Underground từ 31 tháng 10 năm ngoái đã thay đổi gần hết, giờ chỉ còn lại sáu người cũ. Ngoài ra, người pha chế và các kỹ thuật viên cũng là nhân sự mới. Như vậy ta chỉ kiểm tra chủ yếu các thiết bị công nghệ có thể truy cập mạng của bảy đối tượng này: Ba người quản lý, nhân viên thu ngân và gã DJ. Tay DJ này có nghệ danh là Tony Thoại. Underground có chừng bốn DJ cộng tác thường xuyên, chưa kể các DJ khách mời là người nước ngoài, nhưng riêng Tony Thoại thì đã chơi nhạc mix cho sàn nhảy này đúng vào lễ Halloween năm ngoái.

- Hắn khai nhanh thế? - Bách nheo mắt.

- Không, thằng nhóc các lác này chẳng mở miệng ngoài việc đòi lại điện thoại. Nhưng em vào website của Underground hồi năm ngoái thì thấy quảng cáo có xự xuất hiện của Tony Thoại vào ngày lễ Halloween. Tony là DJ nổi tiếng vì có khả năng sáng tác được một số bài rap áp dụng được ngoài vũ trường, nên cách hắn ứng xử rất ra vẻ ngôi sao. - Tú đen bĩu môi như thể Tony Thoại vẫn còn đang đứng trước mặt. Anh cũng bật máy tính cho Bách xem chân dung của những nhân vật nằm trong diện nghi vấn. - Hôm trước anh đã lấy lời

khai của các nhân viên Underground, anh có ý kiến gì không? Trong vụ này, chúng ta ưu tiên “chăm chút” hơn đối với nam giới. Dựa trên cách thức giao liên và hành động của chúng thì có vẻ như đến 99% thành viên của Câu lạc bộ số 7 là đàn ông.

- Một phần trăm còn lại, cậu đề ý cho tôi người này. - Bách xem kỹ những tấm ảnh trên màn hình và bắt gặp một số gương mặt quen. Anh dừng lại ở một bức bán thân.

Tại sao? - Tú đen ngạc nhiên. - Em đang định khoanh vùng tiếp là trong số ba kẻ phản ứng dữ dội chuyện chúng ta tạm giữ điện thoại của họ thì sẽ phải chú ý hơn đến tay quản lý quầy bar này và thằng Tony Thoại. Còn người này... là Lê Hà, giám sát trưởng bộ phận lễ tân. Không loại trừ khả năng một số kẻ trong Câu lạc bộ số 7 là phụ nữ nhưng cảm nhận của em mách bảo Durga là đàn ông.

- Tôi cũng chẳng thấy như vậy, nhưng mà... chỉ nhắc cậu cứ kiểm tra cho thật kỹ. - Bách nhìn dán vào khuôn mặt trên màn hình mà có lẽ ống kính máy ảnh đã làm cho xấu đi thậm tệ, mái tóc xoăn dài và cái cằm nhọn, nhưng riêng đôi mắt thì có vẻ gì đó quái lạ mà anh đã từng bắt gặp ở đâu trong một ngày rất gần đây. Có điều gì đó khó tin đang hình thành trong tiềm thức của Bách và nó lớn dần lên thành một nỗi âu lo.

Lần trước anh đã thẩm vấn Lê Hà và lời khai của cô ta vẫn còn lưu trong hồ sơ. - Tú đen băn khoăn. - Tất nhiên nguyên tắc không cho phép chúng ta bỏ qua bất cứ khâu kiểm tra nào, kể cả điện thoại của hai nhóm khách ngoại quốc và ban nhạc Philippin, nhưng theo cách nói của anh thì... dường như Lê Hà được xếp vào diện nghi vấn cao nhất.

- Tôi không biết. - Bách nhún vai, tôi chỉ cảm thấy chúng ta cũng không nên quá “ưu tiên” nam giới trong ả số Durga này.

- Đúng vậy, anh nói đúng. - Tú đen gật đầu cái rụp.

Không biết từ lúc nào, Tú đen luôn coi những lời Bách nói là đáp án chuẩn và miễn thắc mắc xem lời giải nào đã dẫn đến đáp số đó.

- Tôi cảm thấy bất an Tú ạ. - Bách thở dài. - Còn nạn nhân thứ bảy. Việc đó sớm muộn cũng sẽ xảy ra sau khi Durga đã tuyên bố trên diễn đàn.

- Dẫu sao thì chúng ta vẫn phải chờ. Việc xâm nhập các thiết bị phó mặc cả cho đội cảnh sát công nghệ cao rồi. Họ đang làm ngày làm đêm và sớm nhất thì trưa mai mới có kết quả. Nhưng em nghĩ nhiều khả năng chúng sẽ thấy động mà tạm dừng chưa ra tay. Chỉ cần tìm ra tên Durga này thôi thì ta ụp sọt được cả đây. Mà trong số các thiết bị vừa tạm giữ ngày hôm qua, thế nào cũng có một chiếc của Durga. - Anh bất chợt ngáp dài, nước mắt ra giàn giụa, như thể mọi cơn mệt nhọc giờ mới bắt đầu thấm lên não. - Em buồn ngủ quá anh Bách ạ.

Bách vội úp chiếc mũ bảo hiểm lên đầu sau lời đuổi khách của chủ nhà. Tú đen uể oải đứng lên tiễn, vẻ như chỉ cần khóa xong cửa là đã có thể ngủ gục luôn ngay bên ô khóa. Lúc dắt xe ra ngoài, Bách nhân tiện kiểm tra điện thoại. Anh thấy có hai tin nhắn và ba cuộc gọi nhỡ từ cùng một số máy lạ. Tin nhắn thứ nhất khiến Bách rùng mình:

“Anh Bách, nhóm giáo phái đang chuẩn bị ra tay. Tôi không biết nạn nhân là ai và ở địa điểm nào, chỉ khẳng định chúng sẽ hành động vào 5 giờ chiều nay.”

Tin nhắn thứ hai sau tin thứ nhất 5 phút, có lẽ vì đã không thấy Bách hồi đáp:

“Anh Bách anh đang ở đâu? Đây không phải chuyện đùa cợt. Cô gái ấy đang cần sự giúp đỡ của anh”.

Bách gọi lại vào số máy lạ nhưng chỉ thấy đầu dây bên kia nhắc rồi ngắt đi luôn, có lẽ mục đích của hai cuộc gọi nhỡ chỉ là để kiểm tra xem Bách đã đọc tin nhắn chưa. Bách nhìn đồng hồ thấy đã 5 giờ 10 phút. Tin nhắn đầu tiên được gửi đi lúc 4 giờ 30 phút, mà chỉ vì anh mãi theo dõi các tình tiết do Tú đen cung cấp nên không để ý điện thoại đã báo hiệu trong túi áo jacket. 5 giờ. 5 giờ. Trong vài giây đầu tiên Bách cuống đến mức não của anh ì ra như cách toàn bộ ý nghĩ bị xóa trắng khi thiền định. Song cũng có lẽ vì vậy mà vô thức lên ngôi. Vùng bản năng của vô thức được Osho gọi là trực giác, giống như cách con thú hoang sẽ tìm được nguồn nước từ xa vài chục kilomet nếu như nó bị bỏ rơi trên hoang mạc. Trong khoảnh khắc sau khi thức tỉnh, lý tính và suy luận logic của Bách hoàn thiện nốt phần còn lại của bản năng vô thức bằng cách cuống cuống bấm vào một số điện thoại mà trước giờ anh mới chỉ gọi có một lần. Bách mừng muốn reo lên khi thấy đầu bên kia đổ chuông. Lạy Trời, nhắc máy đi. 5 giờ. Chơi Đẹp. Chuyên mục Chuyện của teen. Cuộc hẹn ở quán cà phê.

- A lô, chào anh Bách, em nghe đây ạ. - Giọng nói ở đầu dây bên kia vui vẻ, đúng hơn là phấn khích như thường đi dự tiệc trao giải báo chí trong năm.

- Em đang ở đâu? - Bách thiếu điều gào lên trong điện thoại.

- Em đang ở quán cà phê Aloha.

- Địa chỉ ở đâu?

Giọng nói lên tông bất bình thường của Bách có lẽ khiến đầu dây kia hơi ngạc nhiên.

- Dạ ở...

Điện thoại ngắt cái rụp, đúng vào chi tiết quan trọng nhất. Bách vội vã nhấn lại số vừa gọi, lần nữa, rồi lại lần nữa, chỉ để được nghe giọng nói vô cảm quen

thuộc “Thuê bao quý khách vừa gọi...”. Bách quay sang Tú đen lúc này mắt đang quắc lên như một con cú đen đậu trên ngọn cây, có lẽ đã cảm nhận được toàn bộ sự khẩn cấp và nguy hiểm qua tất cả những gì anh chứng kiến từ người đồng nghiệp vốn rất điềm tĩnh, kể cả trong những tình huống nguy hiểm nhất.

Bách tóm tắt toàn bộ thông tin chỉ trong vòng 60 giây rồi kêu lên:

- Mình phải khẩn trương, Thiên Kim bị khống chế tắt mắt điện thoại, chắc chắn đang gặp nguy hiểm.

- Nhưng địa chỉ không biết thì làm thế nào?

- Con bé nói quán Aloha như kiểu tôi cũng biết quán đó rồi, hẳn đó là một quán cà phê quen thuộc của tụi trẻ. Thử lên mạng tìm xem.

Miệng nói tay làm, Bách vội vã tra Google trên điện thoại.

- Đây rồi, Aloha, 89 đường Thống Nhất. - Nói đoạn Bách nhảy phắt lên xe.

- Đợi em hai giây. - Tú đen khóa cửa bằng tốc độ kỷ lục rồi ngồi lên sau xe Bách, miệng còn ngằn ngừ. - Không chắc đến đó còn cả bọn đâu.

Bách không đáp lời, chỉ rờ ga qua con ngõ tạm lỏn nhộn gạch lát phế thải và bỏ lại sau lưng những tiếng rửa xả của các cư dân hỗn tạp đang tức điên vì phải hít khói xe của một kẻ lạ mặt ngỗ ngược dám quậy phá khu xóm liêu.

Chương 28

Truy Nã

Bách cố gắng luôn lách trên đường như một kẻ nhà nông văng mạng lần đầu tiên sắm được xe máy. Lúc này là giờ tan tầm, anh áng chừng không cách nào qua được ngàn này nút giao thông mà từng phút đối với họ đều trở nên quý giá.

- Mình gọi về cho sếp để xin hỗ trợ. Từ trụ sở chỉ mất năm phút là tới nơi, trong khi mình cần ít nhất 45 phút. - Tú đen miệng nói tay rút điện thoại.

- Phải vậy. - Bách gạt đầu, tăng ga cho xe vù qua một ngã tư đang đèn đỏ trước cây gậy vằn giậm dữ giương cao của một cảnh sát giao thông đang rảo bước để chặn đường.

- Mai Thanh đang trên đường đến nơi rồi. Cũng không chắc kịp nếu cô bé Thiên Kim đại đột tiết lộ cú điện thoại vừa rồi là của cảnh sát - Tú đen bình luận, nghiêng mình né cú vung gậy giao thông của một cảnh sát khác khi Bách tiếp tục vượt qua một đèn đỏ thứ hai.

Khi họ chỉ còn cách quán cà phê Aloha chừng bảy ngã tư nữa thì nhận được điện thoại của Mai Thanh. Cuộc gọi chỉ kéo dài chưa đầy hai phút.

- Anh Bách, Thiên Kim đúng là đã ngồi trò chuyện với một thanh niên và vừa rời khỏi đó trên một chiếc taxi... Hoa Sen. Mai Thanh chỉ bị chậm mất có ba phút. - Tú đen tường thuật lại nội dung cuộc điện thoại. - Giờ sẽ phải cộng tác với bên cảnh sát giao thông để quan sát trên hệ thống camera. Nhưng có một tin vui, người bảo vệ của quán Aloha đã thuộc biển số của chiếc taxi Hoa Sen. Tất nhiên nhiều khả năng đó là biển số giả, nhưng nó cũng giúp chúng ta biết được chiếc xe đó đi hướng nào trên camera giao thông. Lý do anh ta thuộc biển số xe vì chiếc taxi đã đỗ ngang ngược che mất lối lên vỉa hè dành cho xe máy, anh ta bực tức lừa chiếc xe đi nhưng nó vẫn kiên quyết chờ khách ra, là Thiên Kim và gã thanh niên lạ mặt kia. Anh ta nhớ biển số để lần sau cứ đúng chiếc xe này sẽ không cho đỗ, vì đó cũng là điểm đón khách quen thuộc của hãng Hoa Sen.

Tú đen vừa dứt lời thì đã lại có một cuộc điện thoại khác.

- Anh Bách, camera đã xác định được vị trí của chiếc Hoa Sen. Nó đang hướng lên cầu Hòa Bình.

- May quá. - Bách quành đầu xe theo hướng ngược lại và tiếp tục tinh thần sẵn sàng vi phạm luật giao thông.

Từ chỗ họ chỉ một cây số là ra đến chân cầu Hòa Bình. Bách tin chắc bên cảnh sát giao thông sẽ phối hợp đuổi theo chiếc Hoa Sen một cách chậm như rùa và nhân tiện được thêm ích lợi là đánh động cho nó chạy nhanh hơn. Một khi đã lên đến cầu và vượt qua địa phận bên kia sông, không còn hệ thống camera nào theo dõi được chúng nữa.

- Tú, cậu thử phỏng đoán xem bên kia cầu Hòa Bình có chỗ nào lý tưởng nhất để chúng hành động? - Bách vừa ghì tay lái với nỗ lực lạng lách một cách tuyệt vọng trên những con đường ngày càng đông người đang tủa ra từ sở làm, vừa huy động hết mọi nơ-ron thần kinh để suy luận.

- Bên ấy chẳng có gì ngoài nhà dân và nhà nghỉ. Đó là khu vực dân cư mới.

- Đúng vậy. Cậu nghĩ thế nào về “nhà nghỉ”. Giờ này còn chưa tối trời, chúng không thể hành động ở một nơi thanh thiên bạch nhật, nhất là sau đó lại còn phải... - Bách chững lại không dám nói thêm về hình ảnh rừng rợn chợt hiện ra trong óc: Bộ ngực thanh xuân của Thiên Kim bị mở phanh với một vết cắt chuyên nghiệp của tên bác sĩ phẫu thuật quý ám và bên trong rỗng hoác.

- Em cũng không nghĩ chúng sẽ làm việc đó tại nhà riêng của một tên đồ tể của bang hội. Như thế chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này vì hàng xóm láng giềng vốn tò mò. Mà tụi này lại rất chuyên nghiệp và kín kẽ.

- Như vậy nhiều khả năng chúng sẽ thuê một phòng ở nhà nghỉ.

- Trời, nhưng tìm đâu ra giữa một rừng nhà nghỉ bên kia cầu chứ. Mà nếu có tìm được thì chúng cũng đã xong việc mà biến mất rồi. - Tú đen than van như đường đã bắt lực.

- Đành vậy thôi, chúng ta còn những đồng đội khác nữa. Chia nhau ra mà đi tìm.

- Họ đến chậm hơn mình nhiều đấy. - Tú đen bồi nốt một câu vào niêm hy vọng ít ỏi còn lại của Bách.

Bách nghiêng răng nhún thêm ga khi đến lòng cầu. Họ cứ thế chen lên tầng trên, luồng không dành cho xe cơ giới. Bách thấy chực bóng sắc phục vàng thấp thoáng phía cuối chân cầu rồi rẽ sang phải.

- Họ đi về phía đường cao tốc. - Tú đen gào lên át tiếng gió nhưng không chắc Bách có nghe được trong chiếc mũ bảo hiểm kín mít ở tốc độ hơn trăm cây số giờ.

- Càng tốt. - Bách cũng hét lên. - Họ đi về hướng ấy cho đỡ phiền nhiều chúng ta, mà tôi tin chắc chiếc Hoa Sen rẽ trái rồi. Còn một phần trăm nó muốn rẽ phải thì cũng không đời nào dám vì hướng ấy là xa lộ, chỉ có thể chạy đường

thẳng và sẽ có camera giao thông theo dõi, chẳng khác nào tự dâng mình cho các chú đang bám sau.

Hết cầu, họ rẽ trái. Lúc này hoàn toàn chỉ có thể lần tìm dấu vết chiếc Hoa Sen theo cảm giác. Một bên là dòng sông lộng gió, một bên là các dãy nhà buồn tẻ của một khu thị dân mới hình thành. Bách biết chắc nếu đi quá lên trên sẽ chỉ có những bãi bồi và cánh đồng trồng cải đương mùa mà nam thanh nữ tú hàng ngày nườm nượp kéo nhau đến chụp ảnh.

- Chúng ta chỉ việc tìm ra chiếc Hoa Sen, chắc chắn chúng sẽ đỗ ngay cửa nếu muốn chui vào đâu đó.

- Em cũng nghĩ thế. - Tú đen ủng hộ giả thiết của Bách. - Em tin chắc chúng đã đánh thuốc mê cho Thiên Kim rồi, bởi nếu không sẽ rất khó lừa cô bé vào nhà nghỉ. Cô ta sẽ vùng vẫy, la hét thu hút sự chú ý của cả một đám đông. Mà đã phải dìu một cô gái mềm oặt vào nhà nghỉ thì xe không thể gửi chỗ khác.

- Cũng không thể để vĩa hè. - Bách tiếp lời. - Ất chúng sẽ chọn một nhà nghỉ có gara.

- Đúng vậy. Chờ chút, em có quen một thằng ma cô ở đây. Nó phụ trách tới một phần ba khu này.

- Đặc tính của cậu đấy à? - Bách nháy mắt.

- Đại loại thế - Tú đen bấm số và ngay tức thì có người nhấc máy. Anh đổi giọng - Tú đen đây, tao đang ở Phú Bình, mày liệt kê cho tao tất cả những nhà nghỉ có gara ô tô kín đáo... Làm gì mày không cần hỏi, không ảnh hưởng đến công việc của mày là được. Tao đang đi ô tô được chưa. Nói nhanh lên, cười tao đấm cho vỡ sọ.

Đoạn anh đưa mắt sang đồng nghiệp. Bách hiểu ý mở phần ghi chú trên điện thoại để ghi chép.

- Mây Trắng, Yên Trang, Thiên Đường... nói nhanh lên, liệt kê cho tao bằng hết, đừng bỏ sót cái nào, Diễm Xưa, Diêu Bông... rồi, còn nữa không? Tao đang đứng ở đầu cầu, giờ đi thế nào? Chỉ dẫn ngắn gọn thôi. - Tú đen gất lên. - Mày chỉ tối nghĩ thế làm sao tao tìm được.

Tú đen cúp máy và lại nghe nhanh một cuộc gọi khác.

- Chỉ có tất cả năm nhà nghỉ ở Phú Bình có gara cho xe ô tô. Diễm Xưa và Diêu Bông ở cạnh nhau, cách đây 300 mét. Sau đó quá lên một cây số, ngay mặt phố này là Thiên Đường. Thằng ma cô bảo đến Thiên Đường thì hỏi đường tiếp đến Yên Trang, vì nhà nghỉ Yên Trang nằm trong ngõ. Riêng Mây Trắng thì phải quay lại đường bờ sông rồi đi xuôi về phía trên. - Tú đen nói thêm. - Mai

Thanh cũng vừa thông báo chúng ta cố gắng chủ động xoay xở càng sớm càng tốt vì một đội khác cũng đang đi từ “nhà” nhưng ngay cả xe của cảnh sát cũng không đẹp nổi đường khi mà người cứ chen chúc như thế. Họ cũng đã liên lạc với công an khu vực để phối hợp nhưng tóm lại, chúng ta biết rõ tất cả mọi sự phối hợp nằm ngoài kế hoạch kiểu này chỉ là để dọn dẹp kết quả. Coi như giờ không còn ai khác, mình đành phải gánh nhiệm vụ trinh sát.

- Để cho nhanh thì cậu đến Diễm Xưa và Diêu Bông, tôi đi tìm Yến Trang và Thiên Đường. - Nói đoạn Bách phốc ra chỗ một tài xế xe ô tô đang ngồi như tượng trên chiếc xe máy góc đường. - Chờ tôi đến nhà nghỉ Thiên Đường, nhanh nhất có thể.

- Năm mươi ngàn. - Gã tài xế liếc xéo Bách và ra giá gấp đôi cho một khách hàng có dáng dấp của kẻ bị mọc sừng giờ đang đi rình rập.

- Đồng ý, đi nhanh lên.

Chiếc xe máy Tàu nổ tành tạch, và nó cũ kỹ đến mức khiến Bách cảm thấy chiếc xe đang chao đảo trên mặt đường nhựa. Gã xe ô tô hiểu ý, lao đi như tên bắn và chỉ vài phút đã đỗ xích trước cổng nhà nghỉ Thiên Đường. Bách chỉ làm theo nguyên tắc loại trừ, còn đoán chắc cả trăm phần kẻ tội phạm chẳng bao giờ dám vác mặt vào một nhà nghỉ nằm ngay mặt phố chính thế này. Anh nhảy khỏi xe rồi chạy vào gara ngó nghiêng trước con mắt khó chịu của người bảo vệ.

- Gì thế cậu em?

- Thằng bạn nó hẹn vào đây. - Bách nói xong lại ngồi lên yên sau, bỏ lại sau lưng tiếng chửi đồng “Bạn bè cái gì...”.

Gã xe ô tô có vẻ thông cảm:

- Không thấy xe nó hả anh?

- Ừ, không thấy. Cho sang nhà nghỉ Yến Trang.

Lần đầu tiên anh trinh sát bằng xe ô tô. Trong tình thế khẩn cấp bị động này, xe ô tô lại là một phương tiện tuyệt vời, bởi vì anh không cần phải hỏi đường nữa, sẽ tiết kiệm được bao nhiêu thời gian. Gã tài xế đi ngoằn ngoèo trong những con ngõ một cách thản nhiên như đường nhà mình. Gã rẽ ngang dọc qua hàng loạt các nhà nghỉ khác rồi dừng lại trước tấm biển Yến Trang. Bách ngược lên kinh ngạc, mặt ngõ nhỏ xíu, sao có thể đi ô tô vào đây.

- Chỗ để xe hơi ở đâu mà?

- À gara ô tô thì ở mặt ngõ đằng sau, tại anh không bảo trước, ai biết được “nó” đi ô tô.

Gã thả Bách ở cửa gara. Các nhà nghỉ có gara rộng dành cho ô tô còn thêm một lợi thế nữa là xây dựng kiên cố và kín đáo, rất phù hợp cho mục đích của kẻ thù ác. Lần này Bách rút kinh nghiệm chủ động chạy vào hỏi bảo vệ:

- Anh đang thị sát chỗ cho sắp xem gara có rộng rãi, kín đáo không.

- Đây anh xem thoải mái. - Tay bảo vệ xởi lời tiếp thị. - Ở đây có wifi, kín đáo và an toàn tuyệt đối. Bọn em phục vụ đồ ăn tận phòng.

- Giá bao nhiêu một phòng VIP? - Bách vừa hỏi vừa đánh mắt một vòng quanh gara rộng thênh đảnh đủ sức chứa cho cả năm chiếc xe hơi để rồi nhanh chóng thất vọng vì duy nhất hai xe đang đậu nhưng lại không phải là taxi.

Cho đến lúc này vẫn chưa thấy động tĩnh gì từ Tú đen, đồng nghĩa với việc Hoa Sen vẫn bật vô âm tín. Chẳng lẽ họ đã phán đoán nhầm, hay tay ma cô quen biết của Tú đen còn bỏ sót một nhà nghỉ nào đó. Anh vội bỏ đi, không quên cảm ơn tay bảo vệ một cách đái bôi.

- Giờ chạy qua Mây Trắng.

- Qua Mây Trắng nhiều tiền đây nha, chỗ đó xa gấp ba lần đây. Mà ban nãy anh chỉ bảo em đi đến Thiên Đường chứ chưa có mặc cả thêm tiền đi sang Yên Trang.

- Cứ đi rồi tao thưởng.

- Vâng, anh cứ bảo đi đâu em đi đấy, đến khi nào anh tìm ra “nó” thì thôi. - Gã xề ôm hôn hờ, vừa được tiền, vừa có vẻ thích thú trong vai trò đi truy nã tình địch và “nó”, một cô vợ lăng loàn tưởng tượng của Bách.

Đúng lúc đó Bách nhận được điện thoại của Tú đen. Cậu nói gấp gáp:

- Không có Hoa Sen ở cả hai nhà nghỉ. Giờ em sang Mây Trắng, anh qua đó ngay nhé. - Tú đen nói như thể đã biết rõ phía Bách cũng không có kết quả gì.

- Tôi đang đi.

- Ok.

Trên đường đi, Bách dán mắt vào từng mặt tiền nhà dân, những mong biết đâu anh bắt gặp một chiếc Hoa Sen đang đậu ở đó nhưng tuyệt nhiên khu vực này không có một chiếc taxi nào, dù là của hãng khác. Họ đã đi hết khu vực trung tâm và ra đến rìa đô thị. Gã tài xế rẽ vào một con đường nhỏ chạy ven những cánh đồng cải vàng đương mùa trở bông. Màn hình điện thoại lại đỏ sáng. Anh bấm nút nhận trước cả khi nó kịp rung.

- Có gì không? - Bách hồi hộp tưởng như trái tim ngưng lại một nhịp.

- Em tìm thấy nó rồi. Hoa Sen, đúng biển số ấy. - Tú đen thì thảo. Em phải lên ngay kẻo không kịp. Phòng 402 anh nhé.

Gã xe ôm dừng lại trước tấm biển Mây Trắng chỉ ba phút sau cú điện thoại của Tú đen. Anh bỏ nhào lên thang gác, đi qua quầy lễ tân bỏ trống. Tú đen và hai nhân viên khách sạn đang cố gắng phá bung cánh cửa gỗ đóng kín một cách lì lợm. Bách cũng góp thêm một tay. Chỉ trong vài phút, chiếc cửa kiên cố đã bị lực đẩy phá tung bởi sức mạnh của bốn người đàn ông. Một tiếng rầm kinh hoàng đổ sập xuống mặt sàn mở ra một cảnh tượng còn kinh hãi hơn: Trên nền đá hoa là thân hình Thiên Kim trần truồng và bất động. Đôi mắt cô nhắm nghiền, bình yên như thể đang trong giấc trưa say nồng của người thiếu nữ đang thì, khuôn ngực phập phồng đều đặn chứng tỏ cô vẫn còn sống. Ngoại trừ Bách và Tú đen, những người còn lại không nén nổi hãi sợ khi chứng kiến hình ảnh dị thường bày ra trước mắt. Trong phòng, ngoài thân hình sóng soài của Thiên Kim thì không còn ai khác. Buồng tắm đang mở trống không. Tú đen thò cổ ra ngoài cửa sổ và tức thì kêu lên:

- Chúng thoát ra đường này rồi.

Bên dưới cửa sổ là những vật hoa cải đã bị dè nát bởi vô số nệm giường, chăn gối và cả rèm cửa đã bị cắt ra. Bách chỉ thoáng thấy hai cái bóng loạng choạng chạy ra phía mặt tiền tòa nhà.

- Chúng làm đệm để nhảy xuống cho êm. Giờ đang lấy xe rồi.

Bách vội chạy ngược trở lại tầng một, dù biết chắc không còn kịp nữa. Anh đứng giữa đường, bên những vật cải vàng sậm trong ánh tà dương, bắt lực nhìn theo chiếc xe sơn hồng đang hết tốc lực chạy trốn về phía bờ sông. Mãi đến khi kẻ bỏ trốn đã mất hút cả hình lẫn tiếng thì Bách mới nhận ra có vài chiếc xe đang tiến về phía mình, mà nhìn màu sắc của nó thì anh chợt thở dài.

- Lực lượng phối kết hợp đã đến. - Anh gọi điện lên tầng trên cho Tú đen. - Cậu liệu xuống trà nước mà đón họ.

- Sói tẩu rồi hả? Thôi đành vậy, lực lượng trinh sát chống cháy của mình mỏng như giấy. Có hai anh em làm được thế là tốt lắm rồi. Cứu được con bé là quan trọng nhất. Anh lên trên này đi. Em tìm được một thứ bỏ quên của khách đến trọ đây.

Tú đen giờ cao thứ vừa tìm được bằng bàn tay đã được lồng trong một chiếc túi nilon để khỏi chòng chéo lên những dấu vết quý giá.

- Thế nào cũng để lại dấu vân tay. - Tú đen đắc thắng.

Bách nhìn cái vật đen thẫm đang lấp lánh dưới ánh đèn vàng. Trên gọng kim loại, hai hình đầu sư tử đỏ thẫm như máu. Tim Bách nhói lên.

- Khởi cần xét nghiệm dấu vân tay và tra cứu tàng thư so sánh tội phạm. - Bách nói cộc lốc. - Tôi biết chủ nhân của chiếc kính này là ai.

Tú đen đang đắc thắng thì chợt chung hửng, mắt mở to kinh ngạc:

- Sao cái gì anh cũng biết thế? Kính này... của ai?

- Vũ Phương Đăng.

Họ ngồi cạnh nhau trên dãy ghế nhựa ngoài hành lang bệnh viện, thi thoảng giật nảy mình vì những tiếng hức hức của bà mẹ Thiên Kim. Bà ta vừa khóc vừa than thân trách phận, rằng thì là sẽ phải bán ngôi nhà ấy đi, đó là một mảnh đất ma ám nên mới làm cho con gái bà ra nông nổi thế, chỉ trong vài tháng trời mà gặp bao chuyện chết chóc. Vừa đói, vừa kiệt lực và căng thẳng sau những màn đuổi bắt vừa rồi, Bách và Tú đen nhìn nhau uể oải. Họ chẳng còn sức để an ủi người mẹ đang lo lắng, và cũng không biết trấn an bà ta bằng cách nào khi cô con gái tội nghiệp hai lần bị chết hụt trong những tình huống mà nếu chỉ thiếu may mắn một chút thôi thì kết cục sẽ vô cùng bi thảm.

- Cô ấy tỉnh được vài phút rồi. - Anh bác sĩ trẻ xuất hiện trước cửa phòng và khuyến cáo. - Không có gì nguy hiểm, chỉ bị trúng thuốc mê Forane. Giờ chủ yếu cô ấy bị sốc nên các vị cố gắng hỏi han nhẹ nhàng khỏi ảnh hưởng đến tâm lý.

Tú đen vội ngăn bà mẹ đang mếu máo một cách kiên quyết:

- Chị cho chúng tôi năm phút. Lúc này chị vào đó không kìm chế được mà òa khóc thì cũng không tốt cho sức khỏe của cô bé đâu.

Vừa nhìn thấy Bách xuất hiện ở cửa phòng bệnh, nước mắt lã lã lên khuôn mặt xanh tái của Thiên Kim:

- Anh Bách.

- Chào em, - Bách nói dịu dàng. - mọi chuyện qua rồi nhỉ. Ngày mai, nếu em khỏe là mình có thể uống cà phê được rồi.

- Em đại quá. - Thiên Kim lí nhí một cách xấu hổ rồi quay mặt về phía cửa sổ. - Em bị lừa, thế mà cũng tin.

- Trong trường hợp đó thì đến anh cũng phải tin thôi, vì hắn nói thuyết phục thế cơ mà. - Bách vừa an ủi vừa khéo léo gợi chuyện. - Lúc ở quán cà phê hắn nói chuyện gì với em?

- Hắn nói về công việc nhưng em hỏi gì hắn cũng ngó ra như thể không phải đã viết lá thư đó cho em ấy. Em hỏi nhuận bút sẽ tính theo chữ hay độ phức tạp của em bài, mỗi bài viết phải đi theo từng chuyên đề của báo hay tự do theo ý người viết, bài có cần chapeau và box không, nếu có phỏng vấn thì em để trích dẫn hay cắt ngắn vào trong box... nhưng hắn cứ loanh quanh và trả lời một cách ngớ ngẩn giống như kẻ không hề hiểu gì về báo chí vậy. Hắn chỉ một hai hứa hẹn là em sẽ có tiền nhiều. Lúc anh gọi điện, hắn giật vội điện thoại của em rồi tự động tắt máy đi, sau đó thanh minh rằng không muốn ai biết chuyện hắn đi mời cộng tác viên chưa có bằng cấp phụ trách chuyên mục, và gạ hỏi người tên Bách mà em vừa chào trên điện thoại đó là ai. Em bảo anh là bạn em, là một trong những cảnh sát hình sự nổi tiếng nhất cả nước. Đến đó thì vội giục em đứng dậy đi cùng hắn đến toàn soạn để làm quen với công việc. Tới lúc này thì em đã sinh nghi nên cáo lỗi là mình bận việc, đề dịp khác em sẽ tự đến. Vậy là hắn nài nỉ em ra xe để chào sếp hắn một câu không hắn muối mặt. Sếp hắn đang ngồi đợi trong xe và đó là nhân vật quan trọng, nên chiêm cảm tình của ông ta một chút. Lúc đó em nghĩ chẳng mất gì câu chào nên đi theo hắn. Hắn chỉ vào chiếc taxi Hoa Sen và bảo sếp đang ngồi trong đó. Chiếc xe dán kính đen kín mít nên em không thể nhìn thấy gì. Mặc dù cũng hơi lo lắng nhưng em nghĩ phờ phàng đang đông đúc thế, lại trước một quán cà phê đầy nhóc người thì chẳng có gì phải sợ. Lúc bước vào trong xe, em chỉ thấy duy nhất người lái, mặt bịt kín trong chiếc khẩu trang và đeo kính đen. Sau đó thì... em không biết gì nữa.

Tú đen mặt mỗi quay sang nhìn Bách. Họ chỉ làm nốt việc xác nhận này cho đúng nguyên tắc thôi, để sau đó khi nhân chứng có mặt tại tòa sẽ cung khai thống nhất theo như những gì được ghi chép trong biên bản điều tra. Phần còn lại, các kỹ thuật viên hình sự đã xác định dấu vân tay trên chiếc kính Armani bỏ quên, trên chìa khóa từ của khách sạn và rải rác khắp phòng là của Vũ Phương Đăng. Sẽ chẳng còn gì có thể bào chữa cho con quỷ râu xanh đó nữa. Bách cảm thấy chới với như đang rơi tự do trong một bình hút chân không khổng lồ. Chẳng lẽ công sức gần năm trời phá án với những câu đố bí ẩn không lời giải đáp lại bị một cái khung xương như Vũ Phương Đăng cho qua mặt để rồi toàn bộ chân tướng sự thật được phơi bày chỉ trong vài tiếng đồng hồ theo một cách giản đơn như thế. Anh đã gặp Vũ Phương Đăng năm lần cả thấy mà không phát hiện được điều gì khả dĩ để chỉ ít có thể ngăn chặn được những án mạng tiếp theo. Anh có nên tự rửa mình và cái trực giác kém tinh nhạy của mình không. Anh đã liên tục bào chữa cho Vũ Phương Đăng. Bách là người duy nhất trong

ban chuyên án bệnh vực hấn, và bây giờ thì hấn cười khẩy anh là một quân bài vô dụng trong trò chơi giết người này.

- Tú đen này, - Anh quay sang đồng nghiệp khi họ đã ở ngoài cổng bệnh viện. - Tôi... vẫn còn một câu hỏi. Mọi lần chúng đều hành động kín kẽ và chuyên nghiệp, không để lại dấu vân tay hay dấu vết sinh học nào. Lần này cũng vậy, tên bịt mặt cho đến giờ vẫn bí ẩn như người vô hình, trong khi Vũ Phương Đăng lại tự lộ dấu vết của mình vung vít, cứ như thể chúng cố tình ấy.

- Anh Bách, dễ hiểu mà. Chúng cuồng cả lên rồi, bị vây đuổi như thế mà vẫn liều mạng thực hiện bằng được kế hoạch, nghĩa là cũng đang trong tình trạng vội vàng và bán loạn. Mọi sự nằm ngoài kế hoạch đều gặp sơ suất, và Vũ Phương Đăng đã phải lộ mặt ở giây phút cuối cùng. Mừng quá, chỉ còn năm ngày nữa là hết hạn điều tra. Ta sẽ tóm cổ thằng Đăng và hốt gọn lũ đồng bọn mặt quỷ của nó là xong nhiệm vụ.

- Trên diễn đàn của Câu lạc bộ, chỉ có đồ tể Chopin nhận lệnh với phần thưởng cao tới 10 Mất Xanh cho một mình hấn, có lẽ vì nhiệm vụ khó khăn hơn nhiều. Nhưng tại sao lúc xuất hiện ở hiện trường lại có cả Vũ Phương Đăng nữa. Tôi không nghĩ Đăng là Chopin.

- Biết đâu thằng Đăng lại chính là bang chủ Durga. Tôi qua rất có thể hấn vào Underground để lấy sóng truy cập mạng trước khi người của mình ập đến. Tụi bảo vệ khai mới chỉ có ngần ấy khách thôi và chưa ai ra về nhưng rất có thể họ nhầm lẫn chứ. Cũng chính hấn là người đã rủ là Mỹ Anh đến khai trương Underground vào lễ Halloween năm ngoái đấy thôi.

Đúng lúc đó thì Tú đen có điện thoại. Bách lẩm bẫm: “Ừ đúng vậy. Cậu có lý. Cũng chẳng còn biện hộ nào khác”.

- Anh Bách. - Tú đen bình thản nói cái điều mà cả ban chuyên án đã tiên liệu từ trước. - Vũ Phương Đăng bỏ trốn rồi. Sáng mai sẽ xin phát lệnh truy nã.

- Ừ, vậy cậu tranh thủ về nghỉ đi, mai còn nhiều việc.

Bách nhìn khuôn mặt hốc hác của Tú đen mà xót xa. Hai hốc mắt như trũng sâu thêm và gò má càng sạm đen lại. Đã 11 giờ đêm và Tú đen làm việc hai ngày một đêm không nghỉ, chưa kể những ngày vạ vật thất thường giờ giấc kéo dài trước đó nữa.

- Anh cũng vậy, về nghỉ đi nhé. Đẳng nào thì... - Tú đen nói đến đó thì kịp dừng lại.

Bách hiểu Tú đen muốn nói điều gì. Đẳng nào anh cũng không ở trong ban chuyên án đó nữa, chẳng việc gì phải khổ mà ôm rom rặm bụng. Đây có phải

việc của anh đâu, anh không được thêm tiền, chẳng thêm tiếng, nên về nghỉ một giấc cho khỏe. Bách gật gật đầu nhìn Tú đen, ra chiều Tú đen nói phải. Anh đã cứu được Thiên Kim, giờ an lòng được rồi. Việc phát lệnh truy nã và phần còn lại là của ban chuyên án và Viện kiểm sát.

- Để tôi đưa cậu về.

- Thôi - Tú đen rồi rít xua tay. - Ngược đường khổ thân anh.

Bách nhìn theo bóng Tú đen co ro trong gió đêm lạnh lẽo sau lưng một ông xe ôm cũng già cả bằng bố cậu, thấy lòng se lại cho đến khi chiếc xe dần khuất sau những cây đại thụ mọc thành hàng bên bức tường dài của bệnh viện. Bách lững thững đi vào nhà xe để lấy xe máy. Từ chiều đến giờ, trừ duy nhất những lúc phải đuổi theo chiếc taxi Hoa Sen giả mạo và hai kẻ thủ ác, còn chưa lúc nào ý nghĩ chập chờn kia rời khỏi đầu anh: Người nhắn tin cấp báo cho anh về việc Câu lạc bộ số 7 sẽ thực thi kế hoạch của chúng vào lúc 5 giờ chiều là ai? Ai mà lại biết rõ anh và mọi kế hoạch của ban chuyên án đến vậy? Một kẻ trong giáo phái chẳng? Nếu biết rõ anh thì người gửi tin nặc danh ấy cũng phải biết Bách đã ra khỏi ban chuyên án rồi chứ? Mà nếu là kẻ trong giáo phái sao lại không thể biết nốt danh tính nạn nhân và địa điểm hành động của chúng? Điện thoại của Bách báo đang có cuộc gọi. Số máy lạ, nhưng không phải số hồi chiều. Bách vội nhấn nút nhận.

- A lô?

- Tôi đây... Vũ Phương Đăng đây.

Chương 29

Bí Mật Nằm Trong Két Sắt

Trái với phản ứng nhanh nhạy của một cảnh sát hình sự, Bách im lặng trong một khoảng dài rồi mới cất lời, hơi thở nhọc mệt như vừa lên một quãng thang cao ngất:

- Đấng, mà đang ở đâu?

- Ở chỗ chẳng ai tìm được tôi. - Giọng nói của Đấng không chút ngông nghênh, thách thức, mà người nghe thấy nó nghiền nghệt như của con thú hoang bị thương đang kẹt trong hốc đất. - Chuyện tôi nói với anh sáng nay, thực chất là muốn tìm thêm một sự trợ giúp, còn tôi đã thuê thám tử từ hôm trước. Cả văn phòng thám tử đã huy động toàn bộ nhân viên tỏa đi các hướng để tìm kiếm dấu vết của mẹ tôi. Một người chuyên dò hỏi thông tin từ các trụ sở cảnh sát tỉnh lẻ. Và cuối cùng... thám tử vừa báo cho tôi biết, họ đã tìm thấy mẹ tôi bị thả trôi sông... với một vết đạn trên ngực.

- Cảnh sát khu vực nào đang giải quyết vụ án này?

- Cảnh sát điều tra huyện Nam Yên, vì xác mẹ tôi dạt vào khúc cuối của nhánh sông Yên Vĩ.

Bách hơi lúng túng.

- Tôi rất chia sẻ với cậu tin dữ này, nhưng... cậu muốn gì ở tôi?

- Tôi sẽ ra đầu thú, chừng nào anh tìm ra kẻ đã giết mẹ tôi. Vì vậy, kết quả sớm chừng nào thì tôi sẽ gặp các anh nhanh chừng ấy. Nếu anh đồng ý điều kiện này, sáng mai anh sẽ nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh, trong đó có chìa khóa và mã số của két sắt an toàn ở ngân hàng HKB. Tôi không thể đến đó được vì đang có lệnh truy nã. Tất cả đành trông cậy ở anh. - Hấn nói đều đều như giọng ảo phát ra từ một cỗ máy điện tử.

- Tại sao cậu lại tin tưởng tôi?

- Vì tôi không tin vào lũ cảnh sát tỉnh lẻ. Nghiệp vụ lành nghề duy nhất chúng sử dụng là ăn tiền làm sao để không bị phát giác. Và lại tôi không còn biết gọi cho ai khác nữa. Trong giới cảnh sát, tôi quen biết mỗi anh. Mà... anh giỏi lắm, tôi làm gì anh cũng biết. Tôi đi đâu anh theo sát nút.

- Đấng, nếu tôi có điều gì cần hỏi để phục vụ cho cuộc điều tra này thì sẽ liên lạc với cậu bằng cách nào?

- Anh cứ nhấn tin vào đây rồi tôi sẽ gọi lại. Còn một điều nữa, mẹ tôi đã dặn là trong két có hai thứ, một sẽ phải giao cho công an sau khi bà chết, một thuộc quyền sở hữu của tôi, nó là rất rất nhiều tiền, tôi đã được biết số lượng chính xác, vì thế các anh đừng nên làm nó... suy suyển.

- Cậu yên tâm. - Bách mím môi vì sự tôn thương. - Tôi sẽ mở két dưới sự chứng kiến và kê khai của nhân viên ngân hàng.

- Không. - Đăng kêu lên hốt hoảng. - Không được để cho bất kỳ người thứ hai biết trong két có gì. Thực ra... tôi cũng chưa biết trong két có thứ gì đâu. Nhưng tôi tin tưởng anh. Sáng mai anh sẽ nhận được chìa khóa. Mong nhận được tin sớm của anh.

Đăng cắt máy. Khi Bách gọi lại thì tổng đài đã báo thuê bao ngoài vùng phủ sóng. Không muốn làm phiền những đồng nghiệp đang kiệt sức, Bách soạn một thư ngắn tường thuật toàn bộ nội dung vừa rồi và gửi đồng loạt cho các thành viên của ban chuyên án mà anh không còn trực thuộc nữa. Đêm nay, không chắc anh có thể chìm vào giấc ngủ.

Bách thức giấc vì tiếng chuông cửa chói chói va vào không gian tĩnh lặng. Nhìn đồng hồ đã 7 giờ sáng, anh hơi giật mình. Nhà anh chẳng bao giờ có người bấm chuông ngoài chi thu tiền điện và phí dịch vụ internet, thi thoảng thì thêm tổ trưởng tổ dân phố. Nhưng giờ này tất cả những vị khách hiếm hoi ấy cũng sẽ chẳng có lý do gì để gõ cửa nhà anh. Bách vội xô ra cửa ngay khi bà Tam Nhâm còn đang lệt xệt đôi dép bông đi trong nhà.

- Để con mở.

Trước mặt anh là một nhân viên mặc đồng phục của hãng phát chuyên nhanh. Cậu ta giao bưu phẩm chuyên phát ngoài giờ cho Bách bằng khuôn mặt bí xị của kẻ thiếu ngủ. Anh ký nhận rồi vội mang nó vào phòng trước cái nhìn ngạc nhiên của bà Tam Nhâm.

- Quà biếu mẹ ạ. - Bách nói đùa và đóng sập cửa lại.

Anh xé hộp bìa các tông nhỏ xíu nhẹ bẫng. Bên trong quả nhiên có chiếc chìa khóa và một mẫu bìa cứng, trên ghi địa chỉ của ngân hàng và một dãy mã số. Ngoài ra còn hai tờ giấy ủy quyền, một tờ có chữ ký của mẹ Vũ Phương Đăng và tờ thứ hai do chính Đăng ủy quyền lại cho anh. Bách hít thở sâu. Đêm qua anh đã thức đến ba giờ sáng vì luận luận với hàng dãy suy luận nên sáng nay Bách đành bỏ một buổi chạy, đồng nghĩa là bỏ cuộc hẹn với Mỹ Lâm. Sáng nay anh phải đi lấy lời khai của hai bà sồn sồn là nạn nhân của vụ án tông tiền. Nếu vậy anh cần phải đến ngân hàng ngay đầu giờ thì may mới kịp. Nửa tiếng sau Bách đã có mặt ở HKB và là người khách đầu tiên trong ngày bước chân vào ngân hàng. Cô nhân viên mặc đồng phục xanh của HKB dẫn anh vào trong

kho. Những dây kết màu ghi xám sắp hàng cân lặng, che phủ bao bí mật bên trong của những vị khách không biết mặt. Bách tra chìa khóa và nhấn mã số những hình ảnh tưởng tượng nằm bên trong kết sắt chạy đi chạy lại trong đầu anh.

Mã số đã được nhận.

Ngăn kéo rút ra một cách dễ dàng và bày ra mọi thứ bên trong. Chẳng có đồ la hay châu báu như Đăng và Bách tưởng tượng. Thậm chí chẳng có nổi một thứ giấy tờ có dấu đỏ ra dáng là quan trọng. Cũng không phải đĩa CD hay thư viết tay như Bách đã đẩy lên tận cùng của sự hình dung. Nằm vón vện giữa kết là... hai tấm danh thiếp mà thoạt nhìn Bách đã biết nó là của giám đốc ngân hàng Hồng Đức. “Vũ Phương Đăng, mi lại chơi xỏ ta ư?”, Bách lầm bầm khi nhắc hai tấm danh thiếp đề tên Vũ Phương Vinh. Tuy nhiên ở mặt trống đằng sau có vài dòng chữ viết nắn nót với mục đích để người đọc không thể nhầm lẫn bất cứ ký tự nào. Tấm thứ nhất đề: vatchung@hotmail.com - Ngày đầu tiên con đến trường. Ở tấm thứ hai: sohuucuadang@hotmail.com - Ngày con du học.

Bách gọi vào số điện thoại đêm qua dù đoán trước đang trong tình trạng không thể liên lạc. Cuối cùng anh đành gửi đi một cái tin: Cậu có nhớ ngày đầu tiên đến trường của cậu và ngày cậu đi du học không?

Lúc đến nơi hẹn gặp nhân chứng thứ nhất, Bách nhận được tin hồi đáp: “Để làm gì thế” - “Tôi không thể tiếp tục điều tra nếu cậu không cung cấp thông tin cho tôi.”

Khi đang ghi âm và tốc ký lời khai của người đàn bà son phấn đang làm trề cổ áo phô phần ngực nhăn nheo trước mặt Bách thì anh nhận được vài tin nhắn. Hai tin là của Mai Thanh và Tú đen, đều có nội dung “Anh vào mail nhé”. Tin còn lại của Vũ Phương Đăng. Ruột gan Bách nóng như lửa đốt. Anh hầu như đã mất hết kiên nhẫn khi ả đàn bà già nua cố tình làm chậm rè những lời khai trong khi miệng tùm tùm đong tình. Tuy ả không đưa ra bất cứ lời khiêu nại nào nhưng trong quá trình điều tra, Bách đã tìm hiểu thêm được rằng có rất nhiều phụ nữ nạn dòng đã bị dính vào đường dây tổng tiền mà không dám ho he với bất cứ ai. ả đàn bà này là bạn của một trong hai nạn nhân gửi đơn tố cáo và đã được chính bà bạn thân giới thiệu cho hai gã trai trẻ đẹp có thân hình sáu múi. Nhiệm vụ của Bách là khuyến khích những phụ nữ sợ tai tiếng này đứng ra trong vai trò vừa là nạn nhân vừa là nhân chứng.

- Chúng nó đã lấy đi của tôi gần năm trăm triệu tất cả, và mới đây đòi thêm hai trăm nữa. Khi tôi nói không có thì chúng gửi thêm vô số ảnh chụp nữa. - Nhắc đến tiền thì bà ta mới chịu ngừng ánh mắt lúng liếng dâm dăng mà Bách đồ rằng cứ hễ gặp bất kỳ gã đàn ông nào thì ngay cả đôi tai ví thử có cử động được giống Trư Bát Giới cũng sẽ hớn lên như thế.

- Nếu chị cho phép, nếu như không có gì quá riêng tư trong hộp thư thì chúng tôi có thể sử dụng chính địa chỉ e-mail của chị để bẫy chúng. Tất cả chỉ nhằm mục đích đưa toàn bộ đường dây tội phạm ra tòa và thu hồi lại những khoản tiền đã mất cho chị.

- Được, chẳng có gì riêng tư ngoài mấy cái ảnh tổng tiền. Nhưng tôi không chường mặt ra tòa làm chứng đâu nhé. Tôi là một doanh nhân thành đạt.

- Chúng tôi sẽ có cách để tránh tiếng xấu cho chị.

Cái mà ả ta tự gọi mình là doanh nhân thành đạt thực chất chỉ là chủ của hai spa cỡ trung và một tiệm mỹ phẩm trên phố lớn. ả xăng xái đi lấy chiếc Macbook rồi quay về phía Bách một cách cố ý.

- Đấy anh xem, bọn khốn đã man đến mức nào khi tổng tiền tôi bằng những bức ảnh này.

Sáng nay Bách phải học tốc tới ngân hàng với cái bụng rỗng cho kịp giờ và từ đó bỏ nhà đến đây mà chưa kịp ăn uống gì. Đó là một may mắn đối với anh, bằng không những gì có trong bụng cũng sẽ bị tổng hết ra ngoài khi xem mấy bức hình này. Trong những tấm ảnh dùng để tổng tiền, ả đàn bà đang quần thảo với hai gã dâm tặc bằng đủ mọi tư thế.

- Chúng còn gửi cả video clip cho tôi nữa. - ả đàn bà khoe Bách những hình ảnh mà ả lo sẽ gây tai tiếng bằng một nụ cười bệnh hoạn. - Để tôi lấy cho anh xem.

- Thôi được rồi - Bách vội xua tay. - Tất cả hình ảnh và video clip hiện đang nằm trong hộp thư cá nhân của chị sẽ được lưu trong hồ sơ làm bằng chứng chống lại những kẻ đã tổng tiền. Vụ án sẽ sớm được khởi tố thôi.

Nói rồi Bách kết thúc cuộc tiếp xúc với nhân chứng và nhanh chóng rút lui khỏi căn phòng sực nức mùi son phấn của ả đàn bà quá lứa trụ lạc. Trước khi sang cuộc hẹn thăm vấn thứ hai, Bách tranh thủ tạt vào một quán cà phê để kiểm tra hộp thư và tin nhắn.

“5/9/1994 - 6/8/2005”.

Để chắc chắn, Bách nhắn tin hỏi đáp: “Làm thế nào mà cậu nhớ rõ được ngày du học?” - “Vì trùng vào ngày sinh nhật tôi”.

Đầu tiên Bách vào hộp thư chuyên dành cho công việc. Anh nhận được thông tin từ Mai Thanh: “Em đã liên lạc với cảnh sát điều tra huyện Nam Yên và đã được xác nhận thi thể nạn nhân đúng là bà Phùng Hương Giang, mẹ của Vũ Phương Đăng. Tử thi đang trong tình trạng phân hủy không thể nhận dạng và nạn nhân lại không có bất cứ giấy tờ gì trên người nên công an huyện Nam

Yên đang thụ lý hồ sơ để điều tra tung tích. Tuy nhiên căn cứ vào quần áo đang mặc trên người và chiếc lắc còn đeo ở cổ chân thì đã khẳng định được bà ta chính là vợ ông Vũ Phương Vinh. Sáng nay đã phải gọi ông chồng lên nhận diện, vừa nhìn thấy mấy bức ảnh ông ta đã khóc rống lên. Nhưng vấn đề là giám định pháp y kết luận nạn nhân bị giết bởi hai viên đạn bắn chuẩn xác vào vùng ngực trước khi xác bị thả trôi sông. Thêm một vụ án nghiêm trọng nữa liên quan đến Vũ Phương Đăng. Những người xung quanh hẳn cứ chết dần chết mòn. Thay vì nhờ chúng ta tìm ra thủ phạm đã giết chết mẹ hắn rồi mới đầu thú thì lẽ ra ta phải tóm lấy hắn để bắt thằng sát nhân đó khai ra vì sao mà mẹ hắn lại nằm thảm thương trong nhà lạnh ở Nam Yên”.

Thông tin từ Tú đen thậm chí còn khiến tim Bách đập tình thịch: “Sáng nay kết quả ra sớm hơn dự định. Nhóm cảnh sát công nghệ cao đã làm việc cả đêm để kiểm tra tất cả các thiết bị công nghệ có thể truy cập mạng, kỹ đến từng tin nhắn khuyến mại và cuộc gọi nhỡ. Một trong ba kẻ khả nghi là DJ Tony Thoại. Giờ thì ta đã biết tại sao thằng nhóc nhất quyết không chịu giao nộp điện thoại cho cảnh sát. Hắn tàng trữ đến gần 300 hình nóng chụp cùng năm cô gái khác (tất nhiên không phải năm cô cùng một lúc). Còn gã quản lý quầy bar thì vô tình ta phát hiện ra việc hắn kiếm thêm thu nhập nhờ làm má mì điều phối các em trẻ đẹp cho khách có nhu cầu. Ngay cả chủ Underground cũng không biết chuyện này. Trong số gà của hắn có cả Hoàng Cẩm Tú. Nhưng Durga lại không phải là hai tên này. Thử nghĩ xem giáo chủ của chúng là ai anh Bách? Một lần nữa anh lại đúng tuyệt đối. Trong điện thoại của Lê Hà vẫn còn lưu nguyên tài khoản Facebook chưa thoát ra của Durga. Lê Hà là Durga. Durga là Lê Hà. Ngạc nhiên chưa. Đàn bà dễ có mấy tay. Nhưng ả bỏ trốn ngay đêm hôm đó rồi anh Bách ạ. Vũ trường Underground cho biết Lê Hà cũng biến mất luôn ngay sau khi cảnh sát rút lui. ả không đăng ký số điện thoại nhà riêng ở Underground. Thứ mà ả để lại trong hồ sơ xin việc là một địa chỉ dỏm. Em đang ngờ rằng lý lịch của ả cũng dỏm nốt. Số điện thoại di động của Lê Hà cũng là một thuê bao trả trước mua ở một tiệm bán SIM bất kỳ trên vỉa hè với đăng ký từ chính số chứng minh thư của chủ cửa hàng. ả hầu như không gọi điện, nhắn tin cho ai ngoài các nhân viên làm việc tại chính Underground. Em ngờ rằng ả vẫn còn một điện thoại dự phòng khác mà lúc đó chúng ta không thể lục soát được hết. Nhưng qua dò soát ở tổng đài thì đã xác định được khu vực thường xuyên giao dịch qua điện thoại của Lê Hà, là Underground và... An Phát. Như vậy nghĩa là Lê Hà cũng sống ở An Phát.

Em cũng thông báo cho anh một tin khác về số điện thoại đã gửi tin nhắn nặc danh cho anh chiều hôm qua. Rất may mắn là anh đã thông cuộc gọi được vài giây dù đầu kia không nói gì, nhưng đủ để tổng đài định vị được người gọi. Người này... cũng ở khu chung cư An Phát anh Bách ạ”.

Bách kinh ngạc nhìn màn hình.

Kẻ nhắn tin khủng bố Đăng ở An Phát.

Giáo chủ Durga - Lê Hà sống ở An Phát.

Người bí mật báo tin cho Bách về việc sẽ có một cô gái trở thành nạn nhân thứ 7 lúc 5 giờ cũng ở An Phát.

Khu chung cư An Phát bỗng dưng biến thành một ổ tội phạm ư? Lần trước có phải Đăng đã qua mặt Bách một cách ngoạn mục khi cho anh xem tin nhắn khủng bố của chính đồng bọn mình, mà khả năng là Durga đã đạo diễn cho hẳn để chứng minh rằng mình vô tội, mình cũng là nạn nhân. Hẳn đã xỏ mũi những cảnh sát hình sự hết lần này đến lần khác bằng trò chơi hư hư thực thực, giả điên giả dại. Nếu vậy, hẳn quả là một kịch sĩ đại tài. Và còn màn di chúc đựng trong két sắt của mẹ hẳn, có lẽ cũng là một trò lừa đảo nữa của Đăng? Đầu tiên anh vào hộp thư vatchung@hotmail.com. “Một thứ sẽ phải bàn giao cho cảnh sát điều tra sau khi mẹ tôi chết”, có lẽ là vật chứng này. Bách thất bại sau vài lần thử khẩu lệnh 591994 và ngaydautiencondentruong5994. Cuối cùng mật khẩu được chấp nhận thành công với 05091994. Anh đang chuẩn bị tinh thần sẽ được nhìn thấy một con rối sừng đỏ bật ra từ bên trong và cười khanh khách chế giễu kẻ ngớ ngẩn đã kích hoạt nó, nhưng hộp thư quả có chứa một e-mail duy nhất mà địa chỉ nhận và gửi đều là vatchung. Mail có sáu file đính kèm, định dạng audio. Bách nối tai nghe vào chiếc laptop đang đặt trên bàn rồi nhét sâu vào trong lỗ tai. Âm thanh từ khu chợ ồn ã bên ngoài và cả tiếng cười phá lên của hai gã rồi việc ngồi góc quán biến mất, những giọng nói rành rẽ qua hai chiếc loa nhỏ xíu rót vào tai Bách, bảo với anh rằng, hãy làm nốt phận sự còn lại của người bảo vệ pháp luật, vì thần công lý, đôi khi sẽ xuất hiện bằng cách này hay cách khác, ngay cả theo cách bí ẩn nhất, và dù không phải lúc nào cũng đến đúng lúc, thậm chí đến chậm một cách đáng căm giận, nhưng người ta biết rằng vị thần đó vẫn tồn tại.

Ở địa chỉ e-mail thứ hai, được coi là sở hữu của Vũ Phương Đăng Bách bắt đầu nghi ngờ rằng nó chứa đựng một thứ gì khác hơn là chỉ dẫn đến một kho báu bí mật. Lần này dãy số 06082005 được chấp nhận ngay ở lần thử đầu tiên cho hộp thư sohuucudang@hotmail.com. Hộp thư chứa vài tấm ảnh khiến Bách phải rùng mình và những sợi lông tơ tận gáy anh gai lên như phản xạ của con nhím lúc gặp nguy hiểm. Những bức hình dù nhòe nhoẹt vì chụp bằng máy ảnh tự động công nghệ lạc hậu và thiếu sáng do vị trí đứng của người chụp không được tự nhiên, giống như cách của người chụp lén, tuy vậy vẫn cho ra hình ảnh của một gã đàn ông cơ bắp đang khóa thân. Nhưng đó không phải dung mạo đáng chiêm ngưỡng của tượng thần David mà là nơi xấu hổ của loài người, là những hạt giống bản thủ trong sự trót nhảm lẫn của tạo hóa. Phần lớn ảnh được chụp từ phía sau, nhưng có hai bức chụp góc nghiêng khiến Bách ngay lập tức nhận ra người quen, Vũ Phương Vinh, giám đốc ngân hàng Hồng Đức. Trong ảnh, hẳn chỉ quãng ngoài ba mươi và dù khuôn mặt đang nhăn

nhúm trong khoái cảm bệnh hoạn của quý dữ thì Bách vẫn cứ nhận ra hấn. Thứ tạo nên sự ghê tởm cho khung cảnh là một bé trai đang lê lét trên sàn nhà, thân hình đầy vết bầm tím và rớm máu, đôi mắt hoảng loạn trong bản năng nguyên thủy của một con vật non tơ không đường trốn chạy. Bức hình cuối cùng, khiến Bách thêm một lần trong ngày muốn tuôn trào hết những gì đang nhện nhạo trong dạ dày mà bất khả vì nó đã trống rỗng suốt 12 tiếng đồng hồ, là cảnh hấn đang tận cùng khoái cảm, có lẽ vì vậy mà đồng thời đó cũng là bức ảnh rõ nhất, nhân vật chính dường không còn tri giác để nhận thức mọi vật xung quanh nên người chụp lén mới có cơ chớp được hình ảnh đê tiện ấy. Khuôn mặt cực khoái của giám đốc đương nhiệm ngân hàng Hồng Đức tương phản với cơn đau thể xác tột cùng tận đôi mắt của kẻ đang chịu nhục hình khổ nạn. Bách nhận ra đứa trẻ trong tấm hình bỏ quên phòng riêng của Vũ Phương Đăng. Có một bức thư kèm theo, mở đầu bằng: Gửi con trai thương yêu của mẹ! Mẹ đoán vô cùng khi làm điều này, bởi không biết đây có phải là một sự độc ác đối với con...

Bách đọc hết lá thư. Thật chậm. Dù anh đang rất vội. Chỉ để tìm ra căn nguyên mọi vấn đề. Bách nhớ lại sự căm phẫn cố kìm nén của người tu hành đáng kính trên núi Vĩnh An. “Phàm là việc gì hại cả mình lẫn người thì càng không nên làm”. Sự nhẫn nhịn trong tâm lặng của bà Phùng Hương Giang liệu có là hại cả mình lẫn người hay không? Đôi khi lòng chịu đựng, yếu đuối của đàn bà lại không phải là thứ đáng để tôn vinh. Nó sẽ biến thành sự hèn yếu, quy lụy và chính nỗi dớn hèn ấy sẽ chuyển hóa thành điều ác. Thấy ác mà đứng nhìn, ấy là mình cũng ác, và rồi chính những cái ác sẽ lại ăn thịt lẫn nhau. Có lẽ vì vậy mà ngay khoảnh khắc thoáng nhận ra nỗi dằn vặt trong đôi mắt của đại sư Thích Quảng An, Bách chưa kịp hiểu nguyên nhân sâu xa của những ẩn ức ấy. Vì đại sự, có lẽ khổ sở muôn phần vì đã sống kiếp tu hành mà vẫn không thoát khỏi dằn vặt.

Sự im lặng kéo dài của người đàn bà, có lẽ bị trả giá nhiều hơn bởi những vật lộn với một khối căm hờn, khinh bỉ, sợ hãi và ân hận. Trong bức thư gửi con trai, người đàn bà không nhắc gì đến nhân vật thứ hai trong bức hình, đứa trẻ được nhận về nuôi như một con thú tiêu khiển trong nhà. Nó ở đâu, liệu có còn tồn tại trên mặt đất này hay đã vĩnh viễn về với cát bụi là điều chỉ còn duy nhất Vũ Phương Vinh có thể tiết lộ.

Bách gửi đi hai cái tin:

“Tôi đang giữ trong tay bằng chứng để hai anh em nhà họ Vũ tạm ngồi ngắm tường, có thể là vô thời hạn. Tôi cần phải gặp cậu và Mai Thanh lúc 4 giờ.”

“Tôi đã tìm ra kẻ sát hại mẹ cậu. Nếu cậu muốn sớm biết sự thật, gọi điện cho tôi.”

Lúc ngồi trước nhân chứng thứ hai của vụ án tổng tiền, một người đàn bà ngoại ngữ tuần có vẻ ngoài khác khổ và khả kính, anh nhận được tin nhắn hồi đáp: “Lấy gì để đảm bảo rằng anh không lừa tôi?” - “Tùy cậu thôi, kể cả cậu có trốn biệt tích thì sự việc này vẫn phải đưa ra trước công luận. Nhưng cho dù cậu có đến gặp tôi hay không, cũng hãy bình tĩnh và chuẩn bị tâm lý trước khi nghe sự thật. Tôi e là nó sẽ rất sốc đối với cậu.” Bách không nhận được bất kỳ tin nhắn hồi đáp nào cho đến khi anh rời khỏi ngôi nhà của người đàn bà từng là trưởng phòng kế toán của một nhà máy dệt danh tiếng.

- A lô, Vũ Phương Đăng đây.

- Tôi biết rồi.

- Những bóng ma lại tiếp tục truy đuổi tôi. - Đầu dây bên kia khóc nức nở. - Giờ chúng đang đứng ngay đằng sau. Chúng cử tôi xuống ở với chúng. Cả mẹ tôi nữa, bà bảo bà đang rất nhớ tôi. Tôi muốn gặp anh.

- Cậu đang ở đâu?

- Khách sạn Cali, 735 đường Thành Thái, phòng 306. Anh có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng đến nhanh lên, đưa tôi ra khỏi đây. Tôi muốn vào tù, ở trong ấy có người canh gác, lại có cả đầu gối, chúng sẽ sợ mà không dám vào quấy rối nữa.

Lạy Trời, hình như Vũ Phương Đăng đang muốn làm cho anh hóa điên lên theo hẳn. Tất cả những gì liên quan đến Đăng cũng đã khiến anh tẩu hỏa nhập ma rồi. Anh thở hắt.

- Tôi sẽ đến sau 15 phút nữa.

Đoạn anh gọi một số máy khác.

- Kế hoạch 4 giờ chiều nay có thay đổi. Nếu lần này không phải là Vũ Phương Đăng muốn chơi chúng ta thì hẳn đang đợi chúng ta ở khách sạn Cali.

- Em chưa hiểu. - Mai Thanh hơi ngỡ ngác trước thông báo thiếu rành mạch của Bách.

- Hẳn hẹn chúng ta ở khách sạn Cali, 735 đường Thành Thái. Anh sẽ có mặt ở đó lúc 12 rưỡi. Không loại trừ đây là một cái bẫy, vì thế việc vũ trang là cần thiết.

- Anh Bách, - Sự âu lo hiện rõ trong giọng nói của Mai Thanh. - rõ ràng anh cũng nghĩ đây có thể là một cái bẫy. Chúng ta không biết ở đó chúng có bao nhiêu người. Chưa kể mình đang đối mặt với một kẻ biến thái liều lĩnh, chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra...

- Không sao, có mọi người hỗ trợ là được rồi. Anh có thể tự xoay xử được.

Bách ngắt máy và vội nhảy lên xe đi về hướng Tây thành phố. Chính Ngọ, những cảnh sát áo vàng cũng vắng bóng trên đường phố, và hai làn đường vắng vẻ cho phép anh phóng hết tốc lực đến khách sạn Cali. Anh không mang áo giáp và bất cứ gì dù chỉ một khẩu súng phòng thân, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác. Lúc này, thời gian là thứ còn quý hơn cả mạng sống.

Chương 30

Lần Theo Dấu Vết

Cali là một khách sạn phô trương nhiều hơn ba ngôi sao in trên mặt tường ngoài. Nó được lát đá ở tất cả những nơi có thể làm cho bóng loáng và những ngọn đèn chùm pha lê sẽ làm cho các phiến đá óng ánh lên vào buổi tối. Cô lễ tân chào Bách bằng một nụ cười chuyên nghiệp, và khi anh ngỏ ý mình có việc riêng với vị khách ở phòng 306, cô ta tỏ vẻ đã biết chuyện đó:

- Vâng, anh Phan Đăng Bách đang đợi anh ở phòng 306.

- Sao cơ? Cô nói ai?

Cô gái trẻ mặc áo dài màu hoàng yến nhưn mắt nhìn Bách ngạc nhiên.

- Chẳng phải anh vừa nói anh có hẹn với anh Phan Đăng Bách?

Bách chợt hiểu, thẳng chết giấm lấy tên anh đăng ký phòng khách sạn. Hẳn quả đang muốn làm cho anh điên lên. Bách nhấn thang máy lên tầng ba, bấm chuông cửa và thận trọng đứng tránh sang một bên, mọi nơ ron thần kinh căng lên, sẵn sàng chờ đợi bất cứ chuyện gì xảy ra. Có tiếng lạch xạch bên trong rồi cánh cửa mở ra, người ra mở còn không buồn nhìn Bách, lại quay vào giường nằm thẳng cẳng như thể Bách là gã bạn chí cốt trong nhóm chơi dặt dẹo của hắn. Bách bao quát khắp căn phòng, không có gì ngoài giường tủ trang nhã của khách sạn và thân hình vắt ngang tằm nệm giống một bộ áo quần vừa thay vội. Buồng tắm mở toang, cũng trống rỗng. Bách cẩn thận đóng cửa ra vào rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Cậu đã ăn gì chưa?

- Chưa muốn ăn. - Đăng nói giọng cần nần như một đứa trẻ cáu bẳn.

Lúc này hắn mới ngược nhìn Bách. Anh giật mình vì bộ dạng của kẻ bị truy nã dù đã gặp hắn nhiều lần.

- Ai giết mẹ tôi?

- Tôi chưa thể khẳng định chắc chắn vì còn cần thêm chứng cứ, nhưng tôi muốn cậu xem hai thứ mẹ cậu để lại. Biết đâu kết luận của cậu sẽ còn chính xác hơn tôi.

Anh bật máy tính lên và sau đó quan sát gương mặt của Đăng trong lúc hắn nghe những đoạn băng ghi âm và xem các ảnh chụp bằng máy tự động. Nét mặt

Đặng vô cảm như đang ngồi xem một bộ phim tẻ nhạt, hắn chỉ thay đổi cảm xúc khi đọc bức thư của mẹ hắn để lại và từ hai hốc mắt sâu thũng, có thứ gì đó run rẩy ép ra ngoài. Mãi sau hắn mới cất lên những âm thanh méo mó, không tròn vành, có lẽ vì đã cố nén nhịn.

- Tôi cũng đoán biết tất cả những việc này.

- Cậu biết ư? - Bách hơi ngạc nhiên.

- Biết. Hồi còn tiểu học, mỗi lần tụi bạn tôi đến nhà chơi đều bị ông ấy quấy rối. Mấy thằng bạn tôi chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy kinh và sợ, chúng kể lại với tôi, mặc dù luôn được dặn đừng nói gì cho Đặng biết. - Hắn cười, khoe miệng nhích lên một cách nặng nhọc. - Ông ta là đồ cút đá. Sau đó các bạn tôi không đứa nào dám đến chơi nữa. Lên lớp lớn hơn tôi chuyển trường, tôi có những người bạn mới và chúng chẳng hay biết gì về ông bố quý hóa của tôi, chúng nói rằng bố cậu trông như tài tử điện ảnh sau một lần duy nhất gặp bố tôi ngoài cổng trường. Nhưng vĩnh viễn tôi chẳng bao giờ rủ đứa bạn nào đến chơi nhà nữa, không bao giờ cho tới bây giờ.

Hắn ngừng lại một lúc, ử rử nhìn hình xăm con nhện trên cổ tay.

- Những cuộc nói chuyện trong đoạn băng ghi âm là của ông bác tôi và Hồ Huy Hoàng. Người giữ những đoạn băng này ngoài mẹ tôi còn có thằng Diễn, trợ lý của lão Hoàng. Các anh chịu khó đi tìm, xác thằng Diễn có lẽ còn đang mắc ở một mỏm đá nào đó ven sông. Ai đã giết họ, bác tôi, bố tôi, hay một thằng tay chân chó đẻ nào đó thì đấy là việc của các anh.

- Sao cậu biết tất cả những việc đó? - Bách càng lúc càng kinh ngạc, và anh tin rằng đây là lần duy nhất trong đời não bộ và quả tim của hắn mới bắt đầu làm việc.

- Sao biết ấy à? Tôi biết mẹ tôi với thằng Diễn là một cặp. Một cặp cũng ma quỷ chẳng kém. Tôi biết, ai cũng biết, chỉ có bố tôi và bác tôi là không biết mà thôi. Đời hay thế đấy, có những người chuyện gì cũng biết từ việc anh có con rận nào trong cặp quần hay không, nhưng lại không biết những chuyện mà cả thế gian này đều nhìn thấy.

Hắn đột ngột úp mặt xuống tấm ga đã hơi nhàu nát, mông chổng lên trời, và từ cái đầu húi cua lất phất và phẩy vàng, Bách thấy phát ra những tiếng rống nồm nồm, đau đớn của một con thú bị thương đang cùnh đường trong hang đá.

Tú đen và Mai Thanh báo đã yểm trợ ở hành lang khách sạn. Họ sẽ ập vào bất cứ lúc nào nếu như anh ra tín hiệu. Anh đáp lại “ok” qua tin nhắn, chỉ để cho họ an tâm rằng anh vẫn đang ổn và họ cứ ở đó tốt hơn, đừng làm gì gây động cho kẻ bên trong. Bách kiên nhẫn để yên cho Đặng úp mặt vào chăn mà khóc

rung rúc thế, trong khi những đồng nghiệp bụng cũng đói meo đang kiên nhẫn chờ anh ngoài hành lang.

- Đăng - Bách nhẹ nhàng. - cậu đã sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng gì? - Đăng quay phắt lại nhìn Bách ráo hoảnh. Khuôn mặt tằm tói vẫn còn ướt nước.

- Cậu đã bảo sẽ đi cùng tôi về trụ sở.

- À phải. - Nói rồi hấn nhìn Bách cảnh giác. - Nhưng tôi không có giết đứa nào đâu nhé. Đừng có về đó rồi anh đổ cho tôi vô số tội.

- Được rồi, về đến nơi chúng ta sẽ nói chuyện tử tế. - Anh dễ dàng như với một đứa trẻ. - Cậu chủ động muốn vào trong tù kia mà?

- Tôi muốn vào, nhưng với điều kiện lúc nào tôi thích ra là ra, tôi vào để trốn mấy con ma đó thôi. - Hấn bắt đầu rơi vào cơn mê sáng ảo giác. - Tôi có biết gì đâu, thằng bịt mặt kia rủ đi đâu thì tôi đi đấy. Chúng nhờ tôi dụ con bé vào ô tô rồi tự áp thuốc mê vào mặt nó, tôi chẳng liên quan gì hết.

- Sao cậu quen hấn? Cậu đã nhìn thấy mặt hấn bao giờ chưa?

- Chẳng quen biết gì hết. Lần đầu tiên gặp cái thằng cô hồn đó. Nó cứ sù sụ mặt mũi như ma làm sao tôi nhìn thấy được. Là thằng bán hàng nhờ tôi thôi.

- Nó bán ma túy cho cậu đúng không? - Bách nhanh trí hỏi tấn luôn, giữ giọng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Nhận ra mình buột miệng, hấn nói lảng đi.

- Thuốc bổ ấy mà, chẳng có gì.

- Thế cậu có biết chúng bắt cóc cô gái ấy để làm gì không? - Bách băng quơ.

- Định “làm thịt” chứ làm gì. Tôi đã bảo chúng rồi, gái xinh đầy ra kia, sao mà phải khổ. Lúc đó hấn dùng súng để ép tôi đưa con nhóc lên phòng, nhưng nếu có ép nữa tôi cũng kiên quyết không “thịt” con bé ấy đâu, tôi không có sở thích với lũ đàn bà nằm thẳng cẳng như xác chết thế.

- Cậu nghe này, cô gái mà cậu bắt cóc ấy, giờ đang hôn mê trong bệnh viện, tính mạng nguy kịch chưa biết thế nào. Chúng tôi chẳng nhìn thấy thằng bịt mặt nào hết. Vì thế đầu đuôi chúng tôi chỉ biết có cậu, duy nhất dấu vân tay của cậu chẳng kín trong phòng khách sạn, nhân viên phục vụ bàn của quán Aloha cũng xác nhận cậu đã đưa cô ấy lên taxi, mà cậu biết chiếc Hoa Sen giả mạo đã liên quan thế nào đến ngàn ấy vụ án mạng rồi đấy. Lệnh truy nã cậu đã được gửi đi

khắp toàn quốc. Cậu đừng nghĩ là cậu chỉ vào tù để an dưỡng thôi đâu. Bắt cóc, hiếp dâm, cướp của, giết người hàng loạt, lấy cắp nội tạng một cách man rợ, cộng tất cả tội danh đó lại cậu sẽ phải lĩnh mấy án tử hình cùng lúc cũng chưa hết tội đâu.

Lần đầu tiên từ ngày gặp Đăng, Bách thấy đôi mắt hấn mở to hết cỡ như thế. Hai con ngươi lồi ra như sắp bắn khỏi tròng.

- Tôi... tôi phải làm thế nào?

- Lê Hà đã nói gì với cậu? - Bách đột ngột chuyển đề tài.

- Lê Hà nào chứ? - Đăng ngờ ngác ra mặt.

Một kịch sĩ đại tài ư? Hay mi bị mất hết trí nhớ rồi hả Đăng? Bách kiên nhẫn nhắc lại.

- Lê Hà, giám sát trưởng bộ phận lễ tân của vũ trường Underground. Tuần nào cậu chả gặp chị ta. - Bách quay bức ảnh trên màn hình về phía Đăng.

- Lê Hà đấy à? - Đăng nhàu mày. - Tôi chẳng quen biết gì mụ này cả. Tôi đến các quán bar, sàn nhảy không bao giờ nhớ nổi nhân viên phục vụ chứ đừng nói là người quản lý. Ở mấy chỗ đó tối mò, mà có sáng choang tôi cũng chẳng thèm để mắt đến họ.

- Lê Hà nói Lê Hà biết cậu. Durga ấy. Chị ta cũng đã khai hết cho chúng tôi về cậu rồi.

- Lại còn Durga là đứa nào nữa, tôi chịu. Đừng có nói là tôi cặp với bà ta đấy nhé. Gái trẻ xinh theo tôi cả đàn tôi còn chưa thiết.

- Thôi được rồi. Cậu không cung cấp bất cứ thông tin nào cho tôi, cậu bắt hợp tác thì tôi đành chịu. Mà cái gã bán ma túy cho cậu trông hấn thế nào?

- Chẳng thế nào, đàn độn và hám tiền như tất cả những thằng bán hàng khác. Mà cái loại này hay lắm nhé. - Mắt Đăng sáng lên. - Nếu anh muốn thử thì tôi sẽ san cho anh một ít.

- Cái gì thế, đá hay viên?

- Sao mà anh nhà quê thế nhỉ. - Đăng thở dài vẻ đã hết thuốc chữa với một gã ở quê lên tỉnh. - Chỉ bọn nhà quê mới dùng mấy thứ đó. Chính tôi cũng tàn đời vì đống thuốc quê kệch ấy đấy. Loại này khiến tôi sáng khoái và mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến nỗi không còn con ma dại nào dám quấy quả tôi nữa. Từ hôm qua đến giờ không dùng, anh xem, chúng xuất hiện trấn áp tôi ngay.

Đặng lẩm lét nhìn vào buồng tắm, như thể đang có thứ gì rất kinh khủng ẩn nấp trong đó.

- Cho tôi xem hàng khủng của cậu nào. - Bách nói bằng giọng của một gã tinh lẻ tò mò trước món đồ chơi sành điệu.

- Làm gì ra, nếu có thì tôi đã không phải gọi anh đến. Hôm qua chúng ép tôi đi bắt cóc con bé Kim kiếc gì đó, dọa sẽ không bán hàng cho tôi nữa. Chúng nói tôi là người đầu tiên ở xứ này được dùng thử. Hàng xách tay, còn đang thử nghiệm. Bản hiếm. Chứ ai dùng mấy thứ hàng quèn ở đâu cũng có, đến thằng ăn cắp vặt cũng mua được - Hấn nói vẻ hãnh diện. - Nhưng cũng vì thế mà khó mua, có mỗi thằng ấy bán.

- Tên nó là gì? Cậu có số không?

- Tôi chẳng bao giờ hỏi tên tụi “bán hàng”. Thằng cô hồn kênh kiệu này còn để chế độ không hiện số cuộc gọi nên tôi không thể gọi cho nó. Cứ áng chừng hết một cỡ thì nó chủ động hỏi tôi có lấy thêm không. Đừng nghĩ tôi thiếu tiền hay ăn dè hà tiện nhé, tôi đã bảo lấy đủ hàng cho tôi nhưng nó không. Nó kêu hàng hiếm, mỗi lần nhập có ngần ấy thôi.

- Cậu quen nó ở đâu?

- Nó lân la làm quen hôm tôi đến Underground, rồi gã tôi dùng thử miễn phí, dùng một lần là phê liền. Giá mà có ít ở đây tôi sẽ cho anh thử. - Hấn liếm môi.
- Loại này ép phê nhưng không nghiện đâu mà sợ. Hàng lành. Tôi cũng chỉ mới dùng thôi. Dân chơi mà biết tôi xài thứ này, chúng phải nể tôi một gang.

- Cái loại đó... được gọi là gì?

- Tên cũng lằng mằng lắm. - Đặng nheo mắt mơ màng. - Blue Eye... Mắt Xanh.

Khu chung cư An Phát đã chìm vào bóng tối tĩnh lặng. Lốp lốp bằng lăng tỏa dần những luồng ô xy ngọt mát từ hơi lạnh còn ủ trong từng đọt lá già. Bách hít một hơi dài cho tâm trí trở lại bình tĩnh. Anh thấy bồn chồn, nhiệt lượng trong cơ thể tăng cao và mạch đập nhanh hơn mức bình thường. Bách đã đi hai vòng quanh các khối nhà quen thuộc bằng những bước chân vô thức, nhưng đôi mắt anh găm vào từng ô cửa sổ li ti trên những tầng cao, tựa hồ mỗi tấm rèm đều có thể lật ra một câu trả lời.

Ai đã báo cho anh biết về vụ án mạng sắp xảy ra?

Lúc này Lê Hà, giáo chủ Durga đang ẩn nấp ở đâu?

Mắt Xanh, mi là thứ gì mà có thể chi phối được trí não khiến chúng phải giết người như một cỗ máy với nỗ lực đổi lấy một dúm độc dược?

Sau khi Vũ Phương Đăng uể oải tra tay vào còng để Tú đen dẫn đi và Bách đã bàn giao xong mọi chứng cứ trong vụ án hình sự gây ra cái chết thê thảm của bà Phùng Hương Giang, anh lại học tốc trở về phòng để tham dự cuộc họp của ban chuyên án. Tổng tiền và tổng tình, ảnh nóng và phim nóng, cố gắng tổng những gã trai lơ vào ngồi đếm song sắt không dưới 5 năm và thu hồi những khoản tiền đã mất cho mấy ả gái già trụy lạc, đó mới là công việc chính của anh mấy ngày nay. Còn việc Đăng là mắt xích quan trọng cỡ nào trong giáo phái và cái diễn đàn của Câu lạc bộ số 7 đã hai ngày tịnh không hoạt động liệu có phải là một sự đe dọa giống như giờ khắc biển lặng trước cơn bão là nhiệm vụ của Tú đen, Mai Thanh và những người khác nữa. Anh cố thuyết phục mình bình an bằng điều hiển nhiên đó mà bất khả. Ruột gan anh nhộn nhạo đến mức không thể dung nạp thứ gì trong bữa ăn gần đây nhất. Lúc chập tối Tú đen báo tin cho anh, dù cậu ta chỉ đứng cách cửa nhà Bách vài trăm bước chân:

“Nhờ phối hợp với công an sở tại, em đã dò ra tung tích của Lê Hà. Ấ sống ở phòng 912, tòa N8, cách nhà anh ba khối. Đó là một căn hộ thuê đã được 18 tháng. Chủ hộ cho biết ông ta cho một người đàn ông thuê chứ không phải Lê Hà. Tên người thuê là Johnny Huỳnh, quốc tịch Estonia, 36 tuổi, trong mục nghề nghiệp ở tờ khai tạm trú đề là họa sĩ. Anh ta trả tiền thuê nhà đúng thời hạn, đóng lệ phí hàng tháng tại tòa nhà theo quy định cho hai nhân khẩu và không gây bất cứ phiền nản gì cho những cư dân của nhà N8. Có một điều kỳ lạ rằng người đàn ông này sống cùng Lê Hà, nhưng chưa bao giờ người ta chứng kiến hai người ra khỏi nhà cùng nhau. Những người bảo vệ và hàng xóm chỉ có thể gặp một trong hai, thường là khi chị ta rời nhà vào một giờ cố định là 4 giờ chiều và quay trở về lúc 2 giờ sáng, theo giờ làm việc của Underground. Lê Hà thường đi siêu thị vào sáng chủ nhật và tuần vài lần người ta thấy Johnny Huỳnh chạy thể dục vào buổi sáng. Họ không có khách khứa, không giao tiếp với hàng xóm, và thậm chí tổ trưởng tổ dân phố đến bấm chuông để thu một khoản tiền gì đó thì chỉ có thể đứng ngoài cửa mà không bao giờ được mời vào nhà. Tên Lê Hà cũng không nằm trong đăng ký tạm trú ở phường. Khi người của mình đến, đúng như dự đoán, không có ai ra mở cửa và em đã phải yêu cầu chủ nhà tới mở khóa. Trong nhà không còn đồ đạc cá nhân. Cặp vợ chồng ma quỷ đã bỏ trốn.”

Khi Tú đen gửi cho anh hình bán thân của Johnny Huỳnh, sao lại từ tấm ảnh hộ chiếu dán trên tờ khai tạm trú, Bách cảm thấy hơi chóng mặt. Anh đã gặp Johnny Huỳnh, chính là gã chạy bộ dáng người nhỏ bé với cái nhìn kỳ quặc

đánh về phía anh và Mỹ Lâm, vào buổi sáng mà họ bất ngờ gặp cô giúp việc Trần Hoa Liên đang xách chiếc giỏ từ chợ về, cũng là lần cuối cùng Bách gặp cô ta. Hấn đã theo dõi họ ư? Nhưng điều khiến anh cảm thấy bất an là một cảm giác lạ lùng đang len lỏi đến mọi tế bào. Khuôn mặt quen thuộc của hấn. Hấn là ai? Johnny Huỳnh và Lê Hà? Lê Hà và Johnny Huỳnh? Một ám thị mơ hồ nhen lên trong vùng vô thức khiến trong khoảnh khắc, Bách thấy hai bán cầu não trở nên trì độn như một chiếc máy tính già nua bị treo đơ vì nhận quá nhiều khẩu lệnh.

Nhịp chân của anh theo bản năng dừng lại trước tòa nhà quen thuộc - N8. Anh ngược lên giỏ ti gôn phát phơ trên ô cửa sổ gần áp mái, những giỏ hoa đã biến thành màu bóng đêm âm đạm. Anh băng qua sảnh, chào người bảo vệ ngồi buồn bã trong bộ đồng phục xám chì, bước vào thang máy và nhấn số 20.

- Anh...

Đôi mắt Mỹ Lâm mở to vì ngạc nhiên, vì bất ngờ, rồi nhanh chóng biến thành những ánh lấp lánh tươi vui, hạnh phúc và cảm động.

- Anh tìm em ư?

- Anh... chỉ nhớ em quá.

Anh ào qua cửa, ôm choàng người bạn gái trong chiếc váy ngủ màu hồng mềm mại. Một mùi thơm ấm áp tỏa ra từ mái tóc nâu óng khiến tim Bách nhói lên. Sự quen thuộc và gần gũi ở vào khoảnh khắc anh có Mỹ Lâm trong vòng tay gợi lên một cảm giác kỳ lạ khiến anh muốn khóc. Nỗi khắc khoải này không chỉ là thương và nhớ, còn là những ẩn hiện mơ hồ mà cả quá khứ và hiện tại đều chưa thể gọi tên. Anh chỉ cảm thấy cứ muốn giữ mãi cô như thế, với bầu ngực mềm mại đang áp lên trái tim anh đập dồn những dòng ấm nóng, tưởng như chỉ rời tay, là hiện thực này sẽ vĩnh viễn biến thành một giấc mơ đau đớn tuyệt đẹp. Chiếc váy sợi bông tuột dần trên những đầu ngón tay run rẩy. Mùa đông ngổ hầu biến mất, bóng đêm dường êm dịu hơn và tòa nhà khổng lồ với những xi măng cốt thép như bay tấp lên tận mây trời. Bách đang rơi vào khu vườn Aranjuez mê ảo trong mùi hương ngọt ngào và giai điệu si cuồng, da diết. Phút giây này, bức tường vững chãi đã tạm thời cách ngăn anh với bao tội tăm đang bủa vây đồng lõa cùng những đôi mắt tử thần.

Chương 31

Tầng Áp Mái

Mưa rền rĩ qua những khe kính và gió lùa theo cánh cửa lật ngoài hành lang tạo thành tiếng u u hoang dại. Tòa nhà nằm ngoài rìa khu chung cư, mặt hậu trông về hướng Tây, giáp một vùng đất trống trơ trọi cỏ lau rộng vài chục hecta. Cũng vì không có vật cản mà gió thổi sức thét gào. Đứng ở tầng trệt chỉ có thể nghe mưa rả rích mà không hề thấy tiếng gió hú, càng lên cao, gió càng rượt nhau dữ dội như những thanh âm của núi rừng đang tràn qua đỉnh núi. Những cư dân sống gần sát tầng mái không bao giờ thích những tiếng ồn khó chịu này. Cô cũng không thích, là vào những ngày khác, còn giờ phút này mọi âm thanh đều trở nên xa xăm và mơ hồ, chỉ hơi âm gần gũi là vương lại trên lớp vải ga giường đã không còn nguyên nếp gấp. Khuôn mặt hai người rạng ngời hạnh phúc hiện lên màn hình điện thoại, tấm ảnh vừa chụp cách đây vài chục phút, dường vẫn còn tươi rói niềm yêu thương. Cô mỉm cười, ánh mắt vô thức chạm vào con thỏ nâu đang rau rầu một củ cà rốt. Những người đang yêu thường nhân hậu hơn, cô nghĩ thế khi mở cửa chuông cho lũ thỏ, dù biết sau đó sẽ thiệt hại vài thứ nhỏ nhỏ: một dây sạc điện thoại bị cắn đứt đôi, tấm thảm salon ướt sũng nước thải hoặc chí ít là vài tờ báo mới bị nhấm rách. Bốn con thỏ được sỏ lông sung sướng nhảy tung khắp phòng khách bằng hai chân sau. Con thỏ nâu nghển cổ cố gắng ngó đĩa đựng táo trên mặt bàn. Cô bật cười định cắt cho nó một miếng nhưng ngay lập tức dừng lại vì một tin nhắn lên điện thoại. Nụ cười chợt tắt lịm khi nhìn thấy số người gửi. Cô không hồi đáp. Quyết định ấy sẽ phải được thực hiện vào ngày mai. Ngay sáng ngày mai, mỗi sự chậm trễ là một nguy hiểm, mỗi lần đấu tranh tư tưởng là một ngổn ngang, giày vò, mỗi phút giây chần chừ, do dự là một khắc thời âu lo, dằn vặt. Thiên nhiên vẫn rú rít ngoài cánh đồng trống trải và hú gào qua dãy hành lang hút gió. Đáng lẽ trong tiết trời này người lao công nên khép lại những cánh cửa lật ở đầu hành lang, nhưng cũng chẳng ai buồn làm việc đó và cô thì không hề muốn bước chân ra ngoài lạnh giá để phơi cánh tay ấm áp dưới cơn mưa quất buốt thịt mà kéo cánh cửa.

- Thôi hết giờ chơi rồi. - Cô nhắc lũ thỏ và đầu tiên nhắc con đốm nặng trĩu đang chui xuống gầm để mài răng vào một chiếc chân bàn.

Khi đuổi theo con thỏ đen đang đứng xó nhà rung rung hai hàng râu thách thức, cô chợt giật mình vì tiếng chuông cửa. Đã 11 giờ đêm, còn người hàng xóm nào đến gõ cửa vào giờ này nữa? Cô hơi ngạc nhiên vì hầu không quan hệ với láng giềng nên cũng chưa người cùng tầng nào có ý định nhờ vả cô việc gì. Thả con thỏ đốm xuống đất, cô lật tấm che và ghé vào mắt thần. Hành lang vắng

lắng và không bắt kỳ ai đứng trước cửa nhà. Cô nhún vai quay vào và quờ được con thỏ trắng đang lơ rờ dưới chân, có lẽ nó cũng tò mò vì tiếng chuông giữa đêm khuya thanh vắng, nhưng rồi cô lại phải buông nó ra tấp lự vì một tiếng chuông thứ hai, lần này là hai hồi nhấn liên tục một cách bất lịch sự. Cô lại nhìn qua mắt thần. Không có ai. Trẻ con hàng xóm nghịch ngợm chẳng? Sao giữa đêm mưa gió này mà cha mẹ chúng còn để cho con chơi đùa ngoài hành lang? Cô bực mình mở cánh cửa gỗ. Bên ngoài còn một lớp cửa chấn song luôn khóa trái. Tất cả các căn hộ trong khu chung cư đều được chủ xây dựng lắp thêm cửa sắt sọc cua này để phòng gian tặc. Lúc đi vắng, tài sản của họ có hai tầng cửa bảo vệ, khi về nhà họ sẽ mở cửa gỗ để hứng gió mát vào mùa hè mà vẫn an toàn vì còn một lần cửa có khóa nữa. Cô rướn hết tầm mắt ra hai phía hành lang nhưng vẫn tịnh không bóng người.

- Ôi...

Một cú sượt mềm mại của lông tơ vừa lướt qua chân cô. Nó luồn qua song sắt và cô chỉ kịp thấy bóng đen thoăn thoắt dùng lực nhún của hai chân sau để nhảy đến tận lối hành lang. Cô cuống quýt xua lũ thỏ còn lại vào trong rồi vội vã tra chìa khóa. Dường như tiếng khóa lách cách càng kích thích con thỏ đen nhún nhảy hăng hơn rồi biến mất hút sau cánh cửa thang bộ nhân cơ hội có một người vừa từ đó bước ra. Cô điên tiết rủa thành tiếng. Nếu không có cái gã hắc ám này thì cô đã bắt được con thỏ. Nó sẽ chỉ quanh quẩn trong dãy hành lang nơi mà chẳng có cánh cửa nào bật mở để đón chào nó. Anh chàng tóc vàng cao mét chín người đậm mồ hôi, miệng thở hỏn hển nhưng vẫn nở nụ cười hời hởi "Sorry". Anh ta thuê một căn hộ cùng tầng với cô và luôn có thói quen rèn luyện kỳ quặc là tự đi bộ lên tầng 20 mà không nệ đến cầu thang máy. Cô quáng quàng chạy xuống lối thang bộ chỉ để thấy tấm bông màu đen nháy nhót như treu người trên những bậc thang bên dưới. Thi thoảng nó dừng lại chớp chớp đôi mắt tròn lừa đảo để rồi lại lôi tuột cô xuống tầng dưới, tầng dưới nữa.

- Mun, mày dừng lại đi. Mun... Mun... về ăn cà rốt. - Cô gọi một cách bất lực khi con thỏ đen vẫn tung tung trên những bậc thang không có điểm dừng.

Lần đầu tiên cô hối hận rằng đã nuôi thỏ thay vì nuôi chó. Lần đầu tiên cô nhận ra thỏ là loài vật đàn độn bậc nhất và nó có thể sẽ làm cho người chủ nuôi khốn khổ vì sự vô cảm truyền kiếp của giống loài. Cô không chắc mình đang ở tầng 10, tầng 7 hay cũng có thể là tầng 12, và con thỏ đang phát huy độ nhún tuyệt hảo của hai chân sau. Nếu như thỏ đã muốn chạy trốn, hà tất sinh vật nào trên Trái đất có thể bì kịp chúng. Nó sẽ chạy xuống tầng trệt chắc? Trái với suy đoán tuyệt vọng của cô, con Mun chạy thẳng xuống tầng hầm dưới cùng, là gara để xe ô tô. Nó nhảy nhót một cách thích thú quanh những động cơ có cái gầm tối om rộng rãi. Cô chợt nhìn thấy chậu cây của ai đó để sau một chiếc cột, là cây đinh lăng, lá của nó đã héo úa gần hết. Cô ngắt một cành còn tươi tắn và gạ gẫm con thỏ đang trốn dưới một gầm xe.

- Mun... Mun... bữa tráng miệng của mày đây... Mun...

Con thỏ tham ăn quả nhiên mắc lừa. Nó mon men lại gần món ăn quen thuộc, và hấp, nó thấy mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Người bảo vệ ngạc nhiên khi thấy một cư dân mặc áo ngủ cùng một con thỏ đen lội bộ từ nhà để xe. Cô bước vào cầu thang máy và nhún vai thay cho lời giải thích, trông ngực vẫn còn đập thình thịch vì màn đuổi bắt vừa rồi. Con thỏ đen nằm yên trên cánh tay như chẳng hề có chuyện gì xảy ra, thiếu điều nó ngáp dài nữa mà thôi. Thang máy nhảy số 8...11...15...11...19... rồi bỏ qua số 20 và tự động chạy lên tầng 21. Cô ngạc nhiên. Tại sao nó không dừng lại ở tầng 20? Nhưng ngay tức thì cô nhận ra rằng mình đã lơ đãng quên không bấm số tầng và một người nào đó ở tầng 21 đã gọi thang cùng lúc. Tuy nhiên thang máy cũng không dừng lại ở tầng 21 mà tiếp tục chạy lên tầng 22. Lần này cô càng kinh ngạc vì tầng 21 và 22 là để dành cho các công ty. Lẽ ra khối văn phòng cho thuê và siêu thị thương mại luôn chỉ ở ba tầng dưới cùng của các tòa nhà nhưng sau cơn khủng hoảng kinh tế, thị trường bất động sản còn chưa kịp hồi phục, chủ đầu tư chỉ bán tống tháo được thêm vài sàn nữa, những tầng xấu nhất trên cùng vẫn mà không có người mua. Người đầu tư mới nghĩ ra cách gỡ gạc bằng phương thức cho thuê. Giá rẻ hơn các tòa nhà cùng tiện ích khác trong nội thị nên lác đác đã có công ty đến thuê làm trụ sở. Thường vào ba mốc thời điểm cố định trong ngày, cô vẫn gặp các nhân viên cổ cón trong thang máy với dáng điệu mẫn cán của kẻ luôn sợ bị trừ lương. Chẳng lẽ giờ này vẫn còn nhân viên đang trực ư?

Thang máy mở ra một vùng tối đen, nhưng không có khuôn mặt mệt mỏi nào đứng chờ trước cửa thang. Anh ta đợi lâu quá nên tự đi thang bộ xuống rồi chẳng, hay quên thứ gì đó phải quay về văn phòng lấy? Cô nhấn vào nút quen thuộc trên bảng điều khiển nhưng số 20 không nổi đèn theo cách nó đã chấp nhận khẩu lệnh. Cô thử bấm số 19, rồi G và B1 nhưng vô hiệu, thang máy chỉ có thể đi lên tầng 22 mà không thể xuống. Như vậy là cô sẽ phải đi cầu thang bộ xuống tầng của mình. Cô bước vào hành lang trước khi thang máy khép lại lấy đi toàn bộ phần ánh sáng cuối cùng. Tầng 21 và 22 không có hộ dân nên chủ đầu tư tắt đèn hành lang để tiết kiệm điện. Giờ cô ở trong một bóng tối hầu như tuyệt đối, chỉ thi thoảng có ánh chớp nhẹ lóe lên từ góc ngách nào đó rơi vào hành lang dày bụi vữa. Cô chưa lên tầng cao nhất này bao giờ nên không hình dung được sức gió lại trở nên dữ dội một cách khó hiểu như thế, và qua những ánh chớp lờ mờ, cô mới nhận ra rằng những căn hộ của tầng 22 chưa hề được cho thuê. Có lẽ chủ đầu tư đã vô cùng nỗ lực tiếp thị mới tiêu thụ được hết máy hợp đồng thuê văn phòng ở tầng dưới. Vì thế tất cả cửa gỗ của những căn hộ chưa có chủ đều mở toang để tiện bề cho khách mua nhà có thông qua cửa chắn song để xem lướt được phần nào kết cấu căn hộ. Cô đi qua những song sắt đã bắt đầu han gỉ, qua những căn phòng bỏ hoang còn nguyên mùi sơn vữa. Cũng vì mấy cánh cửa mở toang này mà chúng bị thông gió. Gió từ những bình nguyên phía Tây dội về không một vật cản. Chúng vùn vã lẫn nhau và xô đẩy

bất cứ thứ gì bắt gặp. Và vỏ bao xi măng bỏ quên của những gã thợ nề cầu thả bị xô dạt tới lui theo lực hút của gió. Chúng túm lấy cổ chân cô rồi dính chặt ở đây như một bàn tay lạnh buốt khó chịu. Lúc này cô mới thấy mình đang rét. Dường như mồ hôi của cuộc rượt bắt đã ráo từ lâu và chiếc váy ngủ sợi bông chẳng là gì so với hơi lạnh từ những bức tường ẩm thấp phả ra để hòa cùng luồng giá rét đang ủa tới. Đứng vào lúc cảm thấy gai lạnh vì đã trót phải lên nhầm chỗ thì cô có một cuộc gọi. Cô mừng rỡ nhắc máy.

- Em đây... anh còn chưa đi ngủ ư?

- Anh chỉ thấy nhớ em quá và... bồn chồn không ngủ được. Em đang làm gì vậy?

- Em đang ở trên giường, trong chăn ấm và đã mơ được nửa giấc rồi. - Cô nói dối. - Sao tự nhiên giọng anh lạ thế?

- Anh không biết nữa, chỉ thấy nóng ruột và muốn gọi em để chúc ngủ ngon. Em... ngủ ngon nhé.

- Anh cũng vậy nhé. Ngủ sớm để sáng mai còn chạy. Hẹn gặp lại anh yêu ngày mai.

Cô hôn gió trước khi ngắt máy và thấy ánh sáng của màn hình rọi lên mặt mình sáng quắc. Thốt nhiên cô thấy rùng mình trở lại, giống như thể từ mọi phía tới tấp của hành lang đều có thể quan sát được cô mà cô thì chẳng thể nhìn thấy gì. Cô bật chế độ đèn pin và rọi tìm đường. Cánh cửa cầu thang bộ ở phía cuối hành lang. Con thỏ đen ở lâu một tư thế nên bắt đầu cảm thấy khó chịu. Những móng sắc của nó bám vào cánh tay cô đau điếng. Màu lông của con Mun hòa lẫn và bóng tối, chỉ hai đôi mắt tròn xoe lấp lánh của nó là ánh lên như lân tinh. Cô mở cánh cửa một cách khó khăn vì một tay bế con Mun nặng hơn 4 ký lô. Cô bước nhanh xuống tầng 20, những mong thoát khỏi nơi ghê rợn này, nhưng trái tim cô đứng lại một nhịp. Có một vách ngăn bằng khung nhôm kính được dựng tạm để khu biệt hai tầng thương mại trên cùng với những tầng dân sinh khác. Cô vội lộn lại tầng 21 với hy vọng là cầu thang ở đó sẽ hoạt động bình thường bởi cô chứng kiến các nhân viên văn phòng vẫn lên xuống hàng ngày. Tuy nhiên cánh cửa thứ hai này dường như chưa bao giờ được mở ra kể từ ngày tòa nhà làm lễ khánh thành. Nó đã bị khóa trái bên trong. Cô lấy làm tiếc vì đã không nghĩ tới việc lấy số điện thoại của bảo vệ, nhưng vẫn còn một hy vọng nữa là lối thoát hiểm bên ngoài tòa nhà. Đó là một cầu thang bằng sắt phòng khi có hỏa hoạn, mặc dù thời tiết này đi trên những thanh sắt lộ thiên chênh vênh trong lúc sức gió được nhân lên tỉ lệ thuận với độ cao sẽ là một sự vô cùng nguy hiểm. Nhưng chẳng còn cách nào khác, nếu cửa thông ra cầu thang thoát hiểm cũng bị khóa trái thì cô mới đành phải gọi cho anh, người cô biết chẳng bao giờ chậm trễ một giây cho việc mặc thêm quần áo mà sẽ chạy thẳng ra ngoài trời

giông gió để rồi chưa đầy ba phút sau đã có mặt bên cô. Song lần này, có gì đó còn tệ hơn cả sự lo âu và tuyệt vọng, cánh cửa thông ra hành lang tầng 22 cũng bị khóa trái. Cô đã cố mở nó dễ dàng để đi hành lang vào đây, nhưng giờ nó kẹt cứng như thể bị chặn thứ gì đó đằng sau cánh cửa, hoặc đã bị khóa nghiêng lại. Đã có ai làm việc đó, trong lúc cô chạy xuống tầng 20 để loay hoay tìm cách mở cửa? Cô đã bị giam cầm trong mấy khúc cầu thang này chẳng, bởi một kẻ lạ mặt vô hình? Cô lùi dần vào bức tường sau lưng, chiếc điện thoại trong tay run rẩy. Cô bấm số của anh, nhưng máy báo không có tín hiệu. Điện thoại mất sóng, nó luôn mất sóng như thế khi mà các chủ thuê bao đã quyết định sống ở một tòa nhà cao tầng bị bao phủ bởi những khối xi măng cốt thép đặc quánh.

Cầu thang bộ vẫn còn dẫn lên phía trên, mà cô biết đó là tầng áp mái, nơi đặt một cái bể khổng lồ để cung cấp nước cho mấy trăm nhân khẩu. Cô cố gắng giữ nhịp tim và hơi thở của mình được bình thường, bởi chính sự rối loạn của chúng làm cho cô kiệt sức. Con thỏ Mun trở nên nặng nề hơn và như biết thân biết phận rằng chỉ vì sự ngu xuẩn của mình mà đã gây ra toàn bộ cơ sự này, nó nằm bẹp rúm trên tay chủ. Cô bắt đầu leo dần về phía trên và chỉ đẩy nhẹ là cánh cửa sắt đã kéo kẹt mở ra một vũng u minh tối đen đến nghẹt thở. Có một vài phần của tầng áp mái được ốp bằng vật liệu rẻ tiền, vì thế những hạt mưa không quá nặng vẫn tạo thành hợp âm ồn ào khi gõ lên mặt tôn, khiến người bên dưới cảm thấy như đang có một cơn mưa rào khủng khiếp nhất từ thời tiền sử. Cô rọi đèn pin một vòng quanh chỗ mình đứng. Ngoài một bể nước đồ sộ, cô thấy những mái vòm và vách ngăn, cột trụ và những hộp kỹ thuật, cả nguyên vật liệu phế thải sau khi tòa nhà đã hoàn tất công đoạn xây dựng cuối cùng. Tầng áp mái mênh mông như một sân chơi lớn, bởi diện tích của nó đã bằng cả tòa nhà. Nó có mùi ẩm thấp của một không gian chẳng bao giờ được sử dụng. Một giác quan kỳ lạ báo cho cô rằng cô không chỉ có một mình ở tầng cao này. Cô tắt đèn pin và tháo đôi sandal để không gây tiếng động. Gan bàn chân tiếp xúc với nền xi măng lạnh buốt và lởm chởm. Cô ôm chặt con vật mềm mại đang nép trong lòng, như thể nó sẽ giúp cô bình tĩnh hơn. Thêm một âm thanh rít lên của cánh cửa sắt lẫn vào tiếng lộp độp trên mái tôn, báo hiệu có kẻ thứ hai vừa bước lên tầng áp mái. Dường như động mạch đã dồn ứ quá nhiều máu đọng, nó khiến cô cảm thấy khó thở và hơi chóng mặt. Bằng xúc giác của đôi chân dò dẫm, cô cố gắng bước thật chậm để không thể va quệt vào bất cứ thứ gì khiến kẻ giấu mặt kia định vị được cô đang ở đâu. Cô đã đi một quãng khá dài, gần hết chiều dài tòa nhà, hoặc ít ra là cô cảm thấy thế trong bóng tối dài lê thê của tầng mái. Cuối cùng cô tìm thấy một cột trụ lồi ra ở góc hẹp, xung quanh là những ống nhựa trơn nhầy to bằng bắp chân. Cô chui vào giữa, run lên vì lạnh, và ngay cả hơi ấm của con thỏ béo núc cũng không giúp ích gì được nữa. May mắn thay nó không phải là chó hay là mèo, và thỏ thì hoàn toàn không biết kêu. Cô nhớ lại hồi ức kinh hoàng cũng liên quan đến tầng thượng và một gã tâm thần. Cô nhớ lại những cơn rât buốt của thể xác liên quan đến một kẻ biến thái từ thuở đầu xa lắc giờ lại trở lên đau đớn. Cô nhớ hình ảnh cuối cùng của cô giúp việc Trần

Hoa Liên là một khuôn mặt với hốc mắt trống rỗng. Tại sao lúc này những hình ảnh chết chóc và u ám lại đồng loạt đổ dồn vào bóng tối. Trong trạng thái tuyệt vọng này, điều tuyệt đẹp duy nhất là mùi da thịt gần gũi thân quen còn vương lại trên áo, trên tóc cô, hay thực ra chỉ là ảo tưởng của khứu giác cho cô tận thấy điều đó. Trong tiếng lộp bộp âm ã trên nóc tôn, có những rào rào của sự chuyển động. Cô bắt đầu bị mất định hướng trong cơn hoảng loạn. Mọi giác quan trở nên lẫn lộn và lơ lửng. Chúng ở đâu, bên phải hay bên trái, hay chỉ cách cô và con Mun có vài bước chân? Có tiếng cười khan và những âm thanh rì rầm trong bóng tối. Tiếng cười đã kéo lê đến gần, rất gần và ánh đèn pin được bật sáng. Đôi khi ánh sáng lại không phải là điều tuyệt mỹ, vào thời điểm nó trở thành công cụ của tử thần.

- Mỹ Lâm, cô ở đâu?

- Chúng ta cần phải nói chuyện.

Đúng lúc đó điện thoại của cô lóe lên, soi tỏ đôi mắt lóng lánh của thỏ Mun. Vẫn là số máy ấy. Và người gọi, đã hiện ra trong bóng tối. Nhạc chuông và ánh sáng của màn hình đã tố cáo nhanh nhất vị trí của cô. Cô ngước lên, mắt nhòa đi trong những hư ảnh cuối cùng.

Phan Đăng Bách khoác chiếc áo gió lên người rồi lấy thêm chiếc ô. Anh xỏ vội chân vào một đôi giày bất kỳ tìm thấy trên kệ rồi mở chốt cửa trong, và ngay tức thì giật bản mình vì hai bóng đen đang đứng lù lù ngoài cửa sắt. Bách càng phát hoảng khi hai hình nhân bất động này là Tú đen và đại úy Văn Khang, người vừa thay thế vị trí điều tra viên của anh trong ban chuyên án cũ. Kinh ngạc hơn ở chỗ nét mặt họ trở nên lạnh nhạt và vô cảm. Chợt nhớ ra bây giờ không phải là giữa trưa, Bách lắp bắp:

- Các bạn...

- Anh định đi đâu? - Tú đen lạnh lùng hỏi trong khi Văn Khang đứng xích sang một bên để che kín lối đi của Bách.

- Tôi cũng đang muốn hỏi các bạn đây... nhưng thôi giải thích sau. Tôi đang vội quá, các bạn cứ vào nhà đi, tôi sẽ quay lại ngay.

- Không, chính anh mới phải là người nói cho chúng tôi biết anh định đi đâu bây giờ, trong đêm hôm mưa gió thế này? - Văn Khang giơ cánh tay rắn như thép chắn ngang đường Bách.

- Tôi không có nghĩa vụ phải giải thích với các người. - Bách gầm lên dữ tợn. - Để yên cho tôi đi.

- Không được đâu. Chúng tôi yêu cầu anh ở lại. - Nhanh như chớp, Văn Khang rút khẩu 911 và chĩa vào ngực Bách. - Thiếu tá Phan Đăng Bách, anh đang thuộc diện tình nghi trong vụ án Câu lạc bộ số 7. Chúng tôi đã biết anh là Valeriya.

- Tình nghi ư? Valeriya là cái quái gì? Các người đang nói gì thế? - Và tức thì Bách cũng rút ở ngực áo jacket một khẩu súng. Anh gầm gọng. - Các người bị điên rồi. Tránh đường ra. Tôi không thể bị chậm một phút nào cả.

- Anh đi đâu mà lại mang theo súng? - Tú đen kêu lên và trong tích tắc đã xuất hiện thêm một khẩu súng thứ ba. - Thôi nào anh Bách, chúng ta có thể vào trong nhà để nói chuyện.

Ba người đàn ông nhìn nhau bằng ánh mắt thủ thế và cảnh giác. Sự dữ tợn của những con người có dáng vẻ hiền lành lúc này mới bộc lộ trọn vẹn. Cánh cửa đang khép hờ sau lưng họ bật mở. Bà Tam Nhâm há hóc miệng khi nhìn cảnh tượng khủng khiếp của ba khẩu súng đang chĩa vào nhau. Nhưng tức thì cũng có thứ gì đó thu hút sự chú ý của Tú đen.

- Anh Bách, người kia là ai?

- Sao?

- Người đang đứng trong nhà anh. Cậu kia...?

- Thăng Quang, em họ tôi. - Bách bất ngờ xuống giọng năn nỉ, hầu như là cầu xin. - Tránh ra đi, tôi xin các người...

- Anh ta đến chơi à? - Tú đen có vẻ bối rối.

- Nó ở với tôi vài tháng rồi. Cậu là đồng nghiệp thân thiết của tôi, tôi cần phải nói với cậu điều này. - Anh quay sang Tú đen. - Tôi đang vội lắm, bạn gái tôi...

Nhưng dường như Tú đen và Văn Khang không hề để ý đến những gì Bách vừa nói. Họ tiếp tục thực hiện những hành động kỳ quặc bằng cách xô Bách sang một bên khiến anh chới với rồi nhảy bổ vào trong nhà, miệng chỉ kịp nói “Xin lỗi bác” khi họ va vào bà Tam Nhâm. Bách kinh hoàng thấy họ nhảy phóc đến trước cửa phòng của Kevin Quang và hai khẩu súng chĩa vào cánh cửa đang đóng kín. Văn Khang quát to:

- Valeriya, chúng tôi biết anh là ai. Mở cửa ra.

Bách chợt hiểu ra vấn đề. Anh vội kêu lên:

- Kevin, ra đây nói chuyện với khách. Dù thế nào cậu cũng không thể ở mãi trong đó được đâu.

Một phút chờ đợi dài hơn cả thế kỷ đợi với Bách. Anh hét to giận dữ:

- Kevin, tôi vội lắm. Mỹ Lâm đang gặp nguy hiểm. Cậu ra đây ngay. Hãy nghĩ đến chúng tôi đã đối xử với cậu thế nào...

Bách chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa bật mở. Kevin Quang trong bộ đồ ngủ ủ rũ bước ra, ánh mắt không nhìn Bách. Tú đen vẫn giữ nguyên hướng đi của đường đạn còn Văn Khang mở khóa còng. Họ nói vài lời mang tính nguyên tắc trước khi dẫn giải tội phạm mà Bách đã thuộc lòng. Anh thậm chí không kịp bình luận lời nào về câu chuyện hài hước này.

- Giờ tôi đi được chưa?

Tú đen gật nhẹ với Bách, ánh mắt cũng tránh đi chỗ khác và khuôn mặt đỏ ửng lên bối rối.

Bách băng mình trong mưa gió và chạy hết tốc lực về phía tòa N8.

Valeriya. Kevin Quang. Durga. Johnny Huỳnh. Lê Hà. Vũ Phương Đăng. Tất cả chao đảo trong những vệt mưa không màu. Toàn bộ ý thức của anh lúc này hướng về Mỹ Lâm, mọi sự khác trên đời chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tin nhắn của anh gửi đi mà không được trả lời. Chỉ là một lời chúc ngủ ngon âu yếm, nhưng có điều gì đó bất thường trong việc cô đã không hồi đáp. Anh đã gọi lại vào số máy của Mỹ Lâm sau năm phút chờ đợi nhưng tổng đài báo số thuê bao ngoài vùng phủ sóng. Chỉ là cô đã tắt máy đi ngủ thôi mà, anh cố an ủi mình bằng điều giản đơn ấy nhưng ruột gan lại xui khiến anh gọi vào số điện thoại bàn của cô. Trong lúc chờ máy đổ chuông, anh tự nhủ lòng, ừ thôi thì là vô duyên, là vô ý quấy quả vào giờ lẽ ra không nên làm phiền, nhưng chỉ mới hơn chục phút kể từ sau cuộc nói chuyện cuối cùng trên điện thoại thì Mỹ Lâm cũng chưa thể ngủ ngay được và anh sẽ chẳng là thủ phạm làm cô mất giấc. Nhưng trông ngược Bách mỗi lúc lại đập thành thịch. Những hồi chuông cứ tít dài một cách vô cảm mà không có người nhắc máy. Anh đã đến sảnh của tòa N8. Những dấu giày của anh lã chã nước. Người bảo vệ nhìn người khách lạ bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Đi đâu đấy?

Cực chẳng đã, Bách giờ tám thẻ lên trước mặt gã bảo vệ để tiết kiệm thời gian.

- Cảnh sát hình sự thành phố. Tôi cần phải kiểm tra tòa nhà này.

Rồi không chờ phản ứng của gã, Bách vội chạy vào thang máy. Hành lang tầng 20 vắng lặng trong ánh sáng của những ngọn đèn led phản chiếu trên từng phiến đá lát. Anh dừng lại trước cánh cửa thân quen đang đóng kín, âm điệu se sắt của bản Aranjuez vẫn đang vọng ra vắng vắng. Bách bấm chuông. Mồ hôi lạnh vã ra lòng bàn tay. “Mỹ Lâm”. Bách thì thầm. “Mỹ Lâm, em có trong nhà không, em mở cửa ra đi”. Cánh cửa sắt bên ngoài mở toang không khóa. Mọi thứ đều nói lên rằng không có ai ở trong đó cả, ngoài lũ thỏ. Bách quay trở lại sảnh và hỏi bằng giọng gấp gáp khiến anh chàng tội nghiệp phát hoảng.

- Cậu có thấy Mỹ Lâm, cô gái ở phòng 2014 rời khỏi tòa nhà trong khoảng thời gian từ 10 rưỡi tối đến giờ không?

- Có, tôi thấy cô ấy từ hầm để xe đi lên cách đây nửa tiếng, quãng hơn 11 giờ. Nhưng cô ấy không ra ngoài mà vào thang máy để lên nhà.

- Cô ấy xuống hầm để xe làm gì?

- Không biết. Cô ấy vẫn mặc quần áo ngủ, tay bế một con thỏ đen to hương. Máy bữa nay thang máy có vấn đề nên nó bị kẹt ở một số tầng. Chắc không bắt thang từ tầng hầm được nên cô ấy leo bộ lên đây để đi thang máy từ sảnh.

Nghĩa là Mỹ Lâm vẫn ở trong nhà, chính xác hơn là vẫn ở trong tòa nhà. Ý nghĩ cô vẫn còn đâu đó trong khối bê tông khổng lồ này thậm chí khiến Bách hoảng loạn hơn nữa. Lần đầu tiên trong đời anh mất bình tĩnh và rối trí. Hai kẻ thuê nhà phòng 912, liệu có chắc đã bỏ trốn như những gì Tú đen viết trong báo cáo? Hay chúng vẫn chưa rời khỏi tòa nhà? Anh quay trở lại tầng 20, quan sát tất cả những gì còn sót lại hành lang, dù xung quanh chỉ có tường và đá lát. Bách thấy vài vết giày bản rất lớn dẫn từ cầu thang bộ, còn tịnh không thứ gì đáng chú ý. Tuy nhiên trong số bốn cầu thang máy, một thang đang hiển thị tầng 22. Hồi mới quen, anh và Mỹ Lâm chủ yếu lấy các câu chuyện về hai tòa chung cư để so sánh giữa các chủ đầu tư, cũng là lấp chỗ trống những khi ngưng nghỉ. Vì thế anh biết chắc không có hộ dân nào ở hai tầng trên cùng và cũng không ai có phận sự phải lên đây vào giờ này. Thang vẫn treo tầng 22, nghĩa là có người đã lên mà vẫn chưa xuống. Anh cũng nhấn số 22 trong thang máy và ngay khoảnh khắc trước khi cánh cửa tự đang mở ra một hành lang đầy bụi đất, trực giác đã mách bảo anh điều chẳng lành.

Bách quét cây đèn pin chuyên dụng sáng rực dọc hành lang. Trời đã tạnh mưa và lặng gió. Âm thanh còn lại chỉ là những rì giọt đâu đó từ những hốc tối

không thể nhìn thấy, để lại một vùng lặng cho không gian hoang phế này. Anh kiểm tra tất cả những căn hộ bỏ trống, đều thấy những khóa cửa lấm bụi và các then cài rỉ sét. Bách mở cửa thông ra cầu thang thoát hiểm và nhìn xuống vũng đen bên dưới. Gió lạnh lập tức tấp vào mặt anh điếng buốt. Cầu thang thoát hiểm của tất cả các tòa nhà cao tầng đều được thiết kế thống nhất cho bất kỳ nơi nào trên thế giới: Chỉ có thể mở từ trong ra cho những cư dân tầng cao kịp lấy lối thoát trong khi không thể vào từ bên ngoài để đề phòng xâm nhập bất thường của đạo tặc. Anh quay lại lối thang bộ, ở đầu kia của hành lang, và phát hiện ra rằng với tấm vách ngăn giữa tầng lửng 20, với cánh cửa bị khóa trái ở tầng 21, chỉ còn hai đường xuống duy nhất là cầu thang máy và thang thoát hiểm. Bất chợt anh rùng mình khi cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn mình từ đằng sau, từ phía trên, và kèm theo đó là những tiếng lẹt xẹt nho nhỏ. Bách bất thành linh rút súng và quay đầu lại. Bóng đen chững lại nhìn anh kinh ngạc, đôi mắt nâu tròn xoe lấp lánh và trong khoảnh khắc, nó ngoắt mình nhảy tung tung lên tầng trên. Anh vội vã đuổi theo con thỏ, đôi chân trở nên nặng trĩu và huyết quản dường bị rút sạch để lại một khối lạnh bất trong lồng ngực. Mỹ Lâm. Anh hầu như bật khóc. Con thỏ không dừng lại ở tầng 22 mà sợ hãi leo tiếp lên những bậc thang dường đã dài ra vô tận. Tầng áp mái. Anh lập cập mở toang cánh cửa sắt đang khép hờ. Nó rít lên một tiếng nã nê, như lối mở cửa ngục tù của đao phủ. Và thứ đầu tiên anh nhìn thấy, khi ánh sáng tím ngắt của cây đèn pin vừa phá tan bóng tối, vĩnh viễn ám anh đến chết, để rồi ngay cả trong những giấc mộng寐, nó cũng không bao giờ rời bỏ anh.

Chương 32

Vũ Khí Giết Người

Phần nhiều con người thường không tự nhận thức được thực ra mình là người thế nào. Bấy lâu họ cứ đinh ninh rằng mình đúng là như vậy, nhưng vào một thời điểm bất ngờ nào đó trong cuộc đời, bỗng nhiên họ lại nhận ra mình là con người hoàn toàn khác, hoặc chính xác hơn, có một nhân cách kép cùng tồn tại trong một bản chất, và chỉ đến khi lâm vào một tình huống cụ thể thì cái bóng vốn rất mờ nhạt đó bỗng trở dậy thành một nhân ảnh có đầy đủ chân dung. Phan Đăng Bách chưa bao giờ hình dung nổi chính bản thân mình lại là một người yếu đuối. Anh đã không ăn không ngủ suốt hai ngày đêm và hầu như hết tri giác. Toàn bộ thời gian anh ngồi ở mép giường, lưng còng xuống như đã già đi vài chục tuổi chỉ sau hai vòng quay của Trái đất, đôi mắt dán vào bức tường trước mặt, bất động. Sang ngày thứ hai thì đại tá Đoàn Kỳ Hoa đích thân đến nhà anh. Ngay cả khi ông bước chân vào phòng và ngồi bên cạnh Bách, nín lặng, thì đôi mắt anh cũng không tỏ vẻ gì là sẽ nhúc nhích. Hồi lâu, đại tá Đoàn Kỳ Hoa choàng tay lên vai anh, giống như thể anh là một cậu nhóc bé nhỏ, ông nói khẽ:

- Chú xin lỗi. Chú đã sai.

Lời xin lỗi của vị khách lại chìm vào thinh lặng. Chính bản thân ông cũng không định nổi họ đã im lặng trong bao lâu khi mà thời gian nơi căn phòng này dường như ngưng lại như chính cái người đang bất động kia.

- Thiếu tá Phan Đăng Bách, cậu cần tỉnh lại đi, nếu như cậu muốn Mỹ Lâm nhắm mắt bình yên. Tình thế hiện nay đang rất gấp gáp. Thành Kevin Quang, tên thật trong hộ chiếu của nó là Trần Hồng Kim, quốc tịch Estonia. Nó không phải em họ cậu, tất cả thông tin nó có được về gia đình cậu là nhờ đã từng có thời gian làm bồi bàn ở Chicago và làm bạn với Kevin Quang, người mới là em họ thực của cậu.

Giọng đại tá Đoàn Kỳ Hoa đều đều, giống như một chiếc máy ghi âm, và Bách thì ngồi đó, hoàn toàn là một bức tượng.

“Kevin Quang đã trò chuyện với Kim về những người thân duy nhất của mình ở Việt Nam. Mẹ anh ta vừa mất nên anh ta cũng mong muốn sẽ quay trở lại quê nhà, nhưng lo lắng không chắc bà bác của mình, chính là mẹ con cậu, có chấp nhận anh ta không. Lợi dụng tất cả những thông tin này, Kim đã đội lốt Kevin Quang, mới đầu chỉ nhằm mục đích lừa đảo để tìm kiếm sự giúp đỡ về vật chất, nhưng sau đó hắn được Durga giao nhiệm vụ nghe ngóng tin tức từ cậu

vì biết rõ cậu nằm trong ban chuyên án này. Cậu đã nuôi ong tay áo Bách ạ. Chính Durga là người đã cung cấp địa chỉ và số điện thoại nhà cậu cho Kim khi nghe hẳn kể về gia đình cậu. Kim khai rằng Johnny Huỳnh mới chính là Durga chứ không phải Lê Hà. Hẳn chưa bao giờ gặp Lê Hà cả, và cũng không biết Lê Hà là ai. Hẳn quen Johnny Huỳnh ở Talinn. Cả hai đều mang quốc tịch Estonia. Hẳn mắc nợ Johnny Huỳnh nhiều thứ, trong số những ân nghĩa đó có tiền bạc, và sau đó buộc phải làm một quân bài cho hẳn.”

Đại tá Đoàn Kỳ Hoa thở dài nặng nề, mắt cũng dán vào bức tường màu vàng nhạt, và dường như sự bất động không nghe, không thấy này giờ của Phan Đăng Bách chẳng thể ngăn cản ông tiếp tục cung cấp thông tin. “Bách này, cậu có nghe không, điều nguy hiểm hơn nữa, điều mà chúng ta chưa dự đoán và không thể lường trước được, là một loại ma túy công thức mới đã xuất hiện. Giáo phái của Durga đồng thời là đường dây đầu tiên cung cấp thứ ma túy này ở Việt Nam. Chúng gọi đó là Blue Eye - Mắt Xanh. Như cậu đã biết, chúng ta tịch thu được bốn kilogam Mắt Xanh tại phòng riêng của Kim, trong chính ngôi nhà cậu. Một lý do nữa để Johnny Huỳnh gợi ý cho Kim ở ngay trong nhà cậu dưới lốt Kevin Quang là vì nơi nguy hiểm nhất cũng lại chính là chốn an toàn nhất. Kim có một vỏ bọc an toàn để buôn bán ma túy, trong tư gia của một cảnh sát hình sự.

Blue Eye, là một chất bột mịn có màu xanh nhạt, trông giống một thứ mỹ phẩm của phụ nữ. Phòng kỹ thuật hình sự đã gửi mẫu vật sang Trung tâm Giám định ma túy để trung cầu giám định, nhưng đó là một thứ... chúng ta chưa bao giờ thấy. Kết luận chậm chạp của họ khiến chúng ta hiểu rằng ta đang đối mặt với không phải một đường dây buôn ma túy đơn thuần, mà là một tổ chức quốc tế bí ẩn. Chúng sáng tạo ra Blue Eye từ những hoạt chất khó xác định. Nếu như hầu hết các loại ma túy đều có gốc tự nhiên từ morphin hoặc amphetamine tổng hợp thì Blue Eye không chỉ là sự thay đổi công thức hóa học, nó là một hợp chất nhân tạo có dẫn xuất hoàn toàn khác lạ. Nó không có bất cứ tương đồng nào với hơn 300 công thức hóa học của các loại ma túy tổng hợp được thống kê trong thời gian gần đây. Nó không phải là dẫn xuất của Cathinone hay Phenethylamine, cũng không phải hoạt chất psilocybin hay mephedrone như chúng ta thường gặp. Bên Trung tâm Giám định trả lời rằng họ cần nhiều thời gian hơn cho việc này.

Nguồn gốc của Blue Eye là gì thì chúng ta sẽ sớm có câu trả lời, tuy nhiên như những gì ta đã thấy ở chuỗi vụ án này và từ lời khai trong hồ sơ của Trần Hồng Kim thì tác động của Blue Eye đến cộng đồng là một thảm họa. Sức công phá của Blue Eye lên não bộ con người còn hơn cả những dòng gây ảo giác mạnh của các loại ma túy điên. Cậu biết không Bách, MDMA, STP, LSD, DMT, Mescaline, Scopolamine, Flakka, Desomorphin... sẽ chỉ là thuốc ngậm ho so với Mắt Xanh. Blue Eye không nằm trong bất kỳ danh mục chất hướng thần bất hợp pháp nào mà Cục Quản lý Dược phẩm Hoa Kỳ và Nga đã công bố. Nó

sai khiến các thực thể giết chóc lẫn nhau và biến kẻ sử dụng thành một cỗ máy giết người hoàn hảo, với bộ óc tinh táo không chút sai phạm trong quá trình thực hiện hành vi sát nhân. Mắt Xanh chưa được nhân rộng vì Trần Hồng Kim nói rằng nó mới đang được thử nghiệm. Sau giai đoạn thực nghiệm trực tiếp trên những khách hàng đầu tiên, nó sẽ được nhân rộng và len lỏi vào mọi góc ngách của các châu lục. Điều nguy hiểm nhất là Blue Eye giống như một loại ma túy tàng hình, hợp chất kỳ lạ của nó có thể qua mặt được hàng rào hải quan. Chúng ta cũng đang đề xuất gửi mẫu vật tới các liên minh chống ma túy quốc tế để phối hợp với họ.”

Việc cứ phải hạ mình giải thích với một pho tượng vô hồn dường như xoa dịu phần nào mặc cảm có lỗi của vị khách không mời. Lần này ông quay sang Bách, hầu như là năn nỉ.

“Cậu có nghe không Bách? Ban chuyên án cần sự giúp đỡ của cậu. Trần Hồng Kim chỉ cũng khai đến thế. Nó một mực nói rằng chỉ liên lạc với duy nhất Johnny Huỳnh và không biết bất kỳ ai trong giáo phái, cũng không biết Johnny Huỳnh ở đâu và đã hoàn toàn mất liên lạc với Huỳnh kể từ ngày Huỳnh bỏ trốn khỏi căn hộ thuê ở tòa N8. Nó chỉ khai những gì mà chúng ta đã biết và có thể sẽ biết, vì nó nghĩ, đằng nào 4 kilogam ma túy cũng đồng nghĩa với án tử hình.”

Ông đại tá thở dốc một cách nặng nề, rõ ràng đang trò chuyện với một bức tường đá. Không một phản ứng nào chứng tỏ những lời nói của ông được nhận thức và thấu hiểu. Cuối cùng ông sếp đây quyền lực với quả tim sắt và bộ óc thép cũng phải đầu hàng. Ông đứng dậy, tay phác một cử chỉ khó hiểu, thể như vừa định vỗ vai an ủi con người đang suy sụp, vừa nghĩ rằng hành động đó chắc hẳn là vô nghĩa. Hơi lúng túng, ông đành thực hiện nốt công thức xã giao cuối cùng trước khi quay ra mở cửa.

- Tôi phải đi, còn vô số công việc đang chờ. Chỉ hai ngày nữa thôi là vụ án hết thời hạn điều tra. Mong cậu tham gia... – Nhưng rồi chính sự lơ đãng vô lễ trên khuôn mặt đã hóp đến tận xương khiến giọng nói của ông trở nên không còn vững chãi trong khoảnh khắc cố kìm nén để thứ chất lỏng yếu mềm thôi đừng xuất hiện. - Cậu nghỉ ngơi nhé, Phan Đăng Bách, mong cậu chóng bình yên.

Sang đến ngày thứ ba thì Phan Đăng Bách tự quay về thế giới mà anh đã biến mất trong suốt 50 giờ đồng hồ. Hay nói đúng hơn thì anh vẫn chệnh vênh giữa hai nửa thế giới: cái không gian ba chiều ảo của khu vườn Aranjuez với

tiếng sáo se sắt u uẩn và hiện thực của năm giác quan cho Bách chứng kiến một hình ảnh đã khiến anh trở thành một người thực vật suốt mấy ngày nay. Chính sự nhận diện của thế giới thực hiện anh đau đớn. Khoảnh khắc ấy, viên ngọc tinh khiết của anh, nữ hoàng của tâm hồn anh, sự si mê cuồng dại mà hồn nhiên trong trẻo, niềm thương nhớ tượng hình từ tiền kiếp, đã phải ở trong tăm tối và giá lạnh của tầng áp mái. Kẻ nào đã vĩnh viễn nhốt em vào cũi hư vô cô quạnh, Mỹ Lâm? Cả trái tim của em, nó thuộc về anh, ác quỷ nào đã đung bàn tay bản thủ vào đó? Chúng đã mang em đi mất, rút ra khỏi lồng ngực tuyệt mỹ của em. Anh sẽ không để cho chúng được yên. Anh sẽ mang nó về bên anh.

Trái tim em là của anh. Bách thì thầm. Từ một pho tượng phẳng lặng và tro li, Bách chuyển sang trạng thái nói chuyện một mình. Thi thoảng anh cười mơ hồ với bức tường trước mặt. Chỉ đến khi bà Tam Nhâm bước vào căn phòng ngột ngạt đến không một ngọn gió nào thổi lọt qua khe, lần thứ ba trong đêm, thì Bách mới tỉnh thức. Anh ứa nước mắt trước người đàn bà tóc đã bạc phơ chỉ sau vài đêm thức trắng. Trong ánh bình minh ngõ hầu bùng tỏ xua tan màn đêm u ám của mùa đông, Bách ngủ được chừng vài giấc ngắn trong lòng bà, cả thân hình to lớn co cụm với hai đầu gối ép vào lồng ngực giống như dáng nằm của một bào thai. Khi thức dậy, anh thấy mẹ vẫn ngồi im không nhúc nhích trong tư thế còng gập của khung xương đã lão hóa vì tuổi già.

- Mẹ làm đồ ăn sáng cho con nhé. - Bà Tam Nhâm cố giữ cho giọng đừng run rẩy.

Bách gật đầu như cách một đứa trẻ mới ốm dậy. Anh thấy bùng thức trong lòng một ngọn lửa kỳ lạ, nó bắt đầu xuất hiện từ lúc anh phát hiện trên cổ tay mình một vài vết xước, là móng của con thỏ đen đã cào lên da thịt anh khi Bách khuyu ngã bên cơ thể đã mất mát của Mỹ Lâm. Ngọn lửa uơm thành một lò dung nham khổng lồ đang lục đục trong lòng núi. Nỗi căm giận và hận thù, lần đầu tiên anh cảm nhận nó chi phối tinh vi tới sự sáng suốt của con người đến mức nào. Nó không làm cho người ta u mê, tối tăm và đàn độn như sách vẫn dẫn thế. Nó khiến não bộ của anh hoạt động ở mức tối đa và mọi tế bào thần kinh trở nên thông suốt. Nó đè bẹp mọi hãi sợ, yếu mềm, hèn nhát. Nó khiến anh luôn trong tư thế sẵn sàng đi những quân cờ chuẩn xác, để đến giờ khắc chiến thắng, sẽ đâm gọn mũi dao sắc ngọt vào giữa tâm thất của kẻ thù, trong khoái cảm của lòng thù hận đã được thỏa mãn.

Bách tìm thấy vài chục tin nhắn của đồng nghiệp. Tú Đen, Mai Thanh và Văn Khang. Họ biết rằng mỗi lời lẽ đều bất lực, nhưng ít nhiều khi gửi đi tin nhắn, tâm trạng của họ thu được chút bình an vì đã thực hiện được điều bình thường mà ai cũng phải làm khi đồng loại bị tổn thương. Bách hồi đáp cho Mai Thanh: “Anh sẽ tham gia thăm vấn Trần Hồng Kim.”

Bách ăn bữa sáng giản dị của bà Tam Nhâm và chào tạm biệt bà trước khi rời khỏi nhà. Trong lúc kiểm tra tin nhắn, anh lật giờ những dòng tin cũ trong vô

thức. “Anh ngủ ngon nhé. Hẹn gặp lại anh ngày mai trên đường chạy.” Ảnh đại diện đã được thay bằng tấm hình mới nhất của anh và Mỹ Lâm với phong nền là ô cửa sổ tối thẫm trong phòng ngủ của cô, hai nụ cười sáng bừng trong niềm hạnh phúc viên mãn. Bách phải dừng lại vài phút trong bãi đậu xe để chờ cho cơn co thắt nơi lồng ngực qua đi, giống như thể một bàn tay thô bạo đang thọc qua ngực trái của anh để chèn ép đến ngưng thở. Anh tựa lưng vào tường, thở dốc. Bách biết rằng bàn tay vô hình này sẽ vĩnh viễn đeo bám để bóp nghẹt tim anh cho đến chết.

Bách chạm trán Tú đen ở phòng tạm giam. Mới đầu cậu ta chào anh bằng một động tác lúng túng kèm theo nụ cười ngượng ngùng và hồi lồi. Nhưng rồi ánh mắt cậu trở nên lo lắng và nụ cười chùng xuống thành một biểu hiện méo xệch của cơ mặt.

- Anh Bách, anh có thực khỏe không? Trông anh xanh quá. Việc này thực sự cần có anh vì trong chúng ta, anh mới là người hiểu Trần Hồng Kim hơn cả, nhưng sức khỏe vẫn là quan trọng nhất. Tụi em đông người, có thể tự lo được...

- Tự lo được ư? - Bách nhếch một nụ cười buồn thảm. - Nếu mọi chuyện ổn cả thì đã không có người phải đến tìm gặp tôi. Cho tôi xem toàn bộ ghi chép lời khai của thằng Kim.

Tú đen mở chiếc cặp da bóng loáng vừa được cấp phát và lí nhí vài câu trong miệng.

- Em xin lỗi anh chuyện hôm nọ. Thực ra... đầu tiên... nghĩa là thực ra nhóm cảnh sát công nghệ cao đã lần ra được IP mà Valeriya đã sử dụng. Trong số rất nhiều IP khác nhau mà hắn đã khôn ngoan lấy sóng nhờ những tiệm net công cộng và quán cà phê thì có một IP được sử dụng ba lần. Cả hai lần đầu đều trong khoảng 12 giờ đêm đến 3 giờ sáng. Lần thứ ba là khi... tụi em mò đến nhà anh, đúng lúc hắn đang truy cập mạng. Em không nghĩ hắn ẩu đến thế, mà có lẽ hắn quá ỉ vào việc mình đang ngồi trong một cái kén an toàn nhất thế giới nên mặc sức làm sao cũng được. Đầu tiên tụi em kinh ngạc khi xác định được số IP đó trùng với địa chỉ nhà anh. Em nghĩ có sự nhầm lẫn nào đó hoặc có kẻ đã phá sóng đường truyền, mã khóa bị mở và hắn ta thoải mái xâm nhập. Nhưng thời gian truy cập lại thường ổn định vào ban đêm, và hôm trước... em đã hỏi hỏi này anh sống với ai. Anh trả lời rằng vẫn chỉ có hai mẹ con nên thực sự bọn em không còn kết luận nào khác. Em và Mai Thanh đã thống nhất rằng sẽ đối thoại

với anh vào ngày hôm sau nhưng cậu Khang... cậu ấy hơi nguyên tắc và cứng nhắc, nghĩ rằng đánh úp bất ngờ thì sẽ hiệu quả hơn, đề phòng qua một đêm nhờ đầu lại có thay đổi theo chiều hướng không được tiên liệu.

- Đánh úp tôi à? - Phan Đăng Bách cười méo mó như thể câu chuyện hài hước đang được kể theo cách vô duyên bởi một người không hề biết dẫn chuyện.

- Không hẳn là như thế... chỉ là... mà thôi, tại lúc ấy thái độ của anh cũng rất kỳ quặc. Anh không giải thích, cứ cuống cuống chạy đi đâu đó trong khi đã nửa khuya mà thời tiết thì đang rất xấu. Lúc anh rút súng ra, cậu Văn Khang càng cho rằng nhận định của cậu ấy là chính xác.

- Chứ không phải là nhận định của cậu ấy à?

- Không, đời nào thế. Chỉ là vì có một số nguyên tắc thôi...

Trước vẻ bối rối đến khổ sở của Tú đen, Bách tập trung vào tập hồ sơ với những lời khai của một kẻ tình nghi mới toanh, cũng là để xua đi cái không khí nặng nề trong trạng thái căng cứng này. Tú đen, như mọi người Việt thường tình khác, bắt đầu cố gắng nhớ ra vô số chứng cứ để quy lỗi cho người khác.

- Sếp Hoa thì đặt dấu hỏi tại sao anh suy luận được tất cả những chuyện ấy trong khi cả ban chuyên án đều bết tắc, liệu có phải anh cũng là một người trong cuộc.

- Ừ, hết bảo tôi tâm thần hoang tưởng thích coi vụ án như phản hành động Hollywood rồi chuyển sang buộc tội tôi là hội viên biến thái của Câu lạc bộ số 7. Tôi đang ở trong quãng thời gian tuyệt diệu nhất của cuộc đời mình đây.

Tú đen hét đứng lại ngồi trên cái ghế nhựa cứng đã bạc màu của phòng chờ. Cậu lúng búng đưa cho Bách một ly trà đặc và choàng tay qua người anh, bàn tay siết chặt bờ vai đã thu gọn thấy rõ chỉ sau vài ngày.

- Em... rất chia sẻ chuyện vừa rồi. Tất cả ban chuyên án đều cảm thấy ám ảnh và dẫn vật trong chuyện này.

Bách như không nghe thấy những lời an ủi, anh chỉ đọc kỹ từng lời khai trong hồ sơ, và sự thân nhiên của anh làm Tú đen sợ hãi. Đó là trạng thái quá độ của người đã đi qua nỗi đau tận cùng.

- Cho tôi gặp Trần Hồng Kim.

Khi Bách bước vào phòng, Kim đang đặt hai khuỷu tay lên gối, mắt cảm xuống sàn nhà như suy nghĩ điều gì lung lăm.

- Kevin! - Bách lên tiếng, cố giữ cho giọng nói được bình tĩnh khi ảo ảnh của Mỹ Lâm lại hiện ra trước mắt.

Kim giật bản mình khi nghe cái tên Kevin, thái độ bối rối ra mặt dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước.

- Em... xin lỗi anh Bách. - Hấn khúm núm y như ngày đầu tiên ra mắt anh và bà Tam Nhâm.

- Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu, dù xin lỗi lúc này chẳng thể lấy lại được những gì mà cậu sẽ mất và cũng như tôi, không thể lấy lại những gì mà tôi đã mất.

- Em không liên can đến tai nạn của chị Mỹ Lâm, anh thừa biết lúc đó em ở nhà cùng anh cả buổi tối...

- Đó không phải là một tai nạn. - Bách gằn từng âm tiết. - Đó là một vụ giết người man rợ và bỉ ổi, sau hàng loạt vụ án dã man khác. Cậu nói đi, toàn bộ câu chuyện này là thế nào?

- Em đã khai hết những gì em biết với đại úy Hoàng Minh Tú.

- Kevin, tôi vẫn gọi cậu là Kevin, bởi tôi và mẹ tôi đã quá quen thuộc với sự có mặt của cậu trong ngần ấy thời gian. Cậu cũng biết Mỹ Lâm, đúng không nào. - Giọng nói của anh trở nên bi thương, tới nỗi chỉ có đá núi mới không mủi lòng. - Cô ấy là bạn gái tôi, là một phụ nữ tuyệt vời, và cô ấy không hề làm hại gì đến ai, cô ấy cũng không may mắn gây tổn hại cho cậu. Và cô ấy còn quá trẻ, cô ấy không đáng phải chết.

Kim cúi gầm mặt, hấn lí nhí như trẻ học vỡ lòng, hoàn toàn chẳng còn vẻ gan lì, liều lĩnh của những kẻ buôn bán ma túy xuyên lục địa.

- Anh muốn em phải làm gì?

- Tôi cần thông tin, và thông tin do cậu cung cấp sẽ tránh cho cậu khỏi một mũi tiêm độc dược mà thay bằng án chung thân, và sau đó, rất có thể cậu sẽ được giảm án nhờ đạo đức tốt. - Bách nhìn gã em họ hờ không chớp mắt và dường như đọc được ý nghĩ của hắn. - Chúng tôi cũng có những biện pháp bảo vệ cậu trong tù, vì dù sao cậu yên tâm là sau đó chúng tôi cũng sẽ hốt sạch bọn chúng, tất nhiên là với sự cộng tác của cậu.

- Không đâu, không ai có thể giúp em thoát khỏi tay bọn chúng. - Ánh mắt Kim thoát trở nên hoảng hốt, như thể thần báo thù vừa nhón tay mở cánh cửa gỗ màu xanh. - Không thể bắt được hết tất cả. Người truyền tin có mặt ở khắp mọi nơi.

- Messengers?

- Đúng vậy. Messengers - Những người truyền tin.

- Durga biến cậu thành một Người truyền tin từ khi nào?

Kim thở dài nặng nề, ánh mắt nhìn sang bức tường cũ kỹ, giống như đang có một trận đánh dữ dội trong đầu hấn. Hấn lầm bầm những câu tối nghĩa bằng âm thanh lầm rầm khiến Bách chỉ có thể loáng thoáng luận ra ý nghĩa của chúng: Người truyền tin đã đến đây. Anh ta đang thực hiện sứ mệnh cao cả của Ngài. Đêm nay anh ta sẽ xuất hiện và mang kẻ phản bội đến cho Thần chết. Kẻ nào không giữ bí mật kẻ đó sẽ phải chết.

- Kẻ nào không giữ bí mật, kẻ đó sẽ phải chết. - Kim thì thầm như thể những vách tường cũng có thể nghe thấu những bí mật của hấn.

- Thế này nhé, Kevin. - Bách khẽ khàng. - Đẳng nào cũng vậy, nếu chúng không giết chết cậu thì cậu cũng sẽ chết, trong thời gian ngắn nhất. Đó là điều tôi không muốn thế, hoàn toàn không muốn thế. Và xin cậu hãy nhớ cho, kẻ nào đã đưa cậu vào con đường chết chóc này. Tất nhiên không phải là chúng tôi.

- Nhưng tà chết bằng một liều thuốc độc còn hơn. Chúng sẽ khiến những kẻ phản bội phải kết thúc theo cách tàn khốc nhất, giống như... - Con rùng mình của hấn khiến người ngoài cũng nhìn thấy, và dường như hấn đang cố kìm lại không nói nốt một điều gì đó anh cho em xin điều thuốc.

Bách châm cho hấn một điều và không để lỡ cơ hội khi kẻ trước mặt đang trong tâm lý dao động.

- Durga biến cậu thành một Người truyền tin từ khi nào? - Bách nhắc lại.

Kim nhả những quãng khói dè dặt, hai ngón tay hấn gạt tàn thuốc một cách run rẩy và bồn chồn.

- Ba năm trước... - Hấn bắt đầu câu chuyện, và Bách cũng kín đáo bật băng ghi âm.

“Em quen Johnny Huỳnh ở Talinn. Giống như Kevin Quang, em cũng định cư theo mẹ. Bà lấy một người quốc tịch Estonia gốc Nga. Nhưng đó là một thằng cha nát rượu, nó nhanh chóng đá bà ấy và trong nhiều năm trời; hai mẹ con vật lộn với thời tiết khắc nghiệt ở Talinn để kiếm sống bằng đủ mọi cách.

Cả hai thường về nhà vào lúc nửa đêm, trong trạng thái kiệt sức và chẳng có đủ thời gian để hỏi thăm nhau. Vài năm sau đó thì bà mất vì lao lực, em quần quật một mình trong túng thiếu và đói khát, vì đâu sao công việc phục vụ của bà cũng còn mang lại chút dư dả hơn. Ở Talinn, em không có bạn bè và người thân. Sau đó em phát hiện ra một bí mật thú vị về bản thân mình, chính điều đó khiến em tình cờ tìm thấy một diễn đàn trên mạng và gặp Johnny Huỳnh. Lúc đó hẳn quản lý một website dành riêng cho những người vô tính. Em biết anh hiểu khái niệm này là gì. Em đã thấy anh ghi chép cẩn thận điều đó trong hồ sơ...”

Kim lúng túng quay đi tránh ánh mắt của Bách. Cùng lúc hành động đó gợi nhớ lại vẻ luống cuống của hắn vào hôm Bách trở về nhà để lấy tập tài liệu bỏ quên và bắt gặp hắn trong phòng riêng của anh. Mọi lần khác hắn đều lén lút nhìn ngó tài liệu mật của anh theo cách như vậy, để tìm hiểu về tiến trình của vụ án rồi sau đó sẽ báo cáo lại với Durga. Nghĩ đến đó Bách giận sôi lên nhưng anh vẫn giữ nguyên vẻ ngoài thản nhiên.

- Tôi đã biết điều đó rồi.

Kim dường không hiểu ý Bách muốn nói rằng anh đã biết hắn thuộc nhóm người vô tính hay biết hắn đóng vai trò gián điệp để cố gắng xâm nhập các dữ liệu của cảnh sát, nhưng hắn vẫn không bỏ rơi câu chuyện, miệng rít thuốc liên tục.

- Em tình cờ biết được rằng...

“... không chỉ mình em cô đơn trên thế giới này mà cũng có rất nhiều người đang giống như mình, không thích tình ái và tình dục. Mình là một người hoàn toàn bình thường, không đáng bị soi mói và phân biệt. Đó là một diễn đàn vui vẻ, ở đây có nhiều người hiểu biết và hài hước. Tất cả chia sẻ với nhau dựa trên cơ sở tình bạn, dù là bạn ảo. Sau đó có một buổi gặp mặt nhỏ ở bên ngoài, chỉ vài người thôi, và em gặp Johnny Huỳnh. Anh ta tỏ ra đặc biệt chú ý đến em và đôi bên thiết lập tình bạn. Em cũng thi thoảng đến nhà Johnny. Anh ta sống cần kiệm, thanh sạch và giản dị như một tu sĩ, trong nhà không có thứ gì khác ngoài giường tủ, bàn ghế và vài bộ quần áo cùng một bộ dụng cụ bếp thô sơ. Không như những người vô tính khác, họ chỉ không thích và không quan tâm đến tình dục chứ không kinh sợ và tẩy chay nó, Johnny lại đặc biệt miễn cảm với các hành vi tính dục, hay nói đúng hơn là với những kẻ có quan hệ tình dục. Anh ta kỳ thị họ. Sau này em mới phát hiện ra một ý thức hệ ngộ ngông của Johnny. Anh ta thuyết phục em rằng những người vô tính là bản hiếm của Thượng đế, họ thanh sạch, tinh khiết và vì thế trí não không bị u mê, tăm tối, hoặc bị chi phối bởi những hành vi bản thủ. Cũng vì thế mà những người vô tính, bản thân họ đã là những thiên tài, bởi bao tinh hoa được dồn hết cho năng lượng siêu việt của ý thức. Những người vô tính là hậu duệ của thần thánh, họ được sinh sản theo cách tự nhân đôi từ những tế bào siêu hình, và họ chỉ nương nhờ bào thai

của một người phụ nữ theo sự chỉ đạo của Đảng tối cao chứ không phải nhờ hành vi hưởng lạc ghê tởm của con người. Bởi thần thánh và những thiên tài vĩ đại luôn tránh xa giao hợp.

Em chưa từng thấy người nào gay gắt với tình dục như Johnny, vì ngay cả các bậc tu hành và những người được coi là thánh cũng vô cùng tôn trọng hành vi bảo tồn việc duy trì nòi giống. Nhưng anh ta thì nghĩ con người cũng chẳng khác gì lũ lợn khi không thể kìm chế được việc giao phối, và chúng sẽ giao phối với bất cứ người nào chúng bắt gặp một khi bản năng ghê tởm của chúng không được thỏa mãn trước đó, anh ta nói như vậy và chứng minh bằng cách đưa ra hàng loạt ví dụ loạn luân và giao cấu bệnh hoạn trong lịch sử Johnny kết luận rằng những kẻ tự coi mình là bình thường thực ra chỉ là bản lỗi của Thượng đế, là những hạt giống xấu xa cần phải được thanh lọc.

Có lần em đã phản biện rằng lý thuyết của anh ta sẽ dẫn đến sự diệt vong của loài người. Anh ta gật đầu ủng hộ: ‘Nếu loài người không thanh sạch, chúng cần phải được tuyệt diệt để dẫn đến một thế giới khác theo sự sắp xếp tự nhiên của trật tự vũ trụ, và không phải vô lý khi người ta đã nghiên cứu để tìm ra phương thức sinh sản vô tính. Đó chính là sự báo hiệu của Đảng vĩnh cửu về một ngày tận thế đang đến gần. Rồi sẽ đến lúc con người tồn tại nhờ sự tự nhân đôi tế bào. Và những kẻ ghê tởm, ngu dốt phải ra đi vĩnh viễn để nhường chỗ cho một thế giới chỉ còn lại những NGƯỜI TINH KHIẾT và thông tuệ. Các hậu duệ sẽ tiếp nối cuộc sống vĩnh hằng nhờ tái tạo bản sao của chính cơ thể họ. Những người tinh khiết sẽ đóng vai trò của Thượng đế trong tạo sinh vô tính dựa vào mô hình của sinh học phân tử mà không cần đến hành vi giao hợp bản thủ, thứ khoái lạc thô bỉ được ngụy trang bằng sự rao giảng kiến tạo giống nòi. Các bạn có biết không, tại sao chính phủ Mỹ và châu Âu ra lệnh cấm tạo sinh vô tính và 90 phần trăm dân Mỹ phản đối vì sự vi phạm đạo đức. Chúng bóng bẩy ngụy biện rằng kết quả của việc sinh sản vô tính là những con người không có linh hồn. Chúng coi rằng tinh trùng mới là thứ mang lại linh hồn người. Ghê tởm chưa, linh hồn cao quý và siêu việt của chúng ta xuất phát từ một con tinh trùng chạy vào cái ống nhầy nhót bản thủ. Chúng sợ hãi khi sinh sản vô tính lên ngôi, hành vi lệch lạc của chúng sẽ trần xì là một thứ khoái cảm như bản, vì lúc đó ngoài khoái lạc động vật ra, giao hợp chẳng còn ý nghĩa gì nữa hết.

Johnny đã gào lên như thế, không biết bao lần, và em đã phát ốm vì anh ta. Nhưng Johnny là một gã tử tế khi trợ giúp cho em hết lần này đến lần khác. Em đã nhận quá nhiều thứ của anh ta, và còn cả những hỗ trợ về giấy tờ hành chính, vì dù sao em cũng là một kẻ thừa nhận ở Talinn. Nên trong các câu chuyện, em thường giả đò gật đầu ủng hộ lý thuyết diệt vong và sinh sản theo cách tự phân chia tế bào của Johnny. Cho đến một ngày...”

Kim bồn chồn xoắn hai tay vào nhau và xin thêm một liều thuốc nữa. Hấn quay đi để khỏi thuốc khỏi phả vào mặt Bách, và cũng là để cố tình tránh ánh mắt anh.

- Đến một ngày, Johnny mời em thử một cảm giác đặc biệt, một món quà mà anh ta gọi là Mắt Xanh. Tất nhiên em hiểu đó là ma túy, em không ngại thử ma túy và trên thực tế đã thử vô số loại rồi dừng, nhưng Mắt Xanh là một thứ nằm ngoài kiểm soát, nó không giống ma túy đơn thuần. Blue Eye dường như là loại ma túy duy nhất không gây ảo thị và ảo thanh, nó cũng không kích thích những hoang tưởng điên rồ, không xui khiến người ta chém giết điên loạn và thực hiện những hành vi kỳ khôi. Trái lại nó chữa lành tất cả những hoang tưởng cảm giác ở người đã từng mang tâm bệnh vì sử dụng các loại ma túy khác. Nó giúp con người trở nên sáng suốt và thần thức được khơi dậy những phần thông thái chưa từng được nhận biết. Người sử dụng thấy mình biến giác thành một kẻ điềm tĩnh, lạnh lùng, thông minh, mạnh mẽ, quyết đoán và phản ứng nhanh nhạy, những đặc tính mà bất cứ người bình thường nào đều mơ ước. Nhưng đổi lại, kẻ nào đã quyết định gắn liền cuộc đời mình với Mắt Xanh, sẽ phải phụ thuộc vào nó vĩnh viễn. Blue Eye là một chất thôi miên ngọt ngào nhất và sự chuyên hóa của nó thậm chí vẫn dai dẳng ngay cả khi không có thuốc trong người. Nó sai khiến em làm bất kỳ điều gì mà Johnny sai bảo, và... biến em trở thành một Người truyền tin.

- Và biến khuôn mặt người thành những khuôn mặt quỷ?

- Đúng vậy.

Kim nhìn người vẫn được gọi bằng anh họ một cách kính nể. Dường như anh ta đã biết tất cả mọi thứ và luôn nghi ngờ chân tướng của hắn, nhưng vẫn giữ im lặng vì lòng tốt và sự tôn trọng đối với mẹ mình.

- Dưới tác dụng của thuốc, tất cả sẽ trở thành quỷ dữ, cả khuôn mặt lẫn linh hồn. Trong một lần đến nhà Johnny, em tình cờ đọc được thông điệp liên lạc của Lord mà Johnny sơ xuất vẫn để hiển thị trên màn hình máy tính. Lúc đó em mới hiểu Mắt Xanh thực chất là thứ gì và Lord muốn điều gì. Loài người cần phải được diệt vong, đúng hơn là giống nòi không thanh sạch nên bị tuyệt chủng không còn là mớ lý luận mắc cời của Johnny nữa, mà là một âm mưu hoàn hảo được nghiên cứu kỹ lưỡng với từng bước thực hiện chuân xác. Lord muốn cả nhân loại sẽ tự giết chóc lẫn nhau và vũ khí giết người được chúng trang bị sẽ là Mắt Xanh. Chính tinh chất ngọt ngào màu xanh nhạt này sẽ đầu độc cả tâm hồn và dung mạo của con người, sẽ chính thức biến họ thành loài quỷ dữ, Lord bảo như vậy.

- Lord là ai?

- Em không biết. - Kim thì thảo sợ hãi, như thể kẻ vô hình đầy quyền lực đang ở ngay bên cạnh hắn. - Lord là chúa tể của những Người truyền tin. Johnny sau đó coi mình là Durga, đã tập hợp thêm được rất nhiều người từ câu lạc bộ những người vô tính. Anh ta chỉ lựa chọn những người thực sự có năng

lực và trình độ, rồi thuyết phục họ về sự thanh sạch của những phiên bản hiếm, về tội lỗi của loài người cần phải được trừng phạt và kèm theo đó mê dụ họ bằng Mắt Xanh. Cuối cùng tất cả đều trở thành những tay sai cuồng tín. Lord đặt một tên chung cho các thành viên của câu lạc bộ là Messengers.

- Còn cậu thì sao, tôi thấy cậu hoàn toàn không giống họ?

- Sau khi hiểu được bản chất của câu lạc bộ này, em đã điên cuồng thoát ra khỏi nó. Đầu tiên là một sự vật lộn khùng khiếp trong nỗ lực ngừng sử dụng Mắt Xanh. Em giật nó xuống bồn cầu ngay khi nhận được nó như một phần thưởng từ Johnny. Khi không dùng nó, người đã quen với Mắt Xanh trở nên yếu ớt và luôn trong trạng thái lo âu sợ hãi, như lúc này đây, em cũng đang sợ, rất rất sợ. - Hấn lại bồn chồn rít thuốc. - Nhưng mọi nỗ lực đều vô hiệu, không ai có thể tự ý thoát khỏi cái vòi của Mắt Xanh. Lúc đó em nghĩ rằng chỉ còn cách duy nhất là em trốn chạy khỏi Johnny, dù không chắc ý nghĩ đó có thể biến thành hiện thực một khi còn bị Mắt Xanh trói buộc. Rồi một buổi sáng cách đây gần hai năm, Johnny thông báo rằng anh ta sẽ trở về Việt Nam. Em cố gắng che giấu vẻ mừng rỡ của mình bằng cách giả đờ luyên tiết, nhưng anh ta an ủi rằng đừng ngại, vì sẽ có rất nhiều người ở bên cạnh em. Sự ra đi của Johnny càng chứng minh rằng Lord có mặt ở khắp mọi nơi. Không có sự kết nối trực tiếp của Johnny, nhưng lại luôn có những Người truyền tin liên lạc với nhau bằng một đường dây chặt chẽ vô hình. Lần cuối cùng quyết định bỏ trốn, khi Johnny ra chỉ dụ em phải về Việt Nam để tạo lập đầu mối vận chuyển Mắt Xanh, là lúc em đang phục vụ trên tàu Serenade để vun nót chút tiền phòng thân, nhưng ngay ở đó em đã gặp một Người truyền tin, anh ta mang đến cho em một lời nhắn ngầm ý cảnh cáo. Em cũng chứng kiến một Người truyền tin khác bị sát hại ngay trên tàu bằng chính thần dược Blue Eye, mà sau đó, vì công thức đặc biệt khó phân định hoạt chất, giám định pháp y ở Talinn đã tưởng nhầm ông ta bị ngộ độc do sử dụng quá liều Methamphetamine. Những Người truyền tin có thể tìm ra em ở bất kỳ góc ngách nào trên Trái đất này và cái chết tàn khốc sẽ đến nhanh chóng, theo cách khó tưởng tượng nhất, Johnny bảo thế khi anh ta lờ mờ nhận ra ý định của em. Để tồn tại, em phải làm theo những chỉ dụ của họ. May mắn thay anh ta chưa sai phái em giết người. Em chỉ đóng vai trò người trông giữ và phân phối Mắt Xanh. Johnny nói rằng, chẳng có gì an toàn và lý tưởng hơn là lấy phòng riêng của một cảnh sát hình sự để làm cái kho cất giữ ma túy. Cuối cùng chính Johnny cũng khuyên em nên ngừng sử dụng thuốc một thời gian nếu không muốn bị chủ nhà phát giác vì khuôn mặt biến đổi quái dị của mình, anh ta đưa cho em một loại thuốc để có thể tạm cai được Mắt Xanh, giống như thuốc giải vậy.

- Cậu không muốn trở thành một người trong số bọn chúng đúng không nào?
- Bách tặc giện. - Tại sao cậu không nói điều đó với tôi. Mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn, tất cả đều được giải quyết và... không có nỗi mất mát nào cả.

Nói đến đó Bách bỗng muốn khóc. Dù không muốn tin vào định mệnh nhưng anh thấy cuộc đời mới khôn khổ và trêu ngươi làm sao khi số phận bày ra tất cả những trải nghiệm chết chóc này. Kim bỗng kéo ghế ngồi sát vào Bách như mong chờ một sự che chở huyền bí. Hấn thì thầm.

- Kẻ nào không giữ bí mật, kẻ đó sẽ phải chết. Đó là hình phạt dành cho những kẻ phản bội.

- Cậu đã biết toàn bộ âm mưu của chúng đối với Mỹ Lâm? - Bách nghiêng rặng và âm thanh từ cổ họng anh bỗng phát ra thành tiếng rít. Anh đưa bàn tay như gọng kìm vào yết hầu Kim khiến hấn ú ớ vì ngạt thở.

- Không... không... - Kim lắp bắp không thành tiếng nhưng cố gắng nói một thôi một hồi trước khi gọng kìm kẹp làm hấn tắc thở. - Anh và Mỹ Lâm đều đối xử tốt với em, em không làm gì để hại cô ấy. Em hoàn toàn không biết gì về chuyện này. Tất cả những ghi chép hồ sơ vụ án của anh, em đều không báo cáo lại với Johnny Huỳnh. Nếu hấn biết anh đã tìm ra được ngân ấy thông tin, chắc chắn... anh... sẽ không còn đứng đây nói chuyện được với em thế này đâu...

Gọng kìm rời dần ra, để lại hai dấu bầm đỏ trên càn cổ trắng bóc của hấn. Kim ho rũ rượi, gập người lại để ho, ánh mắt nhìn Bách chỉ sợ hãi mà không hề oán thán.

- Còn Lê Hà?

- Ôi... - Kim ôm đầu. - Cả huyện người hỏi em về một mục Lê Hà mà em hoàn toàn không biết. Em đã bảo tất cả là do họ tưởng tượng ra. Johnny sống một mình. Em đã sang nhà anh ta một vài lần nhưng không bao giờ thấy bóng dáng phụ nữ ở đó. Hơn nữa, Johnny ghê sợ phụ nữ. Đã bảo rằng anh ta sẽ mắc ói nếu như chỉ cần nhìn thấy hai kẻ hôn nhau. Làm sao có chuyện anh ta chung chạ với một mục đàn bà nào đó. Hoang đường anh ta căm thù mọi hành vi giao cấu, dù là ở người hay gia cầm, bò sát. Đúng vậy, phải dùng từ căm thù mới là chính xác.

Đến đây thì Bách phân vân, anh tin rằng Trần Hồng Kim đang nói thật, và anh không ngại thể hiện quan điểm này.

- Kevin, tôi tin cậu. Hoàn toàn tin tất cả những gì cậu vừa nói. Tôi tin cậu là một nạn nhân thiếu khôn ngoan, và sẽ cố gắng bằng mọi cách tác động lên thẩm phán để cậu được giảm mức án tối đa.

Bách nói bằng vẻ chân thành, và khi anh gọi cái tên Kevin, dường như đã khiến hấn cảm động. Trong đôi mắt của kẻ tứ cố vô thân, bỗng ánh lên một tia hy vọng trong vài khoảnh khắc.

- Giờ thì cậu nói cho tôi biết, ngày giờ và địa điểm tiến hành nghi thức tế thần của giáo phái Durga. - Bách nói ngắn gọn, quyết định đánh đòn cân não.

Kim co rúm lại, mắt nhắm nghiền sợ hãi, như một đứa trẻ nhút nhát đang hoảng hốt trong bóng tối.

- Em không biết, từ lúc Johnny bỏ trốn, em không thể liên lạc với anh ta.

- Cậu biết hết tất cả. Chỉ là cậu, giống như những Người truyền tin khác, cũng tin rằng sức mạnh vô song đến từ trinh nữ tế thần sẽ cứu rỗi cậu thoát khỏi ngục tù. Và cậu cũng đang hồ nghi chờ đợi thời khắc ấy. Cậu chờ đợi Lord hay Durga sẽ bá chủ thế giới và giúp cậu ra khỏi đây đúng không? - Bách nói bằng vẻ nghiêm túc không chút gì giễu cợt. Anh quyết định dứt điểm đòn cuối khi nhìn thấy hai lòng bàn tay đang siết lấy nhau, biểu hiện của kẻ nao núng. - Cậu thử nghĩ xem, tại sao Durga đầu độc tất cả mọi người bằng Mắt Xanh trong khi chính bản thân hấn lại không sử dụng? Cậu nghĩ sao khi hấn không tàng trữ một vẩy ma túy nào mà đẩy hết sang cho cậu. Bốn kilogam ma túy. Một phần nhỏ của chỗ ấy cũng đủ giúp cậu lên ghế điện dù cậu có xách tôi đi bất kỳ đâu ở châu lục này. Johnny Huỳnh là kẻ khôn ngoan. Một con cáo già, nhưng yếu ớt và bất lực nếu không có thứ vũ khí giết người đó trợ giúp. Chúng sử dụng Mắt Xanh làm vũ khí, và cậu thì bung bê vũ khí cho chúng để phục vụ công thức hủy diệt thế giới. Tôi tin cậu, và mong cậu hãy tin tôi, tôi sẽ giúp cậu được nhiều hơn Durga và linh hồn trinh nữ ghép lại từ những xác chết. Tôi sẽ giúp cậu, như những gì mà chúng tôi đã làm đối với cậu suốt vài tháng qua. Mẹ tôi, bà yêu quý cậu còn hơn cả con đẻ và cậu đã làm bà ốm liệt giường.

Kim thần thờ như đang phiêu diêu ở một cõi nào không có phòng tạm giam, chán song sắt han gỉ, Johnny Huỳnh, những túi bột xanh lấp lánh như một thứ mỹ phẩm tô điểm cho đôi mắt của người thiếu nữ, và cả những ngày rạ rập đói ăn nhọc nhằn trên đất khách quê người. Hấn nói khẽ, tựa nỗ lực cuối cùng của sự hèn nhát cố hữu từ cha sinh mẹ đẻ:

- 12 giờ đêm nay. Trong một tư gia ở thị trấn Tháp.

Trước khi Bách khép lại cánh cửa gỗ màu xanh lá đã bạc màu, Kim chợt buột miệng:

- Chị Mỹ Lâm...

Bách giật nảy mình.

- Cậu muốn nói gì với tôi?

- À không... - Kim cụp đôi mắt xuống như gắng kìm chế một điều gì đó. - Em chỉ... chỉ muốn nói là... em mong cho chuyện đó đã không xảy ra...

Bách cố gắng tìm một nét gian dối trong đôi mắt buồn bã của hấn, người mà thực kỳ lạ là đã sống cùng anh ngần ấy ngày dưới một mái nhà, trước khi quản

giáo bước vào để đưa hắn trở lại phòng tạm giam. Khi rời khỏi nơi giam giữ những tội đồ đang chờ phán xử, Bách hầu như đã biết đích xác Durga là ai. Những đôi mắt hiện lên giữa vệt sương mờ của một sáng mùa đông giá lạnh, rồi mơ hồ chập làm một. Đó chính là vẻ quen thuộc khó hiểu mà anh vô tình nhiều lần bắt gặp nhưng chưa thể lý giải. Song vẫn còn một câu hỏi nữa, Lê Hà là ai? Lê Hà là Durga. Johnny Huỳnh cũng là Durga. Chúng là một cặp bài trùng ma quỷ mà ngay cả kẻ thân cận như Trần Hồng Kim cũng không thể nhận ra?

Chương 33

Hành Lễ

Thị trấn Tháp nằm bên bờ sông Cầu, ba thế kỷ trước từng là thủ phủ của một huyện trù phú tập trung những nghệ nhân làm gốm giỏi nhất nước. Huyện Hồ Tháp dân cư đông đúc, tấp nập xà lan đến đánh hàng để chở về các thị thành, làng quê giàu có và những thương cảng sầm uất tàu buôn ngoại quốc. Chỉ các gia chủ sang trọng mới dám trưng bát đĩa Hồ Tháp và trang trí nội thất bằng long đình, lư hương, lộc bình tráng men lam. Thời thời thế thế, thương hiệu lẫy lừng miền Bắc Bộ chỉ còn lại mang máng trong trí nhớ mờ mịt của những người sinh từ đầu thế kỷ trước. Nghệ nhân Hồ Tháp nhìn gốm sứ Trung Quốc vừa tinh xảo, vừa đa dạng kiểu dáng lại rẻ tiền mà muốn khóc. Chính sách hạn chế thông thương của nhà Nguyễn bổ sung thêm cấp độ buồn thảm cho bức tranh xuất khẩu gốm của Hồ Tháp. Nghệ nhân Hồ Tháp dù có khéo tay đến mấy cũng không thể cạnh tranh nội địa với các làng nghề được thiên nhiên ân huệ cho những mỏ sét trắng không lồ và chẳng thể chen chân nổi với những đồ dùng tân thời chế từ thủy tinh và nhựa cứng. Lâu ngày, bàn xoay, tạp dề và dụng cụ cắt xén mọc rêu, han gỉ ngoài vườn. Cư dân Hồ Tháp đổ đi tứ xứ tìm việc, cam lòng làm phụ hồ cho người Trung Kỳ, giặt giũ quần áo cho kẻ Nam Kỳ thay vì hành nghề thẩm mỹ cao quý của tổ tiên truyền tụng. Trong những ngôi làng Hồ Tháp, thừa thớt người tráng kiện. Kẻ trung niên còn sót lại giữa làng nghề kỳ cách ngôi be trạch và nung khuôn vài sản phẩm duy nhất còn bán được, ấy là tiểu sành. Rồi đến cả tiểu sành cũng ế. Người làng lấy tiểu hồng lỏi ra ghép lại trát bùn thành tường nhà và hàng rào. Khách thập phương bước trên con đường làng ẩm đạm thấy toàn tiểu sành chồng chất. Tiểu sành ế khách nhưng nhân tiện tiếng quen, người Hồ Tháp mở rộng buôn bán thêm các sản phẩm liên quan đến tiểu sành.

Phan Đăng Bách và Tú đen đi trên một chiếc xe Toyota có màu sơn đã chuyên cháo lòng. Từ ngã vào huyện lỵ, họ rùng mình khi nhìn thị trấn Tháp ủ ê trong chiều muộn. Cách địa giới trung tâm thành phố có bốn chục cây số, nhưng Hồ Tháp giống như một chiều không gian khác. Tất cả những căn nhà mặt tiền phố đều dành để kinh doanh, nhưng chỉ vài mặt hàng duy nhất: quan tài, bia mộ, tiểu sành, phướn tang và khăn xô. Nổi lên giữa những căn nhà tầng tầng là hai công trình bốn tầng dựng sát cạnh nhau, phô trương kiến trúc Gotik, và trên mái vòm xanh coban sặc sỡ, họ treo tấm biển lớn bằng phong chữ ưa nhìn: Dịch vụ Tang lễ trọn gói. Tầng tầng lớp lớp quan tài đồ chót chồng lên nhau, những phướn tang đen dựng làm mẫu phần phật theo chiều gió và các bia mộ chưa có chủ kéo dài hàng cây số khiến khách đi ngang đường quốc lộ chỉ muốn quát ga số cao nhất sao nhanh thoát khỏi hình ảnh tang tóc, u ám của phố tháp. Cứ như

thể thị trấn này tập trung cung cấp sản phẩm tang lễ cho toàn thành phố và các vùng lân cận. Năng suất cuối ngày khiến những dãy quan tài thêm thể lương và khuôn mặt buồn rười vì khách của các chủ hàng nhập nhao trong bóng tà. Theo kế hoạch, họ chia làm hai mũi: Bách và Tú đen mặc thường phục đi đường quốc lộ, còn đội đặc nhiệm sẽ theo đường phụ len giữa các cánh đồng để khỏi thu hút sự chú ý. Tuy nhiên, để xâm nhập vào buổi hành lễ trong lót của Trần Hồng Kim, chỉ một người duy nhất là Bách, không áo chống đạn, vũ khí và điện thoại. Vì vậy mức độ nguy hiểm đối với anh được đánh dấu ở mức tối đa.

Toàn bộ quãng đường dài, hai người đồng đội không nói với nhau lời nào, ngoài sự căng thẳng trước mặt nhiệm vụ nặng nề thì Tú đen dường đã quá quen với thái độ vô cảm của Bách mấy ngày nay. Đối với Bách, thế giới xung quanh anh trở thành một mặt phẳng được tráng gương chẳng thể va chạm và anh bị nhốt trong một khung ảnh ảo, ở đó Bách được trò chuyện, được yêu thương và miễn trừ đau khổ. Tú đen thì chưa phút nào dứt đầu óc khỏi những ý nghĩ duy nhất, anh vẫn trù tính tới lui cái kịch bản không thể bỏ sung và thay đổi. Họ đã có được những thông tin mật thiết từ địa chỉ e-mail mà Trần Hồng Kim đã cung cấp cho họ khẩu lệnh. Diễn đàn chỉ là nơi để phát đi thông tin chung. Hộp thư điện tử mà mỗi thành viên đều được sở hữu password mới là kênh liên lạc chính của giáo phái, trong đó họ tìm thấy vô số những bài giảng đạo cuồng của tà giáo. Ở chỉ dụ cuối cùng, Durga thông báo việc chuẩn bị cho kiến tạo và tái sinh đã hoàn tất. Một sơ đồ dẫn đường đính kèm và văn bản, và số 12 được đánh dấu trong một mặt trăng. Cái mà Trần Hồng Kim cầu kỳ gọi là “tư gia” không hiểu sao lại nằm giữa cánh đồng, nó hiển thị là một chữ thập đỏ không bị thứ gì chèn lấn xung quanh trên bản đồ, ngoài ký hiệu hình tháp cách dấu thập một quãng ngắn và hình tròn nằm ngay bên cạnh tháp. Kèm theo là những chỉ dẫn nghiêm khắc về những gì không được phép mang theo và nơi hành lễ và cách đọc mật khẩu cho người gác cổng. Kim nói rằng đêm nay sẽ có 111 thành viên tham gia tế thần. Phần lớn đều không biết mặt nhau và thậm chí không ai biết mặt Durga. Sự phối hợp nhịp nhàng và kỷ luật của chúng theo một gắn kết chặt chẽ chủ yếu dựa vào hoạt chất bí ẩn của Mắt Xanh và cảm thức tâm linh cuồng tín. Giống như thể trong chất hướng thần Blue Eye đã cài đặt sẵn một mã số không thể nhìn thấy dưới kính hiển vi để giáo chủ của hội kín có thể chỉ đạo từ một góc vô hình trên Trái đất. Tất cả các loại ma túy gây ảo giác điên cuồng đang hủy diệt thế giới, hủy diệt những cơ thể tráng niên và tâm hồn khỏe mạnh. Nhưng Blue Eye, dường như được tạo ra để hủy diệt chính linh hồn họ, biến họ thành những tên sát nhân máu lạnh điềm tĩnh và chuẩn xác. Bao nhiêu phần dân số sẽ thui chột tinh thần và thể xác, bao nhiêu trái tim tươi trẻ kết thúc vòng đời của mình bằng một cơn sốc thuốc vì những hợp chất chỉ được tình cờ tạo ra từ một cuộc thí nghiệm trong phòng hóa học hay do chủ đích hủy diệt của một nhà khoa học điên. Durga và Lord muốn như thế, chúng lập đích xóa sổ thế giới đang diễn ra yên bình của nhân loại và thể vào đó là một kỷ nguyên chỉ tồn tại những kẻ tự nhân đôi tế bào của chính mình. Chúng thu thập nô lệ thông qua

chất độc đang ngày một cải tiến và sáng tạo nó dưới một cái tên mỹ miều. Chúng sử dụng chính lợi nhuận khổng lồ từ Blue Eye với mục đích vô cùng nguy hiểm: Không phải nhằm làm giàu cho bản thân mà duy trì một mật quỹ để điều phối hệ thống câu lạc bộ nhằm hủy hoại thế giới. Durga cho rằng loài người phần lớn là những động vật bệnh hoạn nhưng chính hấn mới là kẻ biến thái. Và Phan Đăng Bách chuẩn bị rơi vào giữa hang ổ của một giáo phái tâm thần.

Sau khi thống nhất lựa chọn một người mang mật mã Valeriya 382, số thứ tự gia nhập hội kín của Trần Hồng Kim, không ai ngoài Bách có vóc dáng cao lớn và nước da trắng từa tựa như gã em họ họ. Điều khác biệt duy nhất là trước đây Kim vốn có một nhân dạng gầy gò thiếu sức sống, nhưng quãng thời gian suy sụp tinh thần đã tự nhiên đào thải bớt 5 ký lô cho Bách, khiến anh chỉ cần nhờ cậy đến một phù thủy hóa trang là đã có ngoại hình y chang như Kim, cũng hốc mắt thâm quầng, sống mũi gãy và cái cằm hơi nhô ra một cách bất thường. Bách mặc quần áo của hấn và choàng thêm chiếc áo nhung đen, đồng phục mà các thành viên hội kín nhận được qua đường phát chuyển bưu điện. Đó chỉ là một tấm vải lớn bằng chất liệu nhung the với những mảng bóng sáng. Nó được kéo chun một đầu bằng những đường may sơ sài tạo thành chiếc mũ trùm và thắt nút nơi cổ với một nơ nhún màu đỏ. Thêm vào đó còn một đôi ủng đen và chiếc mặt nạ cùng màu. Toàn bộ ban chuyên án vui mừng ra mặt khi nhìn thấy những gì trong gói bưu phẩm, đó chẳng phải là công cụ giúp cho màn giả trang của Bách được hoàn hảo hay sao.

Lúc xe đi ngang qua trung tâm thị trấn, họ nhìn thấy một tòa tháp lớn đàng xa, phía trước một ngọn núi thấp. Nó được xây bằng gạch đỏ nhưng thời gian đã khiến màu gạch không còn tươi non mà đã xỉn quạch như đất nện, và từ những kẽ hốc nứt nẻ, dương xỉ mọc chum quăn lấy đám rêu mốc trên tường tháp. Chiều tàn đã chẳng thể vớt vát ánh dương đang dần chuyển màu tím ngắt. Nó làm ngọn bảo tháp không lồ cô đơn giữa một vùng bình nguyên yên ả và buồn tẻ đến quặn lòng. Tiến lại gần, bóng tháp soi thẫm xuống lòng hồ mà ban ngày sẽ xanh biếc nhờ màu sắc của các loài thủy sinh mọc dưới đáy nước. Tên gọi Hồ Tháp bắt nguồn từ hình ảnh giản đơn này. Ngọn tháp đã đứng đó từ nhiều thế kỷ, bên trong đặt bát nhang thờ ông tổ nghiệp, huyền thoại về một vị sứ thần lĩnh nhiệm kỳ ở Bắc Tống từ thế kỷ 12, ông đã học được nghề gốm của người sở tại và truyền lại cho những cư dân nơi ông đã sinh ra. Vị tổ nghiệp uyên thâm đó sau trở thành Thành hoàng làng và được thờ phụng bên trong ngọn tháp. Nhưng lần hồi, đồ gốm kém, người ta lãng quên dần công ơn của tổ nghiệp như một sự bạc bẽo cố hữu của nhân gian, thậm chí đôi lúc còn oán hờn thần tổ sao không dạy cho họ nghề gì thiết thực hơn để có thể bán buôn vĩnh cửu. Tháp thờ bị bỏ hoang, phần nữa cũng vì quá cách xa khu dân cư. Dơi, nhện và chuột ung dung ở trong bảo tháp, ăn những món đồ thặng hoặc có người làng sùng tín mang vào vái lễ. Từ bảo tháp đi bộ mười phút xuyên qua cánh đồng sẽ đến nơi

hành lễ mà Durga đã đánh dấu trên bản đồ. Tú đen và Bách tạm lấy cứ điểm này làm đài quan sát. Bên trong tòa tháp có một cầu thang xoắn bằng gạch nung dẫn tới đỉnh. Họ bắt đầu trèo lên với một cây đèn pin. Mùi ẩm mốc bết dính trong không gian hẹp đầy phân dơi và mạng nhện liên tục vướng vào mặt khiến cả hai bắt đầu thấy khó thở. Những con dơi bị quấy rầy vì ánh sáng và tiếng ồn giận dữ đập cánh phành phạch rồi tẩu thoát lên cao hơn, nhưng dù thế nào cũng vẫn bị hai kẻ lạ mặt dồn đuổi từ phía sau.

Cầu thang có độ hẹp chỉ vừa một người đứng, và nó dốc xoắn đến mức người trèo thang luôn thấy những khúc quanh của tường gạch dán vào mặt mình bức bối. Chính vì cơ chế tròn ốc này mà họ cảm thấy hơi chóng mặt, tựa bị giam cầm trong một địa đạo kín bưng dưới lòng đất, chỉ có điều cái đường hầm dốc đứng trên lưng chừng trời như không có điểm dừng. Sự thiếu không khí, tiếng đập cánh âm ỉ của loài dơi ở phía trên và mùi phân của chúng khi, tiếng họ thấy đầu mình bị chèn ép muốn nổ tung. Tú đen điên cuồng leo nhanh hơn trên những bậc xoắn. Anh muốn thoát khỏi cái địa ngục này. Nhưng rồi họ cũng chạm trán bầy dơi, theo một cách vô cùng khó hiểu, tại sao thấy động chúng không bay ra khỏi đây mà cứ bám chặt lấy những khúc cầu thang này? Cuối cùng thì họ cũng nhanh chóng có câu trả lời khi lên đến đỉnh tháp. Một cánh cửa gỗ đóng kín đã ngăn không cho bầy dơi tẩu thoát và đó chính là nguyên nhân khiến cả quãng leo trèo của họ bị thiếu ô xy đến thảm hại. Nhưng cánh cửa cũng quả là một mối lo ngại, nó buộc họ phải quay lại mặt đất để tìm kiếm một đài quan sát khác hay sao? Bách không nhìn thấy gì vì bị Tú đen án ngữ trước mặt.

- Có một cánh cửa có khóa và ta sẽ phải phá nó ra. - Tú đen thông báo và rút con dao dắt dưới má ửng với độ sắc nhọn có thể gây sát thương nguy hiểm cho địch thủ trong một phần nghìn giây.

- Tôi có giúp được gì không?

- Không cần, anh cứ rọi đèn bên dưới là được rồi.

Lũ dơi lách qua vai Bách để quay ngược trở lại nhưng vài con

lì lợm vẫn bám chặt lấy bức tường dưới chân anh. Những đôi cánh mềm nhũn của chúng quẹt phân phật trên má mỗi lần bay qua. Ô xy càng lúc càng trở nên khan hiếm. Tú đen thấy mình khát khô cổ. Anh cố gắng lách mũi dao vào ổ khóa đồng xanh lét vì lên men rỉ, mồ hôi vã ra như tắm.

- Được rồi. - Tú đen thông báo đồng thời mở ào cánh cửa.

Âm thanh kễ kẹt vang lên cùng lúc với tiếng đập cánh loạt xoạt của loài dơi. Chúng tạm rời nơi trú ẩn quen thuộc bằng cách bay qua các ô hồng bé xíu trên đỉnh tháp. Hơi lạnh ùa vào dễ chịu xua tan thứ mùi ám khí của những giống loài ưa bóng tối. Nơi cao nhất của ngọn bảo tháp là một hành lang tròn lát gạch

chật hẹp, có lẽ cả thế kỷ chưa có người bén mảng. Bách và Tú đen, mỗi người tì vào một ô cửa sổ và quan sát đích ngắm của họ bằng ống nhòm hồng ngoại. Giờ mới sáu rưỡi tối nhưng tiết đông chí, bóng đêm sập xuống nhanh chóng. Nó nhanh chóng cuốn toàn bộ cây cỏ thực vật ở vùng bình nguyên vào một màu đen huyền bí. Durga chọn điểm tế thần là một công trình cũ kỹ từng là nhà máy xát lúa từ hồi hợp tác xã. Đã có một đồng đội của họ trình sát từ đầu giờ chiều, kết quả báo lại được trình bày bằng hình ảnh và những thông tin gạn lọc từ hồ sơ địa phương. Nhà máy xay xát đã thông qua nhiều lần thay đổi mục đích sử dụng. Đầu tiên nó được xây dựng thô sơ vuông thành sát cạnh để làm kho chứa nông phẩm, trước khi trở thành một nhà văn hóa xã, rồi quay về làm xưởng xát lúa. Cách đây sáu tháng, có một họa sĩ đã thuê lại nó từ ủy ban với giá rẻ mạt. Anh ta giải thích là để làm không gian trình diễn đương đại và trưng bày nghệ thuật sắp đặt ủy ban xã chẳng hiểu nghệ thuật đương đại hay sắp đặt là trò quỷ quái gì nhưng dầu sao cái nhà cấp bốn ọp ẹp bỏ hoang ấy mà cũng được một món tiền cho ngân quỹ. Ông ta mừng rỡ thông báo ngay trong buổi họp chiều hôm ấy và lập tức ký quyết định cho thuê. Nghệ sĩ đương đại sửa sang lại như trong tấm ảnh chụp của trình sát, chỉ xây thêm cánh cổng gỗ cao chừng ba mét và một hàng rào bao quanh cái kho cũ bằng vật liệu truyền thống của Hồ Tháp. Bức cảnh toàn chụp từ góc chéo, cho thấy tổng quan của công trình, là những tiểu sành chông chắt cao vọi che kín tận mấy nhà, trông như một nấm mồ tập thể được nghệ sĩ thị giác sắp đặt cho khéo. Trong họp đồng cho thuê sao lại từ ủy ban, bên B đứng tên nghệ sĩ đương đại một cái tên quen thuộc với tất cả ban chuyên án: Johnny Huỳnh.

Có lẽ thời gian chờ báo cáo quá khẩn cấp nên trình sát đã không thể chụp được bức toàn cảnh của kho chứa từ góc đẹp nhất là tận đỉnh bảo tháp. Ở tầm cao lưng chừng núi, họ có thể tận mắt nhìn thấy khoảng sân cỏ mọc lút đầy len giữa bức tường nhà cũ kỹ và chắt ngắt những tiểu sành. Xung quanh là cánh đồng bỏ hoang và một bãi tha ma lâu đời đến nỗi nhiều nấm mồ đã hóa thành vô chủ. Họ ăn tạm bữa tối khô khốc tận đỉnh tháp, trong hơi lạnh căm của đêm cuối tháng và giữa tiếng gió cũng xoáy ốc như lối đi của những bậc thang.

- Cậu thử nghĩ xem, tại sao chúng lại chọn một nơi lộ liễu thế này? Xung quanh chẳng có gì che chắn cả, độc đồng không mông quạnh. Bất chợt Bách thì thào.

- Em cũng đang chờ anh trả lời câu ấy đây. - Tú đen cũng nói rất khẽ. Hơi thở của họ trông như một làn khói mỏng trong sương lạnh. - Có gì đó không bình thường trong cách chọn địa điểm của chúng.

Quãng 10 rưỡi đêm, họ thấy bốn bóng đen xuất hiện từ bên trong, đều mặc áo choàng, giống hệt thứ mà Bách đang chuẩn bị khoác lên người. Chúng đứng bất động bên trong cánh cổng cao nghệu như một lũ thần ngục trung thành và vô cảm. Khi kim giờ tiếp tục chạy đến số 11, họ bắt đầu thấy những bóng đen

chậm chậm di chuyển trên cánh đồng. Chúng xuất hiện từ mọi ngả nhưng đều tụ về khu vực nhà kho. Áo choàng của chúng bay phấp phật trong gió và khuôn mặt không thể định dạng vì những chiếc mặt nạ bịt kín. Bách nhìn bầy kền kền đang dịch chuyển, cảm thấy chóng mặt vì toàn bộ máu huyết đã dồn lên tận đỉnh óc. “Mi ở đâu, Chopin?”

Anh bắt đầu đứng dậy, chuẩn bị lên đường. Tú đen vẫn ngồi lại đây, còn Bách sẽ phải xuống chân tháp, và nhập vào lũ hình nhân đang lù lù như những thân ma sống. Bách xỏ chân vào ủng, mặc áo choàng, kéo mũ lên kín đầu đeo mặt nạ. Giờ thì anh đã giống hệt một kẻ trong bọn chúng, một bóng ma không nhân dạng. Bách tụt xuống cầu thang xoáy ốc, và chỉ trong nháy mắt, đã biến mất vào đêm tối.

Bách chỉ còn cách bức tường tiêu sành vài chục mét. Anh căn đúng thời điểm đồng người nhất mới xuất hiện. Để tránh gây sự chú ý khi mà tòa nhà ở giữa một cánh đồng trống huếch, chúng không bật đèn, cũng không sử dụng đèn pin hay bất cứ dụng cụ nào hỗ trợ ánh sáng. Thứ duy nhất giúp chúng có thể nhận diện lẫn nhau và khỏi vấp ngã trên đường là ánh trăng. Trăng rằm lạnh lẽo tỏa ánh tím ngắt xuống những bóng đen đang xúm xít quện vào nhau như một bầy dơi. Chúng đứng sấp hàng trước bốn tên gác cổng đeo mặt nạ đen. Chẳng khó khăn gì khi nhận ra các loại vũ khí đang trôi lên dưới lớp vải áo choàng của lũ thần ngục. Chúng đứng câm lặng như thể bên trong chỉ là một cục sắt biết cử động. Một tên cầm danh sách theo thứ tự của bảng chữ cái được viết bằng bút dạ quang. Bách nghe thấy những các tên quen thuộc được xướng lên bằng nhiều âm vực. Chúng tụ về từ các miền khác nhau, Bách thầm nghĩ.

- Sun Ra 424.
- Jemima 175.
- Miyazawa 411.

Sau mỗi lần xướng tên, gã thần ngục lại phẩy bút dạ quang vào danh sách để thực hiện việc điểm danh và kiểm soát sự xâm nhập bất thường của những kẻ lạ mặt, đồng thời gã bên cạnh đưa tay ra hiệu cho hội lên bước vào trong.

- Edward Gorey 286.
- Poundstone 94.

- Morrissey 23.

Một giọng trầm khàn cất lên và Bách thấy năm đầu móng của mình bám chặt vào lòng bàn tay. Morrissey, kẻ sát nhân đã giết hại Mỹ Anh chỉ để lấy đi một ngón chân út. Morrissey có thân hình nhỏ thó như một gã người lùn và tấm áo choàng lụng phùng càng khiến hắn trông giống một con quỷ tí hon. Sau cái khoát tay của tên gác cổng, hắn nhanh nhẹn biến mất vào cánh cửa đang hé mở. Hắn mang mặt số 23, nghĩa là một trong những hội viên gia nhập sớm nhất của giáo phái.

- Simone Weil 291.

- Otto Warburg 187.

- Artemis 15.

Artemis, mi sớm phải bị đọa đầy dưới âm phủ. Sẽ chóng thôi, chúng ta sẽ gặp nhau. Đích thân ta sẽ thăm vấn mi và sẽ cho mi phải ói ra máu. Cái dáng cao gầy lênh khênh của hắn khuất sau cánh cửa. Chỉ còn một tên nữa là đến lượt Bách, trong khi sau lưng anh còn một hàng dài chừng ba chục áo choàng đen nữa.

- Chopin 8.

Mãi mãi Bách không bao giờ quên được cảm giác này. Khi âm thanh cụt ngắn lạnh lẽo lan tỏa lên mọi giác quan như tiếng cưa kéo kẹt của một gã đồ tể. Chiếc áo choàng đen của hắn quệt vào anh khiến Bách có thể thấy được mùi tử khí đang thoát ra từ cơ thể hắn. Giống như một người đang bị loài bò sát hung tợn gặm nhấm dần từng thớ thịt mà phải ngồi im bất động để chiêm ngắm, Bách thấy mình gần như hóa điên với nỗ lực giữ nguyên vị trí của đôi tay run rẩy dưới lớp áo choàng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh cố gắng ghi nhớ dáng hình của hắn, đôi vai to bè một cách bất thường, thô kệch như dáng vóc một con đười ươi trong bức vẽ sinh học. Chopin, kẻ phẫu thuật biến thái đã mất hút sau cánh cửa. Giờ là lúc Bách đối diện với tên thần ngục.

- Valeriya 382.

- Nhắc lại.

Hai kẻ gác cổng chỉ cách khuôn mặt Bách vài gang tay. Đôi mắt chúng xoáy vào chiếc mặt nạ của anh, có lẽ vì giọng nói khác thường trong giây phút thiếu bình tĩnh, không phải do hãi sợ mà chỉ là anh đang cố tìm chế để khỏi lật tung chiếc mặt nạ của Chopin xem hắn là giống loài gì trước khi đưa bàn tay gọng kìm vào cổ hắn đến tắc thở. Cũng nhờ lòng căm giận át đi sự hồi hộp mà Bách lột phát chiếc mặt nạ, phô khuôn mặt trắng bệch với hai hốc mắt được hóa trang cho sâu trũng như một con bệnh. Anh rít lên khó chịu.

- Valeriya 382.

- Xin lỗi. - Gã gác công lúng túng xoa tay. - Anh vào đi.

Bách bước vào bên trong, qua cánh cửa gỗ là đến khoảnh sân đầy cỏ dại. Cửa ra vào có lẽ đã từng rất ọp ẹp giờ được thay bằng tấm kim loại có độ bền đáng nể. Nó chỉ được hé ra chút xíu đủ chỗ cho một người lách vào để ánh sáng lờ mờ bên trong khỏi lọt ra ngoài. Một gã thân ngực khác làm việc đó cho anh trước khi nhanh chóng khép lại cánh cửa. Bách đã lọt vào trong xưởng xay xát. Anh kinh hãi mở to mắt. Cả nhà kho rộng năm trăm mét vuông, ngoài anh và hai gã thân ngực, còn thì trống trơn không có một ai, không một đồ vật, không một dấu vết, chỉ rải rác rơm khô tèn tèn như thể ngày hôm qua kho chứa nông phẩm vừa được chở đi hết sạch. Ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn led duy nhất khiến Bách căng hoa mắt và hoang mang tột độ. Giống như thể tất cả bọn áo choàng đen đích thị là một lũ phù thủy. Chúng bước qua cánh cửa thần bí và hô biến. Mất tích. Tuy nhiên anh bắt đầu nhận ra còn hai gã thân ngực đang đứng ở góc cuối nhà kho, nơi mà ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn vươn tới một cách khó khăn. Bóng đen của chúng lơ lửng trong không gian nhờ nhờ. Một tên vẫy tay ra hiệu cho anh tiến lại gần. Bách bước về phía cuối căn nhà, trong dáng điệu dứt khoát và rắn rỏi để che giấu đôi bàn tay đã bắt đầu vã mồ hôi. Tất cả bọn chúng đã biến đi đâu, trong khi ngôi nhà chỉ một cánh cửa duy nhất mà anh vừa bước qua? Theo phản xạ anh nhìn lên mái trần lợp ngói. Rất nhiều viên mới toanh đã được lợp lại và những thanh rầm có màu gỗ mới chứng tỏ cũng vừa được gia cố cho khỏi đổ sập. Chúng không bay qua mái nhà, cũng không thể chui xuống đất hay đi xuyên tường. Liệu đây có phải là một cái bẫy, hay anh vừa bị hứng thuốc mê nên gặp ảo giác?

Lớp hóa trang của anh càng lúc càng trở nên khó chịu. Chúng khiến cơ hàm anh cứng lại và tấm độn răng nhòn nhột khô xít ở trong lòng. Bách đã tiến gần đến gã thân ngực, trong khi anh cảm thấy nhiều bước chân đang lộp bộp phía sau, có lẽ là những áo choàng đen khác cũng vừa bước vào. Một gã có thân hình khổng lồ đưa bàn tay đeo găng đen thô bạo thọc vào những vị trí nghi ngờ nhất trên cơ thể Bách để nắn bóp. Gã làm việc một cách tỉ mỉ còn hơn cảnh sát chống bạo động đang canh giữ tòa quốc hội. Không tìm thấy vũ khí, điện thoại hay một thiết bị truyền tin nào, hấn khoát tay ra hiệu. Gã bảo vệ cao lớn còn lại khom người kéo mạnh một thứ gì đó, lập tức mặt đất toác ra một lỗ hổng. Bách rùng mình. Đội đặc nhiệm chưa lường trước được vấn đề này. Đây là một cửa hầm bí mật dẫn vào lòng đất và nó được ngụy trang khéo đến mức dù biết chắc trên nền đá hoa đang tồn tại một cánh cửa cũng khó lòng tìm thấy. Đồng đội của anh có hai trăm người, ần nấp rải rác quanh những quả đồi lân cận. Họ sẽ áp sát nhà kho sau khi những tên áo choàng đen đã vào hết bên trong, và giờ G được thỏa thuận là lúc 0 giờ. Họ sẽ ập vào, bất thành linh khiến ngay cả những tên gác công cũng trở tay không kịp. Và nhiệm vụ của Bách là làm chứng cho những gì anh nhìn thấy để phòng chúng phi tang khi có báo động. Nhưng kế hoạch của họ

quả sẽ gian nan hơn rất nhiều, không chỉ đơn thuần là tấn công nhanh gọn ngay khi những tên gác cổng chưa kịp định thần và ép gã còn lại mở cánh cửa bên trong để không chế toàn bộ lũ áo choàng đen không vũ khí. Bách hình dung họ sẽ kinh ngạc đến thế nào khi nhà kho trống trơn như có phép thần, và chắc chắn hệ thống báo động bên dưới sẽ giúp chúng có thời gian tỉnh trí để đối phó. Tất nhiên sau đó, tính mạng của anh khó được bảo toàn. Bách đã bị đẩy vào một dây chuyền tự động, anh không thể lùi lại hay chạy ra ngoài hét to cho những đồng đội biết. Trong khoảnh khắc, anh tụt xuống hầm sau cú ẩy nhẹ của gã thần ngục mà không hề biết có thứ gì đang ẩn chứa dưới lòng đất.

Một cầu thang gạch bắc tận đáy hầm. Những bóng đèn chạy pin được treo lên tường để lấy ánh sáng. Giờ anh đang ở một hành lang sâu hút. Nó hẹp và thấp đến nỗi khi bước nhanh hai vai anh bị quệt lên bờ tường, còn mái trần ốp gỗ chỉ cách đỉnh đầu anh một gang tay. Hành lang xây kiên cố, nhưng cũ kỹ, chứng tỏ nó không được tạo ra nhờ Durga mà đã từng tồn tại trước đó từ rất lâu rồi. Không như những địa đạo đất nền thô sơ. Đường hầm được lát gạch ba bề bằng nguyên vật liệu cổ xưa của Hồ Tháp, những viên gạch nung màu da lươn được truyền tụng rằng sẽ tồn tại tới vài trăm năm mà chẳng mấy may sứt mẻ nếu không có một quả bom dội vào. Anh thấy một khúc ngoặt vuông góc bên tay phải. Bách rẽ theo lối đi thuận và lập tức bắt gặp một áo choàng đen với đôi vai to bè phía cuối đường hầm. Hắn chỉ cách anh có vài chục mét. Chopin. Bách thấy mình khó thở trong cái địa đạo tù bức này. Dáng đi của tên đồ tể điềm tĩnh như lối một gã đao phủ đang đến đài hành quyết những tội nhân bị giam giữ dưới hỏa ngục. Có tiếng áo choàng lật phật đằng sau. Bách rảo nhanh mà không ngoái đầu nhìn lại. Chúng là những ai? Buddha? Athena? Theresa hay Paul Erdos? Bất chợt Chopin mất hút vào những bức tường. Mãi sau anh mới phát hiện ra một cầu thang nữa ở cuối đường, nó tiếp tục dẫn sâu xuống lòng đất.

Bách thận trọng dò trên những bậc gạch hẹp, thậm chí còn không đủ chỗ cho chiều dài của bàn chân anh. Tiếng ủng da gõ lộp bộp trên đầu Bách. Những áo choàng đen khác đã sắp hàng sau lưng để xuống thang, lặng lẽ không giao tiếp và chào hỏi, cách thức giống những bóng ma vô hình hơn là các hội viên cùng chí hướng của một câu lạc bộ. Dưới chân cầu thang có một ngã ba, đúng hơn là một đường hầm chẹn ngang chia làm hai ngã. Anh rẽ phải, theo mũi tên kẻ vôi trắng vào một lối đi sáng đèn, không quên kín đáo liếc nhanh sang ngã rẽ còn lại, tối om và thâm u như một ngách bỏ quên của những hầm biệt giam tử tội. Có vẻ như anh đang ở giữa cánh đồng, ngay bên dưới những năm mộ chôn lâu ngày giờ đã chỉ còn là xương cốt. Hệ thống thông hơi được lắp đặt ở đâu trong lòng đất kín bưng này? Đây là một căn cứ địa cách mạng thời chống Pháp, hay chỉ là kho giấu của thuộc sở hữu của một gia đình cự phú ở Hồ Tháp hồi thế kỷ 19? Rõ ràng ông già tham tiền ở ủy ban không hề biết đến sự tồn tại của những đường hầm ngay bên dưới cánh đồng bỏ hoang, nếu không nó đã biến thành một điểm du lịch mang lại doanh thu đáng kể cho những cư dân vốn chỉ biết bán

quan tài và đồ tang lễ. Bách và những kẻ khoác áo choàng đen tiếp tục rẽ vào một ngách hẹp trước khi bắt gặp cánh cửa gỗ cũng bé như một chuồng chim. Một khoảng rộng trước lối vào đủ chỗ đứng cho hai gã thần ngục khác. Chúng lịch sự giơ tay chào trước khi mở cửa. Và rồi, cánh cửa đã mở ra...

Bách lọt vào một căn phòng nhưng nhúc gần trăm bóng đen đội mũ trùm đầu tròn ủng như lũ âm binh của thần chết. Chúng đứng thành hình vòng cung, những mặt nạ tằm tối yên lặng và bất động. Căn phòng chật hẹp chỉ chưa đầy trăm mét vuông khiến những vật áo nhung quện xệt vào nhau trở nên nóng bức. Bị che lấp tầm nhìn nên Bách phải kiễng chân nghển cổ để xem chúng đang tập trung vào thứ gì ở phía trước. Anh không đứng trên mũi chân được lâu, nhưng chỉ một phần nghìn giây thôi cũng khiến cho những gì trước mặt trở thành ảo ảnh vô thực. Bách nhìn thấy Lê Hà, và đồng thời nhìn thấy Johnny Huỳnh. Chúng đang đứng cạnh một cái cây sum suê những chùm lá hình nón. Trên những thân cành xù xì như da cóc, bảy chiếc túi sợi gai nhỏ xíu được treo ở những vị trí khác nhau. Bách thấy Lê Hà chuyển động và thoát biến hình thành Johnny Huỳnh. Bách không tin vào hiện thực mà anh đang chứng kiến. Ai là Durga? Lê Hà hay Johnny Huỳnh? Và kia, Johnny Huỳnh đã biến thành Lê Hà. Thứ quái đản gì đang ở trước mắt anh, thuật phù thủy chẳng. Bách kiễng lên lần nữa, và sự hư ảo của căn phòng tranh tối tranh sáng đã khiến anh bị nhầm lẫn. Lần này, sự thực, anh đã được tận mắt, chúng không phải là hai người, mà chỉ là một. Vẫn là Lê Hà với mái tóc quăn nhuộm nâu và gò má nhô cao, nhưng... chỉ là một nửa khuôn mặt. Phần còn lại bên trái là của Johnny Huỳnh. Hắn cũng mặc áo choàng đen, nhưng khuôn mặt được chia thành hai nửa, giống như trò giả trang của những nghệ sĩ sân khấu từ đầu thế kỷ. Hắn đang làm gì vậy, tên hề biến thái? Hàng ngày hắn đóng giả Lê Hà để làm gì? Và bây giờ nữa, khuôn mặt chia đôi nửa đực nửa cái, một kẻ tâm thần đa nhân cách chẳng?

- Chào những Người truyền tin vĩ đại của Lord. - Hắn cất lời ngay sau khi một tên thần ngục ra hiệu rằng hội viên cuối cùng đã có mặt ở trong phòng.

Âm vực của Johnny Huỳnh càng trở nên kỳ quái trong căn hầm chật hẹp này. Tiếng hắn va vào những bức tường lâu ngày không người lại văng trở nên âm âm một cách khó hiểu. Giọng nói của một tên lại cái. Không ra giống đàn bà ở Lê Hà và cũng không thể là giống đàn ông ở Johnny Huỳnh. Những tiếng rì rầm đằng sau tấm mặt nạ đen đáp lại để chúc mừng hắn, chúng bị dội lại thành âm thanh của cả một đám đông khổng lồ. Bách kín đáo nép sau một cây cột chống, anh cố gắng đưa mắt tìm kiếm nhưng không thể nhận ra Chopin trong cái đám kèn kèn này.

- Hỡi những Người truyền tin, mời các bạn ngồi xuống và bỏ mặt nạ ra để chúng ta làm quen với nhau. Trước khi hành lễ, tôi sẽ đọc tên các bạn, bởi có rất nhiều người tôi chưa có hân hạnh được gặp mặt.

Những tiếng rì rào và loạt xoay lại nổi lên rồi bị dội vang trong căn hầm u tối. Những Người truyền tin bỏ mặt nạ và đồng loạt ngồi phệt trên nền đất như cách những tín đồ Hồi giáo chờ đợi ở sân giáo đường. Bách rùng mình, Chopin, tên bác sĩ phẫu thuật có khuôn mặt quý đang ngồi ở chỗ nào trong căn phòng? Nhưng hầu hết, đều có khuôn mặt na ná nhau, ít nhất là trong cùng một trang phục và lẫn vào bóng tối mờ ảo của những ngọn đèn thiếu sáng. Chúng giống như những gì mà cô bé Thiên Kim tội nghiệp đã miêu tả: Da trắng bệch. Hốc mắt sâu hoắm thâm quầng, gò má dô ra, mũi chỉ là hai cái lỗ gắn trên mặt và môi là một vạch tím ngắt. Một số kẻ khác bình thường hơn, giống như cách mà anh đang giả trang, những kẻ chưa bị biến đổi bởi độc chất của Blue Eye. Trong ánh sáng lơ lửng, Bách càng có cảm giác mình đang bị trôi xuống hỏa ngục, và rằng anh sắp chết một cái chết chẳng ở nơi tươi sáng huy hoàng trong vòng tay của mẹ hay những người đồng đội mà ngay chón u tối, giữa những kẻ đã mang linh hồn quý dữ. Song ví thử đêm nay Bách có phải chết thì anh cũng chẳng điều gì nuối tiếc, vì anh sẽ được chịu chung số phận bi thảm với Mỹ Lâm, sẽ không còn phải ôm nỗi dằn vặt nghiệt ngã trong suốt cuộc đời còn lại rằng mình đã đến chậm, ngỡ hầu chỉ vài phút mà thôi, mình đã không bảo vệ được cô, không níu giữ được sự sống của người thân yêu nhất, dù suốt đời mình chạy theo công lý.

- Jesus... Florence Nightingale... Immanuel Kant... Isaac Newton... Ralph Nader...

Kẻ cuồng tín Durga đọc những cái tên quen thuộc của thần thánh và các thiên tài. Sau mỗi lần đọc, lại một cánh tay giơ lên trưng bày những nhân dạng thảm hại.

- Athena... Buddha.... Theresa... Chopin...

Bách thấy tai mình ù đi, huyết quản tan chảy và sôi lên ùng ục như một bể lưu huỳnh đang sắp nổ tung. Những kẻ sát nhân mang khuôn mặt quý. Chopin, lộ nguyên hình như những gì mà anh đã hình dung, và sự cuồng sát của hắn ẩn sau đôi mắt nhỏ xíu sát vào sống mũi, đôi mắt lạnh lẽo của loài bò sát luôn ẩn nấp sau những bụi rậm. Chiếc túi vải sợi gai lớn nhất treo trên cành bên trái giữa thân cây dường như đưa và lay động. Bách dán mắt vào nó, cố tìm kiếm một thần giao có thật giữa ảnh ảo của không gian ba chiều. Anh cần phải tìm chế, anh đang ứa nước mắt, anh đang cắn gặm, anh muốn nổ tung và sắp phát điên lên. Ngoại hình của Bách đã được hóa trang một cách hoàn hảo để trùng khớp với kẻ mà anh đang đội lốt, nhưng Johnny Huỳnh đã quen biết Kim lâu năm. Bách sẽ bị lật tẩy nếu anh không giữ được bình tĩnh. Chính cảm xúc đang lồ lộ trong ánh mắt sẽ tạt tới cáo anh nhanh nhất.

- Nicola Tesla... Valeriya...

Bách giơ cao cánh tay một cách hồ hởi. Đôi mắt lồi tinh anh của Durga chiếu thẳng vào anh. Trong khoảnh khắc dài hơn thế kỷ, Bách cố gắng để cho mình

hóa đá, và đóng băng cảm xúc ngay từ trong ánh nhìn. Durga mấp máy miệng dường như định nói gì đó, nhưng rồi hấn lại đọc những cái tên nổi sau. Nhiều cánh tay tiếp tục giơ lên. Vài kẻ vẫy chào hấn như thể trước mặt chúng là một vị lãnh tụ.

Màn chào hỏi đã chấm dứt. Durga bật lửa rồi thả vào một chậu gốm trước mặt. Tức thì thứ chất đốt hóa học dễ bắt cháy dưới đáy chậu bùng lên thành những ngọn lửa màu cam. Mấy ngọn đèn mờ nhạt đồng loạt tắt ngúm, nhường chỗ cho bóng tối và ánh lửa nhảy nhót in trên vách tường. Durga dang hai cánh tay, tấm áo choàng của hấn phồng lên như một con dơi khổng lồ. Một nửa khuôn mặt sơn phấn nở nụ cười quái đản.

- Mặt trăng vĩnh hằng sẽ khuôn tỏ vào đêm nay, giờ khắc mà ba thế giới chập một. Một kỷ nguyên mới sắp bắt đầu kể từ khắc thời trình nữ của chúng ta được tái sinh. Nàng sẽ mang đến sức mạnh vô song để bá chủ thế giới này, chấm dứt một mặt phẳng tồi tàn dung chứa những loài sinh vật giả dạng dung mạo người.

“Hỡi những Người truyền tin, sự tinh khiết của các người sẽ là thần dược để cứu rỗi hành tinh này. Có khi nào các người tự hỏi từ lúc sinh ra các người đã khác những kẻ còn lại. Đó không phải là thứ để những kẻ Người cười vào mũi chúng ta. Chúng xỏ xiên các người như những con đực yếu ớt, bệnh tật và ngớ ngẩn. Chúng coi các người như một phế phẩm của thiên tạo. Chúng nghĩ rằng chỉ có giao phối mới trở thành người hoàn hảo. Chúng quên rằng trong tự nhiên, chỉ động vật mới lấy dương vật của chúng để phô trương sức mạnh. Những con đầu đàn mang khả năng giao phối ra làm chỉ tiêu để trở thành thủ lĩnh. Loài khỉ chọn con đực có tần suất giao phối một trăm khi cái mỗi ngày để làm kẻ dẫn đầu. Có một lý thuyết thất bại nhưng vẫn được những kẻ Người ngò nghếch nghe theo, ấy là chúng ta tiến hóa từ mã gene của loài khỉ. Có lẽ vì thế mà chúng sẵn sàng quay về với tổ tiên do chúng dựng lên, bằng những hành vi chỉ nhằm mục đích duy nhất là thỏa mãn bản năng thú tính. Chúng giao phối với lũ đàn bà bản thủ, thậm chí là những con bệnh đứng ngoài hè phố sẵn sàng mời chào bất cứ kẻ lạ mặt nào chỉ để đổi lấy vài xu lẻ. Chúng luôn nhòm ngó và chưa bao giờ có ý định chung thủy với một người chùng nào chúng còn chưa tắt thở. Chúng giao phối với những kẻ cùng giới tính như một loài lưỡng cư thấp hèn. Chúng giao phối với chính cha mẹ và anh chị em ruột của chúng. Chúng giao phối với trẻ con. Và tệ hơn, với cả xác chết và động vật. Những kẻ hèn kém chưa khi nào dám vượt ngưỡng thực hiện các hành vi xâm lược các phạm trù đạo đức do chính chúng tự đặt ra một cách giả tạo thì hoặc là mang những ám thị khôn khổ ấy xuống mồ, hoặc là ngày đêm đắm mình trong những tưởng tượng đồi bại để hôm sau vác khuôn mặt đạo đức rao giảng về ái tình.

Ái tình là thứ không tồn tại trên thế giới này, nó chỉ là cái bao bì mỹ miều được dán thương hiệu để che giấu túi đựng tinh trùng chưa được giải phóng của

chúng. Duy trì giống nòi cũng không còn cần thiết để chúng phải nệ ra khẩu hiệu bao biện cho những ham muốn khoái lạc bệnh hoạn. Trật tự ổn định của vũ trụ đã trải qua giai đoạn thử thách và thực nghiệm, giờ là lúc chúng ta phải tự thanh lọc. Không phải ngẫu nhiên mà tạo sinh vô tính xuất hiện đúng vào thời đại này, kỷ nguyên này. Liệu đó có phải là tiếng nói kỳ vĩ của Đấng vô hình đang truyền thông điệp cho các người phải lĩnh lấy trách nhiệm này. Các người đã được tượng hình để trở thành những Người truyền tin vĩ đại. Hãy cho chúng được biết, chúng tầm tới đến mức nào. Chúng kỳ thị các người, coi các người là kẻ lập dị, bất thường, trong khi đầu óc u mê và ngu xuẩn của chúng không đủ thanh sạch để lắng nghe những tần âm siêu vi từ vũ trụ mà hiểu rằng đó mới chính là ân huệ, là quyền năng mà chúng ta được ưu ái ban tặng. Hãy thử nghĩ xem. Chúng ta tự do tuyệt đối, chúng ta không bị ràng buộc, dẫn dắt, gào thét, thèm khát, ghen tuông, khổ sở, cạnh tranh để giành giật khoái cảm. Còn bọn chúng, luôn tự buộc mình vào một thứ được đặt tên là ái tình. Các người hãy thử nghĩ xem, đó là nô lệ hay tự do. Là sáng suốt hay xuẩn ngốc. Là khỏe mạnh hay bệnh tật. Trong cơn đau khổ và cùng quẫn tuyệt vọng vì không được thỏa mãn, đôi lúc chúng cũng muốn được như chúng ta, thanh thản như đại bàng hải cánh trên bầu trời rộng, như cá kinh vẫy vùng dưới đại dương sâu, chúng cũng muốn có được niềm kiêu hãnh không cần đến ái tình và khoái lạc, chúng ước sao chúng đừng sân hận để sự bất thỏa mãn thôi chìm sâu chúng xuống bể hỏa ngục. Nhưng vô ích. Chúng sinh ra là đáng phải bị hành hạ như thế. Chúng đã được mặc định mã gene thấp hèn, phần chưa thể tiến hóa từ tổ tiên động vật do chúng tưởng tượng ra. Chúng không thuộc về chủng thượng đẳng như chúng ta, những người có thể tồn tại độc lập mà không phụ thuộc vào một kẻ khác. Đáng khinh thị hơn, sự phụ thuộc ấy lại là nhục dục. Thánh thần luôn kinh sợ dục tính. Và chúng ta là thánh thần. Chúng ta là những linh hồn thượng đẳng.

Ai bảo quyền lực thuộc về đa số? Chúng ta là số ít. Nhưng chúng ta là tinh hoa. Rồi sẽ đến một ngày, sự tiến hóa lên bậc thượng đẳng sẽ chỉ thuộc về những kẻ mạnh nhất, giỏi nhất, tốt nhất. Những linh hồn thấp kém sẽ phải bị đào thải. Đó không cần đến sự chọn lọc tự nhiên, chính chúng ta sẽ thay thế quyền năng của Thượng đế để tạo sinh loài người. Chúng ta sẽ tự nhân đôi tế bào. Chúng ta vừa là người nam vừa là người nữ. Tính đực và tính cái tồn tại song hành trong chính chúng ta. Chúng ta sẽ kiến tạo ra con người. Và cuối cùng, tương lai của nhân loại sẽ chỉ còn lại những bản sao của chính chúng ta. Những người vô tính. Ngày đó không phải là thế kỷ sau, thập kỷ sau, năm sau, mà là ngay bây giờ, ngay lúc này, khi thời khắc đã điểm, ba thế giới chập một và sức mạnh tạo sinh sẽ được đẩy đến vô cực. Nàng sẽ xuất hiện, sẽ tái sinh thành một thể tinh khiết dưới sự phù trợ của thần Pantanal.

Hỡi những Người truyền tin!

Các người đã mang theo sức mạnh của thần Pantanal để giác ngộ thế giới. Lũ kẻ Người sẽ được thấm nhuần hơi thở của ngài. Và chúng sẽ được ưu tiên

khai nhãn để nhận ra rằng bấy lâu nay chúng đang trôi nổi trên con đường tăm tối thế nào.

- Pantanal. - Durga thì thâm. - Pantanal. Hãy cho ta thấy sức mạnh của Người?

Sau mỗi tiếng thì thâm như nhập đồng “Pantanal”, lũ hình nhân lại giơ cao cánh tay bọc găng đen như âm binh thần chết đang giương cao lưỡi hái. Những tiếng rì rầm va vào các bức vách tối tăm rồi dội ngược trở lại, âm vang như một đạo quân cuồng tín đang thực hiện chuyến viễn hành thám sát. Bách cảm thấy đau đầu và chao đảo. Anh cũng giơ cao cánh tay, và rì rầm “Pantanal. Pantanal”.

Chúng làm rầm cầu nguyện.

Chúng nhắm mắt lại để hình dung mình đang thoát xác thành một linh hồn thượng đẳng.

Chúng đập những cái đầu tròn ủng trong chiếc mũ trùm xuống mặt đất để bày tỏ lòng tôn kính với thần Pantanal.

Bách cũng sao chép hành tung quái đản của bọn chúng trong nỗi ghê tởm đang dèm kín dưới lớp áo choàng đen. Mỗi lần đập đầu xuống mặt sàn ẩm ướt, Bách lại thoáng thấy khuôn mặt nửa đục nửa cái của Durga ánh lên một khoái lạc vô hình, thứ khoái cảm của kẻ đã điều khiển được đám đông tuân theo những tư duy lệch lạc do mình phái xuất. Sau đặng đặng những ồn ào cuồng tín của buổi tế lễ, Durga đưa thẳng hai cánh tay đen ngòm về phía trước ra hiệu cho lũ kèn kèn dừng lại. Âm thanh lập tức biến mất khỏi căn hầm bị cô lập dưới lòng đất, chỉ còn tiếng hào hển đầy khích động và những đợt lửa nổ tí tách trong chiếc chậu nung. Durga cất giọng:

- Trong lúc chờ đợi giờ khắc linh thiêng của thần Pantanal, ta đành phải đưa ra một tin không vui.

Bốn vách tường lặng phắc, thậm chí không còn tiếng thở mạnh. Không khí nén lại như sức ép ngột ngạt trước thịnh nộ của siêu bão.

- Ta biết tất cả những Người truyền tin đều có lòng trung thành tuyệt đối với thần Pantanal, đặc biệt là những con người vĩ đại đang có mặt tại đây, trong khán phòng này. Các người đã không dao động trước sức ép của lũ kẻ Người nham hiểm và giả trá, những kẻ luôn muốn đồng hóa chúng ta đi theo con đường nhận thức sai lầm do chúng sắp đặt để dẫn dắt chúng ta vào những hoan lạc truyền kiếp của động vật. Nhưng bây giờ, mặc dù rất không muốn, ta vẫn cần phải thông báo cho các người biết một điều vô cùng tệ hại.

Durga dừng lại giây lát để thỏa mãn ngắm nhìn sự hoang mang, sợ hãi từ những thành viên tín cuồng của giáo phái. Bất chợt hấn hét lên, tiếng thét bị nhại lại từ những vách phòng như lũ lượt những kẻ tâm thần điên dại bị nhốt kín đang lồng ra khỏi dây trói.

- Trong phòng này có mặt kẻ phản bội.

Sau khoảnh khắc tĩnh yên kinh ngạc, những ồn ào nổi lên, tiếng rì rầm bàn tán, tiếng hò hét căm phẫn, và cả tiếng chửi thề tràn tục như một gã thua bạc đang cay cú trên hè phố.

- Hấn là ai?

- Hãy chỉ mặt hấn cho chúng ta biết.

- Kẻ phản bội phải bị trừng phạt.

Lớp bột tinh chế từ thạch cao đóng cứng trên da thịt Bách dường cũng đang chuyển sang màu tái. Máu trong huyết mạch anh đông đặc lại. Anh không sợ chết, nhưng anh sợ cái không khí man rợ này, những kẻ vô phương đối thoại bằng lẽ phải khi chung một mục kẻ thừa những truyền thống tà giáo thời trung cổ. Chúng sẽ làm gì anh? Sẽ phanh thây xé thịt trước khi những người đồng đội của anh xuất hiện ư?

- Theo điều luật linh thiêng của thần Pantanal, kẻ bội phản sẽ phải chết. - Durga, tên thẩm phán của địa ngục thần nhiên đưa ra phán xét hành quyết.

- Hấn là ai? Hãy chỉ mặt hấn. - Gã mặt quỷ có đôi vai to bè đứng bật dậy. - Chúng ta sẽ làm cho hấn phải đau đớn đến phát điên lên.

Chopin, tên bác sĩ phẫu thuật.

Durga đưa mắt một vòng quanh phòng, ánh nhìn lần lượt đậu lại trên từng khuôn mặt méo mó thảm hại, và cuối cùng nó dừng hẳn trên sống mũi Bách. Đôi mắt của Lê Hà nheo lại vì khoái trá, trong khi tròng con người của Johnny Huỳnh thì dẫn nở cực đại cùng cơn điên giận. Hấn giơ ngón trỏ ngăn ngùn bọc da đen chỉ thẳng vào mặt Bách.

- Hấn đấy. Kẻ phản bội thần Pantanal bằng toàn bộ dự tính kinh tởm của hấn. Sun Ra. Kẻ phản bội.

Tiếng nhại lặp đi lặp lại từ vách phòng. Sun Ra. Kẻ phản bội. Sun Ra. Kẻ phản bội. Sun Ra. Kẻ phản bội. Âm thanh bị dội lại hòa lẫn cùng tiếng reo hò điên cuồng trong không khí bùng bùng khoái cảm giết chóc. Bách kinh ngạc thấy kẻ đứng ngay bên cạnh mình bị lũ áo choàng đen xúm xít lôi lên chậu lửa. Những bóng áo đen lom khom như một bày kèn kèn đang hào hứng vì xác chết.

Chúng đứng giãn ra, lặng phắc chờ Durga ra hiệu lệnh. Sun Ra tro troi bên chậu lửa. Lúc này Bách mới có thể nhìn kỹ khuôn mặt của hắn, một kẻ bị những thành viên giáo phái kết tội chết vì, có lẽ, đã dám cả gan ân ái với một cô gái nào đó, đi ngược lại niềm tin với thần Pantanal. Sun Ra có khuôn mặt nam tính, cân đối và hiền lành dù đôi mắt sâu trũng như bất kỳ kẻ nào đã bán linh hồn cho Blue Eye. Hắn quăng chừng 20 tuổi và hoảng sợ chết khiếp vì đám đông hung hãn đang nóng ruột chờ hành quyết. Bách nhớ hắn mang mã số 424 khi anh đang xếp hàng chờ đọc mật khẩu cho những tên thần ngục. Sun Ra, một kẻ mới gia nhập giáo phái. Đôi mắt tuyệt vọng của hắn nhìn sang Durga để cầu xin và chờ đợi một sự gia ân. Nhưng Durga dang hai cánh tay và ngửa mặt lên trần hầm, miệng lầm rầm như cầu kinh.

- Kẻ này đã phạm tội giao phối với một người cùng giới tính. Bằng hành vi bản thủ của mình, hắn đã tự dẫn linh hồn về với bể ngục giam hãm những bào thai chưa tiến hóa. Nếu thần Pantanal không tha thứ cho người, Người sẽ làm cho bốc cháy mọi thứ.

Nói đoạn Durga giật mạnh chiếc áo choàng ra khỏi Sun Ra. Những đường may cầu thả rách toạc phô thân hình lực lưỡng mặc đồ bó sát như một vận động viên điền kinh. Durga thả chiếc áo choàng vào trong chậu lửa. Nó cháy bùng dữ dội giữa tiếng hò reo mừng rỡ và những cánh tay đen ngòm giơ cao lưỡi hái khi giờ hành quyết đã điểm. Durga gằn giọng.

- Hình phạt dành cho kẻ phản bội như đã ghi trong giáo điều của thần Pantanal.

Hai áo choàng đen bước tới lột mở quần áo còn lại khỏi người Sun Ra trong tiếng gào thét van nài thảm thiết của hắn. Thân hình trần trụi quỳ mọp trước chậu lửa. Nước mắt hắn giàn giụa như một con vật cùng đường. Đầu tiên là Chopin, tên bác sĩ đồ tể bước lên phía trước. Tim Bách đập dồn như trống. Anh sắp được chứng kiến điều gì đây? Chopin nhận một hộp kim loại từ tay gã thần ngục. Hắn mở nó ra và nguyên bên trong là bộ đồ sáng loáng với panh, kéo và các loại dao mổ. Chopin giơ cao một con dao nhọn nhỏ xíu có độ mảnh và sắc chuyên dụng dành cho những bác sĩ phẫu thuật. Trong lúc kẻ tội đồ còn đang mở to mắt kinh hoàng như con gà bị thôi miên trước đôi mắt tàn sát của rắn mang bành thì con dao mổ đã chọc thẳng vào con người hắn. Một tiếng rú tắc nghẹn chỉ kịp thốt lên trước khi hai tròng mắt được lấy ra một cách gọn gàng trong thời gian chưa bằng một tuần trà hãm. Những tiếng hò reo cổ vũ và thân phục ào lên quây kín màng nhĩ Bách. Chopin tiếp tục một động thái khác, cũng nhanh nhẹn không kém. Mũi, tai, năm đầu ngón tay và những mảng thịt lần lượt rời ra khỏi cơ thể Sun Ra. Những bộ phận cơ thể của kẻ phản bội bị vứt vào chậu lửa. Tiếng xì xèo tí tách khi ngọn lửa tấp vào dị vật và mùi thịt nướng cháy tạo nên không khí của một lò mổ.

Bách muốn ói cho ra bằng hết những gì đang nhộn nhạo ở bên trong. Bách ước gì thời gian quay ngược lại 20 năm để anh thôi quyết định nộp đơn vào ngành cảnh sát. Thế gian có vẻ ngoài bình yên này, nếu không có anh thì tội ác cũng chẳng vì thế mà thêm phần tàn bạo, và nếu có anh thì Mỹ Lâm vẫn bị tước đoạt khỏi cuộc sống tươi đẹp này bằng con dao mổ nằm trong tay gã đồ tể đang phô diễn trò đao phủ như một nghệ thuật kia. Có đi hết cuộc đời Bách cũng không thể hình dung một tạo thế được coi là con người mà đành cam chịu quỳ mọp không nhúc nhích cho tên sát nhân hàng loạt cắt dần từng bộ phận ra khỏi cơ thể mình. Có lẽ cũng như tất cả những nạn nhân của hắn trong chuỗi vụ án này, Sun Ra đã bị nỗi sợ tước đoạt sự sống trước khi máu huyết cạn dần cho đến chết. Lần này thì mùi tanh của chết chóc đã bao phủ khắp căn hầm chật hẹp. Nó ám cùng mùi thịt cháy tạo nên dấu phết cuối cùng cho bức tranh man rợ nhất của loài người. Cái xác đỏ lôm của Sun Ra bị lôi vào góc phòng như một bao gạo hầm vớt đi. Durga đứng trên vũng máu tươi, điềm nhiên như thể đó chỉ là những vệt nước bẩn không đáng chú ý. Hắn lại dang rộng hai cánh tay. Bách đã bắt đầu quen thuộc với hành động này của hắn. Mỗi lần cánh dơi của hắn giương cao là một quyết định kinh hoàng sẽ được thi hành.

Giờ khắc hành lễ đã điếm. Hỡi thần Pantanal, hỡi những linh hồn thượng đẳng, hỡi những Người truyền tin đã có mặt ở đây khi ba thế giới bắt đầu chập một. - Hắn ê a như một viên chủ tế hạng bét. - Chúng ta sẽ chứng kiến sự tái sinh của trinh nữ, sức mạnh vô song mà thần Pantanal sẽ mang đến cho thế giới tinh khiết của đẳng cấp Người đích thực.

Durga bắt đầu ngắt một túi sợi gai treo trên cành cây có những chùm lá hình nón. Hắn vút vào chậu lửa giữa tiếng reo hò bùng bùng của lũ đồ tể đang ngồi canh vạc dầu. Hắn bứt tiếp chiếc túi thứ hai, rồi thứ ba... Bách thấy mình đứng bật dậy. Cùng lúc những áo choàng đen khác cũng đứng dậy theo anh để hưởng ứng, vì chúng tưởng anh đang phản kích trong thời khắc chờ đợi trinh nữ tái sinh. Chiếc túi thứ năm, Bách biết rõ đựng thứ gì bên trong: Cái tai trái của Linh Đan, cô gái thông minh và bản lĩnh đã chống chọi với thần Chết đến giờ phút cuối cùng. Những chiếc túi lần lượt được vút xuống chậu lửa theo thứ tự của từng vụ án mạng.

Chiếc túi thứ sáu.

Bách điên cuồng chen lên. Những tấm áo choàng đen đang ám đầy tử khí. Những bộ não bẩm sinh bệnh hoạn bọc kín trong mũ trùm màu đen, hoặc giả đã bị thứ độc dược Blue Eye lập trình biến thành kẻ sát nhân. Cả căn phòng này, lễ tế thần quái đản này, bày kèn kèn độc ác và tên giáo chủ đáng ghê tởm. Bách sẽ nổ tung chúng bằng một quả bom để rồi thân xác anh cũng thỏa sức được tan thành trăm mảnh. Đầu anh nhúc nhối và trái tim anh thắt nghẹn lại khi kẻ nửa đực nửa cái chạm tay vào chiếc túi thứ bảy. Trái tim của em. Không kẻ nào được đụng bàn tay bẩn thỉu lên đó. Không kẻ nào có quyền được dim em trong

biển lửa. Anh ứa nước mắt và gầm lên một tiếng dữ tợn. Nhưng không ai nghe thấy âm thanh chất chứa căm hờn đang thoát ra từ lồng ngực anh, bởi cùng lúc ấy chuông báo động vang lên dội vào vách hầm chất chứa như tiếng sấm rền. Lũ âm binh nhón nháo. Chúng hoảng loạn thoát ra khỏi căn hầm theo con đường độc đạo đã dẫn chúng tới đây. Bách không bỏ lỡ cơ hội ấy để chen lên trên. Đùng vào lúc anh chạm tay vào chiếc túi sợi gai trên chùm lá hình nón thì bỗng đâu một thứ lạnh toát ép vào họng anh. Khuôn mặt phân chia hai nửa của gã hề đang kề sát và hơi thở bệnh tật của hắn phả vào mặt anh như loài linh cầu ăn xác chết.

- Tao đã biết mày là ai. Tao đã nghi ngờ. - Hắn rít lên. - Phan Đăng Bách. Tao đã để yên cho mày chứng kiến chúng tao mạnh đến thế nào trước khi bắt mày chịu chung số phận với Sun Ra. Nhưng không ngờ mày cản trở chúng tao sớm đến thế. Chúng mày làm rồi. Durga là bất tử. Lord là bất tử. Không ai giết được chúng tao hết. Chúng tao là giống nòi thượng đẳng và sẽ tái sinh. Mày sẽ không thể ngăn cản được sức mạnh của thần Pantanal đang bao phủ thế giới này.

Hắn cứ lải nhải cho đến khi tên áo choàng đen cuối cùng đã rút khỏi căn phòng hành lễ. Họng súng của hắn gí vào cổ họng anh đau điếng. Rồi cảm giác của kim loại lên da thịt anh biến mất, đồng thời hắn nhảy lùi lại một bước. Durga giữ cự li hai mét và vẫn hướng đường đạn về phía anh.

- Đi. - Hắn hất hàm về phía cửa vào.

Bách đành tiến lên phía trước, đi qua cái xác màu đỏ của Sun Ra. Hành lang vắng tanh. Bách nghe thấy tiếng súng nổ và những âm thanh âm ĩ ở trên đầu mình. Khi anh đã quay lại ngã ba với lối cầu thang thông lên đường hầm thứ nhất, kẻ phía sau ra hiệu cho anh bước tiếp vào ngã rẽ tối tăm mà lúc đầu Bách đã tự hỏi nó dẫn đi đâu. Khi anh làm theo ép buộc của hắn, nghĩa là lọt thỏm vào một địa đạo bị bao phủ bởi bóng tối, thì cũng là lúc Bách nghe những tiếng chân rầm rập đang tụt xuống cầu thang. Có lẽ lũ áo choàng đen bị đội đặc nhiệm dồn đuổi không còn con đường nào khác đã buộc phải quay trở lại căn hầm để rồi trước sau gì cũng bị hốt gọn, giống như lũ kiến hoảng sợ quẩn quanh một cái đĩa đang bị nhúng dần vào nước. Durga rít lên giục Bách phải bước nhanh hơn nữa.

- Trước mặt mày có một lối rẽ, ngoặt sang đi.

Bách cố gắng lò dò trong hành lang tối tăm và quả nhiên thấy trán mình đập búp vào một vách gạch đau điếng. Bóng tối đặc quánh như thể anh bị nhốt kín trong một túi càn khôn đã buộc chặt miệng, và kẻ thủ ác bệnh hoạn thì đang đều đều nện ủng sau lưng. Hơi thở hỗn hển của hắn làm phiền anh và họng súng tàn sát sẵn sàng nhả đạn bất cứ lúc nào. “Mỹ Lâm, anh sắp trở về với em. Chờ anh

thêm chút nữa. Anh sẽ không trở về một mình, anh sẽ khiến linh hồn hắn bị giày vò dưới đáy sâu địa ngục.” Không thể quay lại để nện hàng trăm cú đấm cho tên nửa người nửa ngợm mềm nhũn như một đồng thịt ươn là nỗi khổ sở của Bách trong suốt đoạn hầm dài dài dặc. Những tiếng ồn ào chỉ còn văng vẳng. Hắn đã đẩy anh đi quá xa và giờ thì đội đặc nhiệm còn đang mãi dòn đuổi lũ cuồng sát liêu lĩnh, họ sẽ không hề để ý đến ngách hầm tăm tối này. Tuy nhiên, dường như có tiếng người đang hét lên “Đi lối này”. Có vẻ như đã ai đó phát hiện ra một đường hầm khả nghi. Tim Bách đập mạnh. Durga đang giữ anh làm con tin, và anh sẽ đề nghị các đồng đội không đánh đôi gì hết. Anh sẵn sàng chết cùng với hắn và lũ chuột bọ mặc áo choàng đen.

- Dừng lại. - Durga ra lệnh và Bách thấy hắn đang huỳnh huých vận chuyển một thứ gì đó trong lòng tối.

Đúng lúc ấy thì một quang sáng mờ nhạt xuất hiện, nhưng sự mừng rỡ của Bách nhanh chóng tắt lịm, vì đó là ngọn đèn pin của Durga. Anh kinh ngạc khi một cửa hầm khác được bật mở ngay dưới chân hắn.

- Xuống đi. - Kẻ có giọng lại cái khoát khẩu súng ra hiệu.

Bách tụt xuống trước. Đầu tiên anh nghe thấy tiếng nước chảy róc rách và mùi ẩm ướt của lòng đất xộc vào mũi. Nhưng không khí trở nên thoáng đãng hơn đường hầm bên dưới nhà kho. Ánh đèn lấp loáng phía trên khiến anh nhận thức được rằng mình đang ở trong một ngách hang núi. Durga đã tụt xuống sau lưng anh trước khi kéo sập miệng cửa hầm. Thế là hết. Hy vọng cuối cùng được hỗ trợ từ đồng nghiệp đã tắt ngúm. Sẽ không ai nhận ra cái miệng hầm đó cả, kể cả chó nghiệp vụ. Giờ chỉ còn Bách đối diện với gã chủ tể, và anh sẽ phải tìm cách tiêu diệt hắn trước khi hắn kịp giết chết anh. Hoặc là cả hai cùng chết.

- Đi tiếp đi. - Durga ra lệnh, giọng nói lúc này mới trở nên điên giận, có lẽ vì công cuộc phục sinh quan trọng của hắn đã bị đổ bể sau bao thời gian và công sức sắp đặt kế hoạch.

Dưới ánh sáng lờ mờ của cây đèn pin, Bách thấy mình đang bước đi trong lòng đá và nước từ những kẽ nứt nào đó chảy róc rách dưới chân như một dòng suối. Khu địa đạo bí mật này đã được đào thông xuống một hang đá tự nhiên. Vậy mà cả huyện Hồ Tháp, không ai biết đến nơi này, dù nó không hề xa khu dân cư đông đúc của họ.

- Nước chảy từ mạch ngầm thông với hồ chân tháp. Mà đang ở dưới lòng hồ đây, có biết không hả? - Durga khinh khỉnh như thể hắn là một thám hiểm gia đáng gờm còn Bách đóng vai một nhà báo hạng bét đi theo để quan sát rồi về viết bài, và giờ anh đang mắt tròn mắt dẹt thán phục. - Không ai biết đến nơi này, kể cả lũ cảnh sát chó săn bạn mày nữa. Mà làm sao chúng biết được, lũ

động vật hạ đẳng tự coi mình là giống người ấy. Chúng không biết ta là ai, ta mạnh mẽ đến thế nào.

- Tao biết mày, Nguyễn Trí Hữu, người sinh ra ở làng Hồ Tháp.

Cái tên được phát ra từ giọng nói bình thản của anh quả nhiên giống như một tràng sấm thui vào màng nhĩ kẻ đang áp tải. Bách thấy bước chân hẳn dừng lại trong khi anh vẫn đều bước trên dòng chảy lạnh toát. Không gian chỉ còn tiếng nước tí tách và nhịp ủng của Bách rào rào lên mặt đá.

- Mày nói gì Phan Đăng Bách? - Giọng lại cái của hắn nghệt lại như một con vật mắc bẫy trong hốc đất.

- Tao nói, mi đã bị lú lẫn rồi, sự hận thù đã khiến đầu óc mi u mê, tối tăm và bệnh hoạn. Nguyễn Trí Hữu, mi là đứa trẻ đã được Vũ Phương Vinh nhặt về từ làng Hồ Tháp.

“Người đã sinh ra mi từng là bạn chiến trường của hắn. Ông ấy đã từng cứu sống hắn, nên sau khi cha mi mất vì những bệnh tật của tàn dư chiến tranh và vợ ông ấy cũng đi theo chồng không lâu sau đó thì hắn đã nhận mi về nuôi trong sự biết ơn mừng rỡ của cả họ tộc đói nghèo ở làng Hồ Tháp. Nhưng rồi sự làm phúc nhanh chóng trở thành cái vỏ bọc cho việc nuôi dưỡng một nô lệ tình dục. Hàng ngày hắn bóc lột đứa trẻ mới 10 tuổi bằng những hành vi dục tính bệnh hoạn, cuồng dâm và tàn bạo. Con trai của người đã cứu mạng hắn trở thành một vật nuôi bị giam cầm trong bốn bức tường, không được đi học và giao tiếp. Bà Phùng Hương Giang, vợ hắn, đã từng bí mật chứng kiến cảnh chồng bạo hành con trai của bạn mà đành bất lực trong câm lặng. Hơn nữa bà ta còn ôm theo nỗi căm ghét đứa con trai đã cướp đi sự quan tâm của chồng mình với vợ, vì hàng ngày hắn cha có niềm vui khoái lạc duy nhất trong những màn tính dục bạo lực của một kẻ mắc bệnh huyễn nhĩ. Một con bệnh Pedophilia đã mất hết tính người. Và chính từ sự bệnh hoạn phi nhân tính của hắn đã sản sinh ra một con quái vật, là mi. Sau một lần bị lạm dụng đến thừa sống thiếu chết, mi đã bị vợ hắn vứt ra ngoài đường vì bà ta được chồng giao nhiệm vụ chăm sóc cho mi khỏe lại mà không được phép đưa mi đến bệnh viện. Mọi nỗi uất ức dồn đọng đi đến một hành động tức thời là rũ bỏ mi. Sau đó bà ta bị chồng đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, không phải vì tiếc thương mi mà vì lo lắng xác chết của mi sẽ bị người ta phát hiện và rồi các điều tra viên vào cuộc chân tướng của hắn sẽ bị lộ tẩy. Nhưng mi không chết, mi may mắn được một người đàn bà chết chồng tốt bụng giàu có bắt gặp đang nằm bên vệ đường. Bà ta nuôi mi, trong sự phản đối của những đứa con khác, nhưng vẫn dành cho mi toàn bộ tình thương mà không biết rằng mình đang nuôi nấng một khối căm thù ngùn ngụt. Sau đó bà ta sang Estonia định cư theo người chồng mới cưới, mang theo duy nhất một con nuôi, trong khi những đứa con đẻ đã trưởng thành thì ở lại. Mi được nuôi dạy tử tế, đã theo tới đại học ngành mỹ thuật. Sự tồn tại của bà phần

nào kìm chế con quái vật đã bị Vũ Phương Vinh làm cho méo mó nhân cách. Nhưng rồi bà cũng nhanh chóng chau Trời, trả lại mi nguyên vẹn cho cuộc đời, để mi hiện hình là một kẻ thù của đồng loại. Những ám ảnh kinh hoàng của sự lạm dụng thời thơ ấu đã để lại dày đặc những vết sẹo trên cơ thể mi, cùng một nỗi căm thù bệnh hoạn đối với những hành vi tình dục. Mi căm thù nhân loại, những kẻ mà mi cho rằng sinh ra đã có tội vì mang mã gene ham muốn từ trong trứng, căm ghét số đông hàng ngày vẫn coi duy trì nòi giống là một bình thường như cơm ăn nước uống. Mi không có ai để yêu thương, cũng không còn ai yêu thương mi, vì người duy nhất mi tạm tha thứ là bà mẹ nuôi thì bà ta đã mất lâu rồi. Mi tự cho mình là một người vô tính trong sạch và thuần khiết, kỳ thực là một não bộ bệnh tật cần được điều tra. Mi là kẻ rối loạn tâm lý khó được thông cảm nhất mà chúng ta từng biết.”

- Đúng vậy. Mà giỏi lắm, Phan Đăng Bách. - Giọng tên đồ tể đã khản đặc sau lưng anh.

Bách không biết hang đá này sẽ kết thúc ở đâu? Nơi nào mới là cửa hang? Anh và kẻ áp tải cứ chầm chậm đều bước như một đoàn diễu hành kỳ lạ khi mà cả hai kẻ mặc áo choàng đen đều muốn giết chết người kia ngay lập tức.

- Tại sao mày biết tất cả những điều đó? - Kẻ mang tên Johnny Huỳnh dường như hụt hơi vì chặng đường dài, hay vì những hồi ức bi thảm đang được kẻ đi trước gọi lại như những thước phim quay chậm.

Vũ Phương Vinh đã bị bắt, sau khi xác chết bị cắt cụt đầu của thằng Diễm, người tình của vợ hắn được tìm ra. Có đầy đủ chứng cứ để khẳng định anh em hắn có liên quan đến việc này. Tất nhiên chúng ta đã phải rất nỗ lực mới khai thác được thông tin từ hắn về mi, vì hắn không đời nào thú nhận cái bản chất bệnh hoạn đã được che giấu hoàn hảo trước công chúng suốt mấy chục năm. Chúng ta đã phải đưa ra mọi bằng chứng rằng mi đã lệnh cho các tín đồ của giáo phái giết dần giết mòn tất cả những cô bạn gái của Vũ Phương Đăng. Một mũi tên trúng hai đích. Mi vừa khiến Vũ Phương Đăng hóa điên và đau khổ đến chết khi chứng kiến những người yêu mình lần lượt ra đi, vừa thu hút mọi hướng nghi ngờ của cảnh sát về phía hắn. Sau khi giết chết Linh Đan, mi phát hiện ra những trò hù dọa của cô gái qua những gì còn lưu lại trên máy tính cá nhân, vì cô ấy cũng như cảnh sát đã nghi ngờ Vũ Phương Đăng là kẻ giết người. Mi đã lợi dụng chính điều đó để khủng bố, hù dọa Vũ Phương Đăng qua điện thoại. Cú điện thoại mà tao đã nói mấy được vài giây, chính là mi ở đầu dây bên kia. Cũng chính mi chủ động yêu cầu Trần Hồng Kim tiếp thị Mắt Xanh cho Vũ Phương Đăng để đầu độc tinh thần hắn trọn vẹn trước khi lôi kéo hắn vào vụ án mạng không thành, khi ám thị thôi miên khiến hắn phải tham gia bắt cóc cô bé Thiên Kim. Mi chủ động cho một kẻ ngu ngốc như Vũ Phương Đăng để lại toàn bộ dấu vân tay nhằm mục đích cuối cùng là đưa hắn vào ghế tử hình khi quy hướng điều tra tất cả các vụ án mạng vào một đối tượng tình nghi duy nhất là

Vũ Phương Đăng. Một công đôi việc đúng không Nguyễn Trí Hữu, mi vừa đạt được mục đích tề thần để ma mị lũ tín đồ đã bị lú lẫn vì độc dược, vừa trả thù được kẻ khiến mi ôm hận đến chết bằng đòn tàn khốc nhất là khiến cho đứa con trai độc nhất của hấn bị hành hạ tinh thần đến điên dại rồi cuối cùng chết thảm vì một án oan mà hấn không có tội.

Bách dừng bước và quay lại nhận thẳng vào ánh đèn pin chói lòa. Bóng đen của hấn mờ ảo sau quầng sáng như một linh hồn đen tối vừa bị bật ra khỏi xác chết trong một bộ phim kỹ xảo. Họng súng đặt song song với cây đèn.

Nguyễn Trí Hữu, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho mi vì những ghê tởm mi đã làm.

- Mà muốn nhắc đến Mỹ Lâm ư? - Hấn cười khan, và điệu cười của hấn đang chìm anh xuống bề sâu của địa ngục. - Mỹ Lâm, cô ta không hoàn hảo và thuần khiết như những gì mà nghĩ đâu. Cô ta là một thành viên của giáo phái. Mỹ Lâm là kẻ phản bội mang nhiều tội lỗi nhất trong lịch sử sáng thế của thần Pantanal. Cô ta chấp nhận ái tình bản thủ của lũ kẻ Người, hơn nữa lại còn là với một cảnh sát, kẻ thù của chúng ta. Cô ta bí mật thông báo cho mà biết để ngăn cản cuộc thu thập cuối cùng cho buổi lễ tế thần Pantanal. Tất nhiên chúng ta phải lấy trái tim của cô ta để thế vào đó. Vậy mà muốn Mỹ Lâm có một cái chết nhẹ nhàng, ngọt lịm hay phải chịu chung số phận từng xẻo như Sun Ra.

- Đồ con hoang bệnh hoạn, tao sẽ giết chết mà.

Bách nhảy xổ vào họng súng như một kẻ đã mất hết lý trí. Anh nghe thấy tiếng nổ kèm theo một vết nhói buốt, nóng bỏng đang xuyên thủng lồng ngực. Anh thấy đường đạn tiếp tục hướng về phía mình, và trước khi chìm sâu vào một vùng bông bênh tằm tối của đại dương băng lạnh, anh nghe thấy một tràng nổ khác nữa, và loáng thoáng giọng nói của Tú đen lưng bùng trong ảo giác khi Bách đã đi đến nửa đường hầm bắc ngang giữa sự sống và cái chết. Anh nhìn thấy Mỹ Lâm, ngọt ngào với nụ cười trong sáng và thuần khiết của một thiên thần. Anh bật khóc: “Trái tim của em, anh đã mang về đây rồi, để trả lại cho em”. Mỹ Lâm giơ tay chờ đợi, anh chói với, anh cố gắng chạm vào da thịt quen thuộc của cô mà không thể. Có thứ gì đó lại tiếp tục rút anh ra khỏi cô một cách thô bạo, dưới hình dạng hai bàn tay to khỏe và thô ráp.

Chương 34

Vết Đạn Bên Ngực Trái

Bách thấy mình được một bàn tay mạnh mẽ đẩy lên từ đáy nước sâu tăm tối, như cách loài cá voi huyền thoại cứu người chết đuối. Và khi nhoi lên khỏi mặt biển sáng lòa ánh nắng mặt trời, những con sóng đại dương nhẹ nhàng ve vuốt trên gò má anh dễ chịu. Bách cố kéo hai mi tách ra khỏi con ngươi đang chây ì. Ánh sáng ủa vào mắt anh, nhưng không chói gắt mà diu diu len vào qua những đọt lá bàng ngoài cửa sổ rồi lóm đóm đậu trên chiếc rèm treo.

- Ôi con tôi.

Bà Tam Nhâm đang ngồi bên cạnh anh, bàn tay đặt lên trán như cách kiểm tra nhiệt độ hồi anh còn bé, cả tiếng kêu cảm thán nữa, cũng như thể Bách mới chỉ lọt lòng được 12 tháng. Vừa nhìn thấy Bách mở mắt bà đã bật khóc rồi ôm chặt lấy anh. Căn cứ vào ô cửa sổ lạ lẫm kia và màu sơn tường, anh biết mình đang ở bệnh viện. Và cứ theo cách mà bà Tam Nhâm đang mừng rỡ khóc nức nở thì anh hiểu mình vừa thoát chết. Ký ức lơ mờ trở lại với anh rồi dần tượng hình rõ rệt, Mỹ Lâm, những bắp non nóng sực trên bàn tay nhỏ nhắn, mùi lúa đồng ngoài ô thơm ngát, nụ hôn ngọt ngào dưới những tán bằng lăng, con thỏ đen, hành lang bỏ hoang đầy bụi đất, tầng áp mái, Chopin, lễ tế thần, họng súng trong hang tối...

- Durga. - Bách bật dậy nhưng có thứ gì đau nhói nứu chặt anh xuống giường.

- Đùng con. - Mẹ anh hoảng hốt. - Con muốn gì để mẹ đi lấy?

Đúng lúc ấy ánh mắt anh chạm phải Mai Thanh và Tú đen vừa bước qua bậc cửa. Họ cũng mừng rỡ không kém khi nhìn thấy anh.

- Tất nhiên rồi. - Tú đen hồ hởi. - Em biết là anh không sao mà. Viên đạn tệ quá, nhưng nó trúng vào phần mềm và cách tâm thất một xăng ti mét nên...

Tú đen khoát tay về là ý Trời, người cao số thì sao cũng sống được. Tú đen thỉnh thoảng lại chứng minh cho học thuyết tự sáng chế của mình rằng tất cả các cảnh sát hình sự đều có chung một đặc điểm là cao số, nếu không thì sau ngàn ấy nguy hiểm, lực lượng chỉ còn lại một dúm chưa đủ để thành lập một đội bóng.

- Nhưng mà lạ lắm. - Tú đen bần khoăn về khó hiểu. - Bác sĩ gắp ra khỏi ngực anh một viên đạn của khẩu Px4 Storm lại 9x19mm do nhà Beretta sản

xuất. Ổ cự li sát thương hai mét thì dù viên đạn có cách tâm 5 xăng ti mét anh cũng đã chết từ lâu rồi, đằng này...

- Cậu lạ thật. - Mai Thanh gất lên trước cái nhãn mặt của bà Tam Nhâm. - Bác đừng để ý, mấy cậu này hay nói chuyện bộp chộp nên đến giờ vẫn cứ ế dài là vì vậy.

Bà Tam Nhâm gượng cười rồi đi ra ngoài với lý do gọi y tá vào kiểm tra. Lúc đó Mai Thanh mới nhấc Tú đen một thôi một hồi. Cậu ta thanh minh.

- Thì chính bác sĩ nói thế mà. Ông ấy bảo đáng lẽ nạn nhân phải chết ngay lập tức rồi mới phải. Em chỉ nhắc lại lời của bác sĩ thôi chứ.

- Thật hết thuốc chữa cho cậu rồi. - Mai Thanh quay đi ngán ngẩm.

- Tú đen, - Bách cố gắng nói cho rành rẽ ý mình định hỏi. - Khi tôi được đưa đến đây, các cậu có... tìm thấy thứ gì trên người tôi không?

- Không. - Tú đen nhún vai. - Anh có được mang gì vào buổi hành lễ đâu. Lúc đó mà em không đón anh thì đến tiền xe ôm anh cũng chẳng có mà về.

- Làm sao mà cậu tìm được tôi? - Bách nhớ lại giọng nói của Tú đen vọng vào cửa hang, xa xăm như một thứ ảo giác của người đang hấp hối.

- Chuyện ly kỳ lắm. Rõ là định mệnh nhé. - Tú đen hồ hởi kể lại câu chuyện mà ai cũng biết thừa rằng cậu ta sẽ tua đi tua lại cả trăm lần không biết chán. - Lúc ở trên tháp, em thấy anh bị chúng ách lại, không rõ vì lý do gì nhưng cũng lo cháy ruột. Sau khi anh vào được bên trong thì em báo điện đàm để đồng đội yên tâm. Chờ đến tận cuối cùng vào hết, cánh cổng được đóng và khóa lại, em nhìn qua ống nhòm từ trên đỉnh tháp vẫn thấy hai tay gác cổng mặc áo choàng đen đứng sừng sững đằng sau cánh cửa. Đội đặc nhiệm quyết định chọn phương án vượt hàng rào đằng hậu và cùng lúc phá ngói để xâm nhập bên trong qua đường mái nhà. Nhưng mà đúng lúc ấy...

Tú đen ngượng nghịu quay sang nhìn Mai Thanh rồi lắp bắp.

- Đúng lúc ấy tự dưng em lại bị... đau bụng.

“Nghĩ là hưởng thụ một trong tứ khoái ngay trên đỉnh bảo tháp thì không nhẽ, với lại đó cũng là chốn thờ tự thần linh, mình không thể làm điều bậy bạ trên đầu các cụ được. Thế là em khôn khổ tụt xuống dưới, nghĩ là sẽ phải xong việc thật nhanh để trở lại đài quan sát đề phòng nhỡ đâu có chuyện gì xảy ra. Em tính toán ‘kế hoạch’ này chỉ mất 10 phút thôi, cả thời gian lên và xuống. Dẫu sao thì cũng chưa đến giờ G. Xuống gần đến chân tháp em thấy mùi gì là lạ mà vì trời lạnh quá làm cho khứu giác thành trì độ nên chưa nhận ra ngay được. Cuối cùng em cũng nhận ra rằng chẳng phải chỉ có một mình trong bảo

tháp. Có những tiếng động quái lạ ngay bên dưới bệ thờ. Em vội chiếu thẳng đèn vào đó thì thấy một lão già đang trở mắt ra nhìn. Lão xì xụp ăn mì tôm mọi người ạ. Nhìn thấy ánh đèn lão sợ chết khiếp, vội quay tót ra sau vớ lấy cái túi cối giấu dưới ban thờ ôm khư khư vào ngực. Chắc lão sợ đạo tặc đến lấy trộm tiền. Một lão ăn mày thôi. Em cũng chẳng kịp nói năng gì, chỉ vội chạy ào ra vệ hồ. Cướp tẩn công cũng chẳng bằng Tào Tháo đuổi. Lúc quay lại, em đi rón rén để khỏi làm lão kinh động, nhưng quên mất rằng chiếu đèn bất thành linh như thế lão còn hoảng hơn. Lần này thì tóm dính lão đang ngồi đếm tiền. Nhiều tiền ra phết. Lão cuống cuống vô vội vào trong túi cối. Em liền cho lão một tờ tiền, xin lão cho phép lên đỉnh tháp ngủ nhờ một đêm vì đang dở chuyến phượt nên lỡ độ đường, sáng mai sẽ đi ngay. Lão nhìn em cười tinh quái bảo đi tìm kho báu hừ? Em hỏi kho báu nào. Lão bảo em giả vờ giả vịt, thà cứ nói thẳng ra thì lão dẫn đi cho nhanh, đỡ nhọc công ngồi rình rình mò mò. Không muốn mất thời gian vì lão già chập cheng nên em từ chối rồi vội vàng lên đỉnh tháp. Lão nói với sau lưng là đêm hôm thế này muốn đi vào hang không dễ nếu không có người dẫn đường, hơn nữa bây giờ cái nhà kho ấy đã có chủ, vào hầm nhờ người ta bắt được thì ốm đòn. Em giật bắn mình hỏi hầm nào. Lão bảo hầm dưới nhà kho. Em bán tín bán nghi vội vàng phi lên đỉnh tháp.

Giờ G đã điểm. Hơn hai mươi đặc nhiệm đã đập vỡ mái ngói để vào được bên dưới, nhưng họ kinh ngạc báo ra cho toàn hệ thống là không có ai trong nhà kho ngoài hai gã gác cổng. Lúc ấy em mới tin lão già ăn mày nói thật, nên lập tức thông báo cho họ là có một hầm ngầm ngay dưới sàn kho, hãy cố gắng tìm cửa hầm. Cuối cùng các đặc nhiệm cũng xuống được hầm, nhưng chỉ mười lăm phút sau lại có tin báo ra là không tìm thấy anh Bách và Johnny Huỳnh, hai người này đã biến mất trong khi họ lục tung toàn bộ góc ngách của hai tầng hầm. Họ yêu cầu em quan sát toàn bộ khu vực xung quanh xem có khả năng mỏng manh là cả hai đã thoát ra ngoài trong lúc họ sơ ý không, dù biết rằng giả thiết đó cũng thậm chí vô lý, nhưng ít ra nó còn logic hơn là ý nghĩ anh và Johnny Huỳnh đã biến mất vào sau những bức tường. Mai Thanh đưa ra phỏng đoán là nếu đã có một cửa hầm không thể nhìn thấy trên mặt sàn nhà kho thì biết đâu cũng vẫn còn một cánh cửa bí mật khác ở chỗ nào đó bên trong căn hầm mà chỉ vì không có các thiết bị dò tìm phù hợp nên chưa thể tìm thấy. Giả thiết này của Mai Thanh khiến em lóe lên một ý nghĩ. Em vội chạy xuống chân tháp, hy vọng lão già ăn mày không vì sợ em lấy cắp tiền mà bỏ đi đâu mất. May mắn là lão vẫn còn ngồi đó, xì xụp ăn bát mì thứ hai. Em cho lão thêm tờ tiền nữa, yêu cầu lão dẫn đi bằng con đường ngắn nhất để có thể vào được tầng hầm mà không cần phải đi qua lối nhà kho. Lão nhận tiền một cách hài lòng rồi vội vã dẫn em đi tắt ra phía sau bảo tháp.

Lão già đến nỗi không còn nhớ tuổi của mình là bao nhiêu mà chạy nhanh thoăn thoắt, sức khỏe còn hơn cả lính đặc công. Lão nói rằng sở dĩ không ai biết có căn hầm này tồn tại là vì người làng Hồ Tháp đều mang máng huyền thoại về một gã lái buôn người Tàu đã tìm có một hầm chứa của ở dưới lòng đất, nhưng

lại chẳng ai biết nó ở đâu vì các phu hồ xây nhà ở cho gã cũng đều là người Tàu. Sau cũng không ai nhìn thấy những người phu ấy nữa. Người ta đồn rằng gã đã giết sạch họ đi rồi. Cái hang đá mà lão ăn mày đang dẫn đến cùng không bao giờ có người lại vắng. Lý do là cửa hang nhỏ xíu bằng cái tiểu sành, giờ lại bị cây đại bịt kín bên ngoài nên không ai nghĩ rằng nếu chui vào trong, càng đi sâu hang sẽ càng rộng ra. Nhưng nguyên nhân chính khiến người Hồ Thập không ai dám bén mảng đến khu vực này là vì họ tin rằng ở trong hang đá có rắn thần, vì quả trước đây đã từng có rất nhiều người đi vào hang nhưng mất tích luôn trong đó mà không thấy quay trở ra. Dân Hồ Thập mê tín nên xung quanh hang đá trở thành nơi cấm kỵ, và cũng chẳng ai có hứng thú chui vào cái miệng hang nhỏ xíu ấy để làm gì. Lão ăn mày nói rằng cách đây nửa năm cũng có người cho lão tiền để nhờ lão dẫn đến hang đá. Lão không nghĩ có ai lại muốn vào cái hang thần rắn ấy nếu không vì mục đích cực mờ ám nên sau khi nhận tiền, lão giả vờ bỏ đi rồi lừa lúc người kia chui vào hang mới đi theo sau. Lão thấy người kia mở một cánh cửa và mất hút vào trong hang. Lần đầu tiên lão vào cái hang ấy nên hơi sợ, nhưng cũng liều đi theo, và kẻ kia hoàn toàn không biết đã có một lão già ăn mày chập cheng theo mình sát nút vào đường hầm. Nhưng kẻ từ sau khi nhà kho có chủ mới thì cánh cửa dẫn lên hầm trong lòng hang đá bị khóa lại, lão già hết đường tò mò. Nhưng lão bảo vì biết trong đó chẳng có kho báu tiền bạc gì nên cũng không hứng thú để vào thêm lần nữa. Tất nhiên kẻ thuê lão làm người dẫn đường, không ai khác là Johnny Huỳnh.

Lão dẫn em đến cửa hang rồi chui tọt vào bên trong, quả là càng vào sâu, lòng hang càng rộng ra, nhưng đúng lúc đó em nghe mơ hồ âm thanh gì như tiếng người nói. Em tắt đèn pin và ra hiệu cho lão giữ yên lặng để lắng nghe. Kết quả là, thực nhân bảo như thần bảo, em đoán không sai, Durga đã không chế anh đi theo đường hầm trong hang đá.

- Cảm ơn cậu đã cứu mạng tôi.

- Khách sáo quá. Nhiệm vụ của em là ngồi chòm hồm trên đài quan sát để bao quát đồng đội. Thế thôi mà. Hệ thống đường hầm ở đó quả là khủng khiếp. Dù kẻ tò mò nào xâm nhập được vào bên trong hang đá thì cũng không thể phát hiện ra cửa hầm bí mật dẫn lên trên. Bởi việc quá gấp nên không có thời gian, nếu không em đã gợi ý cho ủy ban huyện Hồ Thập khai thác hệ thống hang đá và hầm bí mật để làm khu du lịch. Hôm sau em có điều tra về hệ thống hầm ngầm, quả là có một số bậc già lão trong làng cổ truyền tụng lại câu chuyện về một người Phúc Kiến đã đến Hồ Thập lập ấp để tiện cho việc buôn bán. Người làng Hồ Thập giỏi nghề gốm và bán buôn nhỏ lẻ nhưng không biết kinh doanh lớn. Người Phúc Kiến kia đã thu mua tất cả các sản phẩm đẹp nhất và những đồ sứ chế tác theo đơn đặt hàng để bán giá cao cho các thương lái Nhật Bản và Đông Nam Á. Ông ta giàu có đến nỗi của cải phải giấu trong lòng đất và sau này về nước, cũng bí mật mang theo luôn vàng bạc xuống thuyền, giữa nửa

đêm. Nhưng những người làng cũng tự bình luận rằng ấy chỉ là đồn đại chứ cũng không chắc người Phúc Kiến và căn hầm kia có thật hay không.

- Tuy nhiên Nguyễn Trí Hữu thì biết căn hầm có tồn tại vì cả tuổi thơ hắn đã lang thang ở đó và tình cờ khám phá ra bí mật ở cái nơi cả làng Hồ Tháp chẳng ai dám vào. - Bách nói đều đều như một cuộn băng ghi âm. - Xuất thân hắn là một đứa trẻ liều lĩnh và can đảm, nếu chưa muốn nói là bản lĩnh. Nhưng cái tôi của hắn đã bị chà đạp theo năm tháng bởi một kẻ được gọi là bố nuôi. Chính Vũ Phương Vinh đã biến Nguyễn Trí Hữu thành một con thú. Hắn bệnh hoạn đến nỗi tự chia mình thành hai thể nhân cách khác nhau. Hắn vừa đóng vai trò là người nam, vừa trong khuôn diện người nữ. Hắn tự huyễn hoặc rằng toàn bộ thể mạnh và đặc tính tích cực của hai phát đã được dồn tụ vào hắn, vì thế một mình hắn có thể thay thế cả đàn ông lẫn đàn bà. Hắn có thể tự thực hiện việc tạo sinh vô tính bằng sự phân chia tế bào để tái thiết bản sao của chính mình. Và tương lai của nhân loại sẽ xóa bỏ tất cả giới tính để chỉ còn lại một giới duy nhất, giới tính được xếp thứ tư. Vì thường ngày hắn vẫn giả trang thành Lê Hà, vừa để thuận tiện cho công việc và không bị phát hiện chân tướng khi đóng vai trò là thủ lĩnh Durga, vừa thỏa mãn quyền lực bao trùm cả hai giới. Vì theo nhiều truyền thuyết của cả Đông đại lục và Tây đại lục, thoát kỳ thủy, loài người sinh ra là một động vật lưỡng tính với hai mặt nam và nữ trên cùng một cái đầu. Con người khởi thủy vô cùng mạnh mẽ nhưng lại ngạo mạn nên đã bị thần Zeus xé ra làm hai phần đực và cái rồi quẳng mỗi phần đi một nơi. Giờ hắn tự ảo tưởng sức mạnh của mình giống như con người lúc sơ khai, nên phân chia khuôn mặt mình thành hai nửa đại diện cho tính đực và tính cái.

- Cũng nhiều khả năng hắn mắc chứng loạn dục cải trang. - Tú đen xen vào. - Những kẻ lệch lạc hành vi tình dục loại này chỉ thấy khoái cảm khi mặc quần áo của người khác giới, chứ không phải họ là kẻ ái nam ái nữ. Kết luận của các bác sĩ tâm thần sẽ cho ta câu trả lời chính xác về việc có phải hắn đã liên đới cả căn bệnh này nữa hay không.

Nhưng sau đó hắn có một bà mẹ nuôi đáng kính. - Mai Thanh tiếp lời - Một tuổi thơ bị chà đạp, một cuộc sống cô đơn không bạn bè chia sẻ vì vẫn còn bị ám ảnh bởi hồi ức kinh hoàng, một người mẹ nuôi yêu thương hắn hết lòng. Tất cả đều có điểm tương đồng với Mỹ Lâm, người cũng có một tuổi thơ hết như thế.

Lồng ngực anh lại đau nhói, không rõ do cú rướn người vừa rồi khiến vết thương lại rỉ máu hay trái tim anh đang bị bóp nghẹt. Tuổi thơ bị chà đạp của Mỹ Lâm ư? Làm sao anh lại không biết điều đó? Mai Thanh gật đầu, như tự khẳng định điều cô vừa nói.

- Đó là lời khai của Johnny Huỳnh, cũng đồng nhất với những thông tin từ cha mẹ nuôi Mỹ Lâm.

“Vì ở cùng một tòa nhà nên Mỹ Lâm đã quen biết Lê Hà, và trong một vài câu chuyện định mệnh thì họ phát hiện ra rằng giữa họ cũng có nhiều điểm chung. Ngoài tất cả những điều trên thì Mỹ Lâm cũng mang nỗi hãi sợ chung đụng thể xác với người khác giới vì những ám ảnh kéo dài từ thời thơ ấu. Cô quyết định sẽ không bao giờ yêu thương và lấy chồng. Cha mẹ nuôi của cô đã vô cùng nỗ lực để hồi phục tâm lý cho con gái trong suốt tuổi thơ ngắn ngủi còn lại cũng như cố gắng thay đổi quyết định của cô bằng cách cho cô thấy cách con người yêu thương nhau mới tuyệt diệu làm sao. Đó là quà tặng tuyệt vời mà tạo hóa ban tặng cho con người. Họ muốn cô nhìn vào tình yêu bền bỉ của họ để thấy rằng nếu cô gặp một người đàn ông tốt thì hãy nghĩ rằng sự yêu thương là một điều gì đó không chỉ đơn thuần là tình dục. Nhưng Lê Hà nói với cô những điều khác, và cô ngả theo hẳn, vì đã sẵn ử những trải nghiệm kinh hoàng mà qua năm tháng cô vẫn bị hành hạ tới không thể dứt bỏ. Ở Lê Hà, cô cảm nhận sự đồng cảm chưa từng thấy bất kỳ ai. Cần phải nói rằng trước sau Mỹ Lâm chỉ biết Durga là Lê Hà, chứ không phải Johnny Huỳnh, trong khi Trần Hồng Kim thì chỉ biết duy nhất Johnny Huỳnh là Durga chứ không có Lê Hà nào cả. Mỹ Lâm trở thành một tín đồ trong giáo phái nhưng Lê Hà chưa tin tưởng cô đến mức cho phép cô tham gia vào hòm thư chung của các thành viên hội kín.

Mới đầu Mỹ Lâm chưa thể đoán được chuyện gì đang diễn ra thông qua những ẩn dụ trên diễn đàn, nhưng sau đó cô gái thông minh kết nối được mọi điểm nút và tự tìm ra câu trả lời. Cô đã sốc nặng khi biết rằng những gì mình đang điều tra để đưa lên mặt báo lại chính là cái câu lạc bộ mà mình đang tham gia. Đúng thời điểm đó Lê Hà cho cô biết một thành viên của giáo phái cũng đang sống trong khu vực và yêu cầu cô giúp đỡ hẳn, mà thực chất là Lê Hà sử dụng hẳn để dần đồng hóa cô bằng độc chất Blue Eye. Người đó là Kevin Quang. Trong một lần gặp riêng Kevin Quang, Mỹ Lâm bày tỏ mọi quan điểm thẳng thắn rằng sẽ không bao giờ chấp nhận Blue Eye và từ chối việc tiếp tục tham gia giáo phái, tuy nhiên đề nghị Kevin giữ bí mật chuyện này với Durga. Không hiểu sao Kevin Quang cũng đồng ý, và báo cáo cho Durga biết rằng Mỹ Lâm đã đầu hàng Blue Eye như tất cả những tín đồ khác. Cô bắt đầu lảng tránh Lê Hà, và cái chết của cô giúp việc Trần Hoa Liên được coi là một đòn cảnh cáo và trừng phạt nhẹ nhàng để cô ngầm hiểu kết cục dành cho kẻ phản bội sẽ là thế nào. Hơn nữa, Durga cũng bắt đầu phát hiện ra mối quan hệ giữa anh và Mỹ Lâm. Đó mới là đòn đau hơn cả đối với hẳn, vì thực ra, hẳn cũng đã thiết lập một tình bạn thực sự đối với Mỹ Lâm, người duy nhất mà hẳn cảm thấy thương xót và đồng cảm. Mật danh của Mỹ Lâm trên diễn đàn là Keri Huhme.”

Hình ảnh lúng túng của Mỹ Lâm và Kevin Quang khi Bách bất ngờ bắt gặp họ trước cửa tiệm cà phê và đôi mắt lóe sáng của Johnny Huỳnh chiếu thẳng vào Bách lúc anh đang nói chuyện với Mỹ Lâm trên đường chạy, trong cô lại không hề hay biết hẳn là ai, đột ngột quay trở lại theo cách một thước phản quay chậm. Anh cảm thấy máu huyết đang bị rút dần đến khó thở. Giọng anh hơi lạc đi:

- Thời thơ ấu của Mỹ Lâm... như thế nào?

- Cô ấy đã bị lạm dụng từ lúc năm tuổi, bởi gã bố dượng. - Mai Thanh nhìn tránh ra cửa sổ vì không chịu nổi ánh mắt của người đồng nghiệp. - Suốt ba năm liền như thế. Nhưng điều tồi tệ hơn cả với cô ấy là bà mẹ có biết tất cả những điều đó nhưng để yên không can thiệp. Cho đến một ngày...

“Những người là bố mẹ nuôi của Mỹ Lâm bây giờ tình cờ bắt gặp cô tha thẩn trên một bãi đất hoang cạnh nhà trong một buổi sáng mà tất cả trẻ con ở vào tuổi ấy đều phải đến trường. Họ bắt chuyện với cô nhưng cảm nhận bé gái này có điều gì đó hết sức không bình thường không hề giống với những đứa trẻ khác. Bằng kỹ năng gọi chuyện tuyệt vời của những chuyên gia làm việc lâu năm cho một tổ chức quốc tế chuyên hỗ trợ trẻ em, họ đã phát hiện ra những điều kinh hoàng vẫn còn tồn tại trên chính quê hương mà họ đã không còn gắn kết từ lâu lắm. Ngay lập tức họ thu thập mọi bằng chứng để khởi kiện mẹ ruột Mỹ Lâm và lão cha dượng. Lão già thú tính đến giờ này vẫn còn ở trong tù, còn bà mẹ được ra trước đã bỏ đi đâu biệt tích. Tuy nhiên có những điều mà công lý chẳng bao giờ lấy lại được cho các nạn nhân. Vết thương tinh thần và thể xác vĩnh viễn không thể liền miệng, dù cha mẹ nuôi Mỹ Lâm đã nỗ lực dùng mọi biện pháp y học và tình yêu thương để phục hồi tâm lý cho con gái trong suốt hơn mười năm trời. Nhưng... cô ấy đã yêu anh thực sự và dường như anh đã chữa lành vết thương cho cô ấy. Đó là điều mà Durga không thể chịu đựng được. Hắn cảm thấy chính hắn bị phản bội chứ không phải là thần Patanal và giáo phái.

Trần Hồng Kim tiết lộ rằng trong những lần gặp riêng, hắn đã bị cô khéo léo khai thác mật khẩu của hòm thư chung, chính nhờ đó cô đã biết được chính xác thời gian sắp xảy ra vụ án mạng thứ bảy để báo lại cho anh biết qua tin nhắn. Nhưng vì trong hòm thư không để cụ thể địa điểm và thông tin về nạn nhân nên những gì anh nhận được chỉ có vậy. Mỹ Lâm cũng đại dột cảnh cáo Lê Hà rằng cô sẽ đưa tất cả việc này ra công luận nếu như hắn không chịu dừng cái trò giết chóc đó đi. Đây là giọt nước tràn ly đối với Durga, và hắn đã cùng Chopin... làm việc đó, bắt cô phải thế mạng cho con mỗi huyệt là Thiên Kim.”

Có thứ gì nóng bỏng đang trào ngược từ những cơn co thắt trên lồng ngực nơi vết thương đau nhói. Bách hỏi một câu chẳng ăn nhập gì với câu chuyện vừa rồi, khiến Mai Thanh từ ngạc nhiên chuyển sang lo lắng vì ngỡ anh sốt quá mà thành ra rối loạn tâm lý.

- Ủy ban huyện Hồ Tháp đang sử dụng khu vực hang đá và hầm ngầm vào việc gì?

- Chưa làm gì cả. - Tú đen chen vào. - Em sẽ gợi ý cho cái ông chủ tịch huyện chậm chạp ấy hiểu rằng du lịch mới là ngành công nghiệp đáng tiền nhất. Hồ Tháp có nhiều làng nghề lâu đời và di tích cổ, cả các sản phẩm lưu niệm

nữa, thêm cái hệ thống hang ngầm kinh dị này được lăng xê trên báo nữa là tuyệt. Họ cần phải hiểu rằng họ sẽ có thu nhập ổn hơn là ngồng cổ chờ người chết để bán quan tài và bia mộ. Nhưng hiện giờ thì khu hầm ngầm vẫn đang bị niêm phong sau vụ việc quá kinh khủng đối với người Hồ Tháp. Sáng sớm hôm sau ta mới có phương tiện để chở cái xác Sun Ra về. Những người Hồ Tháp tò mò hay tin đổ ra xem, sợ đến suýt ngất xỉu. Giờ họ càng lăm truyền thuyết ly kỳ để thêm mắm thêm muối cho huyền thoại về hang rắn thần và hầm ngầm của nhà người Tàu. Họ còn bảo trong hang giờ chất đầy xương cốt ma ám của những phu hồ đã xây hầm. Chẳng ai dám bén mảng đèn đậy nữa. Nhưng đầu sao chuyên án của mình đã thành công đúng vào hạn định điều tra cuối cùng. 111 tên đang xếp gạch ngồi chờ đến lượt. Vụ này tha hồ nuôi béo mầm báo chí.

- Durga thế nào?

- Hấn bị em bắn bị thương ở vai. Giờ đang điều trị trong bệnh viện. Coi như đây là chặng an dưỡng cuối của hấn trước khi sum họp với gia đình giáo phái dưới âm phủ. Kỳ lạ là vết thương của hấn tuy ở vai nhưng lại nặng hơn vết thương ở ngực của anh. Em vẫn chưa hiểu được. Bí ẩn thật... - Tú đen toét miệng cười. - Anh quả là cao số chứ chẳng như những gì mà tử vi của anh viết.

Mai Thanh thở dài tự hỏi khi nào thì Tú đen sẽ ngừng lại cái điệp khúc vô duyên ấy. Cô vội liếc ra cửa xem nhớ đâu bà Tam Nhâm lại đột ngột bước vào rồi nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác.

- Vừa rồi xuất hiện một lá đơn tố cáo, người đứng đơn là hiệu trưởng một trường học dành cho trẻ mồ côi. Một học sinh tám tuổi của ông ta bị bắt cóc nhưng rồi lại được thả ra sau sáu tiếng. Đứa trẻ trở về trong trạng thái hoảng loạn và kể lại những điều khó hiểu về chặng đường bị bịt mắt, về một căn phòng tối tăm với tên quý đỏ và những chiếc roi da của hấn. Họ nửa tin nửa ngờ rằng thằng bé đã trốn đi chơi rồi do sợ hãi bị phạt mà bịa đặt ra câu chuyện đó, nhưng lại cũng hoảng hồn về những vết máu trên người thằng bé. Họ hoàn toàn không có kiến thức gì và chưa từng nghe về căn bệnh ác đâm của những kẻ Pedophilia, những con quỷ chỉ tìm được khoái cảm khi khiến nạn nhân của mình đau đớn. Những người quản lý trường học cũng sẽ quên luôn câu chuyện này theo thời gian khi những vết thương trên lưng thằng bé kín miệng, nếu như sau đó không có một bì thư gửi đến đích thân hiệu trưởng. Nội dung lá thư miêu tả việc cậu học sinh mồ côi đã bị bắt cóc và lạm dụng thế nào, cùng với những tấm ảnh kèm theo làm bằng chứng, chụp cảnh cậu bé bị bịt mắt đưa vào một căn biệt thự. Số nhà, biển số xe được cung cấp đầy đủ và tên của chủ nhân căn biệt thự là Vũ Phương Vinh, mặc dù hấn để Vũ Phương Đăng đứng tên trên giấy tờ sở hữu. Phía trường học cũng được một luật sư liên lạc tới, tình nguyện đứng ra lo vụ kiện mà không đòi hỏi bất kỳ chi phí nào cả. Do anh thì ai đã gửi luật sư tới trường học và bỏ công theo dõi sự việc này? - Mai Thanh cúi nhìn Bách, chờ đợi một câu trả lời tương tự như phỏng đoán của cô. - Liệu có phải chính bà Phùng Hương Giang và Lê Diễm không?

- Anh không nghĩ như thế.

Bách chỉ nói đến đấy rồi dừng lại. Mắt nhìn một vùng vô định ngoài cửa sổ, tận phía sau những tán lá bàng. Dầu sao thì anh em nhà Vũ Phương Vinh cũng đã không còn được tự do. Chỉ riêng tội danh tham nhũng và giết hai mạng người để bịt đầu mối đã quá đủ cho hình phạt cao nhất trong điều luật. Thêm một cáo buộc nữa thì cũng chỉ để làm nhơ nhuốc thanh danh đã dày công gây dựng của nhà họ Vũ mà thôi. Vũ Phương Vinh đã không dừng tay ngay cả với chính vợ hắt, người đã nắm toàn bộ bí mật cả công lẫn tư của hai anh em hắt. Liệu có còn điều gì để cần thêm kết luận nữa? Phàm là điều gì hại cả mình lẫn người thì càng không nên làm. Nếu vụ khởi kiện từ trường học được đưa ra công luận thì theo logic, cùng lúc sẽ còn nhiều đơn kiện khác được khởi thảo từ những gia đình nạn nhân thấp cổ bé họng. Đúng lúc đó thì đại tá Đoàn Kỳ Hoa bước vào phòng vì hay tin anh đã hồi tỉnh. Ông mừng rỡ khi nhìn thấy sắc diện của Bách dù vẫn còn muôn phần tái xanh và nhợt nhạt.

- Tôi mừng quá cậu ạ. Lúc vừa nghe tin cậu bị một viên đạn vào ngực ở khoảng cách hai mét, thú thực là tôi... - Ông đại tá đã gần đến tuổi hưu đặt một tay lên ngực trái như chặn thứ gì đó cho khỏi rơi. - Chúng ta thật may mắn khi cậu đã trở lại.

Bách mỉm cười, nụ cười héo hắt đầu tiên với các đồng nghiệp sau vài tháng ròng căng thẳng, kiệt quệ và mất mát.

- 111 tín đồ đã bị bắt giữ nhưng vẫn còn vài trăm tên còn lại rải rác khắp thế giới, thậm chí con số thực biết đâu sẽ hơn thế gấp nhiều lần và còn tiếp tục tăng theo thời gian.

“Kẻ nguy hiểm nhất là giáo chủ Lord thì vẫn vô hình vô ảnh và không một tín đồ nào được ấy mặt hắt. Tất cả vẫn hy vọng vào lời khai của Johnny Huỳnh, có lẽ cấp bậc của Durga đã cho hắt cơ hội được gặp gỡ trực tiếp với Lord. - Đại tá Đoàn Kỳ Hoa quay trở lại về mặt căng thẳng như suốt cả tuần nay. - Chúng ta đã cung cấp thông tin về hắt và “thần dược” Mắt Xanh cho Interpol. Bên Trung tâm Giám định ma túy đã đưa ra kết luận về Blue Eye. Đó là một công thức hóa học hoàn toàn mới được dựa chủ yếu từ tiền chất Erythorine chiết xuất từ loại lá hình nón của loài cây Pantanal mọc tự nhiên trên những vùng đầm lầy rậm rạp ở Trung Tây Brazil. Hoạt chất này có một đặc tính kỳ lạ là có thể kết tủa mặt ngoài trong tiết diện nhỏ nhất với những tinh thương của plastic nên có thể dễ dàng qua được các thiết bị kiểm tra hải quan và chó nghiệp vụ. Blue Eye còn có một tác dụng kép kỳ quái trái ngược hẳn với những loại ma túy khác luôn kèm theo công năng kích dục. Trái lại Mắt Xanh có khả năng diệt dục hữu hiệu và liền theo đó người sử dụng sẽ cảm thấy những cảm giác bình yên, thanh thản như đã thoát trần. Những kẻ phiêu với Blue Eye cũng không hề cuồng sát mà chính đặc tính có thể ám thị thôi miên huyền hoặc của Blue Eye đã khiến những

tên cầm đầu biến chúng thành một cỗ máy giết người mà vẫn bình yên và thanh thản. Sự bình yên dù trong bất cứ hoàn cảnh nào do Blue Eye tác động sẽ gây nghiện tới mức nếu không có chất thuốc màu xanh đỏ trong cơ thể, chúng sẽ bất an và sợ hãi đến hóa điên lên.”

- Thần Pantanal...

- Anh nói gì kia? - Những người bên giường bệnh đồng thanh.

- Chúng thờ thần cây Pantanal và làm lễ tế thần để trình nữ được tái sinh sẽ mang cho chúng sức mạnh bá chủ thế giới. Tất cả các tôn giáo trên thế giới này đều có một điểm chung cho rằng ngôi vị tối cao mà mình đang thờ tụng là một thể vô hình bất khả xâm phạm và rằng những người đi theo sẽ được tạo tác thành một linh hồn thượng đẳng, được tiếm cận cảnh giới cuối cùng của cõi thần tiên. Nhưng khi giáo phái theo đuổi một thứ tà đạo phản bội chân lý của loài người thì sự thượng đẳng lừa mị của chúng trở thành một lời nói dối thô bỉ.

- Đúng rồi, khi em xét hỏi một tên có mật danh Edward Gorey về bảy bộ phận của các nạn nhân thì hấn bảo Durga đã thả tất cả vào lửa đúng vào lúc chuông báo động réo vang. - Tú đen nói về giễu cợt. - Và hấn đã ngạc nhiên vô cùng là tại sao trình nữ đã tái sinh lại không có mặt giúp đỡ chúng trở thành một linh hồn siêu việt có sức mạnh toàn năng để thoát khỏi các đặc nhiệm vào lúc ấy.

Phòng bệnh chỉ có mình hấn, nhưng bộ phận canh gác phải lên tới chục canh sát và luôn có hai người túc trực bên cạnh đề phòng hấn tự sát. Khi Bách bước vào phòng thì anh đề nghị những người canh gác rút lui.

- Nguyễn Trí Hữu.

Anh gọi cái tên cúng cơm của Durga và thấy rõ một cú giật nảy mình ở trong chăn. Hấn kinh ngạc nhìn Bách như cách hoảng hồn vì một bóng ma hiện hình. Nhưng từ sự bất ngờ, hấn chuyển sang thất vọng và tức giận khi nhận ra Phan Đăng Bách đã đứng trước mặt hấn với đầy đủ áo quần và mái tóc đã được cắt gọn sau ngàn ấy ngày bệ rạc.

- Sao mày có thể chưa chết? - Hấn khó nhọc gồng cái thân hình nhỏ thó để ngồi dậy.

- Tao chưa thể chết được, chừng nào chưa được nhìn thấy kết cục.

- Chúng cử mày đến đây để khai thác thông tin về Lord đúng không? - Hấn nở nụ cười đáng sợ mà nếu thiếu điệu cười ấy, hấn hiện nguyên hình là một con bệnh tàn tạ và bất lực. - Chúng mày sẽ không bao giờ được nhìn thấy Lord, chúa tể của những người truyền tin, và đừng mong dùng chiêu bài hứa hẹn khoan hồng để lừa bịp tao. Sự phản bội chỉ dành cho những kẻ hèn nhất.

Bách ngồi xuống ghé bên cạnh, chậm rãi:

- Vũ Phương Vinh và Vũ Phương Đăng đã ở trong tù. Cả gia đình hấn suy vong, chết chóc và ly tán. Mày đã hoàn thành mọi kế hoạch một cách hoàn hảo. Mày đã trả được hận. Mày đã thỏa mãn. Vẫn chưa đủ ư? - Bách gắng kìm chế để không nói tiếp “Mi đã làm cho ta chết từ trước khi nã viên đạn vào ngực ta, vào khoảnh khắc ta nhìn thấy Mỹ Lâm trên tầng áp mái, điều mà có hái tất cả lá cây Pantanal trên đầm lầy phía đầu kia Trái đất cũng không thể làm cho ta thanh thản.”

- Phải, tao đã trả được hận, dù như thế vẫn còn chưa đủ. - Hấn mỉm cười hài lòng, đôi mắt đôi càng sắp rụng ra khỏi tròng. - Thật là một ván bài đẹp. Anh em nhà Vũ Hồng Quang sắp bị tử hình. Mụ Phùng Hương Giang thì chết trôi. Thằng Vũ Phương Đăng chỉ ngồi tù vì tội đồng phạm nhưng rồi nó sẽ bị những ảo giác ma quái hành hạ cho đến lúc phát điên lên và tự kết thúc bằng cách năn nỉ ai đó trong tù cho nó xin một sợi dây thừng.

Hấn cười ha hả như quỷ nhập tràng, nhưng Bách phớt lờ sự khoái trá của hấn.

- Mày đã theo dõi Vũ Phương Vinh và thu thập mọi chứng cứ về việc hấn cho người bắt cóc một bé trai vào nhà riêng, sau đó trả tiền luật sư để anh ta giúp hiệu trưởng của trường học từ thiện thảo đơn khởi kiện.

- Đúng vậy, mày cũng không phải một thằng cảnh sát đầu đất đầu nhĩ - Hấn vênh váo trên chiếc giường sắt và cười đắc chí một cách trơ tráo. - Mày thấy ta có trí tuệ không? Ta đã lập mọi kế hoạch một cách hoàn hảo. Mày biết không, thứ làm cho con người ta sáng suốt và tinh vi nhất là lòng căm giận và hận thù. Nó khiến ta trở nên can đảm, liều lĩnh và gan lì. Nó đè bẹp mọi hãi sợ, yếu mềm, hèn nhất.

Bách rùng mình. Hấn đang nói đúng cảm giác của anh, cảm giác bình tĩnh đến rợn người của lòng hận thù.

- Nhưng chưa điều gì là đủ cả. Mày xem đây.

Hấn ửi chiếc chăn một cách khó nhọc như cách người ta đẩy một tấm gỗ nặng ra khỏi người, rồi với cánh tay không bị thương, hấn lật ngược chiếc áo bạc màu của bệnh viện. Bách hoa mắt vì hàng trăm vết sẹo lồi chằng chịt trên cơ

thể. Có những vết sẹo vẫn màu tím sẫm và có vết vẫn giữ nguyên màu đỏ như từ lúc nó mới thành hình từ một sự rách nát của da thịt.

- Mày nói phải, nó đã biến ta thành một sinh vật tồi tệ. Sự thăng hoa của con quỷ đó chỉ xuất hiện khi nó thấy tao đau đớn và bị sỉ nhục. Tao càng gào khóc, rên la và van xin thì nó càng khoái cảm. Cứ mỗi lần nó gọi tao lên tầng trên trước đôi mắt im thít của mẹ vợ là tao lại phát điên lên. Và còn một sự đau đớn khác, nỗi đau của một con vật bị đem ra làm trò chơi và làm sao mi biết được nỗi đau dai dẳng của thể xác kéo dài tới mức cả tuần liền tao không dám đi đại tiện khiến chất thải bị tích tụ đến phát sốt lên. Tao không chỉ căm thù hấn. Tao căm thù toàn bộ giống người coi khoái cảm tình dục là nghệ thuật và nhân văn. - Hấn gào thét đến mức hai người canh gác bên ngoài phải hốt hoảng chạy vào xem đã có chuyện gì xảy ra.

Bách cảm thấy kiệt sức, như thể sự mất máu từ vết thương bây giờ mới ngấm. Sự thỏa mãn mà anh hình dung khi xả hàng trăm cú đấm vào mặt hấn cho đến khi hấn ngất lịm đi giờ chỉ còn là một khối trống rỗng. Anh thì thầm, gần như là van xin.

- Cho tao hỏi một câu cuối cùng. Trái tim của Mỹ Lâm ở đâu?

- Tao không biết. Mày giữ nó kia mà. Tao đã nhìn thấy. - Hấn nói ráo hoảnh, rồi tiếp tục gào lên. - Cút đi thằng khốn kiếp. Mày đã cướp đi một người của tao. Cô ấy là bạn tao. Chính vì mày mà cô ấy phải chết.

Durga đã thành công. Chính vì câu nói này, hấn đã nện cho anh một cú thối son cuối cùng để anh ngã gục hoàn toàn, và suốt cuộc đời còn lại, anh nghĩ rằng Durga nói phải. Chính vì anh mà Mỹ Lâm phải chết. Vì trực giác tồi tệ của anh. Và vì anh đến chậm, anh đã không thể bảo vệ được cô dù chỉ cách có vài bước chân.

Chương 35

Trái Tim Của Em

Hang Rắn Thần lộ ra dưới ráng chiều đỏ sậm vì nó bị vếch lên cao theo sườn núi và những cây đại thụ bám đất sâu không thể bò rể lên phần đá rắn. Bách lấy con dao lớn tạm phát quang những bụi dây leo mà lần trước Tú đen chui vào cùng lão ăn mày đã chưa dọn dẹp cho gọn gàng. Miệng hang mềm xốp vì trái kín lá khô rụng xuống từ những bụi cây bịt bên ngoài cửa. Nước mưa chảy vào trong hang khó bốc hơi nên lớp lá mục ẩm thấp trở thành nguồn dinh dưỡng và nơi trú ẩn tuyệt vời cho các loài bò sát và côn trùng. Bách thận trọng rọi đèn pin vào nền hang rồi mới từ từ tụt xuống. Rõ ràng hang này chỉ phù hợp cho rắn trú ngụ vì trước mặt anh là một cái lỗ thút nút dài hoắm đủ cho một người nằm gọn vào trong như một cái kén đá. Bách quỳ xuống rọi đèn thì thấy cái hốc đó dài chừng năm mét, chiều ngang năm chục phân và chỉ cao chưa đầy hai gang tay. Bề mặt bên dưới cũng là một thảm lá khô mục ả do chảy trôi theo những cơn mưa lớn. Bách không thể đưa chân vào trước như vậy sẽ không cách nào chuyển dịch tới đầu bên kia. Anh đành úp mình, chiếc ba lô đựng những dụng cụ cần thiết buộc vào cổ chân, rồi chui đầu vào cái hốc, bắt đầu trườn lết theo cách đi của loài rắn. Anh trườn chậm chạp, cảm nhận những loài sinh vật chân đốt đang lổn nhổn dưới lòng bụng. Trước mặt anh chỉ còn bóng tối u minh vì anh không thể đưa tay lên mà cầm đèn pin. Cái ngách bí mật này chật đến nỗi một kẻ có bề ngang to hơn sẽ không thể chui lọt. Bách ngờ rằng với cân nặng nguyên si như cách đây vài tháng thì không chắc anh có lọt qua được cái hũ nút này không. Lúc này Bách mới thấy thương Tú đen. Cậu ta cũng phải bò lết như côn trùng thế này để vào hang cứu Bách trong khi chắc gì lão ăn mày lẩm cẩm đã đúng khi khẳng định có thể chui vào được. Vậy mà chi tiết đáng kể công nhất thì cậu nhất định không chia sẻ. Cậu ta chỉ nói các đồng đội đã đưa Bách lên bằng đường hầm dưới nhà kho và anh thì chưa kịp hỏi rằng tại sao họ lại không đi lối gần hơn khi mà tất cả đã ở sát cửa hang.

Bách chùn người uốn lượn như một ấu trùng. Mỗi lần nhấc đầu lên khỏi mặt đất thì anh lại bị cụng vào trần đá phía trên. Nó thấp đến nỗi Bách có cảm giác anh sẽ bị mắc kẹt ở giữa cái hốc đá này nếu như càng ngày nó càng hẹp dần lại và hạ thấp hơn nữa, để rồi cả một khối đá núi sẽ chẹn cứng lên cơ thể anh, trong khi anh đâu có phải là Tôn Ngộ Không để ngăn không biến mình thành một cái xác chết khô. Nhưng Bách nghĩ Tú đen đã qua được thì anh cũng sẽ qua được. Cách di chuyển kỳ quặc này chủ yếu dùng cơ vai và ngực, nên vết thương của anh giãn giập như sắp vỡ tung. Tốc độ rất chậm khi mà anh phải nhích lên từng xăng ti mét và dường như này giờ anh mới chỉ “đi” được có nửa mét. Đây mới chính là lý do khiến cái hang động thênh thang trở thành nơi hoang dã chứ

không phải vì người đời hãi sợ rắn thần. Thế này mà mở khu du lịch nổi gì. Du khách nào dám chui vào đây tham quan, và những đường hầm hẹp bên dưới nhà kho thì cũng chẳng dễ thở hơn. Trong tình cảnh khôn khó ấy, điện thoại trong ba lô của anh còn réo vang những cuộc gọi liên nhau. Đó là cách của điện thoại khẩn, nhưng Bách không thể xoay xử được gì trong tư thế này. Thậm chí anh còn không thể co tay lên gỡ đầu hay bất cứ chỗ nào khác trên cơ thể. Cái ngách dường ngày càng hẹp lại, và quả có một chỗ Bách phải hơn nghiêng người để lách qua. Ngách đá tựa hồ kéo dài bất tận trong bóng tối đặc quánh và Bách bắt đầu thấy quên thời gian. Anh cứ tiếp tục cựa mình nhích lên phía trước, phớt lờ những con trùng đang bám nhày trên cổ trên má anh. Cuối cùng anh thấy mình thò cổ ra một vùng khí thoáng đãng hơn và đôi vai anh tuột ra khỏi cái ngách, rồi đến hai cánh tay. Nhưng rất nguy hiểm ở chỗ Bách không tìm thấy mặt đất đâu cả dường như anh đang cắm đầu xuống một hố sâu bên dưới.

Anh quờ chiếc đèn pin trong túi áo và bật nút. Quầng sáng chói lóa của cây đèn pin chuyên dụng loại hiện đại nhất bao quát cả lòng hang. Cái “kén đá” của anh đang treo vắt ngang vách hang và Bách phải rất khó khăn mới tụt được đầu xuống trước. Thực kỳ lạ khi bên trong là cả một không gian khổng lồ. Bách lờ mờ nhớ lại hôm trước anh chưa đến chỗ này. Một chiếc khay áo bung ra trong lúc bị ma sát, nó rơi lóc cóc xuống tầng đá bên dưới và cái âm thanh bình thường vốn rất khê khàng ấy cũng trở nên vang vọng ở khu vực được cách âm tuyệt hảo này. Bách vội kiểm tra điện thoại.

Sáu cuộc gọi nhờ đều của Tú đen kèm theo tin nhắn gửi luôn sau đó vì không thể liên lạc: “Anh Bách, có một sự nguy hiểm do sơ suất của chúng ta *... *... *”. Tin nhắn mất một nửa và nó hiển thị dấu sao cho những ký tự bị lỗi. Anh vội gọi lại cho Tú đen nhưng lập tức nhận ra điện thoại không còn một vạch sóng. Hang núi đá gần như bịt kín khiến các loại tần sóng đều bị bỏ ra ngoài cửa hang. Trong tình thế không giải quyết được vấn đề gì thì tốt hơn hết là không nghe không thấy, nhưng Bách biết chắc trong lòng chẳng thể yên ổn. Điều nguy hiểm. Sự sơ suất. Sơ suất gì kia? Anh đi dọc theo lạch nước vẫn đang róc rách khe khẽ. Nó chảy vào một cái hố sâu có đường kính to gấp đôi miệng giếng. Giữa lòng hố, nước đen xoáy tròn như vòi rồng. Bách thử quăng chiếc mũ lưới trai xuống đó. Trong nháy mắt nó biến mất hút vào màu đen của xoáy nước. Bách rùng mình, không chắc rằng hồ nước này dẫn đi đâu. Lạch nước trong hang thông với lòng hồ dưới chân bảo tháp, và chảy tiếp từ đó ra xoáy nước này. Như vậy, rất có thể còn một lạch nước ngầm khổng lồ dưới lòng đất. Tim Bách nhói lên, đau đớn. Thứ anh cần tìm, liệu có bị trôi theo lạch nước vào cái hố vô tận này?

Anh đi ngược lên đầu nguồn lạch, về phía cửa hầm. Lúc này cây đèn sáng quá mới cho anh cơ hội được ngắm nhìn toàn bộ lòng hang. Nó rộng bằng một sân đình, với mái vòm lớn, từ đó thạch nhũ rủ xuống đủ mọi hình thù, nhưng càng về phía cửa hầm thì lối đi càng hẹp lại. Hình thù của lòng hầm giống một

bình thí nghiệm mà phần thân bình thì tròn, còn phần có múp dài đến tận miệng. Không gồ ghề với những tảng đá cheo leo chồng chéo lên nhau như nhiều hang đá khác, hang Rắn Thần thoai thoải theo dòng nước và hình thành một lối đi bằng phẳng giống con đường mòn trên mặt đất. Tuy nhiên hai bên vách có vô số hốc đá đen ngòm giống như những lối đi ngoắt ngoéo vào lòng núi. Bách không phải nhà thám hiểm và anh cũng không lòng dạ nào ở lại lâu trong chốn thâm u này, nơi mà chỉ cần có kẻ nghịch ngợm lẫn một hòn đá tảng bịt đầu kia của ngạch vào thì anh sẽ bị cầm tù ở đây cho đến khi thành bộ yết khô. Bách đã đứng ở phần cổ múp của chiếc bình, chỗ chuẩn bị loe ra thành một lòng hang rộng rãi và tròn trịa. Đúng chỗ này, anh đã bị khẩu Storm của Durga chĩa vào ngực trước khi nghe thấy giọng nói của Tú đen. Bách quét đèn xung quanh lạch nước và toàn bộ bề mặt lân cận, mắt anh dán vào từng hòn đá nhỏ, nhưng không thấy gì cả. Để chắc chắn hơn, anh đi ngược lên phía đầu nguồn, sợ nhớ đâu những đặc nhiệm trong quá trình khiêng anh và Durga lên trên đã khiến anh vô tình để rơi mất. Hang đá dài chừng 300 mét, và anh đã quần thảo tới lui trong suốt hai tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chỉ có đá núi, thạch nhũ và nước. Thảng hoặc vài con nhện núi bò ngang trên những tảng đá vì khó chịu với ánh sáng mà chưa bao giờ chúng được nhìn thấy.

Mỹ Lâm, em ở đâu? Bách tuyệt vọng và kiệt sức. Lúc này anh mới thấy thấm mệt, một cơ thể vừa ốm dậy trải qua ngàn ấy quãng đường với không ít chặng đi bộ rồi bò lết trong hang cùng một vết thương còn chưa lành hẳn. Anh nhìn cái hố sâu vẫn cuộn tròn những xoáy nước để nuốt chửng bất cứ thứ gì trôi đi qua miệng nó. Không còn câu trả lời nào khác, tất cả nằm xoáy nước này. Anh khuyu xuống, nằm úp mặt bên bờ nước và bật khóc, lần đầu tiên anh khóc thành tiếng, kể từ lúc anh biết rằng, sẽ vĩnh viễn, không bao giờ anh còn được nhìn thấy nụ cười của cô nữa, sẽ không được chạm vào da thịt, không được hít hà mùi hương quen thuộc toàn mái tóc dày ẩm áp, và không được ôm chặt cô vào lòng để cảm nhận cô đã trở thành một phần của cơ thể. Chính khoảnh khắc này, anh mới cảm thấy mình đã mất cô thực sự, nỗi mất mát không gì có thể bù đắp và nguôi ngoai. Nước mắt nóng bỏng của anh hòa vào lạch nước lạnh buốt, nhưng chính vào lúc này, những giác quan thần diệu của con người bỗng phát huy tác dụng như một cỗ máy tự động chuẩn xác của tự nhiên. Một mùi đặc trưng khai nồng của amoniac xộc vào mũi anh. Bách kinh ngạc. Phản xạ tự nhiên của một cảnh sát hình sự bật ra câu hỏi: Kẻ nào đã tiêu tiện ở nơi hầu như được miễn nhiễm với chất thải của con người, các cảnh sát đặc nhiệm chẳng? Không có nhẽ, vì lúc đó họ đang rất vội. Hơn nữa đã một tuần trôi qua, mùi nước tiểu sẽ không thể nào bốc lên nồng nặc như một cái toilet công cộng thế này. Lúc mới xuống hang, do quá xúc động mà anh không nhận thấy, hay vì bây giờ anh đang nằm sát mặt đất nên mới có thể khẳng định chính xác. Cùng lúc ấy, thỉnh giác hỗ trợ cho những gì anh vừa cảm nhận, có những viên đá sỏi va vào nhau khe khẽ như lối một con vật đang di chuyển trên bề mặt. Một con chó hoang vừa chui vào trong này chẳng? Nhưng Bách chợt nhớ ra rằng đối với loài

vật tiếng đi trước, người đi sau, chỉ ít là những tiếng thở của chúng. Một giác quan khác cho anh biết rằng anh không MỘT MÌNH ở trong hang đá này, có một thứ gì đó, một kẻ nào đó cũng đang có mặt ở đây. Và câu trả lời nhanh chóng xuất hiện. Một bóng ma lơ lửng trong đêm tối. Cây đèn pin vút lăn lóc bên cạnh chỉ đủ chiếu một quãng sáng thấp vừa vạm tới đôi ủng đen và vạt áo choàng chầm đất.

- Mà đang tìm thứ này?

Trong một phần nghìn giây Bách đã hiểu toàn bộ câu chuyện là thế nào, vì giọng nói này, âm điệu sắc mùi tử khí này, đến chết anh cũng không thể quên được. Nước mắt đang nhòe nhoẹt trên mi mắt khiến những gì anh nhìn thấy trước mặt chỉ là một vầng mờ ảo. Chopin. Tên bác sĩ đồ tể. Hắn vẫn mặc áo choàng đen và mang tất cả những gì trên người y như mới chỉ vừa rời khỏi buổi tế lễ.

- Mà ngọc nhiên phải không? - Hắn cười rinh rích như một con bệnh tâm thần. - Đã một tuần trôi qua và tao vẫn sống bình yên khỏe mạnh. Đó chính là nhờ sức mạnh vĩ đại của thần Pantanal. Không cần ăn, mà vẫn khỏe. Lần này thì mày đã tin phải không?

Hắn vút chiếc túi sợi gai xuống đất.

- Cửa mày đây.

Bách vội lồm cồm bò đến chiếc túi như bị thôi miên, nhưng tức thì anh thấy ánh sáng của con dao mổ lóe lên như miếng gương bắt được ánh mặt trời. Bách vội nghiêng người tránh và lộn nửa vòng đá tung con dao trên tay hắn. Nhưng đòn tấn công này cũng khiến anh mất sức và hơi chao đảo. Cái lưng to bè như một con đười ươi lao thẳng vào anh với lực đẩy kinh hồn. Anh ngã đập trán vào một tảng đá và lập tức cảm thấy năng lượng trong người mình đang bị rút dần theo dòng máu chảy. Trong khoảnh khắc, anh tự hỏi liệu Pantanal có thực sự là một thần dược. Thân hình nặng nề của hắn đè lên anh. Mọi thứ từ hắn toát ra hiện thân của quỷ dữ: Khuôn mặt kinh dị lấp loáng trong ánh đèn pin, sự nhanh nhẹn và sức mạnh ma quái, cả mùi máu khô còn phảng phất sau cuộc hành hình Sun Ra. Hắn nện cùi chỏ lên mặt anh. Bách nghe tai mình ù đi và lẩn vào những âm thanh mơ hồ trong cuộc hành trình đến xứ sở của Thần Chết, giọng nói cợt nhả của Chopin trở nên rành rẽ như được tách âm qua bộ lọc.

- Trái tim của bạn gái mày tuyệt lắm. Nó còn ấm nóng đến tận bây giờ. Tao chỉ khẽ lách mũi dao là nó đã rời ra khỏi lồng ngực. Mà cũng chỉ cần một đường rạch mảnh thôi, không ảnh hưởng gì đến bầu vú của nó hết.

Bách thấy mình biến thành mãnh thú, một loài thú điên có khả năng cắn ngập cổ kẻ thù. Anh thu hết sức mạnh đâm vào quãng mắt sâu hoắm của gã đồ

tê. Hấn kêu lên một tiếng khàn và bật lùi lại phía sau. Toàn bộ năng lượng còn lại anh trút lên để giầy đinh đi rừng và dồn tất cả cường nộ lên khuôn mặt quỷ dữ của hấn. Chopin lết dần về phía lòng nước cạn rồi bất thần lại nhảy xổ vào anh. Bách đã không còn nhìn thấy gì vì máu xối ra che phủ ánh sáng của đèn pin. Nhưng tiếng áo choàng của hấn phật sang khiến anh biết mình phải tránh về bên nào. Hấn lỡ đà chơi với. Bách lùi lại một bước lấy thế rồi ẩy mạnh hấn về phía trước, chỉ cần hai bước ngắn thôi, anh biết đây là hướng gì. Bách chỉ kịp nhìn lơ mờ bóng áo choàng của hấn chồm lên làn nước và cánh tay bọc găng giơ lên chơi với. Một tiếng ục lớn cuốn phăng tất cả những gì còn sót lại. Chopin, chúc mừng may đã quay trở lại với địa ngục.

Bách gạt hết máu ở trên trán và tự cầm máu bằng một miếng vải xé ra từ gấu áo. Nhìn thấy con dao mổ vút lăn lóc trên nền đất. Anh lấy chân gạt nó xuống lạch nước. Tức thì nước xối xả đùn nó xuống cái hố đen sâu thẳm. Trong tích tắc, nó biến mất nốt theo chủ nhân đang trôi dạt đâu đó dưới một lạch nước ngầm. Bách vội vàng quay lại tìm chiếc túi vải sợi gai. Nó đây. Bàn tay anh rùn rầy nâng cái túi lên và áp vào ngực, mặc dù nó đang xộc ra mùi đặc trưng của phóc môn, chất ướp giữ mà Durga sử dụng để bảo quản bảy bộ phận trinh nữ. Chính giữa lòng túi, một vết tròn xuyên qua mang dáng hình một viên đạn. Bách thấy mình sụp đổ. Anh chỉ biết gào lên với đá núi: Em đã bảo vệ anh đến phút cuối, mà anh chưa làm được điều gì cho em cả.

Chỉ duy nhất Bách hiểu được bí mật này. Trái tim Mỹ Lâm đã bị anh lén lấy đi từ trên cây Pantanal rồi để nó trong túi ngực của chiếc áo khoác mặc bên trong. Nhờ trái tim của cô mà viên đạn mới chỉ đụng đến phần mềm ít nguy hiểm nhất. Trái tim Mỹ Lâm đã giữ được mạng sống cho anh. Bách thu dọn mọi thứ rồi quay trở ra. Lần này cái ngách kinh hoàng chẳng còn là nỗi ám ảnh nữa, bởi vì anh không cô đơn, anh đã có cô song hành bên cạnh, trong chiếc ba lô, cuộn tròn giữa chiếc khăn lụa mềm mại mà anh xin cô cho mang về sau lần cuối cùng họ ở bên nhau. Lúc đó anh bảo đêm nay anh sẽ quấn nó vào cổ và hình dung cô đang choàng tay qua cổ anh. Vừa nhích từng xăng ti mét như một con sâu đo, Bách vừa trò chuyện thành tiếng, những vết thương cả cũ lẫn mới dường cũng trở nên êm dịu và thắm lá mục đầy côn trùng dưới bụng anh giống như tấm nệm nuột nà, ấm áp trong phòng ngủ của Mỹ Lâm.

- Em biết không, sau lần này anh sẽ đặt một vé ra ngoài đảo. Lâu lắm rồi anh chưa được đi biển, anh chẳng có thời gian để đi đâu cả. Nhưng lần này anh sẽ đi, anh sẽ mang em đi theo. Ở đó có một căn nhà gỗ, chẳng có ai ở đó ngoài anh và em. Minh sẽ tắm nắng ngoài hàng hiên. Anh sẽ cố tìm một căn nhà có hoa giấy. Anh biết mà, em không cần phải nói điều đó với anh đâu.

Cứ như vậy, anh và cô đã ra đến ngoài cửa hang. Gió từ hồ nước thổi lên lạnh lẽo. Điện thoại báo anh có một tin nhắn. Thực ra vẫn là tin lúc trước của Tú đen, nhưng lần này nó đã được tổng đài trả về đầy đủ ký tự: “Anh Bách, có một

sự nguy hiểm do sơ xuất của chúng ta. Đội đặc nhiệm đã bắt được 111 tên nhưng lại không tính rằng Durga nằm ngoài số đó. Sau khi thẩm vấn, tụi em thấy lọt mất Chopin. Hắn là một trong những kẻ nguy hiểm nhất của giáo phái.”

Bách bấm số của Tú đen.

- Chopin đã ở trong hang Rắn Thần suốt một tuần. Hắn bị kẹt lại vì cái lưng to bè chằng qua nôi ngạch hẹp ở cửa hang, trong khi nắp hầm đã bị ủy ban khóa kín và niêm phong. Hắn không ăn uống gì cả, chỉ dùng Blue Eye mà vẫn sống sót và khỏe mạnh. Thêm một đặc tính nữa của độc chất này, kích thích năng lượng ảo của con người như một thứ doping có sức bền đáng nể.

- Ôi... tại... tại sao anh biết tất cả những điều đó?

- Tôi vừa ở trong hang và thằng con hoang đã đâm cho tôi vỡ trán.

- Anh vào trong đó làm gì? Còn Chopin đâu rồi?

- Hắn vẫn chưa rời khỏi địa cầu này, nhưng đang trôi nổi đâu đó dưới lòng đất.

Bách cúp máy và nhẹ nhàng ôm chiếc ba lô vào lòng. Anh thì thầm:

- Anh sẽ không bao giờ để mất em lần nữa.

Trái tim của em đang ở trước mặt anh, trong một chiếc bình pha lê tuyệt đẹp. Ngôi nhà mới của em. Và từ nay em sẽ ở bên cạnh anh hàng ngày. Anh cũng được nhìn thấy em. Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Bách vừa trò chuyện vừa truy cập vào hộp thư quen thuộc. Anh lần lượt gửi đi những lá thư, những lá thư tình anh đã viết hàng đêm mà chưa bao giờ dám gửi. Anh đã đợi đến một dịp đặc biệt, nhưng ngày ấy sẽ chẳng bao giờ đến nữa. Bách hy vọng làm thế này, bằng cách nào đó, cô sẽ đọc được tình yêu của anh, và chỉ như thế mới khiến Bách cảm thấy khuây khỏa phần nào. Khi anh gửi đi bức thư thứ năm mươi thì bất ngờ nhận được một hồi đáp. Anh chết sững trước màn hình. Mỹ Lâm, anh ước gì ảo giác này cứ kéo dài mãi mãi. Em cứ làm cho anh điên lên cũng được. Để trong hoang tưởng ngọt ngào này, anh luôn cảm nhận có em bên cạnh.

Nhưng bức thư không phải là ảo ảnh. Nó có thực, là địa chỉ e-mail của Mỹ Lâm. Một dòng chữ viết ngay bên trên bức thư vừa gửi của anh.

“Anh phải hết sức cẩn thận, nếu biết những gì anh đã làm, Lord sẽ tìm đến anh, và hẳn luôn xuất hiện rất nhanh.”

Mỹ Lâm, em đây ư?

Hay ai đó đã lên sử dụng hộp thư này của em?

Nhưng dù thế nào, Bách không thể ngăn mình chảy nước mắt khi địa chỉ e-mail thân thiết lại lần nữa hiện lên, sống động và gần gũi như thể Mỹ Lâm vẫn đang cho lũ thỏ ăn cà rốt trong căn hộ tràn ngập tiếng sáo từ khu vườn Aranjuez.

Lord ư? Giờ phút này anh chẳng còn quan tâm đến điều gì khác ngoài em.

Bách tiếp tục gửi đi những lá thư, mong một hồi đáp siêu thực khác. Nhưng chẳng còn gì, ngoài một hộp thư đến đựng đầy những bức thư xưa cũ.

Khi được quản giáo dẫn ra khỏi phòng giam, Vũ Phương Đăng chùn người lại và nhất định rằng hẳn không gặp bất kỳ ai cả, vì kẻ nào cũng đang có âm mưu ám hại hẳn, dù là người hay ma. Vừa nhìn thấy Bách hẳn khóc hu hu. Hình như hẳn đã hình thành phản xạ có điều kiện, cứ gặp anh là hẳn khóc lóc kể lể. Chẳng còn đâu gã trai lơ tài tử hút hồn bao cô gái xinh đẹp để rồi tất cả gặp nhau ở một điểm chung là cái chết bất hạnh. Nhìn thấy những vết thâm tím trên mặt trên người hẳn, anh hỏi khẽ:

- Cậu bị bạn tù đánh đấy à?

- Không đâu. - Hẳn nức nở. - Chúng trực xuất mấy con ma ra khỏi người hộ tôi đấy chứ.

Lần đầu tiên anh cảm thấy chạnh lòng khi nhìn gã công tử bột lúc nào cũng ngông nghênh, khêu khích giờ đã biến thành một kẻ dở khôn dở dại. Chiều nay anh sẽ viết kiến nghị gửi lên Viện Kiểm sát. Vũ Phương Đăng càng ngày càng có dấu hiệu rối loạn tâm thần nặng nề. Hẳn nên được chuyển sang bệnh viện thì đúng hơn.

- Cậu cảm thấy trong người thế nào?

- Tôi khỏe lắm. Anh xem đây này. - Hẳn cười toét miệng một cách ráo hoảnh và gập cánh tay xơ xác như một miếng giẻ thừa. - Anh vật nhau cũng không thắng nổi tôi đâu. Mà bố mẹ tôi thế nào? Họ có khỏe không?

Đặng đổi giọng và nhồm người lên phía trước vẻ quan tâm. Bách không trả lời câu này, vì biết bất cứ thông tin nào hắn cũng sẽ quên luôn sau đó.

- Tôi đến để trả cậu chiếc kính. - Bách đặt chiếc kính Armani có nạm hình đầu sư tử đỏ chói như máu lên mặt gỗ.

Hắn lạ lẫm nhìn xuống bàn, như thể đó là thứ đồ chưa gặp bao giờ. Mãi sau hắn mới ẩng về phía anh.

- Thôi tặng anh. Hàng hiệu đấy. Ở Việt Nam mỗi mình tôi xài loại thừa này. Bọn trọc phú sao dám chơi bạo thế. Anh đeo vào cho oách. Đeo thử xem nào. - Hắn ấn chiếc kính vào mắt Bách.

Bách rút chiếc kính ra và đứng dậy.

- Tôi sẽ mang nó về cho mẹ cậu vậy. Chúc cậu bình yên.

Đặng mở to mắt nhìn anh ngỡ ngác, như thể sao vừa có khách đến chơi mà đã vội về.

Bách bước ra khỏi cổng trại giam. Gió đông những ngày cuối năm thổi ào những cành khô khảnh gãy rãng rạc xuống lề đường. Và ở phía chân trời, mặt trời hừng lên một cách khó khăn qua những đám mây màu xám dày đặc. Một tin nhắn gửi đến anh: “Chúc anh Bách ngày lễ Giáng sinh vui vẻ. Một lần nữa em cảm ơn anh. Em gái của anh. Thiên Kim”. Bách nhắn lại: “Người em cần cảm ơn là một cô gái khác kia. Chúc em Giáng sinh an lành.” Bách vừa gửi đi tin nhắn thì anh có một cuộc gọi, số máy lạ mang mã vùng Hoa Kỳ.

- Anh Phan Đăng Bách phải không?

- Vâng, tôi đây.

- Em là Kevin Quang, con trai dì Tam Hoa, em họ của anh đây.

Em sắp về Việt Nam, em sẽ bay chuyến 11 giờ sáng thứ bảy tuần này. Địa chỉ của anh và bác Tam Nhân vẫn ở khu An Phát đúng không? Gia đình mình sẽ ăn tối cùng nhau chứ? A lô...? A lô...?

HẾT